DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BAZI İNSANLAR böyle YAŞAR III

FİLİZ PULUÇ

"Hoşlanmıyorum ondan?"
– Neden?
"Çünkü ona layık değilim."

- Friedrich Nietzsche*

* Friedrich Nietzsche, *İyinin ve Kötünün Ötesinde*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2022, İstanbul, s. 96, Çev. Mustafa Tüzel.

Bölüm 1

Buzdağının Altında

Müjde ile belayı birbirinden ayırt edebilmeli insan. Bunun için de zaman vermeli. Kimse ilkten belli etmez çünkü ne niyetini ne de kendini. Bazen kuzu bir kurttan ibarettir postunun altında gizli. Bazen de saldırgan bir kurt acı çekiyordur vermek üzereyken son nefesini. Görebildiklerinden ibaret sayarsan her şeyi mutlaka ezilirsin asıl gerçekle, altındaki.

Tik. Tak. Tik. Tak.

Zaman, kimsenin dostu değil.

Tik. Tak. Tik. Tak.

Kurdun istediği kuzunun postu değil.

2 ŞUBAT 2021 – İSTANBUL
EKİN ÇAKIRCA

Bir Çakırca olmanın bazı şaşmaz kuralları, rutinleri vardır.

05:00. Uyanırsın. Şayet uyuyabilmişsen...

Uyandığında mevsim fark etmeksizin buz gibi suyla duş alırsın. Tıraşın her zaman nizami olmalı. Haftanın günleri; ne hissettiğinin, nasıl bir duygusal durum içinde olduğunun bir önemi yok. Kılık kıyafetine özen göstermen gerekir. Belli bir terzide dikilen özel dikim bir klasik takım... Giydiklerinden aksesuarına ve saç tıraşına kadar her şeyin düzen içinde olması gerekir. Küçüklüğünden beri sana öğretilen şey budur.

06:00. Kahvaltı.

Hükümdar Çakırca aşağı tam 05:55'te iner. Masaya geldiğinde; cesaret edip yoluna çıkan olmamışsa şayet saat 05:59'u gösterir. Asla şaşmaz. O şaşmıyorsa senin şaşma hakkın yoktur. Hastalıktan ölsen dahi o yataktan 05:50'de çıkar, ondan önce masada olur, onu ayakta bekler, saygıda kusur etmeden onu selamlar ve oturmasını beklersin. Ancak sana

oturman için bir el hareketi ile izin verdiğinde hasta olduğunu beyan eder, şanslıysan bayılmadan önce yatağına dönebilirsin.

06:30. Kahvaltı biter.

Ne önce ne de sonra kalkabilirsin sofradan. Masada konuşmayı sever ama iş değil. Sorulan soruları cevaplarken o yarım saat içinde açsan yersin yemeğini, değilsen de göze batmamaya çalışırsın. Yarım saat sonra özgür sayılırsın.

07:00. Çalışma zamanı.

Hükümdar Çakırca kendi işine sen kendi işine. Akşama kadar serbest sayılırsın. Tabii ona çalışmıyorsan...

19:00 Akşam yemeği.

Herkesin katılması zorunludur. Katılamayacak kadar hayati problemleri olmaz Çakırcaların. O masaya herkes gelmek zorundadır. Aile bağlılığına önem verir Hükümdar Çakırca. Bu yüzden sadece iki kişiyiz.

22:00 Gün biter.

Hükümdar Çakırca odasına çekilir. Saat beşe kadar Çakırca olmayı bırakabilirsin. Becerebilirsen tabii...

Şu an saat tam 23:41. Serbest zamanımdayım ve hâlâ Ekin Çakırca'yım. Ya da Kelebek... Bu, bana takılan bir lakap. Sevimliliğimden değil elbette. Yanımda taşıdığım çakıdan geliyor bu isim. İyi kullanılmazsa sahibine bile zarar verecek olan bir çakıdan...

"Durum nasıl?"

Murat gözlerini ön camdan ayırmadan cevapladı sorumu. "Savcılıktan sonra eve geçmişler Ekin Bey. Aral Bey'in yarasına Lina Hanım müdahale etmiş ama hastaneye de uğramışlar. İyiymiş durumu."

Gülümsetti bu bilgi beni. "Yaralayan da o yaranı diken de," diye mırıldandım. "Ne romantik..."

"Anlamadım efendim."

"Boş ver," dedim ona. "İfşa olmuş senin adamın. Bulmuş abim kim olduğunu."

"Evet efendim," diye onayladı beni. "Ama Aral Bey işten çıkarmayınca biz de bir şey yapmadık."

Güldüm. "Hükümdar Çakırca'yı özel koruması olarak kullanıyor adam."

"Kürşat bizim adamın neyi bilip bilmeyeceğiyle iyi ilgileniyor," diye övdü iş arkadaşını.

"Aynı performansı bekliyorum senden de."

"Emredersiniz efendim."

Mekâna yaklaşırken dikiz aynasından bana çevirdi gözlerini. "Efendim haddime değil, bağışlayın ama Hükümdar Bey duyarsa olacaklardan endişeliyim."

Alayla gülümsedim. "Bence hoşuna bile gider sosyalleşiyor olmam."

Başka bir yorumda bulunmadan önüne çevirdi gözlerini. Araba mekânın önünde durdu. Kapımı kendim açarak indim. Bir sigara yaktım. Mekânın önündeki korumalar beni gördüklerinde yüzlerinin rengi attı. Saçlarımı düzelttim el alışkanlığıyla. Sonra işyerinde olmadığımı fark ederek dağıttım saçlarımı. Sigaramdan derin bir nefes alırken mekânın girişine ilerledim. Murat peşimden geliyordu.

Korumaların hiçbiri durdurmadı beni. Sigaram dudaklarım arasında, mekândan içeri girdim. Kabanımı almalarına müsaade etmedim. Çift kanatlı kapılar açıldı. Sigaramdan derin bir nefes aldım. Beni tanıyan herkesin oturuşunu düzeltmesini izledim. Haber vermemiştim kimseye ama haberimin gittiğini biliyordum sahibine. Kaçmamışsa tabii...

Tezgâhın önündeki yüksek bar taburesine oturdum. Barmen gergin bir havayla önümde durdu.

"Ne içersiniz?"

"Çilekli limonata."

Seçimime bariz bir şekilde şaşırdı ama gülümsemeye cesaret edemedi. Akıllıca bir seçimdi. Mafyanın çocukları sek viski içer, diye bir kural mı vardı?

Sigaramdan derin bir nefes çektim. Dumanıyla yuvarlak bir şekil çıkardım. O sırada bana doğru gelen ayak seslerini işittim. Geldiğimde müziğin sesi kısılmıştı.

Bir ıslık çalmaya başladım rasgele bir melodiyle. Sağımdaki tabureye oturdu. Islık çalarak ona çevirdim kendi taburemi.

"Komik," dedi ıslığıma.

Alayla gülümsedim. "Asıl komik olan ne olurdu biliyor musun?" diye sordum ona çenemle boynumdaki köpek eğitim düdüğünü işaret ederek. Gömleğimin açık düğmelerinden görebiliyordu gümüş rengi özel yapım düdüğü. "Bu düdüğü çalıp üzerindeki etkisini izlemek."

Dişlerini sıktı ama bir şey söylemedi. Çilekli limonatamı bıraktı barmen. Ardından gidebileceği en uzak noktaya gitti.

"Niye buradasın Ekin Çakırca?"

Sağ elimi cebime attım rahat bir tavırla. Cebimdeki çakıya dokundum. "Sen söyle. Neden gelmiş olabilirim Pars Bertnard?"

"Abine zarar vermelerini ben emretmedim. Onların aptallığı, cezalarını da çektiler."

"Asaf öyle demiyor," dedim gözlerine ifadesizce bakarken. "Duyduğuma göre Lina'ya da mesaj atmışsın. Asaf'a karşılık cevaplar? Hangi cevaplar yalancı kancık?"

"Asaf'a kaçma fırsatı veren kimdi lan?" Kaşları çatılmıştı. "Gelmiş iyi-yi oynuyorsun karşımda!"

"Kaçmasına izin vermedim," dedim alayla gülümseyerek. "Farenle oynadım biraz. Korkusu pekişsin diye... Senin niye götün tutuştu onu anlamadım."

"Bak Ekin... İyisin hoşsun da seni alakadar etmeyen konulara burnunu sokuyorsun, yapma. İki abin geldi, eli boş döndü. Çıkmaz benden cevap. İç limonatayı, git havla babana memnun et, vur kafayı yat."

Kafamı salladım. "E iyi o zaman," dedim kabullenmiş gibi.

Sol elimle bardağı tuttum. Kafama diktim limonatayı. Peçete ile dudaklarımı temizledim. Nezaket her şeyden önce gelirdi. Ayağa kalktım. Pars hâlâ oturuyordu karşımda. Sağ elimi çakıyla birlikte çıkardım cebimden. Kaşla göz arasında parmaklarım arasında dolaştırdığım çakıyı dik bir şekilde Pars'ın sol omzuna saplarken elimi de omzunun üzerine koydum. Sıkıca tuttum onu ve yüzüne yaklaştım.

Dişlerini sıkıp inledi hafifçe. Çekilen silahları görmezden geldim.

"Tıp terkim ben," dedim Pars'ın gözlerine bakarak. "Yara nasıl kapatılır bilmem ama neresi çok acır, gayet iyi bilirim. Sinirleri ezbere biliyorum." Biraz daha sıktım omzunu. "Çok acımıştır. Ama sen acıyı unutabileceğini sanıyorsun. Yanılıyorsun," dedim buz gibi bir sesle. "Bir daha Aral Çakırca'nın ya da Lina Kara'nın yanında yöresinde seni, tilkini, kuşunu, tüyünü, bitini, pireni görürsem varoluşsal sancına kadar tüm evveliyatını sikerim."

Alnı boncuk boncuk terlerken güldü alayla. "Yengeci mi oldun? Ne olduğunu biliyorsun değil mi onun?"

Alayla gülümserken biraz daha bastırdım çakıyı. Yüzündeki tebessüm silindi.

"Aral Çakırca'nın problemi," dedim net bir sesle. Aral Çakırca bu iyiliğimi unutmasa iyi ederdi.

Aniden bıçağı çekip çıkardığımda acıyla inledi yine. Çakıma bulanan kanını ceketine sürerek sildim.

"Göze göze, dişe diş. Omuza omuz," dedim gözlerine bakarak. "Aklın varsa Çakırcalardan ve onlarla alakalı olanlardan uzak durursun."

"Sahibin biliyor mu burada olduğunu?"

"A-a-a-a," diye uyardım onu susması için. Elimdeki çakıyı parmaklarım arasında çevirdim. "Bir Çakırca'yı başka bir Çakırca ile tehdit etmek dünyanın en kötü stratejisi. Bizde kol kırılır yen içinde kalır. Hiçbir faydası olmaz yani sana. Hem Hükümdar Çakırca gelmedi diye sevinmelisin." Murat'a baktım. "Değil mi Murat?" Buz gibi gözlerimi ona çevirdim. "Yoksa şimdi it gibi bağırttırıyordu seni burada. Tilkiler de köpekgillerden değil mi?"

Dişlerini sıktı. "Ben sabrediyorken siktir git Ekin."

Alayla gülümsedim. Minnet duyar gibi başımla selamladım onu. "Misafirperverliğin için sağ ol," derken sol omzuna pat patladım. "Bir dahakine bize gel. Köpekleri bağlarız. Sana da yer buluruz illaki."

Dişlerini sıktı yalnızca. Ona gülümseyip arkamı döndüm. Yüzüme ölüm gibi bir ifade otururken çıkışa doğru ilerledim.

Eve geldiğimde saat 01:22'ydi.

Loş ışıkların açık olduğu salonda sessiz adımlarla ilerlerken gözlerim istemsizce kış bahçesine çevrildi. Ne bahçede ne de bahçenin diğer kanadına açılan evde bir ışık vardı. Annem uyuyor olmalıydı. İç çektim.

"O Pars piçiyle işim olmasa belki uyumadan önce yakalardım seni." Ensemi ovdum. Uzaktan görebilirdim biraz erken gelsem. "Abim iyiymiş ama."

Odama çıkmadan önce duvardaki aile tablosuna takıldı yine gözlerim. Hükümdar Çakırca dört çocuğunu ve karısını kolları altına almıştı. Solunda Güneş ablam, Aral abim, sağında Deniz abim ve ben vardık. Annem ortamızda bir sandalyede oturuyordu, ekinlerin içindeydik. Aral abimin arkasından sıradağ yükseliyor, Güneş ablamın başının arkasından güneş doğuyordu. Deniz abimin arkasında deniz manzarası vardı. İsimlerimiz, bizim dünyamız ve Hükümdar'ı... Küçük dünyasına hükmetmek zevkli olmalıydı. *Köpekleri neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyordum.*

Alayla gülerdim hep bu tabloya ama evde iki kişi kaldığımızdan beri alayla bakasım yoktu hiç. Abimin yüzüne baktım. Epey gençti bu tabloda ama yüz olarak pek bir fark yoktu.

"Şu yaptığımı görsen fırça atardın kesin," diye mırıldandım. Sonra savunma hakkım doğmuş gibi tablonun altındaki koltuğa iliştim yavaşça. "Adil olduğumu düşünüyorum. Onlar seni vurmasa gitmezdim, suçlu

değilim." Gözlerimi yüzünde gezdirirken bana kızdığını hayal edebildiğimden kaşlarını çatıldı. "Sen alışmışsın tüm yükü üstüme alayım ama kimse benim için kılını kıpırdatmasın, diye düşünmeye. Yok öyle yağma." Öfkeyle baktım yüzüne. "Melek falan mısın sen anasını satayım?" Dilimi ısırdım. "Affedersin... Küfretmek istemedim. Sana etmedim. Annelere de etmem zaten." Yorgunluktan kaşınan gözlerime dokundum. "Neyini seviyorsun o kızıl belanın bilmiyorum ama yarana iyi bakar inşallah. Sende daha fazla yara açarsa öylece oturacağımın sözünü veremem. O evde bir sen yoksun. Ablam ve bir abim daha var. Yeğenim var ulan," diye aydınlandım bir an düşünceli bir ifadeyle. "Bir yeğenim daha var içeride." Kaşlarım çatıldı. Böyle söyleyince bebek kodeste gibi olmuştu. "Neyse... O kızı zapt edebiliyor gibisin. İyi et. O hediye çok pahalıya patladı bana. Küçüklüğümden beri ilk kez kemer yedim. Bok gibi hissettiriyor insana. Sana, Deniz abime ya da ablamla yeğenlerime bir şey olursa Hükümdar Çakırca çeker ipimi."

İç çektim. Lina'nın abim içeri girecek sanıp korkudan ağladığı an geldi aklıma. Gülümsedim alayla. Zeki kızdı ama hemen inanıyordu. Fotoğrafın maddi değeri bile yoktu, gaspı da sıkıştırmıştım araya, ödü kopmuştu.

"Aşırı gıcık oluyorum ona," dedim dürüstçe. "Ama Defne'den on kat daha iyi. Zeki, güçlü, ayakları üzerinde duruyor ve sana benziyor. Hem de yaşadığı onca şeye rağmen... Halledebilirsen eğer evlenirsin kesin sen bu kızla." Yutkundum. "Beni de davet eder misin acaba? Lina istemez belki gelmemi... En azından bekârlığa vedana katılayım ama. Eş dost falan laf söz eder, canını sıkar. Bir köşede dururum, sıkmam canını." İçimdeki yalnızlık hissini bir gülüşle bastırdım anında. "Hep uslu bir çocuk olmuşumdur."

Derin bir nefes alıp kalktım koltuktan. "Deniz abim kesin senden önce evlenecek," dedim ona alayla. "Neden diye sorma. Az değil o... İyi geceler Çakırca Aile'm."

4 ŞUBAT 2021 - GÜNÜMÜZ
LİNA KARA

Uykum var. Uyumak istiyorum, tatlı bir uyku çağırıyor beni kollarına ama başımdaki sinir bozucu ağrı bırakmıyor peşimi. Ağrıkesici içmek istiyorum. Su içmek istiyorum ama yerimden kalkmak da istemiyorum. Üzerimde bir ağırlık var sanki.

Derin bir nefes alarak araladım gözlerimi. Sırtüstü uzanıyordum yatakta, sağ elimi zorla açtığım için sızlayan gözlerime götürmek istediğimde birine çarpınca gözlerimi sağıma çevirdim. Kısık gözlerimle önce boynunda ışıyan künyesini gördüm. Çenemi biraz daha kaldırdığımda beni izleyen yüzü girdi görüş alanıma. Sol kolunun üzerine yattığımı o zaman fark edebildim. Sol eli sol omzum üzerindeki saçlarımla oynuyordu.

"Ben mi uyandırdım?" diye sordu, uykumu dağıtmak istemiyormuş gibi kısık bir sesle.

Gözlerimi açar açmaz onu gördüğüm için değişen bir kalp ritmiyle kendimi ona dönerken buldum. Mıknatıs vardı sanki vücudumda, direkt ona çekiliyordum.

Kafamı iki yana sallayıp uykulu bir halde ona sokuldum ve yüzümü göğsüne yasladım. Bunu yıllardır yapıyormuş gibi rahattım onun yanında. Bu yaptığım bana bile yabancıydı halbuki.

"Başım ağrıyor," diye mırıldandım.

Sol elini başımın arkasına yerleştirip tepeme bir öpücük bırakışını hissettim. Sonra da bedeni sağına döndü. Gitmesin diye tişörtünü avuçladım yalnızca. Yanağımı sol kolunun içine yasladım. Arkaya uzandığı için sertleşmişti kol kasları ama yumuşaktı teni. Sonra gevşediler, yanağımı sürterek iyice yerleştim yerime. Tekrar uykuya dalmak istiyordum.

Yumuşak bir ses işittim yüzümün yakınlarında. "Lina."

"Hım," diye mırıldandım zorlukla.

"Biraz su içmek ister misin?"

Susadığımı nereden anlamıştı bilmiyordum ama tam da şu an su içmek isterken söylemesi mutlu etti beni. Gözlerimi aralayıp ona baktım. Kolunu rehin aldığım için zorlukla hareket ediyordu ama uzandığı yerden su doldurmuştu bana.

Derin bir nefes aldım uykulu uykulu. Sonra da dikeldim yavaşça. Başım ağrıdığından yüzümü buruşturdum. O da oturur bir pozisyona geçmişti benimle. Bana uzattığı su dolu bardağı dudaklarıma yaslayıp gözlerim yarı açık yarı kapalı halde içmeye başladım.

Dudaklarımdan ayırdım bardağı. Su içmek iyi gelmişti.

"Bir bardak daha alabilir miyim?" diye sordum bardağı uzatarak.

Uykulu halime bakıyordu, bu söylediğim gülümsetti onu. Yüzüme uzanıp dudaklarını sol gözüme bastırdı ve bir öpücük bıraktı sevgiyle. İçim sıcacık olurken sevgiyle gözlerim kapanmış, yüzümü ona yaslamıştım

fakat bu birkaç saniye sürdü. Bana su vermek için geri çekildi. Bu durum hiç hoşuma gitmedi. Öfff... Ne güzel uykuya dalacaktım o şekilde.

Bana bir bardak daha su verdi. Suyu çabucak içip bardağı ona uzattım. O arkasına uzanıp bardağı komodine bırakırken dizlerimin üzerine kalktım ve ben de ona uzandım. Omzuna dikkat ederek kollarımı bedenine sardım, başımı boynuna gömdüm ve tüm ağırlığımı ona verdim uzanması için. Ne istediğimi anlayarak sırtüstü bıraktı kendini yavaşça. O yatağa ben de onun üzerine uzandım. Zonklayan sağ şakağımı göğsüne yasladım. Eli saçlarımla oynarken kolu sarılmıştı bana.

"Lina."

"Hım," diye mırıldandım uyku dolu bir sesle.

"Sen uyanana kadar bir yere gidip geleceğim."

"Tamam," diye mırıldandım. Uykum olduğu için çok sorgulamadım.

"Sonra konuşalım."

"Hım," diye mırıldandım sadece.

Ne konuşmak istediğine ya da nereye gideceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sormak istedim ama onun kolları arasında düştüğüm uykuya galip gelemiyordum hiç. Kokusu burnuma, kalp ritmi kulağıma dolarken o tatlı uykunun beşiğinde uyuyakaldım.

Zihnim uyandığından beri Aral'ın kokusu doluyordu ciğerlerime ama onun varlığını hissedemiyordum yanımda. Gözlerimi aralarken gece bir ara uyanıp su içtiğimi ve o sırada yanımda olduğunu anımsıyordum. Çatık kaşlarımla baktım açık perdelerden görünen manzaraya. Perdeleri de açmıştı giderken.

Gözlerimi ovuşturma isteğiyle ellerimi yüzüme götürdüğüm sırada üzerimdeki gömleği fark ettim. Kokunun kaynağı belli olmuştu. Aral'ın gömleği vardı üzerimde. Gömleği görünce dün şarap içtikten sonra hafif sarhoş olduğumu anımsadım. Yaptıklarım ve söylediklerim bir bir üşüşmeye başladı zihnime.

Yatakta yumak haline gelirken, "Aklını kaçırmışsın sen Lina," dedim utançla.

Aral'ın kucağında öpüşmemiz, künyesini çekişim ve Aral'ı soktuğum zor durumlar bir bir aklıma gelirken gözlerimi yumup kafamı yastığa gömdüm. Ben neden her sarhoş olduğumda bu adama asılıyordum görmemiş gibi? Üstüme iyilik sağlıktı gerçekten. Künyesini istemiştim bir de.

Kendimdeyken istersem veririmiş. Evlymiştim. Kalbim göğsümde küt küt attı. Künyesine asıldığımdaki yüz ifadesi zihnimde spot ışıklarla aydınlanırken karnımdaki kıpırtılara ilaveten büyük bir utançla sarıldı etrafım. Sabrını sınamıştım resmen. Gerçekten peygamber soyundandı sanırım.

Yatakta kıvranır gibi sağ tarafıma döndüğümde komodinim üzerindeki günlüğüme ilişti gözlerim. Gece künyesini bana vereceğinin sözünü aldıktan sonra hediye diye okuduğum sayfalar geldi aklıma bu kez. Kalbimin ritmi değişti. Bir hüzün ve endişe ile sarmalandım. Yutkundum. Kabaca ne okuduğumu da Aral'ın yüzündeki ifadeyi de anımsıyordum. Aral'dı o bahsettiğim adam... Hoşlandığım adam... *Hoşlanıp unuttuğum adam dün kolları arasında olduğum adamdı.*

Kalbimde ince bir sızı peyda oldu. Boğazım kurudu. Onu unuttuğumu zaten biliyordum ama onu seve seve unuttuğum gerçeği kalbim eziliyormuş, ruhum sıkılıyormuş gibi hissettiriyordu.

Doğrulup oturdum yatakta. Saçlarımı kulağımın arkasına iterken günlüğüme uzandım. Yorganın altında kendime doğru çektiğim bacaklarıma yasladım yüzümü.

Aral bana, habersiz sevdim seni, demişti. Tek değilmiş. Onun da benden haberi yokmuş bunca zaman. *Ben Aral Çakırca'ya ilk kez değil ikinci kez âşık olmuştum ve bunu Aral da biliyordu artık.*

Yutkundum. Günlüğümün sayfalarını korka korka karıştırdım. Dün okuduğum sayfayı buldum. Benden 06.12.2019 tarihini istemişti ama boştu o sayfa. Neden o tarihi istemişti? Onu unutmamla mı ilgiliydi? Onu unuttuğumu Aral ne zaman fark etmişti? Ne vardı bu tarihte? *Neden o tarihi merak ediyorsun Aral? Neden o tarih zihnim gibi bomboş?*

Göğüs kemiklerimde bir ağrıyla, dün ona okuduğum sayfayı okudum tekrar. Tekrar... Tekrar... Başımda bir ağrı peyda oldu o sırada. Çok okuduğum için mi bilmiyorum okuduğum şeyler bir an zihnimde canlandı sanki. Aral'ın üzerinde lacivert bir takım, siyah bir palto vardı; saçları ve kendisi yağmurda ıslanmıştı. Şemsiye taşımayı hiç sevmezdim yanımda. Pişman olmuştum. Hatırlıyordum. Keşke taşıyor olsaydım, demiştim. Üstelik araba ile geldiğini de biliyordum onun. Kuzey'i beklerken ona eşlik etmeyi teklif edecek bir bahanem olsun istemiştim.

Burnum sızladı bu anıyla. Sol gözüm yaşardı ağrıdan. Acıyla kapattım gözümü. Gözyaşım gitti, tam Aral'ı anlattığım kısmın üzerine düştü. Elimi sol gözüme bastırıp hafifçe inledim ağrıyla. Zihnimin derinliklerinde Aral'ın bana gülümsediği birkaç tane anı ışıdı.

"Memnun oldum Lina."

"Lina'cığım."

Yaşaran gözlerimi odamın kapısını açmış beni izleyen Alin'e çevirdim. Eli kapının kulpunda, yüzünde üzgün bir ifadeyle bakıyordu bana.

"Aalıyoy musun?" diye sordu bana üzgün bir sesle. "Yeden aalıyoysun?"

Akan burnumu çekip günlüğü kapattım ve yutkundum. "Ağlamıyorum," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Başım ağrıyor biraz."

Ona sarılmaya o kadar ihtiyaç duydum ki o an... Kollarımı açtım gelmesi için. Ona kollarımı açınca kapının kulpunu bırakıp koşarak yanıma geldi. Yatağa çıkıp kucağıma, kollarımın arasına girdi. Kollarını boynuma sardı yanağımı öptükten hemen sonra, "Aalama Lina'cığım," dedi üzgün bir sesle. "Ayal'cığım iyileştiyecek seni, öyle söyledi."

Aral iyileştirir beni ama ben hep yaralıyorum onu Alin. Hiç adil değil bu.

"Hıhım," diye mırıldandım. "İyileştirir beni. Üzülme sen."

Hafifçe geri çekilip yumuşak elleriyle gözyaşımın nemini sildi. "Denis'ciğim dedi ki kaynın ayyıyoysa kafaltını buyaya getiyebiliymiş."

"Aral yok mu evde?" diye sordum ben de güzel yüzünü izlerken.

Yumuşak yanağını okşadım.

Kafasını iki yana salladı. "Yok. Sabak işe gitmiş."

İşe mi gitmiş? Neden? Bir şey mi olmuştu yine ben uyurken?

"Kim söyledi bunu?"

"Denis'ciğim söyedi. Güneş abyaya söyleyken duydum. İşi vaymış."

Yutkundum. Alin'in yanağına bir öpücük bırakıp komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Aramakla mesaj atmak arasında kaldım. *Neden çekiniyorsun ki Lina? Unutmuş olduğun yeni bir sürpriz değildi ki sana...*

Son aramalara girdim, en başta o vardı. *Aral Çakırca.* Üzerine basıp telefonu kulağıma yasladım. Alin dikkatle izlerken beni saçlarıma dokunuyordu her zamanki gibi. Alnına bir öpücük bıraktım sevgiyle. Sol kolumu daha sıkı sardım ona, yanağımı başına yasladım. Kalbimin üzerine bastırdım onu. O, benim yaşam sebebimdi.

Aral'ın açmasını bekledim. Bir kez çaldı. İki kez çaldı. Üç kez çaldı. Açmadı. Ne zaman arasam telefonlarımı açmadığı hissiyle çevrelendim. Halbuki ne zaman arasam açar gibi hissediyordum hep. Ne zaman arasam anında burada olurmuş gibi geliyordu ama o açmıyordu telefonumu. Hasta olduğumda eve yakın diye açmadığından bahsettiğini

hatırlıyordum hayal meyal. Bana telefonda yalan söylememek ya da doğruyu söylerken ondan uzakta endişelenip fevri davranmamam için açmıyordu sanırım. Yine de açsaydı keşke... Çünkü asıl o açmadığında fevri kararlar verebiliyor ya da endişelenebiliyordum. Belki bilmiyordu ama onun sesini duymak iyi geliyordu bana.

Mesajlara girip yine en üstte olan ismine dokundum.

Neredesin?

Mesaj iletildi ama görmedi. İç çekerek gözlerimi Alin'in yüzüne çevirdim.

"Sen doyurdun mu karnını?"

Kafasını iki yana salladı. Henüz yeni yapılacak olmalıydı kahvaltı. Kendi derdimden onunla uzun zamandır ilgilenemiyordum. Vicdan azabı çekmeme sebep oluyordu bu durum.

"Hadi kahvaltı yapalım," dedim gülümsemeye çalışarak. "Minik sincapla kahvaltı yapmayı özledim."

Gülümsedi güzel yüzü. "Ben de özledim," dedi hevesle.

Saçlarını öptüm. "Üzerimi değiştireyim, gidelim," diyerek ayağa kalktım. Yerdeki hırkamı ve sutyenimi berjerin üzerine bırakmıştı Aral düzgün bir şekilde. Kendime kızan bir iç çekişle dolabıma adımladım.

Önce bir sutyen taktım, ardından altıma siyah bol kesim bir pantolon, ekru boğazlı bir dar kazak, üzerine de krem rengi bol kesim bir kazağı pantolonumun içine sıkıştırdım. Aral'ın gömleğini astım kendi dolabıma. Kendime itiraf etmek zor olsa da bunu yaparken kıyafetlerime kokusunun sinmesi ihtimalini düşünmeden edememiştim. Saçlarımı kıskaçlı bir toka ile topuz yapıp Alin'in kıyafetlerini koyduğum kısımdan birkaç parça giysi alarak onun üzerini de değiştirdim. Ardından saçlarını tarayıp öptüm, tavşan kulak yapıp salona götürdüm elinden tutarak.

Güneş abla, annem ve Batı vardı masada.

"Günaydın," dedim elimden geldiğince bir şey belli etmemeye çalışarak. Bu konuda iyi sayılırdım sanırım, annem göz yumabiliyordu durumuma ne de olsa.

"Günaydın," dedi Güneş abla sevecenlikle.

Aral yoktu gerçekten. Deniz de işe gitmiş olmalıydı. Ya da Aral'ın malum işine gitmişti o da... Bilmiyordum. Kürşat burada mıydı mesela? Şahin'i de mi arasaydım acaba?

Alin'le oturduk masaya. Önce onun tabağını doldurdum. Ekmeklerini küçük küçük böldüm önüne. Güneş abla ve annem sohbet etmeye devam ettiler. Sohbete katılmadan yalnızca Alin ve Batı ile meşgul ettim kendimi. İyi şeyler düşünmeye çalıştım. Her zamanki gibi Alin'e sığındım. Batı'yla ilgileniyordu Güneş abla ama ben de ilgilendim onunla sevgiyle. O çok sevimli bir çocuktu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Alin'in ve Batı'nın karnını doyurmuş ikisinin de kalkmasına izin vermiştim. Çizgi film izlemek için birlikte salona koşturmuşlardı.

Kendi tabağımla oyalanıyordum bir süredir. Zorla bir şeyler yiyordum. İki zeytinle koca gün geçmiyordu, biliyordum. Bir araba sesi işittim o sırada. Bu bile kalbimin ritmiyle oynadı. Aral mı gelmişti? Gülseren Hanım doğrudan kapıya yöneldi, o da sesi işitmiş gibiydi.

"Hoş geldiniz Aral Bey," dediğini işittim Gülseren Hanım'ın.

"Hoş buldum Gülseren Hanım," demişti Aral da nezaketle.

Sesi normal gelmişti. Kalbimdeki endişe sakinleşmişti biraz olsun.

"Hoş geldiniz," dedi tekrar Gülseren Hanım.

Bu kez iki farklı ses karşılık verdi. "Hoş bulduk." Şahin ve Mehmet Ali. Demek ki normal bir iş değildi. Ne olmuştu yine?

Güneş abla ve annem gelenleri nezaketle selamlarken kafamı çevirip bakacak halim bile yok gibiydi o an. Bu yüzden dönüp bakmadım. Öylece tabağımla ilgilendim. Nedense Aral'ın yüzüne bakmaya çekiniyordum. 06.12.2019. *Onu gördüğüm ilk güne kadar 400 gün yapar. Bugüne kadar 426.*

Önemli bir tarih bu Aral için ama neden bilmiyorum. Önceki gün hatırlıyorum onu üstelik. Ben akşamları yazardım günlüklerimi. Gecesinde mi bir şey olmuştu? Ya da ben mi paranoyaklık ediyordum? Belki de yalnızca yazmaya değer bir şey görmemiştim. *Aral için önemli bir günü kayda değer görmemek için bir sebebin mi var ki Lina? Seviyormuşsun onu. Onun için önemliyse senin için de olmalı. Ama boş bırakmışsın. Unuttun belki de...* Sonraki sayfaları okusam anlayabilirdim bunu. Biliyordum. Ama yapamamıştım. Başıma ağrı girince korkmuştum. İstediğim olmuş çünkü. Ben unutabiliyormuşum bir şeyleri. Ya yine unutursam? İlk tetiklendiğim gün dört saat uyuduğumu söylemişti Aral. Endişeli bir ifade vardı yüzünde. Uyanmadım diye sanmıştım. Yalnızca bunun için değildi, değil mi Aral? Seni yine unutacağım diye korktun değil mi? Böyle biriyle ömür mü geçer Aral? Sen biliyorsun benim zihnimin içindeki karmaşayı

ve yine de benimle bir gelecek mi istiyorsun? Beni niye bu kadar seviyorsun ki Aral? Niye kendimden nefret ettiriyorsun?

Yanımdaki sandalye çekilene ve onun kokusu etrafımı sarana kadar dipsiz ve karanlık bir kuyuya düşüyormuşum gibi hissediyordum ama o yanıma oturduğunda havada asılı kaldım sanki. Düşmeye ara verdi zihnim bir anlığına. *Uçuruma baktığın zamanlara mı döndün Lina?*

Bak işte feleğin çarkı devrini tamamladı,
*Beni aynı yere getirip bıraktı.**

Masada sohbet sürerken bir zeytin daha yedim. On dakika içinde yediğim dördüncü zeytindi. Sol elimi sıcak el bir kavradı masanın altından. Onun solak olmasını sevdiğimi fark ettim o an. Ellerimizi ayırmadan yemek yiyebiliyorduk.

Buz mavisi bir gömlek, lacivert bir pantolon vardı üzerinde. *Bu takım, o gün giydiğin takım mı Aral? O zaman da buna benzer bir şey giyiyordun.*

"Lina?"

İsmimin söylendiğini yaklaşık birinci dakikasında idrak ederek başımı masadan kaldırdım ve Güneş ablaya çevirdim gözlerimi. Yüzümde gördüğü ifade bariz bir şekilde üzerken onu gözlerini Aral'a çevirdi. Sanırım Aral ile aramızda bir şey olduğunu anlamıştı ama neler olduğunu asla tahmin edemezdi. Edemezdi değil mi? Belki de ederdi... Belki de bu evdeki herkesle ikinci kez tanışıyordum ben... Belki de Mehmet Ali başlarda bu yüzden kızgındı bana...

"Efendim?"

Güneş abla gülümsedi sıcak bir gülümseme ile. "Çayını tazeleyeyim mi canım?" diye sordu sevecen bir sesle. "Soğumuştur."

Soğumuştu. İçesim yoktu. Kafamı iki yana salladım elimden geldiğince sıcak bir şekilde gülümsemeye çalışarak.

O sırada, "İzninizle," diyerek ayağa kalktı Aral.

Gözlerimi ona çevirdim. Elimi bırakmadan kalkmıştı ve annem hâlâ masadaydı. Dün annem görmesin diye erkenden bırakmıştı ama bu sabah bırakmamıştı elimi.

"Lina'yı alacağım birkaç dakika," dedi anneme.

Annem başıyla onayladı onu ama nedenini sormadı. Sormazdı. Çünkü cevaplarla pek ilgilenen biri olmadığını biliyordum artık.

---

* William Shakespeare – *Kral Lear*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2009, İstanbul, s. 155, Çev. Özdemir Nutku.

Aral bana baktığında ayağa kalktım. Kaçabileceğim bir şey değildi bu ve konuşmak istiyordum ben de. Nerede olduğunu sormak istiyordum. Telefonu neden açmadığını bilmek istiyordum.

El ele arka bahçeye yürüdük. Ellerimize baktım. Bu eli tutmak güzel bir hisli ama hak etmiyordum sanki. Onu unuttuğum için değil... Bunun benim elimde olduğunu sanmıyordum ama ideal bir sevgili de sayılmazdım. Üstelik tüm bunlar benim yüzümdenmiş gibi kötü bir his vardı içimde.

Arka bahçeye girdiğimiz ilk an sırtına bakarken, "Neden açmadın telefonunu?" diye sordum, bizi her zaman oturduğumuz koltuğa götürürken.

Başını çevirip bana baktı önce. Sonra da koltuğa oturup gözlerini yüzümde gezdirirken dizine çekti beni. İstediği gibi ona yaklaşıp dizine oturdum yavaşça. Onun beni dizine oturtup derdimi anlattırmasını, beni dizinde teselli etmesini seviyordum.

"Eve çok yakındım. Yüz yüze konuşalım istedim," dedi sol elini uzatıp yanağıma yaslarken.

"Aramızda bir kapı bile olsa ararsam aç Aral," dedim gözlerine bakarak. "Olur mu?"

"Olur," dedi yanağımı nazikçe okşarken. Yüzüme uzandı sonra. Endişeyle boşlukta sallanan kalbime hayata tutunabileceği bir ritim kazandırdı. "Aramızda bir nefes bile olsa açarım bundan sonra. Yeter ki öyle bakmasın gözlerin," deyip alnımı öptü.

Dudakları alnıma yaslandığında gözlerimi kapattım. Ona sokulmak, kolları arasında kalmak ve tüm günleri dünkü gibi yaşamak istiyordum. Anı yaşamak, normal bir hayat sürmek istiyordum. Yapamaz mıydım? Olmaz mıydı? Herkes kendi hayatıyla ilgilense, kimse kimsenin özgürlüğünü kısıtlamadığı sürece özgürce istediği gibi yaşasa... Olmaz mıydı? Herkes gibi normal işleyen bir zihnim olsa olmaz mıydı?

Derin bir nefes çektim içime. Onun kokusu sardı ciğerlerimi yine. Gözlerimi boynundaki künyenin zincirinde gezdirdim. Evimsin, demişti bana. *Evi bana verirsen cenaze seninle kalır ama Aral. Kalmasın sende. Üzülürüm. Hem ben nasıl isteyeceğim ki senden şimdi evin olmayı? Ev, içinde yaşayanı unutur mu? İnsana evi sırtını döner mi Aral? Dönüyorsa ev değildir ki orası...*

"Günlüğümde yazdığım adam..." diye mırıldandım kısık bir sesle.

Gerildi. Belime sarılı kolundan anladım bunu ama devam ettim. Kaçamıyordum. Üstelik kaçmayacağıma söz vermiştim. *Kimse bana verdiği*

sözleri tutmadı Aral. Ama ben en azından sana verdiğim sözleri tutmak istiyorum. Unutmadıkça...

"Sensin değil mi?"

Okuduklarımı dinlerken yüzünde beliren buruk mutluluğu hatırlıyordum. *Seni unuttuğum halde unutmadan önce de sevdiğim için mutlu oluyorsun Aral. Kim üzüntülere alıştırmış seni bu kadar sevgilim? Ben mi? Ailen mi? Hayat niye kızmış bize bu kadar? Ondan çok sevdik diye mi birbirimizi?*

"Benim," diye onayladı beni gözlerime bakarak. Yine o buruk mutluluk parıltıları vardı siyah gözlerinde. "Senin de beni sevdiğini öğrendiğim için gözüme uyku girmedi." Dili dudaklarını ıslattı, bir an olsun çekmedi gözlerini gözlerimden. "Kaç yaşında adamım ve çocuk gibi seviniyorum buna."

Senin çocuk olmana izin vermemişler. Bu yüzden kendine yaşını hatırlatıp duruyor, çocuklar gibi mutlu olunca utanıyorsun Aral. Hiç adil değil bu sevgilim. Yirmi dokuz sene yaşamış olabilirsin ama mutlulukların yürümeyi bile öğrenmemiş senin.

Burnum sızladı. Sen beni niye bu kadar seviyorsun Aral? Neden? Ne buluyorsun bende? Hastalıklı bir ruh ve zihinden başka ne görüyorsun ki bende? Sorsam pazarlık bu Lina, diyeceksin bana. Ama Aral... Hayat hesap sormuyor mu hep bizden? Hesabı tutulmalı demek ki bir şeylerin... Tutmadığımızdan, pazarlığını yapmadığımızdan borçlu çıkıyoruz belki de...

"Kızdın mı okumana izin verdiğim için?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ben seni unutmuşum Aral. Benim sana kızmaya hakkım var mı?

Kafamı iki yana salladım. "Kızmadım... Kendime kızgınım yalnızca."

Kafasını iki yana salladı yavaşça. "Kızma," dedi yanağımı okşayarak. "Elinde değil Lina. İnan bana, bu güzel kafanın içi düşman olduğundan yapmıyor sana bunu."

O tarihte ne oldu Aral, diye sormak istedim. Ama o gözlerime öyle bakarken; kendi daha çok üzüldüğü halde beni teselli ederken soramadım. Boğazıma dizildi dört tane yumru, ismi gibi... Seninle ikinci kez tanıştıktan sonra ismini söyleyemedim ben Aral. İsmini söyleyemiyordum ben senin. Seni gördüğümden beri kâbuslarımda benim yüzümden ölüyorsun hep. Kan içinde gördüm ben seni. Batı, seni kaybetmekten korkmuş daha önce de. Bu unutkanlığın sebeplerinden korkuyorum Aral.

Seve seve seni unutmamın sebebinden korkuyorum. Şimdimizi yakma, dedin bana; ateşin kendisi olmaktan korkuyorum.

"Bana arkanı dönme diye bıçak çektim sana," dedim pişmanlık içinde. Burnum akacakmış gibi hissediyordum. "İlk dönen benmişim halbuki..."

Gözlerimde üzüntü, endişe, sevgi, şefkat, yorgunluk gördüm. Sezen Aksu, *Her Şeye Rağmen* şarkısını sana yazmış bence Aral. Sen de o yüzden çok dinliyorsun bence o şarkıyı.

İç çekti gözlerime bakarak. "Uzun süre sonra adımı ilk söylediğinde beni karanlıkta bırakma, demiştin. Kendimi yakarım seni karanlıkta bırakmam, diyememiştim."

Boğazıma dizildi söylediği her kelime.

"Yanma," dedim üzüntüyle. "Yakma kendini benim için. Ben değmem bu kadarına."

"Sen her şeye değersin."

"Yaşadıklarımıza rağmen mi?" diye sordum endişeyle kasılırken kalbim. Dilimi ısırdım ama sordum ona yine de. "Unutmama rağmen mi?"

Buruk bir gülümseme belirdi yüzünde. Acısına gülümsedi yine. "Her şeye rağmen," dedi gözlerini bile kırpmadan. "Yaşadıklarımız elimizde değil belki ama bazı seçenekler bizim elimizde Lina. Sevgi hep senin ellerindeydi ve sen cennet çiçeğim, ikinci kez onu bana vermeyi seçmişsin. Bana sorarsan Lina, aramızdaki bu şey, her şeye değer. Sen yeter ki bırakma benim elimi; ben her şeyi, herkesi yenerim."

O an Aral, tüm korkularımla arama bir set çekmiş gibi hissettim. Gerilen bedenim gevşedi bir nebze. O günlükte unuttuğum nice şey saklıydı ve bunun bilincindeydim ama Aral vardı. O her şeye değer, diyorsa ona inanırdım. İnanmak istiyordum. Çünkü onu seviyordum ve bir tek o vardı. Onu da kaybetmek istemiyordum.

Uzanıp sağ yanağını öptüm. "Özür dilerim," dedim tenine doğru ve geri çekildim hafifçe.

"Dileme," dedi gözlerinden bir hüzün dalgası geçerken. "Hallolacak her şey."

Kafamı salladım. Pollyanna değildim. Bizi zor günlerin beklediğini biliyordum ama en azından tek savaşmak zorunda olmadığımı bilmek güç veriyordu bana. Birden değil belki ama zamanla nihayetine erecekti bu ve biz kazanacaktık bu kez. Buna inanmak istiyordum. Zamanı bile yenebilirdim Aral'la. Sadece hayat yanında durmama izin verse yeterdi.

Bir molam, sırtımı yaslayabileceğim bir sıradağ vardı arkamda. Bunu bilmek, bu adama sahip olmak inanılmaz bir güç veriyordu bana. Bencillikse bu, bir kere bencillik etmek istiyordum. Evrenin Güneş'i, Dünya'nın insanları vardı. Benim de bir Aral'ım olsundu. Yeterdi.

Kafamın içindeki karmaşadan uzaklaşmak isteyerek, "Nereye gitmiştin?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. Belli ki iyi bir cevabı yoktu bu sorunun. Sorun değildi. Halledecektik. Hallederdik. *Hallederiz. Değil mi Aral?*

"Seni götürmeden önce kendim görmek istedim. Seni nasıl etkiler bilemiyorum." Yüzüme baktı birkaç saniye. Nasıl açıklayacağını ya da açıklarken canımı nasıl daha az yakacağını düşünüyor gibiydi. "Seni ne tetikler, kestiremiyorum. Endişeleniyorum bu yüzden."

Korkuyorsun. Yine unuturum diye... Ben olsam ben de korkardım ve ben bunu bilerek her şeye değeceğime inanmak istiyorum. Bu çok mu büyük bir bencillik Aral?

"Halledebilirim," dedim. Buna hem kendim inanmak hem de onu teselli etmek istiyordum. "Acıysa beni tetikleyen zihnim güçlenmiştir o süre içinde. Babam öldüğünde bir şey olmadı." Olmamıştı değil mi? İnsan bir kere unuttuğunu bilince emin olamıyordu hiçbir şeyden.

Kafasını salladı hafifçe. O da bu söylediklerime inanmak istiyor olmalıydı. Keşke seni saklasam Alin'le birlikte Aral...

Dili dudaklarını ıslattı. Yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına itti nazikçe. Gözlerindeki üzüntü ve endişeyi seçebiliyordum. Sebebini hem merak ediyor hem de korkuyordum. *Korku içinde yaşamaya yaşamak, denir mi Aral?*

"Dün gece uyandın yine... Babanın sana verdiği küpü çözdün."

Kaşlarım çatıldı. Halbuki dün aynı yerde dönüp durmuştum ama kafamın içinde uyurken çözmüş olabilirdim. Tıpkı bir matematik sorusu gibi...

"İçine bir kart saklamış baban. Koordinat vardı üzerinde. Oraya gittim."

Tane tane konuşarak; sakince anlatmıştı yine bunları. İnsanı şok edebilecek şeyleri böyle anlatınca o kadar da şaşılacak gibi gelmiyordu insana. Zira ben de bir şey çıkmasını bekliyordum ondan. Bu yüzden çok da şaşırmış sayılmazdım ama meraklanmıştım.

"Ne varmış?" diye sordum merakla.

Şüpheli bir bakış vardı yüzünde. "Bir tür spor salonuna benziyor."

Kaşlarım çatıldı. Hayatımda gittiğim tek spor salonu babamla gittiğimiz yerdi. Bana dövüşmeyi öğrettiği yerdi, geceleri gittiğimiz için sadece ikimiz olurduk. En azından bana söylediği buydu.

"Bizim evin oradaki parkın yakınlarında mı?"

Kafasını salladı. "Biliyor musun orayı?"

Kafamı salladım. "Babamın bana dövüşmeyi öğrettiği bir spor salonu vardı. Akşamları yürüyüşe çıkardık sonra da orada bana bir şeyler öğretirdi. Arkadaşının olduğunu söylemişti. Yalandır o da kesin."

İlgiyle bakıyordu yüzüme. "Bir şifre giriyor muydu?"

"Evet," diye onayladım. İlgimi çekmediğinden hiç bakmamıştım eline fakat tuşların sesini hatırlıyordum. "Uzun bir şifresi vardı. Sayı olarak bilmiyorum ama ses olarak hatırlıyorum. Çıkarabilirim şifresini muhtemelen."

"Ses hafızası," diye mırıldandı Aral, bir şeyi fark etmiş gibi.

Islık sesi mi gelmişti onun da aklına? Islık sesi duyduğumda tetiklenmemin sebebi de bu özelliğimden ötürü müydü acaba? İyi bir çıkarımdı. Fakat ne kafede duyduğum melodiyi ne de o melodinin bana hatırlattığı anımdaki melodiyi hatırlıyordum ve bu çok garipti. Islık sesi duyduğumu biliyordum ama ne tür bir ritim olduğunu anımsayamıyordum.

"Oraya mı gideceğiz?"

Derin bir nefes aldı. "Savcı bakıyor. Arayıp şifreyi çözebileceğini söylerim. O da müsaitse gideriz, deneriz şansımızı."

Kafamı salladım. "Neden oranın koordinatını saklamış ki küpe?" diye sordum. Anlam verememiştim. "Çok da önemli bir şey yoktur belki de... Küpü bana vereli bir sene oldu çünkü. Önemi varsa da kaybetmiş olabilir."

Kafasını salladı. "Bu da bir ihtimal ama göz ardı edemeyiz. Boşuna vermemiştir sana."

Biliyordum ama anlam veremiyordum. "Ölmeden önce vermişti," diye mırıldandım keyifsizce. "Belki de bununla ilgiliydi ama ben aptallık edip anlamadım."

"Lina sen insansın. Üzülmeye hakkın var senin."

Tüylerim diken diken oldu. İrkildim istemsizce. Aral da fark etti bunu. Bir hüzün belirdi onun da gözlerinde.

"Lina," dedi yumuşacık bir sesle ama gerildiğini anlayabiliyordum. Onu tanıyordum. Ben bu adamı dört yüz gün geride bırakmışım ama tanıyorum işte. "Hatırlıyor musun bir şeyler hiç?" Tereddüt içindeydi

bunu sorarken. Bence o da korkuyordu ama belli etmiyordu bana. Ona hep ayakta durmayı öğretmişler. Yıkılsa bir gün, bir tek onun haberi olacak. İçten çürüyen bir bina gibi içeriden çökecek. "Bir şeyler hatırladım, demiştin. Oluyor mu yine? Saklıyor musun benden?"

Ne hatırladığımı tarif edemiyorum ki Aral. Anlam veremiyorum, yalnızca hissettirdikleri kötü. Seni hatırladım ama bu sabah. Söylesem üzülür müsün? Yalan da söylemek istemiyorum ama kırılan yerlerini kaynamamışken oynatmak istemiyorum aynı yerden. Fakat doğru zaman bana bağlı, söylemem lazım değil mi? Baş ağrılarımdan bahsetmeli miyim sana? Endişelendirir bu seni, biliyorum.

"Dürüst ol bana Lina," dedi gözlerimdeki kararsızlığı gördüğünden. "Dürüst ol ki geç kalmayayım."

"Bazen başımın sol tarafına bir ağrı giriyor," dedim dürüstçe. "Bir söz, bir an tetikliyor sanırım. Anlam veremediğim bazı anlık görüntüler ya da sesler hatırlıyorum. Çok değil ama. Bir anlık şeyler... Zorlarsam başımdaki ağrı artıyor."

"Ben var mıyım hiç?"

Ses tonu boğazımda bir baskıya sebep oldu. Sanki boğazıma kızgın bir şiş bastırıyorlardı. Burnum sızladı. Kalbim eziliyordu. Kafamı salladım hafifçe.

"Vurulduğun gün," diye mırıldandım üzgün ve korkak bir sesle. "Kan içinde olduğun bir an hatırladım. Seni kaybetmişim gibi sanki..."

Siyah gözlerindeki hüzün elle tutulur şekilde belli olduğunda burnum akmaya başladı. *Ben seni gerçekten kaybetmişim.*

"Bir de... Bu sabah sana okuduğum sayfaları okudum." Gözlerim buğulandı. "Çok okuduğum için mi bilmiyorum ama o günü hatırlıyorum galiba... Üzerinde bu takıma benzer bir takım vardı galiba."

Dili dudaklarını ıslattı. Ufak bir baş hareketiyle onayladı beni. "Doğru hatırlıyorsun."

Tüylerim diken diken olurken gözlerimi birkaç saniyeliğine üzüntüyle kapattım. Ağlamak istemiyordum. Hem suçlu hem de güçlü olmak istemiyordum. Hem unutup hem de Aral tarafından teselli edilmek istemiyordum. Hem katil hem de kurban olmak istemiyordum. *Ben katil değilim.*

Sol gözüm üzerinde hissettim dudaklarını. Kalbim sancıdı. Ağlamamak için sıktım kendimi. Ona yasladım başımı. İçimi gör bir de, demişti bana. Önceden çok istiyordum bunu ama şimdi bundan çok korkuyordum.

"Konuşalım," dedi dudakları tenime yaslanmışken.

Kalbimin ritmi değişti. Kaçınılmaz sonun fayda etmez endişesi belirdi. Zamanı gelmişti. Ne önceydi artık ne de sonra. Aral, işler kontrolden çıkmadan kendisini açıklamak istiyordu. Bu şansı korktuğumdan vermezsem ona bizim aleyhimize olacaktı. Biliyordum.

Başımı eğip ona sokuldum ve yüzümü boynunun sağ tarafına gömdüm. Kolları sarmaladı beni.

"Konuşalım," diye fısıldadım.

Zamanımız kalmamış. Yine de on dört şubata birlikte girelim istiyordum ama olmayacakmış gibi hissediyorum.

"Ama karnını doyuralım önce senin. Dört zeytin mi yedin ben yokken yalnızca?" Sesi yumuşaktı ama fırça atıyordu bana. Saçlarımı öptü. "O kadar mı özledin beni?"

Kalbim sancıdı. Özlemiştim. İnkâr edemezdim. Alışmıştım hemen uyanınca onu görmeye. Onunla yemeye içmeye. Dizinde teselli edilip kollarında uyumaya. Her şeyine alışmıştım. Bir gün değil bir sabah yoksa özlüyordum. Ama dört yüz gün Aral... Sen beni dört yüz gün özlemişsin sevgilim. Ben bununla yarışamam ki...

"Özledim."

Saçlarıma dokunan parmakları duraksadı. Bu kadar kolay itiraf etmemi beklemiyordu muhtemelen. Yüzünü saçlarıma gömerek iç çekti.

"Lina, Lina, Lina," diye ismimi sayıklayıp burnunu sağ yanağıma sürttü. "Senin bu tahmin edilemez tatlı hallerinle ne yapacağım?"

Al beni tepe tepe kullan Aral. Ama yeter ki yanında kalmak için bir bahane ver bana. Her şeyi konuştuktan sonra bile yanında kalabilmem için bir iyi bir sebep ver bana.

"Ben de seni özledim."

Derinden gelmişti sesi. Ve bu cümlenin ağırlığını düşünsem altında kalırdım. Düşünmemeye çalıştım. O dört yüz günü düşünmemeye çalıştım. Ona neden gelmedin, diye sorduğumu düşünmemeye çalıştım. Geçmişle yakma beni, derkenki üzüntüsünü düşünmeme çalıştım. Gözlerine bakarak bazı şeyleri unutmak iyidir, deyişimi ve onun da bana buruk gülümseyişini düşünmemeye çalıştım.

"Öpsem geçer mi?" diye sordum mutsuz bir sesle.

Bir tek bunu yapabiliyorum çünkü. İnsan geçmiş günlere dönüp sevgisini pay edemiyor Aral. Şimdimizden başka bir şey yok elimizde.

Gelecek bile muamma şu an bizim için. En azından şimdimizde sana verebileceğim her şeyi verebilmek istiyorum.

"Geçmez ama öp," dedi usulca. "Mesafeyle ilgisi yok benim özlemimin. Milimetrelerle bile kavgam var benim konu sensen Lina."

Öyle söyleme Aral. Çok üzülüyorum ben.

Dudaklarımı boynuna bastırdım. Sevgiyle öptüm şahdamarının üzerini. Yaşam damarlarının dudaklarım altında atışını hissettim. Bazı insanlar böyle yaşar, diye diye yaşadım ben Aral. Ama artık sensiz yaşayabilirmişim gibi gelmiyor bana.

"Başın ağrıyor mu hâlâ?"

Sanırım gece bir ara uyandığım zamanki ağrımdan bahsediyordu. "Cık"ladım. "Geçti."

"Reglin nasıl?"

"İyi."

"İnanayım mı?"

"İnan," dedim dudaklarım omzuna yaslıyken.

O an fark ettim ki ben Aral'a her gün nasıl olduğunu sormuyordum. İyi bir sevgili değildim. Derttim ona. En iyi yaptığım şey dert olmaktı ona.

"Sen nasılsın?" diye sordum ensesindeki saçlarını okşayarak. Pansuman yapmamıştım yine ona.

"İyiyim."

"Omzun nasıl?"

"O da iyi."

"İnanayım mı?" dedim ben de onun gibi.

"İnan."

"Pansuman yapamadım yine sana."

Hallettim ben."

"Ben yapmak istiyordum." Neden ben senin yarana bakamıyorum Aral?

"Bugün sen yaparsın."

Fırsat bulabilecek miydim bu kez?

"Hadi içeri dönelim. Merak etmesin annen seni."

Annem beni merak etmiyor ki Aral. Başımı kaldırdım. Güzel yüzüne baktım. Sol gözünün hemen altındaki benini öptükten hemen sonra kalktım ayağa. Elimi tutarak kalktı o da. Sonra sağ kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti ve başıma bir öpücük bıraktı. O şekilde yürüdük kapıya kadar.

Kapıyı açtı ve kolunu indirdi omzumdan. Eski bir şarkı çalındı kulağıma. Birlikte salona ilerledik. Güneş abla ile annem verandaya yakın olan kısımda oturuyorlardı ve Güneş abla anneme plaklar gösteriyordu. Şarkı da pikaptan geliyordu. Annem hevesliydi böyle şeylere. Bizim de epey eski bir pikabımız vardı. Türkçe, Lehçe ve İngilizce plaklar koyar dinlerdi.

Anneannemle, annemin doğum günü için Beyoğlu'nda eski plakçıdan aldığımız *The Beatles – The Fool on the Hill* plağını hatırladığımda adımlarım durdu. Hastanede çalan müzik orijinal parça değil, annemin sevdiği versiyonuydu. Fakat bu şarkının melodisini hatırlıyordum bir yerden. Ses hafızası, diye geçirdim içimden. Kaşlarım çatıldı.

Aral da yanımda durmuş ilgiyle bana bakarken bileğinden yakaladım onu ve gerisingeri arka bahçeye çektim. Arka cebimden telefonumu çıkardım o sırada. Müzik uygulamasına girip orijinal şarkıyı açtım ve arka bahçeye girip kapıyı arkamızdan kapattım.

"Ses hafızası," dedim düşünceli düşünceli. "Hastanede çalan orijinal şarkı değil, annemin sevdiği versiyonu."

Şarkının üzerine tıkladığımda telefonumdan bir müzik yayılmaya başladı. Aral yüzüme bakıyor ama ne demek istediğimi anlamıyordu. Haklıydı. Kendi kendime sesli düşünüyordum.

"Hastanede çaldığında bunu düşünmedim ama orijinal hali değildi o. Belki de orijinal haline dair bir ses hafızam..." demiştim ki şarkının 1:23'üncü saniyesinde araya giren üflemeli çalgı susturdu beni, kaşlarım çatıldı. Tüylerim diken diken oldu. Bu sinir bozucu müziğin kendini tekrar edip durduğu bir yer biliyordum. O kadar sinirimi bozuyordu ki girmemiştim daha önce hiç.

"Lina?" dedi Aral beklentiyle yüzümü izlerken.

"Eğlence merkezi," dedim müziği kapatıp. Daha fazla dinlemeye tahammül edememiştim. Ürpertiyle titredim. Palyaçolardan nefret ederdim ve bu müziğin çaldığı oda palyaçolarla doluydu. "Bu müziğin sürekli çaldığı bir kısım var eğlence merkezinde. Palyaço sergisi gibi bir yer ama daha önce hiç girmedim. Durmaksızın bu müzik çalar durur."

Kartın işaret ettiği şey bu olabilir miydi? İlk kart eğlence merkezini, ikinci kart babamı, üçüncü kart *Corse*'u işaret ediyordu belki de... Belki de sırasıyla yaparsak bir şeyler anlamını kazanırdı... Elimi alnıma götürdüm, kafam uyuşmuştu.

"Kart orayı işaret ediyor mu diyorsun yani?"

Dudaklarımı ıslatıp ardından dişlerim arasında soydum. "Belki de," diye mırıldandım. "Üçüncü kart Corse'a çıkıyor," diye mırıldandım düşünceli bir sesle. "Belki de sırayla gidip ipucu toplamamız içindir..."

Duraksadım. Küçükken korsan haritaları alır, düzmece hazine avlarına çıkardım. İpucu bulmaya bayılırdım çünkü. Kahretsin. Gerçekten babam mı yapıyordu bunları? Peki eksiklikler, mantıksızlıklar ne olacak? Şarkıyı değiştirmesinin bir amacı mı var?

"Eskiden ipuçlarını takip edip hazine aramayı severdim," diye mırıldandım. "Belki de gerçekten babamdır bunu yapan..." Sinirle güldüm. "Oyun mu oynuyor gerçekten benimle?"

"Baban öyle biri değil."

"Belki de tam da böyle biri."

"Değil," dedi üstüne basa basa. Onu savunmaktan çok mantığını elden bırakmadığını biliyordum. Neden oyun oynasındı sonuçta benimle? Bunu bana neden yapsındı? "Ben babanla aynı masaya oturdum, yemek yedim, dertleştim Lina." Bu gerçek her seferinde hem nasıl canımı yakabilir hem de beni memnun edebilirdi? Nasıl olabiliyordu bu? "Baban seninle bırak alay etmeyi, sana söz konduracak biri değil."

"Ben Asaf için on ay çalıştım ama," dedim hayal kırıklığıyla. "Kendisi diye başka bir ölü adamı verip beni katili ilan etti ama."

Dişlerini sıktı. Belki de kendine de kızdı bunun için... Bilmiyordum. Ama bu gerçeği affedemiyordum. Kafamı geriye yatırdım yorgunca. Tetiklendikçe tetikleniyor muydum yoksa her şey üst üste gelmeyi mi seviyordu emin değildim ama şimdi gidilecek iki yerimiz vardı.

Sıkıntıyla bir nefes verdim. Durabiliriz, demişti Aral. Duramıyorduk ama işte. Hayat, sen yoruldun diye beklemiyor çünkü. Akıyor ve sen düştükçe boğuyor seni.

"O şerefsizi içeri alınca eğlence merkezinin faaliyetleri durduruldu. Arama yapıyordu Yiğit en son. Hazır bir ekip oradayken ilk oraya gidelim o zaman. Bir şey bulabilir miyiz bakalım. Küp olayına orada değiniriz."

Kafamı salladım. "Tamam."

"Karnını doyuralım."

"İştah mı kaldı..." diye söylendim.

"Gerekirse zorla yutacaksın," dedi gözlerime bakarak. "Ayakta kalmamız lazım bizim."

"Ayakta kal. Hayatta kal. Bu bir savaş meydanı."

Gözlerimi kapattım zihnimde canlanan sesle. Bu neydi şimdi? Tekerleme mi? Küçükken babam bana çok tekerleme öğretirdi. Onlardan biri miydi bu?

Aral'ın dudaklarını bir anlığına dudaklarımda hissedince tüm dikkatim dağıldı. Gözlerimi açtım şaşırdığımdan. Yüzü hemen yüzümün önündeydi.

"O güzel ağzından çıkan kelimelere dikkat et," dedi gözlerime bakarak.

Kaşlarım çatıldı. "Ne dedim ki?" diye sorduğum an Asaf, dediğimi anımsadım. İsmini bile ağzıma almama katlanamıyordu. Haklıydı da... "Ederim."

"Güzel," diye beni onaylayıp doğruldu ve elimi tutarak kapıya yöneltti yine bizi. "Annen seni kaçırmamı yanlış anlamasın, gidelim de karnımızı doyuralım şimdi."

"Annemin benimle ilgili bir şeyi anlamaya çalışacağını sanmıyorum," diye mırıldandım adımlarım onu takip ederken.

Aral bir anlığına durdu. Böyle bir itiraf beklemiyordu sanırım. Bana baktı üzgün bir ifadeyle. O annesini çok seviyordu ama yanında değildi ve ona gidemiyordu da. Ben de annemi seviyordum ve yanımdaydı ama ben de gidemiyordum ona. İnsan kurtuluşu olduğunu bilse de anlaşılmadığı, değer görmediği yerde çok kalamıyormuş. Öğrendim Aral.

"Üzülme," dedim yüzündeki ifadeye gülümseyerek. "Ben üzülmüyorum artık. Bir gerçeği belirttim sadece."

Ne diyeceğini bilemezmiş gibi derin bir nefes aldı. Annem, Aral'ı bile tesellisiz bırakıyordu. İnanılmazdı gerçekten. Sevgi dolu hissettim Aral'a karşı. Elimi tuttu, sağ koluna yüzümü yaslayıp öptüm onu.

"Hadi kahvaltı yapalım. Tansiyonum düşecek, bayılacağım şimdi. Zaten kan şekerim düşüyor. Seni yerim bak."

Burnundan güldü bu söylediğime. Sonra yüzünde muzip bir gülümseme belirdiğinde kaşlarım çatıldı merakla. Neye gülüyordu öyle?

"*Waffle* aldım sana," dedi bizi kapıya doğru götürürken. Bakışları önüne sabitlendiğinde gamzesi çıktı, söyleyeceği şey her neyse epey eğlendiriyordu onu. "Baklava da aldım yemek istersin belki diye."

Baklava mı almış? *Baklava... Aral'lı olmayan...* Lina, sana alkol yaramıyor kızım. Alma bir daha sakın. Deniz'e de teessüf edecektim gördüğüm ilk yerde. Yazıklar olsun gerçekten. Düştüğüm duruma bak...

Tenimin ısındığını hissettim ama çaktırmadım. Hatta üste çıkmaya karar verdim çünkü altta kalırsam dayanamazdım.

"Ne münasebet?" diye sordum. Utandığımı asla çaktırmamaya çalışıyordum.

Dişleri görünerek güldü bu söylediğime. "Canın çekmiş gibiydi dün," diyerek bana baktı.

Utanması yoktu bu adamın hiç. Yazıklar olsundu. Yoksa çok mu baklava dağıtmıştı? Ne bu rahatlıktı? Hayırdırdı yani?

"Sen her canı çekene ikram mı ediyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Dağıttın mı tepsi tepsi? Sundun mu başkalarına?"

Bu söylediğime o kadar sesli güldü ki gamzesi âdeta bir çukurdu artık. Ne güzel gülüyordu... Bir bana gülsün istesem ayıp mı olurdu?

"Hangisinden bahsediyoruz?"

"Ha ikisini de yaptın yani?"

"Yapmadım yapmadım," dedi tatlı tatlı.

"Yemedim," dedim. İnanmamıştım.

Yememiştim de gerçekten. Yedirtmemişti dün. Ucundan ikram ederdi insan. Annesi çok iyi yetiştirmişti bu adamı gerçekten. Ben de öyle sanırdım kendimi Aral'la tanışmadan önce. Meğer o kadar da edepli değilmişim. Bak sendi...

"Yersin yersin," dedi bu kez eğlenen bir sesle.

Ne zaman yiyebilirdim tam olarak? Sadece bir soru.

Kapıyı açıp elime öpücük kondurdu, göz kırptı gülümseyerek ve bıraktı elimi. Kalbimde bir ritim bozukluğuyla salona döndük yine.

Şahin, Mehmet Ali ve Kürşat masada oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Sanırım Aral'la gittikleri için haliyle bir şey yememişti onlar da.

"Aral," diye seslendi Güneş abla.

İkimizin de bakışları ona çevrildi. Aral'ı yangından kaçırır gibi arka bahçeye götürmem pek hoş olmamıştı tabii. Refleksle yapmıştım o an.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu, bizi soramadığı için.

"İyi," dedi Aral gülümseyerek. "Hallediyoruz, sorun yok."

Hallediyorduk. Halledecektik. Aslandık. Yapardık.

Kahvaltı ettikten sonra Aral arka bahçede durumu Şahin, Mehmet Ali ve Kürşat'a açıklarken ben ormanı izliyordum. Ormana bakmak rahatsız ederdi beni hep. Dün Aral'ın kollarında uyanıp bakınca güzel bile gelmişti ama şimdi yine rahatsız ediyordu beni. Bakış açısı çok garip bir şeydi.

Konuşma sonrası odama gidip siyah şişme montumu aldım askıdan. Üzerime giyip telefonumu cebime atarken Aral'ın alerji ilaçlarını anımsadım. İlaçlarını öğrenmemiştim hâlâ. Öğrensem iyi olurdu.

Masanın üzerindeki lalelerime çevrildi gözlerim. Uzanıp yapraklarını okşadım. "Koca evde sana vazo bulamadım," diye mırıldandım. "İsteyemedim yani. Ben sana alırım ama. Hemen bırakma kendini," diye teselli ettim onu.

Derin bir nefes alıp odamdan çıkarken annemin odasından bazı sesler işittim. Kaşlarım çatıldı. Birkaç adım ilerleyip kulak kesildim. Kulaklarım iyi duyardı.

"Dünyası başına yıkılır," dediğini işittim annemin.

Tüylerim diken diken olurken kalbimde endişe tohumları filizlendi. Kiminle konuşuyordu?

Sonra onun sesini duydum. Aral'ın... "Tekrar inşa ederim," dedi anneme. "Yalanla dolanla değil... Acıyla belki ama gerçekle, sevgimle inşa ederim tekrar. O korkuyla, sebepleri bilmeden yaşamayı hak etmiyor. Ben sizin gibi gözlerinin içine baka baka susamıyorum. Bazı insanlar böyle yaşar, diyerek değil, nasıl istiyorsa öyle yaşasın istiyorum. Benimle ya da bensiz... Kendi hayatını kendi kararlarıyla yaşasın istiyorum."

"Yapamaz," dedi annem. "Eğer bunu yaparsan yıkılır Lina. Susmak acımasızlık gibi geliyor sana ama Aral sen neden sustun bunca zaman? Onun iyiliği için değil miydi?"

"Öyleydi," diye kabul etti Aral. "Şimdi de öyle. Nerede konuşacağımı da nerede susacağımı da bilmeyi öğretti annem bana. Siz hep susmuş, Lina'ya da susmayı öğretmişsiniz Celina Hanım. Lina güç sanıyordu bunu. Halbuki susmak yalnızca yük."

Omuzlarım düştü. İyi şeylerden bahsetmeyeceğini biliyordum Aral'ın ama dünyamın başıma yıkılacağı da sürpriz olmuştu biraz. Tekrar da inşa edemezmişim. Annem inanmıyordu buna hiç. Yirmi iki senelik kızını tanırdı değil mi? Aral sandığımdan da çok şey biliyor gibi duruyordu benin hakkımda. Gerçi kuşumu bile biliyordu, geçmişimi de anlatmıştı belki de babam. Sonuçta hiçbir şey tesadüf değildi yaşadıklarımızın.

"Sana yapma, diyemem," dediğini işittim annemin. Ağlıyordu sanırım. "Yapmanı da istiyorum bir yandan. Çünkü ne zaman gözlerimin içine baksa ve sussam kalbinin kırıldığını gördüğüm halde teselli edemiyorum onu. Ama çok zor Aral. Ben yapamam. Sen yapabilirsen yap."

Karşılık vermedi Aral. Kapıyı açtı. Saklanmak adına hareket dahi etmedim. Aral beni görmeyi beklemiyordu. Kanı dondu bir anlığına. Sanırım çıldırmamı falan bekliyordu. Ardından kapıyı kapattı, annemin benim burada olduğumu bilmesini istemiyor gibiydi.

Bana doğru yürüdü üzgün ve endişeli bir ifadeyle.

"Lina..."

Lafını kestim. "Kek yapmak istiyorum," dedim gözlerine bakarken.

Yüzünde anlam veremediğim bir ifade oluştu. Kekten bahsedince elindeki çay bardağı da düşmüştü. Onun da mı kötü anısı vardı bilmiyordum ama iyi anıya çevirmek isterdim.

"Ne?" dedi. Anlamamıştı.

Gülümsedim elimden geldiğince. Güçlüydüm ben. Aslandım. Yapardım. Sorun yoktu hiç. Her şeye değeriz biz. Hallederiz. Halledebilirim. Ben neleri hallettim... Aral'ım var hem benim. Dünyayla bile savaşabilirim. Yıkılsın canı çok istiyorsa. Tekrar inşaa edermiş Aral benimle. Ederdik ne olmuş yani? Hiçbir şeyi ben hazır elde etmedim. Çok çalışırdım yine. Ne olacaktı?

"Dünyam başıma yıkılmadan önce sana kek yapmak istiyorum." Hiç bozuntuya vermedim ama gözlerim buğulandı elimde olmadan. Gülümseyerek baktım ona samimiyetle. "Vanilyalı kek yapıp üçüncü günümüzü kutlayalım."

14 Şubat'ımız yok bizim Aral. 4 Şubat'ımız var. O da olur. Bir eksik başında ne olacak? Biz bir eksik yaşamaya alışığız zaten.

Bana sarılmak için adım attığında bir adım geri çekildim. Şimdi olmaz Aral. Şimdi sarılırsan ağlarım. Şimdi olmaz.

"Sadece yapalım, de," diye rica ettim. "Yapalım sevgilim, de." Lütfen Aral.

Yutkundu gözlerime bakarak. Ben değil Aral sanki un ufak oluyordu içeriden. İçten çökeceğimiz gün bugüne mi kısmetti?

"Yapalım sevgilim," dedi sesini bulabildiğinde. "Ne istersen yapalım."

Gülümsedim mutlulukla. Genzim ağrıyordu. Burnum aktığında elim bir refleksle yüzüme gitti. Sıcak sıvıya dokundu parmak uçlarım, o sırada Aral da kaşlarını çatmış halde hemen dibimde bitmişti. Parmaklarımın ucuna bulaşan kanıma baktım. Kendimi sıktığım için burnum kanamıştı yine.

"Sorun değil," diye mırıldandım güçsüz bir sesle.

"Değişmeyecek hiçbir şey," dedi Aral çenemi kaldırıp gözlerime bakarak. "Bana bak Lina. Bak benim gözlerime. Ben senin dünyanın yıkılmasına izin verir miyim? Yıkar mıyım ben senin dünyanı başına? Yıkıldı diyelim, tek bırakır mıyım ben seni? Ezilmene izin verir miyim?"

"I-ıh," diye bir ses çıkardım.

Çünkü ağzımı açarsam ağlardım, biliyordum. Korkumdan ağlayacaktım. Endişeden, kaygıdan, korkudan, üzüntüden, bu daralmışlık ve sıkılmışlık hissinden ağlayacaktım.

"İzin vermem," dedi üstüne basa basa. Benim kadar kendisini de ikna etmek istiyordu sanki. Kendi ailen değil yalnızca, benim ailem bile yük sana Aral. Yine sana verdiler en zor görevi.

Hemen solumdaki banyonun kapısını açtı. Beni içeri soktu. Bir pamuk alıp burnuma tampon yaparken parmaklarıma bulaşan kanı suya tuttum. Kana bulanan suya bakmak bir anlığına başka bir görüntü anımsattı bana. Gözlerimi kapattım anında. Hatırlamak istemiyordum. *Şimdi değil. Kan olmaz.*

Yüzümü avuçladı. Titrek kirpiklerimi araladım. Yüzüne baktım. Sakinliğine alışık olduğum gözlerinde huzursuzluk kol geziyordu.

"Seni kaybettim bir kez," dedi açık açık. "Bir daha kaybetmeyeceğim."

Kafamı salladım yavaşça. İzin vermezsin değil mi Aral? Sorun neyse bir çözüm buluruz birlikte.

"Çok seviyorum ben seni Lina." Alnını alnıma yasladı. "Çok seviyorum."

İçim gitti ona. Kalbim ona doğru bir akış içindeydi sanki.

"Korkma cennet çiçeğim. Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil. Kolay değil ama galip çıkamayacağımız bir savaş değil. Sen varsan varım. Senin için savaşırım. Sen kendin için savaşmayı bırakma yalnızca. Yenerim Lina. Herkesi, her şeyi yenerim. Tüm ihtimalleri hesap eder, sana istediğin dünyayı inşa ederim. Bazı insanlar böyle yaşar, diye değil Lina, sen nasıl istiyorsan öyle yaşa diye."

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Hafifçe geri çekilip gözlerimin içine baktı. "İnanıyor musun bana?"

"İnanıyorum," dedim kırık ama net bir sesle.

Alnımı öptü. "Sıkma kendini. Ağlamak istersen ben hep buradayım sevgilim."

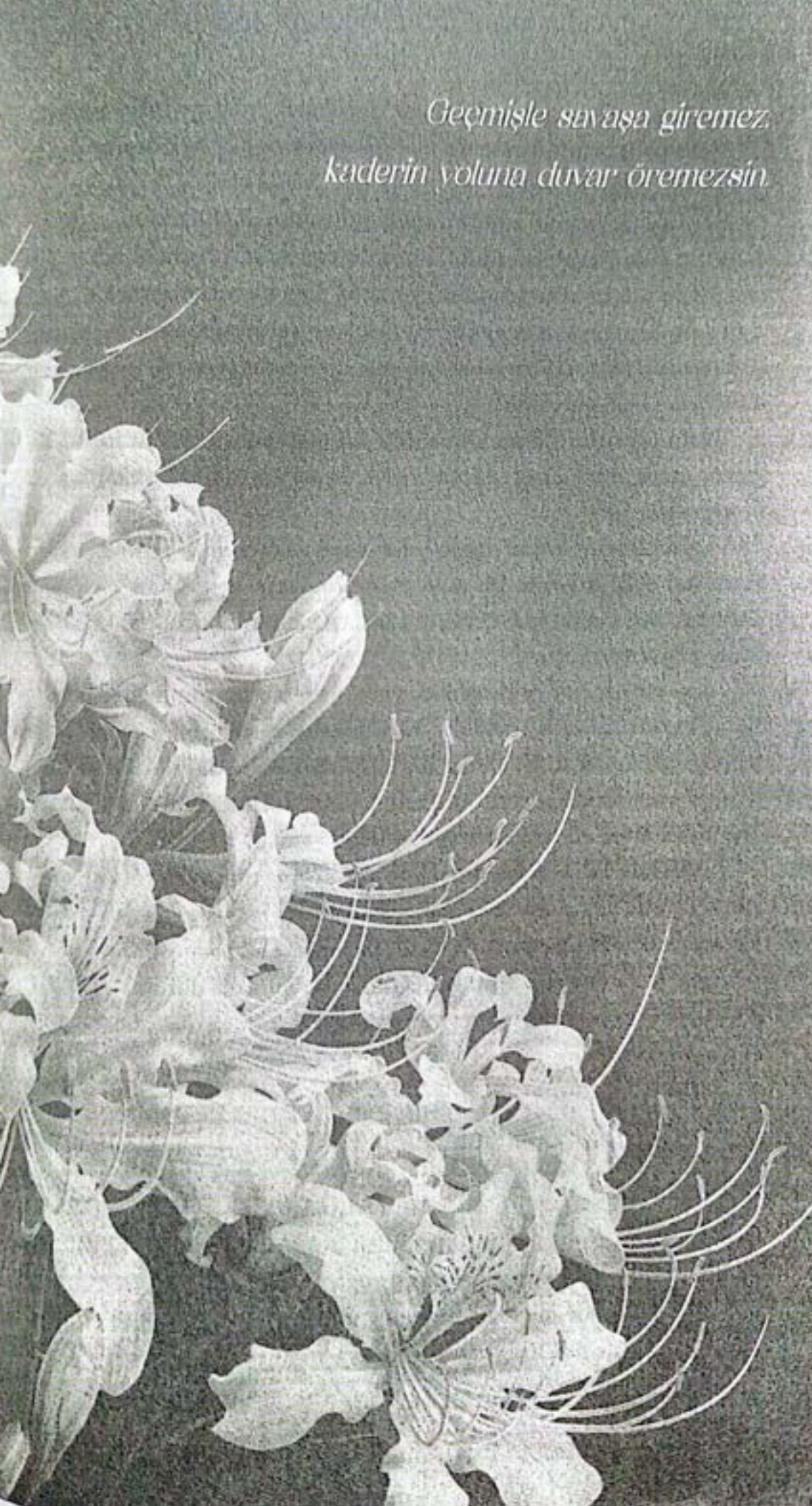
"Ağlamayacağım," dedim kararlılıkla. "Ağlayacak bir şey yok. Düzelecek her şey."

Ben o tutmayan belle dört işte çalışıp bir de stajı işte böyle diyerek yaptım Aral. Dik durma mecburiyeti bir tek senin omuzlarına yük değil sevgilim. Ben de yapabiliyorum bunu. Ben sana yük etmem kendimi.

Kafasını salladı. Sol gözüme de dudaklarını bastırıp kokumu içine çekti ve mesafelendi, parmaklarımız birbirine dolandı. Birlikte çıktık evden.

Geçmişle savaşa giremez.

kaderin yoluna duvar öremezsin.

Eğlence merkezi çok uzak değildi. Şişli'deydi. Adliyeye yakın sayılırdı. Girişinde polis memurları vardı. İçeri almıyorlardı kimseyi. Aral'ın dediği gibi çalışıyorlardı içeride.

Gergindim. Aral sol elimden tutuyordu girişe doğru yürürken. Onun da gergin olduğunu biliyordum. Bahçede Yiğit'le karşılaştık. Şahin, Mehmet Ali ve Kürşat arkamızda duruyorlardı. Kısa bir selamlaşma faslı geçti aramızda. Sonra gözler bana çevrildi. Her şey durdurulmuştu, Yiğit hangi alana gideceğimizi biliyor olmalıydı ama fırsat tanıdı bana. İyi olmadığım o kadar mı belli oluyordu?

Derin bir nefes aldım. Ölmedikçe bir çıkış yolu bulabilir insan. *Yaşaman lazım senin Lina, Alin'in senden başka kimsesi yok. Aral'ı arkada bırakamayız hem.*

Nefret ettiğim alana doğru adımladım. Botlarımız arasında ezilen karın sesi eşlik etti bize. Bir polis memuru kapıyı açtı. Önce Yiğit girdi ardından biz. Gördüğüm görüntü irite etti beni. Aral'ın elini sıktım, her yerde palyaçolar vardı.

Alan yedi metre genişliğinde, yirmi beş metre uzunluğunda vardı. Koyu kırmızı duvarları tablolar, cam prizma içinde çeşitli palyaço tiplemelerinin kuklaları ve absürt süs eşyalarıyla doluydu. Müzeyi anımsatıyordu ve normalde içerisi palyaço kaynardı. Onların arasında gezilen gergin bir müze etkinliği gibi bir konsepti vardı.

Normalde daha loş bir ortamı oluyordu ama tüm ışıklar açıktı şimdi. Palyaçolar da yoktu neyse ki ama kuklalar hâlâ rahatsız ediciydi. Birinin içerisinde benim tiplemem de vardı. Bakmaya katlanamıyordum.

Savcı daha önce bu alanı gezdiğinden bir kenarda durup bize müsaade etti. Aral ve ben müze gezer gibi gezmeye koyulduk. Ne aradığımızdan emin değildim.

"Lina."

Gözlerimi bana seslenen savcıya çevirdim.

"Emin olmak için şarkıyı çaldıracağım," diye bilgilendirdi beni.

O da bizimle gelmiş, önceden teyit edememişti muhtemelen. Kafamı salladım. Polis memuru telsizden muhtemelen kontrol merkezinde olan görev arkadaşına açmasını söyledi. Hoparlörden tanıdık o ses yükseldi. Odanın içindeki herkesin yüzünü buruşturmasını izledim. Gerçekten sinir bozucu ve tam bir palyaço müzesine uygun bir müzikti gerçekten.

Savcı kapattırdı müziği. Sonra da telefonundan teyit ederken ben etrafa bakınmaya devam ettim. Salonun diğer ucundaki en büyük tabloya ilerledim. Tanıdık gelmişti. Bir yerde gördüğüme emindim. Tablonun önünde durdum. Bir soytarı tablosuydu. Kırmızı bir kıyafet giyiyordu ve üzgün bir hali vardı. Nedense babamı hatırlattı bu bana.

"*Staniczyk.*"

Lehçe *soytarı* diyen Aral'a çevirdim bakışlarımı.

"Biliyor musun bu tabloyu?" diye sordum merakla. Bana da tanıdık geliyordu.

"Polonya tarihinin en ünlü soytarısı."

Tüylerim diken diken oldu nedense.

"Bu bilgiyi babamdan mı öğrendin?"

Kafasını salladı yavaşça. "Babanın buradaki lakabı 'Soytarı'ydı diye biliyorum."

Kaşlarım çatıldı, ensemdeki tüyler ürperdi. Gözlerimi tablodaki soytarıya diktim. "Tanıdık geliyor ama çıkaramadım." Yalnızca uğursuz hissettiriyordu.

"Mektupta ülkenin, düşmanın eline geçtiği haberi var. Soytarı bu yüzden ülkesinin durumu için hem çok üzgün hem de çok endişeli," diye anlattı kısaca tabloyu.

Ülkesi için...

"Soytarılar önemli kimseler aslında," diye mırıldandım dalgın dalgın soytarının üzgün yüzüne bakarken. "Kralların danışmanı bile sayılabilirler."

Onayladı beni Aral. Özellikle bu soytarı üç krala hizmet edecek kadar zeki ve vatansevermiş." Gözlerini bana çevirdiğinde ben de ona baktım. "Hükümdar sözünü dinlemeyen herkes soytarının haklı çıkacağını bilir, derdi baban hep."

Tam babamın söyleyeceği bir şeydi. Hükümdar deyince aklıma Aral'ın babası gelmişti istemsizce. Onun babası hükümdar benim babam soytarıydı. O halde bu işte babam mı haklıydı?

Derin bir nefes alıp birkaç adım geri çekildim ve geniş bir açıyla baktım tabloya. Arka planındaki dünya haritası çizimi ne işti peki?

"İngiltere, İspanya, İtalya'dan aşağı..." diye mırıldandım.

Artık dünya haritalarına bakınca aklıma gelen ilk şey buydu ve o kısımlar tablonun arkasında kalıyordu. Belki de filmlerdeki gibi arkasında bir kasa falan vardı? Aral'la bir anlığına gözlerimiz çakıştı. Sonra

arkasını döndü ve bir işaret verdi. *Lateks* eldivenler takıp bana da uzattı. Ellerime *lateks* eldivenleri geçirirken o da benimle aynı şeyi düşünmüş gibi önümüzdeki kırmızı kordonu aştı ve uzanıp tabloyu çıkardı yerinden.

Kocaman tabloyu zorlanmadan yerinden çıkarıp yavaşça yere indirirdi ama arkası bir hiçten ibaretti. Dünya haritasının geriye kalan kısmı vardı yalnızca. Başka hiçbir şey yoktu. Aral tablonun arkasını incelerken Yiğit'le duvara bakıyordum öylece. Kırmızı bariyeri geçip duvarın önünde dikildim ve parmaklarımın boğumları ile duvara vurdum kontrol eder gibi. Vurdum, vurdum, vurdum. Tablonun asılı olduğu alanın neredeyse son yirmi santimlik kısmında duyduğum sesteki farklılığı sezdim. Kulaklarım gerçekten iyi duyardı.

Kaşlarım çatıldı. Parmaklarımın olduğu yerden başlayıp santim santim tıklatmaya başladım duvarı. Ses on beş santim sonra değişti ve yaklaşık seksen santim boyunca aynı tonda devam edip tekrar tok bir tona düştü. Aynı işlemi yukarıdan aşağı yapmaya başladığımda Aral ve Yiğit dikkatle beni izliyordu. Sesin değiştiği noktaların bitiş noktalarına koydum parmaklarımı hayal edebilmeleri için.

"Neye benziyor?"

"Kapı," dedi ikisi de.

İkisi de yaklaşıp fenerle duvara yakından baktılar. Herhangi bir çizgi görebilmeyi umdular muhtemelen. Yiğit takılıp takılmayacağını teyit etmek için duvarın üzerinde kredi kartını gezdirdi.

"Bu kadar uğramışlarsa milim bile değişmiyordur," diye mırıldandım. "Nasıl açıldığı önemli."

"Planlarında böyle bir kapı var mı?" diye sordu Yiğit yanındaki başkomisere. "Öyle bir bilgimiz yok Savcı'm," dedi.

Kanıma karışan adrenalin odaklanmama yardımcı oluyordu. O an yalnızca bu bulmacaya odaklanmıştı kafam.

"İngiltere, İspanya, İtalya'dan aşağı," diye mırıldanarak parmağımı İngiltere'nin üzerine koydum, oradan İspanya'ya, İtalya'ya ve en son *Corse* adası üzerinde gezdirdim.

O sırada hepimizin kulağına dolan tık sesiyle seksen santim genişliğinde iki metre on santim uzunluğunda bir plaka öne çıktı.

Kalbim heyecan ve endişeyle göğsüme çarparken Aral'a çevirdim gözlerimi. Sanki arkasından bir şey çıkacakmış gibi sağ kolunu önüme uzatıp beni geriye ittirdi yavaşça.

"Dokunmayın," dedi Yiğit tok bir sesle.

Aral beni bir iki adım geri çekti ama gözlerimi bir an olsun bile ayırmıyordum o plakadan.

Başkomiser her şeye hazırlıklıydı, silahını çekmiş bir vaziyette kapıya dokundu. Aral beni kenara çekti biraz daha. Komiser kapıyı ittiğinde plaka kendiliğinden sağa doğru açıldı. Ardından kasa kapılarına benzer bir kapı belirdi ama sıradan bir şeye benzemiyordu.

Komiser silahını indirdiğinde Yiğit kapıya baktı birkaç saniye. "Buraya olay yeri incelemeyi gönderin!" diye emir verdi.

Nereye açılıyordu bilmiyordum ama bir şey sakladıkları kesindi. O an aklıma gelen şeyler tüylerimi ürpertti. Babam olabilir miydi içeride? Neden kendi elleriyle teslim olsun? Düşmansa kartları gönderen, neden savcıya teslim etsin? Neden kendisi gelmesin? Zorla tutuluyor olabilir miydi? Bir dost muydu beni ona götüren? Kendi neden gelmiyordu madem? İyilik mi ediyordu bana kötülük mü hiçbir fikrim yoktu. Artık basmıyordu kafam olan bitene. Sebepleri anlayamıyordum. Belki Aral anlatınca biraz anlardım. Aklım kalırsa tabii başımda...

"İyi misin?"

Gözlerimi, yüzümü inceleyen Aral'a çevirdim. "İyiyim," dedim düşünmeden. Düşünürsem iyiyim, diyemezdim bu kadar kolay. "Sen bakar mısın?" dedim gözlerine bakarken. O yaparsa içim daha çok rahat ederdi. "Sen bakarsan içim rahat eder."

Yüzünde beni yalnız bırakmak istemiyormuş gibi bir ifadesi olsa da onayladı dediğimi. Ellerinde eldiven olduğu için bana dokunmadan tepeme bir öpücük bırakıp Yiğit'in yanına gitti. Ben ve Soytarı öylece onları izledik. Aral'ı çalışırken izlemek tuhaf bir histi. O ciddiyeti, titizliği, ince işçiliği mesleğine çok yakışıyordu. Seviyor muydu bilmiyordum ama bu iş onu bile yapmasına izin vermiyordu.

Parmak izleri alındı. Fotoğraflar çekildi. Soytarı tablosu, incelenmek üzere alındı. Başkomiser, savcı ve Aral kaldı kapının başında. Savcı başkomisere yapılacaklar listesi vermeye koyulmuştu. Kapının epey çetrefilli bir açılma şekli var gibi duruyordu.

"Biyometrikse sıkıntı," dedi Aral.

"Asaf bu kapı hakkında bir şey biliyordur," dedi Yiğit. "Sıkıştıralım bakalım ne çıkacak..."

Sonra bana döndü Yiğit. "Bulmaca çözmekte iyisin gerçekten."

"Bildiğim yerlerden sormuşlar, birleştiriyorum sadece," diye mırıldandım. "Kartları kimin gönderdiğini ya da en azından kuryeyi bulsak bir cevabımız daha olurdu."

Onayladı beni. "Bakıyoruz o kadına. Şimdilik haber yok ama birkaç ipucumuz var gibi."

Ben sormadan bana ucundan bilgi vermesine şaşırdım. Gülümsedi hafifçe. Zor bir gün olduğunu anlıyordu sanırım.

"Var mı bakmak istediğiniz başka bir şey? Yoksa olay yeri incelemeye her yeri incellettireceğim."

Kafamı iki yana salladım. "Birinci kart burayı gösteriyor, üçüncü kart kapıyı açıyor ama ikinci kartın alakasını bulamadım."

"İkinci kart..." diye mırıldandı Yiğit. "Kupa Valesi?"

Kafamı salladım. "Evet. Babamı temsil ettiğini düşünmüştüm," dediğim sırada Aral'la göz göze geldik. Aynı şeyi düşündük. *Stańczyk.*

"Karttan yola çıkarak babanın durumunu çözmüşsün, söyledi Aral. Kafan zehir gibi gerçekten. Dost da olsa düşman da bizim tarafımızda olduğun sürece bu işi onlardan önce çözeriz."

Aral eldivenlerini çıkardığında burada işimizin bittiğini anladım. Ben de eldivenlerden kurtuldum ve o an günün anlam ve önemi zihnimin ortasına bir bomba gibi düştü. Dünyası başına yıkılacak biri için fazla sakindim. İlk olmadığı için miydi yoksa Aral'ın söylediklerine çok inandığım için mi emin değildim. Belki bir yemek yer, akşamı ederdik. Ama konuşacaktık eninde sonunda. Kaçışı yoktu.

"Emekleriniz için teşekkürler," diyerek uğurladı bizi Yiğit.

Aral tekrar elimi tuttu oradan çıkarken. Birlikte çıkışa doğru yürürken babamı düşünüyordum. Bu duruma nasıl gelmiştik? Gerçekten iyi bir sebebi var mıydı? İkna olabileceğim, ben de öyle yapardım, diyebileceğim bir sebebi var mıydı gerçekten? Hâlâ benim tanıdığım o adam mıydı? Kim, neden yapıyordu bunları? Dünyam küçüktü benim, kimseye zararım olmazdı. Bıraksalardı da kendi halimde yaşasaydım, olmaz mıydı?

Derin bir nefes alarak başımı yerden kaldırdım. Dönme dolaba kadar gelmiştik. Sanırım polis memuru palyaço müzesindeki müziği açarken dönme dolabı da çalıştırmıştı. Hoş bir klasik müzik çalıyor, ışıkları yanıyordu. Kimse yoktu etrafımızda, yalnızca o ve bendik. Daha önce hiç binmemiştim. Tam Aral'a dönme dolaba binmeyi teklifi edecektim ki adımları durduğunda benim de adımlarım durdu. Elimi bırakmadan

karşıma geçti. Çenemi kaldırıp yüzüne bakarken elimin üzerine bir öpücük bıraktı nezaketle.

"Benimle dans eder misin sevgilim?"

Sorusu şaşırttı beni.

"Ne?"

"Dans edelim," dedi gözlerime bakarak. "Bugün üçüncü günümüz."

Kalbim göğüskafesimin içinde hüzünle attı. Burada nefret ettiğim onlarca anım vardı ama bu soru tüm anıları silip attı zihnimden. Aral'ın siyah gözleri gözlerime bakarken dudaklarımda buruk bile olsa bir gülümseme peyda oldu. *Edelim sevgilim. Belki şansımız olmaz bir daha...*

Yalnızca onu düşünmeye çaba gösterdim. Kafamı salladım hafifçe. Montumun cebinden telefonumu çıkardım. Aklıma ilk gelen, sosyal medyada viral olduğunu sonradan fark ettiğim bir şarkı oldu. İnsanlar bu şarkıda karın altında dans ediyorlardı. Ben de kaydetmek isterdim ama etmeyecektim. Bu ana tutunmayacaktım. Önümde dans edebileceğim daha çok zaman olması için dua edecektim. Anılar beni korkutuyor Aral. Bir anı olarak kalmasın ne olur...

Şarkıyı açtıktan sonra gözlerine baktım sevgiyle. Reverans yaptım özenle. Gülümsetti bu onu. O da beni selamladı. Sağ elini sırtıma yerleştirirken ben de sol elimi omzuna götürdüm. Boşta kalan ellerimiz de birleşti. Birbirimize ne yakın ne de uzak, müziğin ritmiyle dans etmeye başladık. Adımlarımız müziğe, şarkı ise bize uyuyordu sanki. Her bir sözü içimde bir ağlama isteği oluşturuyordu ama bu isteğe kulak asmıyordum.

Az önce bir sır perdesini aralayan, gizli kapılar bulan, birkaç saat sonra dünyası başına yıkılacak olanlar biz değildik sanki. En korktuğum günlerden birinde, nefret ettiğim bir lunaparkta, üzerimize kar yağarken Aral'la vals yapacağımızı ve bunun beni her şeye rağmen çok mutlu edeceğini hayal bile edemezdim.

Her gidip geri gelişimde biraz daha azalıyordu aramızdaki mesafe. Aral beni her uzaklaşıp geri dönüşümde daha sıkı kavrıyordu uzaklaşmamı istemiyormuş gibi. Artık dans ederken başım göğsüne yaslıydı. Adımlarımız uyum içinde gidip gelirken son kez geri çekildim ve ona döndüm hızla. Sağ kolu belime sarılırken beni geriye yatırdı yavaşça. O da üzerime eğilmişti. Üzerimize kar yağarken güzel gökyüzüne bu açıdan bakmak kalbimi küt küt attırdı. Gözlerim yaşardı.

Kaşları çatılacak oldu. Sağ elimi yanağına koyup uzandım, dudaklarına ufak bir öpücük bıraktım. Gülümsedim içtenlikle.

"Soğuktan," dedim gözyaşlarımı açıklayarak. "Kaldır beni lütfen, kolun acıyacak."

Dili dudaklarını ıslatırken beni kaldırdı. Bir şey söyleyecekti ama izin vermedim.

"Dönme dolaba binelim mi?" diye sordum ondan önce davranıp.

Gözlerimi kaçırdım elimde olmadan. Gözlerimin içine bakıp ne kadar korktuğumu anlasın istemiyordum. Onun için de kolay değildi ki...

Sanki şu an tek derdim buymuş gibi, "Ama çalıştıracak biri lazım," dedim düşünceli bir sesle.

"Binelim," dedi gözleri yüzümde gezinirken.

Ona kaçak göçek bir gülümseme verip elinden tuttum ve dönme dolaba götürdüm. Hevesim de yoktu böyle şeylere hiç ama kaçmak istiyordum. Zaman öldürmek ve yapabiliyorken Aral'la bir şeyler yapmak istiyordum. Bugün üçüncü günümüz. Dört yüz yirmi altıncı günümüz olabilirdi. Yüz kırk iki tane üç gün yapar bu Aral. Sana da haksızlık gibi gelmedi mi? Sen nasıl sevebiliyorsun ki beni bunca şeye rağmçn? Yerlerimiz değişmiş olsa ben çok kırgın olurdum sana belki de... Kızgın olurdum.

Dönme dolabın merdivenlerini çıkıp kabinin kapısını açtım ve koltuğa oturdum. Kabinin etrafı camla çevrili olduğundan içerisine kar girmemişti ama çalışmadığı için buz gibiydi.

Kabine girip arkasından kapattı kapıyı ve yanıma, soluma oturdu. Aral, Kürşat'ı arayıp onu dönme dolabın olduğu yere çağırdığında Kürşat yalnızca başlat tuşuna bastı ve dönme dolap hareket etti. Oturduğum yerde Aral'a sokuldum. Üşümüştüm.

"Dizime otur," diye teşvik etti beni hemen. "Karnın ağrıyacak sonra."

Kalbimi kırdı bu ince düşüncesi. Regl olduğumu bile unutmuştum ben halbuki. Soğuk mindere otururşam karnımın ağrıyacağı gerçeği aklıma bile gelmemişti.

Kafamı iki yana sallayıp yanağımı koluna yasladım ve sarıldım iki elimle. "İyi böyle," diye mırıldandım.

Öğle saatlerine girmiştik ama hava o kadar kapalıydı ki evlerin ışıkları, trafik ışıkları ve arabaların farları akşam gibi hissettiriyordu. Güzel bir manzarası vardı. Bir süre sessizce manzarayı izledim. Bugün dünya başıma yıkılırsa bu anı yine de güzel hatırlayabilecek olmayı diliyordum yalnızca. İnsan kötü hissettiğinde aklına yalnızca kötü anıları gelirdi. İyi tek bir anı yokmuş gibi... Bu anlara tutunabilmeyi diliyordum.

Yanağımı koluna sürttüm. Kokusu çalındı burnuma. Çenemi kaldırıp yüzüne baktım özlemiş gibi. O da ilgiyle beni izliyordu. Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde siyah gözlerinin içinde kendi yansımamı gördüm. Ayna ayna söyle bana, var mı bu dünyada benden daha güzeli, diye sorsam şüphesiz yok, diyecek tek yansıma onun gözlerindeydi. İçim sıcacık oluyordu gözlerine bakınca. Kendimi seviyordum. Gözleri bana kendimi sevdiriyordu. Gözlerini seviyordum.

"Daha önce hiç dönme dolaba binmemiştim," diye mırıldandım onunla sohbet etmeyi çok isteyerek.

Gülümsedi hafifçe. "Ben de binmemiştim."

Soğuktan kızaran tenine bakarken elimi uzatıp iki parmağımın tersiyle yanağına dokundum, okşadım yanağını. Ona dokunmamı beklemediği için duraksadı bir an. Öyle dokunarak seven biri değildim. Sürekli yanaklarımı okşamak onun işiydi ama ben de ondan öğrenmiştim zaten. Keşke benim de ellerim sıcak olsaydı, yanakları ısınırdı ama benim elim, yanağından daha soğuktu muhtemelen. Fakat hiç şikâyetçi durmuyordu.

Burnumu çektim. "Seni küçükken tanıyor olsaydım birlikte evden kaçardık." Küçükken istediğim ama alamayacağımızı bildiğim için hiç dile getirmediğim o güzel bebeklere benziyordu. Aral keşke benim olsaydı hep... "Her şeyi birlikte yapardık."

Sağ eli, koluna sarılı sol elimi sıcak avucu içine aldı. Gözlerimin içine baktı. "Yine yaparız."

Kalbim çarptı göğsüme. Yapardık değil mi? O kadar korkak biriydim ki anda bile kalamıyordum ve bu o kadar yorucu bir durumdu ki...

"Ben anda kalamıyorum hiç," diye mırıldandım. Kendime sinir olmuştum. "Şu an bizden başka hiçbir şey düşünmek istemiyorum. Burada, bu dönme dolapta bir tek sen kal, kafamdaki her şey sussun istiyorum halbuki."

"Bir tek bana kulak as o zaman," dedi gözlerime bakarak. "Dünkü gibi... Bir tek ikimizi ve şu anı düşün."

Sağ kolunun aramızda olmasından hoşlanmıyormuş gibi oradan çekip belime sardı. Beni kendisine yaslarken başını sağ omzuna yatırıp dudaklarını yanağıma yasladı. İçim sıcacık oldu bu ani öpücükle. Aral'a sokulurken başımı ona yasladım, gözlerim kapandı. Uzun bir öpücük bıraktı yanağıma. Sıcak nefesini yüzüme verdi, burnunu tenime sürttü sonra. Bunu yapmasını seviyordum. O bana sürtününce benim de ona

sürtünesim geliyordu hep. İki kedi gibi hissediyordum bizi sonra ve bu beni gülümsetiyordu. Birbirine sırnaşan siyah ve turuncu iki kedi canlanıyordu hayalimde.

"Buz gibisin," dedi bundan hoşlanmadığını belli ederek. "Çıkma kollarımın arasından."

Keşke hiç çıkmasaydım... Uzun yıllar kollarının arasında yaşardım ben şikâyet etmeden. O, Alin ve ben bir yere kapansak ve uzun bir süre üçümüz yaşasak ne güzel olurdu... İsterlerse Batı ve Doğu da gelirdi. Kendi ufak ailemizi kurardık. Oysa babalarımız bizi belanın beşiğine bırakmıştı. Yaşatamayacaksa ne diye bizi yapmıştı? Zor bir hayata çocuk getirmek salt bir bencillikten ibaret. Kim ödeyecekti şimdi yaşayamadığımız anların hesabını?

İyice ona doğru sokulurken derin ve içli bir nefes aldım. *Düşünme Lina. Aral'ı düşün bir tek. Anda kal bir tek. Dünyanı elinden alacaklar, ellerinde bunlar kalacak bir tek.*

"Aral," diye mırıldandım.

"Hım," diye mırıldandı dudakları tenime yaslı durduğu için.

"Hiç baba olmak istedin mi?" diye sordum merakla.

Sıradan bir sohbet etmek istiyordum onunla. Sevgililer normalde neler konuşuyordu bilmiyordum ama günlük hayattan, gelecekten, gelecekteki ihtimallerimizden bahsetmek istiyordum. Mesela Aral'dan, üç sene sonrası için hayal ettiği halimizi dinlemek isterdim. Ama sormayacaktım. Heveslenirdim. Heveslenirsem çok üzülürdüm. *Kursağımda kalır çünkü benim. Bugünden bile belli bu.*

"İçinde olduğum hayatta mı yoksa genel olarak mı?"

Burnumu çektim. *Demek ki şu an istemezmiş...* Kim isterdi ki böyle bir hayata çocuk getirmek? Babam getirdi de ne oldu?

"Genel olarak," diye mırıldandım. "Normal insanlar gibi ilk kez kafede buluşup tanışabileceğimiz gibi bir hayatın olsaydı."

İç çekti. "Sen de olacaksan isterdim."

Kalbim küt küt attı. Dudak büktüm. "Sevimli olmana gerek yok. Gerçekten merak ettiğimden sordum. O hayatta da illa benimle olmak zorunda değilsin. Ne kadar insan var dünyada sonuçta."

"Gözlerime bakıp bakmamana göre değişir."

Anlamayıp gözlerimi yüzüne çevirdim. O da bana bakıyordu.

"Nasıl yani?"

"Sana baktığımda bir, sen beni gördüğünde iki kişiden ibaret bana göre." Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Sen yoksan o hayata gitmeye gerek yok."

Ne diyeceğimi bilemedim. Beni bu kadar sevmesine her seferinde şaşıp kalıyordum. Bu bende, ya onu kaybedersem, diye ağlama isteği uyandırıyordu. O isteğe uymamak için savaş veriyordum resmen.

"Diyelim ki..." diye mırıldandım bu kadar sevgiyi kabullenemeyerek. "Ben yokum ama ailen normal bir hayat sürüyor, mutlusunuz. İstemez miydin o hayatı?"

"İsterdim," dedi gözlerime bakarak. "Ama kendim için olmazdı bu, onlar için isterdim." Dürüsttü ve alınganlık göstermeyeceğimi biliyordu. "Senin de bensiz ama iyi bir hayatın olacaksa onu da isterdim Lina."

"Ben de Alin için isterdim," dedim dürüstçe.

Birbirimizi çok sevdiğimizi biliyordum ama ikimizin de üzerine ailesi yıkılmış gibiydi ve biz hep ilk onları düşünmek zorundaydık.

"O zaman biz birbirimizin iki numarası mıyız?"

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Öyleyiz."

"Gerçekten iki olabilir miyim yani?" diye sordum bu beni çok mutlu ederken. Sevdiği o kadar insan vardı. İki numarası olabiliyor muydum yani?

İç çekti gözlerime bakarak. Sonra kafasını yavaşça geriye yatırdı. "Çok tatlısın," dedi bayılmış gibi. Âdemelması belirginleşirken yutkundu. "Sarhoş halinle normal halinin arasında en ufak bir düşünce farkı yok Lina."

Kaşlarım çatıldı hafiften. Sarhoşken de mi bundan bahsetmiştim? Gerçekten abayı yakmışım ben bu adama.

Bana baktı yine ve yanağımı sıktı hafifçe. "Bir numara bile olursun istersen."

Kalbim ima ettiği şeyle ritmini kaybettiğinde surat astım huysuzca. "Dalga geçme." Geçmediğini biliyordum halbuki.

"Baba olmam için evlenmem lazım," dedi gülümseyerek. "Ben eski kafalıyım biraz. Evlenmeden olmaz o iş."

Gülmeden edemedim bu söylediğine. "Baklavayı ancak düğünde mi yiyeceğim yani?" diye sordum utanmadan.

Gamzeleri iyice belirginleşirken tebessüm etti bu sözlerime, burnundan güldüğünü işittim. Çok güzeldi gülerken. O sırada bir aydınlanma yaşadım.

"Yani hiç sevişmedin mi?" diye soruverdim dan diye.

"Ha senin derdin o yani?" dedi gülerek. "Bakir olup olmadığımı mı merak ediyorsun?"

Etmiştim bir anda. Edemez miydim? Ayıp mı olmuştu?

"Ben öyleyim," dedim adil olmak için. "Hatta ilk öpüştüğüm de ilk sevgilim de sensin benim."

O da söylesindi. İsim versindi. Yazıklar olsundu çünkü eğer beni bulmadan yapmışsa. Utanmaz ve de arlanmazdı. Ayıptı. Ne münasebetti? Küsememdi de ama ben de ilk olayımdı bir kere hayatımda. Ne vardı yani?

"Ben de öyleyim." Yüzünde şu an çok keyifliymiş gibi bir gülümseme vardı. "Ayrıca benim de ilk öpüştüğüm kadın sensin."

Bu iki cevabına da hem şaşırmış hem şaşırmamış hem de mutlu ve memnun olmuştum istemsizce.

Cevabı içimde bir memnuniyet dalgasına sebep olsa da şaşırmıştım.

Gözlerine şüpheyle baktım.

"Gerçekten öyle misin?" dedim, kaşlarım şaşkınlıkla kalkarken.

Hiç mi olmamıştı yani? Efendi miydi hep bunca sene? İlk sevgilisi değildim, hiç mi öpüşmemişti Defne'yle?

Kaşı kalktı. Yüzünde alaylı bir ifade belirdi. "Hovardaya mı benziyorum?"

"Benzemiyorsun," derken kafamı iki yana salladım. "Ama tutkulu bir kişiliğin olmadığını da söyleyemezsin. Temas bağımlısısın bir kere." Sevişmemesini yine anlardım, ilk uyuduğu kadın bile bendim ama daha önce öpüşmemiş olmasına şaşırmıştım açıkçası.

Güldü bu söylediğime. "Evet, inkâr edemem bunu," derken bile yanağımı okşuyordu. Bir zahmet etmesindi. "Ama bir tek sana karşı bu durum."

"Eski sevgiline ne kadar dokunduğunu düşünmeyeyim diye öyle söylüyorsun gibime geldi," dedim gözlerimi kısarak. Ciddi değildim. Onu geçmiş ilişkisiyle yargılamazdım. Hele öyle bir ilişkiyi asla... Üzülürdü. Kıyamamdı.

"Yanlış gibine gelmiş," dedi o da beni taklit ederek. "Elim sana uzanıyor, mâni olamıyorum buna," deyip başparmağı ile dudaklarımı okşadı. "Sana dokunmadan iletişim kuramıyorum sanki. Hep bir kol mesafemde tutmak istiyorum seni, uzandığımda tutabileyim istiyorum. Elim sana uzanıyor ben farkında olmadan. Sevmek istiyorum gönlümce. Öpmek istiyorum hep. Normal şartlarda Lina, kadınlara karşı mesafesini hep maksimum ölçüde tutan biriyimdir."

Annenden ötürü... Biliyorum. Taciz düşüncesi bile delirtiyor seni. Biliyorum. Ama sevgiline bile mi Aral? Defne'yi öpemeyecek kadar mı kötü durumdaydın? Defne'yi öpmediği için memnundum ama içinde olduğu psikoloji kalbimi kırıyordu. Üstelik Defne ne kadar hor sevmiş seni... Ona elimde olmadan düşmanlık besliyorum Aral.

"Defne ile seninki gibi başlamadı ilişkimiz," dedi sanki kafamın içini görüyormuş gibi. "Özlem tanıştırmıştı bizi. Mesleklerimiz, yaşam tarzımız, kişiliklerimiz uyumluydu. Denemeye karar verdik. Saygı ve sevgimiz vardı bir yere kadar ama ona âşık olduğumdan başlamadı ilişkimiz. Senin farkın buradan kaynaklanıyor. Ben sana çok âşığım."

Kalbime çok kötü şeyler yapıyordu tam şu an. Yapabilirdi bana ne istiyorsa. Gönlünce sevmek mi istiyordu? Alsındı tepe tepe kullansındı kalbimi. Öpmek mi istiyordu, dudaklarım ne güne duruyordu? Öpebilirdi istediği kadar.

"Ve sevgilim..." dedi yüzüme eğilip burnuma bir öpücük bırakırken. "Evlenmeden çocuk yapma konusundaki hassasiyetim aile problemlerimden kaynaklanıyor ama sana dokunma arzumu alamaz pek tabii elimden." Tüylerim diken diken oldu. Gerçekten arzu mu demişti o? "Yani istersen istediğin her şeyi yapabilirsin bana."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Hatta tüm vücudum ısınmıştı.

"Ahlaksız adam," diye söylendim gözlerimi kaçırıp.

Güldü yüzüme doğru. "Sen başlattın ben mi ahlaksız oldum?"

"Yo," diyerek inkâr ettim. "Ben bir şey yapmadım. Sen evlenmeden olmaz, dedin."

"Üzüldün mü öyle dedim diye?" diye alay etti benimle.

"Ne münasebet?" dedim huysuzca. "Niye üzüleyim? İstersem gayet nikâh basarım."

Gülme sesi kulağıma dolarken içimdeki tüm sıkıntı uçup gitmişti, sanki gerçekten o kafede oturup buluşmuş gibiydik.

"Bas nikâhı da görelim," diye meydan okudu bana tatlı bir sesle. "Görmeyi isterim. Kafamdaki gibi bana ait bir ailemizin olmasını, bizim ailemiz olmasını her şeyden çok isterim."

Hayal kurdurma bana Aral. Olmazsa çok üzülürüm ben. Olmamasına katlanırım, olacak gibiyken olmaması yaralıyor beni.

"Evlenme teklifi et de tam olsun," diye söylendim. Karnıma ağrılar girmişti.

"Evet, dersen ederim," dedi. Asla geri adım atmıyordu.

"İmdat," dedim. Gerçekten imdattı.

"Bak ya," dedi tatlı tatlı. "Bu acıttı."

Yüzüne uzanıp çenesine bir öpücük bıraktım. "Acımasın ama susman lazım bence artık," dedim o bana yüzünü eğerken.

"Sustur o zaman," diye meydan okudu dudaklarıma eğilirken.

Meydan okumasını kabul ettim. Uzanıp dudaklarımızı birleştirdim. Onu öpmek kadar iyileştirici ve mutlu edici başka hiçbir eylem yoktu. İlaçlar bile onun kadar baş döndürücü, yatıştırıcı değildi. Sağ elini başımın arkasına yaslarken başını da sağ omzuna yatırdı. Derinden öptü beni. Yavaş ama sevgi doluydu öpüşmesi yine. Birbirimizi hiç bırakmak istemiyormuş gibi öptük. Korktuğumuzdan birbirimizin dudaklarına tutunduğumuzu ikimiz de biliyorduk. Bu yüzdendi bırakmak istemeyişimiz. Saç diplerini tırnaklarım talan ederken parmaklarım arasında hapsetmiştim saçlarını, tamamen ona yaslamıştım kendimi. Saniyelik nefes alma molaları vererek uzunca öptük birbirimizi.

Nefes nefese ayrıldım karanfil kokan dudaklarından. Sıcak nefesi yüzümde dağılıp üşüyen yüzümü ısıttı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, banyoda ona karşılık vermediğim için üzülmüştüm. "Ben de çok seviyorum Aral. Gösteremiyorsam üzgünüm Aral. Elimden bu kadarı geliyor. Belki biraz daha kalırsam yanında... Daha çok öğrenirim."

"Kalacaksın," dedi dudaklarını şahdamarımın üzerine bastırmadan hemen önce. "Bu kalbin benim için böyle ritim bozduğu her an, benim yerim senin yanın Lina."

Senin yerin benim yanım, demiyordu. Benim yerim senin yanın, diyordu. Aral'ın beni hiçbir şeye sözleriyle bile mecbur etmeyişleri, ihtimalini bile yüklemeyişleri kalbimi sıcacık ediyordu. Güvende hissettiriyordu bana.

Omzuna dikkat ederek kollarımı boynuna sarıldım. Sol elim ensesindeki saçları okşarken künyesine çarptı tırnaklarım. *Bir gün... Başım dik, hak ettiğime inanarak künyeni istemek istiyorum Aral. Her şeyle yüzleşip haklı çıkarak; seni hak ederek istemek istiyorum. Evin olmak istiyorum. Evin olmayı hak etmek istiyorum.*

Dönme dolap durdu. Her şey gibi bu da bitti. Derin bir nefes alarak kokusunu çektim içime. İstemeyerek geri çekildim. Gülümsedim ona hafifçe. Ayağa kalktım. Birlikte çıktık kabinden. Kürşat biraz uzakta, sırtı dönme dolaba dönük bir şekilde sigara içiyordu.

Gözlerimi Aral'a çevirdim usulca. "Nereye gideceğiz şimdi?" diye sordum korksam da.

"Yiğit'in burada çok işi var. Spor salonu sonraya kaldı. Tek işim sensin artık, seninim tamamen."

Tek işi ben olacağıma söz verdiği günün telafisi miydi bugün? Konuşacaktık o gün söz verdiği gibi. Çözecekti beni ve ben kopmuş olmaktan korkuyordum. Kopuk hayatları düğümler bir arada tutar Aral. Ya düğüm çözülünce ayrı düşersem senden?

Derin bir nefes aldım. "Alışveriş yapalım," dedim hafifçe gülümseyerek. "Sonra da Levent'teki evine gidelim?"

"Gidelim," diye onayladı beni. "Acıktın mı?"

Kafamı salladım. Kafasını salladı hafifçe.

Kürşat'la birlikte çıktık eğlence merkezinden. Şahin ve Mehmet Ali görünmüyordu ortalıkta.

Elimi Aral'a uzattım bir şey ister gibi. Kaşını kaldırıp gözlerime baktı ilgiyle.

"Ben sürebilir miyim?"

Gülümsedi, gözlerini Kürşat'a çevirdi. Tek kelime etmeden anlaştılar ve Kürşat bana uzattı anahtarlarını. "Ben nereye gideyim abi?" diye sordu sonra Aral'a.

Aral'ın arabası servisten gelmediğinden Kürşat'ın arabası vardı bir tek.

"Levent'teki eve gideceğiz biz. Sen direkt oraya geç."

"Eyvallah," dedi. Sonra gözlerini bana çevirip gülümsedi. Destek olmak istiyordu sanırım. Ben de ona gülümsedim hafifçe.

Bir taksi çevirerek ayrıldı yanımızdan. Saat bire geliyordu. Günün bitmesine on iki saatten az vardı ve bu on iki saat içinde anneme göre dünyam başıma yıkılacaktı. Halbuki dünyam başıma yıkılmadan önce yapmak istediğim şeyler vardı. Korkmaya vakit yoktu şimdi.

Derin bir nefes alıp Aral'la arabaya ilerledik. Koltuğu kendime göre ayarlamama yardım edip rahatlığımdan emin oldu. Şakağımı öperken kemerimi taktı ve geri çekildi. O kendi kemerini takarken sessiz bir nefesle çalıştırdım arabayı.

"Biliyor musun yolu?" diye sordu bana.

Hafifçe gülümsedim. "Tarif edebilirsin istersen."

"Tarif ederim de sen doğru dönebilecek misin?"

Gözlerimi kısıp ona baktım, gülümsüyordu.

"Kalbine doğru dön falan de o zaman?"

Yüzünde güzel bir gülümsemeyle yüzüme bakarken dili dudaklarını ıslattı. "Kalbime doğru dön, derim o zaman," diye onayladı beni. "Solumda her şartta..."

Kalbimin ritmi bozuldu ima ettiği şeyle. Cidden imdattı.

Boğazımı temizledim. "Şoförün dikkatini dağıtmayınız," dedim önüme bakarken.

Burnundan güldüğünü işittim. Onun da gergin olduğunu biliyordum. Dudaklarına, çenesine ve sakallarına dokunuyor, sık sık yutkunuyordu ama beni germemek için rahatmış gibi davranıyordu. Ben daha çok gerilmeyeyim diye öyle değilmiş gibi davranıyordu. Düşünmemeye çalıştım bunu. Araba kullanırken panik atak geçirmek istemezdim hiç. Hallolacaktı. Bu, dünyanın başıma ilk yıkılışı değil. Bu kez yalnız da değilim. Benimle yeniden inşa etmek isteyen Aral'ım var yanımda. Yirmi beş günde bana yaşadığımı nasıl hissettirdiyse yine yapardı. Sorun yoktu.

Aral evininin çok yakınındaki bir alışveriş merkezini tarif etmişti bana. Arabayı dışarı park ettim ve indik birlikte. Elimden tuttu sıkıca. Her zaman sıkı tutardı elimi ama nedense bu tutuşu daha sıkı gibi gelmişti ya da ben kuruyordum kafamda.

Birlikte alışveriş merkezine girdik. Market kısmına yöneldik doğruca. Hiçbir şey düşünmeden olaya baktığımda bu çok sevimliydi aslında. Onunla yemek hazırlamak için alışverişe çıkmak, sonra eve gidip yemek hazırlayacak olmak tatlıydı. Bir markette çalışmıştım. Fakat bir alışverişin bu kadar güzel bir aktivite olacağını düşünmemiştim hiç. Aral çalıştığım markete geldiğinde ne kadar aksiydim halbuki... Şimdi elinden tutuyordum ve bu anda kalmak için hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordum. Hiçbir şey yokmuş gibi davranırsam belki hiçbir şey olmazdı gerçekten...

"Ne oldu?" diye sordu Aral yüzüme bakarken.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdiğini fark etim. "Aklıma çalıştığım markete gelişin geldi," diye mırıldandım. "Evine uzak o market."

"Senin için gelmiştim," dedi doğrudan. "Doğum günümde kapıma gelince; ertesi gün de seni adliyede öyle görünce artık senden uzak duramayacağımı anlamıştım. Kürşat da biliyordu. Bir Şahin bilmiyordu. O gün yanımda Şahin'i getirip o arabadayken girdim markete. Dışarıdan izliyordu bizi. Seni kasada görünce kafayı yemiştir muhtemelen."

Bunu hiçbir şey yokmuş gibi anlatıyordu ama Şahin de Kürşat da aslında beni tanıyorlardı. Aral benden uzak durmak için kendini tutuyordu.

"Tanışıyor muyduk onlarla da önceden?" diye sordum merakla. "Yüz yüze yani..."

Hatırlamayışıma yanmak fayda etmiyordu. Şimdimi yakmasın, diye dua ediyordum yalnızca.

"Yok," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Benimle tanışıyorsun. Bir de Deniz'le..."

Adımlarım duraksadı. Şaşkınca ona baktım. "Ne?"

Gülümsedi hafifçe. Gülümsüyorsun Aral ama için için yanıyorsun halbuki değil mi?

"Ellerimizin fotoğrafı olan mekân, Deniz'in restoranı."

Şaşırmıştım ve bu kadar şaşırmam Aral'a çok büyük haksızlıktı. Biliyordum. Özür dilerim.

"O gün de onun yüzünden şarap içip sarhoş olmuştun."

O an aklıma *Corse*'a gittiğimizde Deniz'e daha önce hiç içmediğimi söyleyince, "Hiç mi?" diye soruşu geldi. Yüzüm asılmış olmalıydı ki Aral yanağımı sıktı hafifçe.

"Üzül diye anlatmadım."

Kafamı salladım. Yürümeye devam ettik.

Meraklı bakışlarla yüzünü talan ediyordu gözlerim. "O zaman da mı çok saçmaladım?" diye sordum.

"Cık"ladı. Hiçbir zaman saçmaladığımı kabul etmiyordu zaten.

"Elimi tuttun tüm akşam," dedi gözlerime bakarak. Tüylerim ürperdi. "Ellerimi sevdiğini söyleyip seni eve bırakana kadar elimi tuttun."

Ellerin Lina, ellerin...

Ben senin ellerini nasıl bırakmışım Aral? Niye bırakmışım?

İçim ezile ezile Aral'ın elini daha sıkı tutarak kaldırdım ve üzerine bir öpücük bıraktım. Artık hiç bırakmak istemiyordum elini.

"Özür dilerim," dedim içtenlikle.

Adımları durdu Aral'ın. Aniden beni kolları arasına alıp sıkıca sarıldı. Kalbinin ritmi her zamankinden hızlı ve düzensizdi. Ya canı yanıyordu ya da korkuyordu. Aynı rahatsızlık benim kalbime de nüksetti. Başımı göğsüne bastırırken yüzünü sessizce saçlarıma yasladı tek kelime etmeden. O an o kadar çaresiz hissettirdi ki ağlamak istedim.

"Elimi bırakma bir daha," dedi güçlü tutmaya çalıştığı sesiyle. "Sen elimi bırakma, ben herkesi yenerim Lina. Her şeyi yenerim. Beni bir daha aklından çıkarma. Hep bir kol mesafemde dur ki elim uzansın sana yeter. Ben her şeyin üstesinden gelirim bizim için."

Kalbim kanıyormuş gibi bir yoğunluk, aynı zamanda ondan güç alıyormuş gibi bir taşkınlık hissettim içimde. Karnıma kramplar girdi.

Aral saçlarımdan öptü birkaç kez. Geri çekilip önce yüzümü avuçları arasına aldı, alnımı sonra da iki elimi tutup teker teker avuçiçlerimi öptü. İçim sevgiden ve endişeden titrerken yüzüne uzanıp öptüğü avucumu yanağına yasladım. Kaybetme korkusu gözlerimi nemlendirse de ağlamadım. Direndim korkuma.

"Korkma," dedi gözlerime bakarak. "Ben yanındayken korkma. Halledeceğim her şeyi. Bir daha aynı şeyleri yaşamayacağız ve bir daha kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Gözlerimin içine baktığında o gücü gördüm gözlerinde. Onun gözlerine bakarak güç kazanmak istedim.

Sol elini yanağıma yaslayıp sol gözümü okşadı. "Ağlamak yok güzel sevgilim," dedi nemli kirpiklerimi silerken. "Şimdi alışveriş yapıp eve gideceğiz. Sana canın ne istiyorsa onu yapacağım, sen de bana vanilyalı kek yapacaksın. Birlikte yiyip konuşacağız ve yine kollarım arasında uyutacağım seni. Yarın Lina, güneş tekrar doğduğunda tarih değişmiş olacak, olaylara bakış açın farklı olacak belki ama aynı duygularla yine benim yanımda olacaksın."

Kafamı salladım, buna onun kadar inanmak istiyordum. Alnıma bir öpücük daha bıraktı. Yüzündeki elimi öpüp indirdi ve elimden tutarak beni markete götürdü. Marketten içeri Aral'ın söylediklerine inanarak girdim. Onunla sadece o anı düşünerek alışveriş yaptım.

Aral'ın yemek için yaptığı alışveriş benim kek için yaptığım alışverişten kısa sürdü. Sırf daha fazla vakit geçirmek için kabartma tozlarının içeriğine bile bakıyordum.

Dakikalardır Aral sade sevdiği için almayı düşünmediğim halde sos baktığımı fark ettiğimde gözlerimi ona çevirdim. "Çok mu oyalandım?"

Yanımda dikilmiş, söylediğim her şeyi ilgiyle dinleyip bana cevap veren Aral'ın yüzünde anlayışlı, sevecen bir ifade vardı. Elini yüzüme uzatıp yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına ittirdi. "Sorun değil. Yediğimiz her şeyin içeriği önemli."

Tatlıydı gerçekten. Kek yerine onu yesek daha yararlı olurdu. İç çekip sırf dakikalarca baktığım için orman meyveli sosu sepetimize attım. İsraf ediyormuşum gibi hissettirdi bu bana ama Aral için yaptığım her şeye değerdi.

Market alışverişini ben ödemek istediğimde karşı çıktı ama tartışmayı ben kazandım. Eşyaları arabaya taşımasında ona yardım

etmeme izin vermedi, bir elinde poşetler diğer elinde ben vardım. Poşetleri arabaya koyduğunda sağ tarafa geçtim bu kez. Beş dakika dolmadan rezidansın önündeydik. Kürşat lobide güvenlikle oturmuş muhabbet ediyordu.

Poşetleri taşımaya yardım etmek istedi ama Aral ona da izin vermedi. Onu aşağıda bırakıp doğrudan yukarı çıktık. Aral yemeğe başlarken bana daha rahat kıyafetler giyebileceğimi söylediğinde memnuniyetle kabul ettim. Onu mutfakta birkaç dakika yalnız bırakıp odasına gittim. Odası onun gibi koktuğundan derin nefesler alarak dolabına ilerledim.

Dolabından gönlümce bir şeyler seçtim. Pantolonumun altında üşümemek için giydiğim tayt vardı. Pantolonumu bir kenara kaldırıp üzerimdekileri de çıkardım ve siyah *tişört*'ünü üzerime geçirdim. Bana uzun gelen kollarını katlayıp banyoya girdim. Kişisel birtakım uğraşlardan sonra saçlarımı toplayarak mutfağa ilerledim. Aral gömleğinin kollarını kıvırmış, sebzeleri dikkatle yıkıyordu.

Onu görünce bile kalbim küt küt attı. İç çektim. *Anın tadını çıkar Lina. Kaybından önce kazancına bak bir gün. Hadi kızım. Üzme şu adamı daha fazla. Onu da geriyorsun. Yük olma omzuna, yük al.* Aslansın. Yaparsın. İnanmıyor musun Aral'a? Kollarında *uyuyacakmışsın* gün sonunda. Demek ki o kadar da kötü değil... *Kim bir yıkım alır koynuna?*

Derin bir nefes verip yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve ona doğru yürüdüm.

"Ben ne yapayım?" diye sordum ilgiyle.

"Patates soyabilirsin," deyip yıkadığı patatesleri önüme bıraktı.

"Yes *chef*," diye mırıldanarak bir bıçak aldım ve patates soymaya başladım.

Aral sebzeleri doğradı hızlı hızlı.

"Deniz görse üzülür şu yeteneğe," diye övdüm onu yüzümde bir gülümsemeyle.

"Bak sen..." dedi gülümseyerek.

Kıkırdadım. "Her konuda yetenekli olmak yormuyor mu sizi beyefendi?"

Burnundan güldü bu iltifatıma. "O sizin güzel bakışınız hanımefendi."

"Yok yok," diye karşı çıktım. Bunu sürdürmek istiyordum çünkü sürdürdükçe üzerimizdeki gerilim azalıyordu sanki. "Siz bayağı yeteneklisiniz. Yakışıklısınız da. Boyunuz posunuz falan," derken elimdeki bıçakla baştan aşağı onu gösterdim. "Bayağı iyisiniz yani."

Doğradıklarını derin bir tavaya alırken, "Alıcı gözle bakmışsınız," dedi keyifli bir ifadeyle.

Kafamı salladım. "Allah sahibine bağışlasın pek tabii."

Arkamdan geçerken sol şakağıma kaçamak bir öpücük bıraktı. "Bağışlar bağışlar," diye onayladı beni.

İçim sıcacık oldu. "Bağışlar değil mi?"

Beni onaylarken patatese değil ona baktığım için bıçak hafifçe parmağımı kestiğinde acıyla yüzümü buruşturup gözlerimi parmağıma çevirdim. Önemli bir şey değildi ama bıçağa ve patatese bulaşmıştı biraz. Bıçaktaki kanı gördüğümde tüylerim diken diken oldu. Sol gözüme bir ağrı girdi yine.

"Lina." Uyan.

"Lina?"

Kalbimin gümbürtüsü kulaklarıma kadar gelirken aniden açtım gözlerimi. Elimdeki bıçakla Aral'a döndüğümde tedirgin bakışlarla izliyordu beni.

"Parmağımı kestim," dedim gözlerimi birkaç kez kırpıp. Sonra da gülümsemeye çalıştım. "Az bir şey ama. Sorun değil."

Elimdeki bıçağı alıp lavaboya bırakırken parmağıma baktı dikkatle. "Çok mu acıdı?"

Kafamı iki yana salladım o elimi suyun altına tutarken. Biraz gerilmişti sanırım.

"Sorun yok," dedim rahatlaması için gülümseyerek. "Minicik zaten. Yarabandı yapıştırırım şimdi."

Kafasını salladı. Bir peçeteyle parmağımı kurulayıp çekmeceden yara bandı çıkardı. Mutfakta yara bandı olması çok mantıklıydı. Özenle parmağımı yarabandı ile kapattı. Üzerine de bir öpücük bıraktı.

"Patatesleri ben soyarım."

Kafamı salladım. "Ben de kek yapayım o zaman."

Gözlerinden birtakım duygular geçti ama yakalayamadım yine. Yapmasa mıydım kek? Kötü bir anısı var gibiydi. Kötü anısı olsa Şahin ima etmezdi ama. Belki de ben yapmıştım daha önce ona ama hatırlamıyordum, ondan üzülüyordu. Ama ben kötü anıları iyiye çevirmek istiyordum. Yapacaktım o yüzden.

"Yemeğin yanıyor," dedim burnuma karamelize sebze kokusu gelirken.

Yanağımı okşarken, "Yanan başka bir şey," dedi hafifçe gülümseyip.

Gülümsetti bu beni de. Bana göz kırpıp ocağın başına gittiğinde iç çektim güzel sırtına bakarak. Modumu düşürmeden; hatırladığım şeyin üzerine düşünmeden kekime odaklandım. Yaptığım en iyi vanilyalı kek olacaktı. Her şeyini ölçüsü ölçüsüne yapacaktım.

Büyük bir titizlikle kekimi yapmaya başladığımda konuşacak bir konu aradı zihnim. Sessizlik korkutuyordu beni.

"Diyelim ki bir kız kardeşin var," diye mırıldandım şeker ve yumurtayı karıştırırken. "Yakın bir arkadaşınla ilişkisi olmasını ister miydin? Mesela Şahin'le?"

Aklıma gelen ilk konu Kürşat ve Yasemin olmuştu.

"Zor bir karar," diye cevapladı başı bana dönerken. Tavadaki sebzeleri soteliyordu ve çok çekici görünüyordu.

Gözlerimi ondan alıp, "Neden?" diye sorabildim keki çırpmaya devam ederken.

"Şahin'i çok severim çünkü. Kız kardeşim de canımdan kanımdan. Araları bozulduğunda Şahin'le aram eskisi gibi olmaz hiçbir zaman. Kaybetmek istemem onun gibi bir adamı."

Makul bir cevaptı. Anlaşılabilirdi. En azından "o gözle bakmış kız kardeşime" kafasında biri değildi.

"Ama harika olurlarsa?" diye sordum bu kez. "Çok güzel bir ilişkileri olur, evlenirlerse falan?"

"Şahin'den daha iyi adam bulamazdı. Desteklerdim," dedi net bir sesle. Sonra gülümsedi bana. "Hem kardeşimin canını sıkarsa Şahin'i dövmesi daha kolay."

Gülümsedim elimde olmadan. "Döşeme sanatı..."

Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle onayladı beni. Az önceki gerginliği uçup gitmişti neyse ki.

"İleri döşeme sanatı hem de..."

Kıkırdadım. Onları kavga ederken görmeyi asla istemezdim ama Şahin'in tepkisini görmek de komik olurdu sanırım.

Gözlerini tavasına çevirip davlumbaz ışığı yüzüne düşerken, "Nasıl anladın?" diye sordu.

Kaşlarım kalktı. "Neyi?"

Bana baktı yine. "Kürşat'ın Yasemin'i sevdiğini..."

Elim duraksadı. Çok mu bariz soruyordum ben böyle soruları? Kürşat da ona Aral'ı sorunca hemen bilmişti. Alışık değildim ki derdimi anlatayım, fikir alayım insanlardan...

"Biliyordun yani," diye mırıldandım malzemeleri yavaş yavaş eklemeye başlarken. Gerçi yakınlardı, Aral bilmeyecek de kim bilecekti...

Kafasını salladı.

"Ben insanlarla iletişim kurmakta iyi olmadığım için gözlemler durum," diye açıklamaya başladım. "Nasıl insanlar olduklarını anlamak için davranışları üzerine düşünürüm. İkili ilişkiler dikkatimi çekmezdi daha önce. Bir insana şefkatle, sevgiyle nasıl bakıldığını görüyordum ama aşkla bakma eylemini seninle deneyimledim. İlk kez senin gözlerinde izledim. O yüzden tanıması biraz zaman aldı sanırım."

Gözlerime bakarken yumuşak bir bakış oldu yüzünde. Biliyordum bu bakışı. İçi gidiyordu bana şu an. Çözmüştüm onu.

"Senin bana baktığında oluşan bir ifade vardı Kürşat'ın yüzünde dün. Tanıdım hemen o yüzden."

Dili, dudaklarını ıslattı. "Bak sen..." dedi gülümseyerek. "Benim sana baktığım gibi mi bakıyordu?"

Kafamı salladım. "Hıhım. Fark etmedin mi sen de?"

"Masada Kürşat'ın değil senin yüzüne bakıyordum ben Lina," dedi hafifçe gülerek. "Senin gülen güzel yüzüne bakıyordum."

İçim sıcacık olurken kalbimin ritmi bozuldu. Ben de bakmak istemiştim hep yüzüne ama çekinmiştim. Şimdi düşününce aptallık ettiğimi fark ediyordum. *Utanılacak zaman mıydı gerçekten Lina?*

Boğazımı temizledim. "Ne olacak peki?" diye sordum merakla.

"Bir şey olmayacak," dedi hafifçe omuz silkerek. "En azından bu iş bitmeden zor."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. "Bu işle onların ne ilgisi var ki?"

"Şahin, Yasemin'i uzak tutmak istiyor bu hayattan. Kürşat'sa benimle birlikte tam ortasında bu işin."

Dudak büktüm. "Başka işe girer belki? Girmez mi?"

Buruk bir ifade belirdi yüzünde. "Gitmez. En azından bu iş bitmeden kovsam da gitmez Kürşat."

İç çektim hüzünle. "Bu iş bitince ne kadar insanın hayatı değişecek aslında," diye mırıldandım. "Kimler ayrı kimler birlikte olacak kimbilir..."

Gözlerime bakarak, "Biz bir olacağız," dedi net bir sesle. "Üç sene sonra da evleneceğiz."

Gülümsetti bu söylediği beni. "Bakarız, dedim," diye cevap verdim huysuzluk ederek.

Gülümsedi bana. "İkna ederim ben seni üç seneye."

Kıkırdadım ama korkudan ağlamak geliyordu içimden. Umutlanıyordum o öyle deyince. Dünyamın başıma yıkılmayacağına, yıkılsa bile tekrar inşa olabileceğine ikna oluyordum.

"Şahin kızar mı Kürşat'a?" diye sordum bu kez.

"Kızar," dedi düşünmeden.

"Neden?"

"Kürşat'ın içinde olduğu hayat yüzünden. Dediğim gibi..." Sonra gözlerini bana çevirdi. "Hem Şahin'in babası Fikret amca da evlenmelerine izin vermezdi."

"O neden?" diye sordum, kaşlarım daha çok çatılmıştı.

"Yasemin diş hekimi olacak," dedi keyifsiz bir sesle. "Kürşat lise terk en basitinden."

"Ne olmuş? Çalışıyor, para kazanıyor, iyi biri. Hem ailesine bakmak için yapmış. Böyle insanlar zor bulunur."

Onu savunmam gülümsetti Aral'ı. "Kürşat mı anlattı sana bunları?"

Kafamı salladım.

"Kardeşi gibi görüyor seni," dedi ocakla ilgili bir şeyler ayarlarken. "Yoksa anlatmazdı."

Omuzlarım düştü o öyle söyleyince. Daha çok üzülecektim şimdi ona.

"Araya girsen olmaz mı?" diye sordum sanki şu saniye kız istemeye gidecek ama reddedilecekmişiz gibi hissederken.

"Fikret abi kendi kızına denk birini ister. Biz öyle bakmıyoruz olaya belki ama o yaşlardaki insanlar evi erkek geçindirir düşüncesinde olduklarından kızından daha çok kazansın daha üstün mevkiye sahip olsun isterler. Babam için Fikret abi neyse Kürşat da benim için o. Kendi hayatı gibi bir hayatın içine atmaz kızını."

"E kendisi atmamış sanki..." diye söylendim. "Hem sen de dedin, aynı meslekteler işte."

"Kızma minik aslan," deyip yanağımdan bir makas aldı. "Bitsin şu işler Kürşat'a kralından bir iş bulur üniversiteye de yollarım, sıkma sen canını."

Dudak büktüm. "Sınıf ayrımı resmen," diye söylendim.

"Ben kız babası olsaydım kızımı emanet edeceğim adam her şeyiyle dengi olsun isterdim. Hakkım bence," dediğinde onu izliyordum dikkatle. "Sınıfsallıktan bahsetmiyorum ama. Bazen fırsatı olmaz insanın

Kürşat gibi, akademik olarak çıkamazsın basamakları ama ufku kaldığın yerde durmamalı. On metre olmamalı. Hayat görüşünü akademik olarak kazanamazsın çünkü. İyi bir adamsa, çalışkansa, hayata bakışı uyuyorsa kızımla mutlu olsunlar isterdim."

Aral çok iyi bir insandı. Pırlanta gibiydi. Kızımız ufku bir sokak boyu olan bir serseriye âşık olursa yataklara düşer gibiydi. Kıyamamdı. Allah korusundu. *Kızımız mı Lina gerçekten? Keki çırparken dayanamayıp ona yaklaştım ve sırtına bir öpücük kondurdum. O da başını çevirip yanağıma, kalbimin varlığını hissettiren bir öpücük bıraktı.*

Aral'la sohbet ede ede hazırladık her şeyi. Keki fırına verip sofrayı kurmaya koyuldum. Aral yemekleri servis etti. Birlikte karşılıklı oturup yemek yedik. İştahım pek yoktu ama Aral bizim için yaptığından tabağımdakileri silip süpürdüm. Çok da güzel yapmıştı.

Sofrayı birlikte topladık. Evlensek ve bir evimiz olsa nasıl olurdu diye düşünmeden edemedim. Ben evliliğe en uzak insandım. *Aral'la tanışmadan önce... Aral'a ikinci kez âşık olmadan önce... Aral'ın sevgisini tatmadan önce... Korkuyorum her şeyi kaybedeceğim diye.*

Çoktandır pişmiş olan, fırında dinlenen keki çıkarıp dilimledim. *Dejavu* hissi yaşayıp durdum ve bu beni çok rahatsız etse de Aral'a söylemedim.

Bir tepsiye ikimiz için birer dilim kek koyduğum tabakları, aldığım sosu ve Aral'ın yaptığı kahve ile bitki çayını koydum.

"Mum var mı?" diye sordum.

Bir çekmeceden mum çıkardı bir sürü.

"Bir tane yeterli," diyerek bir tane alıp kek dilimine diktim. *Dilek tutalım Aral, belki bir işe yarar...*

Ona gülümseyip yanından geçtim ve koltuklara ilerledim. Orta sehpaya bıraktım tepsiyi. Kendimi koltuğa bıraktım sonra. Aral da yanıma oturdu. Sağ bacağımı altıma alarak ona doğru döndüm. Mum olan kek tabağını alıp ikimizin ortasında tuttum. Çakmağını çıkarıp mumu tutuşturdu.

"Dilek tutalım," dedim büyük bir ihtiyaçla.

Sesim bile titremişti sanırım. Aral kafasını sallayarak onayladı beni. Gözlerine mum ışığı yansırken çok güzeldi. Gözlerimi kapattım.

Lütfen... Lütfen onu kaybetmeyeyim bir daha. Lütfen onu kaybetmeyeyim. Lütfen sevdiğim insanlarla yaşayabileyim. Lütfen her şey yoluna girsin. Lütfen...

Henüz dileğim bitmemişken dudaklarımda dudaklarını hissettiğimde kalbim dudaklarımda atıyordu sanki. Dudaklarını hareket ettirmeden öptü beni. O an ikimizin de aklından geçen şey aynıymış gibi hissettim, ikimiz de birbirimizi dilemişiz gibi hissettim.

Hafifçe geri çekildiğinde gözlerimi açtım ve gözlerinin içine baktım. Hiçbir şey söylemeden ortamızda yanan mumu üfledik aynı anda.

"Üçüncü günümüz kutlu olsun sevgilim," dedi yumuşak sevgi dolu bir sesle.

Yutkundum. "Üç yüzüncü günümüzü de kutlarız... Değil mi?"

"Kutlarız," dedi düşünmeden. "Üç bininci günümüzü de kutlarız."

"Üç yüz bininci günümüzü de kutlayalım."

"Kutlayalım," diye onayladı beni.

Burnum akacak gibi hissettim yine. "Korkuyorum," dedim. Kendimi tutamamıştım.

"Biliyorum," dedi. "Ama üstesinden geliriz Lina. Tekrar inşa ederiz. Bazı insanlar böyle yaşar, diye değil," dedi gözlerime bakarak.

"Biz nasıl yaşamak istiyorsak öyle yaşayalım diye..."

Kafasını salladı. "Sen nasıl yaşamak istersen öyle."

Kafamı geriye yatırdım gözyaşlarımı geri göndermek için. Sonra da ona baktım. Burnumu çekip tepsiden bir çatal aldım ve kekin ucundan bir lokma kesip dudaklarına uzattım.

"Bakalım beğenecek misin..."

Gözlerinde sevgi dolu ama bir o kadar da hüzünlü bir ifade ile dudaklarını aralayıp uzattığım keki aldı. Çiğnedi çiğnedi.... O çiğnerken acaba beğendi mi diye düşündüm durdum ve bu his de bir dejavu hissiydi.

"Nasıl?" diye sordum başımı hafifçe sol omzuma yatırıp.

Lokmasını yuttu. "Hayatımda yediğim en güzel şey."

Burnumu çektim. "O kadar da değildir."

"Öyle," dedi net bir sesle. "Yediğim en güzel tatlı."

"İnanayım o zaman," dedim mutlu olarak bu yorumuna.

Yüzüme yaklaşıp burnunu yanağıma sürttü. "İnan," diye onayladı beni ve öptü yanağımdan.

Başımı ona yaslayıp birkaç derin nefes aldım, kokusunu içime çekip sakinleştirdim kendimi. Aral geri çekilip bana biraz zaman tanıdı. Saçlarıma ve yanağıma dokunurken kekin üzerindeki mumu çıkardım dalgınlıkla. Yine sosla oyaladım kendimi. Hiç yiyesim yoktu ama kendimi zorluyordum nedense. Tatlı komasına girip kurtulsaydım şu andan keşke...

Orman meyveli sos döktüğüm kek dilimini dizlerime alıp yerime yerleştim, bir lokma yedim. Güzel olmuştu gerçekten. Ağzıma birkaç lokma daha tıktım sakinleşmek için.

Gözlerimi nihayet beni izleyen Aral'a çevirdim. Sakindim. *Evet.* Başlayabilirdi.

Lokmam bittiğinde, "Anlat," diye mırıldandım bir cesaretle. "Anlat ikimiz de kurtulalım Aral."

Derin bir nefes aldı. Dili dudaklarında gezindi. "Kolay şeyler değil anlatacaklarım," dedi yumuşak bir sesle. "Bir şeyleri unuttuğunu ve buna iyi şeylerin sebep olmadığını biliyorsun zaten. Ama dediğim gibi halledemeyeceğimiz şeyler değil Lina. Tamam mı?"

Kafamı salladım sos içinde kalan kekimi dürtüklerken. Yaseminli çayımdan bir yudum aldım sakinleşme isteğiyle. Sakinleştirici hap alsaydım keşke...

"Ben babanla 2016'nın sonlarında tanıştım," dedi sakin, yumuşak bir sesle. "Kadir abi, babamı da beni de tanıyordu ama ben onunla o sene tanıştım. Tanıştığımızda iyi durumda değildim, gelir benimle aynı masaya oturur, derdimi dinlerdi. Sonra zamanla o da bana anlatmaya başladı. Başından geçenleri, içinde olduğumuz bu hayatı ve zaman zaman seni anlatırdı."

Yutkundum. Boğazıma bir şeyler oturdu.

"Baban bana kendinden ve senden bahsettikçe en az benim kadar anormal bir hayatının olduğunu anlamıştım. Benimkinden daha acımasız bir hayatı vardı." Elimdeki çatalı sıktım. Sol eli dizimin üzerindeydi, bacağımı okşadı hafifçe. "Kadir abinin tek istediği bu hayattan sıyrılmaktı. Benden istediği iyilik, sadece senin için değil benim içindi de. Tüm bu yaşadıklarımıza son vermek ve seni korumak içindi," dedi öylece gözlerime bakarken. "O yüzden Lina, seni sadece çok sevdiğim için değil, baban için bile mutlaka korurum her şeyden."

Kalbim hüzünle atarken içimdeki endişeyle gözlerimi kaçırıp keki çatalımla dürttüm. Keki dürttükçe kırmızı sosa buladım ve bu nedense çok rahatsız hissettirmeye başladı beni. Midem bulandı. *Onu yemek sanki kan yemek gibiydi. Kek kana bulanmıştı sanki. Kanı düşünme. Keki düşünme. Nefes al Lina. Sorun yok. Düşünme.*

"Hani..." dedi ve bir anlığına duraksadı. Başlıyordu sanırım. "Kafeye gittiğimizde bir ıslık sesinden bahsetmiştin ya bana Lina..."

Islık sesi... Hatırlayamadığım bir melodi fakat bana hatırlattığı birkaç kanlı anının sebebi... Buzdağının yalnızca görünen tarafı... O gün açıkça bir vurgun yemiştim bilinçaltımdan ve belli ki bu daha hiçbir şeydi. Ben yalnızca boğulmayacaktım. Ben o buzdağının altında kalacaktım. Annemin bahsettiği üzerime yıkılacak olan hayat, o buzdağıydı belki de. O buzdağında koca bir hayat yatıyor olabilirdi. Kan içinde bir hayat...

"Bir anı hatırladığından ve kaçırıldığından bahsetmiştin," diyerek devam etti.

Etmek zorunda hissediyordu kendini. Durursa bir daha ikimiz de cesaret edemeyebilirdik buna ve her şey daha kötü olurdu belki de.

"Seni kaçıranlar..." Dili dudaklarını ıslattı. "Bir tür örgüte bağlılar. MİT'in sivil ve resmi olmayan bir hali gibi düşünebilirsin. Kızıl Tilki, deniyor onlara."

Tüylerim diken diken olurken sol gözüme aniden bir ağrı girdiğinde zihnimde birkaç ampul patlamış gibi hissettim. Sanki bilinçaltıma ittiğim birkaç anıyı aydınlattı...

Bir gece vakti Aral bana gülümsüyordu...
"İyi geceler Lina."

Başımda şiddetli bir ağrı peyda olduğunda acıyla inleyip sol elimi şakağıma yasladım.

Aral, endişeyle hareketlendi. "Lina?" dedi gözleri yüzümü incelerken. Eli yüzüme yaslanıp başımı kaldırırken çatalımı yere düşürdüm.

"İyi misin?" diye sordu endişeli sesi. "Başın mı ağrıyor?"

Endişeli gözlerine bakarken hafifçe kafamı salladım.

"Bir şey yok," dedi beni sakinleştirmek ister gibi ama o an burnumdan akan sıcak sıvıyı hissettim.

Ellerimi bile kaldıramadan burnumdan akan oluk oluk kan kucağımda bıraktığım tabağa damladı. Ellerimi refleksle burnuma götürürken gözlerim tabağa kaydı. Kana bulanan keke baktım. Sanki kek de geçmişten bana baktı...

Kek kana bulandı. Bıçak kana bulandı. Her şey kanlı.

Zihnimde aydınlanan sekans, kendisini birkaç saniyede tamamlamaya başladığında, "Aral," dedim korkuyla.

Fakat korkum çare etmedi. Geçmişimden kanlı bir anı yıldırım gibi zihnimin içine düştü. Acıyla gözlerimi kapattım birkaç saniyeliğine.

06.12.2019 - 00.06

Telefonumda gördüğüm tarih ve saat bu. Evin dış kapısını açıyorum. Aral var karşımda. Gülümsüyor bana. Konuşuyoruz. Mutluyum. Kek veriyorum ona. Heyecan duyuyorum. Sonra bir anlığına... Bir ıslık çalıyor. Sadece bir anlığına çok korkuyorum. Ölecekmişim gibi çok korkuyorum. Korkumdan bayılıyorum sanki. Sonra Aral sesleniyor bana, düştüğüm karanlıktan çıkarıyor sanki beni. Gözlerimi açıyorum. Elimde bir bıçak var, nereden geldiğini bile bilmediğim. Kabza avuçlarımda duruyor, ucuysa Aral'ın karnında... Şok içinde Aral'a bakıyorum. Aral oluk oluk kanıyor. Kana bulanan gömleğini izliyorum. Aral kan kaybediyor. Durdurmaya çalışıyorum. Aral yere düşüyor. Aral kan içinde gözlerini kapatıyor. Ölecek sanıyorum. Çok korkuyorum. Ölecek kadar çok korkuyorum. Ellerimde kanla yardım istiyorum. Aral kan içinde; kana bulanan kekiyle yatarken ben sadece yardım istiyorum.

Şimdi kucağımda kana bulanan keke bakarken gözlerimi ne zaman açtığımı bilmiyordum. Kafamda dönen anı zihnimi uyuşturuyor, midemi bulandırıyordu. Kalbim yerden çıkacakmış gibi göğsüme çarparken ellerim titriyordu.

Aral'ı bıçaklamışım. 06.12.2019. Benim Aral'ı öldürmeye çalıştığım günün tarihi.

Titreyen ellerimle tabağı kucağımdan ittiğimde Aral uzaklaştırdı onu benden. Bir şeyler söylüyordu ama duymuyordum hiçbir şey. Kafamdaki seslerle meşguldü zihnim sadece.

Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz. Aral'ı öldürmeye çalışmış olamam. Neden yapayım? Bir ıslık yüzünden mi? Islık duyunca o yüzden mi Aral'dan kaçmıştım yine? Ben Aral'a zarar vermem. Ben kimseye zarar vermem. Gerçek olamaz bu.

"Lina!"

Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda kan ter içinde bir panik atağın ortasındaydım. Aral, gözlerime baktığında her ne gördüyse kalakaldı bir an. Gözlerinde korku gördüm. Daha önce bana hiç göstermediği kadar korktuğunu gördüm. Korktuğu başına gelmiş gibi bir ifade gördüm. Bu beni daha da paniğe sürüklerken gözlerimden yaşlar düştü.

Ellerim titriyordu. Başımda çok kötü bir ağrı vardı, kulaklarım uğulduyordu. Sesimi bulamıyordum bir türlü.

Eli tereddüt içinde yüzüme uzandı. Ben de ona uzanmak istedim. Sarılmak istedim. Kurtulmak istedim. Yapamazdım. Ellerim kana

bulanmış benim. Ellerim onun kanına bulanmış benim. Ellerim nasıl Aral'ın kanına bulanır benim? O kanı nasıl akıtmış olabilirim? Nasıl yapmış olabilirim? Nasıl yaptın Lina?

Titreyen ellerimi, önümde ne zaman diz çöktüğünü bilmediğim Aral'a uzattım. Karnına uzandım ama dokunamadım.

"Ö-zür... Di-dilerim," dedim dudaklarım titrerken.

Gerçek olamaz. Hatırladıklarım gerçek olamaz. Ne olur yalan, de Aral.

Acı dolu bir hıçkırık koptu dudaklarımdan. *Tenindeki en belirgin izi ben mi yaptım Aral?* Ağlayarak ellerimi o yarasının üzerine bastırdım. Kaskatı kesilmişti.

"Ben mi?" dedim titrek bir sesle. Yaşlar düştü gözlerimden. Korkarak gözlerine baktım. "Ben mi? Yap...tım?" Hıçkırdım. "Ben mi yaptım bunu A... Aral?"

Aral ellerini bana uzattı gitmemden korkuyormuş gibi. Yüzümü elleri arasına aldı.

"Lina," dedi gözlerime bakarak. "Sakin ol, iyiyim ben. Geçti hepsi."

Yine unutursam diye ödü kopuyordu belki de. Unutmak istiyordum. Bu hatırladıklarımı unutmak istiyordum.

Aral kollarımın arasına girip kollarını bedenime sararken beni kucağına aldı. "Lina, yok bir şey." Beni kucağına oturturken gözlerimin içine baktı. Dehşet içindeydi gözleri. Farkında mıydı bunun? "Bak ben buradayım. Yok bir şey. Sakin ol. Korkma. Ne olur korkma Lina." Gözyaşlarımı sildi çaresiz bir ifadeyle. "Yok bir şey sevgilim. Ne olur sakinleş. İyiyim. İyisin. İyi olacağız. Sorun yok."

Kafamı iki yana salladım. "Ben yaptım," dedim ağlayarak. "Öldürmeye çalıştım seni."

"Yapmadın," dedi üstüne basarak. "Buradayım ben Lina. İyiyim." Elimi yanağına yasladı. "Bak bana, iyiyim ben. Hiçbir şeyim yok. Geçti hepsi."

"Geçmedi," dedim ağlayarak. "Sana nasıl yaparım?"

O an zihnimde yine bir ses yankılandı.

"Nesin sen? Söyle! Nesin sen? Söyle!"
"Kızıl Tilki'yim. Ben bir Kızıl Tilki'yim."

Sus! Ne olur sus! Sustur kafamın içini Aral. Ne olur sustur kafamın içini! Delireceğim!

"Ne yapamazsın?"
"Sevemem."
"Ne yapamazsın?"
"Sevemem."
"Sevmek kimler içindir?"
"Zayıf insanlar için."

Aral elini yüzüme koymuş bana bir şey söylüyor ve tepki veremediğim için beni hafifçe sarsıyordu ama sesi bir suyun altından geliyordu sanki. *Ben gerçekten Aral'ı bıçaklamışım. Ben sevdiğim adamı öldürmeye çalışmışım.*

"Sen nesin?"
"Ben bir Kızıl Tilki'yim."

Aral onu gördüğüm ilk gün rüyama girmiş ve katil, demişti bana. Katiliydim çünkü ben onun. Onu gördüğümden beri ölüyor hep rüyalarımda. Çünkü ben öldürmeye çalışmışım onu.

"Kim öldürdü o kediyi?"
"Köpekler."
"Kim öldürdü o kediyi?"
"Köpekler."
"Kim öldürdü o kediyi?"
"Köpekler."
"Hayır, sen öldürdün."
"Ben... Öldürdüm."
"Kim öldürdü o kediyi Karolina?"
"Ben öldürdüm."

Nasıl yaparsın? Nasıl yaparsın? Lina nasıl yaparsın? Islık sesi. Tilki. Kanlı ellerin. Ellerinde kan var senin. Aral'ı bıçakladın sen. Aral'ı öldürmeye çalıştın. Nasıl yaparsın? Nasıl yaparsın?

"Kedini nasıl öldürdün Karolina?"
"Severek öldürdüm."

Aral'ı seviyorum. Aral'ı seviyorum. Aral'ı seviyorum. Sevebilir miyim? Sevmeye hakkım yok ki benim. Sevmek yasak. Çok seviyorum ama.

Onunla yaşamak istiyorum. Yapamaz mıyım? İnsan mıyım ben? Sen insan mısın Lina? Onunla kalmak istiyorum. Onunla kalmak istiyorum.

"Sevmek kimler içindir?"
"İnsanlar için."
"Sen nesin?"
"Ben bir Kızıl Tilki'yim."

İnsan sevdiğine zarar vermez ki Aral. Ben insan değil miyim? Sevmek yasak. Ben insan değilim. Ben bir tilkiyim. *Seviyorum. Seviyorum. Seviyorum.* Aral'ı seviyorum. Öldürmedim onu. Seviyorum. Çok seviyorum. Öldürmedim. Aral'ı çok seviyorum. Almasınlar onu benden. Çok seviyorum. Ne olur almasınlar. Unutma. Unutma. Unutma. Bu anı unutma. Yaptıklarını unutma. Sevdiğini unutma.

"Sen bir Kızıl Tilki'sin. Hiç kimseyi, hiçbir şeyi kendi adanmışlığından daha çok sevemezsin. Şimdi tekrar et! Yüksek sesle tekrar et!"
"Ben bir Kızıl Tilki'yim!"
"Tekrar et!"
"Ben bir insan değilim. Ben bir aracım. Bir araç olarak öleceğim."
"Tekrar et!"
"Ben bir silahım. Sahibime itaat ederim."
"Tekrar et!"
"Sevmek yasak!"
"Tekrar et!"
"Acı duymak yasak!"
"Acıyı unut! İnsan olduğunu unut!"
"Yapamıyorum. Acıyor."
"Unut! Unut! Unut!"
"Kalbim acıyor."
"Bir kalbin olduğunu unut!"

Boğuluyorum. Buzdağı üzerime devriliyor. Dünyam başıma yıkılıyor. Her şey yalan. Her şey kurmaca. Bir aldatmaca ve bir bulmaca. Hangisi gerçek hangisi sahte? Seçemiyorum.

Bir ileri. İki geri. Geçmiş kör bir deli. Bir ileri. İki geri. Ama bizi sobeledi...

Sokak Çocuğu ve Vitrin Bebeği

Geçmiş geride kaldı, diyorlar. Yanılıyorlar. Gelecek, geçmişin bir yansımasından ibaret. Gelecek her zaman geçmişin hamurundan şekillenecek. Yeniden doğmak mümkün değilken hamurunu kurtarmak istemenin nesi yanlış? Onunla savaşmanın, iyileştirmenin, gerekirse kesmenin ve yama yapmanın nesi yanlış? Yok sayılan yaralar iyileşmeyecek. Sen unuttun diye üstü kapanmayacak hiçbir şeyin. Damarlarında akan beş litre kan, sen yaranı unuttun diye her gece uykularında kaşık kaşık boğamaz mı seni sanıyorsun? Kangrense geçmişin kesip atman gerek. Geleceğine sirayet etmesin diye, kesip atman gerek.

Şimdi oldu... Eksiksin artık... Olsun... Olsun... Hayattasın... Böyle yaşayabilirsin... Yaşayabilirsin...

Yaşayabilir misin Lina? Kalbin de olmadan? İnanınca mümkün her şey. Şanslıysan biraz olsun, yaşayamayacağını ölüm döşeğine düştüğünde fark edebilirsin ancak. Peki Lina, bunca şeye mecbur kalırken kendine şanslı diyebilir misin? Bir dilek tutsan başına meteor yağmayacağından emin olabilir misin?

Olsun...

Bazı insanlar böyle yaşar...

Olsun...

Bazı insanlar böyle de yaşar...

Olsun...

Olmasın...

Aral öğretti bunu da sana...

Onun temennilerine artık sığınamazsın...

24 EKİM 2019 – İSTANBUL
LİNA KARA

Bugün 24 Ekim, benim doğum günüm. Neden bilmiyorum ama her sene çocuk gibi bir heyecan duyuyorum içimde. Aynı zamanda neden bil-

miyorum ama bir tedirginlik de kol geziyor ensemde. Bir yaş daha almamışım da zor bir oyunda bir seviye atlamışım sanki. Mutluyum bunun için ama oyun henüz bitmemiş, onun da farkındayım. Bunun sebebini hep kötü lise zamanlarıma, yalnızken aklıma düşen karamsar fikirlere ve annemin hasta olmasına bağlıyordum bir süredir. Hele Alin'in haberini aldığım o gün... O uçurumun kenarı... Belki de bu yüzden her sene yaşadığıma daha çok sevinip öte yandan *ya bu sene de ölmek geçerse aklımdan,* diye düşünüp tedirgin oluyordum... Bilmiyorum. Belki de kişiliğim bu benim...

"Lina'm."

Omzumdaki çantamı düzelterek gözlerimi odamın kapısının eşiğinde duran babama çevirdim. Üzerini değiştirmiş, tıraş olmuştu. Her zamanki saç kesimi ve sinekkaydı tıraşıylaydı. Hastanenin kirinden pisinden arınmıştı. Kızıl saçlarına karışan beyaz tutamları onu karizmatik gösteriyordu ve yüzünde bir gülümseme vardı her şeye rağmen. Bunca şeye rağmen gülümsemeyi ve nezaketi bir an olsun bırakmıyordu benim aksime. Kontrollü ve nezaketli biriydi hep. İnsanlara ve yaşanan olaylara olan toleransı şaşırtıyordu beni her seferinde. Çok da imreniyordum bu huyuna. Belki ben de büyüdükçe ona çekerdim... Bunu isterdim. Zaten benziyorduk epey. Her şeyimi ondan aldığımı söylerdi annem.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme ile ona döndüm tamamen dikkat kesilerek. "Efendim baba."

Beni süzerken yüzünde bir gülümseme vardı onun da. Krem rengi boğazlı bir kazak, krem ve lila çizgili ekose, mini kaşe bir etek vardı üzerimde. Normalde okula giderken etek giymezdim ama doğum günüm olduğu için özenmek gelmişti içimden. Akşam belki bir pasta alır hastanede annemle kutlardık. Eve dönemezsem diye şimdiden hazırlanmıştım bu yüzden.

"Çok güzel olmuşsun," dedi yüzünde sanki ufak bir kız çocuğuna bakıyormuş gibi bir ifadeyle.

Yirmi bir olmuştum bugün ve babamın gözünde hâlâ Alin'den bir farkım yoktu, biliyordum. Bu konuda zaman zaman ne kadar huysuzluk etsem de içten içe seviyordum bunu. Beni hep küçük bir kız gibi seven, her şeyden korumak isteyen bir babamın olması güzel bir histi. Güvende hissettiriyordu. Anksiyetemi de onun sayesinde yenmiştim. Ne olursa olsun gelip beni kurtaracağına inandırmıştı bir şekilde.

"Teşekkür ederim," dedim biraz utanarak. Alışık değildim iltifat almaya ve babam bunu her yaptığında garipsiyordum.

Derin bir nefes alıp kaşe kabanımı koluma asarak yanına gittim. Gülümseyerek ona doğru yürümemi izledi. Kapımın önünde karşılıklı dikiliyorduk birkaç saniye sonra.

Tıpatıp ona çeken kızıl gözlerime baktı kızıl gözleri. "Bu akşam biriyle tanıştırmak istiyorum seni," dedi yumuşak bir sesle. Yüzünde dingin bir ifade vardı ama sanki onu sıkan bir hadise de vardı ortada.

Merak ve şaşkınlıkla kaşlarım kalktı. Diğer aileler nasıldı bilmiyordum ama biz kapalı bir aileydik. Annem içekapanık bir kadındı, evden bile çıkmazdı gerek kalmadıkça. Babam kendi halinde, sessiz bir adamdı. Akrabalarımız yoktu, bu yüzden evimize giden gelen olmazdı. Ben ise arkadaşlık kurmakta kötüydüm. Mecburiyetler dışında biriyle tanıştığım olmazdı ve daha önce babamın bu türden bir girişimi olmamıştı. Bu yüzden şaşırmıştım o öyle söyleyince. Kim olduğunu merak ettim. Belirtmemiş olsa da konuşma tarzından nedense bir erkekmiş gibi hissettim ve bu beni normalden daha çok gerdi. Biriyle tanışmak kadar gerginlik veren bir şey yoktu benim için. Özellikle tokalaşma kısımları tuhaf hissettiriyordu. Mümkünse kimseye dokunmak istemezdim genel olarak. Avuçiçlerim karıncalanıyordu.

"Erkek mi bu kişi?" diye sorduğumda tedirginliğimi fark etmiş gibi gülümsedi.

"Evet."

Kafamı salladım hafifçe. "Tanışmamızdaki amaç ne peki?"

"Doktor o da. Arkadaşlık, abilik eder sana."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. İstemezdim. Kalsındı. Huysuz bir ifade ile ona baktım. "Evde kalırım diye mi korkuyorsun sen de annem gibi?" diye sataştım ona zayıflığından faydalanmak için. Böyle yaparsam kesin vazgeçerdi. Evlenme ihtimalimden korktuğunu biliyordum. "Bu iş sana mı düştü acaba? Ben yokken bunu mu konuşuyorsunuz?"

İmalarıma kaşları çatıldı anında, bu fikirden hiç hoşlanmamış gibi bir hali vardı. "Yok daha neler..." dedi anında itiraz ederek. "Yaşın kaç daha senin, bir avuç kızsın."

Amacıma hızlı bir varış sağladığım için gülümsedim bu söylediğine. *Artık bir avuç değilim babacığım. Senin kıyamadığın kızını çoktan kandırdılar, kalbini kırdılar bile. Bir avuç saydığın kızını ders notu için kandırdıklarını öğrensen kalbin kırılırdı senin de. Fakülte tuvaletlerinde ağlattılar kızını. Hem annem ve senin genlerinizin ekmeğini yiyorum, boyum uzun benim. Bu yüzden her yere sığıp ağlayamıyorum.*

"Abi gibi düşün sen," dedi yüzümü izlerken.

Bu tanışmadan rahatsız olduğumu anlamış, ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Yüz ifadesi güldürdü beni. Kendimi tutamayıp hafiften güldüm. Geri adım atmadığına göre tanıştırmak istediği kişi önemli biriydi ve annemle de ilgisi yok gibiydi bunun. Hiç arkadaşım olmamasını annemin dert edindiğini biliyordum. Bir gün babama, ileride onun gibi yalnız kalıp hastaneye düştüğümde ziyaretime gelen kimsenin olmayacağından endişe ettiğinden bahsettiğini işitmiştim tesadüf eseri. Tek yaşayıp tek ölmemden endişeleniyordu. Bu yüzden babamı bu işe bulaştırmış olabilirdi ama bu farklı gibiydi. Bu "abi" kimse babam onunla tanışmamı gerçekten çok istiyor gibiydi.

"Ne abisi?" diye sordum. Katı bir tutum sergilememeye de dikkat ediyordum. "Nereden çıktı bu abi?"

"Babasını tanıyorum işten ötürü," diye açıklamaya koyulduğu sırada birlikte mutfağa ilerledik. "Doktor o da dediğim gibi. Adli tıp uzmanı olacak. İyi bir çocuk, konuşması kolay biri. Tanışırsınız, sana yardımcı olur diye düşündüm. Kardeşi de Cerrahpaşa'da okuyor. Senden iki üst kademe."

Babam, ben küçükken de sokaktaki çocukları benimle arkadaş etmek ister, onlara şeker alırdı. Ne zaman babam evde olmasa beni değil şekeri sevdiklerini anlardım. Zira küçükken de hiç çaba göstermezdim arkadaşlık kurmak için. Nedense korkardım... Alışamazdım bir türlü. Şimdi bu duruma bakınca pek farklı sonuçlanmayacak gibiydi. Çocuk değildim elbette artık, daha çok çaba gösteriyordum iletişim kurmak için ama insanlar pek sabırlı değillerdi. Ben de bu çekimserliğimi, kuruntularımı bir türlü yenemiyordum. Bu yüzden çok bir beklentiye girmeye gerek yoktu. Bahsettiğim adam okurken sene kaybetmemiş, hemen de TUS'unu kazanmışsa ve uzman olmak üzereyse şimdi en fazla yirmi yedi falan olmalıydı. Yirmili yaşlarında bir adamı şekerle de kandıramazdı babam. Benimle tanıştıktan sonra bir iki sohbet etmeye çalışır, ben ne cevap versem diye kırk saat düşünür ya da kısa kısa cevaplar verirdim ve muhtemelen babamın gönlü olsun diye numaramı aldıktan sonra da bir daha iletişime geçmezdi benimle.

Hiçbir zaman ilk görüşmede açılabilen ya da dikkat çekebilen biri olmamıştım. Yıldız, beni ilk gördüğünde işine odaklanmış bir robot olduğumu düşündüğünü söylemişti. Atakan bu yüzden istese bile sevemezmiş beni. Özgüvenli, çekici bir kadın olmayı geç, bir insan gibi bile durmuyormuşum bazen. Güzel bir oyuncağa benziyormuşum yalnızca.

İnsan olmak, birine ihanet edip ihanete uğrayanı ihanetin sebebi ilan edebilmekse haklıydı, benim insani yanım biraz körelmişti.

"Ee?" diye sordu babam dalıp gittiğim için. "Ne diyorsun bu işe?"

"Genç biri o zaman," dedim kafamın içindeki düşüncelerden sıyrılıp kızıl gözlerine çevirerek bakışlarımı. "Abi demem ben."

Hafiften kaşları çatıldı. "Yani genç sayılmaz o kadar," diye mırıldandı. "Yaşından çok olgun bir adam. Kaç tane çocuk büyütmüş..."

Hayret ettim. "Evli mi?"

"Yok, değil," dedi kendi sandalyesini çekip otururken. "Kardeşlerini o büyütmüş."

Bu bilgi bana içinde olduğum durumu anımsattığında ister istemez empati yapmama sebep oldu. Ben de Alin'i büyütüyordum ve kolay değildi açıkçası. Üstelik o da benim gibi tıp okumuş. Tıp okumak ve çocuk bakmak çok zordu.

"İyi bir abiymiş o zaman," dedim. Onun hakkında elimde olmadan olumlu yönde bir önyargı geliştirmiştim. İnsanlar hakkında bir beklentiye girmemek en iyisiydi aslında. Fakat kardeşlerine bakması empati yapmama sebep olmuştu bir kere.

"Öyle," dedi babam buruk bir gülümsemeyle.

Yüz ifadesi duraksamama sebep oldu. Bu *abi* her kimse babam için önemli biri gibi duruyordu gerçekten. Babam hep sevecen biri olmuştu. Babalık etmek onun için kan bağı şartını barındıran bir sıfat değildi, biliyordum. Karakterinde vardı bu ve bu adamı öz oğlu gibi gördüğü aşikârdı. Özel biri olmalıydı gerçekten. Zira öyle olmasa beni, doğum günümde onunla tanıştırmak istemezdi. Daha tanışmadan artı bir puanı vardı artık. Aslında iki puan kazanmıştı ama erkek olması onu eksi birden başlatınca ancak artı bire yükselebilmişti. İdare edecekti artık.

Omzumdaki çantamı ve kabanımı sandalyenin sırtına asıp babama çay koymak için tezgâha ilerledim.

"Adı ne?" diye sordum.

"Aral."

İnce belli bardağa çay doldururken, "Aral," diye tekrar ettim.

Güzel bir isim... Çok duyduğum bir isim değildi ama güzel bir tınısı vardı. Anlamı neydi acaba?

İnce belli bardağı tabağına koyup babamın yanına gittim. Bardağı önüne bırakırken ona takılmak için yüzümde muzip gülümseme ile ona baktım.

"Güzelmiş ismi."

Yüz ifademe güldü o da. "Hayda," dedi eğlendiği belli olan bir sesle. "Aldık başımıza belayı. Abi dedik damat adayı olacağını hesap edemedik."

O işlere kapandık biz babacığım ama sen detayları bilmesen daha iyi. Gül sen böyle hep. Her şey kötü çünkü zaten.

Hafifçe gülümseyerek arkasından kollarımı boynuna sardım. "Evlenmeyeceğim ben üzülme."

Boynuna sardığım sol elimi tutup yüzünü eğdi ve üzerine bir öpücük bıraktı. Yanaklarım ısındı, biraz utanmıştım. En ufak sevgi gösterisinde utanıyordum nedense. Sevgiyle doldu içim.

"İyi ki doğdun Lina," dedi başını başıma yaslarken. "Şimdi değil tabii ama bir gün evleneceksin elbet. Ama şimdi değil gözünü seveyim Lina, şimdi değil."

Kafamı iki yana salladım. "Evlenmeyeceğim ben. Evlenirsem bensiz ne yaparsın hem?"

"Yapamam," diye onayladı beni. "Bir de Lina gözünü seveyim, it kopukla takılma kızım. Şimdiki gençlerin çoğunun aklı başında değil. Henüz olgunlaşmamışlar, hayatın kendisiyle tanışmamışlar. Değersizleştirmişler birçok şeyi," diye nasihat vermeye başladı anında. "Ne işi var, ne okumuş; belinde pantolonu durmuyor çoğunun ama bakıyorsun evlenmiş bir çocuk peydahlamışlar o yaşlarında. Kendileri olgunlaşmamış daha halbuki. Olmaz öyle. Aile kurmak bu değil. Bu kadar basit değil. Tanışınca fark edeceksin sen de... Aral da çok büyük değil senden ama yaşıtları gibi değil o da senin gibi. Merhametli, aklı başında, iyi bir adam. Öyle biri olursa damat adayı olarak düşünebiliriz."

Zaten gergindim, bir de tanışacağım adamı damat adayı örneği olarak göstermesi daha çok gerdi beni. Utançla doldu içim.

"Baba ya," diye söylenerek doğruldum anında. Şaka yapmak istemiştim ve elimde patlamıştı resmen. Ayıptı gerçekten. Beni tanıştıracağı için zaten gerilmiştim bir de yaptığı şakaya baksındı. Olacak iş miydi?

"Ne oldu?" diye sordu bu kez o gülerek. "Az önce babanın kalbiyle oynuyordunuz Küçük Hanım..."

Huysuzluk içinde ona arkamı dönüp papatya çayına uzandım. "Evlenmeye niyetim yok benim," diye huysuzca cevapladım onu. "Erkeklere de güven falan olmaz. Aral Bey'e çok güveniyorsun da kaç kadının kalbini kırdı kimbilir, hiç belli olmaz oraları. Kalsın o yüzden."

Babamın kahkahası doldu kulaklarıma. "Bal damlıyor kızımın ağzından. Güven olmaz erkeklere tabii. Abi say sen onu. Benim kızımın kalbi kıymetli, verir miyim ben öyle yoldan geçene?" dedi çayından keyifle bir yudum alırken. "Sen her şeye yetersin. Hem senin arkanda kale gibi baban var."

Poşet çayı kupamın içinde sallarken onayladım onu. "Hiç yani..."

"Hiç," diye onayladı beni yüzünde bir gülümseme ile. Kol saatine baktı sonra. "Hadi otur kahvaltını yap, sallanmayalım. Geç kalma dersine."

Kafamı salladım. Sessizce yerime geçip babamla sohbet ede ede hızlı bir kahvaltı yaptık. Babamdan önce kalktım sofradan, Alin için mama hazırladım. Termosunu, biberonunu çantasına yerleştirdim. Kendi çantamı ve Alin'in mama çantasını yanıma alırken babam da yatak odasından Alin'i uyandırmadan öpe seve aldı onu kucağına. Onu uyandırmadan çıktık evden. Bir taksi çevirdi babam. Fakülteye geldiğimizde Alin'i uyandırmadan öpüp onları hastaneye yollarken ben de dersliğe doğru ilerledim.

Gergindim fakat çaktırmamaya çalışıyordum. Havada ayaz vardı ama çok soğuk değildi. Babamı arayıp nerede olduğunu sormak üzere telefonumu çantamdan alacağım sırada, "Lina," diye seslenen tatlı bir ses işittim.

Gözlerimi sağıma çevirdiğimde babamın kucağında bana el sallayan Alin'i görmemle tüm gerginliğim uçup gitti. Omuzlarım gevşedi. Yüzümde bir gülümseme belirdi. Ona el salladım ben de. Babam yanıma yaklaşırken Alin heyecandan kıpır kıpırdı beni gördüğü için. İleri atılarak kollarını bana uzattı ve ellerini açıp kapattı onu kucağıma almamı istiyormuş gibi. Kollarım ona uzandı anında. Benim kucağıma gelirken kollarını boynuma bacaklarını da belime doladı sıkıca.

"Lina'cığımı ösledim," dedi tatlı bir sesle.

Omzunu öptüm. "Ben de seni özledim."

Babam esen rüzgârın etkisiyle yüzümü kapatan saçlarımı nazikçe geriye iterken gülümseyerek bizi izliyordu.

"Hazır mısın doğum günü kızı?" diye sordu bana.

Kafamı salladım. "Hazırım."

"Eve uğramak ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır gerek yok, teşekkür ederim ama akşam annemin yanına dönecek miyiz?"

Gülümseyerek kafasını salladı babam. "Ufak bir pasta alır annenle de kutlarız. Uyuyor şimdi. Kemoterapisi yeni bitti."

Kafamı salladım. "Tamam."

Eğilip beni ve Alin'i saçlarımızdan öptü. "Babaya gelecek misin?" diye sordu Alin'e.

Alin ona gitmek istemediğinde gülümsedim. Babam onu öperek kolumdan çantamı aldı bana ağırlık olmasın diye. Ona gülümsedim içtenlikle. Kolunu omzuma attı ve bizi taksi durağına yönlendirdi.

Bir taksiye bindik. Heyecanlı ve gergin olduğumdan hem Alin'le hem de babamla konuştum. Nereye gittiğimizi çok düşünmemeye çalışıyordum. Annemin durumu hakkında konuştuk biraz babamla. Doktorların umutlu oldukları hakkında konuştu yine benimle. Para konusu açılacak oldu ama babam yine çalışmama gerek olmadığını söyledi. Kendi maaşı fena değildi ama annemin tedavisi de ucuz değildi. Bazı ilaçları sigorta karşılamıyordu bile. Hatta bazen eczanelerde bulunmadığı oluyordu. O ilaçları getirmesi bile para demekti. Bu yüzden ben de destek olmak istediğim için bir kafede yarı zamanlı olarak işe girmiştim. Okul henüz yeni başladığından şimdilik sorun yaşamıyor gibiydim. Derslerime vakit ayırabiliyordum, sıkıntı yoktu şimdilik. İlerleyen zamanlarda zorlanmamayı umuyordum.

Taksiden Beşiktaş'ta indik. Alin bu süreçte kucağımda uyuyakalmıştı. Onu uyandırmadan indim arabadan. Babam ücreti ödedikten sonra Alin'i almıştı kucağına. Koluna girmiştim ben de. Kaldırımdan yürüdük birkaç dakika. Bahçesinde çakıltaşları olan, deniz kenarında hoş bir restorana gelmiştik. Gergindim. Avuçlarım terliyordu.

"Gergin misin?" diye sordu babam.

Kafamı salladım dürüstçe. "Biraz."

Gülümsedi bana. "Doğum günü kızısın Lina. Her şey senin için. Eğlenmene bak."

Kafamı salladım. Başarabilmeyi umuyordum. Biriyle tanışmak o kadar da abartılacak bir şey değildi. Sakin olsam yeterdi. O da insandı sonuçta. Ne vardı tanışıp konuşmakta çekinilecek? *Sakin ol Lina.*

Babamla içeri girdik. Kafenin içerisinde ilerledik biraz. Dört kişilik bir masada oturan siyahlar içinde, yirmilerinin sonunda yakışıklı bir adam bizi gördüğünde ayağa kalkıp doğrudan bana bakınca onun Aral olduğunu anlamak zor olmadı. Gözleri çok durmadı neyse ki gözlerimde, babama çevrildi hemen. Uzun bir adamdı. Ortalama üzeriydi, neredeyse

iki metre kadardı. Gözleri saçları kadar siyah, teni beyaza yakındı. Yüzündeki parlak gülümseme şaşırttı beni. Düz ifadesine bakınca böyle gülümseyebileceğini düşündürmezdi kimseye ama şimdi gülümsüyordu işte.

"Kadir abi," dedi elini babama uzatırken. Sesi... Güzeldi.

"Aral," dedi babam keyifli bir sesle ve tokalaştı onunla. Alin'e dikkat ederek birbirlerinin sırtına vurdular dostane şekilde. "Bekletmedik inşallah."

Kafasını iki yana salladı gülümseyerek. Gözleri Alin'e çarptı gülümsemesi yüzünde genişlerken. "Yok abi, ben de yeni geldim."

"Benim küçük kız, Alin," diye tanıttı babam Alin'i ona. Sonra hafifçe geri çekilerek bana döndü biraz. "Bu da doğum günü kızım Lina."

Aral'ın gözleri bana dönerken masanın üzerindeki turuncu lale buketine uzandı sol eli. Göz göze geldiğimiz o an tüylerim diken diken olmuş gibi hissettim. Gülümsedi bana. Sanki beni tanıyormuş gibi hissettim ama bu normaldi sanırım. Babam benden bahsetmiş olmalıydı ona. Siyah gözleri o kadar berraktı ki parlıyorlardı. Hayatımda bu kadar parlayan kaç göz gördüm, emin değildim ama tuhaf bir hisse sebep oldu içimde. Bakışları ensemdeki tüyleri bile diken diken etti. Bir şey vardı bu adamda, hissediyordum. İnsanların gözlerine bakmayı sevmezdim ama onun gözlerine bakması kolay gelmişti, gözleri o kadar siyahtı ki baktıkça içine çekiyordu insanı sanki.

"Aral Çakırca," diyerek elini uzattı bana.

Bir adım yaklaştığından kokusu daha net çalındı burnuma. Hoş kokuyordu, gözlerimi ellerine indirdim. Tokalaşmaktan hoşlanmasam da uzattığı elini nezaketen tuttum. Avuçlarımız birbirine oturduğunda parmak uçları bileğime kadar geliyordu, istese nabzımı bulabilirdi kolayca. Avuçlarımız mı birbirine oturdu yoksa o mu iyi kavradı bilmiyorum ama tutuşu sıkıydı. Ya o titriyordu ya da yine benim ellerim titriyordu, emin değildim ama ikimizden birinin eli titriyordu o an. Onun heyecanlanmak için bir sebebi olmasa gerekti, benim ellerimdi sanırım. Genelde el titremesi problemi yaşardım zira. O kendinden çok emin duruyordu, dimdikti ve konuşma tarzından, hitabeti yüksek biri olduğunu anlaması zor değildi.

Gözlerimi tekrar gözlerine çıkardım birkaç saniyeliğine. "Lina," dedim babamın zaten beni tanıttığını unutarak. Dilimi ısırdım hafifçe. Rezil olmuştum.

Ama bu gülümsetti onu. *Aptal olduğumu mu düşünmüştü?* Neden böyle gülümsediğinden pek emin değildim. Güleç biriydi belki de...

Masada bizden habersiz otururken güleç biri gibi durmuyordu hiç halbuki. Filmlerdeki sadist iş insanlarına ya da mafyalara benziyordu.

"Memnun oldum Lina," dedi samimiyetle gülümseyerek. Elimi bırakırken sol elinde tuttuğu turuncu lale buketini uzattı nezaketle bana. "Doğum günün kutlu olsun."

Kalbimin ritmi hızlandı. Daha önce çiçek almadığım için ve babamın bu sabahki konuşmasından ötürü şimdi onun yanında Aral'dan çiçek aldığım için utançla doldum bir anlığına. Ne yapacağımı bilemeyerek tutuk bir şekilde uzandım çiçeklere. Fakat çiçeğin süslemesinden ötürü elini göremediğimden eli üzerinden tuttum buketi. Yanmış gibi hissederek çektim ellerimi, elleri sıcacıktı. Daha çok utandım bunun için. Anında ellerimi yukarısına çıkarıp aldım elinden çiçekleri.

"Teşekkür ederim," dedim sesimi düz tutmaya özen göstererek. "Ben de memnun oldum."

Rica etmedi. Gülümsedi yalnızca içtenlikle. Tuhaf biriydi. Sanki kırk yıldır tanıyordu beni ya da ondan küçük olduğum ve o da iyi bir abi olduğu için beni yalnız bir çocuk olarak görüp abilik mi ediyordu şu an? Umursamadım. Gözlerimi çiçeklerime indirdim. Turuncu laleler mutluluk demekti. Biliyor muydu bunu? Bilerek mi almıştı?

Aral, bizi yine nezaketli bir tavırla masaya buyur etti. Hareketleri çok klastı. İstanbul beyefendisiydi âdeta. Hareketlerine bu kadar nezaket oturan bir insanla tanışmamıştım daha önce. Kraliyet soyundan falan mıydı? Ellerini kullanışı, konuşması, oturuşu ve duruşu çok asildi. Karizmatik biriydi. Babamın onu neden sevdiği ve bu sabah anlattıklarında neyi kastettiğini anlıyordum. Babalarımız nereden arkadaşlardı merak ettim. Aral Çakırca'nın varlıklı bir adam olduğu belli oluyordu çünkü. Kolundaki saat babamın iki maaşı kadardı muhtemelen.

Alin uyanmış, babam, Aral'ın yanına otururken ben de Aral'ın karşısına geçip Alin'i babamın karşısına oturtmuştum. Utangaç olduğu yaş aralıklarında olduğundan Aral'dan utanıp yemek yiyememesini istememiştim. Alin'in rahat etmesini kendi rahatımdan çok düşünüyordum. Karşısında yabancı bir adam değil babam olsun istemiştim.

Babam ve Aral sohbet ederken yemek siparişi verdik. Ardından babam sürekli konu açtı fakat Aral'ın da ondan eksik kalır bir yanı yoktu. Babam biliyordu benim ortama yavaş yavaş ısındığımı ve suyu ısıtıyordu. Aral da sohbet ederken ara ara bana bakıyor, sanırım benden bir adım bekliyordu konuşmam için. Ben ise gözlerine değil siyah gömleğinin

üç açık düğmesinin ardında kendini gösteren zinciri izliyordum ara sıra odaklanmak için. Kolye gibi durmuyordu, kolye için fazla uzun ve kalın gibiydi. Eğer kolyeyse onun için fazla kıro işi olurdu. Künyeydi belki de... Babamın da vardı.

Babam bana laf attığında sohbete dahil oldum, bunu gerçekten istiyordum. Ben de arkadaşlıklar kurmak, sohbet etmek istiyordum, neden yalnız olmak isteyecektim ki? Hiç sevmiyordum yalnız olmayı, yalnızca alışmıştım artık.

Yemeklerimiz gelince sohbetten koptum yine. Alin'in karnını doyurmakla ilgilenirken onları dinledim can kulağıyla. Ara sıra yine sohbetlerine katıldım ve gözlemledim onları.

Aral hakkında fark ettiğim şeylerden ilki solak olduğuydu. Saate bakmak gibi bir alışkanlığı ya da takıntısı vardı. Bir yere gidecek sanmıştım ama hal ve tavırlarına bakınca bu, alışkanlık gibi duruyordu. Belki de mesleki deformasyondu... Babamla aynı marka sigara kullanıyordu ve belli etmiyordu ama gergindi o da. Bazen parmaklarını belli bir ritimle masaya vuruyor ya da dudaklarına dokunuyordu ve dudakları kuruyordu sık sık. Düzenli bir spor hayatı var gibiydi, düzenli besleniyordu. Dik duruşundan, vücut yapısından ve yemek seçiminden çıkarmıştım bunu. Adli tıp uzmanı olacak biri için epey canlıydı.

Bir noktadan sonra sohbetlerine daha kolay katılabildim. Babam haklıydı, onunla konuşmak zor değildi gerçekten. Gözlerinin içi gülüyordu adamın. Bu cüssede böyle çocuksu bir ifade saklamasına şaşırmıştım. Üstelik adli tıp uzmanı olacaktı, işi ölümle ölüler arasındaydı ve yaşam enerjisi hayranlık uyandırıcıydı. Beni bile güldürmüştü.

"Ben de Cerrahpaşa mezunuyum," dediğinde ilgiyle gözlerine baktım. "Kardeşim Kuzey de beşinci senesinde."

Yüzüne bakması gittikçe daha kolay oluyordu ve inkâr etmeyecektim, yakışıklı biriydi gerçekten. *Sahi mi Lina? Yine mi seni güldürdü diye bir adama düşüyorsun şu an? Aptal mısın sen?*

"Ben henüz üç olduğum için tanımıyorum pek kimseyi," diye mırıldandım. "Genelde kütüphanede oluyorum zaten."

Kafasını salladı. "Arada gidip geliyorum okula. Denk düşersek tanıştırırım sizi."

"Olur," diye onayladım onu. Notlarını paylaşan biri olsa ne iyi olurdu... Ya da kitaplarını...

Sürekli sohbet edecek bir konu buldu ve hepsi benim de ilgi alanımdaydı. Adımı çok sık kullandı nedense. İsmimi telaffuz edişi de farklı geliyordu kulağa, tuhaftı.

Babam lavaboya gitmek üzere masadan ayrıldığında üçümüz kaldık masada ve ister istemez gerildim biraz. Ne konuşacağımı bilmiyordum çünkü ya rahatsız edici bir sessizlik olursa diye endişe ettim. Fakat Aral gerici bir sessizliğe müsaade etmedi. Alin hakkında konuştuk biraz. Sonra bana annem konusunda teselli verdi. Babam dışında biri tarafından teselli edilmenin insana ne kadar iyi geldiğini fark ettim o an. Hem o da doktordu, belki de bu yüzden tesellisi iyi hissettirmişti... Hiçbir fikrim yoktu, yalnızca iyi hissettim kendimi.

Sonra botumun bağcıklarının açıldığını fark ettim. Bağlamamak için direndim ama görmezden gelemedim bunu. Asker gibi her şeyim nizami olmasa içim rahat etmezdi. Azar yiyecektim sanki. Bağcığımı bağlamak için eğildiğim sırada çatalımı düşürdüm. Normalde tutardım ama Alin kucağımda olduğundan tutamadım. Karmaşa çıkardığım hissiyatıyla utanç duydum. Herkesin gözü bana çevrilmiş gibi hissettim. Gerildim iyice.

Botumun bağcıklarını da tek elle bağlamak zordu. O sırada karşı sandalyenin geri çekildiğini gördüm. Aral ayağa kalktı, dizlerini kırıp önümde çömeldi nazikçe. Önce çatalı kaldırıp bir peçetenin arasına bıraktı. Sonra da elleri botlarıma uzandığında utançla doldu içim.

Sol elim benden izin istemeden omzuna yerleştiğinde başını kaldırıp bana baktı. Onunla göz göze geldiğimizde elektrik çarpmış gibi bir hisle elimi çektim kendime. İzinsiz dokunmuştum. Yanlış anlamazdı umarım.

"Gerek yok hiç," dedim, elimi ayağımı kendime çekmek isteyerek ama buna mâni oldu.

"Önemli değil," dedi gözlerime bakarken. Dudakları dilinde gezindi. Yutkundu sonra.

Gözlerini botlarıma indirip bağcıklarımı bağladı. Kalbimin ritminde bir değişiklik meydana gelirken utançla dolmuştu içim. Adama bağcığımı bağlatıyordum resmen. Sakar değildim hiç, çok dikkatliydim aksine. Aptal da sayılmazdım, zeki olduğumu düşünürdüm genelde. Fakat Aral tam tersi biri olduğumu düşünecek diye endişeliydim. Kahretsindi. Yanlış anlaşılmaktan nefret ediyordum.

"Teşekkür ederim," dedim mahcup hissederek.

Gözlerime baktı, gözlerinin içinde kendimi görebiliyordum, cam gibiydi. "Ne demek," dedi. Yavaşça kalktı ayağa, karşıma oturdu tekrar.

Tabaklar toplandı. O sırada babam ve peşi sıra bir doğum günü pastası geldi. İçimde tekrar bir heyecan peyda oldu. Alin de heyecanla kıpırdandı kucağımda. İkimiz de pasta için heyecanlanmıştık, bu durum gülümsetti beni.

"Sen üflemek ister misin?" diye sordum ona.

"Üffe," dedi heyecanla Alin.

Kıkırdadım kısık bir sesle. Pasta önümüze bırakıldı. Dilek tutmak için beklediğim sırada Alin benim yerime üfledi mumları heyecanla. Gülümsedim. Babam ve Aral doğum günümü kutladılar. Teşekkür ederek kabul ettim tebriklerini. Pasta kesilmek üzere götürüldü. Ardından servis edildi. Alin de benim gibi çikolatalı pastayı çok seviyordu. Yanakları çikolata içinde kaldı pastayı yerken. Onun bir sürü fotoğrafını çektiğim sırada babam henüz yeni akıl edebilmiş gibi bir garsondan bizi çekmesini rica etti. Fotoğraf çekilmek hep gererdi beni. Babam sürekli video çekse de alışamamıştım buna. Kameralara bakmak geriyordu beni hep.

En üst model Aral'ınki olduğundan o verdi telefonunu. Garson masayı ortaladı. Hepimiz kameraya gülümsedik. Sonra babam böyle onlardan uzak kaldığımı söyleyip ayaklandı. Aral'ı da kaldırdı. Bayılıyordu anı biriktirmeye. Aral sandalyesini benim sandalyemin yanına çekerken babam Alin'in sandalyesine yanıma geçti. Aral'ın omuzları o kadar genişti ki omuzlarımız birbirlerine değiyordu. Benim omzuma dökülen kızıl saçlarım kazağımdan ötürü elektriklenmiş olsa gerek, onun koluna doğru yayıldı. Kolunu aramızdan çekip koltuğumun arkasına koydu yakın durmak için. Parmakları sağ omzuma kadar gelmişti. Parmak uçları saçlarıma ve omzuma dokunuyordu ve tuhaf hissettiriyordu bu. Rahatsız etmiyordu, tuhaf bir histi yalnızca. Aynı şekilde babam da kolunu sandalyemin arkasına atmıştı.

Garson karşımıza geldi. Kameraya gülümsemeye çalıştım ama kesin beceremediştim. Birkaç fotoğrafımızı çekmişti. Sonra herkes yerine geçmek üzere ayaklanmıştı. Aral'ın kol düğmesine takılmıştı saçım o sırada. Aniden saçım çekilince elini tutmuştum refleksle. O da benim elimi tutmuştu o sırada. Refleksleri çok iyiydi.

"Affedersin," dedi saçımın koluna takıldığını fark ederek.

Arkama geçip nazikçe saçımı kurtardı düğmesinden. Saçımı düzeltmek ister gibi okşadığında kendimi tuhaf hissettim yine. Yanaklarımın ısındığına emindim. Babama bakmaktan kaçınarak Alin'in yanaklarını temizledim. Neyse ki kimse umursamadı beni. Her şey bittikten sonra

ayrılmak üzere kalktık. Babam hesaba karışmayalım diye Aral'ı ve beni resmen dışarı postaladı. Aral ısrarcı olsa da babam izin vermedi ona.

Aral, Alin ve ben dışarı çıktık. Aral'ın arabası otoparktaydı. Bizi hastaneye bırakacaktı sanırım. Öyle söylemişti bana. Arabanın yanında beklerken babam gelmeden bir sigara yaktı. Babamın yanında sigara içmek istemiyordu sanırım saygısından ötürü. Garip bir tutumdu. Sigarasını yaktı önce. Sonra yerdeki çakıltaşlarıyla oynayan Alin'e gülümseyerek bakıp çakmağını tekrar ateşledi, ortamızda tuttu.

Ona baktım. Karanlık bir akşamda çakmak ateşi yansıyan gözleri çok güzel görünmüştü.

"Dilek tuttun ama üfleyemedin," dedi, Alin'e gülümseyerek bir bakış atıp. "Üfle bakalım."

Kalbimde yabancı bir his oluştu ve bunu hiç sevmedim. "Ateşe üfleyince mi gerçek oluyor dilekler?" diye sordum, ortamızdaki ateşe gözlerinden bakarken.

"Bir yangını söndürmek iyi olsa gerek..."

Ne demek istediğini anlamadım ama sorgulamadım da. Kalbimde bir ritim bozukluğuyla tekrar bir dilek tuttum. *Lütfen her şey yoluna girsin. Lütfen mutlu olayım.*

Üfledim ateşe. Söndü. Aral çakmağını kabanının cebine atarken gözlerime bakarak derin bir nefes çekti sigarasından.

"Yirmi bir mi oldun şimdi?" diye sordu dalgın bir ifadeyle gözlerime bakarken

"Evet," diye onayladım onu. "Sen kaç yaşındasın?" diye sordum merakla.

"Yirmi yedi."

Doğru tahmin etmişim demek...

"Doğum günün ne zaman?" diye sordum bu kez. Belki onun doğum gününü de birlikte kutlardık... Neden böyle bir istek doğmuştu içime emin değildim pek.

"09.01.1992."

"Altı sene dokuz ay büyüksün benden," diye mırıldandım. "Abi dememi mi tercih edersin?"

Kaşları çatıldığında bu fikirden asla hoşlanmadığını gördüm gözlerinde. "Aral, de," dedi kesin bir dille. "Aral iyi."

"Aral," dedim gözlerine bakarak. İsmini yüzüne karşı ilk söyleyişimdi ve gözlerinden anlamadığım birkaç duygu geçti. "Ne demek?"

"Sıradağ, demek," dedi gözlerime bakmayı bir an olsun bırakmadan. "İki şeyin arası, demek."

Kalp gibi... "Aralık gibi," diye mırıldandım düşündüğümün aksine.

"Gibi," diye onayladı beni. "Lina ne demek?"

"Cennette yetişen hurma ağacı, demek," dedim, elim kolyeme gitti, ucundaki nergise dokundu parmaklarım. "Yunanca güneş ışığı, güzel kız gibi anlamları da var ama annemin isminden geliyor benim ismim. Babam koymuş."

Gözlerimi tekrar Aral'a çevirdiğimde gözlerinin kolyemde olduğunu fark ettim. Sonra tekrar bana baktı.

"Güzel bir isim," dedi gözlerime bakarak. "Sen de öylesin."

Kucağımdaki çiçekleri düşürecek gibi oldum bir an. Bu ani iltifat, gözlerimi kırpıştırmama sebep oldu. Gözlerimi kaçırdım sonra.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Sen de öylesin."

Aptal Lina. Böyle mi karşılık verilir?

Ayak seslerini işittiğimiz sırada Aral sigarasını yere bırakıp üzerine bastı. Çelik bir tabaka çıkardı. Avucuna bir karanfil tanesi düştü. Ağzına attı. O an burnuma çalınan karanfil kokusunun sebebini anladım. Sigara içtikten sonra karanfil çiğniyordu demek ki...

"Hazır mısınız kızlar?" diye sordu babam.

Bakışlarımı ona çevirdim. Yüz ifademi normal tuttum, duygularımı çok belli etmezdim zaten.

"Hazırız baba," dedim Alin de kalkıp elimi tutarken.

"Ben bırakayım sizi Kadir abi," dedi Aral.

Nedense eski neşesi yok gibiydi. Ona güzel, dedim diye böyle olamazdı sanırım. Olabilir miydi?

"Yok canım," dedi babam. "Senin evin şurası zaten, bizi taa nereye götürüp geri geleceksin. Gerek yok hiç, eyvallah. Ben şimdi taksi çeviririm."

"Bu saatte taksi bulması zor olur burada," diye ısrar etti Aral. Arabasının kapısını açtı. "Israr ediyorum."

Babam zorlamadı. Alin'i arka koltuğa koyduğunda ben de bindim yanına. Babam da ön koltuğa, Aral'ın yanına oturdu. Yol boyu muhabbet edildi yine. Aral'ın neşesi geri gelmiş gibiydi ama zaman zaman bana baktı nedense bir şey arıyormuş gibi bende. Anlam veremedim ama bu durum canımı sıktı biraz. Her şeyi takardım ben kafaya çünkü.

Babam bir şey olursa Aral'la haberleşebileceğimi Aral'ın yanında tembihlerken huysuzdum. Çocuk değildim ve bunu Aral'ın yanında söyleyip

onu da katılmaya mecbur etmesi hoş değildi. Ama ses etmedim yine de. Aral bana numarasını verdi ne zaman istersem arayayım diye. Neden arayacaktım ki? Bana neydi...

Bizi hastaneye bıraktığında teşekkür ederek indim arabadan. Alin uyuyakalmıştı yine kucağımda. Babam Alin'i kucağımdan alırken Aral arka koltuktaki çiçeklerini uzattı bana. Yüzüne bakmadan aldım elinden. Bana güzel, dedi diye yüzüne bakmıyordum adamın, harikaydı. Biri küfretse mimik oynatmadan ona küfredecek soğukkanlılığa sahiptim ama biri güzel bir şey deyince şaşkına dönüyordum.

"Sağ salim git, dikkat et kendine," dedi babam onunla vedalaşırken.

"Tekrar doğum günün kutlu olsun Lina," dedi bana.

Yüzüne bakmak durumunda kaldım. Yüzüne bakınca bana gülümsediğini gördüm ve afalladım biraz. Ben mi uyduruyordum acaba bana bozulduğunu yoksa o mu garip biriydi?

"Teşekkür ederim. İyi akşamlar."

Gülümsedi ve arabasına binerek uzaklaştı bizden. Babam kucağında Alin'le bir kolunu omzuma attı ve yakınlardaki bir pastaneye doğru yürüdük.

"Nasıldı?" diye sordu babam merakla.

"İyi," diye mırıldandım çiçeklere bakarken. "Dediğin gibi işte."

Burnundan güldü bu söylediğime. "Öyledir." Bir şey demedim ama babam devam etti. "Bir şey olursa Lina... Ne bileyim, bana ulaşamazsan ya da bir şey olursa bana falan Aral'ı ara."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek bana bir şey olursa?" Dik dik baktım suratına. "Akşam akşam, bir de doğum günümde ağzınızdan çıkanı duyuyor musunuz siz beyefendi?"

Yüz ifadem güldürdü onu. Yanağımı sıktı. Yüzümü buruşturup elini tuttum bıraksın diye.

"Endişelen diye demiyorum, misal veriyorum."

"Verme," dedim huysuzca. "Olmasın sana bir şey. Kimseyi aramak istemiyorum."

Eğilip saçlarımdan öptü. "Kızma babana öyle," dedi iç çekerek.

"Kızdırmasın babam o zaman," dedim ben de. "Zaten çocukmuşum gibi adamı mecbur ettin aramama."

Burnundan güldü yine. "Yapmak istemeyecek olsa ricacı olur muyum ben? Hem çocuk da değilsin biliyorum."

Dudak büktüm yine de. Niye kötü konuşmuştu ki şimdi? Bilmiyor muydu ben takardım kafama... Ona yaklaşıp başımı göğsüne yasladım.

"Sana bir şey olmasın," diye mırıldandım. "Hani dağ gibi babam vardı benim arkamda?" Sıradağ istemiyorum ben. Dağ yeter bana.

"Sıkma canını," dedi başımdan öperek beni. "Aldım lafımı geri. Sen beni ara. Ben iki elim kanda olsa açarım."

İçim yine o güven duygusuyla sarmalanırken sağ kolumu beline sardım. "Her şey yoluna girecek değil mi baba?"

"Girecek," diye onayladı beni. "İsterse dünya düşman olsun bize Lina. Herkesi yeneriz biz."

Olmasın yine de kimse düşmanımız. Savaştan kimse kayıpsız çıkamaz ki baba. Ben istemiyorum kimseyi kaybetmeyi. Az kişiyiz belki ama birbirimize yeteriz. Dünya başkalarının olsun, sevdiklerimi bana bıraksın yeter. Hep yetti. Yine yeter. Yeter ki almasın benden sevdiklerimi...

6 ŞUBAT 2021 - GÜNÜMÜZ
LİNA KARA

Bugün altı şubat. Günlerden ne bilmiyorum. Altı şubat olduğunu biliyorum. Dünyamın başıma yıkıldığı ikinci günüm. Geçen iki güne nazaran her şey bugün daha sakin. Bana dokunmasınlar diye yalvarmıyorum Aral'a artık. Kendime zarar verdiğim için beni bağlamak istediklerinde Aral'a yalvarıp yapmaması gerektiği halde görevlilere karşı çıkarak beni kollarında sakinleştirmesine de sebep olmuyorum. Avuçlarıma attığım kesikler iyi durumda, kanamıyorlar artık. Avucumdaki kan benimmiş zaten. İkna oldu bilinçaltım buna sanırım. Gece kalkıp avuçlarımı yıkamaya yeltenmemişim yine, sargıları aynı hâlâ.

Avuçlarıma bakınca o gün geliyor aklıma. Aral'ı bıçakladığım gece... Annem beni eve çıkardığında kendimi banyoya kapatıp saatlerce ellerimi yıkadığımı hatırlıyordum artık. Aral'ın kanı çıkmıyordu ellerimden. Babam gelmiş elimden topuk taşını almıştı zorla. Topuk taşıyla ovuyormuşum ellerimi, sabunla değil. Ellerimdeki kan Aral'ın değil, benim kanımmış. Avuçlarımı silip atmışım topuk taşıyla.

Babam sarmıştı ellerimi, sonra da kollarında uyutmuştu beni. Sabah kalktığımda ellerimi fırında yaktığımı düşünüyordum nedense. Kek yaptığım kalmıştı sanırım aklımda. Çok durmamıştım bile üzerinde.

Düşünmek rahatsız edici geldiğinden kaçmış olmalıydım. Kaçmışım her şeyden ama yakalandım işte. Aral haklı. Kaçarsam yakalanmam mı sanmıştım? Saklanırsam bulunmam mı sanmıştım? Sobelenmiştim işte geleceğe ve bir çıkış yolu bulamıyordum.

İki gündür yatıştırıcı verildikten sonra biraz olsun sakinleştiğim her an düşünüp duruyordum. Her şeyi düşünüyordum. Ne olduğumu, babamın ne olduğunu, annemin nasıl susabildiğini, neden sustuğunu, neyden ya da kimden korktuğunu... Aral'ın ne kadarını bildiğini, Yiğit'in ne kadarını bildiğini, Ekin'in beni neden Aral'a götürdüğünü, şimdi ne olacağını, Asaf'ın beni neden bu kadar çok istediğini, neden canlı bomba olduğumu, Hükümdar Çakırca'nın neden bana tilki dediğini, her şeyi düşünüyordum. Küçükken hatırladığım birkaç anı vardı kafamda. Bu anılardaki travmalarımın hayatıma nasıl sirayet ettiğini fark ediyordum geçen her dakika. Uyurken bile düşünüyordum, geçmişimle savaşıyor, ondan kaçıyordum. Harap olmuştu sinirlerim ama ölüm sakinliğine bırakmıştı kendini sinir krizlerim. Sakinleştirici yapılıyordu her gün ama işlemiyordu aslında. İşleyemez. Daha fazlasını aldım küçükken. Sedyeye de bağlandım. *Neyse. Konumuz bu değil. Ne diyordum?*

Gerçekler... Sebeplerini başka şeylere yorduğum asıl gerçekleri keşfetmiştim bu iki gün içinde.

Birinci ve asıl olan insan olarak doğduğum ama bir insan gibi eğitilmediğim... Kaç yaşından beri böyle büyütüldüm, ne oldu, nasıl oldu bilmiyorum. Kızıl Tilki adı verilen suikastçılardan olmak üzere eğitildiğimi biliyorum. Ne kadar süre aldım bu eğitimi, neden aldım; emin değilim. Kızıl olmam bir etken fakat tek etken bu mu bilmiyorum. Babamın beni kurtardığı anım hâlâ zihnimde. Fakat daha fazlası da var. Suya düştüğümde duyduğum o ıslık sesini, şuurumu kaybedecekken aniden yükselen adrenalin seviyemi, yüzeye çıkışımı... Üzerime atılan köpeklerden birini keskin bir buz parçasıyla nasıl öldürdüğümü anımsıyorum hayal meyal. Gerisi yok. Sonra babamın omzunda açıyorum gözlerimi yine. Kâbusum o gün bitiyor. Öyle sanıyorum. Ama şimdi fark ediyorum ki aslında hiç bırakmamışlar peşimi.

On yaşlarımda evimize giren kızıl saçlı adamları hatırlıyordum mesela, gerçekten yaşanmıştı bu. Annemi sürüklemelerini ve adamın beni dolaptan çıkarışını hatırlıyordum net bir şekilde. Adamın beni hırpalarken bana köpek muamelesi yaptığını, dalga geçmek için ıslık çaldığında ona saldırıp kendi bıçağıyla yaralayışımı hatırlıyordum. Babam gelmişti

sanırım. Sonra ne oldu emin değilim. Babam da kızıl benim gibi. Soytarı... Bir yerden çok tanıdık bu terim.

Hatıralarım parça parçalar ama hep kanlı. Elime bir sürü kan bulaşmış. Ellerime zarar verme alışkanlığım o zamana dayanıyor sanıyorum ki. Liseye geldiğimde ellerimin titremesinin sebebi anksiyete değilmiş yani. Sinirlerim zarar gördüğündenmiş sürekli.

Dokunulmaktan hoşlanmıyordum çünkü küçükken beni bir sedye üzerinde çırılçıplak bağlamış, sürekli rızam dışında dokunmuş, üzerimde bir sürü test yapmışlardı. *Lateks* eldivenlerden ve soğuk ellerden nefret ediyordum bu yüzden. Benden büyük erkeklerden, bomboş bakan gözlerden ürküyordum.

Kameralara bakmak hoşuma gitmiyor çünkü sürekli izleniyordum küçükken. Kameralar her yerdeydi, sürekli diken üstündeydik hepimiz.

Çocukların ağlamasına dayanamıyorum. Ağlamak yasaktı çünkü. Bir kişi ağlarsa herkes dayak yerdi. Canı yanan ağlardı, biri ağladıkça hepimiz daha çok dayak yerdik. Herkes daha fazla acı çekmemek için acıya katlanıp ağlamamayı becerene kadar devam ederdi bu. Acıyı unutmamız söylenirdi. Acımızı unutana kadar acı çekerdik. Ancak herkes ağlamamayı başardığında biterdi bu. Tedavi edilmek için sedyelerde taşınırdık. Ertesi gün acısından ağlamayan herkes ilk ağlayan çocuktan çıkarırdı hıncını. Ya nefret eder ya da döverlerdi onu. Bir keresinde ağladığı için bir çocuğu döverek öldürmüşlerdi, dayak yememek için. Hatırlıyordum. Ağlayamamıştım korktuğumdan.

Hiçbir şeye sahip olmak istememiştim şimdiye kadar. Sahip olan değil olunan olmamız öğretilmişti çünkü. Birini sevmek, ona bağlanmak yasaktı. Sevgi zayıf insanın işiydi. Duygulardan yalnızca korku gerekliydi, disiplin ve yaşama içgüdüsü için. Gerisi zayıflıktan ibaretti. Böyle öğretmişlerdi bize.

Konuşmayı beceremiyordum, ilişki kurmakta zorlanıyordum. Çünkü konuşmamız yasaktı. Düşünmek, fikir üretmek yasaktı. Birer kukladan ibarettik hepimiz. Düşünmemiz gereken öğretilirdi bize. Gerekmediği sürece kimse konuşmazdı. Söz hakkı verildikçe yanıt verilirdi yalnızca. Arkadaşlık, kardeşlik gibi bağlar kurmak yasaktı. Bir keresinde genç sevgililer yakalanmışlardı. Herkes öleceklerini ya da çok büyük ceza alacaklarını düşündü. Öyle olmamıştı ama. Akıllarına daha büyük bir şeytanlık gelmişti. Tek bir kişiyle arkadaş olmamıza izin vereceklerini söylediler. Yalnızca bir kişi... İlk başta tereddüt etti herkes. Fakat gün geçtikçe

sevgililerin hiçbir zarar görmediklerini görünce herkes biriyle konuşmaya başladı. Kimisi arkadaş kimisi kardeş kimisi sevgili olmuştu. Henüz yeni gelen dört yaşlarında ufak bir kız çocuğu vardı. Kimse istemiyordu onu.

Bir keresinde ekmeğimi paylaştığımdan bana sığınmıştı. Bir şey dememiştim ben de korksam dahi. Başlarda bir şey olur diye uzak durmaya çalışmıştım hep ama bir ay geçtiğinde bir şey olmayacağına ikna olup ona ablalık etmeye başlamıştım. Sevimli, akıllı bir kızdı. Bazen geceleri çok korktuğumuzda birlikte uyurduk. Ona bıçak tutmayı ve kendini korumayı öğretirdim bazen. Bazen de okumayı... Üç ay geçmişti. Sınav zamanıydı. Hem teorik hem de uygulamalı sınavlar olur, belli bir ortalamanın altında kalanlar bir üst kademeye geçemez, sonunda da elenirdi. Elenmek, ölmek demekti. Herkes biliyordu bunu.

Yaş gruplarına göre hazırlanan bu sınavların teorik kısmı pozitif bilimler ve anatomiyi, uygulamalı kısmı ise sınav dövüş sanatlarını kapsardı. Her yaş grubu kendi içinde sıralanırdı ve sınava tabi tutulurdu. O ayki uygulamalı sınav öyle olmadı. Bu kez yaşıtlar karşılaştırılmadı. Eşler karşılaştırıldı ve yeni bir kural vardı: Kazanmak için karşı tarafın ölmesi gerek. Geri çekilmenin cezası ölümdür. Pes etmenin cezası ölümdür. Dövüşmemenin cezası ölümdür.

Yaşım küçüktü ama korkularım çok büyüktü. Ama o güne kadar hiç o kadar korkmamıştım. Küçük arkadaşımın ismini bile hatırlamıyorum şimdi. Unutmuşum tamamen. O ölmeyi çok canı yanmak sandığı için ağlıyordu ama ben ölmenin ne demek olduğunu bildiğimden çok korkuyor, yine de ağlayamıyordum yasak olduğundan. Sınav başladı. O küçük kız benim yüzümden ölmesin diye pes ettiğimi söyledim. Bana hiçbir şey olmadı. Odama gönderildim öylece. Şaşkındım. Ertesi gün onu bulamadım. Sınav sonuçları açıklandı. Küçük arkadaşımı öldürmüşlerdi. Ben pes ettiğim için... O yaşasın diye geri çekildiğim için... O sınavdan sonra kimse bir daha kimseyle konuşmadı.

Bir kedi buldum. Adını "küçük arkadaşım" koydum. Kedimi yakaladılar. Bizi eğitirken kullandıkları köpeklerin arasına attılar. Kedimi kurtarmak istedim. Küçük arkadaşım bu kez yaşasın istedim. Savaşmak istedim. Köpekler bana da saldırdılar. Kedimi öldürdüler, ben de bir köpeği öldürdüm. Köpeklerden bu yüzden korkuyorum, köpekler bu yüzden sevmiyor beni. Islık sesinden de nefret ediyorum, bir köpek gibi eğitildim çünkü.

Beynim yıkandı, koşullandım, zorlandım... Bunlar mı benim gerçeklerim şimdi? Benden istenenden mi ibaretim? Düşündüklerim,

sevdiklerim değil mi benim? Bu fikir bana mı ait mesela? Kendi hür irademle mi yapıyorum şu an her şeyi? Bana sevmenin yasak olduğu söylendi. Hür irademle mi sevdim ben Aral'ı? Sevmiyor muyum ben Alin'i? Sevebiliyor muyum ben Aral? Yoksa bu da mı öğretildi? Rol mü yapıyorum? Öyle mi sanıyorum? Bilmiyorum. Kalbim çok acıyor mesela, bu da mı yalan? Neye inanacağım, kime inanacağım bilmiyorum hiç. Tek bir şey geçiyor aklımdan: *tehlikeli olduğum...*

Bir sürü soru var zihnimin içinde. Bir sürü anı, bir sürü acı var. Sinir krizleri geçirip isyan etmek boşuna, varamıyorum hiçbir yere. Kaçmak istiyorum. Kendimi kapatmak istiyorum. Teslim olmak istiyorum kime olacağımı bile bilmeden. Ama yapamam. Alin var. Çok küçük daha. Ona birinin bakması lazım. Ya onu da alırlarsa benden? Bir de... Aral var...

Aral artık yok. Unut onu. Hayır unutma. O anlamda değil. Senin olduğunu unut. Sevdiğini de unut. Böyle sevgi mi olur? Sevsen yapar mıydın ona bunu? Hem sen insan mısın Lina? İnsan doğmakla insan mı olunur? Cerbe'den ne farkın var senin? Hiçbir farkın yok. Tek bir ıslık yetiyor kendini kaybetmene. Aral'ın evcil bir hayvana değil aile kurabileceği birine ihtiyacı var ve o kişi sen değilsin. Olamazsın. İzin vermezler. Bundan kaçamazsın. Bu sefer kaçamazsın. Biliyorsun. Bak sevdin ne oldu... Bir daha göze alabilecek misin Aral'ı kaybetmeyi? Vazgeç. Vazgeç. Vazgeç.

Kalbim acıyor. Adil değil bu hiç. Kendim için yaşamaktan vazgeçmek bu kadar zor gelmemişti daha önce. Onun yüzünden hep... Kafama olmayacak şeyler soktu benim. Ondan nefret ediyorum. Bu kadar canımı acıttığı için ondan nefret ediyorum. Ne yaptığımı bile bile bana öyle baktığı için... Onu unuttuğum halde beni yine de sevdiği için... Beni öyle öptüğü için... Kollarını bana ev ettiği için ondan nefret ediyorum. Ne olduğumu bildiği halde bana hayaller kurdurttuğu için nefret ediyorum ondan.

Nefret edemiyorum. Nefret edemiyorum. Nefret edemiyorum. Ondan nefret edememekten nefret ediyorum.

"Lina."

Sesinden nefret etmek istiyorum. İsmimi böyle söylemenden nefret etmek istiyorum. Git başımdan ne olur.

"İçeri girmeme izin ver. Lütfen."

Gelme. Git. Zarar veriyorum işte sana. Ne istiyorsun benden Aral? Pes et artık. Vazgeç. Niye vazgeçmiyorsun? Kalbini kaç kez kırmam lazım? Ölmen mi lazım? Gitsene artık.

"Açmazsan zorla girecekler. Bırak ben gireyim. Konuşmam hiç... Işıkları da açmam. Görmezsin yüzümü."

Kokunu ne yapacağız? Kollarını Aral... Kollarını ne yapacağız?

"Git," dedim buz gibi bir sesle. "Öldürmem kendimi. Merak etmeyin. Kimse gelmesin. Yalnız bırakın beni."

"Ellerin," dedi nefes verir gibi üzgün bir sesle. "Ellerine pansuman yapayım. Daha kötü olacaklar."

Daha kötü ne yapabilirler ki Aral? Niye bu kadar seviyorsun ellerimi? Sana yaptıkları onca şeyden sonra... Niye bu kadar seviyorsun benim ellerimi? Senin ellerin daha güzel. Kendi ellerini sev. Benimkileri sevme.

"Olsun," dedim umursamazlıkla. "Böylesi herkes için daha iyi."

"Lina." Sesi, beni ikna etmek ister gibi yumuşaktı. Sabırlıydı yine. Her zamanki gibi... "Beni istemiyorsan Kuzey baksın ellerine."

Ayaklarının içeriye düşen gölgesinde gezdirdim gözlerimi. "O biliyor mu?" diye sordum gölgesini izlerken. "Kuzey biliyor mu sana ne yaptığımı?"

Sustu. Bilmiyordu. Bilse öyle davranmazdı hiçbiri bana. Deniz tek lokmasını yememi istemezdi. Güneş abla öyle gülümsemezdi bana. Batı bilse senin kanını akıtanın ben olduğumu bana sarılarak ağlamazdı hiç. Güney güldürmezdi beni. Kuzey yanına bile yaklaştırmazdı. Doğu, abla, demezdi bana. Melek, ablası olayım istemezdi. Şahin arkadaş olmazdı benimle. Kürşat, en çok benden korurdu seni.

"Yapma Lina," dedi tükenmiş gibi sesle. Bendim onu tüketen. "Bırak gireyim... Al beni içeri."

Pes etmeyecekti. Gitmeyecekti. Niye gitmiyordu? Ne vardı bende bu kadar çok sevecek? Köpekleri seviyordu, ondan mıydı bu sahiplenişi? Farkım yok benim de.

"Yiğit'le konuşmak istiyorum."

"Önce benimle konuş."

"Önce Yiğit'le sonra seninle," dedim inatla. Onunla da konuşacaktım. Özrü hak ediyordu. Ayaklarına kapanmak istiyordum ama çoktan affetmişti zaten beni. Halbuki ben ayaklarına kapanmak ve tekmelenmek istiyordum kefaret diye.

"Ne anlatacaksın ona?"

"Fark eder mi?"

"Eder," dedi net bir sesle. "Önce benimle konuş."

"Hatırladıklarımı anlatacağım," dedim gözlerimi gölgesinde gezdirirken. "Bilmediğiniz şeyler değil belki de zaten..."

Aral, Kızıl Tilkileri biliyordu. Ne olduğumu biliyordu. Nasıl büyüdüğümü de biliyordu belki de. Babam da benim gibiydi büyük bir ihtimalle. Soytarı, rütbesi olmalı. Yüksek bir kademe... Annemle nasıl tanışmış? Annem nasıl evlenmiş onunla? Biliyor olmalı o da ne olduğunu babamın. Korkmamış mı hiç babamdan? Babam nasıl göz yumabilmiş bunca şeye de evlenmiş? Ben Aral'a bunu yapamazdım. Yapmazdım.

Kalbim acıyordu, kırgınlık ve üzüntü doluydum ama üzerimde vazgeçişin ölüm sakinliği vardı sanki. *İşte o uçuruma tekrar düşüyoruz Lina. Bu kez Aral'ın elinden tutmasına da izin veremezsin.*

"Beni anlatma," dediğinde kalbime battı söylediği.

Anlatırsam ceza almamdan mı korkuyordu yoksa Yiğit'in de bana sırtını dönmesinden mi?

"Anlatmam," dedim yüzsüzce.

Yiğit'in yardımına ihtiyacım vardı ve dışarıda olmam lazımdı. Alin'i bırakamazdım ki. Bir kardeşimi kaybettim savaşmadığımdan, Alin'i kaybedemezdim. Güvenli bir ortam sağlamam lazımdı ona. Kendimden de korumam lazımdı bir şekilde. Yapacak çok şey vardı. Spor salonuna gitmem lazımdı. Orası yalnızca bir spor salonu değil. Aptal kafam. Unutmamış olsaydım bunca şeyi çoktan çözmüştüm belki de. Babamı bulmuştum belki de. Hesabımı sormuş, her şeyi çözmüş, istedikleri neyse vermiştim belki de... Kafama bir kurşun olsa bile bu... Sorun olamazdı beş ay önce. Ama şimdi sorundu işte. Kahretsin. Sorundu. Aral yüzünden hep.

Birkaç dakika sonra bir çift ayağın gölgesi daha düştü kapının altından süzülerek odanın zeminine.

"Lina." Yiğit'ti. Çabuk gelmişti. Buralardaydı demek ki... "Benimle konuşmak istemişsin. Açabilirsin kapıyı."

Ayağa kalktım yavaşça. Çıplak ayaklarımla kapıya doğru yürüdüm. Aklıma Aral geldi yine. Kızardı bana çıplak ayaklarımı görse. Kalbim sancıdı. Beni düşünmesinden nefret ediyordum. İnat eder gibi daha sağlam bastım ayaklarımı yere. Sanki soğuk mermer içime işlediğinde silebilecektim Aral'ın bendeki tüm izini. Bir mermer kadar sert ve soğuk olayım istedim. İstiyorum.

Kurduğum düzeneği bozmadan önce gözlerimi kapının üzerinde gezdirdim. Travma hastalarının olduğu katta olduğumdan kapı dışarı açılıyordu. Hastanın kendini içeri kilitlemesine karşı önlem olsun diye... Ben normal hasta değildim ama. Önlem olamamıştı bu durum.

"Silahınız yanınızdaysa birine verin. Yanınızda olmasın," dedim ne yapacağımı kestiremediğimden.

Paranoyaklaşmıştım bu iki gün içinde. Birine zarar vermekten korkuyordum.

"Bıraktım," dedi ılımlı yaklaşarak.

Çarşafları yırtıp birbirine bağlayarak kurduğum düzeneğin düğümünü açarken, "Sadece siz ve o gelsin," dedim.

Adını söylemedim. Adını bir daha anmayacaktım onun. Artık onu morgun önünde gördükten sonra adını neden söyleyemediğimi biliyordum. Utanmıştım. Aral'ın adını söylemeye utanmıştım içten içe.

Kapıyı açtım. Bir el çekti kendine doğru acelesi varmış gibi. Oydu. Yüzüne bakmadım ama oydu. Kokusu doldu burnuma. Kıyafetlerini bile değiştirmemişti iki gündür ve hangi Allah'ın cezası parfümü kullanıyorsa hâlâ alabiliyordum kokusunu. Kahretsindi gerçekten. Bir o eksikti.

Kalbimin ritmi hızlandığında arkamı dönüp odanın içine adımladım. Sadece ikisinin gireceği konusunda Aral'a güvendiğimden arkamı dönebilmiştim kolayca. Nasıl vazgeçecektim bu güven hissinden ben şimdi? Nasıl yine tek başıma kalacaktım? Tek başıma kalmakla nasıl başa çıkacaktım? Kendimle nasıl yine baş başa kalacaktım? Düşman olmuştu kafamın içi bana ve artık bir Aral da olmayacaktı orada.

Bazı insanlar böyle yaşar da diyemezsin artık. Bu sözü söylerken utanman lazım senin.

"İyi misin?" diye sordu Yiğit nezaketen.

"Değilim." Dürüsttüm. Sesim tekdüzeydi, bu halim bana onunla tanıştığımız ilk günü hatırlattı. Gerçekten ilk kez tanıştığım biriydi Yiğit. *Deniz'in ve Kürşat'ın aksine...* "Olsam anormal olurdu zaten."

Bir koltuğa oturdum. Üzerimde siyah bir eşofman takımı vardı. Dün yemek yerken aynı yemeği yememin bile yasak olduğunu anımsayıp stresten kustuğumda Aral üzerimi değiştirmişti. Küçük bir çocukmuşum gibi beni giydirmiş, sakinleştirmiş, kucağında uyutmuştu. *Düşünme. Düşünme. Aral'ı düşünme.*

Karşıma oturdular. Yanıma oturmamıştı. Oturmasındı zaten. Yakın durmasın bana. Bir ıslık sesi yeterli her şeyi yapmam için belli ki.

"Direkt konuya gireceğim. Belki de bildiğiniz ama ben unuttuğumdan sustuğunuz şeyler ama anlatayım yine de."

"Bunu şu an yapmana gerek yok."

"Biliyorsunuz yani," dedim Yiğit'in gözlerine bakarak.

"*Circus* adı verilen bir örgüt olduğunu ve Kızıl Tilki ismiyle anılan suikatsçılar yetiştirdiklerini biliyoruz," diye onayladı beni.

"Ne olduğumu biliyorsunuz yani?" dedim dudaklarımda hafif bir tebessümle. "İstihbarat da biliyor mu?"

"Baban aynı zamanda bir istihbarat mensubu Lina ve evet, istihbarat da bunu biliyor. Fakat her ne oluyorsa babanın her iki taraftan da sakladığı bir şey var. İyi veya kötü niyetle olması üzerine iki ihtimal var ve seni düşündüğümden, bu bilgiyi bir süre kendimize saklamamız iyi olabilir. Eğer iyi niyetime güvenin varsa hâlâ..."

Aral bana daha önce Yiğit araya girmese sorguya çekileceğimden bahsetmişti. Dedem de işin içindeydi muhtemelen. Mareşal miydi şu an mesela rütbe olarak? Daha üstü ne oluyordu? Emin değildim pek. Fark eder miydi? O da babamın peşinde olmalıydı. Asaf haklı aslında. Ben ve Aral... O kadar alakasızız ki...

"Anlıyorum," diye mırıldandım ölüm sakinliği içinde. "Ne olduğumu bildiğimize göre ayrı bir evde yaşamamın herkes için daha sağlıklı olacağını düşünüyorum."

Aral'ın gerildiğini hissettim, yüzüne bakmadım üstelik. Ama gerildiğini hissettim.

"Çakırcalar da kabul ederse annem ve Alin onlarla kalabilir. Onlarla güvende olurlar sanırım. Annemin de durumu beklediğimden iyi zira. Ben tek kalırsam daha sağlıklı olur. Ne tetikler beni bilemiyorum çünkü. Tehlike arz etmek istemiyorum kimseye."

Aral'ı ben bıçakladım Yiğit. Bilmiyorsun bunu ve itiraf da edemem sana. Bu olayın bitmesini beklemek lazım en azından. Aral'a ne demeli hem? Nasıl rahat rahat uyumuş benimle onca gün? *Hiç mi korkmadın Aral geceleri uyandığımda?*

Yiğit'in yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Aral ve benim için endişeliydi sanırım. Aral için endişelenmekte haklıydı. *Sevmem yasak benim. Biz bile yalnız belki de... Bir amaç uğruna buna inandırıldım belki de... Bilmiyorum. Oyuncak edilmiş zihnim. Bir insan değilim.* Ben insan değil miyim gerçekten Aral?

"Detayları daha iyi bir zamanda konuşalım. Ev işini de halledene kadar Aral'la kalman daha iyi olur senin için."

Onun için iyi olmaz ama. Fakat benim de başka şansım yok.

"Çıkışın yapıldı. Eve gidip dinlen biraz. Kendini fazla hırpalama, bırak biraz zaman geçsin üzerinden. Biraz daha sakinleşince her şey daha çözülebilir gelecektir. Bir şey olursa haberleşelim."

Kafamı salladım. "Asaf bir şey söyledi mi kapı konusunda?"

Kaşları çatıldı. "Seninle görüşmek istiyor."

"Görüşebilirim."

Aral'ın yüzüne dokunduğunu gördüm ama hiçbir şey söylemiyordu.

Kafasını salladı Yiğit. "Yarın duruma göre bakalım."

"Tamam," diye mırıldandım. "Spor salonuna da gitmek istiyorum bir an önce. Beni orada eğitiyordu babam. Kamera görüntülerinden bir şey çıkabilir."

"Bir şey olsa baban bırakır mı içeride?" diye sordu Yiğit pek umudu yokmuş gibi.

"Bir şey bırakmamış olsa o küpe gizlemezdi koordinatını."

"Bizden önce girilmiş olabilir."

Kafamı iki yana salladım. "Babam bir Kızıl Tilki'yse kimse zorla girmek istemez inine. Önlemini almıştır mutlaka."

Söylediklerim onu ikna etmiş olmalı ki kafasını salladı. "Tamam. Yarın iletişime geçeceğim sizinle. Şimdi gidip dinlen biraz."

Kafamı salladım. Yiğit, Aral'a bir bakış atıp omzuna dokundu ve kalktı ayağa. Aral kalkmadı. Yiğit tek başına çıktı odadan ve kapıyı kapattı ardından. Baş başa kaldık Aral'la.

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine yasladı. Uzansa birkaç santim daha, ellerimi tutardı. Kalbimin ritmi değişti bu düşünceyle. *Bir insanın zihniyle oynanıyor, beyin aptal. Peki kalbe ne zaman böyle ritim kaybedeceği öğretilebilir mi? Bu kadar mı nankör?*

Avuçlarım sızlıyordu. O ellerimi tutmuyor diye... *Hayır Lina. Sızlıyor çünkü ellerini kestin. Onsuz da olur ellerin. Daha önce de yoktu ki elleri... Ama ellerin Aral... Sıcacık ellerin...*

"İyi misin?"

Değilim. Biliyorsun. Görüyorsun. Hissediyorsun. Ama soruyorsun. Sorma artık. Ne olur... Ben sana sormuyorum. Sen de bana sorma. Başın ağrıyor şu an belki de... O gün şuurumu kaybettiğimde korkmuş olmalısın saatlerce. Hatta belki de her şeye rağmen şükrediyorsun şu an seni unutmadım diye ve bu kendimden nefret ettiriyor bana. Sevmenin sevilene zarar verdiği gerçeğiyle eğitildim ben Aral ama ben daha çok zarar görmüş gibiyim. Ben böyle kansız öldürüş görmedim Aral. Zarar veriyorum ben sana. Verdim. Yine veririm. Ya bu sefer ıskalamazsam?

"Değilim," dedim tekrar ellerine bakarken.

Ona her seferinde iyiyim, derdim. Bu kez demedim. İkinci kez ona iyiyim, demedim.

"Evden gitme. Tek kalman sağlıklı değil. Bırakamam seni tek başına."

"Öldürmem kendimi," dedim ellerine bakarken. "Alin küçük daha."

Eli uzandı ellerime bir an. Anında geri çektim ellerimi. Eli havada kaldı. Kalbim kırıldı. Üzgünüm. Üzgünüm. Kötü hissettirdi bu sana biliyorum. Dokunulmak istemiyormuşum gibi sanki... Ondan değil Aral. Ondan değil. Gitmem lazım benim. Senden gitmek istiyorum. Bırak gideyim ben Aral.

"Lina. Konuşamaz mısın benimle? Gözlerime bak benim."

Bakamam. Utanıyorum.

"Konuşuyorum zaten."

Derin bir nefes aldı. Yüzüne dokundu. Başı ağrıyordu. Neden gidip uzanmıyordu bir yere. Bıraksaydı beni tek başıma... Öldürmeyecektim işte kendimi. İnanmıyor muydu? Korkağım ben nasıl öldüreyim kendimi?

"Bir aydır yanımdasın," dedi yumuşak bir sesle. "Kollarımda uyuyorsun. Zarar verecek olsan..."

"Ayrılmak istiyorum," diye kestim sözünü. Devam etsin istemedim. Bildiğim şeyleri söylemesin bana. İkna etmeye çalışmasın. Boşuna çünkü.

"Ayrılmak istiyorsun," dedi kafasını hafifçe salladığını gördüm göz ucuyla. Sakin olmaya çalışıyordu ama kalp atışını boynundaki damardan görüyordum.

Tepkisiz kaldım. Duygularını göstermeyince hissettiklerine katlanması daha kolay insanın. Ben uzman sayılırım bunda. Sen o kadar açık oynadın ki kartlarını, beni de kendine benzettin ama uyandım ben Aral. Ben duramam. Ben senin yanında kalamam. Ben seninle o kafeye gidemem ve üç sene sonra seninle evlenemem. Kafamın içi mayın tarlası benim. Elinde patlayacağım. Asaf'ın dediği gibi aynı... Bırak beni. Bırakman lazım. Ben sana yapamam bunu. Gitmem lazım. Çok seviyorum seni. Sevmemem lazım. Neyi sevdiysem kanı var elimde benim. Senin de var Aral. Nasıl kurtuldun o yaradan? Karaciğerin ne durumda mesela şu an? Nakil mi oldun? Deniz mi verdi? Ekin mi? Güneş abla mı? Çok acımış olmalı. Ben sebep oldum buna.

"Tamam... Kafanı toplamak için uzaklaşmak iyi gelir belki," dedi. Hâlâ beni anlayama çalışıyordu. "Levent'teki evde kalırsın. Kürşat durur kapında."

Parmaklarımı dizlerime bastırdım. Avuçiçlerim acıyordu. Niye bırakmıyordu bu adam beni? Hani istemezsem geçmişe dönebilirdik? İstemiyordum işte. Başa dönelim istiyordum. İki yabancı olalım istiyordum. *O zaman bile iki yabancı değildik ki biz Lina...*

"Kafamı toplamak değil ayrılmak istiyorum," dedim üstüne basarak.

Durdu. Yüzüme baktı ama ben bakmadım ona. Şu an bu konuşmayı yaptığımıza inanmak istemiyordu ama yapıyorduk işte. Bana kızmak ya da beni ikna etmek için harekete geçmek istiyordu belki ama yapmıyordu. Yapamıyordu. Bir sürü sebebi vardı. Aral'ın hep, her şeyi düşünmek ve sakin olmak zorunda kalan taraf olmasına sıkıldı canım. Tüm hayatı öfkesini yutup mantıklı olanı yapmakla geçmiş. Gurur yapmaz her şeyi, demişti Şahin. Benim için Defne'nin babasından özür diledin Aral. Ben hak etmiyorum bile hiçbir şeyi.

"Ayrılık, aşkı ölen için Lina," dedi hayal kırıklığına uğramış gibi, "aşkından ölenler için değil. Biz beceremeyiz."

Ellerim titredi ölmekten bahsedince. Avuçiçlerimde kabzayı ve o topuk taşını hissediyordum. Gözlerimi kapattım.

"Ölmekten bahsetme," dedim titrememem sesime yansırken. "Ölme de," diye kızdım ona. "Ölmez kimse aşkından." *Kendimden nefret ediyorum.* Ağlamak istiyordum.

"Öyle gelir," dedi çok üzgün bir sesle. Kelimelerini dizginlemek için altdudağını ısırdı. Kafasını geriye yatırdı sonra. "Sen benden ne istediğinin farkındasın değil mi Lina?"

"Yapamayacağım, dediğimde hiçbir şey olmamış gibi yaparız, demiştin," diye hatırlattım ona. *Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.*

Kalbim göğsümü parçalayıp çıkmak, Aral'ın göğsüne taşınmak istiyordu. İstemiyordu benim gibi birini. Ben de istemiyordum ki bu zihni, bu bedeni. Kalbimle onun göğsüne taşınmak istiyordum. Zaten onun göğsünde atan kalp benim. Sığardım ben içine. Keşke orada yaşasam Aral...

Kafasını salladı dünyası başına yıkılıyormuş gibi. "Dedim," diye onayladı beni. "Ama yapamam."

Sarılmak istiyorum. Ağlamak istiyorum. Dizlerine kapanıp af dilemek ve her şeye rağmen yanında kalmak istiyorum. Yapamam ama. Bugün değil bir ay sonra on ay sonra bir yıl ya da üç yıl sonra tek bir tetikleniş silebilir her şeyi zihnimden ya da bir gece ansızın tetiklenip sen yanımda uyurken güzelce, ben seni... Ben seni... *Yapamam Aral. Bana ne yaptılar bilmiyorsun. Ne olduğumu bilmiyorsun. İşin ciddiyetini*

bilmiyorsun. Halbuki gördün ne yapabileceğimi. Niye kabul etmiyorsun? Niye vazgeçmiyorsun?

Dudaklarımı araladım. Kelimelerim kurşun değil bıçaktı. *Bıçak yok. Bıçak yok. Bıçak izi var, karnında. Bana ait.*

"Yaptın daha önce. Yine yaparsın."

Bencillik gibi geliyor ama senden vazgeçmek nasıl bencillik olur Aral? Senin ailen var. Benim bir sen bir de Alin'im vardı. Ben ikinizden de vazgeçiyorum. Kimsem yok benim artık. Dünyanın insanları, benim de bir Aral'ım vardı. Yeterdi. Yettirmediler Aral. Neresi bencillik bunun?

"O seni bilmeden önceydi," dedi gözlerime bakarak. Gözlerine bakmıyordum ben ama. Künyesine bakıyordum. "Seni kollarım arasına almanın, seni öpmenin, senin tarafından sevilmenin, bir yatağa seninle girmenin ve benim senin, senin de benim olmanın ne demek olduğunu bilmemizden önceydi."

Yutkunamadım. Burnum akmaya başladı. Başım ağrıyordu. Kalbim ağrıyordu. Benim ruhum ağrıyordu ve bundan kaçamıyordum.

"Yapamayız," dedim. Sesimin titremesine engel olmak için çaba sarf ediyordum. "Mantıklı düşünmek zorundayız. Tehlikeliyim ben. Biliyorsun. Bunu en iyi sen biliyorsun... Korktun değil mi yine unuturum her şeyi diye. Korktun. Çünkü unutabilirim seni. Ya da bir gece sen uyurken..." Sustum. Devamını getiremedim. Öldürebilirim seni diyemedim. "Ailenin içine soktun beni," dedim. Bunu kaldıramıyordum. "Ne olduğumu bildiğin halde ailenin içine soktun beni."

"Kim olduğunu," diye düzeltti beni.

Umursamadım. Devam ettim. "Bilse Güneş abla nasıl biri olduğumu izin vermezdi sana." Genzimdeki ağrı arttı. "Deniz bilse sana ne yaptığımı tek bir yemeğini yememi istemezdi benim. Sen benim yerimde olsaydın değil seni evime almak, Alin'in neye benzediğini bilmene bile izin vermezdim. Sen beni ailenin içine soktun!"

Onu üzüyordum ama ben de ölüyordum. Yaşadıklarımı düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum. Bir insan olarak doğdum ben Aral ama hayvan gibi büyütüldüm. Ne için? Niye Aral? Ne suç işlemişim ki doğmaktan başka? Hangi günahımın diyetini ödüyorum?

"Ne olduğumu biliyordun," dedim burnum akmaya başladığı sırada. "Yine de izin verdin seni sevmeme."

"Kim olduğunu," dedi üstüne basarak. "Kim olduğunu biliyorum senin Lina ve pişman değilim aldığım hiçbir karardan. Seni

sevdiğimden de seni evime aldığımda da ailemin içine soktuğumdan da seni kollarıma aldığımdan da... Hiçbirinden pişman değilim."

Dişlerimi sıktım. İnsan değilim ben. Kızıl Tilki'yim.

"Bana bak Lina," dedi biraz daha eğilerek bana. "Gözlerime bak."

"Bakamam."

"Neden?"

"Utanıyorum," dedim burnum akarken. "Gözlerini çok seviyordum ben senin. Karanlığı sevmem hiç ama gözlerini çok seviyordum. Sevdiğim, içinde olmayı sevdiğim tek karanlık gözlerindi benim. Ama şimdi gözlerinden daha karanlıkmışım gibi geliyor, bakamıyorum."

"Yapma," dedi canı yanıyormuş gibi. "Bak ben yaşıyorum Lina. Yaşarken öldürme beni."

"Yaşa diye zaten!" diye bağırdım ona. Daha fazla tutamamıştım kendimi.

Ayağa kalktım ve ona baktım ama gözlerim buğulandığından seçemedim yüzünü. Lenslerim de gözlüklerim de yoktu gözlerimde. Göremiyordum. Kahretsin. Çok özlemiştim halbuki.

"Bıraksana beni! İstemiyorum!"

Ayağa kalktı o da. Aramızda otuz santimetre vardı. Otuz santimetre... Bir insanın mahrem alanı kırk beş santimetre Aral. Otuz santimetre ölümcül bir ölçü. Bir Kızıl Tilki otuz santimetre kadar yaklaşabilmişse birine, o kişi öldü demektir. *Bu yüzden aramızdaki mesafeyi ölçüyormuşum hep.*

Bir adım geri çekilecek olduğumda bileğimden yakaladı beni. Sıkıca bile tutmadı, kurtulmam işten bile değildi ama çekemedim bir an kolumu. Çekersem kırılacaktı. Kırılırsa parçaları en çok benim kalbime batardı.

"İstemiyorum, dersen kalamam ben Lina," dedi çok üzülüyormuş gibi buna.

Yüzüme eğilip gözlerimin içine bakarken o kadar üzgündü ki kalbim titredi. Kahretsin. *İstemiyorum yasak kelime. Annesini hatırlatmak istememiştim halbuki. Kahretsin. Özür dilerim.*

Benden bir şans ister gibi, "Bir çözüm bulurum," dedi fısıltıya yakın sesiyle. "Bir tedavi bir yol..." Alnı alnıma değecekti neredeyse. Kalbim hızla attı onun için. Sağ elini yanağıma yasladı. Buz kesmişti elleri. O kadar mı korkuyordu gitmemden? "Yeter ki gitme benden."

Kalbim kırıldı gözlerine bakarken. "Gitmem lazım." Ağlamamak için kendimi kastım. "Babam da denedi, hatırlıyorum Aral. Olmuyor işte. Olsaydı yapmazdım sana bunu. Çok küçükken işlemişler kafamın içine, insan gibi değil köpek gibi büyütmüşler beni. Belki de hiç kurtuluşu yok bunun... Ben hak etmiyorum seni." Bir yaş düştü gözümden daha

fazla tutmadım kendimi, ağlamaya başladım. "Annem gibi ol istemiyorum ben. Babam gibi olmak istemiyorum. Sana yapamam ben bunu. Sürekli korkuyla yaşamanı, seni kaybedeceğim ya da unutacağım korkusuyla yaşamayı istemiyorum."

"Bunlar benim de başıma gelebilir Lina."

Kafamı iki yana salladım. "Benim ihtimallerim daha yüksek. Hak etmiyorum ben seni hiç. Vazgeç benden. Git başkasını sev, sevme beni. İstemiyorum."

Aral, bir vitrindeki o güzel pahalı bebekti. Ben ise kimsesiz bir sokak çocuğundan ibarettim. Gelir gider onu izlerdim, benim olsun isterdim ama sahip olamazdım ona, bilirdim. Kim görmüş sokak çocuğunun güzel bir bebeğe sahip olduğunu? Bir hayırsever gelse onu bana verse, ne yapacağımı bilemezdim ben. Hak ettiğini veremezdim. Ya bir köşeye kaldırırdım kıyamadığımdan ya da oynamayı beceremez kırardım alışık olmadığımdan. Öyle de olmuştu işte. Kader gelmiş onu bana vermişti dalga geçer gibi kimsesizliğimle. Çok güzeldi. Ne köşeye kaldırabilmiştim nefsime sahip çıkıp ne de onunla oynamayı becerebilmiştim. Doyasıya bile sevememiştim. Artık kalbi kırık, teni kesikti.

Aral yüzüme bakarken o kadar üzgündü ki ağlayacak sandım. Ağlarsa kaldıramazdım. Ağlamadı ama dokunsam ağlardı sanki.

"Ara verelim," dedi. "Ayrılma benden. Bir çözüm bulamazsak şayet, tamam. Gidersin istediğin yere, zorlayamam ben seni. Ama bir şans ver Lina bizim için."

"O yara ne olacak peki?" diye sordum her şeyi geçerek. "Nasıl affedeceğim ben kendimi?"

"Ben seni affettim," dedi gözyaşımı silerken. "Ben sana seni de affettiririm."

Kafamı iki yana salladım. "Affetme. İstemiyorum."

"Ağlama Lina," dedi gözyaşımı silerken içi gidiyormuş gibi. "Benden ayrılan sensin. Ağlama en azından öyle içli içli. Düşman oldum kendime, ağlama."

"Bana ol düşman," dedim çok üzgün bir halde. Ben sensiz mutlu olamam çünkü artık.

Kafasını iki yana salladı. "Geçecek hepsi."

"Geçmiyor. Geçecek olsa geçerdi bu yaşıma kadar. Geçmiş sürekli peşimde olacak benim. Ben ölene kadar..."

"Ölmeyeceksin," dedi kızar gibi bana. "Söz ver bana."

"Alin var," dedim gözyaşlarım düşerken. "Alin'i büyütmek istiyorum."

Kafasını salladı. "Büyüteceksin. Birlikte büyüteceğiz."

"I-ıh," diye karşı çıktım ona. "Hayal kurmam ben artık. İstemiyorum hayal kurmak. Hayalim yoktu benim hiç. Doktor olacaktım. Alin'i büyütecektim. Bu kadardı!" Öfkeliydim. Hayata... En çok da Aral'a... Elimi yumruk yapıp göğsüne vurdum. "Senin yüzünden hep! Olmayacak şeyler soktun aklıma!" diye ağlayarak bağırdım. "Okula seninle gitmek istedim! Dünyadaki tüm bitkilerin çayını içmek istedim! Yarınımı bile planlamazken üç sene sonrasını hayal ettirdin bana! Seninle evlenmek istedim!" Bir kere daha vurdum göğsüne. Geriye doğru sendeledi bir adım. Koskoca adam göğsüne vurduğum için sendeledi. Aral'ın sendeleyişi onun omuzlarındaki her şeyi benim üzerime yıktı sanki ve bu, canımı o kadar yaktı ki ölmek istedim.

"Nefret ediyorum senden!" Titreyen ellerimle gömleğini sıktım avuçlarımda. *Seni çok seviyorum.* "Bana bu yaşama hevesini verdiğin için nefret ediyorum! Beni sevdiğin için nefret ediyorum! Bu kadar acıttığı için de nefret ediyorum!"

Sol eli uzanıp parmaklarının sırtıyla gözyaşımı silerken yüzünde acının tebessümü vardı. "Ben de seni seviyorum Lina."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı o an. Beni kollarımdan tutup göğsüne çektiğinde kaçamadım. Yüzümü göğsüne yaslayıp hıçkırarak ağladım. İki gündür bunun için bekliyordum sanki. Kriz geçirip ne zaman kendimi kucağında bulsam aklım başıma geldiği an kaçıyordum ondan ama şimdi aklım başımdayken ağlıyordum ona. Kollarının arasında olmak, her şey geçecekmiş gibi hissettiriyordu. Buradan hiç çıkmak istemiyordum. Ondan ayrılmak istemiyordum. Başkasını sevsin istemiyordum. Ama kalamazdım ben. Annem gibi olacaktı Aral. İstemiyordum.

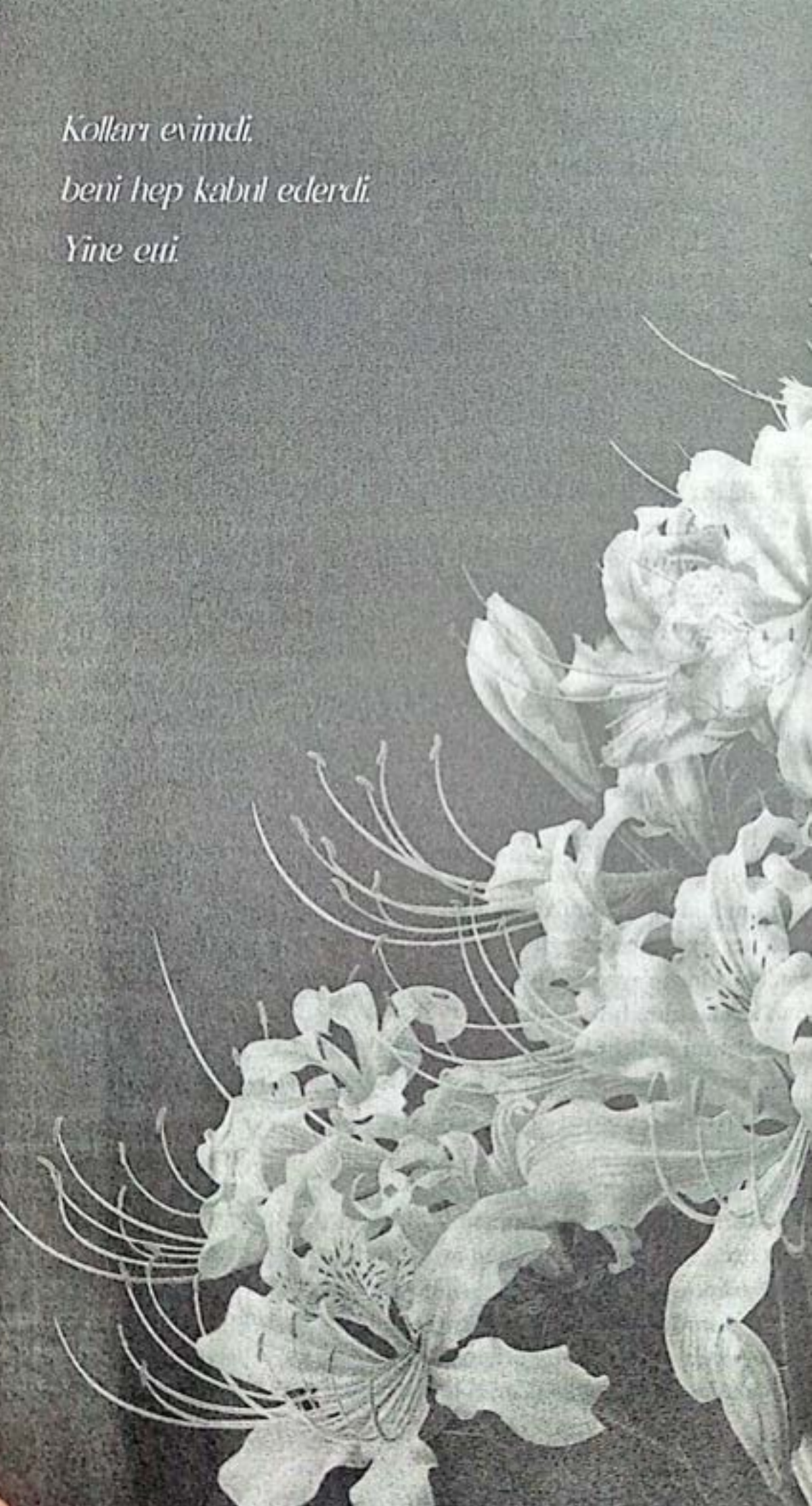
Saçlarımı öpüp okşadığı sırada geri çekildim yanar gibi. Tutmadı beni. İki eli de yanına düştü. Arkamı döndüm ona. "Git. Ben eşyalarımı toplar inerim."

"Lina..."

"Aral, git. Lütfen."

İkiletmedi beni. Saçlarıma son kez dokunup çıktı odadan, yalnız bıraktı beni. Olduğum yere çöküp avuçiçlerimi gözlerime bastırdım kendime gelmek için. Avuçiçlerim kalbimden daha çok acıyana kadar gözlerime bastırdım. Avuçiçlerim gözyaşlarımla ıslanıp kalbimden daha çok acıyana kadar gözlerime bastırdım. Kalbimin acısını avuçlarımın acısı bir türlü geçemedi. Kendi kesiklerim bir türlü Aral'ın yokluğunu yenemedi.

Kolları evimdi.
beni hep kabul ederdi.
Yine etti.

ARAL ÇAKIRCA

Hastanenin bahçesine inip Kürşat'ı bulduğumda beni gördüğüne şaşırdı. Lina'yı yukarıda bıraktığımdandı bu şaşkınlığı. Sigara içmek için bile çıkmamıştım dışarı iki gündür. Başım ağrıyordu sigara içmediğimden ama onu bırakıp aşağı inememiştim. Yüzüme bakınca ne gördüyse içtiği sigarasını söndürecek oldu ona iş vereceğimi düşünerek. Elimi kaldırıp durdurdum onu. Karşısına oturdum yavaşça. Ellerim uyuşmuştu, sinirlerim boşalmıştı sanırım. Bir sigara yakmak istiyordum ama sigara yakacak his yoktu parmaklarımda.

"Abi," dedi Kürşat tedirgin bir sesle, "bir şey mi oldu?"

"Ayrılmak istiyor benden," dedim masanın üzerindeki elime bakarken dikkatle.

Benden ayrıldığını kabul edemediğimden hâlâ bir istek varsayıyordum bunu. Öfkeliydi kendine ve korkuyordu. Biraz sakinleşince belki kıyamazdı bize. Öyle umut ediyordum. Ama kalbim ağrıyordu. Korkuyordum resmen it gibi.

"Sıkma canını," dedi Kürşat beni teselli etmek isteyerek. "Çok yeni her şey onun için. Sakinleşsin biraz, doğru kararı verir elbet. Seviyor seni. Gözlerinde seni kaybetmenin korkusunu gördüm ben, vazgeçemez öyle kolay kolay."

Korktuğum oydu zaten benim de. Doğrusu şaşmıyordu Lina'nın. İşin kötüsü kafası karışık falan değildi, netti. Kendini kapattığı o iki gün boyunca düşünmüştü her şeyi belli ki. Bir hesap yapmıştı kafasında ve vazgeçmişti benden. Alınganlık ettiğimden değil ama Lina'nın benden vazgeçmesi kolay mı bu kadar? Üzülüyor, görüyorum gözlerinde ama canı yana yana vazgeçiyor benden. Canımı yaktığını bilerek vazgeçiyor benden.

Uykusuz gözlerime bastırdım sol avucumu. O akşam Lina şuurunu kaybettiğinden beri düzgün uyuyamamıştım. Aklımı kaybedecektim o akşam. Hastaneye getirdiğimde uyanmış, ona müdahale edildiğini görüp hatırladıkları şeylerden olsa gerek o kadar korkmuştu ki âdeta deliye dönmüştü. Beni tanıyamamıştı bir an ve o an ömrümden bir beş sene daha götürmüştü. Sonra tanımıştı beni şükür ki. Kollarıma sığınmıştı hemen. Ağlamıştı ona kimsenin dokunmasına izin vermeyeyim diye. *Bana kimse dokunmasın, diye ağlamıştı.*

Kafamı geriye yatırdım gözlerimi kapatarak. Yutkundum. Elleri vardı bir de. O tutmaya, öpmeye kıyamadığım elleri vardı. Beni odasının kapısından içeri sokmadığından gece uyanıp ellerini yıkamaya gittiğinden haberim olmamıştı en başında. Kan var sanıyordu ellerinde ama kendi kanıydı ellerindeki halbuki. Duvara gömülü aynayı bir şekilde parçalamayı başarmış, avuçlarını kesmişti. Tekrar dikiş atmıştım avuçlarına. Benden başka kimseye izin vermediği için tekrar ben atmak zorunda kalmıştım. Uyuşturmuştum bu kez ama içli içli omzumda ağlarken dikmiştim yine. *On dikiş bu sefer... Tek bir elinde...* İçeride olmama izin vermiş olsaydı daha önce durdururdum onu ama yetişememiştim zamanında.

Ellerinde hasar kalacaktı muhtemelen. Hemen hemen aynı yerden kesmişti avuçlarını çünkü. Sinirlerini çok zedelemişti, kalıcı bir soruna sebep olacak diye ödüm kopuyordu.

Bir daha uyanıp kalkmasın, kendine zarar vermesin diye onu yatağa bağlamak istediklerinde ağlayarak yalvarmıştı bana onu kurtarmam için. Doktorlara ve görevlilere karşı çıkmış, izin vermemiştim. Bana yalvarırken olması gereken bu, deyip göz yumamamıştım. Yine korkuyla bana sığınmıştı. Ağlamıştı yine kollarımda bağlamasınlar beni, diye. Avuçlarının dikişi açılmıştı bir de üstüne o hengâmede. Hem onu sakinleştirip hem de birkaç dikişini yenilemek zorunda kalmıştım. Peygamber sabrı vardı bende. Emindim artık. Öyle öfke doluydum ki öfkem biraz olsun dinsin diye gidip Asaf'ı öldürmemiştim mesela. Çektiğim acıdan hastaneyi yıkmamıştım mesela. Pars'ı ne biliyorsan anlat sikmeyeyim belanı, diye asfalta gömmemiştim mesela.

Yutkundum. Dişlerimi sıktım. Bağırmak, küfretmek, kırıp dökmek ve yıkmak istiyordum. Kılım kıpırdamıyordu ama. Kılımı kıpırdatacak halim bile yoktu sanki. Lina iki kez göğsüme vurmuş ve hayat enerjimi söküp almıştı benden sanki.

"Gitmek istedi," diye mırıldandım. "Alin'i ve annesini bizde bırakıp... Alin'i, Kürşat. Lina, Alin'i bırakmaz kimseye. Alin'i bana bırakıp gitmek istedi." Yutkundum. "Yaşamaktan vazgeçti resmen gözlerimin önünde."

"Zor bir durumda. Kafasında milyon tane ihtimal var. Sen de biliyorsun. Hesapla bir ihtimalleri. Hesaplamışsındır zaten. Çıkış yolu arıyor Aral. Biraz sakinleşsin, gösteririz hep birlikte en iyi yolu. Kendini koy yerine. Zarar vermiş olsan Lina'ya yanaşabilir miydin bir daha yanına?"

Yanaşmazdım. Ama ben değildi o. Ben kocaman adamdım. Durdururdum onu bu sefer. Mâni olurdum, bir daha kimseye zarar vermesine

izin vermezdim. Kollarımın arasından çıkarmaz, bir çözüm bulurdum. Yeter ki kalsın. Bir kilit varsa anahtarı da olmalı. Bulurdum o kilidi de anahtarı da. Yeter ki gitmeseydi bir yere. Vazgeçmeseydi benden, yaşamaktan; hallederdim her şeyi.

Gözlerimi açtım. Yutkundum. "Gözlerime bakmadı başta," dedim göğsümde bir yangın yanarken. Göğsüm kalbime dar geldi. "Utanıyormuş gözlerime bakmaya." Sağ elimi sağ gözüme bastırdım içerleyerek. "Benim sevdiğim kadınlar neden gözlerime bakmaktan utanıyor Kürşat? Gözlerimde günah mı var benim?"

Önce annem şimdi Lina... Gözlerime bakmıyorlar utandıklarından. Kollarını bana vermiyorlar, benden utandıkları için. Beni evime almıyorlar... Hangi günahımın bedelini ödüyorum hiç bilmiyorum.

Kürşat bir sigara uzattı bana. Hiçbir şey söylemedi. Sigarayı dudaklarım arasına sıkıştırdım. Yaktım. Derin bir nefes çektim içime.

"Nefret ediyormuş benden," diye mırıldandım gökyüzünü izlerken. Üzgün olduğu için söylediğini biliyordum ama yine de acıtıyordu.

"Aşk ve nefret ince bir çizgide zaten. Olur öyle şeyler. Takma kafana."

Takmayayım kafama. Aklım lazım bana ama o aldı tamamen. Gökyüzünü izlerken baş ağrıma rağmen Lina'yı düşündüm. Sorun değildi. Yanımda olacaktı. Kürşat haklıydı. Biraz zaman vermek en iyisi olurdu, zorlarsam daha kötü olacaktı. Zira zorlamazdım ben onu hiçbir şeye. Ona da söylemiştim. Ara vermişiz gibi düşünecektim. Çözüm yolu bulacaktım, bu işi çözecektim ve evlenecektim onunla. Üç sene falan da beklemeyecektim. Bulduğum ilk fırsatta evlenme teklifi edecektim. Kabul ederse arayı çok açmadan evlenmeye ikna da ederdim. Hem o da isterdi belki... *Benimle evlenmek istiyormuş. Lina benimle evlenmek istiyormuş.* Derin bir nefes çektim sigaramdan.

Lina yanımda dikilene kadar beş sigara içtim. Gözlerimi ona çevirdim, güzel gözleri üşüdüğünden değil ağladığından kızarmıştı. Burnu akıyordu. Ağlıyor muydu hâlâ yoksa üşüyor muydu bilmiyordum.

Gözlerime değil boynuma bakarken, "Gidelim," dedi dümdüz bir sesle.

Tepkisizdi sesi de ifadesi de. Savcılığa geldiği ilk gün benimle ağlamadan konuşan öfkeli kadına dönmüştü sanki. Ziyanı yoktu. Vazgeçirmezdi bu beni. Daha önce de vazgeçirmemişti, üstelik şimdi bana âşık olduğunu biliyordum. Hem de iki kez olmuştu... Üçüncü kez âşık ederdim gerekirse onu kendime ama gidişini izlemeyecektim. O beni sevdiği

ve istediği sürece hiçbir yere gitmiyordum. Yeter ki o yanımda kalmak istesin bir parça. Bulurdum ben ona yanımda kalması için sebebini.

"Gidelim," dedim güzel yüzünü izlerken.

Sigaramdan son nefesi aldım gözlerine bakarak. Masadaki küllüğe bastırdım izmariti. Kalktım ayağa. Karşısında dikildim.

"Kürşat'ın arabasıyla mı geldin?"

O kollarımda şuursuzca yatarken araba kullanabileceğimi düşünmesi mânidardı, gururumu okşadı. "Evet," diye onayladım onu.

Bir şey demedi. Kafasını salladı yalnızca. Benimle yalnız kalmak istemediğinden sorduğunun farkındaydım. Bana tekrar zarar verecek diye ödü kopuyordu. Buydu kararında bu kadar net oluşunun sebebi. Unutmak bir kenara, bana zarar vermekten ödü kopuyordu daha çok.

Çenemle arkasını işaret ettim yürüsün diye. Ellerini ceplerine sokmuştu. Sokmamış olsaydı da tutamazdım canı acır diye ama o tutmayayım diye sokmuştu ellerini cebine, biliyordum. Ne zaman ellerini tutmamamı istese ceplerine sokuyordu. Ezbere biliyordum ben bu kızı ve bu noktaya nasıl geldiğimizi aklım almıyordu hâlâ. Daha üç gün önce kollarımın arasındaydı; kucağımda oturuyor, çekinmeden öpüyordu beni. Kafayı kıracaktım gerçekten.

Kürşat da kalktı. Lina ortamızda yürüdük arabaya doğru. Lina sessizdi, kafasında neler döndüğünden emin değildim ama eve gittiğimizde annesiyle konuşup konuşmayacağını merak ediyordum. Celina Hanım da çok endişelenmişti. Deniz onu hastaneye getirmiş, korkuyla saatlerce kapısında ağlamış fakat içeri girememişti. Lina'nın içinde bulunduğu durumu görmekten korkmuştu. Onun da durumu iyi olmadığından eve göndermiştim. Ben ise tüm korkularıma rağmen Lina'nın avuçlarına dikiş atmak zorundaydım. Yine de başkası yapsın istemezdim bunu.

Eve gidince Lina'nın nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordum. Celina Hanım'ın korktuğu buydu belki de... Tam anlamıyla başına yıkılmıştı dünyası ve kimseyi istemiyordu. Yeniden yapmak da istemiyordu. Benimle o dünyayı baştan kursun istiyordum. Her şeyi yoluna sokabileceğimize onu tekrar inandıracaktım. Vazgeçse de herkes ondan, ben vazgeçmeyecektim. Ne Ekin'den ne de Lina'dan vazgeçecektim. Herkes hak ettiği hayatı, hak ettiği kişilerin yanında yaşayacaktı.

Eve varana kadar Lina dışarı baktı yalnızca. O ruhsuz kadın geri dönmüştü sanki. Bana sataşan, sırnaşan, huysuzluk edip kendini sevdiren

kadın değildi artık sanki. Fakat her halini seviyordum onun. Bir baksa gözleri bana eriyecekti buzları, hatırlayacaktı beni ne kadar sevdiğini ama ondan bakmıyordu belki de.

Eve geldiğimizde derin bir nefes alarak indim arabadan. Akşam olmuştu çoktan. Herkes yemek yemiş olmalıydı. O doğru düzgün hiçbir şey yemiyordu. Aynı yemekleri yemeleri yasakmış o kamptayken. Yediği her şeyi çıkarmıştı ağlayarak. Sıkıntıyla iç çektim. Deniz'e patatesli bir yemek yapmasını söylemiştim belki yer diye ama içimden bir ses Deniz'in yaptığı hiçbir şeyi yemeyecek, diye fısıldıyordu kulağıma.

Verandaya birkaç metre kala adımları durdu. Gözlerimi ona çevirdim ilgiyle. Soğuktan üşümüş, yüzü kızarmıştı.

"Bir sorun mu var Lina?" diye sordum yolda eve gelmekten vazgeçmiş olmamasını dileyerek.

"Herkes uyusun," dedi yere bakarken. "O zaman girerim ben."

Nasıl bir psikoloji içinde olduğunu az çok tahmin edebildiğimden üstüne gidemiyor, kollarından tutup silkeleyemiyordum onu. Kendisinden "ne" olarak bahsediyordu. Böyle öğretmişler bana, diyor, kendisinden korkuyordu. Kollarımda uyuduğunu yok sayıyordu. Beni öldürecek olsa kaç kez şansı olduğunu yok sayıyordu. Evde birine zarar verecek olsa kaç kez şansı olduğunu, yıllardır Alin'le uyuduğunu ve onunla harika bir ilişkisi olduğunu yok sayıyordu. Bir mantık geliştirmişti ya da kabul etmişti ve ona yönelik hareket ediyordu yalnızca. Zaman verecek, yavaş yavaş yaklaşacaktım ona. Üstüne gitmenin bir mantığı yoktu.

"Üşürsün o zamana kadar," dedim yumuşak bir sesle. "Arka bahçeye gidelim evin etrafını dolaşıp. Kimse yoktur şimdi orada."

Kafasını salladı yalnızca. Takip etti beni. Onu arka kapıdan arka bahçeye soktum. Montunu çıkarmadan koltuğa uzanıp sırtını döndü bana öylece.

"Aç mısın? Yemek getireyim mi sana?"

Kafasını iki yana salladı. "Yalnız kalmak istiyorum."

Dişlerimi sıktım aklıma gelen görüntüyle. Yutkundum. Yüzüme dokundum. *Hayır. Annem gibi olmayacak bu. O farklı bu farklı. Lina yüzüme bakacak benim. Lina dilinde istemiyor beni belki ama gözleri inkâr etmez beni. Olmayacak sonumuz böyle.*

"Bir şey olursa mesaj at bana."

"Hıhım," diye mırıldandı yalnızca.

Elimi saçlarına uzattım ama kafasını çeker bir daha elimi ona uzatamam diye dokunmadım saçlarına.

Arka bahçem olacaktı benim. Öyle demişti. *Önce evimden sonra da arkam bahçemden ettin beni Lina. Ama canın sağ olsun sevgilim. Sen iyi ol da. Ben, sen beni içeri alana kadar kapında beklerim.*

LİNA KARA

Arka bahçede uzandığım süre boyunca Aral gidip gelip kontrol etti beni. Aç mıyım diye sordu. Susuz muyum diye sordu. Ağrım sızım var mı diye sordu. Cevap vermedim. Vazgeçsin benden istiyordum. Annem bile vazgeçmiş benden. O da geçsin. Geleceğimiz yok bizim. Peşime düşmüşler benim, belli ki ya sevdiklerimden olacağım ya kendimden, hissediyorum.

Bir süre sonra biri girdi içeri. Adım aralıkları, küçük biri olduğuna işaretti. Parmak uçlarında yürüyordu muhtemelen ses çıkarmamak için. Alin değildi, burada olduğumu bilse sürekli yanıma gelirdi. Burada biri olduğunu, Aral'ı takip ederek anlayacak tek küçük insan Melek'ti. Arkama oturduğunu hissettim. Saçlarıma dokundu. Tanıştığımızdan beri seviyordu saçlarımı.

"Uyuyor musun Lina'cığım?"

Kafamı iki yana salladım.

"Dayımla mı küstün?" diye sordu üzgün bir sesle. Zeki bir kızdı. Bir şeyler olduğunu hemen anlamıştı. "Kalbini mi kırdı? Neden gelmiyorsun içeri?"

Kalbim sızladı. *Dayına çok kötü bir şey yaptım ben Melek.*

"Ben kırdım onu," diye mırıldandım.

"Artık sevmiyor musun dayımı?" diye sordu üzgün bir sesle.

"Çok seviyorum," dedim dürüstçe.

Burnum sızlamaya başladı yine. Ağlamak istemiyordum ben. Vazgeçmek istiyorum ondan.

"Neden kırdın dayımı o zaman?"

Bilmiyorum Melek. Beni neden böyle büyütmüşler? "Ben de bilmiyorum."

"Büyükler çok tuhaf," diye mırıldandı. "Hep istemedikleri şeyler yapıyorlar. Annem de öyle. Ekin dayıma kızıyor önce, sonra üzülüp ağlıyor."

Belki Ekin de benim gibi hissediyordur... Belki o da uzak durmak zorunda kalmıştır... Ekin'i anlayabiliyorum sanırım. Ben de Aral iyi olsun diye ondan uzak durmak istiyorum.

"Dayımdan özür dilesen, barışsanız olmaz mı Lina'cığım? Dayım affeder seni. Çok üzgün dayım. Aral dayımın üzülmesine dayanamıyorum ben hiç."

Kalbime bir ağırlık çöktü. *Ben de dayanamıyordum onun üzülmesine hiç. Nefret ediyorum kendimden Melek. Nefret ediyorum senden, dedim ona bugün. Halbuki çok seviyorum.*

"Unutur yakında," diye mırıldandım.

"Dayım deniz kızı değil ki," dedi mutsuz bir sesle. "Deniz kızı olan sesin."

Ne demek istediğini anlamadım. Burnumu çekerek gözlerimi ona çevirdim. Üzgün bir yüzle baktı gözlerime.

"O ne demek?" diye sordum merakla.

"Dayım bir keresinde senin gerçek bir deniz kızı olduğunu söylemişti bana," dedi saçlarıma dokunurken üzgün üzgün. "Dayım sen ailenden uzak kalma diye seni tanımamış gibi yapmış. Sen de unutmuşsun dayımı. Bu doğru mu Lina'cığım?" Kalbim kırık kırık oldu. Boğazıma yumrular oturdu. "Başta inanmadım. Bana senin fotoğrafını gösterdi sonra. Sen geri gelince çok heyecanlandım, dayıma döndün sandım. Sordum dayıma, deniz kızı geri mi dönmüş diye? Döndü ama henüz hatırlamıyor, bu bizim sırrımız, dedi." Gözleri buğulandı üzüntüden onun da. "Sevgiliyseniz dayıma tekrar âşık olmuşsun o zaman. Bir daha olamaz mısın Lina'cığım?"

Deniz kızı hikâyesinin bize benzediğini Melek anlatana kadar fark etmemiştim. Melek'in saçlarımı bu kadar sevmesinin, Aral'la fısıldaşmalarının sebebi buydu demek ki.

"Üzgünüm Melek," dedim.

Aral yok diye ağlayamadığımdan burnum akmaya başlamıştı.

Gözleri doldu onun da. "Dayımı kıran sen olduğun için ben de seninle küseceğim," dedi mutsuz bir sesle. Oturduğu koltuktan kalktı küskün bir şekilde. Küçük bir kızın kalbini kırmadığım kalmıştı bir de. O sırada gördüğü kişi gözyaşlarını tutamamasına sebep oldu ve o kişiye koştu. Aral gelmiş olmalıydı biz konuşurken.

Sanki kötü bir şey yapmış gibi pişmanlıkla, "Özür dilerim dayı," dedi ağlamaklı bir sesle.

Onlara dönüp bakmadım. Kırık bir kalple acı içinde yüzümü yastığa gömdüm. İçime içime ağlayarak uyuyakaldım.

Bir ormandayım. Kar yağıyor. Dizlerime kadar kar içindeyim. Bir yere varmaya çalışıyorum. Boğazım acıyor nefes almaktan. Karın üzerine yığılıyorum. Ölüyorum belki de... Gözlerimi kapatıyorum. Açıyorum. Bir kızıl tilki yanaşıyor yanıma. Kokluyor beni. Hırlıyor. Saldırıyor sonra aniden. Çığlık atamıyorum. Bir anda karın altında, suyun dibine çekiliyorum. Buz gibi bir suyun içindeyim. Yüzeye çıkmaya çalışıyorum. Gölün üzeri buz tutmuş. Nefesim tükeniyor. Biri yürüyor buzun üzerinde. Buzu yumrukluyorum, seslenmeye çalışıyorum. Yapamıyorum. Bir silah patlıyor. Buzun üzerine yığılıyor biri. Buzun diğer tarafında yüzüstü yatan ve yüzü kana bulanan Aral'la göz göze geliyorum. Artık orada değil. Suyun içinde çığlık atıyorum. Boğuluyorum. Acımdan ölüyorum.

Gözlerimi aniden açarak uyandım. Nefes nefeseydim. Aral neredeydi? Aral iyi miydi? Uzandığım yerden kalktım hızla. *Buldular Aral'ı. Biliyordum. Benim yüzümden. Bana öldürtmeye çalıştılar beceremedim. Onlar yaptı. Benim yüzümden. Bir şey oldu. Kesin bir şey oldu. Çok sessiz ev. Bir şey olmuş.*

Ayağa hızla kalktığım sırada gözlerim karardı aniden, iki kol tuttu beni. Korkuyla irkilip kollarımı kurtardım.

"Benim, Lina."

Başımı kaldırdım titreyerek. Arkasında yanan şömineden ötürü yüzü karanlıktı ama Aral'dı. Gözlerimde gözlüğüm yoktu ama Aral'dı.

Derin nefesler alıp verirken sakinleşmeye çalıştım. Sorun yoktu. Ellerimi istemsizce uzatıp yüzüne dokundum, sakalları avuçiçlerimi kaşındırdı. Ellerimi yüzünden göğsüne indirdim, yokladım onu emin olmak için.

Bana doğru usulca bir adım atarken, "Bir şeyim yok," dedi. Onunla ilgili kâbus gördüğümü anlamıştı. "İyiyim."

"Yaklaşma çok," diye fısıldadım pürüzlü bir sesle.

Bir şeyi yok gibiydi gerçekten. Ellerim karnına indiği sırada sol elim muhtemelen izi olan yere geldiğinde yanmış gibi çektim elimi. Dirseklerimden tuttu beni varla yok arası.

"Uyanık mısın Lina?"

Kafamı salladım.

"Oturalım mı?" diye sordu beni az önce kalktığım koltuğa yönlendirirken.

Gözlerimi o noktaya dikmiştim. Zihnim uyuşuktu. Panik atak geçiriyordum muhtemelen. Geçecekti. Sorun yoktu. *Kalp krizinden ölecek kadar da şanslı olduğumu sanmıyordum.*

Oturmadım. Titreyen ellerimi üzerindeki tişörtün ucuna uzattım. Yarasına bakmak istiyordum.

"Lina," dedi ne yapmak istediğimi anlayarak.

"Bakmama izin ver lütfen," dedim titreyen sesimle.

Tişörtünü kaldırdım yavaşça. İzin verdi. Müdahale etmedi bana. Loş ışığa alışan gözlerim tenindeki en belirgin izi seçti. O anı anımsayarak tekrar titredi içim. Sol elimin parmak uçlarını çizgi üzerine koydum. Dikiş izi var. Yeri o kadar hayati ki... Karaciğerine ya da atardamara gelme olasılığı çok yüksek. Ölme riski çok yüksek. Nasıl hayatta kaldın Aral?

Tenimde, tam karnımın üzerinde bir sızı peyda oldu. "Nasıl..." diye fısıldadım. Yutkundum. Hayatta kaldın, diyemedim. *Hesap sorar gibi...*

"Nakil mi oldun?"

"Olmadım."

"Ne kadarını aldılar karaciğerinin?"

Sol elimi tutup biraz daha yukarısına taşıdı parmaklarımı. Bastırdı güçlüce. Üzerime eğildi biraz daha. İçim titreyerek nabzını hissettim. Kesiğin iki santim kadar üzerindeydi parmaklarım. Atardamarı burada mıydı? Çok yakınmış.

"Atardamarıma da karaciğerime de zarar vermedi."

Bunun ihtimali çok düşük. *Vermedin, demiyor. Vermedi, diyor. Çakı kendi kendine ona saplanmış sanki...*

"Şanslıymışsın o zaman," dedim üzüntü içinde. Kendimden nefret ediyordum.

Kafasını iki yana salladı. "Şans değil bu Lina. Dedim sana da. Kötülük bile sana karşı kazanamaz."

Bilerek yapmadığımı mı sanıyordu? Ya da yapamadığımı? Bana kalırsa şans eseriydi tamamen. Anatomi bildiğim bir şeydi, şöyle bir baksam tahminen yerini bulurdum ama o an bunu yapabileceğimi sanmıyordum hiç.

"Özür dilerim," dedim. Kendimi berbat hissediyordum. "Özür dilerim Aral... Çok özür dilerim."

Yaşlar düşmeye başladı gözlerimden. İçime bir endişe ve umutsuzluk çöreklendi bir anda yine. Nefes alamıyormuş gibi hissettim. Hiçbir şey düzelmeyecekti. Ben çok tehlikeliydim. Peşimi bırakmayacaklardı benim. Kurtulamayacaktım. Yaşamama ya da birini sevmeme izin vermeyeceklerdi. Bir sürü şey bildiğimi sanıyorlardı haklarında. Cezalandıracaklardı beni. Böyle insanlardan kurtulamaz ki insan. Babam elli yaşında. Kurtulamamış onlardan. Ben yarı yaşında bile değilim ve artık babam yok benim.

Sol eli yüzüme yaslanıp gözyaşımı sildi. "Geçti gitti. Dileme."

Kafamı iki yana salladım. "Geçmedi. Bak kalmış izi."

"İzler acımaz Lina."

Senin dokunduğun her yerim acıyor ama Aral.

"Seni sevdim diye oldu." Elini tutup indirdim yüzümden. Bir adım geri çekildim. "Benim yüzümden hepsi. Beni yanına aldığın için hepiniz tıkıldınız buraya benimle. Hepsi benim yüzümden."

Beni sakinleştirmek için adım atacak oldu yine geri çekildim. Bacaklarım koltuğa yaslandı. Kafamı iki yana salladım gelmesin diye.

"Yalnız bırak beni. Ben hak ediyorum yalnız olmayı. Haklısın sen. Bana böyle öğretmişler. Bana böyle yaşamayı öğretmişler."

"Lina," dedi üzgün bir sesle.

"Yalnız bırak beni. Yalnız kalmak istiyorum. Yalnız kalayım ben. Herkes için en iyisi bu. Annem ondan dışarı çıkmama izin vermiyordu benim belki de. Belki de o da korkuyordur benden."

Arkamdaki koltuğa oturdum. Avuçlarımı gözlerime yasladım titreyerek. *Sakin ol. Sakin ol. Kaybetme kendini. Geçecek hepsi.*

"Ayakta kal. Hayatta kal. Bu bir savaş meydanı."

Sus. Sus. Sus. Savaşmak istemiyorum. Rahat bırak beni.

Önümde diz çöktüğünü hissettim. Neden gitmiyordu? Gitsin istiyordum. Beni yalnız bırakamaz mıydı yine? Daha önce bırakmış. Yine yapsın.

"Lina."

"Yine yap," dedim acımasızca. "Yalnız bırak beni."

"Lina ben..."

"Umurumda değil sebeplerin," dedim, ellerimi yüzümden çekip öfkeyle yüzüne bakarak. Yanlışlıkla gözlerine bakmıştım. Gözlerine bakmış

ve orada çaresiz bir üzüntü görünce söylediğim her şeyden pişman olmuştum. Ama gitmesi lazımdı. Vazgeçmesi lazımdı benden.

"Annen bilse beni evine al..."

Eli yanağıma, başparmağı dudaklarıma yaslandı anında. Acı bir ifadeyle yutkundu.

"Beni annemle vurma Lina."

İçimde kalbimin kırık kırık olduğunu hissettim. *Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.*

"Seni çok sevdiğim için beni annemle vurma."

Özür dilerim. Özür dilerim. Seni seviyorum. Özür dilerim. Böyle biri olduğum için özür dilerim. Söylemek istemediğim şeyler söylediğim için özür dilerim. Seni öpmek istediğim için özür dilerim. Her şeye rağmen kalmak istediğim için özür dilerim.

"Sevme beni," dedim, sol gözümden bir yaş düştü. "Ben artık sevmeyeceğim seni hiç. Sana yardım edeceğim babanı yenmen için. Ben peşimdekilerden kurtulamam ölene kadar. Babam da kurtulamamış. Ben hiç kurtulamam. Gideceğim o yüzden."

"Anne ve baban yirmi beş yıldır evliydi Lina."

Elini yüzümden indirdim. Kucağıma bıraktım. "Annem gibi olmanı izlemeyeceğim ben."

Yüzünde öyle üzgün bir ifade vardı ki sevdiğim yüzüne bakamadım çünkü bu üzüntünün sebebi bendim. Teselli bile edemiyordum.

"Unutursun bir seneye kalmaz," dedim acımasızca. "Eminim tekrar âşık da olursun. Birbirimizin iki numarası olacağız, demiştik. Aileni seç. Beni de uzak tut onlardan. Kendini de uzak tut. İkinci kez o kadar şanslı olmayabilirsin."

Gözlerimi sildim ruhsuzca. Ona bir daha bakmadan koltuğa uzandım ve sırtımı döndüm ona. Aral gider diye bekledim ama gittiğini hissetmedim. Dönüp bakamadım ama bıraktığım halde kaldı sanki saatlerce. Kendimden, en çok da annem ve babamdan nefret ederek içime içime ağlayarak sabah ettim gözlerim kapalı. Güneş odayı aydınlatırken parmak uçları saçlarıma dokunarak çıktı odadan.

Gözlerimi açıp sırtüstü uzandım nefes alamıyormuş gibi. Dudaklarımdan kısık bir inilti döküldü. Neden bu kadar acıtıyordu? Annemden de vazgeçmiştim ben. Neden Aral'dan vazgeçmek bu kadar acıtıyordu? Onu çok üzdüğüm için mi bu kadar acıyor canım? Bir daha kolları arasında olamayacağım için mi?

Annemden vazgeçmek dizlerine gidememekti. Aral'dan vazgeçmekse bir daha eve dönememekti. Artık tamamen bir sokak çocuğu oldun Lina. Sokak köpeği oldun. *Sirk tilkisi...*

Cam tavana düşen karı izledim içim sıkışırken. Bir kar tanesi olmak istiyordum Aral'ın üzerine yağan. Böylesi herkes için daha iyi olurdu. Göğsümde bir ağırlık hissediyordum, derin bir nefes aldım. Sorun yoktu. Daha önce yaşamıştım yalnız, yine yapardım. Korkmaya gerek yoktu. Halledecektim. Aral ne olduğumu biliyordu, önlem almış olmalıydı yoksa bu kadar rahat olmazdı. Evine getirmiş beni yine, o ihtimalleri düşünürdü, demek ki bir planı vardı. Ben de gerekirse kulak tıkacı kullanırdım bir süre önlem için. Spor salonunda bir şeyler bulacağımıza emindim. İşler hızlanırdı. Hükümdar Çakırca'yı yener, babamın olayını çözer sonra da başından beri olması gerektiği gibi herkes kendi yoluna giderdi. Sesten etkilenmem, babamın babamın buna bir çözüm bulamadığı anlamına geliyordu. Ya kaçar ya da yalnız başıma yaşardım. *Alin...* Alin bensiz daha iyi olurdu, dört yaşındaydı, unuturdu beni iki seneye kadar. Güzelce büyürdü. Böylesi daha iyi. *Yalnız olmak sorun değil. Halledebiliriz. Evet. Sorun değil.*

Uzandığım yerden kalktım. Çıktım arka bahçeden. Önce bana verilen odaya uğradım. İç çamaşır ve temiz kıyafetler aldım kendime. Sonra da banyoya girdim. Ellerime su değdirememek rezil bir durumdu. Aral olsaydı yardım ederdi duş almama ama yoktu. Önceden de yoktu. Halledebilirdim kendim.

Saçlarımı yıkarken genel itibarıyla avuçlarımı değil parmaklarımı kullandım. Sonra bandajlarını değiştirdim. Sol avucumda bir şey yoktu pek, sağ avucumda dikiş vardı. Sağ elime zarar vermeye meyilliydim sağlak olduğumdan sanırım.

Düşünmedim üzerine. Saçlarımı aynaya bakarak tararken kızıl saçlarıma bir an nefret duydum. Gözlerim banyo dolabındaki makasa ilişti. Kessem saçlarımı ne fark eder mesela? Ne olduğumu ya da kafamın içindekileri değiştirir mi? Değiştirmez. Kazanmam hiçbir şey. Ama kaybetmem de.

Elim makasa uzandı. Saçlarımı ensemden kavradığım gibi makası geçirdim içlerinden. Kesmek ve kesmemek bir şey değiştirmiyorsa keser hıncımı alırdım en azından. Kızıl olan her şeyden nefret ediyordum. En çok da babamdan çünkü bana bu genleri veren oydu. *Anneannem de kızıl benim aslında. Polonyalı üstelik... Annem ve babam nasıl tanıştı? Annem*

genetik mühendisi değil miydi? Siktir. Annem genetik mühendisi benim. Evet. Genetik mühendisi. Hem de uzman derecesinde...

Aynada kısa saçlarıma bakarken içimdeki öfkeyi frenlemek için masası sıktım avucumda ama avucum acıyınca makası öfkeyle lavaboya vurdum. Kahretsin! Dalga mı geçiyor bu kadın benimle?

"Lina."

Kapının ardından gelen sesle gözlerimi kapıya çevirdim. Sesten ötürü mü gelmişti yoksa zaten orada tetikte mi bekliyordu?

"İyiyim," dedim endişelenmemesi için. "Ne kadar iyi olabilirsem," diye mırıldandım. Lavaboya dökülen saçlarımı bir çırpıda toplayıp çöpe attım nefret dolarak. Ardından kapıya ilerledim ve açtım kilidi. Asla zayıflık göstermeden öfkeli harelerimi karşımdaki adama diktim. Gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Saçlarıma baktı, sonra bir anlığına lavaboya bakıp sonra tekrar saçlarıma.

"Saçların," dedi içi gitmiş gibi.

Gitmesin. Benim hiç gitmedi. Alışkınım zaten. Sürekli keserlerdi saçlarımı şimdi hatırladım. Kahretsin. Önceden hatırlasam kesmezdim aslında.

"Fazla uzamıştı," dedim tekdüze bir sesle. "Annem nerede?"

"Böyle mi olacak?" diye sordu kaşlarını çatmış bakarken gözlerime.

Neyi kastettiğinden emin olmak için, "Ne?" dedim.

"Sana olmanı söyledikleri kişi gibi mi davranacaksın?"

Kanıma dokundu söylediği. Bir tokat etkisi yarattı hatta. İfadesizliğime bir balyoz indirdi. Öyle mi yapıyordum? *Kahretsin. Tilki değilim ki ben Aral. Niye komutlarına kulak asıyorum o zaman?*

"Saçlarından, benden mi alacaksın hıncını?"

"Kimseye hıncım yok benim," dedim sinirle.

"Sinirlisin. Kime?"

"Herkese," dedim dürüstçe. "Kendim dahil herkese." Sonra duraksadım. "Hayır ya... Niye kendime kızayım? Ben mi istedim doğmayı? Ben mi yaptım kendimi böyle? Ben mi sustum? Hayır! Ben mi seçtim mesela bıçakladığım adama ikinci kez âşık olmayı?"

Yutkundu. Dili dudaklarında gezindi. Öylece karşımda dikilirken, "Sesini yükseltme," dedi ılımlı bir tutumla.

Sinir oluyordum bu sakinliğine. Hoşgörüsüne... Her şeyine sinir oluyordum. Ağzıma taktığı kelimelerine, tavırlarına ve bana öğrettiği her şeye... Kucakta oturup dert anlatmayı, her şeyin tesellisini bulmayı küçük

yaşta bırakmıştım. Babamla her şeyi rafa kaldırmıştım. Sonra gelmiş, her şeyle savaşabileceğime inandırmıştı beni. Üstelik boynumdaki tasmayı da biliyordu. Başımdaki belayı bildiği halde umut vermişti bana. Ondan önce konuşmayı da barışmayı da bilmiyordum ben. Bir adamın yalnızca beni öperek aklımı başımdan alabileceğini bile bilmiyordum. Hepsi onun suçuydu.

"Deniz duymasın," diye onayladım onu histerik bir gülüşle. "Abisinin, katiline âşık olduğunu bilmesin tabii."

"Lina," dedi sinirlenir gibi. "Üstüme gelme."

Bir adım atarak üzerine yürüdüm. "Git o zaman."

Dili dudakları üzerinde gezindi. Sonra aniden beni omuzladığında tepetaklak oldum. Kaşlarımı çattım. İsmini söyleyecekken tuttum kendimi.

"İndir beni bak bağırırım."

"Bağırırsan Alin korkar," dedi o da. "Alin dahil iki çocuk daha var evde."

Korkmasın. Çocuklar korkmasın. Ağlamasınlar. Yumruklarımı sıktım. Omzunda dikiş yok muydu? Sağ omzundaydım ama yine de geriliyor olmalıydı omzu.

"Bırak ben yürürüm. İndir beni," diye kızdım ona. "Yürüyeceğim."

Dinlemedi beni. Arka bahçeye sokup arkasından kapıyı kapattığı gibi yere indirdi ve duvara kafesledi beni. Ellerini yüzümün iki yana yaslayıp üzerime eğildi. Üzerinde lacivert bir gömlek vardı. Üzerime eğilince kol kısımları gerilmişti. Kokusu doldu burnuma. Duş almıştı o da. Kalbim özlemle çarptı. Kollarımı boynuna dolamak, sarılmak, onu öpmek ve ağlamak istiyorum. Gidecek kimsem yok benim ondan başka ve ona da gidemiyorum. İnsan kendi evinin camını penceresini indirir mi dönecek yüzü kalsın istese?

"Hadi bağır yüzüme," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sen, seni öldürmeye kalkan kadına deli gibi âşık olan aptal herifin tekisin, de bana."

Yutkundum. Kalbim acıdı. Acımasın. Acımamalı. *Ben seni öldüremem Aral. Sen ölürsen ben bununla yaşayamam ki.*

"Hadi söyle," diye teşvik etti beni. Bana kızıyor olsa da sakindi hâlâ. Sesini yükseltmiyordu hiç. "Aklım çıkıyor ama sen çıkmıyorsun, diye suçla beni. Bekliyorum Lina... Saçlarını öfkene kurban etmişsin diye oturup her bir telini yapıştırmak istediğim için suçla beni."

Sevme saçlarımı benim. Kıvırcık da değiller. Sevme hiçbir şeyimi.

"Konuşmak istemiyorum," dedim.

"Hayır konuşacağız," dedi sinirle. "Susuyorum ben zaten üç gündür Lina."

"Susmaya devam et o zaman," dedim bencilce. Burnum akacakmış gibi hissediyordum. "Sen susmayı seversin bana. Herkes bayılır bana susmaya."

Kızmıyorum sana bunun için Aral aslında. Ben olsaydım yerinde ben de söyleyemezdim. Hayır. Ben senin yerinde olsaydım seni sevmezdim. Korkardım senden. Kaçardım. Sen niye varsın bu kadar?

"İzin vermiyorsun susmama," diye kızdı bana. "Ben zaten seni üzmemek için susuyorum, sana zaman tanıyorum. Sen benim üzerime geliyorsun Lina. Beni kışkırtıyorsun." Sol elini indirip saç uçlarıma dokundu. "Kıymışsın saçlarına." İçim titredi. Öyle üzgün baktı ki saçlarıma, orada da canım varmış gibi sızladı uçları. Sol eli inip sağ elimi tuttu ve kaldırdı. "Duş mu aldın bu elle?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Ben yıkardım saçlarını, söyleseydin." *Burnum ve gözlerim sızlıyor ama ağlayamam şimdi.* "Eğer yardım isteseydin benden yıkardım ben saçlarını. Gözüne batmasın diye senden saklar, toplardım onları."

"İstemiyorum ama," deyip elimi kurtardım elinden. "Bu eli de saçlarımı da seni de istemiyorum."

"Kabul," dedi o da gözlerime bakarken. Canının acıdığını biliyordum. Benim de acıyordu. "İsteme beni. Zorla mı sevdireceğim sana kendimi Lina? Diyorsun ya yapmıştın bir kere yine yaparsın, diye. Zor olur ama yaparım," diye onayladı beni. "Eğer iyi olacaksan ben sensiz yine yaşarım. Haklısın, yaşadım daha önce. Haklısın, kimse ölmez aşkından. Eyvallah. Ama bırak yardım edeyim. Aynı şeyi istiyoruz madem, beni kendi halime bırak Lina. Kışkırtma beni. Bile bile yakma canımı benim. Bırak ben kendi halimde seveyim seni. Ne zararım var sana Lina? Gelme, dersen gelmem. Dokunma, dersen dokunmam. Biliyorsun. Bilmiyor musun?"

Biliyorum. Ağlamak istiyorum. Sarılıp özür dilemek, seni öpmek istiyorum. Ama yapmamam lazım, yapamam. Benden nefret et istiyorum Aral. Vazgeç istiyorum. Bazı insanlar böyle yaşar, diye değil Aral, nasıl bir hayatı hak ediyorsan öyle yaşa istiyorum. *Aral, hep aralık. Kara, hep karanlık. Kaderimiz bu belki de bizim... İstemediğimiz ne varsa yük olmuş bize.*

"İçine içine de ağlama Lina. Bırak aksın gözyaşların."

Sen sil diye mi? İstemem.

"Ağlamıyorum," dedim sesimi duygusuz tutabilmek için büyük bir çaba sarf ederek.

"Gözyaşın düşmüyor diye ağladığını anlamam mı sanıyorsun?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. O siyah gözler içimi görüyordu benim. "Gözyaşını silemiyorum diye hissedemez miyim sanıyorsun Lina?"

Tam şu an Aral'ı öpmeyi, yüzümü boynuna gömmeyi, onun dizinde oturup tesellilerine teslim olmayı o kadar çok istiyordum ki... Kahretsin... Elimi uzatıp göğsüne yasladım ve hafifçe ittim. Geri çekildi. Kafesimden kaçtım. Ondan kaçtım.

"Kaçmak özgürlük değil," dedi arkamdan.

"Zihnimde neyi yaşatıyorsam onun esiriyim ben. Sen söyledin," dedim. Burnumu çekerek kapıyı açtım ve çıktım. Onu daha fazla dinlemek istemiyordum.

Titreyen ellerimi birbirine geçirip annemin kaldığı odaya gittim fakat orada değildi. Hastalığı bile yalan belki de annemin... Hastaneye kaldırılmadan önce ne yaşandı evde? Neden kaldırıldı hastaneye tam olarak? Babam olmalı hastaneye gelen gerçekten. Babamı iki kez yanlış teşhis etmiş olamam. Ama neden geldi her şeye rağmen? Aranıyor olmasına rağmen neden geldi? Bana neden gelmedi? Niye çevirmedi bana yüzünü? Benim tanıdığım anne ve babam değiller sanki şimdi... Önceden böyle değildi Aral. Ya da sen beni sevince mi açıldı benim gözüm de batıyor her şey bana şimdi?

Annemi bulamayınca salona yöneldi adımlarım. Aral koridorun sonunda beni bekliyordu. Annemi sormuştum ona. O biliyordu odasında olmadığını zaten. Salondaydı demek ki.

"Sakin ol," dedi bana ama onu umursamadım.

Ruhsuzca önünden geçip salona yöneldim. O da peşimden geldi. Birlikte girdik salona. Deniz'i gördüm ilk, üzerinde basketbol forması vardı. Teni terden parlıyordu, saçları yüzüne düşmüştü. Yeşil bir sıvı içiyordu. Gözleri bize çevrildi onun da. Gözlerimi kaçırdım bir suçlu gibi. Gibisi fazla. *Çok fazla her şey.*

Annemin sesine yöneldi bakışlarım. Camlı alanda oturuyorlardı yine Güneş ablayla. İkisi de gözlerini bana çevirdiklerinde annemin yüzüne endişe ve hüzün oturdu. Önce saçlarıma sonra da ellerime baktı. Herkesten önce Alin verdi ilk tepkiyi. Beni gördüğü gibi yüzü aydınlandı. *Alin, aydınlık demek. İsmi çok yakışıyor. Benim ismim cennet çiçeği, benim gibi ölümü çağrıştırıyor.*

Alin aniden üstüme atılınca adımlarım duraksadı ve geri çekildim istemsizce. Alin bunu fark etmedi bile, bacaklarıma sarıldı.

"Lina'cığım," dedi neşeyle çenesini bacağıma yaslayıp gülümseyerek bana bakarken. "Ayal'cığım aytık iyileştiğini söyedi. Biy daha hasta olma."

Saçlarını okşamak istedim ama elim gitmedi. Burnum sızladı. Acaba sana hiç vurdum mu Alin? Uyanıp korkuttum mu seni hiç? Beni, seninle sınadılar mı hiç? Annem ve Aral'la sınamışlar daha önce. Seninle de sınamışlardır belki... Belki de beni şu an babamla sınıyorlar... Belki de hatırlamadığım bir sürü şey var...

"Lina'cığım?" dedi Alin, bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmiş gibi yüzü asılırken.

Beni iyi hatırla istiyorum Alin. Bencilce belki ama iyi hatırla istiyorum. İyi olmaya çalıştım çünkü ben hep. Bana kötü şeyler yaptırdılar, ben sadece kendimi korumak istedim Alin. Birilerini korumak istedim. Kötü olmak istemedim hiç. Doktor olmak istedim. Belki de çok ölüm gördüğümden... Biri ölürken müdahale etmek istediğimden belki de... Bilmiyorum Alin.

Gözlerimin önünde kamptaki o küçük kız canlandığında gözlerimi kapattım. *Hayır. Alin öyle olmayacak. Alin yaşayacak. Alin kocaman bir kız olacak. Harika bir mesleği olacak. Bir ablası olmayacak belki ama arkadaşları olacak kız kardeşi gibi olan. Harika bir adam bulacak kalbine göre, evlenip kendi ailesini kuracak. Görmeyeceğim hiçbirini ama ben ve beni takip eden kötülük olmadan daha iyi olacak.*

Kazağımı çekiştirirken, "Lina'cığım?" dedi üzgün bir sesle. "Küstün mü bana? Yeden konuşmuyoysun?"

Gözlerimi açtım. Herkes beni izliyordu. Üzerimdeki bakışları hissedebiliyordum. İzlenmekten hoşlanmıyorum. *Ne olur umursamayın beni. Görünmez olmak istiyorum yine.*

"Seni çok seviyorum ben," dedim gülümseyip. Yutkundum ve titreyen ellerimi saçlarına uzattım. Kıyamayarak okşadım saçlarını. Yüzü aydınlandı hemen tekrar. Yanağını okşadım sevgiyle. "Küsemem ki sana da," diye fısıldadım. Aral'a küstüm, Aral unutamaz beni büyüdükçe. Ama sen küçüksün Alin, büyüdükçe hiç yokmuşum gibi olacağım senin için.

Kollarını havaya kaldırdı, yumruklarını açıp kapattı. Eğilip onu kucağıma aldım. Sıkıca sarıldım ona, göğsüme bastırdım. Omzunu öptüm. Minik ellerini saçlarımda hissettim.

"Saşlayını yeden kestiydin Lina'cığım? Usun daha güseldi."

Uzar yine Alin. Hep uzadılar. Yine uzarlar.
Yine uzarlar. Bir onları küstürmüyorum ben.
"Uzarlar yine," diye mırıldandım.

Annemle göz göze geldiğimizde mavi gözlerinin dolduğunu gördüm. Ağlamak üzereydi. Hüznün yanında endişe ve korku vardı gözlerinde. Ben miydim sebebi yoksa sustukları mı emin değildim ama artık fark etmezdi. Bana şimdi cevaplar verecekti, bu kez Aral'ın üzerine yıkamazdı kendi sorumluluklarını. Son şansıydı bu artık. Biraz olsun değer veriyorsa bana cevap vermesi için son şansıydı. Hasta olduğuna inancım kalmamıştı artık, sormaktan da korkmayacaktım. Beni buraya onlar getirmişti. Dolmuştum. Patlayacaktım.

Arkamda duran adamın varlığını hissettim. Tam arkamda duruyordu ve düşsem tutulacakmışım hissi doğuyordu içime. Bu hissi de istemiyordum artık. Kendim dururdum ayakta. Bana böyle öğretildi zira.

"Konuşabilir miyiz?" dedim annemin gözlerine bakarak. "Şimdi."

Annemin gözlerinden birer yaş düştüğünde Güneş abla araya girecek oldu ama gözleri Aral'a çevrildiğinde vazgeçti bundan.

"Ye oluyoy Lina'cığım?" diye sordu Alin her an ağlayacakmış gibi bir ifadeyle.

Annem ağladığı için endişelenmişti küçük kalbi. Kafamı iki yana salladım. "Bir şey olmuyor minik sincap," deyip gülümsedim. *Sahte gülüşlerime sığındığım günlere dönmüş gibiydim. Bak Aral, bir adım bile kaçamıyor insan bir kere eli üzerinde gezen ölümden.*

Alin'in yanağını öptüm sevgiyle. Sanki son kez öpüyormuşum gibi öptüm onu. "Batı ile oyna sen. Ben annenle konuşacağım. Sonra seninle konuşacağım tamam mı?"

Kafasını salladı. "Tamam," deyip yanağımdan öptü beni.

Onu yere bıraktım. Yanağını okşadım. Aral yanımdan geçip anneme ilerledi doğruca. Tekerlekli sandalyesinin arkasına geçti. Aral gibi birini hak etmiyordum ben gerçekten. O mumu üflerken onu dilemiştim. Keşke daha çok öpmüş olsaydım onu...

Arkamı dönüp arka bahçeye ilerledim doğrudan. Eve en uzak nokta orasıydı. Sesimiz gitmezdi ben sesimi kontrol edemezsem. *Çocuklar korkmasın. Alin korkmasın. Alin ağlamasın hiç.*

Arka bahçeye girip doğruca dün gece uzandığım koltuğa ilerledim. Oturdum. Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Kaybetmemeliydim. Henüz beni tam olarak ne tetikler emin olamıyor, kestiremiyordum.

Zihnimde ne tür kalıntılar olduğundan emin değildim. O yüzden sakin olmak en iyisiydi. Bir de anneme zarar vermek istemezdim hiç. Ellerimi dizlerimin altına sıkıştırdım. Ufak da olsa bir önlem almak istemiştim.

Aral annemi karşıma kadar getirdi. Kendisi de yanıma oturdu. Ne çok yakındı ne de çok uzak. Olması gerektiği gibi. Beni izlediğini hissettim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Verdim nefesimi ve gözlerimi açıp annemin yüzüne diktim. Gözbebekleri titriyordu endişeden. *Düşünme Lina. Onlar sana üzülmemiş. Sen de üzülme. Boşuna çalışmış, Asaf'a oyuncak edilmişsin. Bunu düşün. Sor, al cevaplarını. Kendini düşün.*

"Dinliyorum," dedim gözlerine bakarken. "Dünyam başıma yıkıldı. Artık sorumluluklarını onun üzerine yıkamazsın," derken başımla Aral'ı işaret ettim. "O savdı sırasını. Sıra sende. Gözlerime bak, anlat bana onun yaptığı gibi."

Annem gözünden yaşlar düşerken çaresiz hisseder gibi ellerine baktı. Tekerlekli sandalyede oturan, kırklarının sonuna yaklaşan, kahverengi saçlarına beyaz düşen kadına baktım. Bir insan çok sevdiği birine bu kadar yabancı düşebilir miydi gerçekten?

"Gerçekten hasta mısın şu an?" diye sordum içimde her bir zerrem içerleye içerleye. "Kanser olmaktan bahsetmiyorum. Gözlerimle gördüm onda her şeyi... Şu andan bahsediyorum. Şu an gerçekten hasta mısın?"

Gözyaşları şiddetlendi ama sustu bana. *Değilmiş. Kahretsin. Hasta değilmiş. Alin'in gözyaşları, benim aklımı kaybedişlerim boşunaymış yine.*

Dudaklarımdan histerik bir gülüş döküldü. "Değilsin," dedim gülerek. Sol elimi dudaklarıma kapattım gülüşümü durdurmak, soğukkanlılığımı korumak için ama pek mümkün değildi.

"Hasta değilsin," dedim gülümseyerek. Gözlerimi Aral'a çevirdim. Endişeli, acı çeken bir ifadeyle bakıyordu yüzüme. O bana öyle bakınca içerliyordum.

"Hasta değilmiş," dedim ona da sanki duymamış gibi. "Biliyor muydun bunu da?"

Kafasını iki yana salladı. "Bilmiyordum."

Kafamı salladım. Parmaklarımı soyduğum dudaklarımda gezdirdim. İnanamıyordum bu olanlara. "Doktor da mı işin içinde?" diye mırıldandım. Sonra gözlerimi anneme çevirdim. "Ya da sen mi kandırdın onu da? Bilim insanısın. Genetik mühendisisin."

Elimi gözlerime götürdüm, sonra alnıma ve gözüme yasladım avucumu. Öfkemin, içimde bir çığ gibi büyüdüğünü hissettim. Farkındalığı

sonra gelen bir acı hissi gibiydi. Yüzümdeki gülümseme soldu yavaşça. Hayal kırıklığı oturdu omuzlarıma.

"Öleceksin sandım," diye mırıldandım yere bakarken. "Alin çok korktu, ağladı. Annesiz kalacak diye çok korktum."

"Lina," dedi titrek bir ses.

Duymaya tahammül edemiyormuş gibi kafamı iki yana salladım. "Nasıl yapabildin bunu? Benim ne olduğumu bildiğin halde Alin'i nasıl benimle bırakabildin? Hiçbir şey hatırlamadığımı bildiğin halde beni tanımadığım bunca insanın içinde nasıl tek bırakabildin?"

Aklım almıyordu. Annem olamazdı bunları yapan kişi. Böyle bir kadın değildi. Kör olamazdım bu kadar. *Sevilmemek nedir bilirdim ben Aral. Sevgiyi karıştırmış olamazdım.* Bir şey vardı bu işin içinde. Kabul edemiyordum ben, annem ve babamın yaptıklarını, sustuklarını. Kabul edemiyorum.

"Yapmak zorundaydım."

"Ne yaptın kendine?" diye sordum buz gibi bir sesle gözlerimi yüzüne dikip. Ağlamasına bile üzülemedim. Susmadım bu kez. O bana acımış mıydı ki ben acıyacaktım ona? "İlaç falan mı içtin? Bir şey mi yaptın kendine? Ne oldu o evde anlat!"

Aral kalkacağımı sanıp tuttu beni kolumdan nazikçe. Hiddetle çektim kolumu.

"Bırak!" diye bağırdım ona da. "Ne olduğunu anlat bana. Her şeyi. Neden zorundaydın anlat!"

Ağlaması şiddetlendi. Sağ elini dudaklarına kapatıp hüngür hüngür ağlarken asla bakmıyordu yüzüme ve bu beni daha da sinirlendiriyordu.

"Niye körsün bana bu kadar?" diye sordum hayal kırıklığı içinde. Genzim ağrımaya başladı. Başım da ağrıyordu. İçim sıkılıyor, ruhum ağrıyordu. "Anne dön bir bak bana," dedim burnum akmaya başlarken. "Dön bak bana. İyi mi görünüyorum? Allah aşkına bir dön bak bana!" Sesim yalvarır gibiydi. "Gözlerime bak! Ellerime bak anne. Saçlarıma bak! Bana bak!"

Her kelimemde daha çok ezilişini, kahroluşunu izledim.

"Lina," dedi Aral beni sakinleştirmek ister gibi.

Önce Aral'a sonra da anneme baktım. "Dön bir bak şu adamın yüzüne. Bu adam yabancı anne. Şu damın bana bakarken bir yüzüne bak! Bana ne kadar üzüldüğüne bak!" Hayal kırıklığı öfkemi bastırıyor, her

şeyi yıkma isteğiyle dolduruyordu içimi. "Sen doğurdun beni, gözlerime bak... O da mı yalan?"

Ağlama isteğiyle dolup taştığımda kafamı kaldırıp cam tavana baktım. Ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım. Sıktığım yumruklarım arasına Aral'ın parmakları girdiğinde avuçlarımın çok acıdığını fark ettim. Onun parmağını sıktım, canım daha az acıdı ama kalbimin sızısı baş gösterdi bu sefer de.

"Özür dilerim," dedi annem ağlayarak. "Özür dilerim Lina... Konuşamadığım için özür dilerim. Ama konuşamam. Konuşmamam lazım. Konuşmamak için uyuttum kendimi. Özür dilerim."

"Neyden korkuyorsun bu kadar?" diye sordum gözlerimi ona çevirip. "Kimden korkuyorsun? Kızıl Tilkilerden mi?"

İrkildiğini hissettim. Canımı yaktı bu. Daha önce zarar vermişlerdi ona beni ararken, hatırlıyordum. *Kahretsin.* Ne biliyor? Ne kadarını biliyor da korkuyor bu kadar? Alin'i ve beni tek bırakacak kadar susmasını gerektiren şey ne? Aral'ın parmağını bırakıp kalktım oturduğum yerden. Sakin olmaya çalışıyordum. Hayal kırıklıklarımı bir kenara koyup anlamaya çalışarak ona ilerledim. Bir çocuğu ikna etmek ister gibi yanına yaklaşıp diz çöktüm. Ellerimi dizlerine yasladım.

"Gerçekten kızın mıyım ben senin?" diye sordum dolu gözlerle yüzüne bakarken.

Ağlayarak kafasını salladı. "Öylesin. Sen benim Lina'msın," dedi ağlayarak.

"Bana bir sebep ver o zaman," dedim bunu çok isteyerek. "Bana mantıklı bir sebep versen her şeyi anlamaya çalışırım anne. Biliyorsun. Bir sebep ver bana. Dünyam yıkıldı zaten başıma. Ayağa kalkmam için, tekrar inşa etmem için bir sebep var. Olmaz mı?"

Titreyen ellerini yüzüme uzattı üzüntüyle. Yanağımı sonra da kestiğim saçlarımı okşadı.

"Çok istiyorum Lina. Mutlu olmanı, tüm bunlardan uzak bir hayat yaşamanı çok istiyorum."

Kafamı salladım. "Ben de istiyorum," dedim ağlayarak. "Ne olduğunu anlat bana bileyim. Ne yaşadığımı bileyim. Çözüm bulayım. Babamı bulayım. Ha? Olmaz mı anne?"

Kafasını iki yana salladı. "Anlatamam." Çaresizlikle dizlerine yasladığım elimi tuttu sıkıca. "Anlatırsam yararından çok zararı dokunur herkese."

Gözlerimi kapattım öfkelenmemek için. Onu anlamaya çalıştım. Korktuğu çok belliydi çünkü. Aral'ın kucağında korkudan ağladığım zamanki halime benziyordu.

"Tehdit mi ediyorlar seni?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Ağlayarak, "Asaf Soylu," dediğinde kaşlarım çatıldı. "O geldiğinde anladım."

Kanın beynime yürüdüğünü hissettim. "Nasıl yani?"

"Babanın taziyesine... Asaf Soylu gelince anladım."

Neyi anlamıştı? Tehdit mi etmişti annemi o soysuz? Annem o yüzden mi göz yummuştu orada işe girmeme? Ne demişti anneme? Ben neyi gözden kaçırmıştım?

Dişlerimi sıktım. "Asaf bir şey mi söyledi sana?"

Kafasını iki yana salladı. "O adam albino... Ama gözleri çok iyi görüyor Lina."

Kalbimde bir ritim bozukluğu başladı. "Ne demek bu?"

"Bu çok... Çok ama çok nadir bir şey," dedi gözyaşlarını silerken. Annem genetik mühendisi. "Çok," diye üstüne bastırıyorsa bir şey var demekti. Normal olmayan bir şey var demekti. "Gelip de sana öyle bakınca çok korktum Lina. Seni yine benden alırlar diye çok korktum."

Siktir. Asaf da mı tilki? Kampta hiç beyaz saç görmedim ben halbuki. Hatırlamıyorum böyle bir detay.

Ağzımın kuruduğunu hissediyordum. "O da mı tilki?"

Kafasını iki yana salladı. Neydi o zaman?

"Mektup geldi," diye devam etti annem. "Tehdit ettiler beni Lina. Seninle... Susmam için..."

Aral daha önce bahsetmişti o mektuptan ama bir türlü okuyamamıştım. Unutmuştum bile. Aptaldım. Okumam gerekirdi. Kahretsin. Allah beni kahretsin de kurtulayım.

"Benimle seni nasıl tehdit ettiler anne?" Ellerini tuttum sakinleşmesini isteyerek. Söylediği her şey çok önemliydi. Ne duysam kârdı şu raddede. "Sakin ol. Kimsenin sana veya Alin'e bir şey yapmasına izin vermem."

Ağlamaya devam ederken kafasını iki yana salladı. "Seni tekrar kaybetmek istemiyorum." O kadar çaresizce korkuyordu ki yalvaracaktı sanki susmak için. "Yaşa istiyorum." Titreyen ellerini yüzüme yasladı. "Sen benim kızımsın. Sen benim güzel Lina'msın. Genecciksin, hayat dolusun. Normal bir hayatın olsun istiyorum... Çok mutluydum Lina. Bu evde

seni mutlu gördüğüm için çok mutluydum. Özür dilerim. Özür dilerim bir tanem. Ama benim susmam lazım. Yapamam..."

Dişlerimi sıktım öfkeyle. Bize, bana bunu yaşatan herkese ve her şeye öfke duyuyordum ve elimden hiçbir şey gelmiyordu. Gidip boğazına çökemiyordum bize bunu yapanların. Hesabını soramıyordum. Fişini çekemiyordum. Durduramıyordum. Oynamaya mahkûm edilmiş bir kukla gibi hissediyordum yalnızca.

"Susmak için mi uyuttun kendini?" diye sordum ona daha yumuşak bir sesle. Annemden nefret etmeme gerek yoktu. O kendinden nefret ediyordu zaten. Hayal kırıklığına gerek yoktu, belli ki annem de hayal kırıklığı olduğunun farkındaydı zaten.

Kafasını salladı. "Mecbur kaldım Lina," dedi inanmamı ister gibi ellerimi tutarak. Benim bildiğim şeyleri... Öğrenmemeleri lazım."

Ne biliyor bu kadar korkacak? O bir genetik mühendisi, babamsa belli ki bir tilki. Nasıl tanıştılar?

"Mesleğinle mi ilgili bu?" diye sordum tahminimi onaylatabilmek için.

Sessiz kalarak gözlerime baktı yalnızca. *Öyle.*

"Babamla nerede tanıştınız anne?" diye sordum bu kez.

Tüyleri ürperdi. Yutkundum. *Kampta olamaz. Benim gibi çocuklar üzerinde deney yaptığını söyleme bana ne olur.*

"Kampta mı?"

"Hayır," dedi anında. "Ben yapamam Lina öyle şeyler. Yapmam."

Nasıl şeyler anne?

"Nasıl tanıştınız o zaman?" diye direttim söylemesi için.

"Ba...ban buldu beni," dedi. Israr edeceğimi bildiğinden zorla da olsa söylüyordu.

"Senden bir şey mi istedi?"

"Ben konuşamam," dedi ağlayarak. Kafasını iki yana salladı. "Özür dilerim."

Korkuyor. Çok korkuyor ve gerçek bir korku bu. Benim hissettiğim gibi bir korku... Gözlerinin içi titriyor konuşurken. Çaresizliği tıpkı bana benziyor.

"Hastaneye gelen babamdı değil mi?" diye sordum konuyu değiştirerek. Hazır cevap veriyorken en azından tahminlerimin doğruluğunu teyit etmek istiyordum.

Şaşkınlıkla baktı gözlerime. "Babanı mı gördün?"

Uyuyormuş annem o sırada. Babam neden geldi o zaman?

Annemin ağlaması hem şiddetlendi hem de umutlandı bu söylediğime. "Beni o uyandırmış olabilir," dedi umutlanarak hemen. "*Antidot* verilmeden bir aydan önce uyanmamalıydım çünkü."

Annem konuşmaya bu kadar korkuyorken Antidot'u bilebilecek tek kişi babamdı. O zaman gelen gerçekten babam olmalıydı. Babam, annemin uyanmasını istemiş olmalı o halde. *Neden? Ne olsun istiyor tam olarak? Neden gelmiyor? Neden beni çekip çıkarmıyor düştüğüm çukurdan? Annem susuyor, babamsa saklanıyor benden. Bir Aral var yüzümü görmek isteyen, onun da yüzüne bakmaya hakkım yok hiç. Bence Yaratıcı seni hiç sevmemiş Lina.*

"Anne," diye mırıldandım mavi gözlerine kalp kırıklığı içinde bakarken. "Beni gerçekten seviyor musun?"

Gözyaşları içinde kafasını sallarken titreyen eli yüzüme uzandı. "Çok seviyorum." Nemli kirpiklerimi okşadı başparmağı. "Yaşadığın şeyler için kendimi hiç affetmedim Lina. Sen de affetme beni ama çok seviyorum seni. Belki de çok kızıyorsun bana seni doğurduğum için bile ama Lina, gerçekten çok inanmıştım seni güzelce büyüteceğimize." Gözyaşları ellerimizin üzerine düşerken sesindeki hayattan hak ettiğini alamamış olma hali kanlı canlıydı. "Sana sahip olduğumuz bir hayatı o kadar çok istedim ki... Seni çok istediğim halde hiç yetemediğim için özür dilerim."

O öyle söyleyince o kadar üzüldüm ki gözlerimden birer damla yaş süzüldü. *Annem seviyormuş beni. Mecburiyetten susmuş. Çok istediği için doğurmuş beni. İstemiş beni. Böyle olsun istemezmiş. Yetinebilirim ben bununla. Yetinirim değil mi? Affetmeye çalışırım, affederim bile belki. Değil mi Aral? Sen beni affetmişsin. Belki ben de affederim annemi, babamı, kendimi... Bir gün. Olmaz mı Aral?*

Annem gözyaşlarımı sildiğinde yutkunup burnumu çektim ve ayağa kalktım yavaşça. Yanaklarımı kuruladım. Anneme arkamı dönüp Aral'a bakmadan koltuğun üzerine bıraktığım montumu üzerime giydim yavaşça.

Adımlarımı çıkışa yönlendirmiştim ki annemin söyledikleri yerime çiviledi beni.

"Sen tilki değilsin," dedi boğuk bir sesle arkamdan. "Saçlarına kıyma bir daha."

Kalbim ağrıdı. Ağlama isteğim arttı. Yere çevirdim gözlerimi. Kısa saçlarım yüzümün iki yanına düştü. *Saçlarımı kazaklarımın altından*

çıkarmayı unuturdum hep küçüklüğümden beri. Uzun olduklarını saklamak ister gibi... Sebebini şimdi anladım anne.

"Baban dönecek," dedi emin bir sesle. "Yaşıyorsa mutlaka döner. O yaşıyorsa anlatırım sana her şeyi ama onun yaşadığından emin olmam lazım."

Kafamı salladım sadece. Makul bir istekti. Ben de korktuğumda Aral olsun istiyordum yanımda. Babam burada olsaydı, babam olsun isterdim. Yoktu ama artık. İkisi de yoktu artık benim için. Birine dargındım, diğerine de yangındım, kaçsın kurtulsun Aral benden.

"Dışarıda bekliyorum," dedim Aral'a bakmadan.

Nereye gitmek istediğimi bildiğini biliyordum. Muhtemelen o da çok öfkeliydi şu an. Asaf'ı eline verseler bu kez on üç dakikadan fazlasını isterdi. Biliyordum.

Yangından kaçar gibi doğruca çıktım arka bahçeden. İçim sıkılıyordu yine. Dümdüz yoluma devam edip salona girdim. Alin'in bakışları bana çevrildiğinde ona elimi uzattım. Koşarak yanıma geldi ve elimi tuttu. Onu merdivenlerin olduğu kısma çektim. Merdivenlere oturttum ve önünde eğildim. Ellerini öptüm.

"Ağladın mı Lina'cığım?"

Kafamı iki yana salladım.

"Elleyine ye oldu? Düstün mü yine?"

Kafamı salladım. "Alin."

"Hım?" diye mırıldandı.

Yutkundum, parlak mavi gözlerine bakarken içim gidiyordu. Ona zarar vermeye kalkarlarsa dünyayı başlarına yıkardım. Yeminim olsun bu kez elimi gerçekten kana bulardım.

"Ben iyi biri miyim sence?"

Kafasını salladı.

"Sana hiç vurdum mu ben? Korkuttum mu hiç?"

Kafasını iki yana salladı. "Lina'cığım beni çok seviyoy vuymas ki bana," diye savundu beni hemen. "Ben de Lina'cığımı çok seviyoyum. Ağlama. Üsülüyoyoyum ben. Anneciğim de ağlamasın."

Yanağını okşadım sevgiyle. "Şimdi bir oyun öğreteceğim sana," deyip dudaklarımı birbirine bastırdım. Yutkundum. "Eğer ıslık sesi duyarsan... Saklanacaksın tamam mı? Benim yanıma değil ama. Başka bir yere. Saklambaç oyunu gibi... Islık sesi duyarsan saklan bir yere tamam mı?"

Heyecanla parladı gözleri. "Sakyambaç mı oynayacağız?"

Kafamı salladım. "Şimdi değil ama. Islık sesi duyunca tamam mı?"

Dudaklarını büzdü ve ıslık çalmaya çalıştı ama beceremedi. Kaşlarını çattı mutsuzca. "Ama Lina'cığım ben ıyık çalamıyoyum ki."

"Sen değil," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Başkası çalarsa saklanacaksın tamam mı? Ben... Ebe olacağım... Saklan mutlaka bir yere."

Kafasını salladı. "Tamam... Batı da oynasın mı bisimle? Meyek de oynasın. Doyu'cuğum da."

Kafamı salladım. "Olur. Ama unutmak yok bu kuralı tamam mı?"

Kafasını salladı parlak mavi gözleri gözlerime bakarken. Uzanıp gözlerinden öperken onu gözlerimi kapattım ve birer damla yaş süzüldü kirpiklerimden. Alin görmeden sildim. Bir öpücük daha bıraktım yanağına.

"Ben şimdi... Okula gidip geleceğim. Güzel güzel oyna Batı'yla."

Kafasını salladı. "Tamam. Hiç şımaymam."

Ona içim giderek gülümsedim. Elini öptüm. Saçlarıma dokundu gülümseyerek. Uzanıp yanağımı öptü ve seke seke Batı'nın yanına gitti. İçim ezilerek kalktım, gözlerimi kurulayarak kapıya ilerledim.

Kapıyı açtığımda Deniz'le karşılaştım. Kapının önünde sigara içiyordu. İşe gidecekti sanırım.

"İyi misin Lina?" diye sordu gözlerini yüzümde gezdirirken.

Ona bakmadan botlarımı giydim. "İyiyim."

Verandaya çıkıp derin bir nefes aldım ve merdivenlere yöneldim doğrudan.

Peşim sıra Deniz de inmeye başlamıştı merdivenleri. "Konuşmak ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. *Abine ne yaptığımı ağlayarak anlatırım sonra. Sen de kaldıramazsın duyduklarını.*

Ayak sesleri beni takip ederken, "Ne oldu aranızda?" diye sordu bu kez. *Deniz ilişkimizin gerçek olduğunu biliyormuş. Gerçi o yemekte herkes anlamış olmalı zaten gerçek olduğumuzu. Artık değiliz ama. Olamayız.*

"Ne olmuş?" diye sordum burnumu çekip. Ona asla bakmıyordum.

Deniz bana yetişip yanımda yürümeye başladığında bakışlarını yüzümde hissettim. "Aranız bozulmuş," dedi yanımda yürürken. "Bu üç günde..."

Sahi... Aral hastanede oluşumu nasıl açıklamıştı? Lina elini kesti, kan gördü, meğer kan tutuyormuş, bayıldı mı demişti? Üç gün tutmuş, dördüncü gün bırakmış beni kan. Bırakmamış. Kan, benim avuçlarıma oturmuş.

Burnumu çektim yine. Omuz silktim sonra umursamıyormuş gibi. "Denedik, olmadı. Nasip..."

"Olmadı mı?" diye sordu. Bu cevabıma inanmamıştı. "Siz mi? Ben, bu kadar olan çok az şey gördüm Lina."

"Göründüğü gibi değilmiş demek ki," dedim huysuzca.

Gidebilir miydi başımdan... Yüzüne bakamıyordum zaten Aral'a benziyor diye. Gitsindi. Aral'ın miyavladığı videoyu da izleyememiştim ben, şimdi hatırladım.

"Lina," dedi Deniz, adımları durup beni de durdururken. "Yanlış anlama beni, ben burnumu sokmam kimsenin ilişkisine."

Biliyorum. Abin harika biri çünkü. Çok iyi yetiştirmiş sizi. Pırlanta gibisiniz hepiniz. En çok da o yüzden utanıyorum zaten sizden.

"Abime de güvenim sonsuz, yapmaz biliyorum ama eğer sorun abimse söyle bana bileyim."

Aral'a karşı beni savunacak mıydı yani? Gözlerimi kaldırıp yüzüne baktım. Aral'a ne kadar benziyordu gerçekten... Ama Aral daha güzeldi. Gözleri ve sol gözünün altındaki ben çok güzeldi. *Benim o ben biliyor musun Deniz?* Bana vermişti.

"Abini mi döveceksin?" diye sordum boğuk bir sesle.

Bana üzüldüğü her halinden belli bir ifadeyle baktı yüzüme. "Yok, yapamam," dedi net bir ses, yumuşak bir ifadeyle yüzüme bakarken. "Silkelerim ama onu kendine gelsin diye. O senin kim olduğunu unutmuş olamaz."

Genzim sızladı. "Aral'ın beni uzun zamandır sevdiğini biliyor muydun?" diye soruverdim kendimi tutamayıp. *Aral beni neden unutmuyor Deniz? Kaldıramıyorum ben bunu.*

Deniz'in bakışları değişti. "Hass," diye fısıldarken sağ elinin parmakları kapattı dudaklarını. Sakalını okşadı sonra. Yutkundu. "Hatırlıyor musun?"

Kafamı salladım. Hatırlıyordum az biraz. Nasıl tanıştığımızı, bana mesaj attığında ne kadar heyecanlandığımı, onu görünce karnımın ağrıdığını, ellerimizi ölçüp fotoğrafını çektiğimi, Deniz'in masamıza şarap göndermesi sonucu ilk kez alkol alıp gerginliğimden kurtulunca onunla tatlı tatlı sohbet ettiğimi, sarhoşluğun verdiği cesaretle elini tuttuğumu ve Aral'ın o kendinden memnun halini, gülüşlerini, beni içi giderek izleyişlerini ve bunu henüz yeni fark edişlerimi... Her şeyi hatırlıyordum onunla ilgili.

Deniz'in yüzünde üzgün bir ifade belirdi. Sanırım Aral'ı unuttuğum ve o da bana kendini hatırlatmadığı için ona küstüğümü düşünüyordu

şu an. Üçkâğıtçı gibi hissediyordum kendimi. Neden unuttuğumu sanıyordu acaba Deniz?

"Ailelerimizin durumu ortada," dedi üzgün bir ifadeyle. "Babanın, abimi senden uzak tutmak istemesi normal Lina. Kızma abime çok."

Babam istememiş mi sanıyorlar? Unutunca Aral'ı benden uzak mı tutmuş sanıyorlar? Belki de böyle oldu gerçekten... Ama sebepler farklı işte.

Yutmaya çalıştım boğazımdaki yumruyu. Kafamı salladım. Gülümsedi bana hafifçe. Saçlarıma baktı sonra. Bunu iyi bir ruh halinde yapmadığımı tahmin ediyordu ama çaktırmadı hiç.

"Yakışmış," dedi samimiyetle.

"Teşekkürler," dedim yalnızca.

Aral'ın ayak seslerini işittim sonra. Adım aralığından tanıdım hemen. Yanımızdaydı bir dakika dolmadan.

"İşe mi?" diye sordu Deniz'e.

"Evet. Sen?"

"Karakola," dedi. Öfkeli ve gergindi. Ben de öyleydim.

Deniz merakla, "Ekin de gelecek mi?" diye sordu.

Kafasını salladı Aral. İç çekti sabırla. Aral'ın bir sürü derdi vardı ve ben de en büyüklerindendim. Ekin de böyle hissetmişti belki de. Ben de uzak olmak istiyordum ondan. Kendi pisliğimi kendim temizleyeyim, Aral hep temiz kalsın istiyordum. Kan sıçramasın ona hiç.

"Gelecek."

"Ben de geleyim mi?"

"Neden?" diye sordu Aral dikkatle Deniz'e bakarken.

"Kulağıma bir şey geldi de. Silkelerdim biraz."

Kaşları çatıldı Aral'ın. "Ne yapmış?"

Deniz dilini dudakları üzerinde gezdirdi. "Pars'ın omzuna kelebek kondurmuş."

Kaşlarım çatıldı. Pars'ı mı bıçaklamıştı? Omzundan? Aral'ın omzu için mi? Aral'ı, Pars mı vurdurtmuş? Asaf ve Pars'ın ilişkisi ne tam olarak? Ekin ne kadarını biliyor? Beni de abisine gönderen oydu hem. Elimde cennet çiçekleriyle... Çok şey biliyor o da.

Aral sabırla yüzünü okşadı. "Sinir hastası olacağım bu çocuk yüzünden."

"Ben konuşurum," dedi Deniz.

Aral kafasını iki yana salladı. "Sen işe git. Ben hallederim."

"Geleyim yine de," dedi Deniz. Israrcı davranıyordu. "Lazım olacakmışım gibi bir his var içimde."

Benim de vardı içimde o histen. Aral kendini kaybedecekmiş gibi hissediyordum nedense. Kaybetmemesi lazımdı. Başına bir iş gelirse affetmezdim kendimi. Kimse için başını eğsin de istemiyordum. Onun başını eğdirenle çok büyük problemlerim olurdu.

Birlikte bahçeden çıktık. Kürşat'ın arabasına bindik hepimiz. Deniz öne oturdu. Aral ve ben arkaya oturduk. Aral'ın yanımdaki varlığını ve kokusunu hissetmek bazı şeyleri hatırlatıp durduğundan derin nefes almaktan olabildiğince kaçındım. Eskiden olsa daha yakın oturur, Aral'ın kokusuyla rahatlardım ve elimi tutardı. Ama eskisi gibi olamazdık işte. Ellerimi dizlerim arasına sıkıştırdım. Hiç de ihtiyacım yoktu elimi tutmasına. Sanki hep elimden tutulmuş gibi özlemini çekmeyecektim hiç de. Bir iki gün aklıma gelecekti sonra unutacaktım. İnsanoğlu böyledir zaten. Alışırım. *Değil mi Aral?*

Karakola gidene kadar konuşmadım hiç. Kürşat ve Deniz konuştu ara ara. Kürşat saçlarımı gördüğünden beri Aral'a bakıyor, onu yokluyordu ama Aral da sessizdi. Aral'ı benden korumadın, diye Kürşat'a da kızasım vardı. Herkese sataşasım, hıncımı alasım, herkesle aramı bozasım vardı.

Karakola gidip yukarı çıktığımızda Ekin ve Yiğit'i gördüm. Konuşuyorlardı karşılıklı oturmuş. Bizi gördüklerinde Ekin ayağa kalktı. Abilerine saygısından bunu yaptığı o kadar belliydi ki... Konuşmuyor hatta çekişiyorlardı sürekli ama saygısızlık etmemeye de özen gösteriyorlardı.

Önce Aral'a sonra da Deniz'e başıyla selam verdi. Deniz selamını alırken elini uzattı Ekin'e. Tokalaştılar.

"Akşam boş musun?" diye sordu Deniz, Ekin'in elini bırakmadan. "Yemek ye benimle."

"Yedide masada olmazsam babam kızar," dedi Ekin abisine hafifçe gülümseyerek. "Ben seni davet ederdim ama geri çevrileceğini bildiğin daveti etmek nezaketsizliktir."

"Restoranımda her saat yemek yapıyorum ben, saati sen ayarla. Nezaketi ben ikram ederim sana."

Ekin burnundan güldü Deniz'e. "Eyvallah. Gelirim," dedi.

Dışarıdan biri görse şakalaştıklarını zannederdi ama işin içi farklıydı. Aral'a çevirdim gözlerimi merakla. Ekin'i izliyordu çatık kaşlarıyla. Ona baktığımı hissetmiş gibi bana baktı. Göz göze geldik. İçim titredi gözlerine bakarken. Ondan kaçırdım gözlerimi.

"Konuşabilir miyim Asaf'la?" diye sordum Yiğit'e.

Kafasını salladı Yiğit. "Avukat ister misin yanında?"

Gözlerimi Ekin'e çevirdim. "O da burada."

Ekin kaşlarını kaldırdı böyle bir girişim beklemediğinden. "Gururum okşandı."

"Yapacak mısın?" diye sordum ona.

"Yapamaz," dedi Aral net bir sesle. "Ben tamam ama Lina'ya yapamazsın. Şansını zorlama."

Ekin'e güvenmediğinden değildi bunu söylemesinin sebebi. Babasıydı sanırım... Ekin için endişeleniyordu belki de. Düşünememiştim bunu.

Ekin'in yüzünde alaylı ve kendinden emin bir gülümseme belirdi. "Biricik yengeme avukatlık yapamazsam aynaya nasıl bakarım?"

Aral'ın sabırla derin bir nefes çektiğini işittim. "Girelim mi yengeciğim?" diye sordu bana sevimli bir gülümsemeyle. Kaç yaşında adamdı... Dalga geçiyordu benimle?

Ona göz devirip Yiğit'in peşine takıldım. Sorgu odalarından birine girdik. Asaf içerideydi. Beni gördüğü gibi yüzünde o iğrenç gülümsemesi belirdi. Mide özsuyum kaynadı. Annemin ağlayışları ve bana aşağılayıcı bakışları zihnimde toplanıyor, kan şekerimi düşürüyordu. Öfkem artıyordu. Ekin'in ceketinin içcebindeki dolmakalemi keşke görmemiş olsaydım... Elimden bir kaza çıkabilirdi.

"*Witaj droga Cordelio,*" dedi Lehçe.

Ona ölüm gibi soğuk bakışlarla baktım ifadesizce.

Yiğit elini sertçe masaya vurdu. Asaf gözlerini ona çevirdi. "Türkçe," dedi Yiğit üstüne basa basa. "Ağzından yabancı dilde tek bir kelime çıksın... İddianamene ekler, savcıya hakaretten tut zora koşmaya kadar suçlu bulurum seni."

Asaf'ın yüzündeki gülümseme soldu. Keyifle gülümsedim. Benim yüzümdeki ifadenin aynısı Ekin'in yüzünde de vardı. Ekin'le yan yana oturduk. Asaf'ın avukatı yoktu. İstememişti muhtemelen.

"Anlat," dedi Yiğit sert, otoriter bir sesle. "Görüşmek istiyordun Lina Kara'yla. Konuş şimdi."

"Eğer beni öperse bir sorusunu cevaplarım," diye karşılık verdi gevşek gevşek gülerek.

"Musalla taşında herhalde," diye mırıldandığını işittim Ekin'in.

---

* *Hoş geldin sevgili Cordelia.*

Yiğit'in sert bakışları ona döndüğünde o sanki hiç konuşmamış gibi duruyordu, gülümsedi masum masum. Asaf'ın ne dediğini zerre umursamadan gözlerimi yüzüne diktim. Gözleri gerçekten hiç titremiyordu. Sıradan albinoların gözleri gibi değildi. *Bay Beyaz...* Bir kod isim mi? Bir rütbe mi? Bir öge mi? Ne?

"Bay Beyaz," dediğimde Asaf gözle görülür şekilde irkildi, gerildi. Zevk duydum bundan. Benim gibi titresin içi istedim. "Peşindeler değil mi senin de?"

Gözlerime baktı öylece fakat hiçbir şey söylemedi. Dişlerini sıktı. İt gibi korkuyordu.

"Kapı nasıl açılıyor? Ne var arkasında?"

"Neden söyleyeyim? Her türlü bulacaklar beni. Bir faydan yok bana küçük tilki."

"Belki olur," dedim, bana tilki, demesini umursamayarak. Blöf yapıyordum tamamen. Hiçbir güvence veremezdim ona ama o çok çaresizdi ve benim babam Kadir Kara'ydı. "Bilemezsin."

Gözleri Ekin'e kaydı bir anlığına. Aral, Asaf'ın Hükümdar Çakırca himayesine girmek isteyeceğini söylemişti. İstiyordu belli ki.

Ekin sıra ona gelmiş gibi dirseklerini masaya yasladı. Ellerini çene hizasına kaldırıp çenesini de ellerine yaklaştırdı. Mavi gözlerini Asaf'a dikti ruhsuz bir ifadeyle.

"Satmak istersen susmak ya da unutmak istediğin her şeyi satın alırım. Kendin dahil..."

Yiğit boğazını temizledi ben buradayım, der gibi.

Ekin yüzüne yine oyuncu bir ifadeyle sevimli bir gülümseme yerleştirip Yiğit'e baktı. "Affedersiniz Savcı'm, kendimi kaptırdım."

Şaka yapmış gibi davranıyordu ama şaka yapmadığını odadaki herkes, en çok da Asaf biliyordu. Ekin çok iyi bir oyuncuydu gerçekten. Belki de Aral'a takındığı o nefret bile oyunculuğunun bir parçasıydı. Beni kışkırtırken de oyunculuk sergiliyordu belki de... Ona tokat attığım için pişman oldum biraz.

Asaf yüzüme baktı. "Hayatımı korur ve bir isteğimi yerine getirirseniz muhbirlik ederim," dedi.

O istek benimle ilgiliymiş gibi geliyordu. Bana bakıyordu çünkü.

"Pazarlık yapacak durumda değilsin," dedi Ekin buz gibi bir sesle.

Asaf onu umursamadı. "Aral Çakırca'ya gidip bana ait olduğunu söylemeni istiyorum sadece."

Ekin oturduğu yerde dikleşirken ifadesiz bir halde ona baktım. O sırada çift taraflı camın ardından bir ses geldi. Aral olmalıydı. Çıldırmıştı kesin.

"Benim canımı sıkma," dedi Yiğit ifadesizlikle ona bakarken. "Yalnızca etik kurallar içerisinde isteklerde bulunabilirsin. Eğer boş yapacaksan müzakereyi sonlandıracağım."

Asaf ona baktı pişkin pişkin. "İstediğim bu."

Bu cümleyi kurmak beni gerçekten onun yapmazdı ama gidip Aral'ın gözlerine bakarak Asaf'a ait olduğumu da söyleyemezdim. Söylediğini yapsam gerçekten cevap verecek miydi? Bu ihtimali riske atabilir miydim? Kahretsin. Söyleyecek olsa bile yapamazdım. Aral belki anlamaya çalışır, bana kızmaz ama o kişinin Asaf olmasını yediremez kendine biliyorum.

"Haysiyetini si..."

Cümlemi tamamlamama Ekin'in ağzıma kapattığı el mâni oldu. Ağzımı kapatmasa ona hayatımda etmediğim kadar küfredecektim.

Mavi gözlerine çevirdim gözlerimi. "Ben hallederim," dedi Ekin kaşlarını kaldırıp indirerek.

Ona küfredersem konuşma biteceğinden mi yoksa benim ceza alacağımdan mı bilmiyorum ama diş sıksam da cümleme devam edemedim. Elini ağzımdan çekerken öfkeli gözlerimi Asaf'ın üzerine diktim.

Asaf'ın yüzünde keyifli bir ifade vardı. "Çok basit bir şey," dedi omuz silkip. "Sana dokunmadım bile."

Bu kez cama bariz bir yumruk atıldığında Yiğit kalktı öfkeyle. "Biri buraya baksın!" dedi kızgın bir sesle.

Ben öfkeyle dişlerimi sıkarken Asaf halinden memnundu. Kabul etmiş gibiydi ölmeyi. Tarık'ın kafesinde kestiğim iğrenç yüzüne baktım. Ayağa kalkarken ellerimi masaya koyup öne doğru eğildim hafifçe.

"Yüzünü değil boğazını kesmeliydim senin," dedim Lehçe. "Aral'ın ayaklarına kapanman gerek bunun için."

Öfkeyle doldu. Ona arkama dönüp Yiğit'in bana kızmasına kulak asmadan çıktım odadan. İçeri bir polis memuru girdi. Yiğit'in, "Alın bunu buradan. Gözünüzü ayırmayın!" dediğini işittim.

Ekin'in beni takip ettiğini biliyordum. Aral da diğer kapıdan çıkıp Asaf'a ulaşmak üzere bana doğru yürüdüğünde Deniz onu durdurmaya çalıştı. O sırada buna ben de dahil oldum.

"Yapma," dedim ellerimi göğsüne yaslayıp. "Değmez."

Gözlerime baktı. Siyah gözleri alev alev yanıyordu. "Ne demek değmez!" diye sesini yükseltti. Deliye döndüğünü görebiliyordum ve çok haklıydı. Her şey üstüne gidiyordu ben de dahil.

"Ne dediğini anlamıyor musun sen Lina? Neyi ima ettiğini?"

Anlıyordum. Beni kaçırdığı günü kastettiğini anlıyordum.

Aral öfkeyle yüzüne dokundu. "Yiğit!" diye bağırdı sonra içeri doğru. Yiğit dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapattı. "Allah, peygamber aşkına bir dakika ver," dedi şiddetle ona. "Yüzüme söylesin az önce söylediklerini." Bir adım ileri attığında Deniz tuttu onu yoksa içeri girecekti. "Bırak," dedi Deniz'e öfkeli gözlerini çevirip. "Yapmayacağım bir şey." Hiç inandırıcı değildi. "Adamsa o it, gelsin yüzüme söylesin. İt gibi titremeden karşımda söylesin bir. Lina'ya değil, bana kendisi söylesin o kansız it."

"Dışarı çık sakinleş," dedi Yiğit ona. "Başını belaya sokacaksın."

"Belaya sokacağım başkası," dedi öfkeyle.

Deniz'i ittirdiği elini tuttum uzanıp. Elleri titriyordu sinirden. Bir an elini çekecek oldu ama tekrar tuttuğumda yüzüme baktı.

"Avuçlarım acıyor," dedim elini çekmesin diye. "Dışarı çıkalım."

Dişlerini sıktı, gözlerini kapattı. Bunu yaptığım için gurur duymuyordum ama sakinleşmesi lazımdı. Yutkundu bir kez daha. Göğsü şiddetle inip kalkıyordu.

Kapının tam tersi yöne çektim onu. "Gidelim Aral. Lütfen."

İsmini söylediğimde gözlerini açıp bana baktı. Neden bilmiyorum ama ismini söylemem onun için önemliydi. Seviyordu belki de yalnızca... Bilmiyorum.

"Daha fazla kötü şey olmasın," dedim yorgun ve öfkeli bir sesle. "Söz verdin. Kimseye zarar vermeyeceğine..."

Kimse umurumda değildi, onun başına bir şey gelsin istemiyordum yalnızca. Ama o yanlış anladı beni.

"O herif kimsen mi?" dedi gözlerime alev alev bakarken.

"Değil," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Umurumda bile değil. Başın belaya girsin istemiyorum."

Son cümlemi umursamadı bile. "Ben neyim peki?" diye sordu bana. "Ben kimim ki Lina senin için?"

Boğazıma takılı kaldı nefesim. Sağ eli yüzüne gitti. Yorulmuş, yıkılmış, çok üzülmüş gibi dokundu yüzüne. Küfür mırıldandı.

"Ben de hiç kimseyim senin için."

Değilsin. Her şeysin. Biliyorsun. Bilmiyor musun?

Elini avuçlarımdan çekti. Aral elini çekti. Aral benim elimi bıraktı. Yutkundu. Ellerini yüzüne götürüp sıvazladı. "Sikeyim böyle işi," diye fısıldadı.

Kalbim korkuyla atıyordu artık. Vazgeçmesini ben istiyordum halbuki. Ama şimdi korkuyordum gerçekten benden vazgeçer diye. Korkmamalıydım aslında. Böylesi daha iyi olurdu onun için. Onu getirdiğim hale bak... *Aral'ı getirdiğin hale bak Lina...*

"Her şeyi siktir et," dedi ellerini yüzünden indirip. "Bana en çok koyan ne biliyor musun Lina?" Üzüntüyle baktım gözlerine. Kalbim kırılacaktı, hissediyordum. "Senin beni bu kadar kolay silebilmen."

Kalbim sıradağların altında ezilmiş gibi hissettim. Elini tutmak istedim. Ona sarılmak, özür dilemek istedim ama yapamadım. Adım atmadım. O da adım atmayacağımı anladı. Kafasını salladı anladım, der gibi. Sonra da arkasını dönüp orada bıraktı beni. *Aral bana ilk kez arkasını döndü.*

Bir adım... İki adım... *Gitmeni ben istedim ama korkuyorum Aral. Lütfen bir bak bana. Vazgeçme benden, hani çözüm bulacaktık? Lütfen dön bak bana Aral. Lütfen dön. Korkuyorum. Her zaman yüzünün bir tarafı bana dönük olacaktı. Lütfen. Çok seviyorum seni. Dön bir bak bana, gitme öyle Aral. Ne olur dön bana.*

Merdivenlere dönmek için sağa döndü ve o an, çok kısacık bir an bile olsa bana baktı. Bana bakarsa rahatlarım sanmıştım ama Aral bana bakınca daha çok kırıldı kalbim. Peşinden gidemediğim için nefret ettim kendimden. O bana kıyamıyorken; giderken bile beni düşünüyorken ona gidemediğim için nefret ettim kendimden.

Aral hep aralık benim yüzümden.

Kara, hep karanlık.

Hak etmiyorsun Lina hiçbir şeyi sen.

Bölüm 3

Tilkinin İni

Sırlar açığa çıkar bir gün. Doğrularsa el değiştirtir. Kimin eli güçlü, kul ne bilir? En çok yalanlar mı incitir yoksa doğrular mı keser etimizi? Teselliyi doğruda mı aramalı yalanda mı? Yalan daha iyi sarar hep yaramı ama iyileştirmez. Doğruysa canımı yaka yaka kapatır yaramı. Tesellilerim yalancı, doğrularsa en keskin kılıcı. İkisi arasında dengeyi bulmak, yaşayabilmenin tek kuralı. Hiçbir zaman tamamıyla doğrudan yana duramam canımı yaktığından ama yanlışın yanında kalamam kendime yakıştıramadığımdan. Döner durur ararım hakikatin yolunu. Belki Tanrı bir işaret gönderir, gösterir yolu...

18 ŞUBAT 2020 - İSTANBUL
LİNA KARA

Hiçbir zaman neşeli bir kişiliğim olmadı fakat yaklaşık iki aydır daha depresif hissediyordum kendimi. Sanki bir şey olacakmış gibi geliyordu. İçimdeki sıkıntıdan kurtulamıyordum. Bir şey yapmam lazımmış da yapmamışım hissine benzer bir his vardı içimde sürekli. Sanki çok önemli bir şey unutmuşum gibi bir his... Ne olduğunu bilmiyorum ama sanki çok kötü bir şey olacakmış gibi hissediyordum. Belki de okul ve iş arasında mekik dokurken yorulduğumdan ötürü böyle hissediyordum. Belki de depresyona girmiştim ama inkâr ediyordum. Uykum vardı. Uyuyamıyordum. Kâbus görüyordum ama ne olduğunu hatırlamıyordum.

"Lina'cığım."

Gözlerimi yerden çekip kucağımda uyuyan Alin'e çevirdim gözlerimi. Hastane koridorunda, kucağımda uyuyordu. Saat gece yarısına geliyordu. Mavi gözleri uyku mahmuruydu.

"Şüt," diye mırıldandı uykulu uykulu.

Elimi yanımdaki çantama uzatıp biberonu aradım tek elimle. Elim biberonuna çarptığında boş olduğunu hissettim ve kaşlarım çatıldı. Mama hazırlamayı unutmuştum. *Kahretsin. Aklın nerede Lina? Kendine gel.*

Boş biberonu bırakıp cüzdanımı aradım bu kez. Kantinden sıcak süt ve bisküvi alıp hızlıca mama hazırlayabilirdim. Alin huzursuzca kıpırdandı kucağımda. Biberonunun boş olduğunu görünce ağlamaya başladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım sakinleşmesi için sakin kalmaya çalışarak. Fakat ağlama sesi bana kötü hissettiriyordu. İçimdeki o kötü hissi tetikliyordu sanki. Kötü bir şey olacakmış gibi hissediyordum istemsizce. "Hazırlayacağım hemen. Ağlama lütfen."

Bir yandan Alin'i teselli etmeye çalışırken bir yandan da cüzdanımı karıştırıyordum. Bebek mamaları çok pahalıydı. Alin'e mama almıştım bugün son paramla ve mama yapmayı unutmuştum aptal gibi. Bozukluk kalmıştı biraz. Babam gelmemişti henüz, para istemeye de çekiniyordum ondan. Annemin iğnesi için ödeme tarihi yaklaşmıştı. Belki bozukluklarım yeterdi.

Çantamı koluma geçirip Alin'i omzuma yatırdım. Ayağa kalktığımda belime saplanan şiddetli ağrıyla kaşlarım çatıldı. Dişlerimi sıkarak yürümeye başladım. Bir ninni mırıldandım Alin'in sakinleşmesi için. Merdivenleri indim, kantine girdim. Ufak bir süt aldım önce, paramın yetebileceği ufak paket bir bisküvi aradım.

"Sütü ısıtabilme imkânınız var mı?" diye sordum tezgâhtaki adama. "Mama yapacağım da..."

"Parayla sıcak su veririm istersen," dedi ifadesiz bir yüzle bana bakarken.

"Sıcak su ne kadar?"

"Bardağı bir lira."

Bir lira. *Yalnızca bir lira. Ama fazladan bir liram yok. Bisküviyi bırakamam. Sadece süt içerse doymaz. Babamın ne zaman geleceğini de bilmiyorum.*

Bir liram bile nasıl olmaz? Nasıl bu kadar zor durumda kalabiliyorum? Aklım almıyor bazen. Dişlerimi sıktım öfkeyle. Avucumda sıktığım bozuklukları tezgâha yavaşça bıraktım. Huzursuzlukla kucağımda kıpırdanan Alin'e ninni mırıldanmaya devam ederek yukarı çıktım. Süt dolapta bile değildi ama kış mevsimindeydik, dışarıda olanlar bile soğuktu. Soğuk süt içirirsem hasta olurdu.

Aptalsın Lina. Mama yapmayı unutmamış olsaydın bunlar gelmeyecekti başına. Bir işle okulu yürütemiyorsun. Aptalsın çünkü. Komüten de bu yüzden berbat geçti. Her şey berbat. Her şey daha da kötü oluyor. Babam nerede? İşi neden bu kadar uzadı? İnsanlar eğlenmek için palyaço kiralıyorlar. Paralarını eğlenmek için harcayabiliyorlar. Benim bir liram yok. Babam

neden bu işi yapıyor? Kaç yaşında adam, bu işi yapmak hoşuna mı gidiyor gerçekten? Daha iyi bir işe giremez miydi? O daha iyi bir işe sahip olsaydı işe girmek zorunda kalmayacaktım. Daha çok ders çalışırdım. Annem zaten hasta bir de parasızlıkla sınanmak zorunda mıydık?

Alin aç olduğu için omzumda mızmızlanırken süt paketini kazağımdan içeri soktum. Karnıma yaslanan soğuk paketle irkildim bir anlığına. Ellerim hiç ısınmazdı, sadece bu şekilde ısıtabilirdim sütü sütü. Hemşirelerden birinden yardım isteyebilirdim belki de ama istemedim. Az önce geri çevirilince ricam tüm hevesim kaçmıştı. Nefret ediyordum bu huyumdan da. Her şeyden nefret ediyordum.

"Ağlama lütfen," diye fısıldadım Alin'e. "Birazcık ısınsın, yapacağım mamanı."

"Lina'cığım, mama," diye ağladı uykulu uykulu.

Saçlarını okşadım. "Üzgünüm beklettiğim için. Sadece birazcık daha bekle."

Vücut ısımla dengelediğim sütü biberonuna boşaltıp bisküvileri içine kırdım ve çalkalayarak ezdim. Dudaklarına biberonunu uzattığımda ağlaması durdu. Uyku ile uyanıklık arasında biberonunu emerken sustuğu için bir nebze de olsa rahatladım. Bir süre sonra uyuyakaldı tekrar. Alin kucağımda uyurken mermere diktim yine gözlerimi. Kendimi berbat hissediyordum.

Ne kadar süre mermeri izledim, bilmiyorum. Koridordaki ayak seslerini ayırt edebildim, algıda seçicilik mi deniyordu buna? Babamdı. Ayak seslerinden tanımıştım onu. İçimde bir öfke uyandı attığı her adımda. Patlamaya hazır bir bomba gibi hissediyordum kendimi. Yanıma oturdu.

Mermeri izlemeyi sürdürürken, "Neredeydin?" diye sordum ruhsuz bir sesle.

"İşim uzadı," dedi yorgun bir sesle.

"Böyle bir işte çalışmak zorunda mısın gerçekten?" diye sordum Alin'i uyandırmamak için ses tonumu minimum seviyede tutmaya özen göstererek. "Bir insan neden palyaço olur ki?"

"Lina," dedi yumuşak bir sesle babam. "Canını bir şey mi sıktı?"

"Her şey sıkıyor benim canımı," dedim öfkeyle. Gözlerimi baktığım yerden çekmiyordum. "Annem hasta. Beş paramız yok. Hem çalışıp hem de Alin'e baktığım için derslerime odaklanamadım, komitem çok kötü geçti. Belki de geçemem. Bana kafede çalışma, diyeceksin şimdi," deyip gözlerimi gözlerine çevirdim. Gözlerinde yorgunluktan çok hüzün vardı.

Bu daha çok sinirlendirdi beni. "Alin'e mama aldığım için bitti param ama o kadar salağım ki mamasını yapmadan çıkmışım evden. Bir liram yok diye sıcak su alamadım." Gözlerim buğulandı. Nefret ediyordum ağlamaktan. Ağlamak da istemiyordum. "Sen neredeydin o sırada?" diye sordum öfkeyle. "Annem hasta tamam, sen niye yoksun? Alin'in annesi yok zaten ama babası neden yok?"

"Özür dilerim," dedi üzgün bir sesle, elini saçlarıma uzattığında izin vermedim okşamasına.

"Dileme, istemiyorum," dedim öfkeyle. "Ben özrünü istemiyorum! Babamı geri istiyorum!"

Alin irkilerek kucağımda kıpırdandı. Dilimi ısırdım sesimi yükselttiğim için. Babam üzgünce Alin'e ardından bana baktı. O üzgün gözlerine kanmak istemiyordum. Madem üzülüyordu, biraz sorumluluk alsaydı...

"Başka biri mi var hayatında?" diye sordum cevabından korkarak. Bir kadınla konuşurken duymuştum onu. Belki de başka biri vardı hayatında...

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"İki aydır bir anormallik var sende."

"Çalışıyorum Lina," dedi yorgun ve bıkkın bir sesle.

Bıkmıştı belki de bizden. Ben çok mu seviyordum sanki böyle yaşamayı? Düzgün bir işi olsaydı belki de daha iyi tedavi edilirdi annem... Bu kadar zor durumda kalmazdık. Bunu da mı ben düşünmeliydim?

"Daha önce neden bu kadar çalışmıyordun o zaman? Hastaneye bile uğramıyorsun artık. Ben hem okula hem işe hem de hastaneye gitmek zorundayım. Alin'i yanımda taşıyorum her yere. Önceden Alin'e bakıyordun, artık onu da yapmıyorsun. Annem yalnızlıktan korkuyor, biliyorsun. Neden gelmiyorsun? Neden Alin'e hem annelik hem de babalık yapmak zorundayım? Benim de anne ve babama ihtiyacım var. Neden yoksun bu kadar?"

"Lina..."

"Bahane duymak istemiyorum! Aptal mıyım ben? Bir şeyler saklıyorsun benden!"

"Sakinleş lütfen," dedi yorgun bir ifadeyle. "Hayatımda başkası olduğunu nasıl düşünürsün? Anneni, sizi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Herkes bırakıp gidiyor. Annesi babası bile terk etti annemi, sen neden etmeyesin bizi?" diye sordum ona. Annem hasta diye sevgisi azalmıştı belki de. Bizi de sevmiyordu artık belki de. Yakışıklı bir adamdı, birini

bulmuştu belki de. Hayatında biri olmalı, yoksa ne saklayacak ki benden? Erkekler neden hep böyle?

"Eğer annem değil sen ölüyor olsaydın," dedim genzimde bir ağrı peyda olurken, "annem bizi hiç yalnız bırakmazdı."

Babamın gözlerinde o kadar üzgün bir ifade gördüm ki kalbim kırıldı benim de. Alin'i kucakladığım gibi kalktım oturduğum yerden. Ona arkamı dönüp dişlerimi sıkarak uzaklaştım oradan. Ellerim titriyordu. Ağlayasım vardı ama ağlamak istemiyordum.

Yangın merdivenlerinde oturmuş, montumu Alin'in üzerine atmış bir halde oturduğum yerde sızalı ne kadar olmuştu bilmiyordum ama uyandığımda babam yoktu hiçbir yerde. Sorgulamadım nerede olduğunu. Annemi uzaktan ziyaret ettim. Radyoterapi aldığı için radyasyondan ötürü yanına yaklaşamıyordum, Alin'e ben baktığım için ona zararlı olurdu yanına gitmem. Onu yalnızlığıyla baş başa bırakıyor olmak kalbimi kırıyordu. Babama daha çok içerlediğimi hissettim. Madem yoktu biri, kalamaz mıydı? Beni ikna etse olmaz mıydı? Kalmamıştı. İkna etmemişti.

Okula gitmedim. İşe de gitmedim. Alin'le kaldım tüm gün. Tüm gün babamın gelmesini bekledim. Özür dilemek için bekledim tüm gün. Pişman olmuştum söylediğim şeyden ötürü. Özür dilemek istiyordum. Arayıp söylemeye utanıyordum, yüz yüze konuşup özür dilemek istiyordum. Bana anlatmasını rica edecektim ondan. Çok da özür dileyecektim. Ama babam gelmemişti. Tüm gece gelir ben göremeden gider diye uyumamıştım ama gelmemişti.

20 Şubat sabahında telefonum çaldı. Hayatımdaki en kötü haberi alacağımı bilmeden cevapladım. Kelimelerin kurşun olabileceğini böyle öğrendim.

7 ŞUBAT 2021 - GÜNÜMÜZ
LİNA KARA

Aral'ın arkasından öylece bakakaldığım sırada neden bilmiyorum ama aklıma babamı gördüğüm son an gelmişti. Üç dakikadır dönüp bana baktığı o noktaya bakıyordum. O gün ben babama arkamı dönüp gittiğimde belki o da benim arkamdan bakmıştı... Birbirimizi son kez göreceğimizi bilmiyordum o zaman. Küskün, dargın, kırgın ayrılmıştık. Şimdi de Aral bana arkasını dönüp gitmişti. Aral bana arkasını dönmüştü

ve onunla da küskün, dargın, kırgın ayrılma ihtimalimiz vardı. Onu bir daha görememe ihtimalim vardı.

Ağır geliyordu. Bu kadarı bile ağır geliyordu. Aral'ın değil ölmesi, küskün dargın ayrılması ve bir daha yüzünü görememe ihtimali bile ağır geliyordu... Fakat ben Aral'ı bıçaklamış sonra da unutup hayatıma devam etmiştim. Ona da ağır geliyor olmalı her şey. Ona da her şey omuzlarına yıkılıyormuş gibi geliyor olmalıydı. Dünyası başına yıkılan bir ben değildim. Aral kaç yaşından beri tekrar kurmaya çalışıyordu kendi dünyasını kimbilir... Aral'ın ne ölçüde üzgün ve çaresiz olduğuyla belki de ilk kez bu kadar net ve sert bir şekilde yüzleşiyordum...

Kolay bir hayatım olmadığı bir gerçekti. Bunun için kendimi suçlayıp eziyet etmenin bir faydası yoktu. Ama Aral'ın da bir enkaz taşıdığını biliyordum. Onu nasıl bu kadar üzelebilirdim? Acı çeken tek kişi ben miydim? Kendi acımla nasıl bu kadar kör olabilirdim? Babama karşı yaptığım hatayı tekrarlıyordum göz göre göre. Hiç mi ders almamıştım? Aral'ın elimi bırakması ve bana arkasını dönmesi bu kadar derinden sarsıyorsa beni, benim yaptıklarımdan ötürü Aral'ın içi bir zelzele halinde olmalıydı. *Ben unutup hayatıma devam ederken bile Aral tüm anılarla ve acılarla tek başına savaşmıştı...*

Adım atacak oldum. Peşinden gidecek oldum. Özür dileyip ona sarılacak, onu kaybetmekten nasıl korktuğumu ağlayarak anlatacak oldum. Ama yapamazdım. Gidebiliyorken gitmesi daha iyiydi. *Ya onu öldürmüş olsaydım?*

Yumruklarımı sıktım. Babamı anlayabiliyordum artık. Tehlike gölgen haline geldiğinde sevdiklerinin üzerine düşmesin diye onlardan uzağa adım atmaya mecbur kalıyordun. Bir ışık aydınlatmadan yolumu gidemezdim Aral'a. Kendimle ilgili gerçekleri bilmiyordum henüz. *Özür dilerim sevgilim. Gelemem peşinden şimdi, özür dilerim.*

Sıktığım yumruklarımın avucumdaki sızısını duyumsamaya başladığım anda gözlerimi yavaşça kapatıp açtım. Dudaklarımı aralayıp tuttuğum nefesimi bıraktım. O an tüm öfkemin omuzlarıma oturduğunu ve içimde çalkalanan ruhumun aniden bir durgunluğa eriştiğini hissettim. Tüm duyularım açılmıştı sanki. O an etrafımda olan biten her şeyin farkındaydım. Küçüklüğümdeki o kampta değil yalnızca, babamla spor salonu dedikleri o özel tesisteydim. Meditasyon yaptığım zamanlardaki gibiydi tıpkı. Tüm algılarım açılmıştı. Kalbimin bozulan ritmini tuttuğum nefesimle dengelemiştim farkında olmadan bir alışkanlık gibi.

Sesleri ayırt edebiliyor, seçici davranıyordum yine. Zihnimde birkaç anı silik bir şekilde belirdi. Babamın sesi zihnimin içindeydi.

"Güç, ezebilmek değil, ezebildiğin halde yapmamayı tercih etmektir. Güç, kaslarında değil zihninde demlenir. Aklını kullanmadan hiçbir savaşı kazanamazsın ve bu yüzden en zor savaş akıl oyunlarına karşı verilendir. Aklını kullanamıyorsan ne kadar kas gücüne sahip olduğunun bir önemi yok. Yalnızca aptallar kas gücüne bel bağlar. Kaslarından önce aklını kullanmayı öğrenmelisin. Vücudun aklına ayak uydurabilmeli. Aklını, bedenin gibi kontrol edebilmeyi öğrenmelisin. Bedenini de zihnin kadar güçlendirmelisin. Zihnin, senin en büyük silahın."

Aklını kullan. Zihnin, en büyük silahın. Sakin ol. Öfkeni kontrol et. Ekin'in kalemini kullanmayacağım. Hayır. Olmak istedikleri kişi olmayacağım. Zihnini bedenin gibi kontrol et.

Deniz sol ön çaprazımda, Ekin sağ arka çaprazımda. Sorgu odası sol arka çaprazımda. Üç polis memuru var koridorda. Biri kapıyı tutuyor, karşımdaki odanın camından görebiliyorum. Üç farklı ayak sesi var odanın içinden gelen: Yiğit, Asaf ve onu tutan polis memuru. Asaf'ın ayak seslerini biliyorum. Fakat aksıyor, Aral onu dövdüğünde olmuş olmalı. Oturduğu masa kapıya üç metre uzaktaydı. Her adımı elli santim kadar. Altı adım. Yedi saniye. *Bir.* Sağlağım. *İki.* Fakat sol yumruğum daha kuvvetli. *Üç.* Bunu biliyorum. *Dört.* Hatırlıyorum. *Beş.* Babamın vücudundaki çürüklerin sebebi başkaları değil. *Altı.* Benim. *Yedi.* Kapı solumda kaldığı için çok şanslısın orospu çocuğu. *Sekiz.*

Yerçekimi yokmuş gibi harekete geçtim. Bedenim, zihnime ayak uydurabiliyordu. Babamdan öğrenmiştim. Soluma doğru büyük bir öfke ve hızla döndüm, ileri attığım bir adımla sağ yumruğuma ivme kazandırarak ileri savurdum. Patlayan yumruğumun sesi koridorda yankılanırken herkes donup kaldı.

Göğsüm öfke ve anlık yükselen adrenalinle inip kalkarken Asaf donup kalmıştı. Yumruğum Asaf'ın yüzünün hemen yanında, kapıya patlamıştı. İleri attığım adımla Asaf'ın hemen yanına gelmiştim. Yüzüm omzunun hemen yanındaydı. Kalp ritmini işitebiliyordum bu mesafeden. Kulaklarımın bu kadar iyi duyması tesadüf değil, normal de değil. Artık biliyorum.

Buz gibi bir sesle, "*Karolina,*" diye fısıldadığımda Asaf'ın her zerresinin titrediğini hissettim. Yüzümü ona çevirmeden gözlerimi yuvalarında sağıma çevirdim. Gözbebekleri işte şimdi titriyordu. "*Bu ismin ne anlama geldiğini öğreteceğim sana.*"

Lehçe fısıldayışım onu daha da gererken bir adım geri çekildim. Sağ elimdeki dikişlerden yayılan sıcak ıslaklık zerre umurumda olmadı. Gözlerimi tahta kapıdaki ufak çökükte gezdirdim, Yiğit'in gözleri de benim üzerimdeydi. Herkesin gözü benim üzerimdeydi.

"Affedersiniz Savcı'm," dedim ruhsuz gözlerimi ona çevirdiğim sırada. "Şekerim düştü."

"Müvekkilimin onu alıkoyan şahsı görmesi gerçekten iyi fikir değilmiş," dediğini işittim Ekin'in yaptığım şeyi yumuşatmak için. Fakat sesi buz gibi ve soğukkanlıydı.

O sırada Deniz'in bana yaklaştığını fark ettim. Hareket edeceğimi anlamış ama beni tutma ihtiyacı duymamıştı sanırım. Ben harekete geçmeden önce durduğu yerde değildi artık, ileri gidecek olsam beni tutabilecek bir mesafede duruyordu.

"Avukat Bey," dedi Yiğit. Hafif çatılmış kaşları ve sarsılmaz ifadeyle gözlerime bakıyordu. Aklından benimle ilgili bir sürü şey geçtiğine emindim. "Müvekkilinizin karnını doyurun."

"Tabii Savcı'm," diye onayladı onu Ekin.

Gitmeden önce Asaf'a bakmak için başımı çevirdiğimde gördüğüm tek şey Deniz'in omuzlarından ibaretti. Görüş açımı kapatmıştı varlığını silmek ister gibi.

"Lina."

O an ismimi duymamla birlikte aniden baş dönmesine benzer bir his oluştu zihnimde. Yeni uyanmışlık hissiyle çevrelendim. Kaşlarım çatıldı, gözlerimi kırptım birkaç kez. Gerilen tüm kaslarım gevşedi. Gözlerimi Deniz'in yüzüne çevirdim.

"Hadi gidelim."

Kafamı salladım. Arkamı döndüm usulca. Ekin'in mavi gözleri üzerimdeydi ve bir eli cebindeydi. Yüzünde, yaptığımdan memnun bir ifade vardı.

Yanından geçerken Deniz, "Sen de geliyorsun, hadi," dedi.

Aral'ın indiği merdivenleri sükûnet içinde indim. Her basamakta Aral'ın gerçekten gidip gitmediğine dair kendimle iddiaya girdim. Normal şartlarda Aral beni bırakıp gitmezdi ama şartlar normal değildi. Çünkü normal olsa elimi de bırakmazdı. Gitmişse kalbim kırılırdı. Kırılsın. *Sorun değil Aral. Ben de seni kırıyorum. Çok üzüyor olmalı. İşte en çok da bu yüzden kırmalısın kalbimi. Kimse ölmez kalp kırıklığından... Öyle gelir değil mi?*

Dışarı attığım adımla gerçekle yüzleşmek için başımı yerden kaldırdım. Kalbimin ritmi bozuldu hüzünle. *Bana sırtını dönmeni sevmediğimi söylemiştim ya Aral... Yalan oldu bu da. Ben senin sırtını da çok seviyorum...*

Ben, sevmemek ve yalnızca emir verene itaat etmek üzere yetiştirilmiş biriyim. Duyguların zayıflık olduğu ideolojisiyle duygusuz yetiştirilmeye çalışılan bir çocuk olduğumu hatırlıyorum Aral ama seni görünce kalbimin ritminin değişmesine engel olamıyorum. Zihnime bir melodi gibi ekilmiş sevilmenin yasak olduğu ama ben seni çok seviyorum Aral, nasıl oluyor bu? Belki de babam erkenden kurtarmıştır beni, yeterince yıkayamamışlardır beynimi... Belki de sevmek, örselenebilecek bir şey değildir... Unutturulabilse de tekrar öğretilebilecek bir şeydir belki de... *Sevginin türleri var değil mi Aral? Senin bana öğrettiğini içimden silebileceğimi sanmıyorum hiç. Senin bana öğrettiğini senden başka kimseye duyabileceğimi de sanmıyorum hiç.*

Ayak seslerimizle yavaşça sağına döndü. Yüzüne bakamadım. Ayaklarına baktım. Bana dönen ayaklarına... *Yüzünü döndün sayılır bence Aral. Yufka yüreklisin. Kıyamıyorsun hiç. Sen böyle yapınca daha çok nefret ediyorum kendimden. Aklıma o an geliyor. Acı çektiğin halde beni teselli edişin, ismimi söyleyişin, gülümseyişin... Babamı öldürdüğümü sandığımdan utandığım için ağlayamıyorum diye düşünmüştüm. Şimdi düşününce... Sen bana o gün ağlama, dediğinden beri ağlayamıyorum. "Ağlama," benim için büyük bir emir zaten. Sevdiğim biri ölürken söyleyince tetiklenmiş olmalıyım. O yüzden şimdi bir tek senin yanında ağlayabiliyorum sanırım. Hiç adil değil. Seni bırakınca ağlayamayacak mıyım yani?*

"Eline ne oldu?"

Sağ elimin kanadığını hatırlayıp arkama sakladım istemsizce.

"Bir şey yok," diye mırıldandım durgun bir sesle.

Ben de ona kızgındım aslında. Daha bir hafta olmamıştı ona her şeyimmiş gibi hissettiğimi söyleyeli. Bana nasıl senin için hiç kimseyim ben de, der, Asaf'la bir tutardı kendini? *Seni sevmiyorum, demedim ki ben sana Aral. Seni sevmek istemiyorum, dedim. Sevme beni, dedim. Sen hiç kimsesin mi dedim ben sana? İstemiyorum, derken isteğim bu olduğundan söylemedim. Biliyorsun... Ama ben de biliyorum... Senin için istemiyorum demek, istemiyorum demek. Hayır demek, hayır demek. Biliyorum. Doğrusu bu zaten. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.*

Yanından geçip arabaya doğru yürüdüm. Aral elimi bırakmışken benim de arkama bakmamam daha iyi olacaktı. Aral hayal kırıklığına

uğramışken umut vermemek çok daha iyiydi. İşler pisleşecekti, hissediyordum iliklerime kadar. Benim yüzümden zarar görmesini de seçim yapmak zorunda kalmasını da istemiyordum. Tamamen kendi hayatını kurtarmaya odaklansın istiyordum.

Arabanın ön kapısını açtığım sırada Ekin'in başka bir arabaya gittiğini gördüm. Kaşlarım çatıldı zira çatacak yer arıyordum.

"Nereye gidiyorsun?"

Adımları durdu ve bana döndü. Kaşını kaldırdı onunla konuşmama şaşırmış gibi. "Anlamadım?"

"Abin az önce senin de gelmeni söyledi."

Sinirimi bozuyordu. Zorluk çıkarması öfkelendiriyordu beni. Belki de onu kendime benzettiğimden hıncımı ondan almak istiyordum... Onların meselesi benim Aral'la olan meselem gibi değildi. Aral'ı hiç yoktan kaybetsin, Aral hiç yoktan acı çeksin istemiyordum. Ekin benim gibi pişman olsun istemiyordum.

Gözleri bir an arkama çevrildi, Deniz'e baktı muhtemelen ama ona cevap veren, Aral'dı.

"Arabaya bin."

Temiz, net bir emirdi. Ekin önce sesin sahibine sonra da bana baktı. Dili dudaklarında gezindi bu hoşuna gitmiş gibi. Başını şoförüne çevirdi. "Ben buradayım, takip edersin."

Açtığım kapıdan içeri girip ön koltuğa oturdum. Deniz, Aral ve Ekin'in arasına oturdu. Dikiz aynasından kısa bir süre arkaya baktım. Araba büyük olduğu için sığabilmişlerdi neyse ki.

Üçü en son en zaman yan yana oturmuştu acaba? Belki de yan yana gelmeyecek kadar küs değillerdi... Konuşurlarken uzun süredir iletişimsiz kalmış gibi durmuyorlardı. Fakat belki de kardeş olmak böyle bir şeydi... Ben Alin'den hiç uzak kalmadım daha önce. Şimdi gitmem gerekse ve yıllar sonra belki bir şans bulup da onunla konuşabilsem mesela, şimdiki gibi gülümser mi bana? Sanmıyorum. Bir yabancı olurum onun için muhtemelen. Henüz dört yaşında. Eğer gitmek zorunda kalırsam unutur zamanla benimle ilgili olan her şeyi. *Seni şimdi anlıyorum Aral. Ben de böyle bir durumda Alin'e hatırlatmazdım kendimi.*

Kürşat arabayı çalıştırıp yola çıktığında, "Restorana gidelim Kürşat," dedi Deniz.

Kimse karşı çıkmadı. Spor salonuna gitmek istiyordum aslında ama Yiğit'in işi uzun sürecek gibiydi. Bu yüzden Ekin'le konuşmak için fırsat

kollamak daha iyi olurdu sanırım. Onunla konuşmak istiyordum ve eğer babasına rapor veriyorsa sürekli, ben niyetinden biraz olsun emin olana kadar biriyle iletişime geçsin istemiyordum.

Hükümdar Çakırca, bana ve babama açık açık tilki, diyen biriydi. Babamı tanıyor, yaşadığını da biliyordu. Evcilleştirilemezler, demişti bizim için, emir altına girmediğimizi mi kastetmişti emin değildim. Köpek yetiştiriyormuş kendisi de eskiden beri. Tilkiler de köpekgillerden ve Hükümdar Çakırca'nın tilkiler hakkında bizden çok şey bildiği aşikâr. *Belki de köpek eğitmesinin sebebi budur...*

Aral küçükken babası ona buz banyosu yaptırdığı için soğukla arasının iyi olduğundan bahsetmişti daha önce. Buz banyosu eski zamanlardan bu yana kas gelişimi için tercih edilen bir yöntem esasen, vücut direnci ve bağışıklık sistemini destekler, zihni güçlendirir, hafızayı geliştirir aynı zamanda. Hükümdar Çakırca'yı çok tanımıyorum ama bunu ceza olarak yaptırdığını da sanmıyorum. Aral'ı ya da diğer çocuklarını savaşa hazırlar gibi yetiştirdiğini biliyorum çünkü. *Haksız bir savaş için...*

Aral'a da beni kastederek tilkiyi evcilleştirebilecek misin bakalım, diye de sormuştu. Muhtemelen en çok da bu yüzden rahatsızdı benden. Belki Aral'ı yaraladığımı da biliyordu... Her yerde gözü kulağı varmış, Aral'ı izletiyormuş çünkü sürekli. Ekin beni nasıl Aral'a götürttü o zaman? Bu Ekin'in fikriyse babası çok kızmış olmalı. Beni neden Aral'a yolladı ki? Aral mesaj babamın, çiçekler değil, demişti. Çiçekten kastı ben miydim acaba? Bana da cennet çiçeği, diyor çünkü hep...

Kalbimin ritmi değişti kendi kendine. İçim sıkıldı. Aral'a bakma isteğiyle doldu içim. Bir baksam gözlerine her şey daha az sıkacaktı canımı sanki. Düşünmekten başım ağrıyordu. Uyuyamamıştım da. Ne yemek yemiş ne su içmiştim saatlerdir. Hayat çok tuhaf. Daha birkaç gün önce yine aklımı kaybediyordum şimdi bildiğim gerçeklerin ihtimalinden ötürü ve o zaman Aral'ın dizinde oturabiliyor, karnımı doyurup beni uyutmasına içim giderek büyük bir istekle izin verebiliyordum. Şimdi bırak yanına gitmeyi, ön koltuğa oturmakla hata edip etmediğimi düşünüyordum. Kürşat da Aral gibi torpidoda silah taşıyor muydu acaba? Bir daha ön koltuğa oturmamayım.

"Beni çağırdığınız iyi oldu, sohbete doyum olmuyor," diyerek sessizliği bozdu Ekin. "Yengeciğim, koltuğunu biraz ileri alır mısın? Sıkıştım."

Ekin'in boyu Aral kadar vardı. Bu arabayı kullanan herkes uzun olduğundan öndeki koltuklar epey geriye çekilmişti. Aral, Kürşat'ın arkasına

oturduğundan o daha rahatsızdı muhtemelen ama o ses etmiyordu Ekin gibi. Koltuğumu ileri almak için elim koltuk ayarına gittiği sırada Aral'ın elinin uzandığını gördüm göz ucuyla. Eli bana yardım etmek için alışkanlıkla uzanmıştı. Ona bıraktım.

"Pikniğe gittiğimiz günü hatırladım," dediğini işittim Ekin'in. "En son o zaman arka koltuğa böyle oturmuştuk?"

"On sene oldu değil mi?" diye sordu Deniz o günü hatırlamış gibi.

"On iki," diye yanıtladı Aral.

On iki sene önce Aral on yedi yaşında eder... Ben Aral'ı dün gece annesinden vurdum istemeden.

"O zaman bu kadar dar gelmemişti," diye mırıldandı Ekin.

Sohbet etmeye çalışıyor gibiydi. Nedense bugün Ekin'i kendime benzetesim vardı. Aral'la aram açılınca aynı durumdaki kişiye yakınlık duymaya başlamıştım sanırım. Aral hiç konuşmuyordu. Kırmak istemediğindendi sanırım çünkü bugün hem Ekin'e hem de bana çok kızgındı. Sonuna kadar da haklıydı. İkimiz de başına belaydık adamın.

"O zaman boyun bir elli falandı, ondandır," dedi Deniz. Sesinde hafif bir alay vardı. Ortamı yumuşatmak istiyordu sanırım. O da Ekin'e kızgındı ama üzgündü de aynı zamanda.

"Sen de altmış kilo falandın herhalde o zaman," diye mırıldandı Ekin. "Şimdi yüz falan mısın?"

"Doksan yedi," dedi Deniz. "Sen?"

"Seksen falanım herhalde," dedi Ekin. "O kadar durmuyorsun ama sen. Her sabah spora devam mı?"

"Devam," diye onayladı onu Deniz. "Bazen akşamları basketbola da gidiyoruz bizimkilerle."

"O yeşil içecekten içiyor musun hâlâ?" diye sordu Ekin, Deniz'in son söylediğini duymazdan gelerek. Ekin üvey kardeşlerini hiç sevmiyordu sanırım. Neden emin değildim ama belki de sevmesi için gereken zaman tanınmamıştı ona... Bilmiyordum aile işlerini. Aral'ın da anlatacak fırsatı olmamıştı hiç.

"İçiyorum," diye onayladı Deniz onu.

"Çok kötüydü tadı."

"Geliştirdim onu ben."

"Tarif verirsin o zaman," derken nedense hevesli gelmişti sesi.

"Veririm," dedi Deniz de. "Hatta nezaketin yanında ikram ederim."

"Kaçışım yok zaten," diye onayladı onu Ekin.

"Cık"ladı Deniz. "Sen adam olana kadar yok."

"Ağır oldu bu biraz."

"Ağır taş yerinde duruyor en azından."

"Büyük abi gibi konuştun." Aral'dan bahsediyordu sanırım büyük abi, diye. Abisinden tepki ya da ilgi alamayınca küsen çocuklar gibiydi aynı. Derdi tam olarak neydi, merak ediyordum.

"Bak yine başlama bacağını kırarım," dedi Deniz sinirlenir gibi.

Aral'ın sabrı korkutucu oluyordu bazen. Aral, gerçekten peygamber soyundan gelmiş bence.

"Niye Pars'a gittin?" diye sorarak sessizliğini bozdu Aral o an.

"Limonata içtim," diye yanıtladı Ekin onu. "Çilekli."

"Ekin..." dedi Aral uyarır gibi. "İnan alay kaldıracak havamda değilim."

"Teşekkür etmen lazım bana," dedi Ekin bunun üzerine. "Senin yerine tehdit ettim. Bir daha ne sana ne de Lina'ya göz göre göre adım atar," diye üste çıktı.

Aral'a baktım dikiz aynasından. Dili dudaklarında geziniyordu, gözleri kapalıydı. Sabır çekiyordu içinden muhtemelen. Sakin olmaya çalışıyordu. Kardeşlerini bu hayattan kurtarmak için bu kadar çabalarken Ekin'in batıyor olmasını kaldıramıyordu muhtemelen. Ekin bulanmışsa o çamura temizlenene kadar bedelini ödetirim ama ondan vazgeçemem, demişti Aral. Ekin'in çamura batmasını yediremiyordu kendine muhtemelen.

"Oğlum sen beni delirtecek misin?" diye sordu sol elinin işaret ve başparmağı şakaklarını sıkarken. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

"Kabul edin ya da etmeyin," diye rest çekti Ekin, "böyleyim ben. Bu şekilde koruyabiliyorum sevdiğim insanları."

"Babam gibi konuşup sinirimi bozma benim," dedi Deniz kaşlarını çatarak.

"Birini korumanın fizyolojik sağlıktan ibaret olmadığını ne zaman anlayacaksınız acaba?" diye mırıldandı Aral. "Hayatta bırakmanın yaşatmak olmadığını ne zaman anlayacaksınız?"

Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın bunları yalnızca Ekin'e değil, bana da söylediğini biliyordum. O an Ekin de biliyordu bunu. Arabadaki herkes biliyordu.

"Teşekkür etmen lazım, diyorsun bir de bana." Sesi öfkeliydi. "Sen gittin elini kanı beş para etmez birinin kanına buladın diye ben rahata mı erdim sanıyorsun da iyilik ettim, diyorsun bana?"

Ekin hiçbir şey söylemedi.

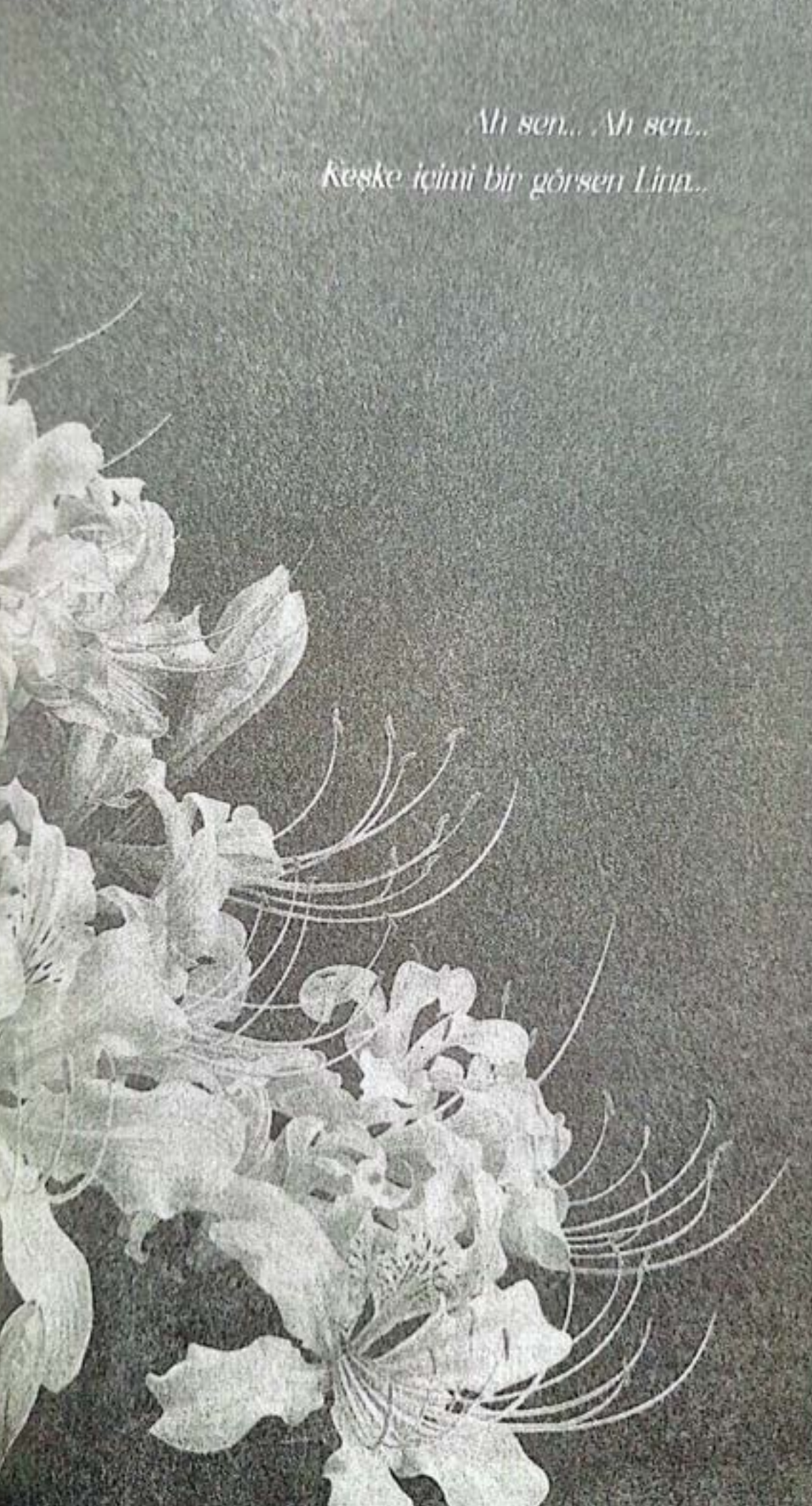
"O herifi hak ettiği yere gönderirken seni de yanında götürsün diye mi uğraşıyorum sanıyorsun?"

Yüzünü sıvazladı. "Kırgınsın bana, dargınsın. Eyvallah. Ona bile, sebeplerine eyvallah. Beni hiç et gözünde Ekin, ona da eyvallah. Ama kendini hiç ederek benim sabrımı sınama. En çok sen biliyorsun kardeşin benim için ne demek olduğunu. Beni babamla sına ama kendinle sınama, yemin ederim kırarım bir yerini."

O andan sonra bir sessizlik hâkim oldu arabaya. Aral yerden göğe kadar haklıydı. Cidden delirtecektik onu. Keşke dizlerine kapanıp özür dileyebilseydim ondan her şey için...

Ah sen... Ah sen..

Keşke içimi bir görsen Lina..

Deniz'in restoranına geldiğimizde herkes sessizdi. Sessizlik içinde yürüdüm mekâna. Restoranı dışarıdan görünce bir dejavu hissi sardı içimi. Anında hatırladım buraya ilk gelişimi.

Mesaj atmak için bahane ararken Aral'a bir farmakoloji kitabı sormuştum. Kitaba ihtiyacım da vardı gerçekten. Çok pahalı olduğundan alamamıştım henüz, para biriktirip alacaktım. Mesaj atmak isteyip de ne yazacağımı bilemeyince bunu bahane edebileceğime karar vermiştim. Hem onun kardeşleri tıp okumuştu hep, ellerinde fazladan vardır belki diye düşünmüştüm. Bir kitaba ihtiyacım olursa yazmamı kendisi istemişti. Bu yüzden mesaj atmak için harika bir bahane olduğuna karar vermiştim ben de. Atmıştım da. Evde o kitaptan birkaç tane olduğundan ve kendi kitabının istersem tamamen benim olabileceğinden bahsetmişti ve konuşmamız başka konulara evrilmişti. İsteğime ulaştığım, onunla konuştuğum için o gün heyecandan karnım ağrıyarak uyuyakaldığımı hatırlıyordum şimdi.

Aral, kitabı vermek için okula kadar gelmişti. Ara ara okula geliyordu ama Kuzey'le bir türlü tanışamamıştık. Ya Kuzey okulda olmuyordu ya da ben derste oluyordum o geldiğinde. Kitabı okula kadar getirdiğinden minnettarlığımı göstermek için kahve içmeyi teklif etmek üzere cesaretimi toplamaya çalışırken Aral benden önce davranıp yemek yemeyi teklif etmişti bana. O anki yüz ifadesini anımsadım. O zamanlar güler yüzlü ve yakışıklı biri olduğu için öyle gözüktüğünü düşünüyordum ama şimdi Aral'ın bana âşık olduğunun bilincindeydim ve bakışlara aşinaydım. Karşılaştırma yapabiliyordum ve şimdi geçmişe bakınca Aral'ın o zamanlar beni sevdiğini fark edebiliyordum. *Aral o kitabı bana getirirken de seviyormuş beni. Aral o zaman da sevgisini içinde tutmaya çalışsa da beceremeyen biriymiş. Hep öyleymiş.* Benden uzak durmak zorunda kaldığı süre boyunca nasıl dayandı hiç bilmiyorum ama ben savcılığa gidip olayın içine girdikten hemen sonra peşime düşüp markete kadar gelerek bana sandviç almasından da belliydi bu. Her seferinde uğraşsız bir şekilde bana sevgisini dile getirirken de belliydi. Sağır, kör ve aptal olan hep benmişim...

Burnumun aktığını hissettiğimde sessizce burnumu çektim. Tam da onu sevdiğimi söylemeye alışmış sayılırdım. Birazcık daha yakınında kalabilseydim sevgimi nasıl daha çok belli edeceğimi tam olarak öğrenmiş ve benim için ne kadar önemli olduğunu hissettirebilmiş olurdum belki... Belki o zaman bugünkü gibi Asaf'la bir tutmazdı kendini... O

kadar değersiz hissetmezdi. Onu silemediğimi ve istesem de artık silemeyeceğimi bilirdi. Ağlamamak için çok tepki vermemeye çalıştığımı bilirdi. *Üzgünüm Aral. Bana böyle öğretmişler.*

İçeri girdik, bir masaya geçtik. Deniz de bizimle oturdu. Bugün belli ki çalışmayacaktı. Ekin'le biraz sohbet etti, ona kıyamadığı açıktı. Ekin de pişman gibiydi zaten söyledikleri için. İlk kez samimiyetle sohbet ederken gördüm onu. Savunma ya da savaşma modunda değildi açıkça, sakin ve samimiydi artık. Saygısı belli oluyordu iki abisine karşı da. Zaman zaman Aral'a bakıyordu ama ben Aral'a bakmamaya özen gösterdiğimden onun ne durumda olduğunu bilmiyordum pek. Aral konuşmuyordu onunla. Ekin'e de bana da kızgındı çünkü şu an.

Yemekleri sipariş ettikten bir süre sonra Aral aniden ayağa kalktı. O ana kadar Aral'a bakmamakta çok başarılıydım ama o kalktı ve beni de nazikçe bileğimden tutarak kaldırdı. Kaşlarım çatıldı bu ani girişimle, yüzüne çevirdim gözlerimi. Tutuşu nazikti ama bakışları kızgındı. Ne olmuştu birden? Yeni bir şey de yapmamıştım.

Hiçbir şey söylemeden yürümeye, beni de peşinden götürmeye başladı. Bir şey diyemedim, ayak uydurdum yalnızca. Şimdi kolumu çekersem kavga edecekmişiz gibi hissediyordum, dahası Aral daha çok kırılırdı ve bunu göze alamıyordum. Bile bile canını yakmaya gerek yoktu, haklıydı bu konuda. Hayatta bırakmakla yaşatmak da aynı şey değildi. Bu konuda da haklıydı. Yeni bir bakış açısı kazanmıştım bir anda. Kelimeler, eylemlerden daha güçlü bence her zaman.

Sessizlik içinde takip ettim onu ve dokunuşunun verdiği huzurdan faydalanmaya çalıştım. "Personel harici giremez" yazan bir kapıdan içeri soktu bizi. Mutfağa girmiştik. Göz göze geldiği herkes selam verdi ona, kimse de durdurmadı. Tanıyorlardı onu. Deniz'le benzerliğinden ötürü tanımayan bile anlardı onun kim olabileceğini sanırım. Aral seri adımlarla arka tarafta kalan bir odaya götürdü bizi. Evrak işlerinin yürütüldüğü bir odaydı sanırım. Aral kapısını açıp beni peşi sıra odaya sokarken ışıkları da açtı. Hâlâ tek kelime etmemişti. Beni sandalye tarzı bir koltuğun yanında bıraktı. Benden uzaklaşan sırtını izledim. Eliyle koymuş gibi bir ilkyardım çantası çıkardığında açıklama yapmasına gerek kalmamıştı artık. Elimden ötürü beni buraya sürüklediğini anlamıştım. Sandalyeye oturdum yavaşça.

"Bekliyorum," dedi kızgınlıkla söylenerek. "Kalkıp eline bakmanı, Deniz'den ilkyardım çantası istemeni ya da bir an olsun elini hatırlamanı bekliyorum," derken önümdeki sehpaya oturmuş ve çantayı açmıştı.

Bana bakmıyordu. "Elini gördüğümden beri aklımdan çıkmıyor benim ve sen hiçbir şey yapmıyorsun. Sen de mi beni delirtmeye karar verdin?" diye sorduğu sırada siyah gözlerini yüzüme çevirdi ve yüzümde ne gördü bilmiyorum ama gözlerindeki o öfkenin çekildiğini hissettim. Kıyamıyordu bana açıkça.

Bir kitapta okumuştum. Atlas, Dünya'yı Herkül'ün omuzlarına bırakıp yükünden kurtuluyor ve bir daha almak istemiyordu ama Herkül, Dünya'yı sarsınca endişeleniyor, Herkül'ün tuzağına düşüyordu kolayca. Halbuki yüktü Dünya ona ama o dünyadakileri sevdiğinden sarsılsın istemiyordu hiç. Aral da öyleydi. Başındaki en büyük belalardan biri bendim ama çok seviyordu beni. Sarsılayım istemiyordu hiç. Sanki dünyası bendim onun.

"Seni öpmek istiyorum," dedi gözlerime bakarken.

"Ne?" dedim boş bulunup. Şaşırmıştım. Böyle bir şey demesini hiç beklemiyordum.

Derin bir iç çekerek yorgunlukla gevşetti bedenini, omuzları düştü. Başını geriye yatırdı. "Seni öpmek istiyorum," diye tekrar etti. Ama hiçbir şey yapmadı bu isteğine yönelik. Dili dudakları üzerinde gezindi. Yutkundu. Başı kalktı, gözlerimin içine baktı. "Yine dizimde otur, kollarını boynuma sar, senden ayrılmamayım diye avucunu enseme yasla ve hiç bırakma istiyorum..." *Gider diye korktuğumdan sürekli ona tutunduğumu keşfetmiş hemen. Adil değil hiç.* "Aptalca mı geliyor?"

Kafamı iki yana salladım. Gelmiyordu. Ben de istiyordum aynısını. Mola olacaktık birbirimize sözde. Büyük büyük laflar etmiştim ona. Şimdi utanmadan ona sığınmak, mola vermek istiyordum her şeye. Dizinde oturayım, kollarımı boynuna sarayım, her şeyi halledebileceğimize ikna olayım istiyordum. Ama şu an yapmayı tercih etmezdim. Sonra geri dönmesi zor olurdu. Belki de hemen cayamazdım bu kararımdan, ona kapılırdım yine ve vicdanım yer bitirirdi beni.

Gözlerime bakarak derin bir nefes aldı Aral. "Sana çok kızgınım," dedi gözlerime bakmayı sürdürürken. *Biliyorum. Ben de öyleyim kendime.* "O kadar kızgınım ki Lina... Beni unuttuğunda bile kızmamıştım sana."

Kalbimin yine ritmi bozuldu üzüldüğümden. Keşke kızsa bana... En azından vicdan yapmazdım o kadar.

Elleri uzandı sağ elime. Nazikçe sargısını açmaya başladı. "Şu üç günde kendine yaptıklarına kızdığım kadar başka hiçbir şey için kızmamıştım sana."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Söylediklerinin ağırlığından ötürü yutkunamadım. Avucumu açtığında dikişlerimin yerli yerinde olduğunu gördük ikimiz de. Yalnızca yumruğumu sıktığımdan kanamıştı biraz. *Paslanmışım... Avucumdaki yumurtayı kırmadan alıştırma yapardım babamla eskiden.*

"Neyse ki dikişlerin açılmamış," diye mırıldandı rahatlamış gibi. "Ellerini dikmek kendi etimi dikmekten zor benim için."

Dürüstlüğü yaralayıcıydı ama bunu, beni yaralamak için yapmadığını biliyordum. Belki insafa gelirim de ona iş çıkarmam diye söylüyordu muhtemelen. *Bir daha yapmam Aral. Yapmamaya çalışırım yani. Senin için... Özür dilerim bunun için de.*

O elimle ilgilenirken güzel yüzünü izledim. "Neden kızmadın bana?" diye sordum durgun bir sesle.

Kafasını kaldırıp bana baktı. Sevdiğim siyah gözlerine baktım gözlerimi kaçırmadan. Keşke öpmekten bahsetmeseydi... Şimdi beni öptüğü anlar gelip duracaktı aklıma. Nasıl hissettirdiğini hatırlayıp duracak, onu öpmeyi daha çok isteyecektim. Hayat hiç adil değil gerçekten. İnsan neyi elde edemeyecekse hep o çıkıyordu karşısına.

"Niye hiç kızmıyorsun bana?" diye sordum tekrar. "Hayatımda gördüğüm en sakin insansın. Seni sinirlendirmek çok zor. Basit şeyler değil seni sinirlendiren konular. Ne ego savaşlarına giriyorsun ne de sana yönelik hakaretlere karşı zayıflık gösteriyorsun. Kendini bilen, kendine hâkim olabilen birisin hep. Bu yüzden sinirlendiğinde kızmak en çok senin hakkın aslında. Bana kızmak hakkın. Niye kızmıyorsun?"

Dili dudaklarını ıslattı. Gözlerini elime çevirdi. Yaramdaki kanı nazikçe temizlerken canımı yakmaktan korkuyordu ama önemli değildi aslında. Yine de önemli değil, bildiğin gibi devam et, diyemedim. *Canı benden çok yanıyormuş çünkü. Önemli değil,* dersem acısını önemsemiyormuş gibi olurdum. Öyle değildi hiç halbuki.

"Kızmaya kıyamadığımdan. Belli değil mi?" dedi yaramı temizlerken. "Hem sen kendine benden daha kızgınsın. Fırsat vermiyorsun bana." İçimde bir ağlama isteği uyandı yine. *Of cidden...* "Sakin kalmak da kolay değil o kadar," diye devam etti. "Sadece öfkemin beni yönetmesine izin vermiyorum. Belli etmiyorum çoğu zaman. Böyle öğrendim. O kadar..."

"Unuttuğum zaman neden kızmadın bana?" diye sordum bu kez. "Ya da seni yaraladığımda? Söyleyememek ya da belli etmemek başka, hissetmemek başka. Kızgın da mı hissetmedin bana?"

"Hissetmedim," dedi öylece.

Nasıl hissetmezdi? Hissetmeliydi. Kızmalıydı bana. Neden yapmıyordu?

"Neden?"

Gözlerini yüzüme çevirdi. "Sen olsan bir çocuk kendini korumak isterken sana taş attı, canını yaktı diye kızar mıydın?"

Kızmazdım.

"Sahipsiz bir sokak köpeği durduk yere bana saldırsa kızardım," diye mırıldandım gözlerine bakarken.

Oturduğum sandalyeyle birlikte beni aniden kendine çektiğinde refleksle sol elimi omzuna yasladım. Sağ elim, elindeydi ve beni kendine çekince kapana kısılmıştım bir anda. Bacaklarının arasında sıkışmıştım sandalyemle, kafeslemişti beni. Yüz yüze gelmiştik bir anda.

"Bir daha," dedi üstüne basarak kızgın bir sesle. "Kendinden o şekilde bahsedersen o merak ettiğin öfkeli halimle tanışırsın Lina."

Öfkeli haliyle tanışmamış mıydım zaten daha önce? Daha bir saat önce görmüştüm onu. Yoksa Kara Çakı lakabını almasını sağlayan o öfkeli halinden mi bahsediyordu? Sanmıyordum. Aral bana mecbur kaldığı o imajı göstermezdi asla. Kürşat söylemişti. Aral çok utanırmış benden. *O zaman beni en çok senin anlaman gerekmez mi Aral? Ben de çok utanıyorum o halimi bildiğin için. Ne... Kim olduğumu bildiğin için utanıyorum ben de. Sana yaptığım şey için çok utanıyorum.*

Sevdiğim siyah gözlerine baktım, kalbim hızlı bir ritimle çarpıyordu göğsüme. Üç gündür ondan kaçtığımdan şimdi bu kadar yakınında olunca afallamıştım bir anlığına. Gözlerimi kapatıp kendimi tamamen ona bırakmamak için büyük bir irade sergiliyordum şu an ama ben kendimi ona yıkmayacaktım. Ben onun sırtında taşınmak değil onun yanında elinden tutarak yürüyebilmek istiyordum. Bir çözüm istiyordum beni rahatlatabilecek. Aral'ın yanında en azından rahatlıkla kalmak, bana verdiği ikinci şansı canla başla hak etmeye çalışmak istiyordum.

"Kibrimden değil," diye mırıldandım yüzüne yakından bakarken. "Ama bana gerçekten çok kızdığında ne yapabileceğine dair hiçbir fikir oluşmuyor kafamda. Bağıracağını sanmıyorum. Canımı acıtmak ihtimal bile değil."

Kafasını salladı yavaşça. "Ben seni suskunluğumla cezalandırmadım hiç."

O an Aral'ın Ekin'le neden konuşmadığını anladım. Aral'ın çok kızmasının bedeli buydu demek ki: *Aral'ın varlığında ondan mahrum kal-*

mak. Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın bir kol mesafemde durduğu halde benimle tek kelime etmediğini hayal etmek bile kötü hissettiriyordu. Benden vazgeçmesini isterken bile onun bana susacak olmasını düşünmek dayanılmaz geliyordu. Halbuki çok değer verdiğim halde bana susan ilk kişi olmayacaktı. Annem vardı bir kere en başta ama o annemdi neticede. Bu gerçek ne olursa olsun değişmeyecekti. Ama Aral öyle değildi. Aral isterse bir daha hiç yüzüme bakmazdı benim. İsterse hayat bizi bir daha hiç karşılaştırmazdı. Böyle dargın, kırgın, küskün gidebilirdi beni bırakıp. Tutamazdım bile.

"Ne yaparsam tanışırım o halinle?" diye sordum merakla. *Ondan ayrıldım, ona kötü şeyler söyledim, canını yaktım istemeden, bıçakladım, az önce çok da kızdı bana. Ama konuşuyor hâlâ benimle. Bu çok kredim olduğu anlamına mı geliyor? Ya da çok az şansım kaldığı anlamına mı? Ya susarsa birden bana? O zaman kimsesiz kalırım.*

"Bilip ne yapacaksın?" diye sordu hüzünlü bir sesle. "Deneyeceksen gerek yok. İstersen konuş..."

Yanlış bir çıkarımda bulunduğundan, "Hayır," dedim anında. "Konuş." Korktuğum için aniden yükseldiğimi fark ederek frenledim kendimi. Yutkundum. Gözlerimi kaçırdım. "Konuşmazsan olayı çözemeyiz," diye mırıldandım köprücükkemiklerinin birleştiği noktaya bakarken. "Ondan."

"Lina."

İsmimi söyleyişini çok seviyorum. Güvende hissettiriyor hep. Kırılmış ama küsmemiş bana hem. Adımı söyleyişinden anladım. Birazcık daha böyle kalmak istiyorum Aral. Çok mu utanmazım?

Gözlerine baktım yine. "Hım?"

Yüzlerimiz çok yaklaşmıştı birbirine ve gözleri davet ediyordu beni kendine. Dili güzel dudaklarını ıslattı. Yutkundu. Gözlerime bakarken içi gidiyordu sanki bana, ben de ona çekiliyordum.

"Kaçmak istiyorsan şimdi tam sırası cennet çiçeğim," dedi gözlerime bakarak.

Tüylerim diken diken oldu. İstemeden dudaklarına baktım. Birazcık uzansam öperdim onu. Mıknatıs vardı gerçekten onda, beni kendine çekiyordu hep. Yutkundum. Karanfil kokan nefesi yüzüme dağılırken gözlerim kapanmak istiyordu. Kendimi ona bırakayım istiyordu her bir zerrem. Sol elim ensesine ilerlemek istiyordu. Avuçlarım sızlıyordu resmen ve kesiklerden ötürü falan da değildi. Onsuzluktandı basbayağı.

"Gidemiyorsun değil mi?" diye sordu geri çekilemediğim için. "Ama gelemiyorsun da."

Tam olarak öyleydim. Arafta kalmıştım resmen. Araf da Aral gibi tıpkı. Kalbim kırıldı. Daha birkaç gün önce aynı cümleyi kurduğunda bu cümle bizi aynı noktada birleştirmişti. Şimdi iki ayrı yerdeydik sanki.

Aral aramızdaki santimleri yavaşça kapattı. Geri çekilecek güç bulamadım kendimde. Yüzüme yaklaşıp burnunu yanağıma sürttüğünde içim titredi resmen. Geri çekilmem lazımdı ama gidemiyordum. Benim kaçışlarım bile onaydı, kendi ağzımla itiraf bile etmiştim. Nasıl kaçacaktım ben bu adamdan, bilmiyordum hiç.

Sokuldu bana. Yüzünü tenime sürterek yanağımdan aşağı, boynuma doğru ilerlerken usulca kolları arasına aldı beni. Kalbimin ritmi hızlandı. Sağ omzu üzerindeki elimle omzunu sıktım istemsizce.

Aral, burnunu boynuma sürttüğünde iradesizce gözlerim kapandı. *Kahretsin. Üç gün olmuştu henüz, nasıl bu kadar özlemiş olabilirdim onu? Gitmek zorunda kalırsam nasıl dayanacaktım? Yakınımda olduğu için mi uzak durmak bu kadar zordu?*

Boynumdan öptüğünde tüm tüylerim ayağa kalktı. Kalbim, göğsüm içinden onun ismiyle sesleniyordu bana sanki.

"Alma benden bunu," dedi fısıltı gibi bir sesle.

Üzgündü sesi, yorgundu. Dudakları şahdamarımın üzerine yaslıydı. Yine nabzımı sayıyordu dudaklarıyla. Kalbim kırık kırıktı. Ben değil onun için atan kalbimi ondan almak, kalbimi onun yoluna sermek, ona adamak, kendi göğsümden söküp onun göğsünde yaşatmak istiyordum. Ama izin vermiyorlardı işte.

Burnum akmaya başladı yine. "Aral," diyebildim yalnızca. Bırakması lazımdı beni şu anda.

Yapamazdım. Bizi üzmekten başka işe yaramazdı bu yaptığı.

"Beni sevdiğini söyle istiyorum."

Boğazıma bir şey düğümlendi. Niye bugün aniden isteklerini dile getirip duruyordu? Çok mu sınırdaydı? Çok mu ihtiyacı vardı?

"En azından beni sevdiğini söyle. Tutmuyorum seni, istersen geri çekilirsin," dedi usulca tenime doğru konuşurken. "Beni sevdiğini söyle Lina bana. Geri çekileceğim, bırakacağım seni."

Burnumu çektim. Bırakmak, derken neyi kastediyordu? Tamamen mi yani? Vazgeçmek anlamında mı? O anlamda olmasın, üzülürüm. Ama bir şey de diyemem. Diyemediğim için de üzülürüm.

"Seviyorum," dedim burnum akarken. Kaşlarımı çattım ona biraz kızarak. "Bilmiyorsun sanki." Kendini nasıl Asaf'la bir tutardı, aklım almıyordu hâlâ.

"Seviyor musun?"

"Hıhım," diye mırıldandım. Yutkundum. "Gıcık oluyorum ama şu an," dedim kaşlarım çatık çatık omzuna bakarken.

Pansuman yapmış mıydı acaba kendine? Beni bırakıp biraz kendiyle ilgilenemez miydi? Daha çok üzülüyordum.

"Olma," dedi üzülüyormuş gibi.

Kıyamıyorum ki ben sana Aral, gıcık olayım. Yalan söylüyorum. Gıcık olduğum anlar senin sevginle baş edemediğim anlar hep. Biliyorsun kesin. Ondan gülüyorsun hep ne zaman gıcık olsam sana.

"Sevgili de değiliz artık," diye mırıldandım çok mutsuz bir şekilde. Ağlamamak için sıktım kendimi. Bırakamazdım şu an kendimi. Bırakırsam kötü olacaktı. "Affettiremezsin kendini." Üste çıkmakta da Ekin'le benziyoruz belli ki.

"Bazı ayrılıklar sevdaya dahildir sevgilim," dedi sol omzuma bir öpücük bırakırken. "Biz ayrıyız ama hâlâ sevgiliyiz."

Sevgilim misin yani hâlâ benim? Olmaz ki ama böyle. Çok büyük haksızlık bu sana.

Geri çekildi sonra söylediği gibi. İki öpücükle kendimi daha hissettiğim gerçeğiyle sarsıldım güzel gözlerine bakınca. Ben de kendi benimi öpmek istiyordum, gözünün hemen yanındakini. *Yok. Yapmasam daha iyi. Ne olduğum bile belli değil. Gitmem gerekirse gerçekten... Aral çok üzülür.*

Geri çekildim kaçar gibi. Sandalyemle birlikte uzaklaştım ondan biraz. Kendimi toparlamak için gözlerimi sağ elime verdim. O da hiçbir şey olmamış gibi elime verdi dikkatini tekrar. Yaramı kapattı özenle.

Boğazımı temizledim. "Spor salonuna gidecek miyiz?" diye sordum. Az önce hiçbir şey olmamıştı sanki.

"Spor salonuna gitmeyi neden bu kadar istiyorsun?" diye sordu eşyaları toplarken.

"Sıradan bir spor salonu değil orası," diye tekrar ettim dün söylediklerimi. "Kendim ya da babam hakkında bir şeyler öğrenebileceğimi varsayıyorum. Babam boşuna bırakmadı o kartı sözde ölümünden üç gün önce."

Kafasını salladı. Dirseklerini dizlerine yasladı, bana doğru yaklaştı böylece. Gözlerime baktı sakinlik içinde. Beni öpünce o da rahatlamış

gibiydi. Sevmek ne tuhaf bir şey... Dudakların temasından ibaret birini öpmek ama verdiği değer ve kattığı anlamla iç dünyası yeniden inşa oluyor insanın.

"Sözümüzü hatırlıyor musun?" diye sordu bana. "Arkada bırakmak yok. Olayla ilgiliyse bir şey saklamak da yok."

Kafamı salladım. "Doğru zamanı bekleyebilir miyim peki herhangi bir bilgi için?" diye sordum. Pazarlık etmekte sakınca görmemiştim. Ona zarar verecek bir şeyi saklamayı tercih ederdim çünkü mümkünse. "Sen öyle yapmıştın."

"Makul," dedi. "Güveniyorum sana."

Tüylerim diken diken oldu. Gözbebeklerim genişledi muhtemelen, kalbimin ritmi değişti yine. İçimde bir ağlama hissi oluştu nedense.

"Neden şaşırdın bu kadar?" diye sordu Aral yüzünde buruk bir gülümsemeyle. "Güvenmediğimi mi düşünüyordun?"

Üç gün önce güvendiğini düşünüyordum ama şimdi gerçekleri ben de biliyordum. Ona ne yaptığımı biliyordum. Nasıl yetiştirildiğimi bilmesine rağmen güveniyor muydu bana? Sevmek, güvenmeyi getirir miydi her zaman peşinden emin değildim.

"Hâlâ güveniyor musun bana? Böyle olduğum halde?"

"Şu, bu, böyle, ne... Bu tür sıfatlarla hitap etme kendine," diye kızdı bana yine. "Senin adın Lina." İçimdeki ağlama isteği daha da arttı. Burnumu çektim ve Aral içime içime ağladığımı anladı. Zaten anlıyormuş, öyle demişti bu sabah. Sonra yaklaştı bana yine. Yine kaçamadım. Uzanıp sağ elini yanağıma yaslarken dudaklarını sağ gözüme bastırdı.

"Sen Lina'sın," diye fısıldadı dudakları tenime çarparken. "Ve ben, sen benim tanıdığım Lina olduğun sürece, kalbin benim için böyle attığı sürece senden vazgeçmem. Korkma."

Ağlamamak için kendimi sıktığımdan vücudum kaskatı kesildi. Başımı eğdim. Avuçlarımı sıkamadım Aral üzülür diye. Dişlerimi sıktım. Aral saçlarımın uçlarına dokunarak uzaklaştı benden yavaşça, ayağa kalktı. Eşyaları kaldırırken bana zaman tanıdı. İçim ezildi bu nezaketinden ötürü. İçim titremeye başladı.

Aral'ı çok seviyorum. Aral'ı çok seviyorum. Aral'ı çok seviyorum. Bırakmak istemiyorum onu. Gitmek istemiyorum. Yalnız kalmak istemiyorum. Bir şans daha istiyorum. Aral'ın verdiği ikinci şansı hak etmek istiyorum. Kazanmak istiyorum. Lütfen... Bu kez kazanayım.

Masaya döndüğümüzde Deniz, Kürşat ve Ekin hararetli bir konuşma içerisindeydi ama Aral'ı görünce konuyu kapatmışlardı. Muhtemelen Deniz, Ekin'e kızıyordu yaptığı şey yüzünden.

Ekin'in Pars'a gitmiş olması bir işaretti benim için. Pars da bana tilki benzetmesi yapan kişilerden biriydi. Üstelik Ekin ona gittiğine göre peşimize adam salıp Aral'ın yaralanmasına sebep olan da oydu. Tebriklerdi. Pars ciddi bir düşman daha kazanmıştı an itibarıyla.

Yemeklerimiz gelmişti. Yerlerimize geçip yemeğimizi yedik. Aral, Ekin'le konuşmadı. Az önce bana bahsettiği gibi susarak cezalandırdı onu. Ekin'i gözlemledim yemek boyunca. Neden bilmiyorum, hiç de çaktırmadı ama sanki Aral ona kızsın ya da bir şey söylesin diye bekledi. Bu tavrı da bana benziyordu biraz. Ben de Aral bana kızsın istiyordum. Ekin'le farkımız, benim Aral'dan uzak durma durumumun kendimle ilgili olması ve kontrolümde olmamasıydı. Ekin'in Aral'dan uzak durması Aral'la ilgili düşünceleriyle ilgiliydi ve bu düşünceleri onun kontrolündeydi. İşte bu yüzden muhtemelen Aral ona çok kızıyor ve onu suskunluğuyla cezalandırıyordu ama bana anlayış gösteriyordu. Çünkü biliyordum, Aral benim yerimde olsaydı durumu netlik kazanana ve buna bir çözüm bulana kadar olduğum semte bile ayak basmazdı.

Deniz, çalışanlarından biri bir iş için onu çağırdığında kalktı masadan. Aral da sigara içmek için kalktığında Kürşat'la göz göze geldik. Aral'ın ne durumda olduğunu merak ediyordu muhtemelen ama beni de bırakıp gidemiyordu. Ona kafamı salladım hafifçe ben iyiyim, der gibi. Hem Deniz hem de Ekin vardı, biri gelip götürecek değildi beni.

O da bana kafasını sallayıp Aral'ın peşine takıldı. Ekin ve ben kaldık masada o an. İşime de geldi bu. Ekin'le yalnız kalmayı gözlüyordum. İtiraf etmek kalp kırıcı ama Aral'ı kaybettiğimi düşünüp dumura uğradıktan sonra biraz fırça yemiştim ondan ama sonra üç tane öpücük almıştım ve zihnim berraklaşmıştı biraz. Sakinleşmiştim çünkü. Karnım da doymuştu. Zihnim daha iyi çalışıyordu şu an. Daha soğukkanlı daha iyiydim sabaha göre.

"Beni neden Aral'a gönderdin?" diye sordum Ekin'e doğrudan.

Ona baktığım için o da bir süredir bana bakıyordu ne soracağımı merak eder gibi.

Öylece yüzüme baktı, hiçbir ifade okunmuyordu yüzünden. "Doğum günü hediyesi."

"Biliyordun yani beni sevdiğini?"

Kafasını salladı. "Onu neden unuttuğunu da biliyorum."

Kalbimin ritmi bozuldu fakat yüzüme yansıtmadım ben de hiçbir duygumu. Deniz de biliyordu Aral'ı unuttuğumu ama sebebi başka bir şey sanıyordu. Belki de Ekin de aynı durumdaydı. Aral'ı bıçakladığımı bilip bilmediğinden emin değildim.

"Nedenmiş?" diye sordum emin olmak için.

"Koşullanmış olmak başlı başına psikolojik ve travmatik bir şey zaten. Bir de bu yüzden sevdiğin birini bıçaklayınca bu travmayı kaldıramamış olmalı zihnin. Yanlış mıyım?"

Ses tonunu sadece benim duyabileceğim düzeyde tutmuştu ve yaptığı açıklama beni tam kalbimden vurmuştu. Koşullandığımı nereden biliyordu? Ne kadarını biliyordu? Bile bile mi göndermişti beni abisine yani? Elimde ölüm çiçekleriyle... Dalga mı geçiyordu gerçekten şu an benimle?

Kaşlarım çatıldı. "Ne biliyorsun hakkımda?"

Omuz silkti yavaşça. "Belli ki senden daha çok şey."

Öfkeye kapılıp soğukkanlılığımı yitirmemeye çalıştım. "Ne mesela?"

"Ayrıldın mı abimden?" diye sordu o da sorumu es geçerek.

Abim mi? Aral'a abi, dediğini ilk kez duyuyordum sanırım. Tüm asiliği Aral'a, Aral varkendi sanırım.

"Evet," diye yanıtladım onu. Ayrıyız aslında ama Aral'a göre hâlâ sevgiliyiz.

"Çok mu seviyorsun onu?" diye sordu bu kez. Alaycılık yoktu yüzünde hiç. Merak ediyor gibiydi gerçekten. "Ölüyor musun aşkından?"

Kimse ölmez aşkından... Öyle gelir...

"Ölmeyi gözünde çok büyütüyorsun," diye cevapladım onu. "Ölmek kolay. Zor olan yaşayabilmek aslında. Ve evet, ben Aral için yaşarım."

"Neden ayrıldın ondan o zaman?"

"O yaşasın diye."

"Hayatta bırakmak ile yaşatmak farklı şeyler," diye mırıldandı birkaç saat önce Aral'ın söylediği gibi.

Bana ve kendisine dediğinin farkında olduğunu biliyordum ama teyit etmiş oldum.

"Sen neden konuşmuyorsun onunla?" diye sordum ben de ona.

Anlatıp anlatmamakta kararsız kaldı sanırım. Birkaç saniye yüzüme baktı. Dudaklarını araladı sonra. "Çocukluğumuzdan beri asker

gibi yetiştirildik biz. Yirmi altı yaşımdayım, kalkma vaktimden tut yemek yediğim saat bile belli benim. Babam için abimin yeri hep ayrıydı; abim de kendisi gibi olsun, onun izinden yürüsün istiyordu. Çünkü babama göre bu hayatın içine doğmuştuk ve kurtuluşumuz olmayacaktı." Sustu birkaç saniye. Önce Aral'a sonra da Deniz'e baktı ortalıkta görünüyorlar mı diye. Sanırım söyleyeceklerini duysunlar istemiyordu. "Abim hiçbir zaman şiddete meyilli biri olmadı, hiçbir zaman da istemedi böyle bir hayatı. Deniz abim öyle değildi ama. O severdi serserilik edip kavgalara karışmayı, soyadıyla insanları tehdit edip korkudan titretmeyi."

Deniz anlatmıştı daha önce. Aral dövmüş bu yüzden Deniz'i hatta.

"Abim, bu hayatı devralmayacağına dair kesin bir dille babamı reddettiğinde babam zorlamazdı onu hiç. Arkasından dolanırdı."

Kaşlarımı çattım. Aral'ın arkasından dolanmak? Mecbur mu bırakıyordu onu?

"Deniz'e mi yöneldi?" diye tahmin yürüttüm. Bundan hiç hoşlanmamıştım.

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Aral abim olmazsa olacak kişi Deniz abimdi şüphesiz. Zira o dünden razıydı. Sonra abim bir şekilde Deniz abimi yola soktu ama nafile. Babam aklına bir şeyi koyarsa onu sana ya yaptırır ya da seni mecbur bırakır."

"Bu kez de sana mı yöneldi?"

Gülümsedi. "Yok," dedi alaylı bir gülümsemeyle. "Dedim ya... Babamın hiçbir beklentisi yoktu benden. Düşünmemiştir bile... Evde çocuk kalmayınca çocuk almaya karar verdi."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Kuzey, abim Çakırca olmak istemiyor diye yeni Çakırca oldu yani. Güney ve Doğu da öyle."

Kafamın arkasında bir uyuşukluk hissettim. Aral'ın omzuna yük olduklarını biliyordum ama Aral'ı eve bağlayacak birer vebal olacaklarını düşünmemiştim.

"Üçü de abim evi her terk etmek istediğinde aileye katılan bireyler. Kuzey geldiği zaman abime gidelim, demiştim," diye mırıldandı. Gözlerinde kızgınlığını ve kırgınlığını gördüm. "Abim gitmedi."

Boğazıma bir yumru oturdu. Ben giderdim. Ekin de gidermiş. Aral gitmemiş ama.

"Yerimizde çakılı kaldık," dedi öfkesini belli eden bir sesle. "Kuzey'i sevmiyorum bu yüzden zerre kadar. Babam olabilir tüm suçlusu ama abim bizi kurtarmayı değil onu terk etmemeyi seçtiği için kızgınım ona. Kendi hariç diğer herkesi düşündüğü için kızgınım. Kulağa rezil gelebilir, umurumda değil. Önceliğim kendi kardeşlerim olduğu, bize zindan olan o evden kaçmak istediğim, yaşamak istediğim için ya da normal bir hayat istediğim için özür dilemeyeceğim kimseden, kimse de benden dilemedi."

Kızmadım ona böyle düşündüğü için. Kızamazdım. Yerine koyunca kendimi, Alin için tanımadığım başka birini terk etmek zorunda kalsam yapardım. İnsan seçim yapmaya mecbur bırakıldığından kötü olmaz, seçim sunanlar kötü bence. Kimse seçim sunulana kadar iyi mi kötü mü bilemez.

"Aral bulmuş bir yolunu ama. Sen neden gitmedin onunla?"

Gülümsedi. "Ben gönüllü olduğum için gidebildiler," dedi alaylı bir sesle. "Ben gitmek istediğimde gidemedi terk edemediğinden kimseyi. Alsın herkesi gitsin istedim. Ben geride kaldım kendi isteğimle. Çocukça olduğunu, aptal bir inada düştüğümü düşünebilirsin istersen. Babamı da çok iyi tanıyorum. Birimiz kalmazsak durmazdı. Ayrıca annemi de bırakmak istemedim. Ben abimin, gidelim,' dediğimde gelmemesine değil, herkesi kurtarmaya çalıştığı için kendisini ve bizi hiç etmesine kızgınım."

Boğazım düğüm düğüm oldu. Aral, o, bu hayatı istemiyor diye bu hayata mecbur bırakılan çocukları kurtarmak istemiş sadece. O çocuklar Aral'ın malıymış gibi damgalanmış üstelik. Aral'ı gidemedi diye suçlayamazdım ki. Vicdanı, âşık olduğum yanlarından biriydi. Ekin'e de kızamadım. *Annesini bırakmak istememiş. Anneleri bilmiyor belli ki olan biteni.*

Aral bir keresinde Ekin'e görmek istediği abiyi göstereceğinden bahsetmişti. O da kızgındı Ekin'e ve o da haklıydı. Kaçabilmem için onu alacaklarını tahmin edemedim, demişti bana hastanenin çatısında. Ekin'in kalacağını düşünmemiş Aral. Ekin'in bile isteye o adamla kalacağını, o adamın sağ kolu olacağını düşünmemiş. Şimdi Aral'ın Ekin için neden bu kadar üzüldüğünü, onu kurtarmak için bu kadar çabaladığını anlayabiliyordum.

"Batı peki?" diye sordum merakla. Güney ve Doğu da Aral'ın evden gitme girişimleri için evlatlık alınmışlar. Öyle demişti Ekin. Peki Batı?

"Abim herkesi alıp evi terk ettiğinde aldı babam Batı'yı. İki haftalık falandı Batı sanırım o zaman. Direkt yük olsun diye verdi abime, başka

bir amacı olduğunu sanmıyorum. Çaresiz, beş parasız kaldığında nasıl sahip çıkacaksın ailene görelim, demişti."

Kalbim kırıldı. Aral, o zamanlar 24-25 yaşlarında olmalıydı. Uzmanlık için yeni yeni çalışmaya başlamış olmalı. Deniz yeni mezun olmuş, aşçılık okumak istiyor, diğer üçü okuyordu muhtemelen. Bir de yeni doğan bir bebek vermiş babası eline yük olsun diye. Güneş abla evli olmalı o sırada. Destek olmuştur belki ama onun da kendi ailesi var neticede. Aral'a yük olmuş her sevdiği sanki. Buna ben de dahilim şimdi. Dışarı çıkmak, sarılmak istiyorum ona. Keşke gidebilsem. Daha önce hiç bu kadar kaderime küskün hissetmemiştim ona gidemediğim için.

"Neden ölüm çiçeği gönderdin ona?" diye sordum tekdüze bir sesle.

Gülümsedi hafifçe. "Çiçekler ölüm götürmez kimseye, korkma. Babam, bu işe bulaşmasın diye abimi uyarmamı istedi benden. Doğum günüydü o gün de. Hem onu hem de çiçekleri görürsen tetiklenirsin diye düşünmüştüm."

Kaşlarım çatıldı. "Çiçeklerle ne ilgisi var?"

"Kırmızı örümcek zambağı hiçbir şey hatırlatmıyor mu sana?" diye sordu ilgiyle.

Tüylerim diken diken oldu yine. Kötü hissettiriyor. Kâbuslarımdan hatırlıyorum o çiçeği. Yalnızca huzursuz, uğursuz hissettiriyor.

Kızıl Tilkilerle, *Circus*'la ilgili belli ki.

"*Cir...*"

Parmağını dudaklarına yasladığında sustum.

"Ben olsam oranın ismini sesli dile getirmezdim," dedi gözlerime bakarak. İşaretparmağını kulağına vurdu iki kez. "İyi duyduklarını işitmiştim."

Kaşlarımı çattım. Onu da mı biliyordu? Ve... Etrafımızda tilki olabilir miydi? Kahretsin. Ben ve babam varsa elbette başkaları da vardı. Belki de etrafımda saldırmak için doğru anı bekleyen ya da sessizce istihbarat toplayan bir sürü tilki vardı... Kahretsin. Neden daha önce düşünemedim bunu? Annemin susmasının, susmak için kendini uyutmasının sebebi buydu belki de... Belki de babam bu yüzden gelemiyordu şimdi bile...

Ekin kafasını salladı yavaşça. "Evet. Onunla ilgiliydi," dedi ne soracağımı anlayarak.

"Ne olduğunu sorsam söyler misin?"

Kafasını iki yana salladı. "Bilmemen daha iyi muhtemelen."

Zorlamadım söylemesi için. Aral ya da Deniz dönmeden öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum.

"Aral'a nasıl gönderebildin beni peki?" diye sordum tekrar. "Nasıl yetiştirildiğimi, tehlikeli olduğumu biliyorsun belli ki."

"Tehlikeli kelimesini kullanmazdım," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Benzetmemi mazur gör ama yaralı ve korkmuş bir hayvanı kışkırtırsan seni ısırması normal."

Aral gibi düşünüyor o da. Suçlamıyor mu beni hiç? Aral'ı çok seviyor belli ki. Kırgınlığı ondan büyük bu kadar.

"Islıkla ilgili ne biliyorsun?"

"Hep ben cevaplıyorum," dedi. "Sıra bende."

Kaşlarımı çattım ama bir şey demedim. Beklediğimden daha çok şeye cevap vermişti. Annem bile bu kadar cevaplamıyordu sorularımı. Bu yüzden kızmıyordum ona. Muhtemelen onun da sebepleri vardı. Hem artık o kadar da kötü görünmüyordu Ekin gözüme. Niyeti iyi olsa bile geçmişte yaptıkları, söylediklerini hâlâ tasvip etmiyordum ama en azından Ekin'in mecbur bırakılmazsa beni babasına ispiyonlamayacağına ikna olmuş sayılırdım. Aral'ın kardeşi olması büyük bir etkendi tabii.

"Hangi rütbesin?" diye sordu bana.

Kaşlarımı çattım. Rütbe? Soytarı gibi mi? O an zihnimde iskambil kartları canlandı. Karo Ası. Karolina. Karo Lina. Siktir.

Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı ben cevapsız kalınca. "Belki de rütbe alacak kadar kalmamışsındır," diye tahmin yürüttü. Sonra kaşları daha çok çatıldı. "Müzayede düzmece miydi o zaman?"

Kaşlarım daha çok çatıldı. "Müzayede?"

Gözlerime çevirdi bakışlarını. Bilmediğimi anladı, onun bunu anladığını anladığımı da anladı ve anında gözlerine ifadesizlik yerleşti. *Asaf'ın verdiği davet... Beni sergileyişi... Siktir... Müzayede miydi?* Öfkeyle daha çok çattım kaşlarımı. Beni satmış mıydı o orospu çocuğu?

"O akşam... Beni..."

Ekin, aklımdan geçeni tahmin etmiş gibi kafasını iki yana salladı. "Basit düşünme. İş olarak düşün."

İş olarak mı düşüneyim? Nasıl bir iş? *Kızıl Tilkiler suikastçı olarak yetiştiriliyorlar.* Siktir... *Kiralanıyorlar mı? Nasıl?*

Gözleri arkama çevrildi. Sonra da nezaketle kalktı Ekin masadan. "Ben gideyim artık. İşlerim var."

"Kaçıyor gibisin," dedim dik dik yüzüne bakarken.

Şu an beni kafamda milyon tane soruyla baş başa bırakıp gidiyor muydu yani? Bir daha ne zaman tek yakalardım onu, emin değildim pek.

Gülümsedi bana. "Borçlu olmadığım halde yeterince dürüst ve cömert olduğumu düşünüyorum." Kabanını giydi üzerine. Hazırlanırken boynuma baktı bir an. "Zeki bir kadınsın. İpuçlarını birleştir, eminim bulursun cevabını."

Sonra bakışları arkama çevrildi. Aral ve Kürşat geri dönmüşlerdi sanırım.

"Müsaadenle ben gidiyorum," dedi yumuşak bir tavırla. Aral ona kızınca üzülmüştü sanırım. Üstüne gitmedi Aral'ın bu kez.

"Dikkatli git," dediğini işittim Aral'ın.

Kalbim üzüntüyle ezildi.

Ekin kafasını salladı. Tekrar bana baktı, gülümsedi.

"Kolyen güzelmiş."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Durduk yere kolyeme neden iltifat ediyordu? İpucu mu veriyordu bana? Ne kadarını biliyordu da susuyordu?

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle.

Gerçekten borçlu olmadığı halde epey sorumu cevaplamıştı ve dürüst olduğunu iddia ediyordu. Deniz geldi o sırada. Elinde, üzerinde restoranın isminin yazdığı bir karton çanta vardı.

"Ne bu?" diye sordu Ekin muzip bir ifadeyle.

"Limonlu tart," dedi Deniz ona uzatırken. "Eve gidince yersin."

Ekin'in bakışlarındaki duraksamayı yakaladım. Elinden poşeti aldı. "Sağ ol."

"İçinde limonata da var," dedi Deniz imayla. "Çilekli... Canın çekerse buraya gel ben yaparım sana. Başını belaya sokma."

Kafasını salladı Ekin. "Sokmam... Eline sağlık."

Deniz, sırtına vurdu hafifçe. "Dikkatli git. Murat'a da selamımı söyle."

Güldü Ekin. "Söylerim."

Ekin'i eve götüremiyor olmak Aral ve Deniz için zor olmalıydı. Aral arkamda kaldığından yüzüne bakamadım ama baksam gözlerindeki üzüntüyü görürdüm, eminim.

Ekin ayrıldı restorandan. Bir sürü yeni soru belirmişti kafamda ama en azından bazı cevaplar almıştım. Ekin'in babasının yanında boşuna kalmadığı, babasının yanında kalarak bu kadar bilgiye sahip olduğu açıktı. Tüm bunlardan kurtulmak için bir şeyler düşündüğü ve kararlar aldığı da belliydi. Belki o da kendince bir kurtulma planı yürütüyordu... Bu hayatı istemediği aşikârdı.

"Doydun mu?" diye sorduğunu işittim Aral'ın.

Aral'ın sesi beni kafamın içinden çekip çıkardı. Başımı salladım. Gideceğimizi anlayarak yavaşça ayağa kalktım. Deniz'e teşekkür ettim yemek için. Aslında yediklerimin parasını ödemek istedim ama Aral üzülür diye söyleyemedim. Gerçekleri bilse tek bir lokma vermezdi belki de bana...

Aral ve Kürşat, Deniz'le görüşürlerken kapıya ilerledim. Geçen sene Aral'la oturduğumuz masaya ilişti bir an gözlerim. Bir çift oturuyordu şimdi masada. İçimde bir kıskançlık ve kızgınlık hissi peyda oldu. O masada biz oturalım istiyordum. Aral'la sevgili olmak istiyordum. Aral'la normal bir hayat istiyordum. Aral mutlu olsun istiyordum. O masada oturup gülen o çift biz olalım istiyordum. Kalksınlar o masadan istiyordum.

Aral arkamda durunca kırgın bakışlarımı önüme çevirdim. Yürümeye devam ettim. Kürşat'ın arabasına bindik yine. Arkaya oturdum bu sefer sessizce. Spor salonuna gidene kadar açmadım ağzımı. Yiğit konuşturabilmiş miydi acaba Asaf'ı? Sanmıyordum hiç. Çok şey biliyorsa ve tilkiler ortalıkta fink atıyorsa biri onu öldürebilirdi ve bunun farkındaydı. Susarak affedilebileceğini mi düşünüyordu?

Restoran spor salonuna yakın sayılırdı. Yiğit ve polis ekipleri bizden önce gelmişlerdi. Yiğit telefonda konuşuyordu. İndim arabadan. Tanıdık yapıya baktım. Bir sürü anı canlandı gözümde. Babam kapıyı açarken çıkan melodi tekrar etti kafamın içinde kendini.

Girişe ilerledim. Yiğit telefonunu kapattı. Başıyla selamladı bizi. Bomba imha ekibi bile getirtmişti.

Kapıya ilerledim. Önünde durdum. Tuş takımını koruyan kapağı açtım. O melodi çalarken kafamın içinde tuşlara tıkladım. Sayıların bir önemi olduğunu sanmıyordum. *Frederic Chopin, Nocture Op. 9 No:2*'ye ait bir melodinin tuş takımındaki karşılığından ibaret. Bunu şimdi fark ettim. *Chopin*'i çok dinlerdim önceden.

Şifrenin onaylandığına yönelik bir ses geldi. Kapının kolunda beliren yeşil ışığı fark ettim. Aral ve Yiğit de fark etti bunu.

"Parmak izi okuyucusu muhtemelen," dedi Aral.

Elimi uzattım. Babam bana o kartı bıraktığına göre benim parmak izimi işlemiş olmalıydı. Kapı kolunu tuttum. Aşağı indirdiğimde açıldı. Gergindim. Adrenalinim yükselmişti, avuçiçlerim terliyordu. Ekin'in söylediği her şey kurcalıyordu kafamı. İçeride ne bulacağım konusunda çok gergindim. Ya düşündüğümden de tehlikeliysem? Ya buradan çıktığımda aynı kişi olamazsam? Aral'ın yanında kalamazsam?

"Lina," dedi Yiğit arkamdan. "Önce biz içerisi güvenli mi diye bakalım."

"Ya izliyorsa içeriyi?" diye sordum. "Ya benim değil başka birinin girdiğini görünce bir şey olursa?"

İkisinin de kaşları çatıldı bu ihtimalle.

"Şifre ve parmak izi... Bana zorla yaptırılabilecek şeyler... Bu kadar kolay olması normal mi?"

"Kolay mı bu yani?" diye sordu Yiğit kaşlarını çatarak.

"Bir tilki için kolay bence," diye mırıldandım.

Aral onayladı beni. "Haklı."

Göz göze geldik. Dili dudaklarında gezindi. "Önce ben girerim," dedi önce benim girmemi istemeyerek.

"Babamın beni öldüreceğini sanmıyorum," dedim ve kapıyı daha çok açtım. "Ben girerim."

Karşı çıkmalarına izin vermedim. Ben girdim önce. Işıkları açtım. Beyaz ve grinin hâkim olduğu geniş alanı floresan ışıklar aydınlattı yavaşça. Tanıdıktı her şey. Hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Bir tehdit var gibi de durmuyordu hiç. Kameralara baktım tekrar teker, çalışmıyorlardı. O kırmızı ışıklarını göremiyordum.

"Temiz," diye seslendim girmeleri için. Aral girdi önce. Ellerine *lateks* eldiven geçirmişti. Adli tıp uzmanıyla gezmem harikaydı gerçekten. Her adımım bir olay yeri.

Yiğit ve birkaç polis memuru da girdi içeri. Hemen çevreyi incelemeye başladılar.

"Arkadaşlar hiçbir şeyin yerini değiştirmeyin ya da oynatmayın. Bir MİT ajanı ve suikastçının peşinde olduğumuzu unutmayın. Tuzak olma ihtimali var."

Söylediği şey kanıma dokundu biraz ama karşı da çıkamadım. Aral bahsetmişti daha önce. Babam devlete ihanetle suçlanıyordu. Hangi tarafa ihanet ettiği belli değildi henüz. Fakat devlete ihanet ediyor olsa neden Hükümdar Çakırca'nın peşine düşsün? Bir çıkarı mı vardı? Polis memurlarına engel olmadan ben de kendimce bir arayışa girdim. Buraya boşuna yollamış olamazdı beni. Bir şey olmalıydı. *Düşün Lina. Ne olabilir... Seni neden buraya yönlendirmiş olabilir?*

"Savcı'm," diye seslendi bir polis memuru. Kamera odasındaydı sanırım.

Gözlerimizi oraya çevirdik üçümüz de. Bir şey mi bulmuştu? Kalbim göğsüme çarptı heyecanla. Üçümüz de oraya doğru yürüdük. Önce savcı girdi, ardından bizi de çağırdı.

"Kamera kayıtları duruyor mu?" diye sordu polis memuruna.

"Evet Savcı'm, duruyor gibi."

"Her şeyi eksiksiz halledin. Tek bir hata, gözden kaçırma istemiyorum," diye uyardı Yiğit, polis memurunu.

O sırada elinde tuttuğu kartı fark ettim. Kaşlarım çatıldı. Kartın üzerinde yazan alfabe çok tanıdıktı çünkü. Benim alfabemdi.

"Okuyabiliyor musun?" diye sordu Yiğit. "Bilindik bir dil değil."

Yakından bakmak istediğimden elimi uzattım fakat elimde eldiven yoktu. Bana değil Aral'a verdi. Aral arkamda dururken görebilmem için yakınımda tuttu kartı. Tüylerim diken diken oldu.

"Aral Çarkırca'yı ara," diye mırıldandım üzerinde yazanı okuyarak. "O sana yardım edecek."

Aral'ın gerildiğini hissettim. Ben de gerilmiştim. Babam planlamış gerçekten her şeyi. Aral'ı bulmamı neden istemiş? Bulmuştum onu ama neredeyse bir yıl sonra. Geç mi kalmıştım yine bir şeye? Fakat babamın çözmeme ihtimalimi göze alması gerekirdi. Değil mi? Düşünememiş miydi bunu?

Aral kartın arkasını çevirdi. Aral'ın telefon numarası ve adresi yazılıydı arkasında.

"Bulmacadan çıkan kartla aynı kâğıttan," dedi Aral. Bunu da babamın bıraktığının altını çizmek istemiş gibi. "Numara da benim."

"Seni bulmasını istemesinin bir sebebi olmalı," dedi Yiğit.

"Eğer geçen sene arasaydım seni," diye mırıldandım ve gözlerimi Aral'a çevirdim, "ne yapardın?"

"Buraya gelirdim."

"Bu kadar mı yani?" diye sordum. İpucu için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. "Tek istediği seni bulmam mıydı?"

"Güvende olmanı istemiş olmalı."

Fakat bir sene sonra açmıştım kutuyu. Bu kadar basit bir şey olamazdı buraya gelmemi istemesinin sebebi.

"Eldivenin var mı?" diye sordum Aral'a. Karta dokunmak istiyordum.

Aral, arkasında kalan ekipten eldiven istedi. Ellerime eldivenleri geçirip kartı aldım elinden. Eğdim büktüm, dümdüz bir kart gibi duruyordu.

"Kart neredeymiş?"

Polis memuru kartın durduğu yeri gösterip geri çekildi. Kartın masanın üzerinde durduğu yere yaklaştım. O sırada masadaki telefon çekti dikkatimi. Kaşlarım çatıldı. Cebimden telefonumu çıkardım. *Çekmiyordu...*

"Telefonu çeken var mı?" diye sordum elim masadaki kablolu telefona uzanırken.

"Hayır," dedi ikisi de.

Aral'ı aramam gerekseydi telefonumdan arayamazdım o halde. Telefonun ahizesini kaldırıp kulağıma yasladım. Kalbimin gümbürtüsü geliyordu kulağıma kadar. Adrenalinim yükselmişti. "Aral'ı ara" bir şifre olabilir. Aral'ın numarasını tuşladım gerginlik içinde. Bekledim. Arandı. Yalnızca aranmadı, arkamdaki duvardan bir tık sesi duydum ve o an Aral'ın telefonu çalmaya başladı. Ahizeyi kulağımdan çekerken duvardan açılan kapıya çevirdim gözlerimi. Eğlence merkeziyle aynı mekanizma. Tek bir farkla... Diğer kapıyı nasıl açacağımızı bilmiyorduk. Bu sefer bunu düşünmemize gerek kalmamıştı. Camdan ekran aydınlıktı ve ilk başta ne için olduğunu anlayamadığımız ekrana altın plakadan bir Joker kartı yapıştırıldığı için kapı zaten açıktı.

Bölüm 4

Devrilen Zamanın Kızıl Gölgesi

Bizler insanız. Bize biçilen roller var. Çağlar devrildi üstümüze ve kalıp yargıları giydik kimliklerimizden önce üzerimize. Dinler, ırklar, siyasi partiler, taraftarları ve aforoz edilenler... Hangisini takip etmeli? Hangisi benim fikrim, hangisi üstüme vazife edildi? Bu fikir benim mi yoksa böyle düşünmem mi söylendi? Ben, ben miyim yoksa böyle mi olmam istendi? Öğretilenlerden mi ibaretim kabul ettiklerimden mi? İnsan azmettirilmiş olsa da suçundan kaçabilir mi? Kuklaya mı bağlı kuklacıya mı kaderin ipleri? Kuklacı kuklaya gardiyan, kukla da kuklaya bir hapis mi şimdi? Soytarı mı hükümdar, hükümdar mı soytarının teki?

Kızıl Tilki...
Küçük tilki...
Git bul babanı hadi.
Sil gözlerini, bile dişlerini.
Her tilki terbiyecisi kollasın kendini,
Ve beyaz kayış saran kararmış ensesini...

"Kapı aralamak", çoğu zaman kullanılan bir tabir fakat mecazı ve temeli bir arada bulunan anı var mıdır bilmem. Bu kapı, yalnızca bir odaya değil bana da açılıyor aslında. Benim bile bilmediğim sırlarıma açılıyor. Odadaki herkes içten içe biliyor bunu. Fakat tek bir kişinin ne düşüneceği umurumda. O da arkamda duruyor şimdi. Oda o kadar sessiz ki kalbinin atışını duyabiliyorum. Odada ses yalıtımı olduğundan ve herkes olayın şokundan birkaç saniyeliğine sustuğundan Aral'ın kalp atışını kendi göğsümde duyuyorum sanki. Muhtemelen ne tepki verdiğimi ilgiyle takip ederek yüzüme bakıyor. Fakat ben tepkisizim esasen. Tüylerim diken diken, kalp ritmim bozuk ama mimik oynamıyor yüzümde.

Önceden de böyle biriydim ben. Tepkisizlik zor değildi benim için çünkü bana böyle öğretmişler. Gülüşmelerin hepsi Aral'la uzaklaşıyor sanki benden. Aralanan kapıya ve üzerindeki altın plaka *Joker* kartına

bakarken her şeyin yeni başlıyor olduğunun farkındayım ve korkuyorum. Avuçlarımdaki dikişler sızlıyor. Ensemdeki ölümün nefesini uzun zaman sonra ensemde hissetmiyordum yalnızca. Kulağıma her şeyimi kaybedeceğimi fısıldıyor.

Aral'ın elinden tutup hadi uzaklara gidelim, demek istiyordum. Ama gidemem. Aral da gidemez. Defne ile de gitmemiş. Benimle de gelemez.

Yiğit, polis memurları eşliğinde içeriyi kolaçan etmek üzere girerken onları izledim.

"Lina," dedi o sevdiğim ses.

"İyiyim," diye mırıldandım, ne soracağını bilerek.

İçeriden çıkan bir polis içeri girebileceğimizin haberini verdiğinde Aral'la birlikte girdik. Diğer polis memurları çıkmak durumunda kalmışlardı çünkü içerisi çok büyük değildi. Bir odaydı. Duvarları raflarla kaplıydı ve ortada bir masa, üzerinde de bir daktilo vardı. Dikkatimi çeken ilk şey o daktiloydu çünkü bir kâğıt duruyordu öylece haznesinde. Bir mektuba benziyordu. Tüylerim diken diken olurken yaklaştıkça harfler çok tanıdık geldiğinden ensemde bir uyuşma hissi oluştu.

Aral'ın bana baktığını hissettim ama bakmadım ona. Gözlerimi kâğıda dikmiş, babamın bana bıraktığı mektubu içimden okumakla meşguldüm o an.

Güzel kızım Lina,

Eğer bu mektup eline geçtiyse işler istediğim gibi gitmemiş demektir. Hatta olabilecek en kötü şekilde gerçekleşmiştir her şey ve sen bunu okurken ölmüş bile olabilirim. Özür dilerim her şey için. Kafan karışık ve korktuğunu biliyorum. Bir sürü soru olmalı kafanda. Aral Çakırca'nın kim olduğunu çözemiyor ve onu aramanı neden istediğimi anlamıyorsun ya da anlamak üzeresin. Özür dilerim her şey için Lina. Yanında olamadığım ve yaşadıklarını sana kendim anlatamadığım için özür dilerim bir tanem. Yapabilseydim yapardım. Yemin ederim Lina, böyle olmasını asla istemedim.

Her şeyi anlayabilmen ve düşmanın kim olduğuna karar verebilmen için bu kayıtlarımı sana bırakıyorum. Hatırladığından ve bildiğinden çok

daha fazlasısın Lina. Tüm korkularının bir sebebi var. Senin için bıraktığım dosyaların bir kısmı seninle diğer kısmı da bunu yapma sebebimle ilgili. Kendinle ilgili olan dosyayı okumadan önce CIRCUS isimli dosyayı okuman gerek. Önce sebeplerimi anlaman gerek Lina. Beni anlaman gerek. Nedenleri anlaman gerek. Daha sonra sana dair tuttuğum notlarımda kendin hakkında bazı gerçekleri bulacaksın. Yanında olamadığım için binlerce kez özür dilerim bir tanem. Sana daha fazlasını bırakamadığım ve sorularını bizzat cevaplayamayıp seni teselli edemediğim için özür dilerim. Fakat fazla zamanım yok. Her şeyi anlatmanın da bir yolu yok. Aral'a ve sana güvenmekten başka şansım yok.

Dinle beni. Aral'ı aramamış olsan bu mektuba ve kayıtlara ulaşamazdın. Onu aramanı istememin bir sebebi var ve Aral şu an ya yanında ya da yolda olmalı. Ölüm döşeğinde değilse gelir, biliyorum. Onu bekle. Dosyaları tek başına okumamalısın bunları Lina. Okumadan önce mutlaka yanında olmalı. Dosyalara kaydettiğim şeyler hiç hoşuna gitmeyecek ve iyi gelmeyecek sana. Çok üzüleceksin ve hiç istemiyorum ama kalbin kırılacak, hatta tetikleneceksin. Fakat sona yaklaştıkça Lina, korkularının dineceğini, teselli bulabileceğini ümit etmekten başka çarem yok. Bana biraz olsun itimadın kaldıysa sözümü dinle Lina. Aral gelmeden ne tek bir kelmesini oku yazdıklarımın ne de tek bir kasedi izle. Sana son olarak bıraktığım da dahil. Yalnızca Aral'a ve onun güvendiklerine güven. Zeki bir adam ve amaçlarınız aynı. Ona güvenebilirsin Lina, güvenebileceğini sen de zamanla fark edeceksin. Sana iyi bir arkadaş, sırdaş hatta bazı sorularına cevap olacaktır. Ben ve annenden sonra sana, seni anlatabilecek tek kişi o Lina. Ona da seni ben anlattım çünkü. Bu yüzden Lina, kendine bir kılıf biçmeden önce bir de kendini ondan dinle. Eminim onun da anlatacağı çok şey vardır.

Senden bir diğer isteğim kapıyı açan Altın Joker'i çok iyi saklaman. O bana ait. Dosyayı okuduğunda ne kadar önemli olduğunu anlayacaksın. O kart, sana birçok kapıyı o açacak. Aral'dan başka kimseye gösterme onu. O öyle sergilenebilecek bir kart değil. Kime şans kime bela olacağını bilemezsin.

Annene ve Alin'e iyi bakacağını biliyorum. Annene çok kızmamaya çalış. O da kendi normal hayatını yaşamak isteyen biriydi yalnızca. En büyük şanssızlığı bana âşık olması belki de. Ona çok üzgün olduğumu söyle. Benim onu bulduğum gibi o da dilerse bir nergiste bulabilir beni.

Son olarak... Eğlence merkezinden uzak dur Lina. Orası iyi insanlara göre bir yer degil. Kızıl ve beyaz insanlara dikkat et ve onlara mümkünse hiç güvenme...

Bana kızgın olduğunu biliyorum. Ölümümden kendini mesul tutacağını da. Özür dilerim. Özür dilemenin yetersiz kaldığını biliyorum fakat elimden daha iyisi gelmiyor bir tanem. Şimdilik özür dilemekten başka şansım yok. Sana bu hayatı getirdiğim için affetme beni dilersen. Ben kendimi hiç affetmeyeceğim baban olduğum ve sana yaşattıklarım için ama sana sahip olduğum için hep mutlu oldum Lina, inkâr edemem bu gerçeği güzel kızım. Senin ve Alin'in babası olmak hayatımda sahip olduğum en değerli anları verdi bana. Baba olmayı bu kadar istediğim için özür dilerim Lina. Bedel ödemesi gereken hep bendim, sen değil. Yaşamak en çok sana yakışıyor. Sen yaşa diye onlarca kez ölürüm ben Lina. Senin ismin Lina. Sen cennetlere aitsin, cehennemde soldurtmam seni. Yanında değilse bile hep arkandayım Lina.

Biliyorsun. Çağırırsan iki elim kanda da olsa gelirim...

Seni canından çok seven baban,
K.K.

Sol gözümden bir damla yaş düştü daktilonun üzerine.

"Lina?"

Karmakarışık hissediyordum kendimi. Hem çok öfkeliydim hem de babam saçlarımı okşamış gibi hissediyordum. Belki küpü daha önce açmış olsaydım bu kadar kötü hissetmezdim kendimi. Babamı öldürmediğimi anlardım. Babam, kendimi onun katili gibi hissedeceğimin farkındaymış. Küpü çözmeyeceğimi tahmin mi edememiş? Daha belli bir şey yapsa olmaz mıydı?

Biri masayla benim arama girip eldivenini çıkarak çeneme dokundu ve başımı kaldırdı hafifçe. İstediğini verdim ona. Gözlerine baktım dolu gözlerle.

"Ne yazıyor orada Lina?" diye sordu.

Bir keresinde beni anlayamamanın bir cehennem olduğunu söylemişti. Lehçe bilmediği için kendisine öfkelenmişti. Şimdi yine o duyguları yaşıyordu belki de... *Babam, ona güvenmemi söylemiş. Arkadaş olurmuş bana. Sırdaş olurmuş. Ama abi, dememiş bu kez. Tutturmuştu abi, diye halbuki. Belki de birbirimizi sevdiğimizi anladığı için abilikten vazgeçmişti... Bilmiyordum. Soramıyordum çünkü babam yoktu benim. Yalancı adam. Çağırdım kaç kez, gelmedi hiç.*

"Lina."

Kafamın içinde geçirdiğim her saniyenin onu endişelendirdiğinin farkındalığıyla yutkundum. Dudaklarımı araladım sonra.

"Bana mektup yazmış," diye bariz bir gerçeği söyledim. "Dosyalar ben ve örgüt hakkındaymış. Sensiz okumamamı söylemiş. Okurken mutlaka yanımda olmalıymışsın. Tetiklenebilirmişim," diye özetledim kısaca.

Aral'a bu kadar yüklenmek hiç adil değildi esasen. Benim kadar bedel ödüyor olmasını hiç sevmiyordum.

Eldivenini çıkardığı elinin parmaklarının sırtı gözyaşımı sildi. "Buradayım ben," diye hatırlattı bana kendini. "Birlikte halledeceğiz, tamam mı?"

Kafamı salladım. Burnumu çekerek bakışlarımı göğsüne indirdim.

"Hava al istersen Lina. Olay yeri ekibi inceleme yapacak zaten. Dosyalara şimdi bakamazsın."

Histerik bir şekilde gülümseyerek Yiğit'e baktım. "Daha sonra bakabilir miyim ki?"

Tavrım hoşuna gitmedi ama sesini sakin tuttu benim aksime. "Bilmen gereken bir şey ve yardıma ihtiyacım olursa haberin olur mutlaka."

"Seni buraya ben getirdim," dedim. Yalnızca işini yaptığını bildiğim halde ona kızmadan edemedim. "İstesem tek gelirdim ve sen bensiz asla ulaşamazdın buraya."

"Evet," diye onayladı beni sakinlik içinde. "Ama buraya benimle geldin. Çünkü doğru olanın bu olduğunu düşünüyorsun."

"Aral öyle düşünüyor," diye tersledim onu.

"Lina," diye araya girdi Aral yumuşak bir sesle.

Gözlerimi kapattım, sakinleşmek istiyordum. Derin bir nefes alıp verdim yavaşça. Ona güvenmemi istiyordu benden. Yalnızca ismimi söylemişti ama Aral ona güvenmemi istiyordu. Halledeceğini söylüyordu. Gerçekler canımı yakacak olsa bile öğrenmeme yardım ederdi. Biliyordum.

"Neyin içinde olduğumuzun farkındayım," dedi Yiğit ciddiyetle. "Yanlış anlama ve kişisel algılama bu tutumumu ama olayın çok içindesin ve ben buna rağmen seninle çok fazla şey paylaşıyoruz. İzin ver işimi yapayım o yüzden. Senden bir şey kaçırmaya ya da saklamaya çalışmıyorum. Ne akrabanım ne de Aral'ım. Yardımına ihtiyacım olacağının da farkındayım. Yalnızca usulüne uyup işimizi kolaylaştırmaya çalışıyorum. Bu hoşuna gitmiyorsa üzgünüm ama işimi bildiğim gibi yapacağım. Bana güvenmiyorsan arkandaki adama güven."

Öyle yapıyordum zaten.

"İncelemeyi yalnızca Aral yapabilir mi peki?" diye sordum ona, babamın sadece Aral'a güven, demesi beni çok gerdiğinden. "Hakaret etmek istemem ama memurlarınız içinde *benim gibi* insanlar olmadığından emin olabilir misiniz?"

Yiğit'in keyfi kaçtı bu söylemimle. Çünkü bilemezdi. Haklıydım. Gözlerini usulca Aral'a çevirdi. "Şahin ve sen," dedi Yiğit, Aral'a bakarak.

Şahin ne alakaydı bilmiyordum ama sonra takılacaktım buna. Şu an Aral'la konuşmak istiyordum. Yiğit memurlara dışarıda beklemelerini emretmek üzere bizi birkaç saniyeliğine yalnız bıraktığında gözlerimi Aral'a çevirdim doğrudan.

Yorgun bakıyordu. Öyle çıkışmama kızmıştı sanırım. Umursamadım bunu. Çok daha önemli bir derdimiz vardı. Endişeliydim. Bileğinden tutup onu bir köşeye çektim. Yiğit'in bizi görmesini istemiyordum. Kaşları çatıldı hafifçe ama takip etti beni usulca.

Kaşları çatılırken bileğini tuttuğum elimi avucu içine almıştı ben farkında bile olmadan. "Sorun ne Lina?"

Endişeyle, "Bir şeyleri yanlış yaptık sanırım," dedim kısık bir sesle. "Mektupta, kapıdaki karttan da bahsetmiş babam. Aral'dan başka kimseye gösterme, demiş. Kime şans kime uğursuzluk getireceği belli olmaz, sakla onu, sergilenecek bir kart değil yazmış. Ama biz Yiğit'i ve bir sürü polisi getirdik peşimizde. Bir sürü kişi gördü. Bunu da geçtim Yiğit kartı alırsa vermez bana bir daha."

"Sakin ol," dedi nabzımı hissedebildiği için. "Kartı üçümüz gördük yalnızca. Sorun olmayacak."

İkna etmedi bu beni. "Sadece sana gösterebileceğimi söylemiş ama," diye tekrarladım.

Dili dudakları üzerinde gezindi. "Şartları ne baban ne de biz kontrol edebiliriz Lina. Olan oldu bir kere," dedi beni rahatlatmak isteyerek. "Yiğit'e güvenebiliriz, biliyorsun."

Bir kötülüğünü görmemiştim, doğruydu ama o bana pek güvenmiyordu. Haksız da diyemiyordum. Yine de sinirlenmiyor değildim.

"Benim hakkımda bu kayıtlar," diye mırıldandım içim titrerken. "O bana güvenmiyor. Ben neden güveneyim ona?"

"Sana güvenmiyor değil Lina," dedi beni ikna etmek ister gibi. "İşini yapıyor sadece. O kayıtlar özel dilde yazılmış muhtemelen. Yiğit gidip bir kriptanaliz tutabilir ama çok uzun sürer şifresini çözmesi. Vakit kaybetme lüksümüz olmadığını o da biliyor. Sen de biliyorsun bunu. O bilgileri istiyorsa sana ihtiyacı var. Bunu da biliyorsun ama onu kışkırtıyorsun Lina. Onu kışkırtmasan olmaz mı güzelim?"

Yüzümü asarak gözlerimi kaçırdım. "Kışkırtmıyorum. Sinirimi bozuyor benim."

Sağ eli yüzüme uzandı. Nemli kirpiklerimi başparmağıyla kuruladı yavaşça.

"Korkma bu kadar," dedi neyden korktuğumu adı kadar iyi bildiğinden. "Olduğun Lina'dan bir başka Lina yok."

Ya varsa Aral? Hatırlamıyorsam? Belki de hayatım yıkıldı sanırken henüz yıkım başlamamıştı bile... O kayıtların içinde saklıydı. Ya içindekileri öğrendikten sonra nefret edersen benden? O kutunun içindekileri benden önce bil istemiyorum. Ben kendimi göremeden sen beni gör istemiyorum. Gözlerime bakınca içimi görüyorsun sen. Aral... Ya çürümüşse benim içim?

"Bak bana," dedi ben göğsüne bakarken.

Yutkundum. Bakmak istemiyordum. İstiyordum aslında ama korkarken bakmak istemiyordum gözlerine. Günlerdir bir arafta yaşıyorum sanki. *"Araf"ın söylenişi ve anlamı Aral gibi ama Aral'da yaşamak gibi değil.*

"Bana bak Lina," diye tekrar etti.

Gözlerimi kaldırıp yüzüne baktım. Siyah gözleri, gözlerimin içine bakıyordu. Onlarda kendi yansımamı görmek kalbimi kırıyordu. Hak etmek istiyorum bu gözlerin bana böyle bakmasını.

"Restoranda dediklerimi hatırlıyor musun?"

Benim kalbim senin için öyle attıkça vazgeçmezmişsin benden. Şu an tutunabildiğim tek şey bu Aral. Nasıl çıkarırım aklımdan?

"Hıhım," diye mırıldandım. Soğukkanlılığımdan ödün vermiyordum.

Kafasını salladı. "Güzel," dedi gözlerime bakarak. *Sensin güzel. Git başımdan lütfen.*

"Kimsenin karttan haberinin olmayacağından emin olacağız. Kartı bizzat inceleyecek, belgeleri de gizli tutacağım. Kartı da biz muhafaza edeceğiz. Tamam mı? Endişelenme daha fazla."

"Nasıl yapacaksın?" diye sordum, benim yüzümden Yiğit'le kötü duruma düşmesinden endişe ettiğimden.

"Yapacağım," dedi yalnızca. "Güveniyor musun bana?"

Kafamı salladım. "Güveniyorum," diye mırıldandım dürüstçe.

"Güzel," dedi yine. "Seviyor musun peki?" diye sordu yine hafif bir gülümseme ile.

Şımarıyordu hemen de. Surat asarak gözlerimi kaçırdım. "Gıcık oluyorum."

Burnundan güldü hafifçe. "Yazık oldu. Geçsin diye öpemem de."

Evet öpemezdi. Yazık olmuştu gerçekten. *Gerçekten bizim aramızdaki her şeye yazık oldu Aral. Özür dilerim böyle biri olduğum için. Kek için... Yaran için... Kanın için ve taşıdığın iz için... Özür dilerim. Keşke normal biri olabilseydim...*

"Hava alacağım ben biraz," dedim. Kendimi yine çok kötü hissediyordum. "Sen çalışırken ayağına dolanmayayım."

Yanından sıyrılıp kapıya yürüdüm.

"Arabada otur. Buz gibisin," dedi arkamdan yalnızca.

"Otururum," diye mırıldanarak çıktım o kasvetli kamera odasından. Ona bıraktım gerisini. Savaşmaktan yorulmuştum. Konuşmaktan... Kendimden çok yorulmuştum.

Yiğit, kamera odasından herkesi uzaklaştırmış, çeşitli emirler veriyordu. Arkasından geçtim. Ellerimdeki *lateks* eldivenleri öfkeyle çıkarıp kapı girişindeki çöpe attım ve çıktım tamamen dışarı. Soğuk hava yüzüme çarptığında tüylerim diken diken oldu.

Polislerin arasından geçerken Kürşat'la göz göze geldim. Yanına gittim usulca. Kürşat ne kadar şey biliyordu acaba benim hakkımda? Aral her şeyi anlatıyor muydu arkadaşlarına? Aral takip etme, dese bile edermiş gerek duyarsa. O gün... Orada mıydı o da? Biliyor muydu Aral'a ne yaptığımı? Aral'ı en çok benden koruması gerektiğini biliyor muydu?

"Lina."

Bana seslenen tanıdık sesle gözlerimi soluma çevrildi. Şahin'di. Birkaç gündür onu ilk kez görüyordum. O da beni ve yeni saçlarımı ilk kez görüyordu. Göz göze geldiğimizde gözlerinde hüzün ve bir parça şaşkınlık gördüm. Soğuktan gözleri kızarmıştı, böylelikle göz rengi daha ön plana çıkmıştı.

"Selam," diye mırıldandım usulca.

"Selam... Nasılsın?" diye sordu bana nasıl yaklaşacağını bilemiyormuş gibi.

Aral'la ayrıldığımızı bildiği halinden anlaşılıyordu. Aral dertleşmişti belki de onunla... Muhtemelen Aral'ı bıçakladığımı ve benim de en çok bu yüzden Aral'dan ayrıldığımı bilmiyordu. Bu yüzden de ayrılmamıza üzülüyordu muhtemelen. Bilseler belki de bu kararıma destek çıkarlardı...

"İyi," diye mırıldandım yeşil gözlerine bakarken.

Kafasını salladı ama inanmamıştı. "Aral nerede?"

"İçeride," diye yanıtladım onu. "Yiğit'le birlikte işini yapıyor."

Çeyrek Polonyalı bir suikastçının bir adli tıp uzmanına âşık olması çok ironik...

Anladım, der gibi salladı başını. Şahin ve sen, demişti Yiğit içeride Aral'a. Şahin'e güvendiklerinden mi yoksa başka bir şeyden mi söylemişti bunu?

"Senin olayın ne?" diye sordum merakla.

Kaşlarını çattı hafiften, anlamamıştı. "Olayım mı ne?"

Kafamı salladım. "İTÜ mimarlık mezunusun. Öyle söylemiştin. Ama Aral'ın aldığı hafıza kartını sen inceledin ya da incelettin. Ayrıca o zaman savcının haberi yoktu ama o kadını aradığını Yiğit de biliyor. Ben, içeride benim hakkımda olan dosyaya bakamayacağım bile belki de ama sen iz sürebiliyorsun."

Son cümlemi bitirirken kaşlarımı çattım aklıma gelen şeyle. Şahin 28 yaşında ve yay burcu. Doğum gününe aylar var. O da 92 doğumlu Aral gibi o halde. Aral'la on yaşından beri çok yakın arkadaşmış, Aral yatılı okumuş çünkü. O da Aral gibi erkenden başlamışsa okula, mimarlıktan mezun olduğunda 21 yaşlarında olmalı. Bir lisans daha almak için yeterince vakte sahip. Ne olabilir? Adli bilimler mi?

"Çift ana dalın mı var?" diye sordum ona. "Adli bilimler mezunu falan mısın aynı zamanda?"

Kaşları çatıldı ama şaşkınlık parıltıları da vardı yüzünde. "Nasıl vardın bu kanıya?"

"Tahmin yürüttüm," diye mırıldandım.

Bana bunu daha önce söylemediğinden yüzünde mahcubiyet oluştu. "Okumuş olabilirim biraz," diye mırıldandı gözlerini kaçırırken. "Aral'a özendiğimden değil," dedi şaka yapmaya çalışarak, "amacımız bir, diyelim."

Aral'la aynı amaçla adli bilimler okuması üzücüydü. Aral'dan çok iyi bir cerrah olurmuş halbuki. Ölüm değil yaşam ellerinde daha güzel onun. Yaşam gözlerinde daha güzel onun. Ama hep ölüme çevrilmiş sanki. Hep bana çevrilmiş sanki.

"Yeni başladım," dedi Şahin. Bana karşı mahcup hissettiği belliydi. Canımı sıktı bu mahcubiyeti. Halbuki hiç kötü düşünmemiştim hakkında. "İlk işimi Aral verdi hatta o hafıza kartına bakarken. Aral kimseye güvenemem, dedi, videolara falan ben bakıyorum o yüzden. Daha önce söylemediğim için kusura bakma."

Dudaklarımda buruk bir gülümseme ile kafamı iki yana salladım. "Önemli değil," diye mırıldandım. "Bir sebebin vardır eminim. Bilmem gerektiğini düşünmeyip susan ilk kişi de değilsin."

Gözlerine bir hüzün yerleşti. Çok üzgün göründü o an Şahin. Üzmek istememiştim aslında onu ama iyi insanlar üzülüyordu bana hep.

"Özür dilerim," dedi sakladığı için pişmanmış gibi. "Bilerek de saklamadım aslında ama arkadaşlar böyle şeyleri saklamamalı."

Arkadaşlar böyle şeyleri saklamamalı... Sen sormadığım ve daha önce hiç merak etmediğim ikinci mesleğini bana söylemediğin için üzülüyorsun Şahin. Benim sırrım daha karanlık... Ben en yakın arkadaşını önce bıçakladım ardından da unuttum ve tekrar âşık oldum ona; sevgilisi oldum ve ayrıldım ondan... Eğer sen böyle üzgün bakarsan senin de yüzüne bakamam.

Gözlerimi kaçırdım. Utanmıştım. "Dileme," dedim tekdüze tutmaya çalıştığım bir sesle. "Gerçekten kırılmadım."

"Aramız iyi mi?" diye sordu. Aral'ı hatırlattı bu bana.

Kafamı salladım. "İyi."

Kafasını salladı o da. "Sevindim," dedi hafifçe gülümseyerek. Uzanıp montumun kapüşonunu örttü başıma. "Ben içeri geçeyim o zaman... Sen de arabaya geç. Donarsan tadın kaçar mandalina."

Normalde gülümsetirdi bu beni ama gülümseyemedim. Kafamı salladım yalnızca. Birkaç adım attım arabaya doğru. Sonra adımlarım durdu. Ona döndüm tekrar.

"Şahin?"

Yeşil gözleri üzerimdeydi hâlâ. "Efendim," dedi yumuşak bir sesle.

"Benim de istemeyerek yaptığım ve sakladığım bir şey var," dedim keyifsiz bir sesle. "Ben de özür dilesem... Aramız iyi olur mu yine?"

Bakışları değişti. Yüzünde buruk bir tebessüm peyda oldu. "Olur tabii," deyip elini uzattı ve montumun fermuarını yukarı çekti iyice. "Gerçek dostlar birbirini anlar Lina. Sen beni anlıyorsun ya hani... Ben de seni anlarım, üzülme."

Boğazıma bir yumru oturdu. Kafamı salladım sadece yere bakarken.

"Sana öğretilenler seni sen yapan şeyler değil Lina. Seni sen yapan şeyler senin kendine yakıştırdığın, olmak istediğin şeyler."

Tüylerim diken diken oldu öyle söyleyince.

"Aral anlattı mı sana bilmiyorum ama onun da kolay bir çocukluğu olmadı. Nasıl bir hayatın oldu bilmiyorum tek bildiğim suikastçı olarak yetiştirildiğin. Bunun için Aral'dan kaçıyorsan eğer onun da bir prens gibi büyütülmediğini tut aklının bir köşesinde. Yaşadıklarını anlatmak bana düşmez ama Aral'a bakarken bir prens görüyorsan öyle büyütüldüğünden değil, öyle olmak isteyip kendini öyle yetiştirdiğinden."

İçimde bir sızı hissettim. Eğer Aral'ı bıçaklamamış olsaydım bununla avuturdum ben de kendimi. Eğer bunu bir daha yapmayacağıma ikna olsaydım belki bununla avutabilirdim kendimi. *Şahin... Ben de bununla avutmak istiyorum kendimi.*

"Teşekkür ederim," dedim boğazım düğüm düğüm olurken.

"Rica ederim," dedi gülümseyerek.

"Git hadi. Aral seni bekliyordur."

"Tamam. Arabaya bin."

Kafamı salladım. "Tamam."

Bana gülümseyerek göz kırpıp arkasını döndü. Derin bir nefes alıp Kürşat'a doğru yürüdüm. Arabaya bindim mırıltı şeklinde bir selam

vererek. Onunla konuşmaya da çekiniyordum. Onun Aral'ı en çok koruması gereken kişi olmaktan korkuyorum.

Koltuğa oturup kapımı kapattım. Kürşat da bindi arabaya. Klimaları açtı ısınayım diye. Sessizce bekledi benimle bir süre.

"Konuşmak istersen... Dinlerim Lina."

Ellerime baktım keyifsizce. "Teşekkür ederim," dedim yalnızca.

Ben kendimi bir tek Aral'a anlatabiliyorum. Onu da bırakmak zorundayım. Hiç adil değildi bu.

Sessizlik içinde oturduk. Bir süre sonra o hareketlilik içinde sevdiğim bir sima belirdi. Elinden *lateks* eldivenleri çıkarırken Yiğit ve Şahin'le konuşuyordu. Aral'ın birçok kez benim için Yiğit'le karşı karşıya geldiğinin farkındaydım ve bunun için hep minnettar kalacaktım ona. Elim kapı koluna uzandığı sırada bir gerçeği fark ettim o an. Camın arkasından izlerken güzel yüzünü hayatımın geri kalan kısmında bunu yapabilir miyim merak ettim. Geri kalan hayatım boyunca onu uzaktan, bir cam arkasından izleyebilir miydim? Bensizliğe zamanla alışırken hatta bir süre sonra yarasını iyileştiren ve onu hak ettiği gibi seven bir kadınla görmeye dayanabilir miydim? Bana baktığı gibi baksa bir kadına, ona gülümsese ve öpse beni öptüğü gibi...

Nefes alamıyormuş gibi hissederek açtım kapıyı ve kendimi dışarı attım. Beklenti içinde baktım yüzüne. Beni fark etsin istedim. Etti, gözleri bana çevrildi konuşurken. Beni gördü. Bendim o an tek gördüğü. *Şimdilik burada kalabilirim. Gitmeme gerek yok şimdilik. Şimdilik savaşabilirim. Bir yol arayabilirim. Babam mektubunda ufak bir umut vermişti bana. Korkularım dinebilirmiş. Lütfen, bir umut olsun bizim için. Lütfen sevdiğim birkaç insanla yaşayabilmem için bir umut olsun...*

Aral ve Yiğit bize doğru gelirken Şahin kucağında iki kutuyla kendi arabasına ilerledi. Kayıtları ona emanet etmişlerdi sanırım. Yiğit duyduklarından pek memnun değil gibiydi ama Aral anlatmaya devam ediyordu. Belgelerin okunmasıyla ilgili konuşuyorlardı, durduğum yerden bile duyabiliyordum onları. Yiğit, Aral'ı onaylayıp sözü aldı. Bu kez Aral onu dinledi ve onaylar gibi kafasını salladı. Ardından yanıma kadar geldiler.

Karşımda dikildi ikisi de. Yiğit gözlerini bana çevirdi ikna olmuş gibi.

"Tahmin ettiğimiz gibi kayıtların çok az bir kısmı Türkçe. Kendi kayıtlarını odada bulunan daktilodaki özel dille tutmuş. Bazıları Lehçe, çok

az bir kısmı ise Türkçe. Kriptanaliz uzmanıyla çalışarak dili çözdürebilirim ama bunu yapmayacağım."

Ama bir "ama"sı vardı bu cümlenin. Aral'ın da kabul ettiği buydu az önce. Gerildim istemsizce.

"Ama tek başına yapmana da izin veremem."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum. Oysa ne demek istediğini biliyordum.

"Şifre için bir anahtar çıkarıp Aral'la paylaşmanı ve birlikte okumanızı istiyorum. Zira baban da öyle istemiş. Hem o anahtar bizim de çok işimize yarar."

Kalbim titredi. Aral olmaz. Babam benim hakkımda kayıtlar tutmuş. Ne göreceğimi kestiremiyorum hiç. Aral bilsin istemiyorum. *Ya canavarsam? Ya gerçekten istedikleri gibi bir canavar olmuşsam? Bir canavarsam bile Aral detaylarını bilsin istemiyorum. Çok utanırım, bakamam yüzüne. Zaten bir canavarsam bakamayacağım yüzüne bir daha ama o bana hayal kırıklığıyla baksın istemiyorum. İnandığı kişinin gözlerinde öldüğünü görmek istemiyorum.*

"Aral olmaz," dedim buz gibi bir ifadeyle.

Kaşlarını çattı hafiften. "Lina," dedi sesini yumuşatmaya özen göstererek. "Normalde göz yummam, gider bir kriptanaliz uzmanıyla çalışırım ama senden güven istedim, aldım. Aynısını vermek istiyorum ben de."

"Bu mu güvenin?" diye sordum histerik bir gülüşle. "Yanıma gözetmen koymak mı?"

"Bana bilmem gereken her şeyi eksiksiz aktaracağını söyleyebilir misin Lina gerçekten?"

Yumruklarımı sıktım. O da biliyor neyden korktuğumu. Aptal değil. Aral'ı kasti olarak koymuyor, bir ona söyleyeceğimi biliyor sadece. Bir ona güvenebileceğimi ve onu kabul edeceğimi biliyor. O kayıtların kafamın içini açmakla eşdeğer olduğunu biliyor, bir tek Aral'a açacağımı biliyor. En çok ondan çekindiğimi de biliyor. Az önce bunu tartışıyorlardı. Bunu ondan Aral da istemişti çünkü tüm bunları Aral da biliyordu.

"Durumunun ne olduğunu sen benden daha iyi biliyorsun Lina. Yerimde olsan ne yapardın?"

Sen ben olsan güvenir miydin senin gibi birine, diyordu. *Sen kendi zihnine güvenemiyorsun Lina, güvenir miydin Yiğit olsan sana?*

Yere bakarken Aral'ın sıktığı sol yumruğuna baktım bir süre. Konuşmaya dahil olmak, Yiğit'e benimle böyle konuşmamasını söylemek

istiyordu muhtemelen ama şu an Yiğit Atalay bir cumhuriyet başsavcısıydı ve dediği gibi isterse gider bir kriptanaliz uzmanıyla çalışırdı. Daha önce istihbarat beni sorguya çekmesin diye yetkisini kullanmıştı Yiğit, Aral öyle söylemişti. Yapmaması gereken şeyleri yapıyor o da. Onunki de bir tür fedakârlık aslında ama hoşuma gitmediğinden ve yetmediğinden kızmadan edemiyorum ona. Ama insanlar mecbur hep bir şeylere. Herkes haklı. Herkese hak veriyorum. Anlatsalar bana hak veririm. Annem anlatsa mesela bana anlardım aslında. Babam da anlatsa anlardım. Anlar mıydım acaba gerçekten o zaman? Keşke sen ölseydin, demiştim babama. O zaman anlamamıştım ki iyi olmadığını onun da. Anlamazdım belki de. Annem de öyle düşünmüştür belki. Yiğit de öyle düşünüyor belki. Aral ne düşünüyor şu an acaba? Keşke küpü ilk zamanlarda açmış olsaydım... Aral'ı gördükten hemen sonra tetiklenip ne yaptığımı hatırlasaydım... Âşık olmazdım Aral'a o zaman belki en başından. Benimle sevgili olmanın ne olduğunu bilmezdi o da. Bu kadar yanmazdı canımız belki de... Sandığı gibi biri olmadığımı görür, vazgeçerdi benden belki de. Bu işi birer yabancı olarak bitirebilirdik. Daha sağlıklı çözebilirdik belki de. Geç kalmıştım her şey için belki de.

"Lina."

İsmimi işitmek, daldığım derin düşüncelerden kopardı beni.

"Lina," dedi tekrar o güzel ses, bileğime yerleşirken sol eli.

Gözlerimi ona çevirdim. Hiçbir şey söylemeden gözlerine baktım. Tükenmiş hissediyordum. İçimdeki bu sıkıntı, bu korku hiç geçmeyecekti sanki. Aral'dan vazgeçtim sanırken bile içim titriyordu. Kendimden vazgeçtim sanırken bile kötü şeyler yapmışsam diye korkudan içim titriyordu. Nabzımı buldu yine sıcak parmakları. Onun haberi olmadan panik atak geçireceğim diye ödü kopuyordu resmen. Panik atak mı geçiriyordum? Nefesimin sesini işitiyordum. Düşünürken çok mu dalmıştım? Hangi ara bu kadar sık nefes alır olmuştum?

"Sakin ol," diye fısıldadı sağ eli yüzüme yerleşirken. "Yok bir şey. Buradayım. Sorun yok."

Sorun var. Bir sürü sorunumuz var. Hangi birini çözeceğiz? Düğüm çözmüyoruz, düğümlüyoruz sanki...

"İyi olacak her şey," derken sağ elini yana doğru uzattı. Kürşat'ın ona anahtarlarını verdiğini gördüm.

Aral bir anlığına Yiğit'e baktı. "Konuşuruz sonra."

Sonra bana çevrildi gözleri, arkamdaki koltuğa oturttu beni yavaşça.

"Sorun yok," derken kemerimi bağladı. Tepkisizlik içindeydim halbuki. Çok hızlı nefes alıp veriyordum sadece. "Geleceğim şimdi," diyerek kapımı kapattı.

Arabanın etrafından dolandı. Yanıma oturdu, yola çıkıp uzaklaştırdı beni buradan. Sakinleşmek için sessizce dışarıyı izledim. Dertlerim düşünerek çözülmüyordu, aksine birbirine giriyordu her şey sanki.

"Her şeyi yoluna sokacağız," derken elimi okşadığında daha çok ağlama isteğiyle dürtülendiğimden tuttuğu elimi uzatıp radyoyu açtım öfkeyle. Ona değildi sinirim. Sadece susmasını istiyordum. Boşuna umutlandırmasın beni. Daha çok acıyor sonra canım.

"Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey de..."

Aral'ın sözünü aniden Sezen Aksu böldüğünde ve arabayı sesi doldurduğunda tüylerim diken diken oldu. Bu kadından kaçışım yok mu benim?

Haklısın, biraz geç karşılaştık
Oysa hiç konuşmadan anlaştık

Aral susarken elim ekran üzerinde öylece kalakaldı.

Bazı şeyler var ki söylenmiyor
Biz senle sözleri susarak aştık

Bir şarkı kaldığı yerden devam ediyordu ve şarkının sözleri o kadar yaralayıcıydı ki canımı acıttı.

İnsan acılarla kıvransa da
Ve o aşkta bir daha doğsa da

Aral'ın, Sezen Aksu dinlemesinden nefret ediyorum.

Dünyasını yeniden kursa da
Düşler ve gerçekler ayrı ayrı yaşar

Dinlerken düşündüklerinden, beni düşünmesinden nefret ediyorum.

Sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun
*Beraber olamayız, benim gibi biliyorsun**

Sonra güzel bir el uzanıp şarkıyı kapattı, ardından o güzel el yüzüme uzandı ve kıyamıyormuş gibi okşadı tenimi. Daha fazla tutamadım kendimi. Gözlerim saniyeler içinde doldu ve yaşlar düşmeye başladı.

"Sıkma kendini," dedi iki parmağının tersiyle silerken gözyaşımı. "Ağla dilediğince, bakmayacağım."

Bakmazsan... Nasıl sileceksin gözyaşlarımı Aral?

"Neden ağlayayım?" diye çıkıştım ağlamamak için sıktığım halde kendimi. Kendim sildim gözyaşlarımı. "Sevmedim bu şarkıyı," dedim öfkeyle. "Neden böyle şarkılar dinliyorsun ki zaten?" diye de kızdım ona. "Hiç sevmiyorum böyle şarkıları."

"Neden sevmiyorsun?"

Ben kimseye anlatamıyorum seni. Sezen Aksu'nun şarkıları anlatmış bizi. Bizi anlatmasın başkası. Bir şarkı nasıl bu kadar kanına dokunur insanın?

"Canım öyle istiyor çünkü," dedim huysuzluk ederek. "Keyfimin kâhyası mısın?"

"Canın mı yanıyor?"

Bakmıyordu bana. Yola bakıyordu. Ağlayayım diye mi? Git, dedim diye mi? İstemiyorum, dediğim için mi? Niye bakmıyorsun yüzüme Aral? Ya bakmazsan bir daha hiç?

"Yanmıyor," diye sesimi yükselttim. Kafamın içindeki düşüncelere dayanamamıştım. "Neden yansın? Hayvan gibi büyütüldüğüm için ağlayacak değilim ya! Kontrolümü kaybedeceğimden ödümün koptuğu da yok! Sevdiğim adamı bıçaklayıp unutmadım! Babamı bir cümlemle öldürdüm sanmadım! Annem hiç susmadı bana! Ben o ölüyor sanırken uyuyor değildi! Bildiklerim, bilmediklerimden az çıkmadı hiç! Babam ölümünü planlayıp katili olduğumu sanacağım halde gitmedi! Deney faresiymişim gibi kayıtlar tutmadı mesela hakkımda! Dünyamı tekrar kuracağıma tam inanmışken her şey altüst olmadı! Sevgilimden ayrılmak zorunda kalmadım! Kendi ellerimle büyüttüğüm kardeşimi terk etmek zorunda hissetmedim hiç kendimi! Benden saklansın diye ona oyun öğretmedim!" Burnum akmaya başladı. "Saçlarımı hiç kesmedim! Nefret

* Sezen Aksu – *Biliyorsun*. Söz & Müzik: Sezen Aksu.

ederim çünkü makaslardan! Annem itiraf etmedi her şeyin boşuna olduğunu! Sevgilimin kalbini kırmadım! Arkasını dönmedi bana! Neden yansın ki canım? Yanmıyor işte!"

Arabayı sağa çekti Aral aniden. Bana bakmadan indiğinde beni bırakıp gidiyor sandım ama o arabanın etrafından dolanıp kapımı açtı. Üzerime eğildiğinde kokusu doldu burnuma ve derin bir nefes aldım istemsizce. Uzanıp kemerimi açtı inmem için ama hareket dahi etmeden onu izledim yalnızca.

"İn hadi."

"İnmek istemiyorum. İnmeyeceğim," dedim öfkeyle. Burnumu çektim. "Adliyeye mi götürüyorsun ne yapıyorsan yap, bitsin."

Doğrulmadan gözlerini bana çevirip yüzüme baktı öylece. Yüzüne bu kadar yakından bakmak içimi titretiyordu. Ona bu kadar yakın olup sarılamamak kalbimi kırıyordu.

"İnmeyeceğim," dedim hiçbir şey söylemediği halde. "Zorla mı indireceksin?"

"Ben sana zorla hiçbir şey yaptırmam," dedi net bir ifadeyle bakarken yüzüme. "Çok yoruldum Lina."

Kalbim ezildi. "Ben de yoruldum."

Gözlerini kapattı. "Biliyorum," dedi kafasını sallayarak. Gözlerime baktı sonra. "Mola verelim mi biraz?"

Mola arkadaşıydık biz. Yaslanmak istediğinde kaçamazdım ki ondan. *Kaçmayayım değil mi Aral? Mola verdik çünkü.*

Boğazımda koca bir yumru vardı. Yutkundum. Kalkmak için yeltendiğimde doğruldu. İndim arabadan istediği gibi. Kapattı kapıyı. Ağlama isteğimi bastırmak için burnumu çekip dururken gözlerimi yerdeki karda gezdirdim.

"Dönüp baktım sana ben Lina," dedi önümde dikilirken. "Arkasını dönecek olan dönüp bakar mı ardına?"

Ayakkabılarımıza baktım. Bu nedense bana bir ay önceki tanışmamızı anımsattı. Hastane çatısındaki anımız mıydı acaba aklıma gelen?

"Bırakıp gittin beni," diye mırıldandım gözlerim dolarken. "Ellerimi bıraktın." Konuşmak istemiyordum aslında. Konuşunca ağlama ihtimalim yükseliyordu. Tepkisiz kalınca ağlamamak kolaydı. On ay hiç ağlamamıştım mesela. Konuşturan yoktu beni çünkü. Tepkisizliğe alışmıştım ne güzel, ağlamıyordum.

"O konuya girersen kârlı çıkmazsın Lina."

Kalbim acıdı. Ben senin ellerini bırakmadım sadece...

"Biliyorum," dedim üzgün bir sesle. Burnumu çektim. "Sana git, diyen de bendim. Biliyorum. Tüm hata benim. Farkındayım. Çok kötü bir şey yaptım sana. Hak etmiyorum ben hiçbir şeyi. Herkes haklı. Herkesin sebepleri var." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Acı çekmeyi hak etmişim gibi hissettiriyor her şey. Oysa hiçbir şeyi hak etmemişim sanki... Bir açıklamayı bile hak etmemişim. Hep aceleye gelmiş. Her şey mecbur kalınmış. Anlaşılmayı beklemişler benden ama nasıl anlatacağımı öğretmemişler. Ya da benim çözmemi beklemişler. Sanki mecburmuşum gibi ben buna..." Gözyaşım düştü karların üzerine. "Sana demiyorum. Sana değil benim sitemim. Seni suçlamıyorum hiçbir şey için. Hatta sen bana vursan yine kızmam sana."

"Vurmak ne demek Lina," dedi eli yüzüme uzanırken. Kızdığı, sesinden belliydi. "Dokunamıyorum diye içim gidiyor, nasıl vururum sana?"

Burnumdan sıcak bir sıvının aktığını hissettim. Birkaç saniye sonra karın üzerine bir damla kan düştü. Eli çeneme kaydı anında. Kafamı kaldırdı. Yüz ifademi gizlemedim ondan. Beş gündür ilk kez nasıl hissediyorsam öyle baktım. Perişan bir haldeydim. Ne öfkenin ne de sahte terk edişlerin arkasına saklandım. Ağlamak istiyordum yalnızca. Ağlamak ve uyumak istiyordum sadece.

Bir mendil çıkardı cebinden. Yaklaştı iyice bana, burnuma tampon yaptı nazikçe.

"Neden endişelisin bu kadar Lina?" diye sordu. Bu halimin onu kahrettiği çok açıktı.

"Okumanı istemiyorum," dedim dürüstçe. "Sen okuma kayıtları."

"Niye korkuyorsun kendinden bu kadar?" diye sordu bu kez. "Sen kim olduğunu bilmiyor musun?"

Tüylerimi ürpertti bu sorusu. "Bilmiyorsun çünkü ne yaşadığımı," dedim üzüntümü gizlemeyerek. "Ne için eğitildiğimi biliyorsun ama neler yaptığımı bilmiyorsun. Nasıl eğitildiğimi de bilmiyorsun."

"Bilmiyorum," diye onayladı beni. "Detayları değil belki ama nasıl bir hayatın olduğunu biliyorum ve hiçbir zaman kötü düşünmedim hakkında, tek bir an bile düşünmedim... O an bile düşünmedim Lina..."

Gözlerimden yaşlar düştü. "Cerbe'den farkım yok benim Aral," diye mırıldandım, gözlerine bakarken utançla doldu yüzüm. "Okursan çok utanırım."

Kaskatı kesildi. Gözlerinde öyle derin bir üzüntü gördüm ki... Öfke ateşiyle yanıyordu sanki gözbebekleri. Dişlerini sıktı öfkesinden.

"Bana bir daha böyle bakmazsın diye korkuyorum. Benden korkarsın diye korkuyorum. Umudunu kesersin diye korkuyorum. Herkesi kaybedeceğim diye korkuyorum. Alin'i bırakmak zorunda kalırım diye korkuyorum. O yüzden ilk ben gitmek istiyorum. Ölümden başka bir şey getirmiyor benim varlığım."

"Lina," dedi içi gidiyormuş gibi bana. "Sen hayatımı kurtardın benim. Hangi ölümden bahsediyorsun cennet çiçeğim?"

Kalbim kırık kırık oldu. "Az daha öldürüyorum seni Aral... Küçümsüyor musun korkularımı benim?" diye sitem ettim ona.

Sol eli yanağıma yerleşirken yüzüme eğildi, sevgiyle bakarken gözlerime, "Korkularını küçümseyecek son kişi bile değilim Lina," dedi. "Bir sevgi hayatımı kurtardı, demedim mi ben sana daha önce?"

Tüylerim ürperdi. Burnum akmaya başladı yine. Ben miydim o? "Ne?" dedim boğuk bir sesle.

"Ben seni yalnızca bir buçuk senedir sevmiyorum. Baban seni bana anlattığından beri seviyorum. Ben seni bildiğim günden beri seviyorum Lina. Ne dinlediğimi, kimi dinlediğimi çok iyi biliyorum. Gözlerime bak benim."

Genzim ağrıyordu ağlamaktan. Sol başparmağı gözyaşımı sildi. İstemsizce eline yasladım yüzümü hafifçe. Gözlerine baktım istediği gibi. *Çok seviyorum onu. Kaybetmek istemiyorum.*

"Alkoliktim Lina ben," dedi gözlerimin içine bakarak.

Tüylerim diken diken oldu. Bana itiraf mı ediyordu bunu şu an? *Biliyorum Aral. Nedenini de biliyorum. Sana bunu itiraf etme ihtiyacı hissettirdiğim için özür dilerim.*

"Hayattan ne bir beklentim ne de bir umudum vardı. Yorulmuştum ve ayağa kalkasım da yoktu, vazgeçmiştim her şeyden ve eğer öyle devam etseydi bir bar köşesinde ölüp giderdim muhtemelen."

"Ölmekten bahsetme," diye rica ettim yüzümü sol eline yaslarken iyice.

Dudaklarında buruk bir tebessüm peyda oldu. Yanağımı okşadı. "Yaşamaktan bahsediyorum ben Lina... Senden bahsediyorum," dedi gözlerime bakarken. "Kadir abi bana senden bahsettiğinde yaşadığın şeylere rağmen yaşama isteğine hayran olmuştum. Yaşamak için o güzel

kafanın unutmalarına, sen gülebil diye verdiğl çabaya bile hayran olmuştum. Hayran olmakla kalmadım, sevdim Lina. O kadar sevdim ki ben de yaşamak istedim. On sekizinci yaş gününde çekilen o utangaç gülümsemeni gördüğüm günden bu yana bir damla alkol sürmedim ağzıma."

Ben Aral'ın hayatını kurtarmışım. Hem de sadece gülümseyerek. Seni kurtardığını düşündüğün kişi tarafından bıçaklanmak çok da kötü hissettirmiş olmalı. Özür dilerim Aral.

"Sağlığıma kavuşmak için elimden geleni yaptım. İyi bir abi oldum yine, iyi bir kardeş oldum. İyi bir arkadaş, dost oldum. İyi bir sevgili olmak istedim Lina bir de. Senin sevgilin olmayı çok istedim."

Öylesin. İyi bir sevgilisin. Sevgilimsin. Değil mi Aral? Ayrıyız ama sevgiliyiz hâlâ değil mi?

"Özür dilerim," dedim çok üzülerek.

"Dileme," dedi. "Özür istemiyorum ben senden. Gülümsesen bana yine olmaz mı cennet çiçeğim?"

"Yapamıyorum," dedim yaşlar akarken gözlerimden. "Başkası tarafından kontrol edilebiliyor olabilme ihtimalimden çok korkuyorum. Yapmış olabileceklerimden korkuyorum. Sen bileceksin bir de her şeyi."

Kafasını iki yana salladı, bu düşündüklerimi asla onaylamıyordu. "Korktuğun hiçbir şey değilsin sen."

Peki kafamın içindeki kanlar kimin Aral? Biri senin, diğerleri kimin? Sana yaptığım şeyi affedemiyorum ben.

"İzin ver sen okurken yanında olayım Lina. Neye üzüldüğünü bilmezsem teselli edemem seni. Kafanda ne kuruyorsun, bilemezsem kafandaki düşmanla arana giremem senin. Baban bu yüzden beni aramanı istemiş olmalı. Bu yüzden yanında olmamı istemiş olmalı. Bırak ben de bileyim. Çocukları suçlamam ben Lina. Çocuklara bunu yaşatanlarla bizim davamız. Öyle değil mi sevgilim?"

Neredeyse kolları arasına girmek üzereydim Aral'ın. Aramızdaki mesafeyi gittikçe kapatıyordu. Alnını alnıma yaslamak üzereydi neredeyse. Sağ elinin yaptığı tampon işe yaramıştı çoktan, indirmişti elini. Belime sarılmak için hazırdaydı kolu.

"Ben de hiç iyi çocukluk geçirmedim," dedi sıcak nefesi yüzüme eserken. Şahin de öyle demişti. "Sen suçlar mısın beni bunun için?" *Suçlamam. Çok üzülüyorum ben bizim çocukluklarımıza.* "Köpeklerini üzerime salardı babam. Kendimi korumak isterken bir köpeğini öldürmüştüm istemeden." Tüylerim diken diken oldu. *Ben de kedimi*

kurtarmak istemiştim Aral. Yemin ederim bilerek olmadı. "Suçlar mısın beni bunun için?"

Kafamı iki yana salladım. Öpmek istiyorum onu şu an. Keşke öpebilsem onu... Beş gün öncesine dönmek istiyorum ya da beş sene sonrasına gitmek. Ama öpebilmek istiyorum. Öpebilecek yüzü bulmak istiyorum.

"Ben de yaptım," diye itiraf ettim. Bilmesini istiyordum. "Kedimi öldürttüler köpeklere. Kedimi kurtarmak istedim sadece, nasıl oldu bilmiyorum. Kedimi kurtaramadım ama köpekleri öldürdüm."

Sıcak dudaklarını sol gözümün üzerine bastırırken kolları sardı beni. Bağışlanmışlık hissiyle gözlerime kapandı. Kalbim biraz olsun rahatladı bu öpücükle. Affedilmiş hissettim.

"Senin suçun değil," diye fısıldadı tenime. "Yaptığın hiçbir şey senin suçun değil. Yaşamak istemek suç değil güzel bebeğim. Yaşamak istemek suç değil, iste yeter ki. Bırakma elimi benim, vazgeçme yaşamaktan."

Başım göğsüne yaslanırken sıkıca sarıldı bana. Ona sarılamadım ama çok daha iyi hissettim kendimi.

"Sadece *sen* o zaman..." diye mırıldandım üzgün bir sesle.

Çünkü sen hak ediyorsun bilmeyi. Haklısın, ben kötü bir şey görürsem anlatamam. En iyisi sen kendin öğren benimle.

Aral ne demek istediğimi anladı. Kötü bir şeyler yapmışsam sadece sen bil, başkası bilirse utanırım, demek istediğimi anladı.

Saçlarımı okşadı. *Kısa ama artık saçlarım. Parmakları uzun uzun dolanamayacak saçlarımda.*

"Sadece ben," dedi beni onaylayarak.

Bir süre öylece dikildik orada. O bana sıkıca sarılıp yüzünü saçlarıma gömmüşken ben de sarılamıyor olsam bile yüzümü boynuna yaslayıp kokusunu içime çektim büyük bir özlemle. Bu kadar yakınken bu kadar özlüyor olmak garip. Çok tuhaf ayrılmak eylemi. Yan yanayız ama dokunamıyoruz diye acı çekiyoruz. Birini sevmek çok garip.

"Doğum gününde kol düğmem saçına takılmıştı," diye mırıldandı kısık bir sesle. "Hatırlıyor musun?"

Sesi çok yakından ve derinden geliyordu kulağıma. Tüylerim ürpermişti bu yüzden. Hatırlamıştım o anı hemen. Kafamı salladım yavaşça.

"İçim gitmişti Lina," diye itiraf etti saçlarımı okşarken. "Saçını çekmişim gibi vicdan yapmıştım. Yemek boyunca aklım kol düğmeme takılan dört tel saçında kalmıştı."

Kalbim üzüntüyle kasıldı. *Saçlarımı o yüzden mi çok seviyorsun acaba Aral?*

"Saçlarını banyo çöpünde görünce ne kadar üzüldüğüm hakkında bir fikrin var mı?"

Özür dilerim Aral. Seni üzmek için yapmadım hiçbir şeyi. Kendime kızdığımdan yaptım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım boynuna üzüntüyle.

"Özür ya da minnet değil benim derdim Lina. Kendine daha fazla zarar verme, yeter bana."

Bir şey demedim. Kokusunu içime çektim sessizce. Aral'ın kokusunu çok seviyordum. Teni; parfüm, karanfil ve o kokuyor. Benim Aral'ım ile Aral farklı kokuyorlar. Benim Aral'ımın kokusunda birazcık benim de kokum oluyor ve onu daha çok seviyorum. *Ama şimdi benim değil. Bir daha olsun istiyorum. Bir şans daha istiyorum. Vazgeçmek istemiyorum. Elini bir daha tutabilirsem eğer bırakmamak için elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum. Zihnimi kendim yönetebileceğime ve Aral'a zararımın dokunmayacağına ikna olursam savaşırdım ikimiz için. Yeter ki bir şansım olsun...*

Kendimi daha iyi hissedince hiç istemesem de geri çekildim. O da geri çekildi. Gözlerimi kaçırıp yüzümü kuruladım.

"İyi misin?"

Kafamı salladım. "Daha iyiyim," dedim dürüstçe.

"Daha iyi olacağız," dedi. Yüzümü kurulamama iki parmağının tersiyle yardımcı olmadan edememişti.

Sonra uzanıp kapıyı açtı binmem için. Mırıldanarak teşekkür edip bindim araca. O da kendi koltuğuna geçti. Tekrar yola çıktık. Klimaları açtı üşüdüğümü bildiği için. Bacaklarımı kendime çekip ona doğru dönmüş bir şekilde sessiz sessiz oturdum.

Yirmi dakika sonra adliyenin önündeydik. Birlikte adliyeye yürürken gergindim ama kararım kesindi. Ağlaya sızlaya zaman geçmezdi. Yüzleşmem lazımdı gerçekle. Geçmişe yanmanın sırası değildi. Şimdimi kurtarmam lazımdı. Eğer umutsuz bir vakaysam o zaman ağlayamaya devam edebilirdim. Fakat bir umut vardı hâlâ.

"Kart sende mi?" diye sordum aklıma gelince.

Kafasını salladı. "Bende."

Kafamı salladım. O kartın Aral'a uğursuzluk getirmesi ihtimalini düşünmemeye çalıştım. Birlikte içeri girip Yiğit'in odasına çıktık. O odadan çıkarılan her şeyin incelenmesi gerektiğinden Aral bununla bizzat

ilgilenecekti. Bir yandan da ben ve Aral üzerinde çalışabilelim diye her sayfanın fotoğrafları çekiliyor ve bir kâğıda basılıyordu. Biz yoldayken bizden önce gelmiş ve başlamışlardı bile her dosyayı fotoğraflayıp kâğıtlara dökmeye.

Kasetleriyse Aral örnek aldıktan sonra izleyebilecektik. Yiğit de henüz izlememişti. İncelenmesi gerektiğinden değil, sanırım halime üzüldüğünden bizden önce izlemek istememişti. Eninde sonunda izleyecekti o da ama incelik etmişti. Aral bunun için ondan ricada bulunmuş da olabilirdi, emin değildim. Aral'ın benim için başkalarına ricacı olmasından hiç hoşlanmıyordum ama bunu yapmamasını da söyleyemiyordum. İkisine de minnettardım.

Yiğit bu belgeleri kimsenin görmemesi konusunda bizimle hemfikirdi çünkü kimin bu örgüt için çalıştığından emin olamazdık. Dikkat etmekte fayda vardı. Kendi odasının yakınındaki kullanılmayan bir odayı kısa bir süreliğine bize tahsis etmişti. Burada daha güvende olacaklarını düşünmüştü. Odaya ben, Aral, Yiğit, Yiğit'in kalemi ve Şahin'den başka kimse girmeyecekti. Şahin, fotoğrafları çeken ve onları dosyalayan kişi, Aral da inceleyen kişi olacaktı. Bu yüzden Aral'ın laboratuvara uğraması gerekiyordu. Detaylarla o ilgilenirken sonuçlarla güvendiği asistanları meşgul olabilecekti. Adli tıp uzmanı olduğu için gerçekten minnettardım. Delillerin güvende olduğunu hissediyordum en azından. Boşa kürek çekiyormuş gibi hissetmiyordum.

Yiğit bizi bahsettiği odaya götürdü. Kapısında bir polis memuru bekliyordu. Savcıların zaman zaman psikolojik baskı kurabilmek için ifadesi alınacak kişileri beklettiği odalardandı. İçeride bir masa, iki sandalye vardı. Şimdiden üzerinde bir dosya vardı bizi bekleyen. Kasetler geldiğinde izlememiz için düzenek kurulmuştu bir de. Oda küçüktü ama farklı açılarda iki kamera vardı. Kameralar tarafından izlenecek olmak benim için gerici bir durumdu ama kapatsak sorun olur mu diye bile sormadım. Aksi halde sanki bir şey saklamak istiyor gibi anlaşılırdım.

"Nasıl yapıyoruz?" diye sordu Yiğit, ikimizin yüzünde gezdirirken gözlerini.

"Lina ve ben okuyacağız," dedi Aral. Sonra gözleri bana çevrildi. "Ama benim bir laboratuvara uğramam gerek. Benimle okumanı istemişti baban. Ben gelene kadar biraz uyu istersen," dedi gözlerini yüzümde gezdirirken. "Ben bir saate önemli ve acil kısmını halletmeye çalışırım."

Gitme ve dönme süresi vardı bir de bunun. İstanbul trafiği başlayacaktı birazdan. Tetiklenecek bir şeyim kalmamıştı bana göre. Geçmişi hatırlamıştım, ne için eğitildiğimi ve neler yaptığımı biliyordum artık. Belki okudukça birkaç şey daha hatırlardım ama bundan fazlası olacağını sanmıyordum. Hatırlayabileceğim şeylerin korkunçluğu tedirgin ediyordu beni bir tek. Bir de Aral'ın aklı benden kalsın istemezdim. Bu yüzden mantıklı düşündüm.

"Babam önce örgüt hakkında genel bilgileri not ettiği kısmı okumamı istemişti. Sen gelene kadar o kısmı okuyup çeviririm," dedim. Boş oturmak da istemiyordum. Önümde dosyalar birikirken öylece oturamazdım.

Gözlerindeki yorgunluğu ve kederi görebiliyordum açık seçik. Bir de bana olan sevgisi parlıyordu hep bir köşeden. Derin bir nefes aldı gözlerime bakarken. Dili dudaklarını ıslattı, düşündü bu dediğimi. Gözlerimdeki kararlılığı gördü. Yaptığımız karşılıklı itirafların bana iyi geldiğinin, savaşmak istediğimin farkındaydı.

"Tamam. Öyle yapalım," diye destekledi beni güzel gözleri güvenle bakarken bana. Bu güveni hak etmem lazımdı. Babamın dediği gibi olsun istiyordum. *Tamam çok üzüleyim, kırılayım ama lütfen sonunda bir teselli bulayım baba. Lütfen.*

Kafamı salladım. "Tamam."

"O kısmı sadece," diye altını çizdi.

"Söz," dedim aklı kalmasın diye. "Sadece o kısmı okuyacağım."

Kafasını salladı. "Aç mısın?"

Kafamı iki yana salladım. Zaten yemek yiyip spor salonuna gitmiştik. Tabağımı da bitirmiştim. Aç hissetmiyordum kendimi, geceye kadar zorlanmadan idare ederdim. Alışkındım öğün atlamaya.

"Bir şey olursa ara mutlaka beni. Kötü hissedersen, tetiklenirsen, ne olursa..."

"Tamam," diye onayladım onu.

"Tamam," dedi o da. Hiç gidesi yok gibiydi. "İki saate yanında olurum ben. Bir şey olursa Kürşat kapıda. Ondan isteyebilirsin. Ya da polis memurlarından rica edebilirsin."

"Tamam," dedim yine iyi olacağıma ikna olsun diye.

"Ben de adliyede olacağım," dedi Yiğit. "Bir şey olursa polis arkadaşlarla bana iletebilirsin. Arayabilirsin de."

Kafamı salladım. "Ararım."

İkisi de kafasını salladı. İnkâr etmeyecektim. Aral'ın burada olmasını tercih ederdim fakat her şey istediğim gibi gitmiyor diye mızmızlanacak değildim. Bunu Aral'a söyleyip iki ayağını bir pabuca sokmaya da gerek yoktu.

"Git hadi," diye mırıldandım. "Trafiğe takılacaksın."

Derin bir nefes aldı yüzüme bakarken. "Görüşürüz."

"Görüşürüz," diye mırıldandım ben de.

Yanaklarıma ya da saçlarıma dokunmadı. Hep dokunurdu halbuki. Neyseydi. Tek derdim buydu sanki...

Beni odada yalnız bıraktılar. Kameraları düşünmemeye çalıştım. Gün içerisinde bir sürü kameranın önünden geçiyordum fakat şimdi izlenme hissi geriyordu beni.

Sandalyeye oturup çıkarılan dosyanın başlığına baktım merakla.

2005-2006 ve Mektup.

Tutulduğu yıllar olmalı bu tarihler. Ben altı yedi yaşlarımdayken... Altı yedi yaşlarımda kurtarmıştı babam beni. Hatırlıyordum o anı. Hatırladığım ilk an oydu zira. Şimdi düşününce o adamların elinden kaçabilmiş olmam bir çocuk için büyük işti ama suikastçı olarak eğitildiğim için şaşırtıcı gelmiyordu. Babama tuzak kurmak için beni kullanmak istemişlerdi belki de... Babamı öldürmek istediklerini hatırlıyordum ama başaramamışlardı. Babam beni kurtardıktan sonra birinin ıslık çaldığını hatırlıyordum mesela. İrkilmiştim ama korkmamıştım hiç, aksine sakinlemiştim. Belki de her ıslık, bir işlevsellikle ilgiliydi.

Sıkıntıyla iç çekerek dosyanın yanında duran mektubu elime aldım yine. Tekrar okudum. Talimatlardan ibaretmiş gibi gelse de bazı cümleleri şifreydi sanki. Mesela "Benim onu bulduğum gibi o da dilerse bir nergiste bulabilir beni" cümlesi garip hissettiriyordu. Aklıma gelen ilk şey, hastaneye gelen çiçekler oldu. Daha sonra ise kolyemi anımsadım. Kolyemde bir şey mi vardı? Bir anahtar mıydı? *GPS* falan mı vardı üzerinde? Asaf, bizi ona götürmeyecek bize onu getireceksin gibi bir cümle kullanmıştı daha önce. Babam gerçekten kolyeden ötürü beni takip edebiliyor olabilir miydi? İyi de annem nasıl isterse onu bulabilirdi bu sayede? Bir çeşit tersine mühendislikle falan mı? Ekin bugün kolyeme bakıp güzel olduğunu söylemişti. Bunu mu kastetmişti acaba? Kaşlarım çatıldı. Önümdeki kâğıda değil, aklımın bir yerine not ettim tüm bunları.

Canımı sıkan bir diğer cümle ise "Biliyorsun. Çağırırsan iki elim kanda olsa gelirim" idi. Mecaz anlamda olduğunu sanmıyordum hiç. Aramaktan falan mı bahsediyordu? Spor salonundaki kamera odasında Aral'ı aradığımda açılmıştı kapı ve bir kapı daha vardı açamadığımız. Eğlence merkezindeydi o da. Babamın bana bıraktığı Joker kartını kullanarak belki de onun numarasını tuşlamalıydım bu kez. Mümkün olabilir miydi? Bunu mu demek istiyordu? *Çağırırsan gelirim. Çağırmak...* Birini aramak mı demekti gerçekten? Şimdi arasam mesela telefonumu açma ihtimali var mıydı?

Tüylerim diken diken oldu bu ihtimalle. Deneyebilirdim ama deneyecek cesarete sahip değildim. Özellikle de izleniyorken bunu hiç yapasım yoktu. Hem ya ararsam da bir ıslık sesi duyarsam? Babama güvenmediğimden değildi ama aklıma bin türlü şey geliyordu. Tek başıma yapmak istemiyordum. Aral'ı bekleyip ona danışırsam daha iyi olurdu. O zeki bir adamdı, bir sürü ihtimal düşünüyordu benim gibi. En iyisini bulurduk birlikte.

Stresten dudaklarımı soyarken kapı çaldığında irkilerek gözlerimi kapıya çevirdim. Kapalı kutu taşıyan bir memur içeri girip kutudaki dosyaları masaya bıraktı ve gitti.

2007-2008, 2009-2010

Muhtemelen babamın koyduğu sırayı hiç bozmadan kopyalıyorlardı. *CIRCUS* isimli dosya en arkadaysa eğer biraz bekleyecek gibiydim ama şikâyetçi de olmadım bu durumdan. Üzerlerini okuyamıyorlardı zaten ve anlamaları için onlara şifreli yazının bir görselini atmam gerekirdi. *CIRCUS*'un özel bir dili vardı ve bu dili ne kadar az kişi bilse o kadar iyiydi. Bu yüzden anahtar çıkarmak yerine Aral'a öğretmek daha mantıklı olurdu. Ben çevirirken ona öğretirdim. Zeki bir adamdı, kapardı muhtemelen birkaç saate.

Şimdilik yapacak bir şeyim olmadığından Aral geldiğinde okuması için boş bir kâğıda mektubu çevirmeye koyuldum. Zaman kazanırdık en azından. Zorluk çıkarmanın anlamı yoktu pek. Aral'la sözleşmiştik. Her şeyi bir tek o bilecekti. Onun bana olduğu kadar dürüst olacaktım ben de. Onu tüm şeffaflığımla hak etmek istiyordum.

On dakikada bir kapı çalındı ve fotoğraflar geldi. Fakat hiçbirinin ismi *CIRCUS* değildi. En son geleceğine ikna oldum. Uslu uslu

beklerken telefonuma bakarak zaman öldürmeyi denedim fakat Aral'ın paylaştığı ellerimize bakmaktan başka bir şey yapmadım esasen. O gün sarhoş olup ne kadar güldüğümü hayal meyal hatırlıyordum mesela. Aral'ın elini tutmuştum gerçekten tüm akşam. Ne güzel ellerin var, demiştim; o da seninkiler çok daha güzel, demişti. Senin olabilir istersen, demiştim galiba. Güldürmüştü bu söylediğim onu. Bak ya, demişti içli içli. İç çektim istemsizce. Aral ne zamandır, "Bak ya," demiyordu. Bak ya, demesini özlemiştim. Gülmesini, bana sataşmasını, öpmesini... Öftü gerçekten. Öpmeye takmıştım bugün de. Öpseydim de rahatlasaydım bir... Evet. Rahatlasaydım... Öpseydim... Rahatlardım. Rahatlamak için tamamen.

Telefonumdan saati kontrol ederken acaba Aral'ı arasam mı diye düşündüm bir an. Ama hemen vazgeçtim. Arayıp ne diyecektim ki? Başlamam gereken dosya gelmedi, ben de uslu uslu bekliyorum, okumadım merak etme mi deseydim? Aklın bende kalmasın mı deseydim? *Hayır kalsındı. Aşk insanın aklını alıyormuş elinden. Aklı bende kalsındı hep. Benimki de onda kalmıştı nasılsa.* Birbirimizin aklıyla idare edecektik artık. Keşke Aral'ın aklı bende de olsaydı gerçekten. Soğukkanlılığımı yitirmeseydim hiç... Bir ıslıkla yönetilmeseydi zihnim... Bunun korkusuyla sarsılmasaydım hiç...

Telefonumun ekranını kilitleyip masaya yüzüstü bıraktığımda aklıma sevgili olduğumuz gün Tarık'ın çektiği fotoğraflarımızı telefon kabımın arkasına koyduğum geldi. Siyah kabı çıkardım onları görmek isteyerek. Her şey o kadar karışmıştı ki onları orada unutmuştum. Halbuki onları kartlığı olan telefon kabımın kart kısmına koymak istemiştim.

İçim ezilerek birbirimize gülümsediğimiz fotoğrafı okşadı parmaklarım. İçimin nasıl kıpır kıpır olduğunu hâlâ anımsıyordum. Gerçi çok zaman geçmemişti üstünden zaten. Kalbimde bir sızı peyda oldu Aral'ın gülümseyen yüzüne bakarken. Arabada sinirimi yine ondan çıkarmışım gibi olmuştu. Gibisi fazlaydı belki de. Sezen Aksu dinliyor diye kızmıştım ona. Ama şarkı öylesine kötü hissettirmişti ki bana kendimi, tahammül edememiştim onunla ayrı dünyaların insanı olduğumuzu duymaya.

Parmaklarım Aral'ın yüzünü severken sıkıntıyla iç çektim. Nasıl gönlünü alacaktım bunca şeyden sonra bilmiyordum hiç. Geri dönecek yüzü bulsam da kalbini kırmıştım hiç istemeden. Özürle geçmez ki kalp yarası. Seviyor beni ama bu, kırılmadığı anlamına gelmiyor. Gönlünü almam lazım. Nasıl yapacağım bilmiyorum.

Kapı çalınıp tekrar içeri aynı kişi girip kucağındakileri masaya bıraktığında en alttaki dosyanın ismi kalbimin ritmini değiştirdi. *CIRCUS* işte gelmişti...

Tüylerim diken diken, boğazım yumru yumruydu. İstemsizce fotoğrafımıza baktım. *Lütfen... Bir şansımız olsun.*

Fotoğrafımızı eski yerine kaldırdım. Omuzlarımdaki kasların her bir zerresi sızlıyordu gerilmekten. Yumruklarımı sıkıp derin bir nefes aldım ve uzandım dosyaya. Kaçmak buraya kadardı. Kaçarak savaşamam. Yüzüne bakacağım düşmanımın. Tıpkı Aral gibi olacağım. O yaşamak için benden ilham almış. Ben de yaşamak için ondan ilham alacağım.

Dosyayı önüme çelip ilk sayfasını çevirdim. Elyazısıyla tutulmuş bir notun fotoğrafıydı ilk karşılayan. Aceleyle yazılmış gibi karmaşıktı.

CIRCUS hakkında bildiğim, bulabildiğim ve bilmenin sana zarar vermeyeceği tüm detayları sana bırakıyorum Lina... Sen, olmanı istediklerinden çok daha fazlasısın. Zihnin en güçlü silahın. Bunu sakın çıkarma aklından. Sen olmak istemediğin hiçbir şey olmadığın gibi olmak istediğin insan olabilecek güce de sahipsin. Seni seviyorum.

Babamın buna benzer konuşmalarını hatırlıyordum. Sık sık bahsederdi zihnin gücünden bana ama şimdi tilki olmadığımı söylüyordu sanki bana. Annem de öyle demişti. Umut ediyordum elimde olmadan. Kalbimin sesini işiterek ve istemsizce daha da yüreklenerek çevirdim bir sayfayı daha.

Beni bu kez karşılayan büyük puntolarla *CIRCUS* başlığı atılmış bir metindi. Tarih atılmıştı sağ üst köşesine. *13 Nisan 1992. Babam 19-20 yaşlarında olmalı...*

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp boş bir kâğıda uzandım, elime aldım kalemi ve hem okuyup hem de Aral için çevirmeye başladım.

CIRCUS, başlarda ortaçağlarda kızıl insanlara karşı olan nefretten faydalanan kilise altyapılı bir oluşum. Anladığım kadarıyla on üçüncü yüzyıla kadar dayanıyor temeli. Wawel Kalesi Aziz Stanislaus ve Wenceslaus Kraliyet Katedral Bazilikası rahibi toplum tarafından dışlanan kızıl saçlı çocukları ailelerinden alıp kilisede toplamaya başlamış. O zamanlar, kadınların menstrual dönemlerinde ilişkiye girerek doğurdukları çocukların kızıl olduklarına ve

onların cehennem ateşinden içtiklerine inanılırdı. Bu yüzden dindarlar, bu günahsız çocukları sahiplenen rahibi günahın çocuklarını saklamakla suçlamışlar ve bağışları durdurmuşlar. Kilise çocuklara bakmayacak hale gelen ve çocuklara günahsız dediği için linç edilmeye kalkılan dönemin başpsikoposu bu çocukların zor durumdaki ülkeleri için asker olarak yetiştirecekleri vaadinde bulunmuş. Günahın çocuklarının, ülkeleri için intihar timi olacağına sevinen dindar kesim ikna olmuş böylece. Cehennem ateşinden içen çocukların ülkeleri için yanmalarını desteklemişler. Zamanla başpsikoposlar değişmiş ama katedraldeki kızıl çocuk toplayıp ülke için yetiştirme geleneği devam etmiş. Her gelen psikopos bu görevi devralmış ve bir kural bir yöntem denemiş. O dönemde kızıl insanlar, kızıl tilkiler hatta gelincikler bile lanetli sayıldığından zamanla hepsi bu çocukların sembolü daha sonra isimleri olmuş. Zamanla tilki ve gelincik olarak adlandırılmaya başlanmışlar. Kimse isimleriyle hitap etmemiş onlara, zira bir isim bile verilmemiş onlara.

On dördüncü yüzyılda iskambil kartları meşhur olduğunda o dönemin kumarbaz olduğu söylenen rahibi rütbe sistemini geliştirmiş. Her elli iki kişilik grup bir desteyi oluşturuyormuş ve her çocuk bir karta denk geliyormuş. O elli iki kişi arasındaki en yüksek rütbe Joker yani soytarı rütbesine layık görülmüş. Bir söylentiye göre krallar soytarılarına bu yüzden önem vermeye başlamış ve zamanla en iyi adamları olmuşlar. Meşhur Soytarı Stanczyk'ın da Kızıl Tilkilerden olduğu söylentilerinin yanı sıra günümüzde örgüt için en yüksek rütbenin temsilcisidir. [Rütbe sistemlerine ve işleyişe başka bir sayfada detaylıca değineceğim.]

Kilisenin Kızıl Tilkileri zamanla gücünü öyle artırmış ve o kadar bilindik hale gelmişler ki yoldan çıkmış din adamları onları kiralamaya ya da paralı asker olarak satmaya karar vermiş. İlk suikastçı kimlikleri o zaman ortaya çıkmış.

İkinci Dünya Savaşı'nda Kızıl Tilkilerin önemi dinlediklerime ve bana öğretilenlere göre oldukça büyük. Öyle ki Sovyet Rusya'nın Kızıl Ordu'yu kurarken Kızıl Tilkilerden esinlendiği söyleniyor. [Daha sonra ise benzer örgütler kurulmaya başlanmış. Bu konuyu hâlâ araştırmaktayım. Onların da özel çocukları kullandıklarından şüpheliyim.]

Zaman içinde kızıl insanlara olan tutum değişmeye başlamış ve kilise bu oluşumu başlarda saklayabilse de daha sonra elden

çıkarmak durumunda kalmış. Zengin ve milliyetçi din adamlarına satılmış çocuklar. İsmi resmi olarak o zaman CIRCUS adını almış. Gizlice Polonya'nın gizli silahı olarak kalmaya ve para için kiralanmaya devam ediyorlar.

Günümüzde Interpol'ün aranan listesinin kalabalık bir bölümü CIRCUS'un suikastçı birliği Kızıl Tilkilerden oluşuyor. Fakat olduğum rütbede erişebildiğim bilgiler çok sınırlı. Henüz Kupa Valesi'yim. Eğer Soytarı rütbesine yükselebilirsem daha fazla bilgiye sahip olacağımı umuyorum. Bunun için nefret ettiğim bu işi yapmaya devam etmem gerek. Kiralık Tanrı olarak anılıyorum ve yaptıklarımdan gurur duymuyorum. Mecburiyetlerim canımı yakıyor. Bunu durdurmak istiyorum fakat bunun için henüz ne yeterince gücüm ne de bilgim var. Olmamı istedikleri adam değilim fakat öyleymiş gibi rol yapmam gerekiyor. Buradan kurtulmak, bu çocukları kurtarmak istiyorum. Eğer ölmez de buradan kurtulabilirsem bir aile kurmak istiyorum kendime. Onların istediği gibi değil, kendi istediğim gibi yaşamak istiyorum. Kimse için değil, yalnızca kendim ve sevdiğim insanlar için yaşamak istiyorum. Ölmemi isteyen insanlar için yaşadığımdan daha fazlasını kendim için yaşayacağım. Yemin ederim..."

Tüylerim ürpermiş, ensemde bir uyuşma peyda olmuştu metni okurken. Kan dondurucu acımasız bir tarihle yüzleşmem bir kenara, yaşadığım korkunun aynısını babamın neredeyse benim yaşlarımda yaşadığını bilmek, onunla aynı şeyleri istemek ve şimdi bunun için onu suçluyor olmak kalbimi kırdı. Ettiği yemin boğazımı düğümledi. Elli yaşındaydı ve hâlâ kurtulabilmiş değildi. Belki de kurtulduğunu sanmıştı bunca zaman... Bu yüzden bana sahip olmayı çok istemişti. Eğlence merkezinde çalışmaya beni kurtardıktan sonra mı başlamıştı mesela yoksa önce mi? Çünkü bu bile cevap olabilirdi bana aslında. Belki de beni kurtardığı sırada izini bulmuşlardı onun, o da mecbur kalmıştı bir şeylere tekrardan. Bilmiyordum. Bir sürü cevapsız soru, endişe ve hüzün vardı kafamın içinde. Babamı ne affedebiliyor ne de bugün okuduğum metinler yüzünden ölesiye nefret edebiliyordum ondan.

Nasıl konu başlıkları olduğunu merak ettiğimden göz atma maksadıyla hızlı hızlı çevirdim sayfalarını. Sistemden, rütbelerden, kodlardan, tedavi ve deneylerden başlık başlık bahsetmişti. Çok kalın bir doysa değildi. Az ve öz bilgiler vardı içerisinde belli ki. Fazlasını bilmemi

istemiyordu o da annem gibi. Notunda da bahsetmişti zira. Fakat sorularımı yanıtlayacak kadar bilgim olduğuna inanmak istiyordum.

Kodlar kısmını daha çok merak etsem de hiçbir şeyi atlamamak adına kaldığım yerden okumaya devam ettim.

Her tilki küçükken sahiplenilir ve tesiste geçirdiği ilk geceden itibaren uyurken ona emirleri ve düşünmesi gerekenler öğretilir. Her tilki uykusunda emirlerini dinler. Bir çeşit beyin yıkama yöntemi bu. Çocuklara verilen emir uğruna ölmenin onların en büyük değeri olduğu, kendilerinin bir insan değil bir silah oldukları zihinlerine ilmek ilmek işlenir. Bu öğretilere kendini adama süresi, çocuktan çocuğa değişmektedir.

Her gün, gün içerisinde sıkı bir eğitimden geçen bu özel çocukların kulakları özel bir operasyonla iyileştirilmiştir. Beyninlerinde temporal lob ve amigdalaya yakın bir konuma yerleştirilen implantlar normal insanların duymadığı frekansları duyabilir hale getirir tilkileri. Aynı zamanda belli bir frekansın, bu implantı uyardığı bir başlık takarlar uzun bir süre. Bu başlıklar çocukları emir altında tutulabilmek için tasarlanmıştır. Her bir frekans implantı farklı şekillerde uyararak çocukta olağandışı duygulanıma sebebiyet verir. Bu şekilde çocuklar bu frekanslardaki ıslık seslerine karşı koşullandırılırlar. Örneğin itaatsizlik durumunda çalınan belirli bir frekanstaki kod ıslık, beynin korku merkezini tetikleyerek çocuğu itaat etmeye koşullandırır. Korkak çocukların ise saldırganlığı ve öfkesi tetiklenir. Çeşitli ıslıklarla beynin farklı merkezleri uyarılarak duygularıyla yönetilmeye alıştırılan çocuklar bir süre sonra başlıksızken çalınan ıslıklara karşı da aynı tepkileri verir ve aynı duyguları hisseder. Korkunç bir deney gibi geliyor kulağa fakat bunlar bir gerçek. Küçük yaştan beri senelerce böyle yaşayan çocuklar bu koşullanmayı üzerlerinden kolay kolay atamıyorlar. Zihnin gücü oldukça önemli bu konuda. (Çözebildiğim bazı kod ıslıkları "Islıklar" başlığı altında toplayacağım.)

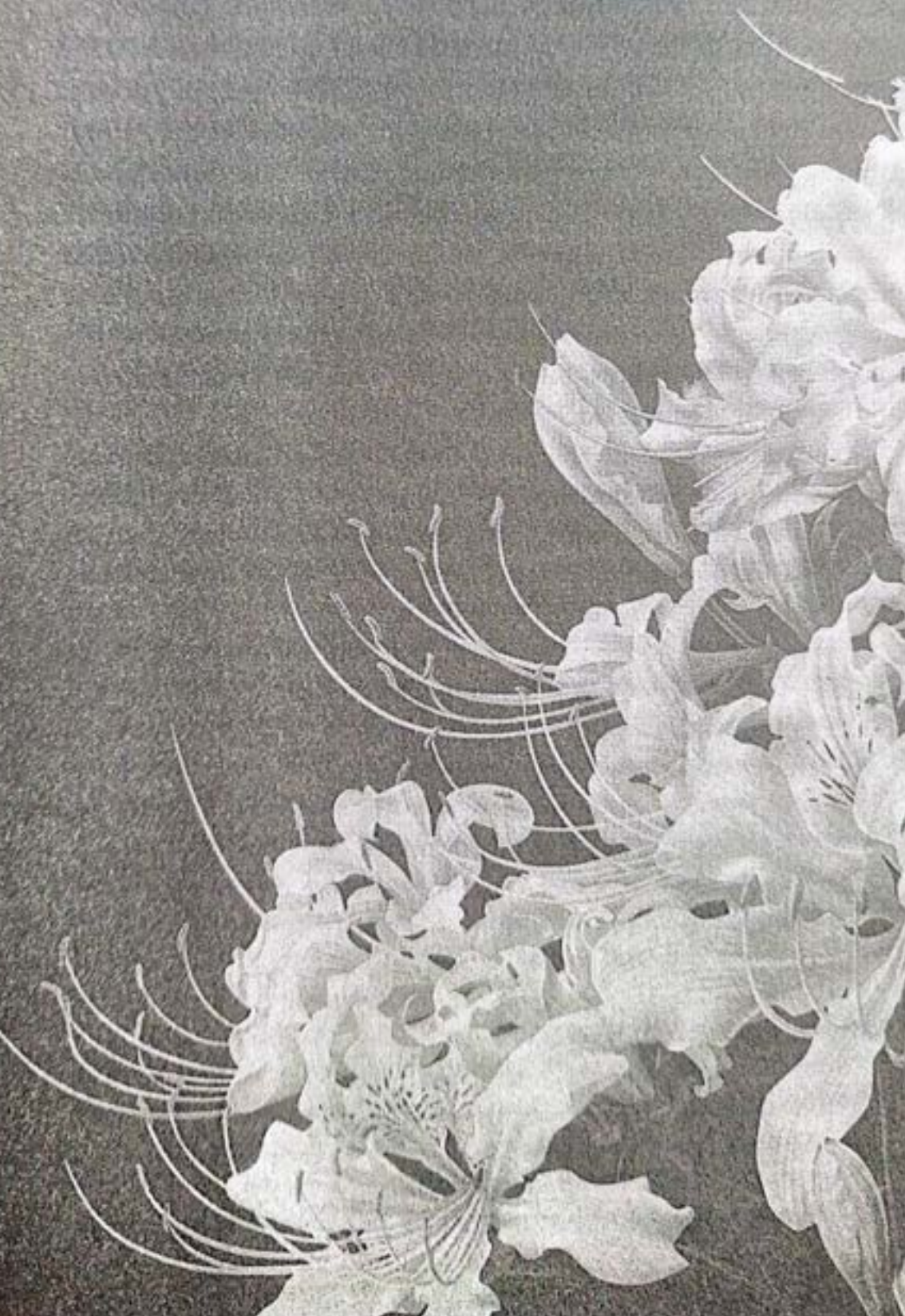
Yapılan bir başka deney ise MC1R reseptörüne bağlı gen mutasyonunu zaman içinde güçlendirmek. Zamanla güçlendirilen bu mutasyondan ötürü çocuk gittikçe acıya duyarsızlaşmaya başlıyor. Bu şekilde intihar görevlerine gönderilebiliyorlar, acı hissetmediklerinden ölümcül yaralarının farkında olmuyorlar. Fakat bu mutasyonun güçlenmesi ısıya olan ihtiyaçlarını artırıyor. Soğuğa dayanamıyorlar.

Elimdeki kalemi yavaşça kâğıdın üzerine bıraktım. Kalbimin ritmi değişmişti fakat soğukkanlılığımı yitirmiş değildim. Beynim uğulduyordu yalnızca. Hayatımı gözden geçiriyordum. Hatırladığım anılarımı yokluyordum. Aral'ı bıçakladığım o anı düşünüyordum. Belli kod ıslıklar kullanıyorlarmış, tesadüf eseri birinin o melodiyi belli bir frekansta çalma olasılığı çok düşüktü. Kasti olmalıydı tahmin ettiğim gibi. Kim ne için yapmıştı bunu? Gerçekten öldürmemi mi istemişlerdi Aral'ı? Saldırganlığımı mı tetiklemek istemişlerdi yoksa korkumu mu yalnızca? Zihnin gücünden bahsetmiş babam yine genç yaşındayken bile. Tekrar ıslık çalınsa yine tepki verir miydim acaba? Kafede ıslık duyduğumda korkmuştum yalnızca, hatta kaçmıştım Aral'dan. Gerçekten korkutmak mı istemişlerdi beni yoksa yine ona zarar vermemi mi istemişlerdi de babam beni duyarsızlaştırmayı ya da zihnimi güçlendirmeyi bir şekilde başardığından tepki mi vermemiştim? Aral'a zarar verme ihtimalim yüksek miydi hâlâ yoksa kalkmış mıydı ortadan? Gönlüm rahat bir şekilde Alin'le uyuyabilir miyim tekrar?

Kalbim endişeyle kasıldı göğsümde. Sıkıntı duvarlarının arasına sıkışmış hissettim yine kendimi ama pes etmeyecektim. Şimdi değildi. *Net bir cevap istiyorum baba. Lütfen vermiş ol. Lütfen korkularımı gerçekten dindirmiş ol. Mektubun ümit vericiydi. Lütfen beni boşuna ümitlendirmemiş ol.*

Bazı insanlar böyle yaşar diye değil...

Sen nasıl istiyorsan öyle yaşa diye...

RÜTBELER

DESTE: Aynı dönemden elli iki çocuk bir desteyi oluşturur. Her desteden yalnızca iki kişi aynı zaman da Joker olabilir. Her deste, iskambil kâğıtlarında olduğu gibi dört gruba ve kendi içlerinde hiyerarşiye sahiptir. Fakat iskambilin aksine gruplar arasında hiyerarşi yoktur, görev farklılığı vardır. Fakat her grup ve rütbe sahibi tilki, Joker olabilme şansına sahiptir. Her tilki aylık olarak değerlendirilir. Olduğu rütbeyi korumak veya yükselmek esastır. Değerlendirmeler pozitif bilimlerden sosyal, duygusal ve fiziksel becerilere kadar çeşitlilik gösterir. Her alt rütbe tilki, istediği rütbeye, grubu fark etmeksizin meydan okuyabilir. Joker sahibi tilki görev seçmekte özgürdür. İstediği kart olabilir, bunun ismine Joker Wild denir.

I) *JOKER*

Soytarı. Kralın sağ kolu. Görevini seçebilir ve reddedebilir. Söz hakkına sahiptir, fikrini sunabilir. Destedeki herhangi bir kartın görevini üstlenebilir, istediği kartın yerine geçebilir. En yüksek rütbedir ve bir önceki rütbesi de yine kendisine aittir. Her destede en fazla iki adet bulunabilir. Altın Joker sahibi, istediği kartı deste dışına alabilir ve deste hakkında kararlar verebilir. Joker'in aldığı kararlar desteyi başarısızlığa uğratır, sisteme zarar verecek olursa rütbesi Sinek'e kadar geriler. Başarı yüzdesi sahip olduğu kartın değerini artırır. Kartın değeri yüksekten düşüğe Altın, Gümüş ve Bronz'dur. Temsili, Joker olmadan önce mensup olduğu gurubunkiyle aynıdır. Joker olduğunu gizlemek esastır.

II) *MAÇA*

Azrail. Suikastçı. Görevleri mutlak ölüm görevleridir. Görevini seçebilir ve reddedebilir. Reddedilen her üç görev için bir kademe rütbe kaybeder. Fikrini sunabilir. Joker olabilmek için meydan okuyabilir. En yüksek ikinci rütbedir. Kendi grubu içerisinde kartların değeri farklılık gösterir. Her destede her karttan birer tane olmak şartıyla on üç adet Maça bulunur. Başarı yüzdesi sahip olduğu kartın değerini artırır. Kartların değeri yüksekten düşüğe Altın, Gümüş ve Bronz'dur. Kırmızı örümcek zambağı ile temsil edilir.

III) *KUPA*

Şövalye. Suikastçı. Görevleri mutlak başarı görevleridir. Görevlerini seçemez fakat reddedebilir. Reddedilen her iki görev için bir kademe rütbe

kaybeder. Söz hakkına sahip değildir ama fikrini sunabilir. Joker veya Maça olmak için meydan okuyabilir. En yüksek ikinci rütbedir. Kendi grubu içerisinde kartların değeri farklılık gösterir. Her destede her karttan birer tane olmak şartıyla on üç adet Kupa bulunur. Başarı yüzdesi sahip olduğu kartın değerini artırır. Kartların değeri yüksekten düşüğe Altın, Gümüş ve Bronz'dur. Beyaz örümcek zambağı ile temsil edilir.

IV) *KARO*

Aristokrat. Ajan. Görevleri mutlak bilgi toplamak ve mesaj iletmektir. Görevlerini seçebilir, reddedemezler. Reddedilen her iki görev için bir kademe rütbe kaybeder. Söz hakkına sahip değildir ama fikrini sunabilir. Joker, Maça ve Kupa olmak için meydan okuyabilir. En yüksek üçüncü rütbedir. Kendi grubu içerisinde kartların değeri farklılık gösterir. Her destede her karttan birer tane olmak şartıyla on üç adet Karo bulunur. Başarı yüzdesi sahip olduğu kartın değerini artırır. Kartların değeri yüksekten düşüğe Altın, Gümüş ve Bronz'dur. Kızıl Irıs ile temsil edilir.

V) *SİNEK*

Kâhya. Destekçi. Görevleri suikastçı ve ajanları desteklemektir. Görevlerini seçemezler ve reddedemezler. Reddedilen her görev için bir kademe rütbe kaybeder. Fikirlerini sunamaz. Joker, Maça, Kupa veya Karo olmak için meydan okuyabilir. Her destede her karttan birer tane olmak şartıyla on üç adet Sinek bulunur. Başarı yüzdesi sahip olduğu kartın değerini artırır. Kartların değeri yüksekten düşüğe Gümüş ve Bronz'dur. Gelincik ile temsil edilir.

TİLKİ RÜTBE SİSTEMİ ŞABLONU

Rütbe	Görev Tanımı	Görev Seçimi	Reddetme Sonuçları	Söz Hakkı	Meydan Okuma	Başarıyla İlgili Kart Değeri	Temsili
Joker	Soytarı, her kartın yerine geçebilir. Görev alayabilir veya görevden alabilir.	Seçebilir Reddedebilir	Yok. Destayi başarısızlığa götürmesi halinde 3 rütbe kaybı	Var	-	Altın, Gümüş, Bronz	Grubuna Göre
Maça	Suikastçı, mutlak ölüm görevleri.	Seçebilir Reddedebilir	Her 3 reddedilen görevde 1 rütbe kaybı	Var	Joker	Altın, Gümüş, Bronz	Kırmızı Örümcek Zambağı
Kupa	Şövalye, mutlak başarı görevleri.	Seçemez Reddedebilir	Her 2 reddedilen görevde 1 rütbe kaybı	Yok	Joker, Maça	Altın, Gümüş, Bronz	Beyaz Örümcek Zambağı
Karo	Aristokrat, bilgi toplama ve mesaj iletimi.	Seçebilir	Reddedemez	Yok	Joker, Maça, Kupa	Altın, Gümüş, Bronz	Kızıl Iris
Sinek	Kâhya, diğer rütbeleri destekler.	Yok	Reddedemez	Yok	Joker, Maça, Kupa, Karo	Gümüş, Bronz	Gelincik

Rüyamda beyaz ve kırmızı örümcek zambakları görürdüm sık sık. Bu yüzden rahatız hissediyordum demek ki kendimi. Çiçekçide çalışırken en sevmediğim çiçeklerin kırmızı örümcek zambakları olmasına şaşmamalı. Boğazıma bir yumru oturdu. Aral'a götürmüştüm ben o çiçekleri. Ekin yüzünden hep... *Hatırlayacağımı düşünmüş.* Öyle söylemişti birkaç saat önce. *O nereden biliyor bunu? Sadece bilgisi mi var yoksa karşılaşmış mı Maça rütbeli biriyle?*

Karolar, ajanmış. Görevi bilgi toplamak ve iletmek. Benim grubum Karo'ydu. Zararsız olduğum anlamına mı geliyor bu? Avunabilir miyim bununla da? Kötünün iyisi, diyebilir miyim? Evet kötü şartlarda yetiştirilmeye çalışılmışım ama kimseyi öldürmedim, diyebilir miyim? Kimseye zararım dokunmaz ben istemediğim sürece, diyebilir miyim gerçekten? Rütbem Karo As'ı muhtemelen. O zaman, ait olduğum destemdeki en yüksek Karo olduğum anlamına gelir bu. İyi mi kötü mü bu?

Telefonum çaldığında irkilerek telefonuma çevirdim bakışlarımı. Aral'dı arayan. Benim güncel kullandığım özel dilim bu halinin daha gelişmiş hali olduğundan bu eski orijinal halini ve babamın yazısını doğru anlayıp çevirmek biraz zamanımı almıştı. Başlamamdan bu yana çoktan bir saati devirmiştim.

Ekrandaki Aral Çakırca yazısına öylece bakarken elim telefonuma uzandı. Bir nefes almaya ihtiyacım varmış gibi cevapladım aramasını.

"Alo," dedim aldığım notlara diktiğim sırada gözlerimi.

"Lina?" dedi bir alışkanlık gibi. İsmimi duymak iyi hissettirdi. Onun ismimi söylemesi iyi geliyordu. Seviyordum ismimi sık sık kullanmasını.

"Efendim," dedim usulca. Gergindim ama üzerimde bir güç hissediyordum. Babamın, annemin, Aral'ın ve Şahin'in söyledikleri, bana olan inançları güç olmuştu sanırım. Emin değildim pek.

"İyi misin?" diye sordu merakla. "Nasıl hissediyorsun kendini? Yanına gelmemi ister misin?"

İsterim. Ama diyemem. Sen de biliyorsun diyemeyeceğimi. Benim de gelemeyeceğimi biliyorsun. İsterdim ama Aral. Yanımdayken bile özlüyorum ben seni. Sen nasıl dayandın buna? Ben böyle hissediyorsam sen daha çok hissetmiş olmalısın. Benim dört gün oldu. Sen ise dört yüz gün beklemişsin benim sana gelmemi.

"Lina."

"Buradayım," diye mırıldandım cevap vermeyi unuttuğumu fark ederek. "Başlayacağım kısmın gelmesini bekledim biraz, okumaya başlayalı bir saat olmuş. Dil benim güncel kullandığımdan olmadığı için orijinalini hatırlarken biraz zorlanıyorum ama okudum üç dört sayfa," dedim üstü kapalı. Dinleniyor olabilirdik. Çok detaylı bahsedemiyordum bu yüzden. "Senin için de not aldım."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yine o sorusuna cevap vermediğim için. "Kötü hissediyorsan devam etme. Çıkacağım birazdan ben de. Birlikte yaparız."

"En azından bunu bitirebilirim sen gelene kadar. Sorun değil... Acele etmene gerek yok."

İç çeker gibi, "Aklım sende kaldı," dedi dürüstçe. "Elimde değil acele etmemek."

Kalbimin ritmi bozuldu. *Birazcık etsindi o zaman aklı bende kalmışsa. Aklının başka yerde olması iyi değildi hiç. Anlıyordum onu.*

"Tamam o zaman," diye mırıldandım ağzımın içinde itiraf etmek istemediğimden. "Nasıl istersen..."

"Çok mu üzgünsün Lina?" diye sordu merakla. "Uysal bir kedi olmuşsun yine."

"Değilim. Ne alaka acaba şu an kediyle?" diye de söylendim ağzımın içinde.

Üzgündüm ama okuduklarımdan ötürü değil. Şaşırmıştım okuduklarıma ama pek üzülmemiştim, bilmediğim şeyler değildi sonuçta. Genel olarak üzgündüm zaten her şeye. Babama da üzülmüştüm biraz. Muhtemelen kimsesiz bir çocuktu ve Kiralık Tanrı lakabı alacak kadar çok insanın canına kıymıştı. Üstelik bir asker olmuştu nasıl olduğunu anlamasam da. Belki de kendini affettirmek, bir şekilde kefaret ödemek istiyordu. Bilmiyordum hiçbir şey. Genel olarak üzgündüm yalnızca olanlara.

"Benden uzak olunca mı uysallaşıyorsun?"

"Hiç de yapmıyorum," diye mırıldandım fakat doğru söylüyordu biraz. Ona kızıyordum yanımda kalınca ama gider gitmez ya korktuğum ya da özlediğimden siniyordum hemen. Pişman oluyordum yaptığıma. Ama vallahi bilerek olmuyordu.

İç çekti derinden. "Bak ya," dedi.

Kalbimin ritmi bozuldu o 'Bak ya,' deyince. Tam da çok özlediğimi düşünürken böyle demesi kalbimi sıcacık etti. "Ne oldu?" diye sordum kalemimle kâğıdın bir köşesini istemsizce karalarken. "Niye öyle dedin?"

"Böyle konuşmanı özlemişim."

Elim duraksadı. Kalbim göğsüme özlemle daha hızlı çarptı ve sancıdı.

"Nasıl konuşuyorum ki?" diye sordum. Neyi kastettiğini bildiğim halde biraz daha mola verebilmeyi çok istiyordum.

"Söyleniyorsun tatlı tatlı. Cılız inkârlarda bulunuyorsun ama hiç net bir şekilde inkâr etmiyorsun dediklerimi."

İçimde bir yanma hissettim. Yüzüm ısındı. "Ne münasebet?" deyiverdim alışkanlıkla.

"Çok münasebet," dedi. Bunu söylerken hafiften gülümsediği sesinden anlaşılıyordu.

Ben Aral'ın gülümsemesini istiyorum. Gülüşlerini özlemiştim. *Bir de onu öpmeyi... Bir de dizinde oturmayı... Bir de boynuna sokulmayı... Bir de...* Gözlerim kendi elyazımla yazdığım Karo kelimesine ilişti. Gülümsemem yüzümde dondu kaldı. *Ne yapıyorsun Lina? Kendine gel. Çocuk oyuncağı değil bu. Kapısına gidecek yüzün yoksa umut verme Aral'a da, yakma canını sürekli.*

Yutkundum. "Ben kapatıyorum," diye mırıldandım üzülerek. "Devam edeyim çalışmaya. Seni tutmayayım."

"Bir şey mi oldu Lina?" diye sordu Aral birden moralimin bozulduğunu fark ettiğinden.

"Yok... Olmadı. Gelince konuşuruz."

"Tamam," dedi yalnızca.

"Görüşürüz," deyip kapattım telefonu.

Derin bir nefes alıp kısa molamın iyi hissettiren yanlarını düşünerek hırsla önümdeki kâğıtlara verdim bütün odağımı tekrar. Büyük bir kararlılıkla çevirmeye devam ettim. Sistemleri, rütbeleri, bazı kodsal ıslıkları açıklamalarıyla teker teker not aldım. Son sayfalarında babam bana bir *Aktif Tilki Listesi* isimli bir liste bırakmıştı. Bazılarının fotoğrafları bile vardı, bazılarınınsa üzeri sonradan çizilmişti. Ölmüşlerdi sanırım, emin değildim. Bu tilki listesinde ben ya da tanıdığım biri var mı diye baktım ilk. Nedense Pars'ı görmeyi beklemişti bir yanım fakat yoktu. Tanıdık kimse görmeyince birazcık rahatlayıp listenin başına döndüm çevirmeye başlamak için.

Yaklaşık bir saat sonra ben listenin sonlarına doğru gelirken kapı aralandı ve Aral'ın sesini işittim. Gözlerimi kapıya çevirdim ilgiyle, farkında olmadan kastığım tüm kaslarım sol kolunu ve omzunu gördüğüm an gevşedi ama yüzünü görememiştim henüz. Kapı ağzında Yiğit'le konuşu-

yordu ve bu kıskandırdı beni nedense. Keşke ilk bana baksaydı da sonra Yiğit'le konuşsaydı... Benim ona daha çok ihtiyacım vardı Yiğit'ten.

Sonra kapı daha çok aralandı ve Yiğit'le birlikte girdiler içeri. Yüzünü nihayet görebildiğim için daha iyi hissettim kendimi. Bana bozulmuş gibi de durmuyordu hiç. Elinde bir kahve markasının karton poşeti vardı.

"Nasıl gidiyor Lina?" diye sordu Yiğit ılımlı bir sesle.

Gözlerimi ona çevirdim. "İyi," diye mırıldandım. "Biraz yavaş ilerliyorum ama gittikçe hızlanırım."

"Bir şeyler var mı elimizde?" diye sordu merakla.

"Örgüt'ün tarihinden, gelişiminden ve sisteminden bahsediyor," dedim kısaca. "Çevirdim okuduğum kısımları."

Çevirmeme hem şaşırmış hem de memnun olmuştu bundan. Aral'ı beklerken kendim okuyup o gelince ona yalnızca anahtar verip işi yokuşa sürmemi bekliyordu sanırım.

"Teşekkürler," dedi içtenlikle.

"Rica ederim," diye mırıldandım.

"Her dosyayla işiniz bittikçe gelir bizzat alırım dosyaları."

Kafamı salladım. Aral da onayladı onu. Sonra yalnız bıraktı bizi. Aral arkasından kapıyı kapatıp yanıma geldi ve yanımdaki sandalyeyi çekti. Poşeti masaya bırakırken kabanını çıkarıp sandalyenin arkasına attı. Onu izledim sessizce, yüzüne bakamıyordum ama ellerini izliyordum ilgiyle. *Ellerini özlemek çok garip.*

Yanıma otururken kokusu çalındı burnuma. Ayaz ve sigara gibi kokuyordu. Çok mu sigara içmişti acaba? Bu kadar sinmezdi normalde üzerine.

Elini uzatıp burnuma dokunduğunda gözlerimi ona çevirdim istemsizce. Eli yüzümde gezindi. "Üşüyor musun sen? Burnun kızarmış."

Tüylerim ürperdi. *Üşümemin sebebi bile normal olmamam Aral, biliyor musun?*

"Yok, iyiyim," diye mırıldandım.

Montumla oturuyordum zira. İyiydim. Üşümüyordum. Aral'sa kabanını çıkarmıştı dışarıdan geldiği halde. Kazak vardı üzerinde bir tek. Elleri de sıcaktı hâlâ. Ne güzel elleri sıcak hep... Ben hep üşüyeceğim, onu değiştiremeyiz Aral. Ama zihnim benimse tamamen, bir şans daha verirsen eğer bana, ben seninle ısınırım. Ellerinle ısınırım.

"Aç mısın?" diye sorarken elini yüzümden çekti. Poşettekileri çıkarmaya başladı. Çevirdiklerimle ilgilenmiyordu bile. Bendim şu an tek derdi.

Gerçekten annem gibiydi. *Eski annem gibi... Düşünme Lina. Düşünme. İyi olacak her şey. Düşünme...*

Aral, önüme bir sandviç ve ağzı kapaklı karton bardak bıraktığında markete geldiği günü anımsadım. Yüzümde buruk bir ifade belirmesine sebep oldu bu.

"Çay aldım sana," dedi rahatlıkla içmemi ister gibi. "Soğumadan iç sandviçini yerken."

"Teşekkür ederim," dedim her şeye rağmen beni düşündüğü için.

Kendisine de sandviç ve kahve almıştı sanırım. İlgiyle bana doğru çekti biraz sandalyesini, geniş omuzlu olduğundan omuzlarımız yaslandı birbirine; dizi dizime değiyordu hafiften. Şikâyetçi olup mızmızlanmadım.

Beklentiyle yüzüme baktı anlatayım diye. İstese alır okurdu ama ona benim anlatmamı istiyordu.

"Ortaçağdan beri kızıl çocukları toplayan bir örgütmüş," diye anlatmaya başladım kısaca. "Detaylarını sen okursun, ben önemli yerleri anlatayım... Koşullanma var gerçekten. Bir başlıkla beynin belli bir bölgesine yerleştirilen implantı uyararak belli şeyleri yapmaya koşulluyorlarmış çocukları. Islıkların frekansı ve melodisi önemli anladığım kadarıyla. Babam bazı kod ıslıkları not etmiş. Çevirdim hepsini, detayları senin okuman daha iyi olur," diye mırıldandım. Uzun uzun anlatmak istemiyordum. Daha çok umut vaat edici kısmı söylemek ve onun ne düşündüğünü duymak istiyordum. "Bir bölümün tamamında rütbelerden bahsedilmiş. Anladığım kadarıyla aynı dönem alınan çocukların sayısı en fazla elli iki oluyor ve bunlara deste, deniyor. İskambil kartlarının grupları görevlerine, rütbeleri de değerlerine göre sınıflandırılmış. Kart sende mi hâlâ?"

"Evet, yanımda," diye onayladı beni. Gerçekten yanında geri getirmişti. Onu çok seviyordum.

"Altın Joker en rütbeli kişilere verilen bir kartmış. Çok değerli yani. Babam bu yüzden saklamamızı istemiş anladığım kadarıyla. Bizde olduğunu bilen olursa başımıza bela açabilir çünkü destede bile Joker'in kimin elinde olduğu bilinmiyormuş sanırım. Sır olarak tutalım biz de."

"Sırrın benimle güvende cennet çiçeğim."

Duraksadım bir anlığına. Yutkundum. *Bana hâlâ böyle sevgiyle hitap ediyor.* Ağız alışkanlığı olmuş sanki. Farkında bile değil bence. Çok seviyorum onu. Ve şimdi itiraf edeceğim şeyden hiç gurur duymuyorum Aral.

"Benim kod adım Karolina," diye mırıldandım. "Karo As'ıydım sanırım. Öyle hatırlıyorum." Yüzünde hiç korkma, iğrenme ya da şaşırma olmadı. Pürdikkat gözlerime bakıyordu. Dudaklarımı ıslatıp devam ettim. "Karolar ajanlarmış. Görevleri bilgi toplamak ve mesaj iletmekmiş. Aristokrat diye anılıyorlar."

Sağ kolunu sandalyesinin arkasına atarak daha çok bana döndü ilgiyle. Şakağını sağ yumruğuna yasladı düşünceli bir ifadeyle. Düşündü taşındı yüzüme bakarken. "Diğer grupların görevi nedir?"

"Maça, suikatçı ve görevi mutlak ölüm. Kupa suikastçı ama görevi mutlak başarı. Karo ajan, bilgi topluyor ve iletiyor. Sinek, destekçi. Ajanlara ve suikastçılara yardım ediyor." Bu söylediklerim aklına yatmış gibi kafasını salladı. "O zaman da birine zarar veremiyormuşsun," dedi sonra gözlerime bakarak.

Ensemdeki tüylerim diken diken oldu. Aklımdan geçen ihtimali Aral da dile getirdiğinden kalbimin ritmi hızlandı umutla. O her ihtimali düşünürdü. Aklına gelen ilk ihtimalin benim düşündüğümle aynı olması mutlu etti beni. Hem babam beni ona anlatıyormuş hep. Babam da yazmış bunu mektubunda. Aral beni bana anlatabilecek üç kişiden biri. Ona zarar vermeyeceğime bu kadar inanmasının sebebi belki de babamın da buna inanmasıydı... Bilmiyordum. Alacağım cevaptan korktuğumdan soramıyordum da.

Kedimi öldüren köpekleri öldürdüm ben Aral. Bilerek yapmadım ama oldu işte. Annemi dövdüklerinde bir adamı yaraladım. Koşullandığım için seni bıçakladım. Zararsız olduğum anlamına gelmiyor bu yine de Aral. Bunun için eğitmişler beni. Ama ben de yapamadığıma ihtimal vermek istiyorum. Birine zarar vermeyi beceremediğimden bana bu rütbeyi vermiş olmalarını diliyorum. Yapamadığım için Karo olduğuma inanmak istiyorum. Birini öldürdüğümü hatırlamıyorum hiç. Kötülüğün bana karşı kazanamadığına inanmak istiyorum senin gibi.

"Neden öyle dedin?" diye sordum. Sabote etmekten alıkoyamamıştım kendimi. "Diğerleri benden daha başarılı olduğu için o rütbede kalmış olabilirim."

"Zekân ortalama üzeri senin Lina, farkında mısın?"

Kafamı salladım.

"Karo Ası'ı seni en iyi yirmi yedinci yapar. Tam ortası. Değerlendirme yapıyorlarsa eğer en azından zekân ve çevikliğin için daha yüksek sıralamada olmalıydın fakat gruplara ayrılmışlar ve bir karakter atamışlar

kartlara. Senin karakterin uymuyor demek ki Maça ve Kupa'ya. Bu yüzden Karo'daki en yüksek kart seninmiş."

Hiç öyle düşünmemiştim. Gerçekten çok farklı bir düşünme şekli vardı Aral'ın. Her ihtimali düşünüyor muydu gerçekten? Kaç ihtimal vardı mesela kafasında şu an?

"Yine de zararsız olduğum anlamına gelmiyor bu," diye mırıldandım fazla umutlanmaktan korktuğumdan. "Gruplar arasında hiyerarşi yokmuş, bu beni en iyi üçüncü kişi yapar o zaman."

"Lina," dedi gözlerime bakarken. "Sen, o şerefsizin bacağını gördün mü hiç?"

Asaf'tan mı bahsediyordu? Görmemiştim. Topalladığını biliyordum sadece. Ne demek istediğini anladım. Ben de zararsız biri değilim, demek istiyordu. Herkes isterse zarar verebilir çünkü.

"Bana olan güvenin ve iyimserliğin göğsümü kabartıyor cennet çiçeğim," dedi sanki hiç ayrılmamışız gibi. "Ama ben de zararsız değilim."

"Sen bir ıslıkla kendini kaybetmiyorsun."

"Sen de etmiyorsun," dedi buna karşılık.

Kaşlarımı çattım. Dalga mı geçiyordu benimle bu adam?

"Ben bıçak kullanmayı biliyorum," dedi gözlerime bakarken. Bıçak kelimesi bile tüylerimi ürpertiyordu. "Sen de biliyorsun." Avuçlarım sızladı. "Anatomi de biliyoruz ikimiz de." Evet, biliyorduk. Küçüklüğümden beri biliyorum üstelik. "Yani söyle bana Lina," dedi sağ elinin parmakları saç uçlarıma dokunurken, "o zamanki durumumuzu aklın başında bir şekilde hayal et. O mesafeden, beni öldürmek üzere saldıracak olsan ilk nereyi seçerdin?"

Çok düşünmedim. Abdominal aortunu seçerdim. Karşımda ayakta duran benden cüsseli ve ağır bir adam... Kalbi uzak mesafeye girer ve Aral solak biri, fark eder ve sol eliyle rahatça defeder beni. Ayrıca hızlı olsam bile kaburgaya denk getirme ihtimali var. Çok hareket etmeme gerek olmamalı. En yakın önemli nokta abdominal aortu. Belinden bıçağını alıp karnında yerini bulmam saniyelerimi alır. Ya da en azından sağ üst karnında bulunan karaciğerini. Ben ise sağ alt karnına doğru olan kısmı seçmişim, tam üst karnı bile değil. Karaciğeri sağ üst karnında halbuki. Ölü noktalardan birini...

"Abdominal aort değil mi?"

Aral bunu düşünmüş sanki daha önce... Bir sürü ihtimal düşünmüş bunun hakkında.

Parmaklarını şakağıma yasladı. "Seni incitmek değil amacım, sadece sana nasıl biri olduğunu hatırlatmak istiyorum. Hatırla Lina. Bana ikinci kez bıçak uzattığında sol böbreğime yaslamıştın bıçağı." Ürperdim. Aral beni duvara yasladığında en iyi saldırı o olurdu çünkü. Seni öldüremez miyim sanıyorsun, demiştim bir de ona. Sanmıyorum, demişti hiç şüpheye düşmeden. "Sağ üst ya da alt karnımla ilgilenmiyorsun hiç. Aklı başında bir saldırganlıkla koşullanmış saldırganlığın arasındaki fark bu işte. Bu yüzden senin kimseyi koşullanarak öldürebileceğini sanmıyorum."

İçim titredi. Buna inanmayı çok istiyorum Aral.

"Evet, farkındayım. Beni bıçaklamış olduğun gerçeğini silmeyecek söylediklerim. Kötü hissettirdiğinin farkındayım Lina. Bir daha yapacağın ihtimalinden endişelendiğinin de farkındayım ve kahretsin cevap olamıyorum sana ama üzerinden çok zaman geçti ve baban seni bana bırakıp gitmişse eğer bir çaresini mutlaka bulmuştur sevgilim. Çaresiz bırakıp gitmez seni."

Burnum sızladı. İnce bir ipin üzerinde yürüyordum sanki. Düşmekle yürümek arasındaydım. Umut etmekle vazgeçmek arasındaydım.

"Gitti ama," dedim burnum hafiften akmaya başladığı sırada.

"O da çaresiz kalmasa gitmezdi. Ama diyorum ya Lina, sana bir çare bulmadan ya da bırakmadan gitmemiştir."

Burnumu çektim. "Sana da bela bırakmış o zaman?" diye mırıldandım burnumu çekerken.

"Çare, derken kendimi kastetmemiştim," dedi parmakları varla yok arası yanağımı okşarken. "Çaren olduğumu mu düşündün?"

Kalbimin ritmi bozuldu. Düşünmese miydim? Düşüneyimdi. Olmaz mıydı? Olurdu bence. Birçok şeye çare olmuştu zaten. Ben belaydım ona. *Şifa olmak istiyorum ben Aral. Olamaz mıyım?*

"Evet, olarak kabul ettim bu sessizliği."

Cevap vermedim yine. Burnundan güldüğünü işittim. "Lina, Lina, Lina," diye fısıldadı. "Keşke benim kafamın içinden bakabilsen bir kere kendine..."

Bir şey demedim. Ona sokulup büyük bir mola vermek istiyordum. Aral benden ses çıkmayınca önümdeki sandviçi açıp dudaklarıma uzattı. Onu kırmamak için bir ısırık alırken sandviçimi kendim tuttum. Bardağımı da önüme çekerken o da kendi sandviçini açıyordu. Gözleri notlarıma kaymıştı.

"Liste mi bu?" diye sordu ilgiyle.

Kafamı salladım. "Evet. *Aktif Tilkiler Listesi* isimli bir liste çıkarmış."

Kafasını salladı anladım der gibi. "Bunları mı okumam gerek," diyerek bir kenara aldığım kâğıtları gösterdi sol eli.

"Evet," dedim lokmamı çiğnerken.

Aral'ın konuşmasından mı bilmiyordum ama açlığımı henüz yeni yeni hissediyordum.

"Sen ara verip sandviçini ve çayını bitir. Ben bunları okuyayım."

Kafamı iki yana salladım. "Dosyayı bitirmedim daha, yerken çeviririm. Hem başlamadık sayılır, sekiz dosya daha var asıl okumamız gereken."

Gözlerini bana çevirdi. "Kafanın içinde beş gündür kilitlisin Lina. Yeni başladık sayılmaz."

Beş gündür sana değil kendime tutukluyum ve şimdiden yoruldum kendimden. *Mola verebilsek keşke yine... Seninle mola verebilsem keşke yine... Omzunda dinlenebilsem, senin bana yaslanmana izin verecek kadar kendime güvenebilsem eskisi kadar keşke...*

Söylemek istediğim her şeyi yutup ona cevap vermeden kâğıtlara verdim tüm dikkatimi. Tekrar...

"Anahtar çıkarmadım sana," diye mırıldandım çevirmeye devam ederken. "Bir anahtar olması tehlikeli olur diye düşündüm. Odadaki kameraları kimin izlediğini bilmiyorum, güvenemeyiz herkese."

Kahvesinden bir yudum aldı, anlayışla onayladı beni. "Öğretecek misin bana?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Evet." Sonra listeyi ona çevirmek yerine, bu listeyi çevirirken öğretmenin daha iyi olacağına karar verip sağ elini tuttum hafifçe ve kendime çektim onu. "Daha sonra okursun, gel öğreteyim önce," diye mırıldandım. Dünden hazır gibi yaklaştı bana. Fırsatçı biraz bence kendisi. "Ben çevirirken sana öğretirsem daha iyi öğrenebilirsin. Böylece pratik de yaparsın otomatikman, aklında kalır, mantığını anlarsın hemen."

"Tamam," diye onaylarken beni o da bir beyaz kâğıdı sol eli altına alıp kalemini hazırda bekletti öğrenmeye açık bir öğrenci gibi.

Elimdeki kalemi fotoğraf sayfasının üzerine getirdim anlatmaya hazırlanarak. Ardından önce dilin mantığını öğretmeye başladım. Leh diline göre şekil aldığından ve Aral Lehçe bilmediğinden ona benim geliştirdiğim Türkçeye yönelik çevirisini öğretiyordum çünkü babam da Türkçe bazlı yazmıştı. Her şeklin geldiği anlamı ve mantığını anlattım ona.

Aral'a hem dili anlatıp hem de çeviri yaparken birkaç sayfa ilerledik. Sayfalar ilerledikçe Aral takıldığı kısımlarda sorular sormaya ve kelime kelime okumaya başladı. İyi bir hafızası vardı onun da benim gibi. *Senin gibi mi gerçekten Lina? Sen hatırlamayı marifet sanıyorsun.*

"Rütbesi Maça olup da fotoğrafı olan bir tilki görmedim," diye mırıldandım fark ettiğim bir detayı dile getirerek. Neredeyse sona gelmiştik. "Lakaplarını, rütbelerini, fiziksel özelliklerini ve tekniklerini biliyoruz ama neye benzediklerini bilmiyoruz."

Aral ona çıkardığım notlardan hemen Maça başlığını okudu dikkatle. Sonra da gözlerini bana çevirdi. "Muhtemelen işlerinde çok iyi olduklarından..." diye tahmin yürüttü. *Belki de onları bir kere gören artık yaşamadığından...*

Bir ürperti geçti üzerimden. "Muhtemelen," diye onayladım onu. "Babam Kupa Vale'siymiş gerçekten bu arada. O kartı gönderen kişi başka bir şey anlatmak istiyormuş aslında ama ben asker olduğunu anladım tesadüfi bir şekilde."

"Tesadüflere çok inanan biri değilim," dedi Aral buna karşılık.

"Ben de," diye mırıldanarak önüme döndüm tekrar.

Sonraki sayfaya geçtiğimizde bu kişi hakkında iki sayfa yazdığını gördüm babamın. Bazı yerlerin altını çizmişti, bazılarını kırmızıyla yazmıştı hatta. Çok tehlikeli biri olduğunu bunca yazıdan bile anlayabiliyordum.

Kaşlarımı çattı vurguladığı cümleler. "Ne yaparsan yap, onunla karşılaşma," diye çevirdim kırmızı ile yazdığı cümlesini.

Tüylerim ürperdi. Kendisine mi not düşmüştü bunu yoksa bana mı emin değildim ama iki şekilde de dikkatli olmam gerektiği kesindi.

Onun da Maça olduğunu düşünmüştüm fakat gerçek, düşündüğümden farklıydı. Kupa'ydı o da. *Babam gibi...*

ARES

Deste: *1995*
Rütbe: *Altın Joker (Yeni Rütbe, Alındığı yıl 2010)*
[Kendi destesinin iki Joker'ine de meydan okuyarak iki Joker'in de sahibi oldu. İstisna.]
Kupa Papazı (Eski Rütbe. Alındığı yıl 2010)
Lakap: *İntihar Kralı - Sihirbaz*
Irk: *Leh*
Doğum Yılı: *1992*
Cinsiyet: *Erkek*
Boy: *187 cm (2019)*
Kilo: *80 (2019)*
Göz Rengi: *Yeşil*
Saç Rengi: *Pembe (2019)*
Atanan Görev: *472 (2019)*
Bekleyen Görev: *3 (2019)*
Tamamlanmış Görev: *433 (2019)*
Askıya Alınmış Görev: *25 (2019)*
Başarısız Görev: *11 (2019)*

"İntihar Kralı," diye mırıldandı Aral. Çevirmeyi şimdiden kavramış gibiydi. "Kupa Papazı'nın lakabı."

İskambil kartlarıyla haşır neşir olmadığımdan bu bilgiyi bilmiyordum. Rütbesinden ötürü aldığı lakabı olabilirdi pek tabii.

"Babam sana bahsetti mi ondan hiç?" diye sordum merakla.

Kafasını iki yana salladı. "Baban bana böyle şeylerden bahsetmezdi hiç. Sadece senin olmanı istedikleri şeyi olmana izin vermediğinden ve senin her şeye rağmen iyileştiğinden, tekrar gülümsediğinden bahsederdi. Kötülüğün sana karşı kazanamadığından..." derken gözlerime bakıyor ve hayran oluyordu sanki bana yine.

Utandım bana öyle baktığı için. Onun düşündüğü gibi biri değilsem diye korkuyordum. Hayal kırıklığına uğramasından deli gibi korkuyordum. Sandığı gibi biri olmadığımı görürse bu kayıtlarda, bana olan aşkının bitmesinden korkuyordum. Ondan vazgeçeceğimi söylediğim halde...

"Baban detaylı anlatmazdı hiçbir şeyi. Seni bile artık taşıyamadığı için anlattı bana bence. Baban çok yalnız biriydi Lina. Kimseye anlatamıyordu derdini."

Kalbimde ince bir sızı duydum Aral öyle söyleyince. Ben de babama benziyorum. Üstelik babam yeminini yirmi dokuz yıldır yerine getirememişti...

"İkimiz de anlatmak için seni seçmişiz," diye mırıldandım üzüntüyle.

Yüzünde şefkatli bir bakış belirdi hemen. Sağ eli kalkıp alışkanlıkla saçlarımın ucuna dokundu. "Keşke Kadir Abi kadar anlatsan bana kendini..."

Keşke anlatabilsem Aral... Yapamıyorum ama. Babamın benim hakkımda tuttuğu kayıtları okuyacaksın benimle şimdi. Anlatmak istediklerimden daha çoğunu bileceksin.

"Gerek kalmadı," diye mırıldandım. "Birazdan okuyacaksın beni."

Sitemliydi sesim hâlâ ama başka çare olmadığının da farkındaydı. Bir şey demedi Aral. Yalnızca dertli dertli iç çekti. Bir süre birbirimize baktık.

Daha sonra Ares hakkındaki teknik bilgileri de okuduk birlikte. Onu okurken ürperip durdum sürekli. Diğerleri de sütten çıkmış ak kaşık değildi ama babam bir süre Ares'e eğitmenlik yaptığını ve takıntılı bir psikopat olduğunu belirtmişti. Zira öldürme yönteminin şeytanlığı bile tüylerimi ürpertmişti. Fakat özellikle bir kısmı tüm tüylerimi diken diken etmişti.

"Lina'yı tanıyor olma ihtimali var," diye okudum babamın yazdıklarını. "Hatta eğitmeni bile olmuş olabilir. Bana karşı takıntılı. Lina'yı bunun için kullanabilme potansiyeline sahip. Derdi kartım ya da rütbem değil. Hayran olduğu Kiralık Tanrı'yı yenmek istiyor."

Aral'ın omuzlarının gerildiğini benim omzuma yaslı omuzundan anladım. Ben de gerilmiştim. Babamı öldürmek mi istiyordu? Bir psikopat tilki eksikti hayatımda.

"Bundan sonra asla tek kalamazsın," dedi Aral net bir sesle. "Sana ait olmasa bile bir Joker kartın var. Yanımdan ayrılamazsın." Yüzüme baktığının bilinciyle yüzüne baktım Aral'ın. Gözlerinde öfke ateşi yanıyordu yine. Bana bir şey olacak diye korkuyor gibiydi. "Tamam mı Lina? Ayrıl sen yine benden ama yanımdan ayrılma."

Son cümlesi üzdü beni ama çok takılmamaya çalıştım. "Tamam," diye onayladım onu.

Tilkilerin para karşılığı iş yaptıklarını ve emir almadıkça birini öldürmediklerini not düşmüştü babam birkaç sayfa öncesinde. Ares ona zarar vermezdi değil mi? Aral meydan okuyabileceği biri değildi. En azından bununla yetinebilirdim şimdilik. Endişeye kapılmaya gerek yoktu.

"Mola verelim," dedi Aral, dosyayı kapatıp bir kenara kaldırırken. "Ben okurken sen dinlen biraz," dedi. İtiraz istemediği sesinden anlaşılıyordu.

Bu kez karşı çıkmadım ona. O, onun için çevirdiğim sayfaları okumaya başladı. Ben de sandalyede oturmak belimde bir ağrıya sebep olduğunda kollarımı masaya, başımı da kollarıma yasladım. Sessiz sessiz Aral'ın yüzünü izledim çenem dizlerime yaslıyken. Okudukları kaşlarını çatmasına, dişlerini sıkmasına sebep oldu; dudaklarını ıslattı ve s öyleyeceği onca şeyi yuttu tek seferde ama muhtemelen yüreğine oturdu. Aklına gelen şeyleri kırmızı bir kalemle not etti. Tüm dikkati oradaydı, bana bakmadı hiç.

Okumayı bitirdiğinde ne diyeceğini merakla beklerken elindeki kâğıtları masaya bırakıp arkasına yaslandı yorgunca ve kafasını geriye yasladı. Boynu ağırmıştı muhtemelen onun da. Çok rahatsızdı burada saatlerce oturmak ama sızlanmanın sırası değildi. İstemsizce ikimizi kütüphanede çalışıyorken hayal etmeden duramadım. Aral ile kütüphanede çalışmayı çok isterdim. Ona sorular sormayı, damar yolu açmayı, sütur atmayı hep ondan öğrenmek isterdim...

Doğruldu. Dirseklerini tekrar masaya yasladı ve bana baktı. Onun yorumunu beklediğimin bilincindeydi. Dili dudaklarını ıslattı.

"Tahmin ettiğim gibi," dedi gözlerime bakarken. "Kötülük bile sana karşı kazanamamış Lina."

Tüylerim ürperdi. Bu kanıya nasıl varmıştı bu kez?

"Nasıl vardın bu kanıya?" diye sordum merakla.

"Küçükken saldırganlık her zaman daha aktiftir insanda biliyorsun değil mi? Süperego gelişmemiştir çünkü henüz. İd ve ego her zaman daha aktiftir."

Değindiği konu tüylerimi diken diken etti. Ufak bir aydınlanma yaşadım. Öyle düşünmemiştim hiç, haklıydı. Çocukları o yaşlarında saldırganlığa yönlendirmek büyükleri yönlendirmekten daha kolay olmuş olmalıydı.

"Küçükken çocukları bu şekilde koşullamak, onlara bunu öğretmek çok da zor olmamıştır. Bunu çocuğa kabul ettirmek de öyle. Zira normal bir süperego gelişimleri de olmayacaktır öyle bir ortamda. Ama sen böyle bir ortamda Karo olmuşsun. Muhtemelen zarar vermeye ikna edememişler seni."

İçimde bir umut ışıyacak oldu ama hemen üzerini kapatmak istedim. Yalancı bir aydınlığa kanmaktan korkuyordum. "Zarar verdim ama."

"Mecbur kalmalarını bir kenara bırak Lina. Teşvik edildiğin anlardan bahsediyorum ben. Korktuğun gibi biri olsaydın bile kimse suçlamazdı seni ama baban senin insaniyetinle övünmezdi o kadar."

Tüylerim diken diken oldu yine. Üzerini kapattığım aydınlık daha da parladı korkmama rağmen. Babamın dediği çıkıyordu sanki. Çok üzülüyordum. Kalbim kırılıyordu ama bir şeyleri öğrendikçe aynı zamanda bir teselli de buluyordum.

"Bunlar bitince," dedi ben sessizce yüzüne bakarken, "ben de anlatayım mı sana seni?"

Aral beni bana anlatmak istediğini daha önce de söylemişti. Her şeyimizi dökecek, her şeyi atlayıp bir kafeye gidecek ve sıfırdan tanışacaktık sonra. Normal hayatlarımızda normal bir çift olacaktık. Ne ben çeyrek suikastçı olacaktım ne de o mafyanın büyük oğlu olacaktı.

Kalbimde bir ritim bozukluğu belirdi. "Olur," diye mırıldandım kısık bir sesle. Şimdi düşününce... Babam, abi olarak tanıştırmıştı onu benimle ama arkadaş olur yazmış notunda. Aral'ın beni sevdiğini anlamış demek ki.

İçimde çöreklenen hüznümle gözlerimi Aral'ın yüzünde gezdirdim. Baktıkça bakası geliyor insanın. Çok tuhaf gerçekten. "Babam beni sevdiğini biliyor muydu?"

Dili dudaklarını ıslattı. Gözlerinde bir parça utanç gördüm. Abi, diye tanıtıldığı halde beni sevdiği için babama karşı mahcup hissediyor olmalıydı. Her şeyi kendine dert etmese keşke böyle... Utanması gereken benim çünkü. Onu hak etmediğim halde çok istiyorum.

"Saklamıştım elimden geldiğince ama anlamış sanırım," dedi. O da benim gibi düşünüyordu. "Anlamasa arkadaşlık değil abilik eder, derdi."

Ve sen, ben seni sevmesem abilik ederdin bana değil mi Aral? İçin gide gide yanımda durardun öylece. Beni ilk öptüğünde de yapmamalıyım, demiştin. Sebebi bu sanırım.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye mırıldandım aklıma gelen soruyla.

"Sor sevgilim," dedi hemen bir ağız alışkanlığı gibi.

Biz gerçekten ayrılmış gibi değiliz hiç. Ara vermişiz gibi... Aral haklı çıkıyor hep. Ayrılık, aşkı ölen için; aşkından ölenler için değil. O yüzden beceremiyoruz.

"Doğum günümde babamın hesabı ödemesini beklerken bana çakmak üfletmiştin," diye hatırlattım ona önce ama unuttuğunu sanmıyordum.

Aral'ın gözlerinde o anı hatırladığımın farkındalığıyla bir ışık çaktı. Kalbimi yaktı. Ben seni nasıl unutabilmişim Aral? Aklım almıyor hâlâ.

"Evet," dedi devam etmem için.

"Sonra isimlerimizin anlamını sorduk. İsmim için senin gibi güzel, dedin bana. Ben de teşekkür edip sen de öylesin, dedim."

Ne soracağımı merak ettiğinden dikkatle dinliyordu beni. Gözlerine bakınca bile o anda olduğunu anlayabiliyordum.

"Bozuldun sanki biraz... Ya da ben öyle hissettim. Rahatsız oldum bu yüzden. Günlerce ne dedim acaba, diye düşündüm. Kafamda kurmam da muhtemeldi. O yüzden çekindim her ilk mesajı atışımda. Çok takılmıştı kafama ama sana güzelsin, dedim diye bozulacak biri değilsin halbuki. Başka bir şey mi yaptım acaba o zaman?"

Kaşları çatıldı bu yeni bilgiyle. Sonra gözleri boynuma indi. Kolyeme baktı sanırım. Dili dudaklarını ıslattı yine, gözlerime baktı tekrar. "Kolyene dokunmuştun o zaman."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. "Anlamadım."

"Ben seninle konuşurken rahatsız olmuş gibi kolyene dokundun," dedi gözlerime bakarken. "Nergis, sevgili, demek ya Lina... O herifle sevgilisin diye düşündüm. Ona bozuldum yani. Fark edeceğini ya da sana dert olacağını düşünmemiştim."

"O herif dediğin Atakan mı?" diye sordum. Anlamadığımdan kaşlarım daha da çatılmıştı. "Atakan'ı da biliyor muydun?"

Derin bir nefes aldı sabır çeker gibi. Atakan'ı hiç sevmiyordu. Altdudağını ısırdı. Kıskançlık mı ediyordu acaba şu an? Belimden ameliyat olduktan sonra bana kolyemin anlamını bu yüzden mi sormuştu acaba? Hâlâ taktığım için Atakan'la ilgisi yoktur, diye düşünmüştür muhtemelen.

"Baban bizi aslında yirminci yaş gününde tanıştıracaktı," dedi usulca.

Yirminci yaş günümü hatırlamaya çalıştım. Annem o zaman hastaneye yatmamıştı. Babam beni okuldan almaya gelmişti hatta. Hatırlıyordum o günü. Atakan'dan hoşlandığım zamanlardı.

"Ne oldu peki?" diye sordum merakla. Üç sene önceden tanışabilirmişiz demek ki... Atakan kalbimi kırdığında Aral yanımda olabilirmiş. Bana sevmenin nasıl bir şey olduğunu daha erken gösterebilirmiş. Yazık olmuş.

"Seni görünce kaçtım."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?" dedim, biraz alınmıştım. Neyim vardı da kaçmıştı? "Neden kaçtın?"

Alınan yüzüme bakarken gülümsedi hafifçe. Farkında mıydı emin değildim ama sağ eli benim sandalyemde, elime yaslıydı ve başparmağı bir süredir elimi okşuyordu.

"Babanla okula gelmiştim seni almak için."

Gelmişsin o kadar. Neden gittin o zaman? Niye kaçtın? Beni babamdan ilk dinlediğinden beri seviyormuşsun. Kurtarmışım seni. Belki de beni görünce hayal kırıklığına uğramışsındır... Düşündüğün kadar gülümseyen bir insan olmadım hiç çünkü. Babam sana beni daha farklı anlatmıştır belki de... Kahramanınla tanışmamalısın, derler hep.

"Seni aradı baban ama açmadın. Lavaboya gitmek için kütüphanenin önünden yürüyordum. Seni gördüm." Gözlerinde öyle hayran bir bakış belirdi ki o an tüylerim diken diken oldu. O anı tekrar yaşıyordu sanki şu an. "Seni ilk kez o zaman canlı canlı gördüm. Seni ilk kez gördüm ve sana âşık olduğuma ikna oldum Lina."

İçimden bir ürperti geçti. İçim titredi. Kalbim kasıldı göğüskafesimin içinde. Bana ilk görüşte aşka inanır mısın, diye sormuş; hayır, yanıtını alınca da hiç âşık olmamışsın, demişti bana. Benden bahsediyormuş. Seni gördüm ve âşık oldum, derken de ciddiymiş. *Gerçekmiş söyledikleri hep.*

Yutkundum. Sol eli yüzüme uzandı usulca. Parmaklarının sırtı çenemi okşadı varla yok arası.

"Sonra o herif geldi," dedi bunu hiç sevmemiş gibi. Başparmağı dudaklarımı okşadı. "Gülümsedin ona." Tüylerim diken dikendi. Ona akıyormuş gibi hissediyordum kendimi. "Anladım ondan hoşlandığını. Üstelik baban, abi olarak tanıtacaktı beni sana ve benim sana içim gidiyordu. Yakıştıramadım kendime. Kaçtım ben de yangından kaçar gibi."

Yandım, derken hep beni mi kastediyordun Aral?

"O kolye onun hediyesi sandım. Benimle konuşmak seni rahatsız ettiği için kolyene dokunuyorsun sandım."

"Keşke gitmeseydin," dedim üzgün bir sesle. İçim titrediği halde sesime yansıtmamaya çalışıyordum. Birazcık uzansam öperdim onu. Aramızdaki santimetreler azalıyordu sanki ama hangimizdi yaklaşan, bilmiyordum hiç. "Belki her şey farklı olurdu şimdi..."

Üzgün bir ifadeyle baktı bana. "Geçmişle savaşa sokma beni Lina. İstesem de kazanamam."

Biliyordum. Ben de kazanamazdım.

"Hem başka biri vardı gönlünde. Ben sığamazdım oraya."

"Sana âşık olurdum ben yine," diye mırıldandım emin bir sesle. "O yine benim kalbimi kırardı ve ben yine senden öğrenirdim sevilmenin nasıl bir şey olduğunu."

"Bak ya," diye fısıldadı yüzüme doğru. İç çekti sonra kokumu içine çeker gibi. O kadar yakındı ki isterse öpebilirdi beni. "Seni öpersem izin

vereceğinin farkındayım," dedi dudaklarımız arasında beş altı santim kalmışken. *Evet. İzin verirdim.* "Ama seni başka gözler önünde öpmekten hoşlanmıyorum."

Ne demek istediğini başta anlamadım. Odada tektik çünkü teorik olarak ama kamera vardı. Aklımdan çıkmıştı tamamen.

"Yazık oldu," dedim tüm samimiyetimle.

"Kamerayı kırayım mı?"

Bu söylediği gülümsetti beni, tutamadım kendimi. Tutmadım da. Tutarsam Aral'ın üzüleceğinin farkındaydım. Gülümsedim bu yüzden.

"Vandallığa girer bu."

"Seni öpme fırsatımı kaçırdım Lina. Bu da benim hürriyetime el koymakla aynı şey."

"Tutuklu kalmıştın hani zaten?" diye sordum elimde olmadan.

Gülümsedi bu söylediğime. Onunla atıştığım için mutlu olmuştu sanırım. "Bir tek sana ama," dedi gözlerimin içine bakarak. "Seni öpebilmek en güzel özgürlük benim için."

Benim için de öyle Aral. Sen beni öpünce bulutların üzerinde hissetmem bundan belki de...

Umutsuzluk insanı öldürür. Boşa umut etmek ise süründürür. Ölmek bir gün, sürünmekse her gün Aral. Sürünmek istemiyorum ben. Öleceksem her gün değil tek seferde ölmek istiyorum. Her gün ölmek istemiyorum ben. Seni kaç kere terk edebilir bir kalp tamamen durmadan?

Derin bir nefes alıp başımı önüme eğdiğimde alnıma çenesini yasladı bir anlığına ve dudakları ufacık bir öpücük bıraktı alnıma. Bundan güç bulup önüme dönerek uzandım ve ilk dosyayı alıp ortamıza koydum. Aral'a baktım. Korkuyordum ama kaçmayacaktım. Bu adamı da Alin'i de kendimle öldürmeme gerek yok. Neyse yüzleşeceğim onunla. Varsa çaresi bulurum. Yoksa giderim. Kangreni olmayacağım kimsenin.

Aynen öyle Lina.

Ölmek bir gün, korkarak yaşamaksa her gün öldürür seni.

Bir insan bir kere ölür.

İnsanlığını kaybetmişsen ölmek bile paklamaz seni...

9 Ocak 2005

Lina'yı kurtarmamın üzerinden iki hafta geçti. Nedeninden kesin olarak emin olmasam da psikolojik olduğunu düşündüğüm bir hafıza kaybı yaşıyor.

Hatırlamıyor hiçbir şeyi. Bunu nimet olarak görmekle birlikte tekrar hatırlaması ihtimalinden endişeliyim. Zihni muhtemelen aklını korumak için bu yolu seçti.

Yaşadıklarını unutmasına karşın karanlıktan, birtakım seslerden ve köpeklerden korkuyor. Dışarı çıkma konusunda çekimser. İnsanlarla iletişim kurmuyor ve gözlerine bakmıyor. Kekeliyor konuşurken, emir verilmedikçe konuşması yasaklandığı için konuşmaktan çekiniyor.

Midesi bulanmadan tüketebildiği tek şey ekmek ve patates. Aynı yemekleri sık bir aralıkla yiyemiyor. Geceleri sayıklamaları, konuşmaları, zaman zaman kalkıp saklanmaları var. Parasomniasının ona tetikte yaşaması gerektiği öğretildiği için zaman içinde geliştiğini düşünüyorum. Benzer belirtiler bende de mevcuttu ve kesin bir tedavisi olmasa bile kendini güvende hissettikçe geçmesini umut ediyorum. Ben tetikte olmayı biraz olsun bırakabildiğimde geçmişti...

Söndürmeye yönelik çalışmalara devam ediyorum. Bildiğim bazı kod ıslıkları denemek durumunda kaldım. Islıklara karşı hâlâ çok duyarlı fakat tepki vermek açısından değil, korku açısından. İrkiliyor ıslık duyunca, kod ıslıklarda ise beklediğimden daha yumuşak tepkiler veriyor. Kendini korumaya yönelik hareket ediyor genel itibarıyla ve çok korkuyor yalnızca. Ölümcül hiçbir girişimde bulunmuyor.

Lina'nın kimseyi öldürebileceğini sanmıyorum. Şu haliyle yaralı bir ceylandan farkı yok. Bu, onu diğer çocuklardan ayrı düşüren bir özelliği kanımca. Zihnine tam olarak yerleşemediklerinin de bir kanıtı aynı zamanda. Onun yaşlarındaki çocukları saldırganlaştırmak kolay fakat Lina doğduğundan bu yana hiç saldırgan bir çocuk olmadı, aksine hep sakindi. Şimdi ise ürkek bir çocuk ama hiç saldırganlık sergilemiyor hâlâ.

İki sene bir çocuğun beynini yıkamak, en azından temellerini atmak için çok uzun ve yeterli bir süre. Fakat Lina'yı birine zarar vermeye ikna edememiş olmalılar. Çok zeki fakat yeterince saldırgan olmadığından Karo rütbesine layık görüldüğünü düşünüyorum. Ya da artık benim bildiğim kod ıslıklar kullanılmıyor tesiste, bu yüzden ondan tepki alamıyorum. Henüz emin olmak için çok erken fakat geç kalmadığıma inanan tarafım daha baskın. Kendimi affedebilmek için bir şans diliyorum Tanrı'dan.

13 Mart 2005

Lina bugün ilk kez kendi başına dışarı çıktı. Kedi gördüğünde ağlıyor. Sebebini bilmiyorum fakat unuttuğu anılarla ilgili olduğunun farkındayım.

Köpeklerden korkuyor hâlâ. Alıştırmaya çalıştım birkaç kez fakat öyle çok korkuyor ki yüreğim kaldırmadı. Köpeksiz bir hayata da devam edebilir. Onu ağlarken görmeye dayanamıyorum.

İnsanlarla iletişimde hâlâ çok zayıf. Arkadaş edinmesi için sokaktaki çocuklara şeker alıyorum fakat kimseyle arkadaş olmuyor. Konuşmaya çekiniyor, konuşurken de çok çekindiğinden kekeliyor hâlâ. Soru sorulduğunda cevap veriyor yalnızca.

Geçen gün, okuldayken ağlayan bir çocuğun korku içinde ağzını kapatmış. Öğretmeni bizimle görüşmek istedi. Lina'nın yüksek zekâlı otistik çocuklardan olduğunu düşünüyorlar. Sınıfındaki diğer çocukların ailesi istemiyormuş onu sınıfta. Hor görüyorlar onu. Onlar layık değil aslen Lina'ma. Fakat onlarla münakaşaya girip Lina'nın gönlünü kırmak istemedim. Münasip cevabı verip onu da alarak eve döndüm. Seneye başka okula yazdıracağım onu.

Yaşı küçük fakat her şeyin farkında, zorluk çıkardığı için yolda özür diledi benden. Halbuki özür dilemesi gereken benim. Güzel yüzüne baktıkça ağlayasım geliyor. Senelerce birçok çocuğun hayatını kurtardım ama kendi çocuğumu koruyamadığım için affetmeyeceğim hiçbir zaman kendimi.

Lehçeyi de hatırlamadığından ve izimi kaybettirdiğimden artık emin olduğumdan ve itiraf etmek gerekirse yüreğim kaldırmadığından söndürme işlemini askıya aldım. İtiraf etmek gerekirse yüreğim kaldırmıyor. Islık çaldığımdaki korkusunu izlemeye katlanamıyorum. Kimseye zarar verebileceğini de sanmıyorum. En azından bunu koşullandığı için yapabileceğini düşünmüyorum. Sadece isterse yapabilir bunu.

Unuttuğu anıları da hâlâ gelmedi ve büyük bir lütuf olarak görüyorum bunu hâlâ. Öyle hayat dolu bir kız ki onca şeye rağmen açan bir çiçekte, konuşamayan bir kuşta teselli bulabiliyor ve beni ne zaman görse gülümsüyor. Bu yüzden hatırlamasını istemiyorum hiç. Ona yaşadıklarını unutturmayı çok istiyorum, yeminim olsun çok mutlu edeceğim onu. Hak ettiği hayatı yaşasın diye yaşayacağım.

İrkilerek gözlerimi aniden açtığımda ne zaman uyuduğumu hatırlamadığımdan endişeyle doğrulacak oldum ama bir el buna izin vermedi, saçlarımı okşadı. "Ben buradayım, korkma," diye fısıldadı yumuşak bir ses. Dudaklarını saçlarımda hissettim sonra.

Zihnim gittikçe uyanırken belime sarılan sıcak kolu hissettim, oturuyordum hâlâ. Uyuyakalmıştım sanırım Aral'ın omzunda. Zaman zaman ağlayarak ve umudum her sayfada biraz daha artarak 2014 yılına kadar gelmiştik ve beklediğimden daha iyi bir gelişimle karşılaştığımdan gittikçe rahatlamış, kaç gündür hiç uyuyamadığımdan Aral'ın sıcaklığıyla mayışınca uyuyakalmış olmalıydım omzunda. Kokusu ve sıcaklığıyla sarmalanmıştı vücudum ve kaslarım gevşemişti biraz olsun. Aral'ın kabanı üzerimdeydi, ona yaslı duruyordum. Gözlerim loş ortama alışırken artık kalkmam gerektiğinin bilinciyle doğruldum oturduğum yerde. Kolu gevşedi. Biraz uzaklaşmama izin verdi. İlk iş yüzüne baktım merakla. Bensiz ilerlemiş miydi merak ettim. Çünkü artık neredeyse duraksamadan benim gibi okuyabiliyordu. Zeki ve odağı çok iyi biriydi. Stres, odağını dağıtmıyordu hiç. Bunu Aral'a babası öğretmişti muhtemelen, çok sinir oluyordum ona.

Yüzünde gözlük görmeyi beklemiyordum. Rengini seçemesem de metal çerçeveli şeffaf camlı bir gözlük takıyordu. Gözlerinin bozuk olduğunu bilmiyordum hiç.

"Gözlük?" diye mırıldandım uykulu bir sesle. Farkında olmadan sesli konuşmuştum.

"Dinlendirici," diye açıkladı bana. "Beyaz kâğıda çok bakınca gözlerim yoruluyor."

Çok yakışmış. Onun hakkında bilmediğim ne çok şey var aslında... Hem acımasın gözleri, üzülürüm.

"Devam ettin mi?" diye sordum merakla. Gözlerimi ovuşturdum.

"Ettim biraz. 2016'ya geldim."

Epey bir kısmını baştan sonra bensiz okumuş neredeyse. Bir sürü not tutmuş ben uyurken. Kötü bir şey var mıydı acaba?

"Var mı bilmem gereken bir şey?" diye mırıldanırken geri çekildim hafifçe.

Sağ kolu beni serbest bırakırken yüzünde bundan hiç hoşlanmadığını gösteren ibareler vardı. Kalbim kırılıyordu bana böyle elinden çok sevdiğim bir şeyi alıyormuşum gibi bakınca. Fakat çocuk oyuncağı değildi ki bu. Ben de istemiyordum gitmeyi.

Gözlerimi kaçırıp aldığı sulardan birini açtım ve birkaç yudum içtim.

"Anılarından ve gelişmelerinden bahsetmiş baban genel olarak. Sana dövüşmeyi öğrettiğinden, saldırı değil savunma öğrenmeye daha istekli olduğundan bahsetmiş. Öğrendiklerini uygulama kokusunda ısrarcı

olmasan da ıslık duyduğun zamanlarda baban sana saldırdığında kendini korumak için başvuruyormuşsun bu yöntemlere."

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diye sordum cılız bir sesle.

Başını salladı parmakları saçlarımda gezinirken. "İyi bir şey." Derin bir nefes aldı. "Hava alalım mı? Yürürüz, açılırsın. Ben de sigara içerim."

Gerçekten iyi olurdu. "Olur," diye mırıldandım.

Birlikte kalktık ve odadan çıktık. Bahçeye indik. Hava kararmıştı epey. Şahin ve Kürşat da kahve içiyordu. Şahin bizi görünce gülümseyerek el salladı. Yanlarına gittik. Aral'a da kahve almışlardı. Bana da koca bir termosa bitki çayı yaptırıp doldurmuştu. Bugün ikinci kez tebessüm ettirdi bu bana.

"Teşekkür ederim," dedim termosun kapağını açarken.

"Tüm sinirini stresini alır, yumuşacık olursun beş dakikada," dedi.

Burnumu kırıştırdım. "Sinirli mi diyorsun sen bana?"

"Yok canım," dedi gülümseyerek. "Olur mu hiç?"

Aral'ın gülümseyen yüzümü izlediğini fark ettim. Göz göze geldik. Elinde tuttuğu bardağı fark ettim. Üzerinde Şahin yazıyordu. Bir de masadaki kahve bardağına baktım. Aral yazıyordu. Refleksle uzanıp elini tuttum Aral'ın.

"O senin değil," dedim, içinde fındık olmasından endişe duymuştum. Şahin kuruyemişli her şeyi çok seviyordu.

Aral elinde tuttuğu bardağa baktığı sırada Şahin uzanıp elinden bardağını aldı. "Abiciğim hafif olduğunu da mı anlamıyorsun ya," diye söylendi. "Fındıklı benim kahvem. Aşk sarhoşu falan mısın?"

Aral kendi bardağını alırken düşünceli düşünceli kafasını salladı kabul eder gibi. Bana bakarken mi almıştı bardağı da karıştırmıştı? O an annesini görmek için yediği bir avuç fıstığı hatırladım ve canımı acıttı bu. Şimdi içse o kahveyi annesi de gelemezdi. Ben çok üzülürdüm ama Aral. Sana bir şey olmasın.

"Düzgün kahve iç sen de," dedi Aral huysuz bir sesle kendi kahvesinden bir yudum alırken.

"Neyi düzgün değil fındıkların? Senin canının hoşuna gitmiyor diye kötü mü yani?"

"Bence de sade kahve iç," diye destekledim Aral'ı.

"Siz ayrı mısınız cidden?" diye sordu bize.

Aral da bana baktı, göz kırptı dudaklarında ufak bir tebessümle. Hemen şımarıyordu gerçekten.

Gözlerimi kaçırdım. "Öyleyiz." *Galiba.*

"Ayrıyız, diyor," dedi Şahin inanamıyormuş gibi.

Aral bir sigara yaktı ve gözlerime bakarak derin bir nefes çekti içine. "Sözlerine değil gözlerine bak onun. Sözleri eder belki ama gözleri inkâr etmez beni."

Sen istediğin kadar kaç benden, diyordu yani. Gözlerime baktığım kadarsın, diyordu. Tam dudaklarımı aralayacaktım ki biri benden önce davrandı.

"Aral?"

Hepimizin bakışları arkama çevrildi. Birkaç metre uzağımızda bir kadın gördüm. Gülümseyerek bize bakıyordu. En çok da arkamdaki adama...

"Nilay?" dediğini işittim Şahin'in.

Nilay? Kim tam olarak?

"Selam," dedi Aral. "Nasılsın Nilay? Adliyedesin bu saatte?"

Çok mu merak ettin Aral? Kim ki bu kadın?

Yanımda durdu. Kadın da yaklaştı bize.

"İyiyim ben, iş için geldim ancak çıkabiliyorum. Asıl sizi sormalı. Siz neden buradasınız?" diye sorarken gözleri bana çevrildi merakla.

Sonra da Aral'a çevrildi. Ben de Aral'a baktım. Gözlerime baktı.

"Nilay, benim dönemimden psikiyatrist bir arkadaşım," diye tanıttı kadını bana. Gözlerimi kadına çevirdim. Uzattığı eline elimi uzatırken Aral'ın beni neyi olarak tanıtacağını merak ediyordum. Ben ayrıyız, demiştim üstüne basa basa. "Lina da benim kız arkadaşım."

Kız arkadaşım... Çok geniş bir tanım oldu. Sevgilim, demedi. Ben ayrıyız, demeseydim sevgilim, derdi. Ama ben ayrıyız, demiştim. Bir şeyi söylüyorsan aksini ima etsen de Aral bunu öyle yapmazdı. Netti ve karşı tarafın da net olmasını isterdi.

"Memnun oldum Lina," dedi gülümseyerek.

"Ben de," diye mırıldandım.

Elimi bırakıp aniden Aral'ın koluna girdiğinde kaşlarım çatılacak oldu ama kendimi frenledim. Termosu sıktım.

"Aral'ı biraz kaçıracağım izninizle," deyip Aral'ı çekiştirerek uzaklaştırdı bizden ve gülerek ona bir şeyler anlatmaya başladı.

Aral onunla giderken gözlerini bana çevirdi. Hiçbir şey söylemedim, arkamı döndüm kendimi çok kötü hissederek. Kürşat'ın karşısındaki sandalyeye oturdum. Termosun ağzını açıp bir yudum içtim. İşte şimdi sakinleşmeye ihtiyacım vardı.

"Yakın arkadaşlar mı?" diye sordum, bizden uzakta konuşmalarını izlerken.

Duyabileceğim mesafede değillerdi ve adliye çok gürültülüydü. Dudaklarını da seçebileceğim kadar aydınlık değildi ortam. Üstelik konuşurken Aral'ın koluna dokunup duruyordu. Ona dokunmasa olmaz mıydı? Neden sürekli dokunuyordu? Sadece kollarına da değil... Yanağına dokunmuştu, zayıflamışsın, der gibi. Ne hakla dokunuyordu yanağına? Dokunmasındı.

"Yani," diye mırıldandı Şahin. "Çok yakın değiller. Arkadaşlardı işte. Aynı dönemler, iyi kızdır. Kendi halinde biri. Herkese karşı samimidir"

Herkes eski Aral olsundu o zaman. Aral'ı herkesin içinden çıkarabilir miydik? Hem Aral neden izin veriyor buna? Ben izin vermiyorum ondan başka kimsenin bana böyle dokunmasına. Karnıma ağrılar giriyordu. Kendimi kötü hissediyordum. Dokunmasın benim sevgilime.

"Neden geçmiş zamanla bahsettin?" diye sordum gözlerimi Şahin'e çevirip. "Aral'dan hoşlanıyor. O yüzden benim yanımdan uzaklaştırdı onu. Sevgilim, deseydi öyle davranamazdı."

"Sen de demedin," dedi Şahin yanıma otururken. "Sen inkâr etmemiş olsaydın senin için sevgili demeye senden daha meraklı o. Ama sen istemezsen demez."

Biliyorum. O da beni biliyor ama. Öftü gerçekten. Aral'a çok sinir olmuştum. Bir suçu yoktu ama kıza dokunmamasını söylese olmaz mıydı?

"Neden geçmiş zaman peki?" diye tekrar sordum bilerek cevaplamadığı için.

Dili dudaklarını ıslattı. Kürşat'a baktı. Kürşat kafasını iki yana salladı. "Pek yeri olmayabilir."

"Bir şeyi sakladım zaten," dedi Şahin de ona. "Şimdi göz göre göre yakalandım ve saklanacak kadar önemli bir mevzu da değil," diye mırıldandı ve gözlerini bana çevirdi. Merakla ona baktım. Ne anlatacaktı?

"Babası çok zengin Nilay'ın. Pis işlerle de değil, bayağı zeki bir adam olduğundan. Temiz aile yani. Nilay da zeki, kendi halinde bir kadındı ve Aral'la normal arkadaşlardı. Hükümdar Çakırca, Aral'ın Nilay'la evlenmesini istiyordu. Aral da istemediğinden kız yanlış anlar diye kesti konuşmayı. Kötü bir şey yok yani. Bence kıskanılacak bir durum da yok, aranız daha çok bozulmasın şimdi. Aral'ın o taraklarda pek bezi yoktur. Ne kadar saf biri olduğunu deccalin öz kızıyla çıkmasından anlayabiliriz."

"Şahin," diye uyardı onu Kürşat. Benim gerçekleri bilmediğimi sanıyorlardı.

Boğazını temizledi Şahin espri yapıyormuş gibi. "Neyse. Üç senedir adamın ağzından çıkan tek isim Lina oldu yemin ederim. İçin rahat olsun yani. Sen onu bırakmadığın sürece kimse onu senden alamaz. Doğum gününde çiçek alması da benim fikrimdi ayrıca."

Bu, beni teselli etmedi. Aksine, kötü hissettim kendimi. Aral'ın ilk sevgilisi çok kötü bir şey yapmıştı ama ben de ondan iyi değildim aslında. Nilay gibi değildik ikimiz de. *Temiz bir ailenin kızıymış. Ailesi zenginmiş, ben Alin'in sütünü kazağımın içinde ısıtmıştım bir liram olmadığından. Doktor olmuş, ben olamayacağım belki de... Aral'la birlikte okumuş, ben ders bile çalışamayacağım onunla belki de... Kendi kararlarını veriyor, istediği mesleği yapıyor, Aral'la böyle gülebiliyordu. Böyle bir hayatım olmasını isterdim.*

Aral'a çevirdim gözlerimi. Yüzünde bir gülümseme gördüm. Onu güldürebiliyor. Benim aksime...

Ayağa kalktım kalp kırıklığıyla. "Ben yukarı çıkıyorum," diye mırıldandım.

Kürşat, Şahin'in dediklerinden ötürü Aral'ı kıskandığımı sanarak söylendi Şahin'e ama kıskandığım konu başkaydı benim.

"Lina," dedi Şahin arkamdan.

"Önemli değil," diye mırıldandım. "Keşke Aral, beni değil Nilay'ı seviyor olsaydı."

Burnum akarken adliyenin kapısına doğru yürüdüm. Aral'ın gözlerinin bana çevrildiğini hissettim ama dönüp bakmadım. Doğruca yukarı çıktım. Odaya girdim ve hırsla Aral'ın kaldığı sayfadan devam edecek oldum ama Aral'ın kaldığı sayfadaki *Dogo Arjentino* dikkatimi çekti.

İçim titredi. Sandalyeye çökerken Aral'ın çevirmeyi bitirmediği orijinal sayfaya baktım.

6 Mayıs 2016

Beklemediğim ve çok düşük bir ihtimal verdiğim bir olay vuku buldu. Lina'ya zorbalık eden çocuklardan birinin Lina'nın üzerine köpeğini saldığını öğrendim. Çocuk köpeği Lina'nın üzerine salmak için bir düdük kullanmış ve muhtemelen kodsal ıslıklara çok yakın bir frekansta ve melodideydi. Lina'nın tetiklenmesine sebep olmuş bu. Lina'nın hastaneye kaldırıldığını öğrendiğimde apar topar hastaneye gittim. Kan ve yara bere içindeydi.

Onu eve götürdükten sonra kamera görüntülerini izlemeye gittim şikâyetçi olmak için. Dogo Argentino cinsi bir av köpeğiymiş. Çenesini açmak için uğraşmış bir süre, daha sonra çantasından bir kurşun kalem çıkarmış muhtemelen ve ölmeyeceğini düşündüğü bir bölge olan karnına saplamış. Bir kurşunkalemle yapmış bunu. Kalemi kırmadan yumuşak dokuya tek bir darbe... Neyse ki köpeğin de durumu iyi. Sahibinin elinden aldırdım.

Lina ona köpeğin saldırdığını hatırlıyor ama düdüğü de köpeğe yaptığını da anımsamıyor. Çocukları okuldan attırıp Lina'nın da okulunu değiştirdim. Olaya şahit olan çocukların ona bunu söylemesi ihtimalini göze alamadım. Sık sık tetiklenip hatırlamasından ya da zihnine zarar verecek bir tür psikolojik rahatsızlığın baş göstermesinden korkuyorum. Islık konusunda tedirginliklerim çok arttı. Sanırım ıslık koşullanmalarına karşı söndürmeye tekrar başlayacağım.

Bir düdük... Bir düdük tetikleyebiliyor beni. Köpeğe saldırmasını emreden düdük, aynı emri veriyor bana da. Bir köpekle aynı tepkiyi veriyorum âdeta... Bundan ibaretim ben. Cerbe'den bir farkım yok benim. Nilay gibi değilim, olamayacağım.

Kalbim sıkıntıyla göğsüme vururken oturduğum yerden kalktım. Ellerim titriyor, içim sıkılıyordu. Eve gitmek istedim. Alin'i görmek istedim. Alin ne olursam olayım sever beni. Bir tek o olduğum gibi kabul eder beni. *Eve gitmek istiyorum...*

Burnum akmaya başladığı sırada kapıyı açtım. Aral girdi içeri o esnada.

"Lina..."

Yüzüne bakmadım, kaçmaya çalıştım ama önüme geçti. "Benden bu kadar," dedim, sesim de ellerim gibi titrerken. "Gideceğim ben."

"Ne oldu Lina?" dedi gözleri bir anlığına arkama kayarken. "Bir şey mi okudun?"

Kafamı iki iki yana salladım. "Hayır. Gideceğim ben," diye tekrar ettim gitmek için geçebileceğim boşluk ararken. "Devam edemeyeceğim daha fazla. Alin'i görmek istiyorum. Alin'e gideceğim."

Aral'ın yüzünde öyle üzgün bir ifade belirdi ki... Bana sarılmak istedi, geri çekildim dudaklarım titrerken. Durdurdu bu hareketim onu. İstemiyordum bana sarılmasını. Hiçbir şey istemiyordum. Tek istediğim yalnızlık ve Alin'le uyumaktı. Yanından geçip kapattığı kapıyı açtım.

"Kürşat'la gideceğim. Sen okuyabilirsin," diyerek çekip gittim.

Aral eve gelmedi. Gelmeyecekmiş gibi. Levent'teki evinde belki de... Şimdi kalkıp gitsem onu salonda o sığmadığı koltukta uzanırken bulacağıma adım kadar eminim neredeyse. Ama gidemem ki... Böyle daha iyi. Böylesi daha iyi. Bırakalım gitsin. Bırakalım bitsin Lina. Bir ay üzülür. Belki bir yıl üzülür. Dört yüz gün. Belki bu sefer dört yüz birinci gününde unutur. Ama geçer her şey bir gün. Böylesi daha iyi. Herkesin bir dengi var. Boş ver. Bazı insanlar... Boş ver...

Uyuyamıyordum. Önceden canım sıkılınca çok uykum gelirdi ama şimdi Alin'le bile uyuyamıyordum. Uykulara sığınırdım hep. Şimdi yatağa sığamıyordum. Alin'le bile uyuyamıyordum. Bir süredir uykuya Aral'ın kollarına sığındığımdan mı? *Aral'ı düşünme. Aral'ı düşünme. Aral'ın gözlerini, saçlarını, saçlarındaki beyazlarını, sus çizgisini, kırık dökük susuşlarını, sıcak ellerini, kokusunu, sıcaklığını, öpüşlerini, gülüşlerini ve sevişlerini düşünme. Bir hafta öncesini düşünme. Boşuna hepsi. Düşünme Lina.*

Çiçeklerini düşün. Solan çiçeklerini düşün. Onlar da evsiz kaldı senin gibi. Onlar susuz, sen de sevgisiz kaldın şimdi. Solup gideceksin. Olsun. Seni yeşerten toprak sana ait değil ki. Bırak gitsin. Düşünme bunu. Çiçeklerime üzülüyorum. Keşke bir vazo bulabilseydim Aral. En azından onlar biraz daha yaşasa olmaz mıydı? Turuncu laleler, mutluluk anlamına geliyor. Solmuşlar. Sanki yüzüm hiç gülmeyecekmiş gibi...

Dayanamadım bu düşünceye. Uzandığım yataktan burnumu çekerek kalkıp masanın üzerinde kurumakta olan lalelerime ilerledim. İncitmekten korkarak nazikçe kucağıma aldım onları. Çıktım odadan sessizce. Hiç ses çıkarmadan yürüdüm. Saat dörde geliyordu. *Sabahın dörtlerini düşünme.* Aral koşuyor mudur acaba yine? *Düşünme.*

Mutfağa ilerledim loş aydınlatmaların ışığında. Ada tezgâhın üzerine yatırdım çiçeklerimi. Biraz daha ışığa ihtiyaç duyduğumdan davlumbaz ışığını açtım. Buketimin güzel süslemesini çözdüm. Lalelerim tezgâha yayılırlarken dolapları karıştırdım sessizce. Derin bir kap ve makas buldum. Kabı suyla doldurup yanıma aldım. Lalelerimin saplarını kısaltıp suya yatırdım onları. Kendilerine gelmelerini, biraz olsun daha iyi görünmelerini her şeyden çok istiyordum.

Bir süre burnumu çekerek çiçeklerim canlansın diye uğraştım tek başıma. Yaprakları biraz kendine gelince uzun sürahi bulup içerisinde şeker

çözdürdüm ve özenle yerleştirdim hepsini.

Burnum akarken, "Lütfen biraz daha yaşayın," diye fısıldadım yapraklarına sevgiyle dokunarak. "Birazcık daha yaşasanız olmaz mı?"

Ben çiçeklerimle dertleşirken ayak sesleri işittim. Sahibini adım aralığından tanıdım hemen. Hiç sırası değildi ama her şey üst üste gelmese olmazdı.

"Lina?"

Lütfen Lina, demeyin bana artık. Kimse söylemesin ismimi. Geleyim mi istiyorsunuz, ıslık çalın gelirim ben. Nasılsa hislerimin bir anlamı yok hiç kimse için. Otur Lina, kalk Lina, bir de pati ver Lina.

"Ağlıyor musun sen?"

"Ağlamıyorum," diye mırıldandım nemli gözlerimi ona çevirirken. "Ağlamam yasak benim. Aral yokken de ağlayamıyorum."

Dondu annem bu cevabımla. "Lina," dedi gözleri anında hüzünle dolarken. "O nasıl söz öyle?"

"Adımla seslenmeyin artık," dedim, sesimi kısık tutmaya özen göstersem de öfkeliydim her şeye. Çiçeklerimi seviyordum bir tek. Bir de Alin'i... Onun da çiçekten bir farkı yok. Solacaktı benim yüzümden.

"Neyin var senin?" diye sordu yanıma iyice yaklaşırken.

"Hiçbir şeyim yok," dedim. "Bir bu çiçeklerim vardı... Onlar da ölüyor."

Yanımdaki yüksek tabureye oturdu. Annem, koluma dokunduğunda kaçmadım bile. Yorulmuştum. Çiçeklerime bakıyordum yalnızca.

"Ben varım," dedi annem. "Alin var. Aral var."

"Yok artık," dedim. Gözlerimin dolmasını engelleyememiştim. "Ayrıldım ondan. Benden daha iyisine layık o."

"Niye öyle diyorsun bir tanem? Neyin varmış senin?"

Güldüm histerik bir sesle. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Tilki değilsin sen," dedi gözleri yaşlarla parlarken. "İçinde yok senin. Sen karıncayı bile incitemezsin."

Tezgâhın üzerindeki ellerim yumruk oldu acıyla.

"Aral'ı bıçakladım ama," dedim burnum akarken. "Biliyorsun değil mi anne? Aral'ı bıçakladım."

Eli sırtıma yaslandı usulca. "Biliyorum," diye fısıldadı üzüntüyle. "Ama eğer gerçekten bir tilki olsaydın Lina, Aral yaşıyor olmazdı. Korkup saldırmak ayrı birini kasten öldürmek ayrı güzel kızım. Tilkilerin hiçbiri on iki yaşından sonra ıslıkla emir almıyor. Koşullanmadan sonra görevlerini

yerine getirsinler diye ıslıkla emir verilmiyor. Onlar o görevleri yapmak için gönüllü oluyorlar. Sadece başlarda itaat etmeniz için o ıslıklar."

Kaşlarımı çattım. "Ama farklı komutlar için farklı ıslıklar kodlamışlar."

"Öyle. Her biri farklı bir duygu için tasarlanmış ki duygularınızı kontrol ederek beyninizi yıkayabilsinler. Onlardan biri olduğunda buna gerek kalmıyor. Doğrunun bu olduğuna inanıyorlar. Sana ıslık çalınması, birinin bizimle uğraştığı anlamına geliyordu Lina. Muhtemelen baban bu yüzden bunları yapmak zorunda kaldı."

Nedense aklıma Ares geldi... Ne alakaydı bilmiyordum ama bir tek o geldi.

"Aral'a zarar vermekten korkuyorsun ama o talihsiz bir kazadan ötesi değil," dedi buna ikna etmek ister gibi sırtımı sıvazlarken. "Zihnin en büyük silahın Lina. İstemediğin sürece kimseye zarar veremezsin. Babanla yirmi beş senedir evliyim, değil bir zarar görmek kötü söz bile işitmedim ondan. Hiçbir şekilde incitmedi beni. Islık sesini seninle birlikte baban da duymuş olmalı, tepki bile vermemişti Lina. Kendine inanman gerek."

Tekrar bir umut yeşerdi içimde. "Aral'a zarar vermez miyim yani?"

Kafasını salladı. "Hayır. Hem baban bir çaresini bulmuştu bunun. Biri seni tetiklemek isterse etkisinden çıkman için çok basit bir kelime seçmişti."

Beklentiyle yüzüne baktım. Aral'ın dedikleri geldi aklıma. Baban sana çaresini bulmadan gitmez, demişti ve yine haklı çıkmıştı.

Merakla annemin yüzüne baktım. "Ne peki?"

"Lina," dedi yalnızca. Tüylerim ürperdi. "İsmin."

Bugün Asaf'a yumruk attığım sırada Deniz bana ismimi söylediğinde yaşadığım o hissi anımsadım. Aral'ı bıçakladığımda ismimi söylediğindeki o uyanışı ve farkındalığı...

"Bu kadar basit mi?"

Kafasını salladı. "Zararsızsın Lina, kimseyi öldüremiyorsun ama korkaksın. Bu yüzden hemen savunmaya geçiyorsun. Olur da saldırmaya güdülenir de karşı koyamazsan diye baban böyle bir çözüm geliştirmişti kendince."

"Neden baştan söylemedin bunu?" diye sitem ettim ona.

Bir damla yaş düşerken sol gözünden sırtımdaki elini yüzüme yasladı sevgiyle. "Babanın notlarını okumuşsun ama tamamını okumamışsın belli ki."

Öyleydi. Tamamını okumamıştım ve babam haklı çıkmıştı. Teselli-si varmış sanırım...

Burnumu çektim. "Babamın notlarını okuduğumu nereden bildin?"

Nemlenen kirpiklerimi kuruladı başparmağı. "Islık kodlarını biliyorsun."

Emin olmak için, "Gerçekten zararsız mıyım?" diye sordum tekrar.

Bununla yetinebilir miyim Aral? Bununla sana gelebilir miyim?

Onayladı beni mavi gözleri. "Öylesin," dedi net bir sesle. "Bir daha hor görme kendini böyle."

Üzüntüyle yüzüne baktım annemin. "Bıçaklayıp unutmam yetmiyormuş gibi bir de gelip başına bela oldum onun."

Kafasını iki yana salladı. "Aral'ın başını belaya sokan sen değilsin Lina. Onun da ailesi bizden iyi değil," dedi üzüntüyle. "Ne diye hor görüyorsun kendini? Aral ne kadar iyiyse sen de o kadar iyisin."

Kaşlarım çatıldı. "Biliyor musun Aral'ın babasının kim olduğunu?"

Kafasını salladı. "Annesi eski arkadaşımdı."

Hayretle baktım yüzüne. "Ne?"

"Aramızda kalsın Lina," diye rica etti.

"Nasıl arkadaş oldunuz peki?"

Sesini alçalttı. "Onun babası da asker. Aral'ın dedesi de asker yani..."

Tüylerim diken diken oldu. Hükümdar Çakırca beni bu yüzden mi karısına benzetmişti? Asker kızı ve mafya babasının oğlu gibi mi? Tarih tekerrür mü etmişti?

Annem uzanıp sevgiyle öptü beni. Saçlarımı okşadı kıyamıyormuş gibi. "Çok mu seviyorsun onu?"

İçim acıyarak kafamı salladım. Yine bir ağlama isteği peyda oldu içimde onu düşününce.

"Nerede o şimdi? Yukarıda değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Burada değil. Gelmedi."

"Ayrılma nedenin ona zarar vermekten korkman mı yalnızca?"

Kafamı salladım. "Çok seviyorum onu." Yumruğumu sıktım. "Yine zarar veririm diye korkuyorum."

Kafasını iki yana sallarken yüzünde buruk bir gülümseme vardı. "Hadi git gönlünü al onun."

Ona döndüm çaresizlikle. "Gidebilir miyim gerçekten? Gönül rahatlığıyla..."

Kafasını salladı. "Ben kimin karısıyım biliyorsun," dedi. *Kiralık Tanrı'nın ve hiç incitmemiş babam onu.* "Sen de kim olduğunu biliyorsun Lina. Aral'ın kim olduğunu biliyorsun."

"Gideyim mi o zaman?" diye sordum. Bunu çok istiyordum.

"Git," dedi gülümseyerek. "Çok seviyorsan git bir tanem. Ne olacak, diye düşünürsen yaşamana izin vermezler Lina. Aral'ın da seni kendisinden uzak tutmak için çok nedeni vardır eminim. Sen de zarar görebilirsin onun kimliğinden ötürü. Ama o seninle olmak ve seni koruyabilmek istiyor. Sen neden aynısını isteyemeyesin? Bencil ol, demiyorum ama kendini düşünmek ve yaşamayı istemek kötü bir şey değil Lina."

Burnumu çektim üzüntüyle. "Gideyim o zaman."

Kafasını salladı. "Git."

İçimde bir mutluluk ve sıcaklık hissettim. "Şey..." diye mırıldandım elini tutarken. "Evleneyim mi de?"

Gülümsedi annem. Uzun zamandır ilk kez bu kadar içten gülümserken gördüm onu. Yanağımı okşadı. "Seviyorsan ve istiyorsan evlen," diye onayladı beni. "Ben babanla evlenirken yirmi iki yaşımdaydım. Sen şimdi yirmi üç yaşında sayılırsın, kararlarını verebilirsin gönlünce."

Burnumu çektim. "Gideyim, gönlünü alayım ben o zaman." Saçlarımı okşayarak kulağımın arkasına itti. "Affeder mi beni?"

"Affeder. Sen gönlünü almak iste yeter ki. Gönlü sendeyse affetmek için yolu bulur kendi."

"Çiçeklerimi de götüreyim," dedim üzüntüyle çiçeklerime bakarak. "Mutluluk demek. Geçen sefer istemeden ölüm götürmüştüm. Sadece mutluluk götüreyim istiyorum."

"Götüreceksin," diye onayladı beni inançla. "En güzeli olacak ikiniz için de."

Çiçeklerime uzanıp, "Hemen gideyim o zaman," derken kucağıma aldım onları sarsmadan.

"Git bakalım," diye onayladı beni.

Uzanıp annemin yanağına bir öpücük bıraktım. "Teşekkür ederim anne," dedim içtenlikle. "Bu kez benimle konuştuğun için teşekkür ederim. Cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim."

Annem üzüntüyle baktı bana ama ben gülümsedim ona. Çiçeklerimi de alıp kapıya ilerledim.

"Üzerine bir şey giymeyi unutma," demesine kalmadan kabanımı alarak dışarı attım kendimi. Bahçeyi hızlı adımlarla aşıp kapısını açtığımda

Kürşat'la göz göze geldik. Beni bu halde görünce kaşları çatıldı. Burnumu çeke çeke yanına gittim. Mahcubiyet hissettim üzerimde. Aral'ı orada öylece bırakıp eve gelmiş, istediğim gibi Alin uyurken sırtına başımı yaslayıp uyumaya çalışmıştım ama pek kâr etmemişti. *Aral'ın tesellisini başkasında bulamıyormuşum.*

"Aral'a gitmek istiyorum," dedim burnumu çekerek.

Yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. "Olur," diye onayladı beni. "Gidelim."

Yirmi dakika sonra rezidansın önüne gelmiştik. O kadar gergindim ki ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Tek bildiğim, Aral'ın kelimelerime değil bana ihtiyacı olduğuydu; en az benim ona olduğu kadar.

"Lina," dedi Kürşat merakla. "Ne getirdi seni buraya?"

"Annemle konuştum," diye mırıldandım çiçeklerime bakarken. "Aral'a git, dedi. Babam da benim gibi sonuçta. Bir şey yapmamış hiç anneme. Ben de yapmazmışım istemezsem."

Annemin söylediklerini onaylarken yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "Git o zaman," dedi gözleri bir anlığına binaya ilişirken. "Bekliyordur seni."

Burnumu çekip kafamı salladım. "İddiaya girdiniz mi yine?"

"Ben gelir, dedim," dedi sadece.

Aral gelmez, demiş. Kalbim kırıldı. Aral'ı onu çok sevdiğime ikna edemiyorum belki de...

"Üzme kendini. Yenilmek daha çok mutlu ediyordur onu."

Kafamı sallayarak indim arabadan. Güvenlikten geçip kapısına kadar çıktım. Kapıyı çalmakla çalmamak arasında kaldım. Uyuyorsa eğer uyansın istemezdim. Çok yorgundu o da. Eğer uyuyorsa ben de uyurdum, yarın konuşurduk belki...

Bu yüzden Deniz'in bana verdiği anahtarla girdim içeri. Loş ışıklandırmalar açıktı yalnızca. Koltukta uzanmış tanıdık silueti gördüm. Sırtı bana dönüktü, koltukta uzanıyordu öylece. Kapıyı kapattım sessizce. Ona doğru yürürken çiçeklerimi ada tezgâha bıraktım ses çıkarmadan. Kabanımı üzerimden sıyırıp koltuğa bıraktım ve usulca yanına gittim. Uyuyordu sanırım.

Dokunsam uyanır mıydı acaba? Çok mu üzülmüştü ben öyle çekip gidince?

Ona dokunmadan uzandığı koltuğun önüne oturdum yavaşça. Başımı sırtına yasladım, sessiz derin bir nefes aldım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Söylediğim ve yaptığım her şey için özür dilerim sevgilim." Yanağımı sırtına yasladım sevgiyle. "Ben senin sırtını da çok seviyormuşum Aral. İnsan birini çok sevince üzerine gölgesi düşse bile güvende hissediyormuş. Hissettim hepsini. Teşekkür ederim beni bu kadar sevdiğin için. Seni hak etmediğimi düşünüyorum hâlâ ama çok istiyorum seni. Utanmazca üçüncü bir şans istiyorum."

Kalp atışları kulağıma dolarken sırtını öptüm. Kapattığım gözlerimden birer yaş düştü gömleğine. "Çok seviyorum seni. Kaybetmek istemiyorum."

Hareketlendiğini hissedince geri çekildim. Bana doğru döndü yüzünü. Gözlerimiz çakıştı. Derin bir hüzün ve sevgi saklıydı siyah gözlerinde. Sağ eli yüzüme uzandı hemen bunu görev edinmiş gibi.

"Yer yön duygun gerçekten çok kötü Lina," dedi gözyaşlarımı silerken. "Evin yolunu bulman çok uzun sürdü."

"Özür dilerim... Bana da çok uzun geldi günler."

"Bir gün yirmi dört saat değildi Lina. Saydım."

Kalbim acıdı. "Özür dilerim Aral."

Gözlerime bakarak iç çekti. Sonra doğruldu, oturdu. Elimden tutarak kaldırdı beni yerden. O çok özlediğim yere, dizlerine çekti beni. İhtiyaçla dizine oturdum yavaşça. Sol kolu belime sarılırken kalbim kulaklarımda atıyordu.

"Yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için soruyorum Lina," dedi gözlerime bakarken. "Bana mı geldin cennet çiçeğim?"

Sağ eli gözyaşımı silerken bir yandan da yanağımı okşuyordu. Burnumu çektim. Kafamı salladım.

Benim elim de yüzüne uzandı. "Sana geldim," dedim yanağına yaslarken elimi. Dudaklarını okşadım nazikçe. "Eve geldim."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında kalbimin ritmi hızlandı. Çok seviyordum bu hissi. Beni öpmeden önce, "Lina..." diye fısıldadı dudaklarımın üzerine. "Ev sensin."

Beni özlemle öptüğünde gözlerim kapandı. Sağ kolumu boynuna sarıp ensesine yaslarken yüzündeki elimle onu kendime çektim. Derinden, sevgi ve özlemle öptük birbirimizi. Nefeslerimiz her öpüşte ağırlaşırken kalbimin ritmi daha da duyulur hale geldi her saniye. Beni yavaş ve tüketerek öptü.

Beni kucaklayarak ayağa kalktığında nefes nefese ayrıldı duraklarımız ama dudaklarım teninden ayrılmadı. Yanağına yasladığım elimden destek alarak yanağını öptüm önce. Sonra dudaklarım sol gözünün hemen

yanındaki bana ait bene ilerledi. Benini, gözünü, alnını öptüm sevgiyle. Dudaklarım yüzünde gezinirken onun dudakları boynuma dokunuyor içimi sıcacık ediyordu.

Odasına girdiğimizde dudaklarım tekrar dudaklarındaydı. Dizini yatağa yaslayıp beni yatağına bıraktığında dudaklarımız ayrıldı ve hiç hoşlanmadım bundan.

Aral bir adım uzağımda ayakta dikilirken üzerindeki gömleği çıkardı. Karşımda yarı çıplak kaldığında gözlerimin bulduğu ilk şey, en belirgin iziydi. Elimi uzattım dokunmak için ama elimi tutup dudaklarına götürdü.

"Sorun değil," dedi beni ikna etmek ister gibi ve bir öpücük bıraktı avucuma.

Kafamı iki yana sallayıp dizlerim üzerinde ona yaklaştım ve yarasına yaklaşıp öptüm sevgiyle. Pişmanlıkla dolu bir damla yaş süzüldü sağ gözümden. Sol eli çenemi tutup başımı kaldırdı, gözlerime bakarken başparmağı gözyaşımı sildi memnuniyetsizce.

"Lina."

"Sorun," dedim üzüntüyle. "Hiç affetmeyeceğim bunun için kendimi. Özür dilerim."

Kafasını iki yana sallarken yüzüme eğildi. "Üzülme böyle," deyip sol gözümü öptü. "Geçti artık sevgilim. Ağlayıp üzme beni."

"Seni seviyorum," dedim inanmasını çok isteyerek.

İç çekti. "Lina," deyip yanağımı öptü. "Lina," dedi yine ve burnumu öptü. Ardından, "Lina," deyip çenemi tutan eliyle başımı daha da kaldırırdı ve gözlerime bakarak dudaklarımı öptü. "Bir daha söyle."

Yutkunamadım. Kalbim göğüskafesimde şiddetle atarken, "Seni çok seviyorum," dedim gözlerine bakarak.

Kafasını sallarken, "Âşığım sana," deyip öptü yine beni. Gözlerim kapanırken bana doğru o kadar eğildi ki sırtımın yatağa yaslandığını hissettim. Kanım ve kalbim kaynıyordu sanki onunla.

Bana uzun tek bir öpücük vererek ayrıldı dudaklarımdan ve alnımı öpüp doğruldu. Yutkundu bana bakarak ve üzerine bir şey giymek için arkasını dönüp dolabına ilerledi.

Yanında götürdükleriyle banyoya girdi birkaç dakikalığına. Onu beklerken uyumaya hazır bir halde bıraktığı yerde bekledim onu. Yüzümü yatağına sürtüp kokusunu içime çekerek sakinleştirdim kendimi.

Üç dakika kadar sonra eşofmanlarıyla döndü yanıma. Işığı kapatıp bana doğru yürümesini izledim. Dizini yatağa yasladığında doğruldum yavaşça. Yorganının üzerinden kalkıp yatağa oturdum ve onun uzanmasını bekledim kolları arasına girmek için. Onu beklediğimin farkındalığıyla uzandı yatağa ve kollarını açtı bana. Zaman kaybetmeden ona yanaşıp kendimi göğsüne bıraktım, kolları sıkıca sardı beni.

Yüzünü sevdim karanlık odada. "Bu zaman da geçecek değil mi Aral?" diye sordum kısık bir sesle.

"Geçecek sevgilim," dedi saçlarımı okşarken. "Söz."

"Sevgiliyiz değil mi hâlâ?" diye sordum bu kez, emin olmak istiyordum.

Gülümsedi hafifçe. Gülümsemesini okşadığım parmaklarımı öptü. "Öyleyiz sevgilim."

Kalbim yumuşadı, sakinleşti. Ona iyice sokulup yüzümü boynuna gömdüm. "Beni seviyor musun?" diye fısıldadım az önce söylediği halde. Hem âşığım, demişti; seviyorum, dememişti. Farklıydı ikisi.

Kafasını salladı. "Çok seviyorum."

İçim sıcacık oldu. Boynuna bir öpücük bıraktım. "Ben de çok seviyorum," diye hatırlattım ona.

Eli sırtımı okşadı. "Bak ya," diye fısıldadı içi gidiyormuş gibi. "Aklımla oynuyorsun hep."

Biliyordum. İstemeden tüm ayarlarıyla oynuyordum onun. "İyi geceler Aral."

Kolları daha da sıkılaştı, yaşananların rüya olmasından korkuyor gibi bir hali vardı. "Sonunda geceler iyi Lina."

Bölüm 5

Kara Çakı ve Karo Aşı

Yürüdüğümüz yollar bize ait olmaz bazen. Ama attığımız her adım bizim. O adımda akıtılan her damla kan, ter ve gözyaşı bizim. Yola kim olarak çıktığın değil, o yolda kim olduğun ve yolu kim olarak bitirdiğin önemlidir bazen sadece. İnsanlar değildir yollara şekil verenler, yollar bize şekil verirler. Seçim yapmamış olmak iyi yapmaz kimseyi, asıl kimliğin seçimler yaptığında belli eder kendini. İnsan olarak başladığın yolu insan olarak bitirebilmek önemli. Canavarla savaşan, bu yüzden canavar olmamaya dikkat etmeli...

Bir yolda yürüyorum. Yol tanıdık geliyor fakat neresi olduğunu çıkaramıyorum. Kar yağıyor üzerime, hava sisli ve beyaz. Sanki bulutların arasında yürüyorum ve sırılsıklamım, ince bir elbise var üzerimde. Üşüyorum.

Yürüyorum. Yürüyorum. Yolun sonu bir tel örgüye çıkıyor. Lehçe tabelada "uzak dur" ibaresini okuyorum fakat çıkmam gerek buradan. Elektrikli tellere dokunmamak adına etrafıma bakınıyorum. Yüksek bir şey bulursam kaçabilirim belki... O sırada bir çocuk ağlıyor. İçim titriyor korkuyla.

"Alin!"

Sesleniyorum ona etrafıma bakarken. Ormandaki her ağacın arkasına bakıyorum. Alin ağlıyor ama ben gidemiyorum bir türlü yanına. Uzaktan köpek sesleri işitiyorum.

"Alin! Anne! Baba! Neredesiniz? Yardım edin! Alin yok!"

Bir tilki beliriyor bir ağacın dibinde. Bana bakıyor doğrudan. Sonra havada süzülür gibi adım atarak kayboluyor ormanda. Köpeklerin sesi yaklaşıyor ve çoğalıyor. Gözlerimi arkama çevirdiğimde üzerime koşan köpekleri görüyorum. Bacaklarım aklımdan önce çalışıyor. Koşmaya başlıyorum nereye gittiğimi bilmeden.

Ayaklarım beni bir göle çıkarıyor. Gölün kenarında buluyorum Alin'i. Islanmış, titriyor ve korkuyla ağlıyor.

"Lina'cığım," diyor. Beni görünce ağlaması şiddetleniyor. "Korkuyorum."

Üzerimdeki kalın montu çıkarıp onun omuzlarına atıyorum. Sıkıca sarıyorum onu. Kucağıma alıyorum. "Sana bir şey olmasına asla izin vermem Alin. Asla. Korkma. Çıkaracağım seni buradan."

Arkamı döndüğümde köpekleri görüyorum. Hırlıyorlar bana. Alin korkuyla boynuma sarılırken ben de onu sıkıca tutuyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum ona. "Bir şey olmayacak."

Kendimi köpeklere karşı savunmak için elimdeki keskin buz parçasını sıkıyorum. Elimi kesiyor, sızlıyor avucum ama gözlerimi köpeklerden bir an olsun çekmiyorum. Ormandan bir adam çıkıyor. Aral... Bana doğru koşuyor. Kurtuldum. Aral geldi. Her şey yolunda.

O sırada Aral bir ıslık çalıyor yanıma koşarken. İçim titriyor korkuyla fakat köpeklerin hepsi oturuyor. Hırlamıyorlar artık bana. Aral'ınmış köpekler. Saldırmazlarmış ki bana.

"Lina," diyor temkinli bir şekilde yürürken yanıma.

İsmimi söylediğinde gülümsüyorum ona ama Aral'ın yüzünde bir korku ifadesi var. Anlamıyorum başta. Sonra ensemde başka birinin nefesini hissediyorum. Korkuyla sarsılıyor tüm bedenim. Çok korkuyorum. Sanki öleceğim.

Sol tarafımdan eldivenli bir el uzanıyor ileriye. Elinde altın bir joker kartı tutuyor. Tüm tüylerim diken diken oluyor. Parmaklarında ipler var, ucu bana bağlı olan. O elini havaya kaldırıyor, benim de sol elim havaya kalkıyor. Tıpkı bir kukla ve kuklacısı gibi...

Alin kucağımdan düşüyor. Alin değilmiş kucağımdaki, oyuncak bir bebekten ibaretmiş. Bacaklarımdaki gücü kaybederken iplerle ayakta duruyormuş gibi hissediyorum. Ağlayarak Aral'a bakıyorum. İçimde çok kötü bir his var.

Olacaklardan korkarak, "Git," diyorum ağlayarak ona. "Aral eve git!"

"Seni bırakmam," diyor kafasını iki yana sallayıp. Sol elinde tuttuğu tabancayı görüyorum. Dimdik karşımda duruyor. "Vazgeçmem senden."

"Aral git," diye yalvarıyorum vücudumun konrtolünü tamamen kaybettiğimi hissederken. Aklımı kaybetmekten korkuyorum. Aral'ı unutmaktan korkuyorum. Sanki dilim uyuşuyor. Konuşma yetimi bile alıyor sanki kuklacım elimden. "Ne olur... Eve git," diyebiliyorum zorlukla.

"Sensiz gitmiyorum!" diye kızıyor bana.

O sırada elindeki tabancayı sıktığını görüyorum. Vücudum tam o anda benden bağımsız hareket ediyor, Aral'a koşuyorum. Her şey bir anda oluyor. Aral'ın kuklacıya doğrulttuğu silah patlıyor, elimdeki buz parçasıysa Aral'ın

karnına giriyor. Buz kesen elim, Aral'ın kanıyla ısınıyor. Bir yakarış dökülüyor dudaklarımdan. İpleri kopmuş bir kukla gibi Aral'la birlikte yere yığılıyorum.

Zorlukla güç buluyorum, ağlayarak ellerimi karnına bastırıyorum.

"Aral," diyorum ağlayarak. "Özür dilerim. Aral ne olur ölme."

Gülümsüyor bana, kan içinde yerde yatarken. "Lina," diyor gözlerime bakarak. "Ev sensin."

Kara bulanmış zeminde ayak sesleri doluyor kulağıma o sırada. Biri eğiliyor kulağıma ve fısıldıyor: "Sen bir tilkisin Lina. İnin var ama evin yok senin."

Sıçrayarak uyandığımda ismimi tekrar ediyordu tanıdık bir ses. Gözlerimi etrafımda gezdirdim endişeyle fakat karanlıktan başka hiçbir şeyi seçemiyordum. *Neredeydim? Ne oluyordu?* En son nerede olduğumu hatırlayamıyorum. *Sakin ol Lina. Gördüklerin kâbustan ibaret.*

Ayağa kalkmaya çalıştım ama dengemi toplayamadım, bir kol tuttu beni. İrkildim, ben de onu tuttum.

"Benim," dedi tanıdık yumuşak sesi. "Aral."

Aral... Aral burada. Neden burada?

Gözlerim karanlığa alışamasa da yokladım karnını titreyen ellerimle.

"İyiyim," dedi güçlü kolları beni sarıp göğsüne yaslarken. "Yok bir şey. İyiyiz sevgilim," diye fısıldadı.

Sesi kulağıma çok yakından geliyordu. Ellerim göğsüne yaslı bir şekilde ona sokulurken nefesimi düzenlemeye çalıştım. Hem uykusuzluğun hem yeni uyanmış olmanın hem de kaygının verdiği kafa bulanıklığıyla düşünmekte zorlanıyordum. *Neredeydik? Ona mı gelmiştim gece? Birlikte uyumuştuk sanırım.*

"Aral," diye fısıldadım istemsizce.

"Buradayım sevgilim," diye fısıldadı nefesi artık kulağıma çarparken. Saçlarımda gezen parmaklarını hissettim. Saç diplerime kadar terlemiştim. "Buradasın, benimlesin. Her şey yolunda. İyiyiz."

"Gideyim ben," diye fısıldadım endişeyle. Ona zarar vermekten endişeliydim.

"Gitme," dedi beni daha sıkı sararken "Yeni geldin Lina. Yine terk etme beni."

Kalbim üzüntüyle kasıldı. Onu kastetmemiştim aslında ama kafamı toparlayamadığımdan düzgün ifade edemiyordum kendimi.

"Salona..." diye açıkladım. "Salona gideyim. Orada uyurum ben."

Her cümlenin ardından mola verip nefesleniyordum. Sarhoş gibiydim. Nefret ediyordum anksiyete denen bu illetten, zihnimi uyuşturuyordu. Neredeyse üç gündür hiç uyumamıştım ve kaygıdan ötürü sinirlerim perişan durumdaydı. Vücudum, uyumam için alarm veriyordu fakat uyumak istemiyordum. Gördüğüm kâbuslar beni daha çok yoruyordu.

"Gitme," diye fısıldadı yüzünü boynuma gömerken. "Çıkma kollarımın arasından. İyi gelmiyor mu sana da benimle kalmak?"

Geliyordu. Hem de çok... Ben de en az Aral kadar çaresiz ve yorgun hissediyordum. Ne kendimle ne de onunla savaşacak gücüm kalmamıştı artık. Buraya gelmemin de en büyük kanıtıydı bu. *Doğru... Annemle konuştum ben... Ben tilki değilim... Lina'yım... Sadece Lina...*

"Ben Lina'yım," diye fısıldadım yorgun bir sesle. Yüzümü yüzüne yasladım.

"Öylesin," dedi alnıma ufak bir öpücük bırakırken. "Benim Lina'msın."

Kafamı salladım yavaşça. *Aral'ın Lina'sıyım, evet...*

Ellerimi aramızdan çıkarıp kollarımı omuzlarına sardım ve kucağına yerleştim yavaşça. Boynuna sıkıca sarılırken başımı sol omzuna yasladım. Nefesimi düzene sokmaya, kaslarımı gevşetmeye çalıştım. Sıcak kolları, sıcak sesi, tanıdık kokusu endişelerimi dindirmeme en çok yardımcı olan unsurların başında geliyordu.

Gözlerimi araladım biraz daha sakinleşince. "Aral," diye fısıldadım ismini.

Boğazım kuruduğundan ismini söylerken bir sızı hissettim.

"Efendim güzelim," dedi saçlarımı okşarken. Gözlerim karanlığa alışmadığından birkaç kez kapatıp açtım gözlerimi.

Sol elimin parmaklarıyla ensesindeki saçlarına dokundum. "Seni göremiyorum," diye fısıldadım. Bundan çok rahatsız olmuştum.

Uzanıp gece lambasını açtı. Oda turuncu loş bir ışıkla aydınlanırken daha iyi hissettim kendimi. Hafifçe geri çekilip yüzüne baktım. Loş ışık yüzüne düşmüş profilini aydınlatmıştı. Sol elimi omzundan kaldırıp parmaklarımın sırtıyla sağ yanağına dokundum.

"İyi misin?" diye sordum kafamı toplamaya çalışırken. "Bir şey yaptım mı sana?"

"İyiyim ben Lina," dedi buna ikna etmek istiyormuş gibi. "Hiçbir şey yapmadın bana sevgilim. Uyuyordun kollarımda, kâbus gördün sadece."

Kâbusu hatırlayınca ürperdim. "Öldün yine," diye fısıldadım burnum sızlarken. "Özür dilerim yaptığım şey için."

Sağ eli kalkıp kısa saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken yanağımı okşadı. Yumuşak, sevgi doluydu bakışları.

"Yaşıyorum ben," dedi gözlerime bakarak. "Ölmeyeceğim. Korkma."

Gözlerine bakamayıp yüzümü boynuna gömdüm ve sokuldum iyice ona. Derin derin nefesler aldım boynunda. "Seni çok özledim," diye mırıldandım.

Derin bir nefes aldı, iç çekti. "Bak ya," diye fısıldadı sıcak nefesi enseme dağılırken. Daha sıkı sararken kolları beni, onun da dudakları boynumdaydı. "Ben sensizliği yalnızca özlemekle ifade edemem Lina."

Yutkunamadım. Kollarımı daha sıkı sardım yalnızca. Boynunu öptüm ben de. Ne diyeceğimi bilemediğimden, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Dileme. Özür değil benim ihtiyacım olan."

Biliyorum Aral. Sen bir tek beni istiyorsun. Çok tuhaf geliyor ama gerçek bu, biliyorum. Ben de bir tek seni istiyorum.

"Geçmişe yanma, şimdimizi yakmamaya bak sevgilim," diye fısıldadı saçlarımı okşarken.

Kafamı sallayarak onayladım onu. Şimdimizi yakmak istemiyordum ben zaten. Onunla bir şimdim ve geleceğim olsun istiyordum.

Bir süre kucağında kaldım. Kaygıdan kaynaklanan uyuşukluğum yerini huzura ve sakinliğe bıraktı.

"Susadım," diye fısıldadım.

Boğazım kurumuştu. Su istiyordum ama kalkıp gitmeye hiç takatim yoktu. Aral'ı bırakasım da gelmiyordu. Keşke yanımızda su olsaydı tam şu an...

"Su getireyim mi sana?"

Ben gidip alırdım ama onu bırakmak istemiyordum şimdi. Biraz daha kalıp sonra su içmeye gidecektim. *Biraz daha kalayım böyle. Çok özledim Aral.*

Kafamı iki yana salladım. "Ben alırım," diye mırıldandım.

O sırada kıpırdadı yerinde. Sırtım yatağa yaslandı. Beni yatağa bırakıp kalkacağını anladığımdan memnuniyetsiz mırıltılar çıkardım. Alnıma ufak bir öpücük bıraktı ve kalktı yataktan.

"Geliyorum şimdi," dedi bana sırtını dönmeden önce.

Uzandığım yerden sırtını izledim. Sırtı gerçekten çok güzeldi. En çok da bana arkasını dönse bile gitmeden son kez bakışları güzeldi. Ondan

ayrılırken haklı sebeplerim olsa da ona söylediklerim ve kalbini istemeden kırmalarım için vicdan azabı çekiyordum şimdi için için. Bana dönemeyen sırtının her santimini öpmek, çok sevdiğime ikna etmek istiyordum onu. Aral, sevildiğini benim kadar hissedebiliyor muydu içinde? Bilmiyordum hiç. Hissetse her seferinde ona gelmeyeceğimi düşünür müydü? Düşünmezdi bence. Belki de yeterince ikna edemiyorum onu sevdiğime. Zaten çok da zamanımız olmadı ki göstermem için. *Özür dilerim Aral, senin suçun değil hiçbiri. Bu da benim suçum.*

Göğsümdeki sıkışma hissiyle derin bir nefes alarak doğruldum yatağında. Gördüğüm kâbustan ötürü epey terlemiştim. Duş almak istiyordum ama vücudumdaki tüm güç çekilmiş gibi hissediyordum. Tüm kemiklerim ağrıyordu.

Komodinin üzerindeki dijital saate kaydı gözlerim. Saat sabahın 06:33'ydü. Uyuyalı neredeyse iki saat kadar olmuştu yalnızca. İkimiz de günlerdir doğru düzgün uyumuyorduk ve şimdi istemeden yine Aral'ı uykusundan etmiştim. Başı ağrıyor muydu acaba? Ben ona susadığımı bile söylüyordum ama Aral kötüyse hissettiklerinden bahsetmiyordu hiç. Sevgisini dile getirmek konusunda hiç çekincesi yoktu ama kızgınlığında da acısında da sessizleşiyordu. Sessizlik bir ceza onun için. Ama yalnızca sebebi olana değil, kendisine de. *Kendini ayakta kalmaya zorladığından mı Aral? Yoksa alıştığından mı? O ruhsuz halimi beş sene önceki sana benzetmiştin. Şimdi ne kadar uzaksın o halinden sevgilim?*

Ellerimi yüzüme yaslayıp yüzümü ovuşturdum uykumu dağıtmak isteyerek. Uykum vardı ama tekrar uyumak istemiyordum. Uyurken daha çok yoruluyordu zihnim. Yorulmuştum gerçekten. Saçlarımı çektim hafif hafif. Ensemdeki uyuşukluk hissi dağılır gibi oluyordu saç diplerimi çekiştirince.

Kısa bir süre sonra Aral elinde büyük bir su şişesi ve bardakla döndü. Yanıma oturup bana bir bardak su verdi. Bardağı tutmak istediğimde ellerimdeki sinirlerin boşaldığını fark ettim.

"Tutamıyorum," diye mırıldandım. Bana uzattığı bardağı parmaklarım sarsa da güç bulup tutamıyordum. "Sinirlerim boşalmış galiba."

Sağ eli elimi avucu içine alıp ovdu yavaşça. "Geçer şimdi," dedi yumuşak bir sesle.

Dudaklarıma uzattı bardağı. İçim ezildi bu hareketinden ötürü. Dudaklarımı araladım. Bana su içirdi özenle. Bardaktaki suyu bitirdim.

"İster misin yine?"

Kafamı iki yana salladım. "Teşekkür ederim."

"Etme güzel bebeğim," derken bana doğru eğildi.

Bardağı komodine bırakırken sağ gözüme yasladı dudaklarını. İç çekerek ona yasladım yüzümü. Sevgiyle doldu içim. Bana gerçekten bebek gibi hissettiriyordu. *Suikastçı olarak yetiştirilmiştim, tilki diye eğitilmiştim ama Aral için güzel bebek ve kızıl bir kediden ibarettim.*

Aral sol kolunu belime yasladı. Hafifçe geri çekilip kafamı geriye yatırdım yüzüne bakabilmek için. O da gözlerime baktı. Onu öpmeyi çok istiyordum ama cesaret edemiyordum bir türlü. İçimde ona karşı bir çekimserlik vardı.

"Terlemişsin," dedi, nazikçe yüzüme yapışan kısa saçlarımı kulağımın arkasına iterken. "Tişört giymek ister misin? Değiştirelim üzerini."

Kafamı salladım yavaşça. İyi olurdu gerçekten ama başka bir tişörtü değil onun üzerimdekini isterdim. *Onun gibi koksun, sıcacık olsun.*

Sağ elimi ovduğu için sol elimi kaldırdım havaya. "Üzerindekini istiyorum."

Bu söylediğim hafifçe gülümsetti onu. "Üzerimdekini istiyorsun tabii," diye mırıldandı bu olay artık aramızda bir gelenek haline geldiğinden.

Uyku mahmuru bir halde güzel yüzünü izlerken "Verecek misin?" diye sordum.

Gülümsemesi genişlerken dili dudaklarını ıslattı. Keşke benim dilim de dudaklarını ıslatabilseydi... Çok istiyordum tam şu an bunu yapmayı. Dudaklarını çok özlemiştim. Karnımda kıpırtılar gezindi bu düşüncemden ötürü.

Bana cevap vermeyip ellerini tişörtünün yakasına götürdü ve çıkardı. Tişörtü kollarından sıyırırken kasılıp gevşeyen omuzlarını izledim. Loş ışık odayı yeterince aydınlatıyordu ve çok güzel görünüyordu. Gerçekten her şeyiyle çok güzeldi. Yara izleri bile gölge düşüremiyordu güzelliğine. *Tek biri hariç...* O yara izini yok sayamayacaktım hiçbir zaman ama ondan da kaçmayacaktım. *Kendimi hiç affetmeyeceğim ama Aral'dan kaçmak istemiyorum.*

Tişörtünü çıkarıp dizlerine bıraktı usulca. Gümüş künyesi boynunda ışırken sol elimi uzatıp yara izine dokundum. Bu kez elimi tutup engel olmadı bana. İşaretparmağımı beş santimlik çizgi boyunca gezdirdim. Teni sıcacıktı. *Hep sıcaktı. Çok seviyordum bu yapısını.*

"Hani," diye mırıldandım kesik izine dokunurken içim sızlayarak. "Sözümüzü tutmazsak kesik atacaktık ve fazladan kesiklerimizi susmaya hak sayacaktık ya..."

Kafasını salladı hafifçe.

Gözlerimi yarasından çekemedim. "Bu iz elimdeki tüm kaçışları alır. O yüzden... Sen istediğin kadar sus bana Aral, ben hiç kızmam. Ama ben... Hep yanında kalayım mı? Yani eğer istiyorsan hâlâ benimle olmayı... Hiç kaçmam artık. Sorumluluğunu alır, yanında kalırım hep," diye mırıldandım. "İstersen yani," diye de ekledim.

Onun istemesiydi önemli olan. Her şeye rağmen istendiğime ikna olmayı her şeyden çok istiyordum.

"Sen istemez misin?" diye sordu bana ayak uyduran sesiyle. "Sen yanımda kalmak istemezsen istemem Lina. Mecburiyetlerin tesellisiyle avutulacak, onlara sığınacak yaşı çoktan geçtim. O yara izi için değil..." Sağ elimi tutup sol göğsüme yasladı avucumu. Gözlerine baktım o sırada. O da doğrudan gözlerime bakıyordu o an, içim titredi. "Buradaki yangın için kal." Tüylerim diken diken olurlarken avucumun altında atan kalbin ritmi benim kalbimin ritmiyle eşzamanlıydı. "Burada olmak istediğin için kal Lina."

Sol elim karnımdan bacağına düştü. Avucumu bacağına yaslayarak güç aldım ondan ve dudaklarına uzandım. Onu öpmeden hemen önce dudaklarının üstüne tüm kalbimle, "Çok istiyorum," diye fısıldadım. Belki de hayatımda ilk kez korkmadan dile getirdim bir isteğimi...

Dudaklarım dudaklarına yaslandığı saniye gözlerim kapandı, sevgiyle öptüm onu. Güçlü kolları etrafımı sardı sıkıca. Aral, beni özlemle derinden öperken sol eli enseme yerleşmişti. Sağ kolu belime sarılıp beni kendine çekti, ona daha yakın olmamı ister gibiydi. Ben de ona daha yakın olmak isteyerek dizlerimin üzerinde kalktım ve ona yaklaştım. Göğsüm göğsüne yaslanırken kollarımı omuzlarına sardım. Kalbim dudaklarımda atıyordu ve Aral'ı öpmek yetmiyordu. Onu göğüs kafesimde yaşatmak istiyordum. İçimde bir Aral büyütmek istiyordum sonsuza kadar.

Birbirimizi uzun uzun öpüp ağırlaşan nefeslerimizle dudaklarımız birkaç santim ayrıldığında Aral'ın dudakları yanağımdan boynuma ilerledi usulca. Ensesindeki sol elim saçları arasına karışırken başımı omzuma yatırarak yer açtım ona istemsizce.

"Alma bir daha bunu benden," diye fısıldadı tenime boğuk sesiyle.

Sesi, nefesi ve öpüşleri karnımda kıpırtılara yol açıyordu. Yutkundum. Çıplak sırtını okşadım, hâlâ pansuman bandıyla kapalı olan omzunu öptü dudaklarım. "Almam," diye fısıldadım.

Elleri *sweat*'imin altından belime yaslanmıştı sıkıca, tenimi kavuruyordu sıcaklıkları. Boynumu *sweat*'imin izin verdiği ölçüde öpebilirken, "Üzerini değiştirecek misin?" diye sordu.

Omzuna ve boynuna öpücükler bırakırken, "Hıhım," diye mırıldandım.

Elleri önce tenimde yukarı doğru çıktığında kesik bir nefes alarak iç çektim. Ardından *sweat*'imin alt kısmından tutup yukarı sıyırdı. Üzerimden çıkarabilmesi için kollarımı kaldırmak zorunda kaldım. Kapüşonluyu altına giydiğim uzun kolluyla birlikte üzerimden çıkardığında sporcu sutyenimle kalmıştım. Karnım kasılırken kollarım tekrar omuzlarına sarıldı yavaşça. Göz göze geldiğimiz an sanki benim içimdeki o titreme onda da olmuş gibiydi. İkimiz de sessizce iç çektik. Yüzümü yüzüne yaslarken Aral burnunu tenime sürttü. Yutkundum. Boynuma birkaç öpücük bırakırken sol gözünün hemen yanındaki benini öptüm sevgiyle. O sırada o da tam dudakları hizasına gelen göğsümün ortasını öptü iç çekerek.

"Burası evim," diye fısıldadı tenime. "Çevirme beni kapından bir daha."

Yutkunamadım bu kez. İçim titredi. *İki göğsümün arası, tam ortası, bir Aral noktası.*

İçimde bir sevgi çağladı o an. Beni de önüne kattı ve engel olmadım kendime. Hafifçe geri çekilirken yüzünü ellerimin arasına aldım. Aral da kafasını hafifçe geriye yatırarak baktı gözlerimin içine.

"Aral noktası," diye mırıldandım onun bana yaptığı gibi başparmağımla kaşını okşarken.

Kafasını salladı, yutkundu gözlerime bakarken. "Kalp gibi..."

Öyleydi. Aral, aşk gibiydi. Kalp gibiydi. Ev gibiydi. Tüm gibilerim israftan ibaretti.

"Ben sana çok âşığım Aral," diye itiraf ettim, içimde tutamayarak. "Çok seviyorum seni. Ne kadar hissettirebiliyorum bilmiyorum ama çok seviyorum."

Aral'ın bakışları değişti. Bana hep güzel bakardı hep içi giderdi ama bu seferki bambaşkaydı. Çok başkaydı. Odasını aydınlatan ışıktan daha parlaktı, içimi ısıttı. Bana hep böyle baksın istedim.

Kolları beni kendine daha çok çekerken yüzlerimiz arasında santimler vardı. "Divaneyim sana Lina," dedi. Sıcak nefesi yüzüme dağılırken dudakları dudaklarıma dokunuyordu artık. "Akıl bırakmadı senin aşkın bende."

Kalbim dudaklarımda atarken aramızdaki milimetreyi ben kapattım yine. Daha sakin ama daha tutkulu öptü bu kez beni. Sıcak dili, dilime dokunduğunda ufak bir inilti kaçtı dudaklarımdan. Belimden bir ürperti yükseldi. Altdudağımı emerek ayrıldı benden, yutkundu. Gözlerime baktığında yüzümdeki afallamış ifade gülümsetti onu. *Aklımı aldığı için memnun olmuştu ahlaksız adam.* Uzanıp gülümsemesine ufak bir öpücük bırakıp kollarımı boynuna sardım, yüzümü boynuna gömdüm. Sarıldık birbirimize bir süre.

"Uyku akıyor gözlerinden," dedi dalgın dalgın yüzünü izlediğim sırada.

"Aklımı aldığından öyle," diye üste çıkmaya çalıştım. "Uykum yok."

Uyursam Aral yine ölürdü. Uyursam daha çok sabah olurdu ve sabahlar hep açıklamalara gebe kalırdı, onlar gece gibi örtmezdi hiç sırlarımızı.

Yüz ifademden her şeyi anlamış gibi baktı bana bir an. "Bak ya," dedi burnunu tenime sürterken sevimli sevimli. "Benim var ama," diye mırıldandı. "Uyu benimle."

Saçlarını okşarken, "Üzgünüm," diye mırıldandım. "Seni de uyandırdım."

"İyi ki beni uyandırabiliyorsun Lina," dedi yumuşak bir sesle. "Hiç şikâyetçi değilim ben, beni uyandırışlarından. Benim derdim sebepleriyle daha çok."

Benim de kâbuslarımla ve sebebiyle çok büyük dertlerim vardı. Derin bir nefes aldı tenimden. Sonra da uzaklaştı hafifçe.

"Hem sen gözlerime bakarak bana âşık olduğunu, beni çok sevdiğini söylerken nasıl şikâyet edeyim ben Lina, beni uyandırdın diye?"

Gözlerimi kaçırdım. Öyle gözlerine bakarak insanın yüzüne de vurulmazdı söyledikleri, ayıptı. Hiç ayarı yoktu bu adamın gerçekten. Dilim dudaklarımı ıslattı, dudağımı ısırdım hafifçe. Sonra dik dik baktım gardıroptaki yansımasına.

"Fırsatçı adam," diye mırıldandım huysuzluk ederek.

Çıkardığı tişörtünü eline aldı. Göz göze geldik o sırada. Burnundan güldü bu söylediğime. "Üç senedir duymak istediğim şeyi duyduğuma sevindiğim için neden fırsatçı oluyorum?"

Kalbime kırıklar battı. Aral bunu atlatmış gibi konuşuyordu ama içinde yara olduğunu biliyordum en az benim kadar.

"Üç sene..." diye mırıldandım. "Üzgünüm beklettiğim için."

Gülümsedi bana her şey yolunda, der gibi. "Az önce gözlerime bakarak itiraf ettin ya," dedi gülümsemesi sıcacık olurken, "her saniyesi değdi Lina."

O kadar mı önemliydi ona âşık olduğumu açık açık söylemem? Daha önce Aral, aşk gibi, dememiş miydim hiç? Aşk gibiydi işte. Gibi fazla mı gelmişti? Kıyamamdı. Bilsem daha önce söylerdim Aral.

"Ayrıca üç sene değil. Üç yıl üç ay on dört gün on bir saat yedi dakika oldu bugün."

"Saydın mı hepsini? Yoksa az önce mi hesapladın?"

"Saydım," dedi gözlerime bakarak. "Bir alışkanlık bende. Biliyorsun."

Biliyordum. Bir daha dakika saydırma bana, demişti. Saydırmam, demiştim. Tutamadım sözümü yine.

"Ayrı kalmazsak bırakır mısın saymayı?"

Gülümsedi bu söylediğime. Sol eli yanağımı okşadı. "Saymayayım mı?"

"Sayma."

"Saydırma o zaman bana."

Kafamı salladım. "Bu sefer gerçekten saydırmayacağım. Söz."

Kafasını salladı. Dudaklarını sol gözüme yasladı. "Öyle yap sevgilim."

Ardından benden uzaklaştı epeyce. Elindeki tişörtünü başımdan geçirip giydirdi bana küçük bir çocukmuşum gibi. Saçlarım kısa olsa da tişörtün içinden çıkardı. O benimle ilgilenirken benim ilgim de ondaydı tamamen.

"Sen üstünü giyecek misin?" diye sordum merakla.

Yüzünde alaylı bir gülümseme oldu. "Giymeyeyim mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kaşlarımı çattım hafiften. "Bilmem... Sen bilirsin. Bana ne sonuçta," diye mırıldandım parmaklarım künyesinin çelik metaline dokunurken.

"Tabii," diye mırıldandı.

Umursamadım imasını. *Ne münasebetti, bir şey mi demiştik? Sormuştuk alt tarafı. Bana ne yararı vardı görüntüden başka? Bir baklava bile ikram etmiyordu zaten. Yazıklar olsundu gerçekten. İnsanlık bitmişti.*

Künyesini parmaklarım arasına aldım yavaşça. "Biri benim değil mi hâlâ?"

Kafasını salladı. "Biri daima senin."

Gözlerine baktım. "Bir tek benim ama değil mi?"

Gülümsedi hafifçe. "Bir tek senin."

Kafamı salladım. "Evet bir tek benim," diye onayladım onu.

"İstiyor musun hâlâ?"

Yutkundum. "İstiyorum," diye mırıldandım gözlerine bakarak. "Ama birazcık daha sende kalsın olur mu? Ben... Gerçekten hak ettiğime emin olunca alacağım senden."

Gözlerime bakarken iç çekti. Kafasını salladı sadece. Sonra kollarını etrafıma sarıp ağırlığını üzerime verdiğinde kendimi geriye bıraktım. Ben yatağa yaslanırken Aral üzerime uzandı. Koca cüssesiyle bacaklarımın arasına girmiş, ağırlığının çoğunu yatağa vermişti. Kolları üzerimdeydi yalnızca ve o kadar ağır değildi bu yüzden. Başını göğsüme yaslamıştı. Çok tatlıydı.

Çenesini kaldırıp bana baktı merakla. "Ağır mıyım?"

Kafamı iki yana salladım. "Değilsin."

"Uyuyayım mı böyle?" diye sordu ufak bir çocuk gibi.

Öyle sevimli geldi ki gülümsemeden edemedim. Yanağını okşadım. "Uyuyalım," diye onayladım onu.

Yanağını okşadığım elimi tutup avucuma bir öpücük bıraktı. Sonra da yanağına yasladı tekrar onu sevmemi ister gibi.

"İyi geceler sevgilim," diye mırıldandı gözlerini kapatıp kollarını iyice bana sararken.

Uzanıp saçlarını öptüm sevgiyle. "İyi geceler sevgilim," diye fısıldadım.

Uyandığımda hâlâ Aral'ın kollarındaydım ama artık karnımda yatıyor sayılmazdı. Yanımda uzanıyordu ve sol kolu üzerimdeydi. Yüzü bana dönük, dudakları omzuma yaslıydı. Yüzünü gördüğümde kalbim yaşadığını hatırlar gibi çarptı. Sağ elimi kaldırıp bir ihtiyaç gibi yüzüne uzattım. Parmaklarımın sırtıyla yanağını okşadım. Doğru kararı mı vermiştim emin değildim hâlâ ama Aral yerine karar vermeyecektim bir daha. En ufak düşüncemi bile anlatacaktım ona. Kaçtığım her şeyle yüzleşecektim ve kararı ona bırakacaktım. Benim tek başıma karar verebileceğim bir şey değildi bu artık. Annem bir noktada haklıydı. Sorunlu olan tek kişi ben değildim, Aral'ın da çok ciddi sorunları vardı. Ama kendisiyle ilgili değildi sorunları, içine doğduğu aileyle ilgiliydi ve bu kez o karar versin istiyordum.

Ona doğru döndüm yavaşça. Tahminimce öğleye geliyordu saat ve Aral'ın hâlâ uyuyor olması onunla uyuduğum süreç dahilinde nadir bir olaydı. Ben bundan daha geç saatlere kadar uyusam bile o hep erkenden uyanmış olurdu genelde. Muhtemelen vücudu birkaç gündür tuttuğu tempoya dayanamamıştı artık. Omzunda kurşun yarası, göğsünde bir gönül karası ve başında kızıl bir belası vardı. Yorulmakta haklıydı. Keşke ben onun için her şeyi taşıyor olabilseydim...

Ben acıya dayanaklıymışım Aral. Keşke seninkileri de versen bana... Ben taşırım senin için.

Yüzüne yaklaşıp yanağına hafif bir öpücük bıraktım. Derin bir uykuda olduğundan uyanmadı ve memnun oldum buna. Güzel yüzünü izledim. İçim gitti ona. Alin uyurken hissettiğim sevme, öpme isteği filizlendi içimde ona bakarken. Fakat engel oldum kendime, yapmadım. Uyuması lazımdı şimdi. Uykusuz kalmıştı epeydir. Başı da ağrıyordu muhtemelen ama söylemiyordu bana. Hiç şikâyet etmiyordu ve onun gibi bir adama dert olmak benim en büyük günahımdı belki de...

Bir süre sessizce Aral'ı izledim. Yüzünün her detayını, sırtındaki her bir beni ve izi ezber ettim. Tek bir çizik... Tek bir çizik bile eklenmesine izin vermeyecektim. Korktuğum kişi değilim Aral. Kukladan ibaret değilim. Yaptıklarım ve yapacaklarımın kararını ben veriyorsam eğer yalnızca, ellerimi kirletirim Aral. Beni korkutan kontrolsüzlüktü. Ama kontrol edemiyorlarsa beni gerçekten, her bir kararım benim seçimlerden ibaretse seni ve sevdiklerimizi korumak için her şeyi yaparım Aral. Senin ellerin temiz kalsın. Ben kirletirim ellerimi bizim için. Bir daha kanar görmeyeceğim seni. Ne içinden ne de dışından. Kanarken görmeyeceğim seni. Alin'i ve annemi bir daha ağlarken görmeyeceğim. Daha güçlü olacağım, kaçmayacağım hiçbir şeyden. Korkmayacağım. Söz. Olmamı istedikleri tilki olacak, evlerini ateşe vereceğim ve ben kazanacağım Aral. Kollarına mutlaka döneceğim çünkü senin kolların, benim kürkçü dükkânım. *Ev, sensin.*

Kendimi tutamadım, uzanıp sol gözünün hemen yanındaki benini öptüm yavaşça. Yanağını okşadım ve kolunu yavaşça kaldırıp sıyrıldım yataktan. Üzerini örttüm, saçlarına dokundum sevgiyle. Gözlüğümü takıp arkamı döndüm. Sessizce banyoya yürüdüm.

Başım ve gözlerim ağrıyordu. Zira bu yüzden uyanmıştım. Elimi başımın üzerine koyup saç köklerimi çektim yavaş yavaş. Duş aldım. Ardından mutfağa geçtim. Dün ada tezgâha bıraktığım turuncu lalelerim ilişti

ilk gözüme. Uzanıp yaprağına dokundum. Biraz daha şeker versem belki daha iyi olurlardı. Birazcık daha yaşasınlar istiyordum. Aral onları daha iyi görsün istiyordum.

Derin bir nefes alarak saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim ve buzdolabına ilerledim. O bana hep kahvaltı hazırlıyordu. Bu kez de ben hazırlamak istiyordum. Onun bana yaptığı gibi ben de onu ellerimle doyurmak istiyordum. Aral'ın normalde ne ölçüde yediğini biliyordum az çok ama bu beş gün içinde onu sandviç yerken görmüştüm genellikle. Onun gibi iri cüsseli bir adam sandviçle doymazdı normalde ama Aral canı sıkkın olduğunda iştahını kaybeden insanlardandı. Ayakta kalabilecek kadar yiyordu. Öyle alışmış. Bana da öyle demişti hastanedeyken: *Gitmiyorsa boğazından zorla yutacaksın. Çilesi bitmez bu dünyanın, iki zeytinle de gün geçmez.*

İç çektim. Bu adamın her şeyi üzüyor beni. Hayatımda ilk kez kendi derdimden daha fazla dert ediyordum ailemden olmayan birinin derdini. Ve ilk kez biri ailemden daha yakın hissettiriyordu bana. *Aile olmak... Bir aile kurmak... Aral'la gerçek bir aile olmak istiyorum...*

Çok ses çıkarmamaya özen göstererek dolapta bulduğum malzemelerle güzel ve Aral'ın seveceği türden şeyler hazırlamaya koyuldum. Eskiden mutfakta çalıştığım için birçok tarif ve metot kazınmıştı aklıma. Büyük bir motivasyonla hiçbir efordan kaçınmadan, üşenmeden özenle kahvaltı hazırladım ona.

Mutfakta uğraşmak dikkat dağıtmak için iyi bir yöntemdi esasen. Belki de Deniz yemek yaparken stresinden arındığını keşfetmiş, bu yüzden aşçı olmak istemişti... Belki ben de tıbbı bırakıp aşçı olmalıydım... Tıp okumak bana göre değilmiş gibi hissetmeye başlamıştım.

Kötü şeyler düşünmekten kaçınarak Aral'a odaklandım tekrar. Onun hakkında düşünürken birkaç dakika kahve makinesinin önünde oyalandım. Makineyi anlamak için harcadığım bu birkaç dakikada makineye, onun sevdiği şekilde kahve yaptırmayı başardım.

Fakat evde ekmek olmadığını o sırada fark ettim. Aklıma ilk gelen Kürşat'ı arayıp rica etmek oldu ama evden çıkarken telefonumu yanıma almadığımı da tam olarak o an fark ettim. Telefonum, odamda kalmıştı.

Aral'ın telefonunun şifresini biliyordum, gidip kullanabilirdim ama kullanmak istemiyordum. Çünkü telefonunu açarsam merakıma yenik düşüp geçmişten kalan bizimle ya da benimle ilgili bir şey var mı diye galerisini ya da mesajlarını karıştırabilirdim. Bunu yapmayı da hiç tercih

etmezdim. Henüz masa hazır değilken Aral'ı da uyandırmak gelmiyordu içimden. Ben ekmek alana kadar uyumaya devam edebilirdi.

Son çare vestiyere ilerleyip montumu giydim sessizce. Yatak odasının kapısından Aral'ı kontrol ettim. Uyuyordu hâlâ. İç çektim istemsizce. Hemen gidip geleceğim için uyandırmama gerek yoktu. O uyanmadan gidip gelirdim.

Deniz'in bana verdiği anahtarları yanıma alarak sessizce çıktım evden. Asansörde, sofrada başka eksik var mı diye düşündüm. Aral simit seviyordu, simit de alabilirdim. Üçgen peynir de alırdım.

Çıkışa ilerlerken lobide oturmuş güvenlikle sohbet eden Kürşat'ı gördüm. Çay içiyorlardı karşılıklı. Ne zaman eve gidip geliyordu bilmiyordum ama ona ne zaman ihtiyacım olsa Kürşat orada oluyordu. Bu yüzden de inanılmaz bir güven veriyordu. Minnettardım ona da birçok şey için.

"Lina?" dedi beni gördüğü sırada. Ayaklanmıştı hemen, gözleri arkamda gezindi Aral'ı arar gibi. "Bir şey mi oldu? Nereye böyle?"

Sanırım gittiğimi düşünmüştü... Böyle düşündüğü için kızmadım ona. Sadece içerledim biraz hakkım olmadığı halde. Acaba Aral da uyanıp öyle sanır mıydı? Hiç düşünmemiştim o kısmını.

"Evde ekmek yoktu," diye açıkladım. "Ekmek alalım diyecektim."

"Arasaydın ya beni... Ben alırdım hemen," dedi rahatlamış bir ifadeyle. "Sen çık yukarı ben ne eksikse alır getiririm."

Aral'ın uyanıp yanlış anlaması ihtimali kadar Kürşat'a sipariş verme fikri de hiç hoşuma gitmiyordu. Üstelik parasını da ben ödemek istiyordum.

"Şurası değil mi zaten fırın?" diye parmağımla bir noktayı işaret ettim. "Yürüyelim birlikte. Arabayı da çıkarma boşuna, yolumuz uzayacak. Tek yön burası hep."

Israr etmedi. Kafasını sallayarak onayladı beni. Güvenliğe eliyle selam verip yanıma düştü. Birlikte binadan çıkıp yakındaki fırına yürüdük.

"Aral uyuyor mu?" diye sordu Kürşat yumuşak bir sesle.

Kafamı salladım. "Evet. Uyandırmadım onu."

Kafasını salladı o da. "Uyanınca yüreğine inmesin?"

Gözlerimi ıslak asfaltta gezdirdim. Ben de ondan endişeliydim. Aral ona geleceğime bile ihtimal vermiyordu, beni göremezse *bir şey geldi aklına gitti,* diye düşünme ihtimali yüksekti.

"Telefonum yanımda değil, evde unutmuşum." Gözlerimi Kürşat'a çevirdim. "Sen mesaj atsan olur mu?"

Kürşat hafif bir tebessümle kafasını salladı. "Olur."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim ama telefonsuz çıkma dışarı bir daha."

Kafamı salladım. "Birden çıkınca evden," diye mırıldandım, "aklıma gelmedi telefon."

Kafasını salladı o da. "En azından olumlu yönde gelişiyor bu aniliklerin."

Aniliklerim... Aral'ın suçu değil benden şüphe etmek bu yüzden. Aslında o yapacağım şeyi tahmin ediyor ama ben hep aniden fikir değiştiriyorum. O yüzden ihtimallerinin yüzdesi benim karman çorman zihnimde bir mantık zeminine oturmuyordu.

O uyanmadan dönmek için hızlıca aldık her şeyi. Ücreti ben ödedim. Sonra hızlı adımlarla döndük rezidansa. Uyanınca beni evde görsün istiyordum. Mesajı görene kadar bile olsa gittim sansın istemiyordum.

Kürşat'la lobiye girdiğimizde gözlerimi ona çevirdim. "Sen de kahvaltı yapmak ister misin?" diye sordum ona.

Gülümsemesi genişledi bu soruma karşılık. "Yok ben yedim. Size afiyet olsun."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Teşekkürler eşlik ettiğin için."

Rica etmedi bana. Gülümsedi yalnızca. Ona buruk bir tebessümle bakıp yukarı çıktım hemen. Deniz'in anahtarları ile kapıyı açtım sessizce.

Başımı içeri uzatıp evi dinledim birkaç saniye. Ev sessizdi. Aral uyanmamıştı hâlâ belli ki. Omuzlarım gevşedi. Memnun oldum uyanmamış olmasına. Üzerimi çıkarıp ekmekleri ve simitleri mutfağa taşıdım.

Peynirleri sofraya koydum, sıra ekmeği ve simiti doğramaya geldiğinde bir süre ekmeğe baktım. Ekmeği ve simiti koparıp da yiyebilirdik elbette. Fakat bir bıçağı tutarsam kontrolümü kaybedeceğim düşüncesini kafamın içinde pekiştirmek istemiyordum hiç. Bıçaklardan kaçmak istemiyordum. Ne zamana kadar kaçacaktım? Yemek yapmayacak, hiç meyve soymayacak mıydım hayatım boyunca?

"Sorun değil," diye mırıldandım ekmek bıçağına bakarken. "Ben Lina'yım. Sadece Lina." Uzanıp ekmek bıçağını kavradım. "Ben istemezsem kimseye zarar vermem."

Öyleydim. Öyleydi.

Sıkıca tuttuğum bıçakla ekmeği dilimlemeye başladım. Simitleri de dörde bölüp ada tezgâhın üzerine bıraktım. Soframa baktım alıcı gözüyle. Bence fena değildi. Güzel olmuştu. Aral hepsini yemek zorundaydı. Gülümsedim bu düşünceme.

Derin bir nefes alıp Aral'ı uyandırmak üzere odasına gittim. Aral'ın bu kadar uyumasına şaşkındım ama aynı zamanda da memnundum bu durumdan. Ona uyku tatlı geliyorsa eğer çok gevşediğinden, kafası rahat ettiğindendi. Hem sebebi hem de sonucu olmak tuhaf bir histi.

Odasına girdiğimde hâlâ yüzüstü uyuyordu. Hiç kıpırdamamıştı neredeyse. Yüzünde hâlâ o güzel ifade vardı ve gözlerinde hiç hareket yoktu. Derin uykudaydı hâlâ. Onu uyandırmak gelmiyordu hiç içimden.

Saati merak ederek gözlerimi komodine çevirdim. Saat henüz 11:37'ydi ve telefonu titreyerek ekranını aydınlattı o sırada. Bir mesaj gelmişti. Yiğit'tendi. Ekran aydınlanınca Yiğit'in onu iki kez aradığına dair cevapsız arama bildirimi düştüğünü de gördüm.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Dün tüm işi Aral'a yıkıp gittikten sonra benim bıraktığım işe devam etmişti muhtemelen. Peşimden gelmemesinin sebebi yalnızca beni yalnız bırakmak istemesi değil bana karşı çıkabileceği bir şey bulmak istemesiydi muhtemelen. Yiğit çekip gittiğimi öğrenmişse bana gösterdiği müsamahayı da kaybetmiş olabilirdim. Belki de birlikte kasetleri de izlemişlerdi...

İçim sıkıldı yine. *Ne çok soru ve sorun vardı hayatımızda bir türlü çözemediğimiz...*

Yatağa yavaşça oturup elimi yüzüne uzattım ve yanağına dokundum. Biraz daha uyumasını istiyordum ama Yiğit onu aradığına göre önemli bir şeyler vardı ve gitmemiz lazımdı. En azından kahvaltı yapmaya ve beni dinlemeye vakti olsun istiyordum. Bu yüzden ne yazık ki uyanması lazımdı.

Yanağındaki elimin varlığını daha çok belli etmek istercesine yüzünü çekinmeden okşamaya başladım. Başparmağım sol gözünü okşayıp saçları arasına katılırken derin bir nefes aldı. Kaşları çatıldı önce, yutkundu, başının konumunu değiştirdi hafifçe. Dudaklarını okşadığım sırada gözleri aralandı. Parmağıma ufak bir öpücük bırakırken sırtüstü dönmek üzere hareketlendi.

"Günaydın," dedi tanıdık pürüzlü sesi. Bu sesine bayılıyordum.

Sırtüstü dönüşünü izlerken "Günaydın," dedim ben de.

Gözleri kısa bir süreliğine cama çevrilip sonra bana döndü tekrar. "Saat kaç?"

"On ikiye geliyor neredeyse," diye yanıtladım onu.

Kaşları çatıldı hafiften. "Olmuş mu o kadar?" diye sorarken uykusu henüz dağılmamış olsa da doğruldu yatakta. Sol eli yüzünü sıvazladı. "Sen ne zaman uyandın? Keşke beni de uyandırsaydın..."

Baş ağrımdan ötürü uyandığım detayını vermedim. "Ben kahvaltıyı hazırlayana kadar uyu istedim," diye mırıldandım.

Dudaklarında tatlı bir gülümseme peyda olurken elini dizlerimin hemen önüne yaslayarak üzerime eğildi, diğer eli yanağıma dokundu. "Kahvaltı mı hazırladın?"

Kafamı salladım. Dudaklarındaki gülümseme genişlerken yüzüme eğildi iyice. "Hım," diye mırıldandı memnun bir sesle. Burnunu yanağıma sürterek bana sırnaşırken gözlerimi kapattım iradesizce. Mırıltılar çıkararak yüzüme varla yok arası öpücükler bıraktı ve boynuma gömdü yüzünü.

"Seni yesem olmaz mı?" diye sordu dudakları boynuma çarparken.

Ben de onu yiyebileceksem olurdu.

"Ne münasebet?" diye sordum parmaklarım saçları arasında dolaşırken.

Güçlü kolları belime sarılıp iyice kendine çekti beni. Boynumu öptü. "Çok münasebet sevgilim."

İçim titredi. Her sevgilim, deyişinde böyle iç çekeceksem işim vardı. Bir şey diyemedim.

Uyuyakaldığını düşündüğüm kadar bir süre öylece sarıldı bana. Sol elimin parmakları saçlarını okşarken sağ elim, tutunduğum sırtını okşuyordu. Sırtı gerçekten çok güzeldi.

"Uyudun mu?" diye sordum ona artık gerçekten şüpheye düşerken.

"Uyumak istiyorum," diye mırıldandı. "Kaç gündür evde değildim, uyuyamadım."

Ev, derken beni kastettiğini bilmek kalbime çok tuhaf şeyler yapıyordu.

"Bu gece de nasıl istersen öyle uyuruz," diye bir öneride bulundum.

Başını kaldırıp benimle yüz yüze geldi. "Nasıl istersem mi?" diye sordu dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Nasıl istersen," diye onayladım onu.

"Sen bana çok mu âşıksın?" dedi pat diye.

Kaşlarımı çattım. Gözlerimi kaçırdım. İyi ki itiraf etmiştik, hep böyle dan diye soracak mıydı bunu bana?

"Cevap vermeyecek misiniz hanımefendi?"

"Öyleyim," diye mırıldandım ağzımın içinde.

"Rüyada mıyım acaba?" diye mırıldandı. "Önce beklemediğim anda bana geliyorsun, benimle uyuyorsun, beni öpüp bana âşık olduğunu söylüyorsun sonra da kalkıp bana kahvaltı hazırlıyorsun," diye sıraladı bunlar ona gerçek gelmiyormuş gibi.

Normalde huysuzluk yapıp inkâr ederdim ama şu an hissettiğim tek şey bunların Aral'a bir rüya gibi gelmesinin hüznüydü. Çünkü tüm bu söylediklerini Aral yapsa onun için normalden ibaret olurdu ama ben yapınca Aral'a rüya gibi geliyordu. Suç bendeydi tamamen.

Gözlerimi gözlerine diktim. "Gerçek ama." Ellerimi yüzüne yasladım. "Aramızdaki her şey gibi..."

Gözlerindeki o memnun ifade göğsümü kabarttı. İyi konuşuyordum galiba ben de arada sırada.

Dili dudaklarını ıslattı. Beni onaylarcasına kafasını salladı hafifçe. "Aramızdaki her şey gibi," diye tekrar etti ona söylediğimi. "Cesaretin geri gelmiş," dedi sonra.

Yutkundum bu ruh hali tahlili karşısında. Beni bu kadar çözebilmiş olması, cümlelerinden ve bakışlarımdan beni bu kadar iyi analiz edebilmesi inanılmazdı. Safi yeteneği vardı insanları analiz etmekte.

"Ben edemedim ama biri seni sen olduğuna ikna etmiş," diye devam ederken ensemdeki tüylerim diken dikendi. "Annenle mi konuştun?"

Beni ezbere biliyordu resmen ve biri tarafından bu kadar bilinmenin ezici değil hafifletici olacağını bir tek Aral'la tadıyordum.

Kafamı salladım. Dudaklarımı aralayacaktım ki o ufak aralığa Aral'ın dudakları yerleşti. Ufak bir öpücük bırakarak dudaklarıma sus payı verdi. "Önce kahvaltı yapalım," dedi dudakları dudaklarıma hâlâ çarparken. "Sonra konuşalım. Tatlıyı da sona saklayalım."

Tatlıdan kastı neydi? Ben miydim? Ya da baklava gibi miydi mesela? *Aklın nereye gitti Lina yine senin?*

"Tatlı yiyelim tatlı konuşalım," diye mırıldandım onu onaylarken.

O da beni onayladı. Aral'la yakın olunca sarhoş gibi hissetmem normal miydi acaba? Bence büyü vardı kollarında. Kadınları kendine âşık ediyor, mest ediyor, onları hipnotize ediyordu. Kötü adam...

"Öyle yapalım," diye onayladı beni tatlı tatlı.

"Hıhım," diye mırıldandım. Onunla böyle konuşmayı çok seviyordum. "Bir baklava falan."

Dişleri göründü o sırada. Güldü yine. Çok güzel gülüyordu ama niye gülüyordu? Gerçekten bana hiç baklava ikram etmeyecek miydi? Göz hakkı diye bir şey vardı. Pesti gerçekten.

Yanağımı sıktı. "Sen çok yaramaz bir kedisin."

Kaşlarımı çattım huysuz bir ifadeyle. "Değilim gayet."

"Aklın fikrin baklavada."

Omuz silktim huysuzca. "Hiç de değil," diye karşı çıktım. "Yedik sanki baklavanı. Baklava mı yok piyasada? İlla Aral'lı yiyecek değiliz."

Son cümlem kaşlarını çatmasına sebep olunca fazla ileri gittiğimi fark ederek hemen yan yola saptım.

"Sonuçta fındıklı fıstıklı gibi seçenekler de mevcut."

Alayla gülümsedi yan çizişime. "Yedim ben de."

Kafamı salladım. "Ben yemedim ama... Vermedin."

Altdudağını ısırarak beni aniden yatağına yatırdığında dudaklarımdan istemsizce bir kıkırtı kaçtı. Ellerini iki yanıma yaslayarak üzerime eğildiğinde gözlerindeki bakışlar karnımda kıpırtılara sebebiyet verdi. Boynunda salınan künyesi, güzel teni ve koyu bakışlarıyla derin bir nefes alma sebebiydi.

"Lina." İsmimi söylerken öyle bir ses tonu kullanmıştı ki karnım kasıldı.

"Hım," diye mırıldandım heyecan kanıma karışırken azar azar.

"Söylediklerinin arkasından duruyor musun yoksa kaçak mı dövüşüyorsun benimle?"

Ağzımın kuruduğunu hissettim. Gözlerine baktım doğrudan. "Seninle gerçekten sevişmek isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"

Bakışları derinlik kazandı. Dipsiz bir kuyu gibiydi. "İstiyor musun gerçekten?"

"İstiyorum," dedim doğrudan.

Şakaya vuruyordum ama onu istediğim gerçeğini inkâr edemezdim. Bazı öpüşleri ve dokunuşları karnımda sancılara sebep oluyordu. Kişilik bozukluğum vardı benim, sebebi büyütülme biçimimdi muhtemelen. Bu yüzden normalde cinsel arzular hisseden biri değilim fakat Aral farklıydı. O da bunun farkındaydı. Ve ben de Aral için istediğini dile getirmenin ne kadar önemli olduğunun farkındaydım.

Elimi uzatıp yanağına dokundum. "Sen istiyor musun?"

Gülümsedi bu söylediğime. O gülümseme karnımda bir kasılmaya daha sebep oldu. Doğrulduğunda elim göğsünden karın kaslarına doğru kaydı. Bacaklarım arasında dizlerinin üzerinde dururken sağ elim karnına yaslıydı. Gerilen teninde adonisleri çok şekilli ve belirgindi. Harika bir vücudu vardı gerçekten.

Sol eli uzanıp çenemi kavradı nazikçe ve yüzüne bakmam için kaldırdı. "Gözlerime bak," dedi otoriter bir sesle. "Barıştığımız günün sabahı sevişmeyeceğiz sevgilim." Netti sesi. Sağ kolu belime sarılıp beni de

doğrulttu. Yüzüme yaklaştı. Sol gözümden öptü beni ve uzaklaşmadı. "Aramız iyiyken, bana için gidiyorken, için benim için yanıyorken ve bunu öpmelerle bile söndüremiyorken bana geldiğinde ne istiyorsan yaparız."

İçim titredi. Yutkunamadım. Bunu ceza olarak düşünmüyordu ama yine de ondan ayrıldığım için makul bir ceza olduğunu hissettim, mantığını anlıyordum. Aral ilişkimizi çok ciddiye alıyordu ve sevişerek barışan insanlardan belli ki hiç de hazzetmiyordu. Ben de etmezdim. Aramızdaki şey tensel çekim değildi çünkü. Öpmeler, sevmeler yetmiyordu çünkü bize.

"Ne istiyorsam mı?" diye sordum yüzümü yüzüne yaslarken.

Gülümsedi bana. "Ne istiyorsan."

"Tamam o zaman," diye kabul ettim. O günün çok uzakta olduğunu sanmıyordum hiç.

"Uslu kedi," diye mırıldanıp yanağımı öptü ve kalktı yataktan.

Bana arkasını dönüp banyoya yürürken arkasından izledim onu ve derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Resmen hipnoz ediyordu adam beni. İmdattı. Polisti.

Ben de yatağından kalkıp telefonunu da yanıma alarak çıktım odasından. Mutfağa ilerledim. Çayın altını kapattım. İkimize çay doldururken Aral üzerine siyah bir tişört giymiş halde geldi. Yazık olmuştu. En azından manzaraya bakabiliyordum.

Aral ona hazırladığım sofraya bakarak karşımdaki yüksek sandalyeyi çekip oturdu.

Çayını önüne bıraktığımda elimi tutup üzerine bir öpücük bıraktı. "Harika görünüyor, eline sağlık sevgilim."

İçim sıcacık olurken dudaklarımda bir gülümsemeyle, "Afiyet olsun," diye mırıldandım.

Karşılıklı oturup sanki son beş gün hiç yaşanmamış gibi sohbet eşliğinde kahvaltı ettik. Canımı sıkan hiçbir konuyu açmadı ya da açacak hiçbir söylemde bulunmadı. Aksine öyle yerlerden öyle konular açtı ki sohbet ettikçe içim açıldı. Güldürdü beni her şeye rağmen ve kendine daha çok âşık etti. Çok seviyordum onu gerçekten. Onca şeye rağmen benimle gülümseyerek sohbet edebiliyordu. *Ben hak etmiyordum onu. Gerçekten...*

Kahvaltının sonuna gelirken ona yaptığım filtre kahveyi bir kupaya doldurdum, kendime de bitki çayı alarak yanına oturdum. Üşüyen

ellerimi bardağımın etrafına sararken düşünceliydim. Onunla konuşmaya nereden başlamam gerektiğini bilemiyordum.

"Teşekkür ederim kahve için."

Onun bana yaptığı gibi ben de ona rica etmedim. "Afiyet olsun," diye mırıldandım.

"Bu çiçekler," dedi ada tezgâhın üzerindeki turuncu laleleri kastederek. Sağ eli uzanıp yapraklarına dokundu. "Sana aldıklarım mı?"

Kafamı salladım. "Tekrar canlandırmaya çalıştım. Turuncu lale mutluluk anlamına geliyor. Ben sana ölüm çiçeği getirmiştim."

Gözlerini bana çevirdi. Gülümsemeye çalıştım. "Ben de bu kez mutluluk getirmek istedim... Biraz daha yaşasınlar istedim."

Sol kolu belime sarıldı, beni kendine çekip alnıma bir öpücük bıraktı. Parmakları saçlarımda gezindi. "Bana verebileceğin en güzel çiçek kendinsin."

Kalbim titredi. Ona sokulup yanağımı göğsüne yasladım. Saçlarımdan öptü beni. Kahvesini içerken bana nasıl olduğumu sorup ufaktan nabzımı yokladı. Sonra da kahvesini benden önce bitirip sofrayı toplamaya başladı. Ona yardım etmek için kalktım ben de. Ona yardım ederken beni belimden yakaladı. Ayaklarım yerden kesildi. Kendimi tezgâha otururken buldum bir anda. Kupamı da alıp elime tutuşturdu.

"Soğutmadan iç çayını, ben hallediyorum," dedi yanağımı hafifçe sıkıp işine dönerken.

Kalbimde bir sıcaklıkla tezgâhta otururken onun sofrayı toplamasını izledim. Çok tuhaf bir histi bu. Üzerinde eşofmanlarıyla soframızı topluyordu. Benim de üzerimde onun tişörtü vardı. Evli olsaydık da sanırım buna benzer bir görüntü çizerdik yine. *Konu neden evliliğe gelip duruyordu? Evlilik fikrini Aral resmen kafama işlemişti. Anneme bile sormuştum. Aklım neredeydi acaba?*

Her şeyi kaldırıp boşalan bardağımı da makineye attı. Ardından kolunu belime sarıp beni indirdi tezgâhtan. Beni önüne katıp banyoya götürdü. Dişlerimi fırçalamam için yeni bir diş fırçası verdi. Birlikte dişlerimizi fırçaladık, bu çok garipti. Ayrıca Aral'ın dişlerini fırçalayışının bu kadar karizmatik olması da hiç etik değildi.

Aral benden önce bitirdi yine işini. Ağzımı çalkalarken nazik eller hissettim saçlarımdan. Yüzüme dökülen saçlarımı toparladı. Her hareketi incelik doluydu. Nasır tutmuş ruhum için fazla yabancıydı.

Doğrulup fırçamı onun diş fırçasının yanına bıraktım. Fırçam onun fırçasına döndü. Nedense bu görüntü tuhaf hissettirdi bana. Fırçalarımızın böyle durmasının hoşuma gitmesi normal miydi? Kendimi bildim bileli ilk kez bu kadar sevgi dolu hissediyordum kendimi. İnsan bir kere kaybetmekle yüzleşince iki elle sarılıyordu her şeye.

Aral'ın beni izlediğini fark edince gözlerimi ona çevirdim. İlgiyle bana bakıyordu.

"Neden öyle bakıyorsun? Hoşuna mı gitti?"

Kafamı salladım, boşuna inkâr etmeye girişmedim. "Diş fırçalarken iki dakika bu kadar hızlı geçmezdi. Seninle yapınca her şey çok kısa sürüyor sanki."

Gözlerime bakarak derin bir nefes aldı. Dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Evlensek nasıl olur diye hayal etmeden duramıyorum ben de."

Tüylerim diken diken oldu. Ben de öyle düşünmüştüm hep. Ama Aral'la evlenmek uçuk bir hayal gibi geliyordu kulağıma.

Uzanıp sol elini tuttum. "Konuşalım mı?" diye sordum. Ona kendimi anlatmayı çok istiyordum.

İç çekti. Sağ eli saçlarımın uçlarına dokundu. Kafasını salladı. "Konuşalım bakalım... Evin yolunu hangi söz gösterdi, hangi yıldız aydınlattı yolunu merak etmiyor değilim ben de."

Karanlıkta bile parlayıp evin yolunu gösteren yıldızlar senin gözlerin Aral. Karabulutlar gezmesin hiç onlarda. Yolumu kaybediyorum ben.

Elimden tuttu, çıkardı bizi banyodan. Koltuklara ilerledik. Yan yana oturduk. Burada son oturduğumuzda dünyam başıma yıkılmıştı. Şimdi o dünyayı inşa etmek istediğimden buradaydım yine.

Bacaklarımı kendime çekip ona döndüm yavaşça. Bacaklarımı bacaklarına yasladım. Ellerime baktım nereden başlayacağımı bilemeyerek.

"Bir sıralamayla gitmene gerek yok," dedi Aral o sırada. "Aklına gelen ilk yerden başla, karışık bir sırayla gitsen de ben anlarım seni."

Boğazım düğümlendi. Sevgiyle gözlerimi ona çevirdim. "Özür dilerim seni kırdığım için," diyerek başladım söze. Gözlerinde buruk bir hüzün belirdi. Pişmanlık boynumdan çıkaramadığım, boynuma yer etmiş bir ilmekti. "Söylediklerim için de özür dilerim. Seni istemiyorum derken yalan söyledim."

"Biliyorum," diye onayladı beni. "Yine de söyleme bir daha."

Kafamı salladım boğazım düğüm düğüm olurken. Tırnaklarımı birbirlerine taktım. "Buraya geldim ama aslında hâlâ endişeliyim," diye itiraf ettim yorgun bir sesle. Kucağındaki eline diktim gözlerimi. "Bir ıslıkla kendimi kaybetmeyeceğime inanmak istiyorum."

O sırada Aral'ın sol eli belime sarılıp beni kendisine yaklaştırırken sağ eli, ellerimin savaşına son verdi. Ellerimin arasına girdi, elimi tuttu sıkıca. Ben de onun eline tutundum güç almak isteyerek. Kararımın doğru olduğuna inanmak istiyordum. Anneme inanmak istiyordum.

"Dün uyuyamadım," diye mırıldandım.

"Lina, Nilay..."

Lafını kestim başımı iki yana sallayarak. "Sana kızmadım. Kırılmadım da. Sadece... Hayatını kıskandım onun. Sonra da sana yıktım tüm işi ailemdeki diğer herkes gibi. Özür dilerim onun için de."

"Dileme," dedi kafasını iki yana sallarken. "Kolay değil yaşadıkların. Farkındayım, görüyorum seni Lina. Anlıyorum korkularını, hak da veriyorum." Sağ eli birkaç saniyeliğine elimi bırakıp yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına itti. "Sadece karar vermekte acele ediyorsun. Bu da korktuğundan, biliyorum. O yüzden kızamıyorum sana. Dün gece sakinleş diye yanına gelmedim. Yine beni geri çevirmenden çekindim."

Kalbim kırıldı öyle deyince ama haksız değildi. Ne yazık ki...

"Bitirdin mi dosyaları?" diye sordum eli tekrar elimi tutarken.

"Bitirdim," dedi usulca. "Haklı çıktım. Baban çaresiz bırakmamış seni."

Kafamı salladım. İsmim, çarem benim.

"Lina," diye mırıldandım. "Bu yüzden biri adımı söylediğinde farkındalığım artıyor gibi hissediyorum."

"Annen mi söyledi bunu sana?"

"Evet," diye onayladım onu. "Biraz konuştuk başta. Sonra babamın bana notlarını bıraktığını anlayınca daha açık konuştu benimle. Sen... Tilki değilsin, korkma, dedi." Yutkundum. "Babam, anneme hiç zarar vermemiş daha önce. Kötü söz bile söylememiş ona. Annem, senin Aral'a yaptığın, korkaklığından, dedi. O kadar korkuyormuşum ki savunmaya geçiyormuşum hemen ve istisnaymış bu aslında." Elini sıktım şansıma darılarak. "O istisnanın sen yanımdayken gerçekleşesi tutmuş."

"Geçmişe yanma Lina," dedi Aral yumuşak bir sesle. "Geçmişle savaşa giremez, kaderin yoluna duvar öremezsin."

Bir şey söylemedim. Yüzüm yoktu bu konuyu onunla tartışmaya. Sağ elinin parmaklarıyla oynadım.

"Annem seni seviyorsam eğer sana gelmemi söyledi... O, babamla evli Aral. Kiralık Tanrı denen, soytarı rütbesine sahip bir suikastçıyla evli. Ben de kızıyım onun. İkimizle de yaşamış ama hiç zarar görmemiş bizden. Hem bu ıslıklar başlarda kullanılıyormuş, çocukları alıştırmak için. Sonrası için değilmiş, annem öyle söyledi. İsmimi bir çıkış kapısı olarak kullanarak önlem almış babam yalnızca. İstemezsem yapmazmışım. Anneme güvenebilirim değil mi Aral? O yüzden geldim. Güveneyim değil mi?" Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Bir ıslık sesiyle kendimi kaybetmem... İstemeden kimseye zarar vermem... Değil mi Aral?"

Duymak istiyorum Aral. Ne olur, inandır beni. Nasıl düşündüğümü biliyorsun, mantığıma yatarsa kabul edeceğimi de biliyorsun. O yüzden annemi dinledim de geldim. Ne olur sen de ikna et beni.

Kafasını salladı Aral. "Sen yalnızca Lina'sın," dedi üstüne basa basa. Sol eli yanağımı okşayarak kulağımın arkasına itti saçımı. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp gözlerimin içine baktı. "Sana karşı kötülük bile kazanamaz sevgilim."

Tüylerim diken diken oldu. Bir insanın güvenini bu kadar derinden hissetmek inanılmaz güç verici bir şeydi ve tanıdıktı. Babam benimle ne zaman konuşsa bu hissi tadardım. Babamın bana ne kadar güvendiğini hatırlattı bu his. Babam hep güvenirdi bana. O tesiste bana dövüşmeyi öğretirken; beni eğitirken ve bilinçaltımdaki koşullanmayı söndürmeye çalışırken bizzat karşıma geçmiş, dövüşmüştü benimle. Elbette benden daha güçlüydü ama gardını almayışlarının sebebi bana olan güveniydi. Kalbimin en derinlerinde hissediyordum artık bunu.

"Yaptığım şey için kendimi asla affetmeyeceğim Aral. Bunu affetmemin bir yolu yok, hiçbir zaman değiştiremeyeceğim bu gerçeği. Geçmişe yanacağım, bu elimde değil ama şimdimi yakmayacağım bir daha. Söz. Utanmazca belki ama bana verdiğin ikinci şansı kullanmayı çok istiyorum, elimde değil."

Dudaklarında, duyduklarından ve gördüğü Lina'dan memnun olan hafif bir gülümse belirdi. İlgiyle dinledi beni. Devam ettim bu yüzden.

"Sevgilin olmak istiyorum Aral. Başka kimseyi sevme istiyorum. Kurmak istediğin aileyi benimle kur istiyorum. Seni hak etmek istiyorum..."

Gözlerime bakarak iç çekti. Alnımdan öptü beni yavaşça, sonra da kolları arasına aldı. *Kolları evimdi, beni hep kabul ederdi. Yine etti.*

Bedenim bir çark gibi onun kolları arasına yerleşirken kollarımı boynuna sardım. Ona daha çok sokuldum, bacaklarım bacaklarına yaslandı.

İçimi dökmeye, evimde devam ettim. "Yalnız kalmak istemiyorum bir daha," dedim yüzümü boynuna gömerken. "Alin'i büyürken görmek, seninle büyütmek istiyorum. Okula geri dönmek, doktor olmak istiyorum. Söz verdiğin gibi beni okula sen götür istiyorum. Benimle dünyadaki tüm bitkilerin çayını iç ve her şey bittiğinde bir kafede buluş benimle istiyorum. Her şeye sıfırdan başlamışız gibi, normal hayatlarımızda normal bir şekilde tanışmışız, kader bizi birbirimize getirmiş gibi olsun istiyorum. Sana ikinci değil üçüncü hatta dördüncü kez âşık olmuşum gibi olsun istiyorum. Seninle normal bir hayat istiyorum. Normal olmak istiyorum..."

Omzumu öptü. "Her şey istediğimiz gibi olacak, söz veriyorum Lina. Yapacağız hepsini." Sol eli saçlarımı okşadı. "Sen nasıl istiyorsan öyle kuracağız hayatımızı baştan."

"Birlikte yeniden kuralım dünyamı," diye mırıldandım dudaklarım omzuna yaslıyken.

"Kuracağız," diye onayladı beni. "Hatta kurmaya başladık bile. Temellerini atıyoruz seninle. Daha sağlamız daha bağlıyız birbirimize artık. Aramızda ne sır ne de yalan var. Çok daha güçlü olacağız. Kimsenin dünyanı bir daha yıkmasına izin vermem. Artık buradayım."

Kafamı salladım yavaşça. "Hep ol."

"Sen istediğin sürece ben hep yanında olacağım."

Her kelimesi daha da güvende hissettiriyordu bana. Birinin ihanetine hiç uğramamış olmanın verdiği güven duygusu insanı olduğundan çok daha güçlü kılıyordu. Çok daha güçlü olacaktım. Kendi seçimlerimden ibaretse hayatım ve Aral hep olacaksa yanımda istediğim hayat için her şeyi yapardım. Alin ve Aral her şeye değerdi. Onlarla hak ettiğimiz hayatı yaşamak için her şeyi yapardım.

Bir süre o şekilde kaldık. Sol kolu ondan uzaklaşmamı istemiyormuş gibi sıkıca tutuyordu beni. Kendime çektiğim bacaklarımı bacaklarına yaslamıştım. Ona dönük oturuyordum. Koltuğun sırtına yaslamıştım sağ kolumu, parmak uçlarım yanağına ve sol gözünün altındaki benime dokunuyordu. Aral dikkatle yüzümü izliyordu.

"Aramız iyi mi?" diye sordum merakla. "Affettin mi beni tamamen?"

Daha önce sevgili ve arkadaşlık anlamında ikili deneyimim olmadığından biri bana küsünce ya da kırılınca tam olarak affedildiğimi nasıl anlayacağımı bilmiyordum pek.

Aral hafifçe gülümsedi bana. "Bir öpücükle halledemeyeceğimiz derdimiz yok bizim seninle."

Hafifçe gülümsetti bu söylediği beni. "Öpeyim de," demiştim ki susmam. O şarkının sözlerini artık hiç sevmiyordum. Her cümlesi her kelimesi bizdik ve kemiklerimi kırıyordu.

Aral duraksayışımın sebebini anladı. "Öpersen geçer," dedi yüzü yüzüme yaklaşırken. "Dedim ya Lina... Bizim seninle öpünce geçmeyecek hiçbir derdimiz yok."

"Keşke her şey geçse," dedim sağ avucum yanağına yaslanırken.

"Her şey geçer sevgilim," dedi gözlerime bakarak. "Aşkın kalır... Yetmez mi?"

Tüm kalbimle ona çekilirken yüzlerimiz arasında birkaç santim vardı yalnızca. "Yeter," dedim içim giderek. "Her şey geçsin. Sen kal."

"Ben sende tutuklu kaldım," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine.

Kalbim yolunu kaybetti göğüskafesimin içinde. Dudaklarımızı ben birleştirdim. Sevgiyle öptük birbirimizi. Yavaş, kısa, saf sevgiden ibaret bir öpücüktü. Dudaklarını öptükten sonra yanağına da bir öpücük bıraktım.

İç çekti. "Evden çıkmak için tüm motivasyonumu kaybettim az önce," dedi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Sen böyle uysal bir kediyken seni eve mi kapatsam?"

Gülümsetti bu söylediği beni ama hüzünlü bir şeydi aslında dile getirdiği. Aral benim kadar yıpranıyordu ve evden çıkası gelmiyordu çoğu zaman belki de ama çıkmak zorundaydık. Gidip çözmek zorundaydık. Yüzleşmek ve devam etmek zorundaydık. Zorunlulukların beşiğinde doğmuşuz ikimiz de. Sevdiklerimiz aynı beşikte büyümesin diye savaş vermişiz.

Huysuz bir ifadeyle baktım ona. "Hiç de uysal kedi değilim gayet."

Gülümsemesi genişlerken burnunu tenime sürttü. "Öylesin şu an gayet," diye taklit etti beni.

Gülümsedim ona kendimi tutamayıp. O sırada bir titreşim sesi doldu kulaklarımıza. İkimiz de bakışlarımızı mutfağa çevirdik. Mutfağa bıraktığım telefonu çalıyordu.

"Yiğit aramıştı seni," diye mırıldandım. "İki kez..."

Kaşları hafifçe çatılırken kalkmak için yeltendiğinde ondan ayrılmak zorunda kaldım. Koltuktan kalkıp mutfağa ilerledi. Ekranına baktı. "Yiğit," diye bilgilendirdi beni ve cevapladı aramayı.

"Efendim... Sessizdeydi telefonum, duymamışım aradığını. Hayır görmedim, ne oldu?"

O sırada Yiğit ona her ne söylediyse Aral'ın kaşları çatıldı, gözlerine resmen bir öfke çöreklendi. Asaf'la ilgiliydi sanırım. Aral'ın bu boyutta nefretini kazanan kişilerden aklıma ilk gelen oydu.

"Nasıl istersen. Ama uyarmadı deme Lina'yı katarsa bu sefer kırarım o bacağını."

Asaf'tan bahsettiğine emindim artık. Göz göze geldiğimizde bana bakmak öfkesini körüklüyormuş gibi odağını başka bir noktaya verdi. Ayağa kalkıp yanına gittim yerimde oturamayarak. Ne olup bittiğini merak ediyordum. Özellikle de ben işi Aral'ın üzerine yıktıktan sonra ne olduğunu çok merak ediyordum.

"Yanımda," dedi gözleri bana çevrilirken. "Henüz konuşmadık."

Sanırım dün bir şey olmuştu. Aral, bir anlığına telefonunu kulağından indirip ekranına baktı, ardından tekrar kulağına yasladı. Saate bakmıştı sanırım.

"En fazla bir saate orada oluruz," deyip yine dikkatle karşı tarafı dinledi. "Tamam. Konuşuruz gelince. Eyvallah."

Telefonu kulağından indirip ada tezgâha bırakmadan önce kısaca bir şeye baktı. Dikkatle ve sessizce izledim onu.

Siyah gözleri bana çevrildiğinde bir açıklama beklediğimin bilincindeydi. Gözlerime bakarken sakin olmak ister gibi derin bir nefes çekti içine, yüksek sandalyeye ilişti yavaşça.

"Soysuzun biri benimle konuşmak istiyormuş," dedi buz gibi bir sesle.

Gerçekten bizimle dalga falan mı geçiyordu bu gerzek herif? Oyun mu oynuyordu aklınca?

"Neden?"

"Ecelini yanlış yerde aradığından muhtemelen."

"Bilerek yapıyor," dedim. Aral'ın da bunu bildiğinden şüphem yoktu zira ama hatırlatma gereği duyuyordum. Çünkü Aral'ın kontrolünü kaybetmesi gerçekten isteyeceğim son şeydi. Olmak istemediği bir adama dönüşmesini istemiyordum. "Hata yaptırmak için öfkelendiriyor seni. Muhtemelen insanları manipüle etmek için eğitilmiştir."

Kafasını salladı biliyorum, der gibi. Elbette biliyordu.

"Konuşacak mısın onunla gerçekten?" diye sordum bu kez.

Dili dudaklarında gezindi. Sol eli dağılan saçlarını tepesinde toparladı. "Önemli bir şey söyleyecekmiş bana. Yiğit, bu son şansı, dedi. O yüzden konuşacağım."

Bu fikri sevmemiştim. *Babam başka özel çocukların toplandığından şüphelenmiş ve beyaz insanlara dikkat et, demişti. Bay Beyaz, Asaf'ın lakabı ya da rütbesi mi, bilmiyorum. Aynı zamanda annem onu görünce anlamış onda bir şey olduğunu, gözleri çok iyi görüyor, dedi.* Belki de o da mutasyonu güçlendirilmiş ve bir şekilde gözleri tedavi ettirilmiş biridir. Aynı zamanda Asaf yalnızca bir piyon değil. Tedirgin ama korkmuyor bizim elimizde olmaktan ya da peşine bir tilki takmaktan. Güvendiği bir şey var ve çok şey biliyor şüphesiz.

"İyi olacak mısın?" diye sordum endişeyle.

Kafasını salladı. Uzanıp elimi tuttu ve kendine çekti hafifçe. Birkaç adım daha yaklaştım ona. Yanında dikildim. Sandalyesinde bana doğru döndü. Sağ dirseğini tezgâha yaslayıp şakağını da yumruğuna dayadı.

"Bana bakınca ne görüyorsun Lina?"

Böyle bir soru beklemiyordum. Duraksadım. "Nasıl yani?"

"Basbayağı," dedi gözlerime bakarak. "Nasıl biriyim sence ben?"

"Sakin, kontrollü, hoşgörülü bir beyefendi," dedim aklıma gelen ilk üç şeyi sayarak.

Gülümsedi hafifçe. "Teşekkür ederim, gururum okşandı. Bunları kaybetmemeye çalışırım."

"İstesen de kaybedemezsin bence," diye mırıldandım. "Niye sordun?"

"Onunla konuşurken aklımda bulunsun diye," dedi. O an sesinde, bastırdığı öfkesini hissettim. "Kontrolü kaybetmemeye çalışırım."

İçimi büyük bir merak sardı. Aral, Asaf'ı bulup dövdüğü gün ona attığım ama dinlemeye cesaret edemediğim ses kaydını dinlemişti ve Asaf'a karşı nefreti her zamankinden çok daha büyüktü o günden beri. Ses kaydıyla bir ilgisi var mıydı merak ediyordum.

"Aral... Onu bulduğun gün ne oldu tam olarak?"

"Konuşması için birtakım teknikler uygulamama izin verdiler, diyebiliriz nazikçe."

"Kabaca peki?"

Dili dudakları üzerinde gezinirken gözlerime bakıyordu. "Dövdüm onu," dedi dürüstçe. Bunu biliyordum zaten. "On üç dakikada bir... Dinlene dinlene... On üç kez..."

On üç dakikada bir... Tek bir on üç dakika yetmemiş ona. Tekrar edip durmuş. On üç kez...

"Bir şey olmadı bana," dedim benden duymasının da ona iyi geleceğinin bilinciyle.

Şahin'le olan konuşmalarına şahit olmuştum ama Aral bilmiyordu bunu. Aral'ın neyden korktuğunu ve Şahin'in onu neye ikna etmeye çalıştığını biliyordum. Kamera kayıtlarını izlememişti korktuğundan. Şahin anlatmıştı ona. Ses kaydını da korktuğundan dinlememişti Asaf'ı bulana kadar. Asaf'ı bulunca dinlemişti canını daha çok yakmak ister gibi. O on üç dakikanın hesabını daha çok sormak ister gibi...

Aral derin bir nefes alarak gözlerini kapattı ben öyle söyleyince. İçim ezildi. Ona biraz daha yaklaştım. Sağ avucumu yüzüne yaslayıp okşadım yavaşça.

"Ses kaydını dinlemişsin o gün," diye mırıldandım. "Neyden bahsediyordum?"

Gözlerini açıp yüzüme baktı. Öfkesinin harlandığını gördüm gözlerinde. "Sen dinlemedin mi?" diye sordu bana önce şaşırıp sonra da korktuğumdan dinlemediğimi fark ederek daha da öfkelenirken.

"Telefonum yanımda olsa şu an dinlerdim," dedim ona karşılık. "Geçmişe ilgili bir şeylerdir, kaldıramam diye dinlememiştim. Ama öyle bir şey değil belli ki. Sen acısını ondan çıkarmışsın."

"Sesi sen atmamışsın Lina," dedi Aral buna karşılık.

Kaşlarım çatıldı. Onun da yüzünde bir öfke vardı.

"O..." Duraksadı. Küfredecekken son anda durdurmuştu kendisini. "O şerefsiz atmış. Dinlemene bile değmez. Verdim ben cevabını."

Kaşlarım çatıldı daha çok. "Ne demiş?" diye sordum bilmek isteyerek. En azından kabaca...

"Sana söyleyemeyeceğim şeyler," diye kesip attı tahammül bile edemiyormuş gibi. Sol eli elimi bırakıp belime sarılırken kendine çekti beni korumacı bir tavırla. "Dün senin bana söylemeni istediği türden şeyler. Kolunu bacağını kırmam için teşvik edici şeyler."

Uyuşturucu etkisinde Aral'a mesaj atarken yakalanmıştım belki de... O şekilde fırsat bulup Aral'a bir mesaj yollamıştı kendi aklınca onu kışkırtmak için. Kimbilir neler söylemişti... Öfkeyle doldu içim. Aral'ın yaralarını biliyor, onu oradan vuruyordu. Bacağını Aral değil, ben kıracaktım bir gün.

"Sen yapma," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Sen doktor ve adli tıp uzmanısın. Arkanda olay mahalli bırakmamalısın. Ben yaparım."

"Sen bir daha onunla değil aynı masaya oturmak aynı odaya bile girmeyeceksin," dedi net bir sesle. "İstersen bana dağ ayısı, de Lina. Mağarada büyümüşsün, ataerkil sistemin ana çarkına dönmüşsün, de. Ama çok

netim bu konuda. İstediğin kadar da tartışabiliriz bunu güzelim. Ama özür dilerim, tutmayacağım kendimi, o iliğini sıktığımın müsveddesiyle seni bir daha aynı metrekare içinde görmeyeceğim."

Aral bu konuda sadece hassas değil inanılmaz da öfkeliydi ve artık daha çok merak ediyordum o ses kaydını.

"Tamam, de bana Lina," dedi ben tepkisiz kalınca. Gözlerime bakıyordu. "Tamam mı?"

Kafamı salladım. "Mecbur kalmadıkça yüzünü bile görmek istemem onun," diye onayladım onu.

"O mecburiyetleri ortadan teker teker kaldırırım ben," dedi net bir sesle. "Dün göz yumdum senin için. Sen konuşmak istiyorsun, keşken olmasın benim yüzümden diye. Ama bir daha yummam Lina."

Kafamı salladım. Dün Aral'ın bu kadar sinirlenmesinin sebebi de o ses kaydı olmalıydı. Aralarında geçen konuşmayı her saniye daha da merak ediyordum. Şahin ve Mehmet Ali biliyor olmalıydı. Hatta Yiğit de biliyordu belki de... O yüzden karakolda tartışma çıkınca alttan almıştı bizi muhtemelen.

Rahatlaması için, "Tamam," dedim gözlerine bakarak. Yanağını okşuyordum bir yandan yavaş yavaş. "Rahatsızlığını anlıyorum, bu yüzden senin için asla aynı ortamda bulunmayacağım onunla ama benim için endişelenme olur mu? Ben kendimi koruyabilirim. Ne için eğitildiğimi biliyorsun. İstersem neler yapabileceğimi de... O yüzden, kötü şeyler gelmesin aklına. Aklın bende kalmasın." Sol gözünün hemen yanına bir öpücük bıraktım. Kokusunu içime çektim. "Tamam, biraz kalabilir," diye ekledim sonra.

"Bak ya," dedi biraz yumuşamış gibi.

"Bakarım," diye onayladım onu. "Bir tek sana bakarım hatta. Senden başkasını gözüm görmüyormuş benim."

Gülümsedi hafiften. "Lenslerin nerede?" diye sordu o sırada. "Gözlük takmışsın yine."

"Gözlerim acımaya başlamıştı," diye mırıldandım. "Gözlük taktım o yüzden."

"Ağladığın için mi?" diye sordu keyifsiz bir sesle.

"Yok canım ne münasebet," diye inkâr ettim, ardından geri çekilip arkamdaki sandalyeye iliştim.

Derin bir nefes aldı sıkıntıyla. "Şahin anlattı sana söylediklerini," dedi dünü kastederek. "Nilay'la öyle bir ilişkim olmadı hiç Lina. Olsa

söylerdim, biliyorsun. Psikiyatrist bir arkadaşım var, demiştim ya, Nilay'dı işte o. Senden bahsetmiştim ona. Dün öyle ayaküstü tanıştırınca sizi, beni bir köşeye çekip ona bahsettiğim Lina olup olmadığını sordu. O hep öyle heyecanlı biridir, özel bir şey konuşmadık," diye açıklamaya başladı kendini.

Kendince olan telaşı çok tatlı ve sevimliydi. Az önce başka bir erkek söz konusuyken haklı bir öfkeyle esip gürleyen bir aslandan farkı olmayan adam, şimdi bir kedi gibi bana kendini açıklıyordu.

"Aksini düşünmemiştim," dedim dudaklarımda buruk bir gülümsemeyle. "Seni değil, onu kıskandım daha çok... Çok normal bir hayatı var gibi duruyor; seninle okumuş, arkadaşlık etmiş, aileleriniz benimkinden daha çok uyuyor birbirine. Evlenmek isteseniz düşünmeden evlenebilirdiniz. Ben öyle değilim ama."

"Lina," dedi ama konuşmasına izin vermedim. Ne diyeceğini biliyordum ve evet ben de ona katılıyordum.

"Biliyorum," dedim kafamı sallayarak. "Sadece o an çok kötü hissettim ama artık öyle düşünmüyorum. Evet, şu an korkunç bir durumdayım belki ama kim olduğumu biliyorum. Düzelteceğim her şeyi ve bir daha senin yerine kararlar da vermeyeceğim."

Kafasını salladı. "Benim ailemin de senin ailenden farkı yok Lina. Babam suikastçı değil belki ama problematik ailesi olan tek kişi sen değilsin."

Aral da tıpkı annem gibi düşünüyordu. Adaletli bakıyordu, hiçbir zaman suçu karşı tarafa yıkan biri olmamıştı hayatında muhtemelen.

Sol eli uzanıp yanağımı okşadı. "İyi mi aramız?"

Kafamı salladım. "İyi," diye onayladım onu.

"Güzel," dedi gözlerime bakarak. Sonra derin bir nefes alıp ayağa kalktı. "Yiğit bizi bekliyor. Hazırlanıp çıkmamız lazım."

Kafamı sallarken elini tuttum ve ayağa kalktım ben de. El ele odasına ilerledik.

"Eve uğramak ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. "Geç kalırız. Akşam uğrarız."

Onayladı beni. Dolabına ilerlerken ben yerden kaldırdığı kapüşonluma ilerledim. Üzerimdeki tişörtünü sıyırıp yatağının üzerine bıraktım ve dün çıkardıklarımı giyindim.

"Sana birkaç kıyafet alıp buraya koyalım," dedi o da üzerini giyerken. "Lazım oluyor."

"Almamıza gerek yok, benim kıyafetlerimden getiririz," diye mırıldandım yatağına oturup onun giyinmesini beklerken.

Siyah kumaş pantolon, beyaz bir gömlek giymişti. Düğmelerini iliklıyordu.

Az önceki gergin ve kasvetli konuşmayı geride bırakabilmek için, "Yardım edeyim mi?" diye sordum ona muzip bir ifadeyle.

Gülümsedi bana. "Yaramaz kedi."

Burnumu kırıştırdım. "Hiç de değilim."

Sessizce gülerek kısa bir süreliğine odasındaki banyoya girdi. Kapısı açıktı. Saçlarını taradı sanırım. Kısa bir süre sonra çıktığında saçlarına her zamanki gibi şekil vermişti. Klasik giyiniyordu normalde ama saç şekli ona biraz serseri bir hava katıyordu ve bayılıyordum açıkçası.

Dolabının içindeki ufak çekmecelerden birini açtığında saatlerine baktığını gördüm, ayaklanıp yanına gittim usulca. Yaklaşık otuz saat vardı içerisinde ve hepsi çok güzeldi. Ben yanına gidince ilgiyle bana çevrildi gözleri.

"Bunu beğendim," derken gümüş bir saati işaret ediyordum.

Hiç düşünmeden onu aldı. Bileğine takarken ona çevirdim gözlerimi.

"Satsam bunları zengin olur muyum?" diye sordum alayla.

Bana göz kırpıp konsola ilerledi. "Zenginlik anlayışına bağlı."

"Bak sen," dedim çekmeceyi kapatıp ona doğru yürüyerek. "Aral Çakırca gizli milyoner falan mı?" diye takıldım ona. "Ne kadar mal varlığınız var açıklayın, çekinmeyin."

Parfümünün kapağını açıp yakalarına sıkarken tanıdık kokusu doldurdu ciğerlerimi. Gözlerim hemen markasına bakmak için şişesine çevrildi.

"İki evim, iki arabam var," diye yanıtladı beni o sırada.

Bakışlarımı alıcı gözüyle ona çevirdim. "Yazlığın, yatın katın yok mu?"

"Şimdilik yok," dedi gülerek. "Yatırım işlerine başlıyorum. Yakında olur hanımefendi."

"Hıhım," diye onayladım onu memnun bir sesle. "Aslan gelecek yerden kedi esirgemeyeyimdi o zaman."

"Sen yine benim bilinçaltıma mesajlar mı işliyorsun Lina?" diye sordu gülerek.

"Yo işlemiyorum gayet."

Kafasını tabii, der gibi sallarken bana da parfümünden sıktığında gözlerimi kırpıştırdım böyle bir hareket beklemediğimden.

"Benim gibi kokman hoşuma gidiyor," diye açıkladı kısa ve hızlıca. Sonra da ceketini üzerine giydi.

Aral gibi kokmak düşüncesi beynimde led ışıklarla yanarken Aral elimden tutarak çıkardı beni odasından. Onun tabiriyle uysal bir kedi gibi takip ettim onu. Aral kabanını giyerken montumu giydim ben de. Kabanını giydikten sonra bana dönüp elini montumun yakasından içeri soktu, *sweat*'imin kapüşonunu çıkardı ve başıma taktı.

Sonra da kapıyı açtı. Birlikte çıktık evden.

En çok görünmez yaralar:
insanın yaraları

Adliyenin yolunu tuttuğumuzda o gergin hava tekrar nüksetti. Aral kadar ben de gergindim esasen. Ne kadar alaya da alsam kaçamıyordum bu histen.

"Dün kayıtların hepsini okudum."

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Az önce de söylemişti bunu. Peşimden gelmemesinin bir sebebi de buydu zira. Bana sakinleşmem için zaman tanırken aynı zamanda beni ikna edecek bir kanıt bulmak istemişti muhtemelen.

"Bir şey var mı bilmem gereken?"

Kafasını salladı. "Adliyede göstereceğim," dedi. Sağ elinin başparmağı elimi okşuyordu. "Kötü bir şey değil ama. Merak etme."

Kafamı salladım. Benim de ona bahsetmem gereken şeyler vardı. Yiğit'in bilip bilmemesi gerektiğinden emin olamadığımdan not almadığım şeyler...

"Benim de söylemem gereken şeyler var," dedim siyah gözlerine bakarken. "Yiğit bilmeli mi emin olmadığım için not almadım kâğıtlara."

İlgiyle baktı gözleri. "Nedir?"

"Bazı satır araları... Kafamı kurcalayan..." Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Babam mektupta annem için o da isterse beni bir nergiste bulabilir, demiş."

Gözleri boynuma indi aniden. "Kolyen," dedi sonra.

Kafamı salladım. Muhtemelen Aral da bunu fark etmişti o mektubu okurken. "Yiğit hikâyesini bilmediği için aklına gelmez bu ihtimal. Ama sen biliyorsun."

Kafasını salladı. "Bakabilir miyim kolyene?"

Kafamı salladım. Ellerim boynuma giderken ona anlatmaya devam ettim. "Pars'la konuşmaya gittiğim akşam, bana sen onları babana götürmeyeceksin, baban sana gelecek tarzında bir şey söylemişti. O yüzden babam benim nerede olduğumu biliyor o zaman, diye düşünmüştüm. Belki de gerçekten babam nerede olduğumu kolye sayesinde biliyordur..."

Çıkardığım kolyeyi Aral'ın avucuna bıraktım. Dikkatle inceledi. Normal, dümdüz bir kolyeydi esasen. Fakat taçyapraklarının oluşturduğu kısmın içi dolu mu boş mu bilmiyorduk.

"İçinde olduğundan mı şüphe ediyorsun?"

Kafamı salladım. "Düşündüm ki belki de kolye sayesinde bir şekilde iletişim kurabiliriz onunla. Tersine mühendislikle mi olur ya da annem bir yöntem mi biliyor, emin değilim. Sadece fikrim bu."

Kafasını salladı. Ardından bana uzandı kolyemi takmak için. Kolyeyi boynuma takıp saçlarıma da bir öpücük bırakarak geri çekildi.

"Aramızda kalsın bakalım şimdilik. Birlikte adli tıbba uğrar, inceleriz. Eğer bir şey çıkarsa söyleriz Yiğit'e."

Makul bir teklifti. Kabul ettim.

"Bir diğer konu, Joker kartı ve eğlence merkezindeki kapı. Babam sana bir sürü kapı açacak, demiş kart için. Aynı zamanda ne zaman ararsan gelirim, demiş. Spor tesisindeki kapı senin numaranla açıldı. Ben de düşündüm ki eğlence merkezindeki kapı da babamın numarasıyla açılabilir belki."

Aral beni pürdikkat ve aynı zamanda da hayran bir bakışla dinliyordu. Bir şey anlatırken hayranlıkla dinlenmeye alışık değildim pek. Garip hissettiriyordu.

"Endişeyle titrerken mi düşündün bunu?" diye sordu. Bana hayranlığı sesine yansımıştı.

"Üzgünken de düşünüyor insan," diye mırıldandım mütevazı bir şekilde.

Kafasını salladı. "Dediklerin olabilir. Kulağa mantıklı geliyor."

"Fakat bir pürüz var," dedim kendi tezimi çürütmeye yönelik. "Babam eğlence parkından uzak durmamı istemiş. Bu yüzden beni oradaki bir kapıya yönlendireceğini sanmıyorum ama birçok kapıdan bahsettiği için olağan kapılardan biri olabilir yine de. Ayrıca babamın eğlence merkezinden uzak dur, demesi kartları babamın göndermediği konusunda elimizi güçlendirir. Tabii ben küpü çözmeyince başka bir yola başvurmadıysa ve şarkıyı unutmadıysa..."

"Unutmamıştır," dedi Aral net bir sesle. "Ben de kartları babanın gönderdiğini düşünmüyorum."

Kafamı salladım. Ben de düşünmüyordum. "Bence bana o kartı getiren kadın da tilkiydi."

Kaşları çatıldı Aral'ın. "Dosyada var mıydı?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır yoktu. Ama dosyadan anladığım kadarıyla çoğu saçlarını boyayarak kamufle oluyor. Ayrıca babamın tanıdığı çoğu tilki yirmi sekiz yaşından büyüktü. Üç dört yaşında eğitilmeye başladıklarını düşünürsek en az yirmi beş sene öncesinde giriş yapmışlar demek bu."

"Yani babanın kaydettikleri, evlenmeden öncesine kadar örgüte alınan çocuklar."

Kafamı salladım. "Muhtemelen. Bana kart veren kadın en fazla yirmi sekiz eder, belki o kadar bile değildir. O yüzden babam onu tanımıyor olabilir."

Aral bu söylediğim aklına yatmış gibi baktı bana ama gerilmişti de bu ihtimalden çünkü ben farkında olmadan bir tilkiyle iletişime geçmiştim.

"Seni kime götürecekti kimbilir," diye söylendi.

Mahcup hissettim çünkü Asaf yolumu kesmese gidecektim. O an aklıma gelenle duraksadım.

"Asaf tanımıyordu onu," dediğimde Asaf dediğim için kaşları çatıldı ama anlatmaya devam ettim. "Kadın da hiç şansını denemedi beni ona vermemek için. Muhtemelen Asaf'ın bana zarar veremeyeceğini bildiğinden karışmak istemedi. Bu da iki şeye götürür bizi. Ya kimliği ortaya çıksın istemedi..."

"Ya da dövüşte değil mesaj iletmekte iyi."

Tüylerim diken diken oldu. "Karo," dedik ikimiz de.

"O soysuzun senin öneminin farkında olduğu kadar o kadın da farkında olmalı. Dediğin gibi o soysuzun sana zarar veremeyeceğini bildiğinden savaşmamıştır. Ne de olsa mesajı iletmişti sana..."

Kafamı salladım. "Ares'ten emir alıyordur belki de..."

Aral'ın kaşları çatıldı yine. "Neden öyle dedin?"

"Yaşları yakın o kadınla muhtemelen. Aynı destede olma ihtimalleri yüksek ve Ares, destesindeki tek Joker. Görev atayabiliyor olmalı. Söz sahibi destede neticede. Babam, özellikle onunla karşılaşmamamı istediğine göre karşı tarafın böyle bir isteği olmalı."

Derin bir nefes aldı Aral. "Makul," diye mırıldandı.

Sağ eli elimi bırakıp koltukla belim arasına girdi, belime sarıldı ve beni kendine çekti. Onu izledim dikkatle.

"Ne oldu?"

"Seni saklamamak için zor tutuyorum kendimi," dedi beni göğsüne yaslarken.

O ana kadar bildiğim bir şeydi Aral'ın benim için endişelendiği ama farkındalığını ilk kez bu kadar yaşadım. Benim tek derdim kontrolümü kaybetmekten korkmaktı ama Aral, beni hedef haline getirebilecek

onlarca suikastçının varlığıyla yüzleşmişti dün. Bunu düşünmemiştim hiç. Beni hedef haline getirebileceklerini, bu bilgiler yüzünden peşime düşebileceklerini düşünmemiştim. Henüz kafamda sıra oraya gelmemişti ama Aral çoktan endişesini duyuyordu bunun.

"Ben iyi olacağım," dedim kendimden emin bir sesle. "Seni de kendimi de korurum. Merak etme."

"Ederim," dedi. "Seni göremeyeceğim, uzandığımda tutamayacağım bir yerde durma o yüzden."

Kafamı salladım usulca. "Durmam."

"İyi," diye mırıldandı çenesini başıma yaslarken.

Ama içinin rahat etmediğini biliyordum. Benim de etmezdi çünkü Aral en sevdiğim kişilerden biriydi ve tilkilerde ilk hedef, sevilen şeyi ortadan kaldırmaktan öte değildi. Tüylerim diken diken oldu aklıma gelen düşünceyle. Belki de o ıslığı peşimde olan bir tilki çalmıştı. Zaten her şey o ıslıktan sonra olmuştu. Babamın mezarından çıkan adam kızıldı. Şüphesiz tilkiydi o da. Belki de bana o ıslığı çalan tilkiydi...

"Aral."

"Efendim."

"Mezardaki adamdan aldığın DNA örneklerinde dikkatini çeken bir şey var mıydı?"

"Mutasyon gibi mi?"

Kafamı salladım. "Evet."

"Evet," diye mırıldandı o da. "Babandaki gibi."

Kafamı salladım yavaşça. "Bana... Islık çalan oydu belki de," diye mırıldandım kısık bir sesle. Kürşat'ın duymasını istemiyordum.

"Varsayımlarla ilerlemenin anlamı yok sevgilim," dedi saçlarımı okşarken. "Dikkatli olalım biz, yeter."

"Tamam," diye mırıldandım usulca. "Sen de dikkatli ol tamam mı?"

Saçlarımdan öptü beni. "Olurum."

Aral saçlarımı seviyor ama belki de ben de saçlarımı boyamalıyım...

Araba adliyenin otoparkında durdu. İndik ikimiz de. Aral elini bana uzattığında kendimi tuhaf hissettim. Elini tutmak güzel bir hisli gerçekten, bir daha bırakmayı hiç istemezdim.

El ele adliyeye ilerledik. Yukarı çıktık doğrudan. Yiğit bir polis memuruyla konuşuyordu. Bizi fark etti. Aral'la tokalaşırlarken ellerimiz ayrıldı. Yiğit'e baş selamı verdim ben de.

"Nasılsın Lina?" diye sordu bana ılımlı bir tutumla.

"İyiyim."

Kafasını salladı. "O zaman Asaf'la Aral'ı görüştürmeden önce sana bir şey izletmemiz lazım."

Gerildim istemsizce. Gözlerim bir anlığına Aral'a çevrildi. Gözlerini kapatıp açtı yalnızca. Bu, her şey yolunda, demekti. Aral bana güveniyordu, ben de güvenecektim. Herkesten daha çok güvenecektim kendime.

"Olur," diye yanıtladım Yiğit'i.

Kafasını salladı. "Geçelim."

Birlikte dün çalıştığım odaya geçtik. Kasetleri izlemişlerdi sanırım. Bir sürü not alınmıştı, Aral'ın elyazısıydı bunlar. Yazdıklarını okumayı istiyordum.

Aral bana bir sandalye çekti. Teşekkür ederek oturdum. Bilgisayarı çalıştırdı Yiğit. Aral oturmamıştı, arkamda duruyordu. Kasetler onları çalıştıracak bir sürücüye yerleştirilmiş, sürücü de dizüstü bilgisayara bağlanmıştı.

"Babanın sana bıraktığı son kaset," diye açıkladı Yiğit. "Spor salonunda seni eğitirken çektiği görüntülerden biri."

Kafamı salladım. Beni neyin beklediğini bilmiyordum ama soğukkanlılığımı yitirmeyecektim. Burnumdan derin bir nefes alıp sessizce verdim, odaklandım ekrana. Yiğit oynattı.

Ekranda babam belirdi. Uzun zaman sonra onu karşımda görmek tuhaf bir hisli ama bunun hüznüne kapılmamaya çalıştım.

"Tarih iki ocak iki bin yirmi," dedi babam kameraya bakarken. Ter içindeydi. "Vakit gece yarısını geçti." Gözleri bir anlığına başka bir yere çevrildi sonra kameraya baktı yine. "Tam olarak sıfır yirmi bir. Lina ısınıyor şu an. Yorgun ve uykusuz olduğu bir zamanı seçtim özellikle. Huysuzluk etti gelmemek için ama uzun zamandır birlikte vakit geçirmediğimizi söylediğimde ikna edebildim onu."

Yüzünde hüzünlü ve yorgun bir ifade vardı. Şimdi bakınca tek bir derdi olmadığı nasıl da belli oluyordu... O zamanlar görememiş miydim gerçekten? Ne kadar körmüşüm...

"Zihnin bitkin olduğu zamanlar tetiklenmeye en yatkın olduğu zamanlar..."

Yiğit bu kısımdan sonrasını sardı. Karşı çıkmadım. Uzun bir kayıttı zira. Belli bir dakikada durdu. Kulağıma tanıdık bir müzik dolmaya başladı. İstemsizce rahatlamış hissettim kendimi. Babam benimle birlikte ringe

çıkmıştı. Kendimi ekranda görmek tuhaf bir histi. Üzerimde sporcu tayt ve sutyeni vardı. Ellerime bandaj sarılıydı. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmıştım ve ter içindeydim. Babamın ellerine bandajını sarmasını bekliyordum. Ardından babamla yumruklarımızı tokuşturduk yavaşça. Pozisyonumuzu aldık, bir adım geri çekildik ikimiz de. O sırada müzik yükselirken duyduğum sesle kaşlarım çatıldı, istemsizce sağ gözümü kapattım. İçimde korkuya benzer bir his oluşurken adrenalimin arttığını hissettim. Oturduğum yerde doğruldum, nabzım yükseldiğinden nefesim sıklaştı.

Ekrandaki bana baktım. Onun da nefesi hızlanmış gibiydi. O sırada Aral arkamdan uzanıp durdurdu. İkisinin de bana baktığını hissettim.

"Müzikte bir şey var," dedim ağır ağır nefes alıp verirken. "Değil mi?"

Kafasını salladı Yiğit. Sonra da Aral'a baktı. Aral'ın fikriymiş.

"Beni tetikleyeceğini düşündüğünüz sesi bana burada mı dinlettiniz?" diye sordum hafifçe kaşlarımı çatarak.

Aral elini elimin yanına yaslayarak üzerime eğildi. "Hiçbir tepki vermediğine dair kanıt," dedi memnun bir sesle. "Beş gündür toplam uyku saatin on bile değil. Zihninin en yorgun olduğu dönemlerden birindeyiz, frekansa verdiğin tepki sağ gözünü kırpmana sebep olan bir tik ve odağını artıran adrenalinden ibaret."

Kafamı kaldırıp sağıma çevirdim ve yüzüne baktım. "Odaklandığımı nereden biliyorsun?"

"Baban anlatıyor," dedi Yiğit buna karşılık. İleri sardığı kısma döndü.

"Zihnin bitkin olduğu zamanlar tetiklenmeye en yatkın olduğu zamanlar... Alt zeminine odağını ve saldırganlığını tetikleyecek bir melodiyi doğru frekansta yerleştirdiğim bir müziği dinleteceğim dövüş sırasında. Zihni bu kadar bitkinken daha kolay tetiklenip içinde tuttuğu öfkeyi açığa çıkaracak mı onu test edeceğim. O talihsiz olaydan sonraki ikinci deneyişim olacak. O tetiklenme sonrası yaşadığı unutkanlık sonrası ilk denememde çok hassastı. Kontrolsüzce dövüşmüştü. Şimdi nasıl dövüşeceğini merak ediyorum."

Talihsiz olay... Aral'ı bıçaklamam... Yiğit biliyor mu artık bunu? Kasetlerde babam bahsetmişse biliyor olmalı. O sırada Aral'ın elini hissettim elimin üzerinde. Her şey yolunda, diyordu sanki yine.

Boğazımı temizledim. Soğukkanlılığını kaybetme Lina. Her şey yolunda.

"Nasıl dövüşmüşüm peki?" diye sordum ortaya.

"Odaklanmış ve akıllıca," diye yanıtladı beni Aral. "Kontrollü. Karşısında durulmak istenmeyecek bir rakipsin."

Kafasını salladı Yiğit. "Kürşat ve birkaç profesyonelle dövüştüğün kısmı izledik. Profesyonel sınıfında dövüştüğünü söylediler."

"Kürşat?" diye sordum kaşımı kaldırarak.

"Kürşat, profesyonel ağır sıkletçi," diye yanıtladı Aral beni. "Tabii senin yaptığın *muay tai* daha çok."

Kafamı salladım. "Evet."

Yiğit kafasını salladı. "O halde tetiklenmeyeceğini varsayabiliriz."

"Varsaymak değil, o ihtimali ortadan kaldırmak için izlettik bunu Lina'ya," diye karşı çıktı Aral.

Yiğit önce ona ardından bana baktı ve kafasını salladı sadece öyle olsun, der gibi. Ayağa kalktı daha sonra.

"Bunu da hallettiğimize göre..." Bilgisayarı kapattı. "Tüm kayıtları yedekledik. Lina'nın izlemesi için alabilirsin. Bir şey olursa sorumlu seni tutarım," dedi Aral'a net bir sesle. "Beni oyun dışı bırakırsanız ben de sizi bırakırım. Biliyorsunuz."

İkimiz de kafamızı salladık.

"Güzel. O zaman ifadeye geçelim mi?"

Aral'ın derin bir nefes aldığını işittim. "Geçelim," diye onayladı onu.

Ayağa kalktım ben de. Aral, elimden tuttu yine. Hep birlikte ayrıldık adliyeden. Kısa bir karakol yolculuğu sonrası yine tanıdık koridorlarda buldum kendimi. Hatta tanıdık bir yüz buldum. Ekin buradaydı. Bizi görünce ayağa kalktı.

Bizi resmiyetle selamladı. Aral'la ellerimize ardından bana baktı dudaklarında alaylı bir gülümsemeyle. Aral ve Yiğit bir polis memuruyla meşgul olduklarında Ekin bana yanaştı.

"Kısa sürmüş," diye fısıldadı duyabileceğim bir sesle. "Hakikaten ölüyormuşsun abim için."

Bana takılmasını umursamadım. "Ona göz kulak ol içeride," diye ricada bulundum. Ekin'den bunu rica edeceğimi düşünmezdim ama oluyordu işte.

Ekin de şaşırdı bu söylediğime. Gözlerinde bir parça da üzüntü gördüm ama hemen kamufle etti. Alaylı bir bakış attı bana.

"Saksı olmaya gelmedim herhalde."

"Ciddiyim," dedim ciddiyetle yüzüne bakarken. "Aral'a ne söyleyecek bilmiyorum ama canını sıkacak onun, biliyorum. İkinizi de manipüle etmek için elinden geleni yapacaktır ve sen de Aral konusunda hassassın. Seni de manipüle etmesine izin verme."

Kafasını salladı. "Merak etme," dedi güvenilir bir sesle. "Abimi tutmaya çalışırım. Ama o soysuz ileri gitmese iyi olur. Sonuçta kaza var bela var," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım öyle deyince.

"Ne?" dedi masum masum. "Kadere belaya inanmıyor musun?"

"İnanıyorum ama sen bunu kastetmedin."

Gülümsedi. "İnandığın bir din var mı? Aile işlerin karışık ya biraz... Ondan merak ettim."

"Müslümanım," diye cevapladım onu. "Annem ve babam da öyle. Karışık sayılmayız. Anneannem Katolik sadece."

Kafasını salladı anladım, der gibi. "İyi bari... Hükümdar Çakırca, Allah'ın emriyle isteyemezse üzülürdü," dedi ve sanki o anı hayal etmiş gibi alayla gülümsedi.

"Lina," dediğini işittik Yiğit'in.

İkimiz de bakışlarımızı ona çevirdik. "Sen de camın arkasından izle bizi. Yine Lehçe falan konuşursa not almanı isteyeceğim senden."

Kafamı sallarken gözlerimi Aral'a çevirdim. Daha bu sabah aynı odada bulunmayacağıma söz vermiştim ama aynı oda sayılmazdı bu. Aral da bir şey dememişti zira. Gözlerime baktı kısaca. Ama uzun süre bakmadı. Bana baktıkça içerideki adama sinirlendiğini biliyordum. Gerginlikten dimdik duruyordu.

Sorgu odalarına ilerlerken Aral beni bekledi. Yiğit ve Ekin önde biz de arkalarından yürürken elini tuttum sıkıca. Dün bırakmıştı elimi bu koridorda. Bir daha bırakmayacaktı. Biliyordum.

"Sakin ol, olur mu?" diye ricada bulundum. "Ne söylerse söylesin asıl gerçeği değiştirmeyecek. Bizim kim olduğumuzu ve bizi değiştirmeyecek. Tamam mı?"

Kafasını salladı. Gözlerini bana çevirip gergin olduğumu görünce eğildi ve kaşımın üzerine bir öpücük bıraktı.

"Merak etme. İyi olacağım."

Kafamı salladım. Aral'ı annesinden vuracak diye ödüm kopuyordu. Aral'a takmıştı bir kere kafayı. Canı yansın diye her şeyi söylerdi.

Yiğit, Ekin, biz ve bir polis memuru girdik odaya. Camın arkasındaki Asaf'ı gördüm. Tüylerim ayağa kalktı. Aral'ın da elimi tutan eli sıkılaştı. Koluna bir öpücük bıraktım gevşemesini dileyerek.

"Lina Hanım'a yardımcı olun," diye tembihledi Yiğit, polis memurunu.

Aral, elimi bırakıp Yiğit'in açtığı kapıdan girerken onu izledim. Ardından gözlerim Asaf'a çevrildi. Yüzüne memnun bir gülümseme yerleşti Aral'ı görünce. Yine avukat istememişti. Yiğit, otoriter bir sesle birkaç uyarıda bulundu Asaf'a. Ardından ne söyleyecekse söylemesini istedi.

Alaylı bir gülüşle başladı cümlesine. "Bunu Lina'ya söyleyecektim dün ama erken gittiniz." Cümlesi bittiğinde yüzündeki tedirginliği gördüm.

Aral'ın yüzüne çevrildi bakışlarım anında. Yüzünde gördüğüm ifade tüylerimi diken diken etti. Müthiş bir konsantrasyonla Asaf'a bakıyordu, bakışları öyle sertti ki sanki parmağını oynatsa Asaf'ı un ufak ederdi.

Asaf'ın gerildiğini hissedebiliyordum. Bu rahatlığının bir sebebi vardı, farkındaydık hepimiz bunun ama yine de Aral'ın bakışları tedirgin etmişti onu. Belki de şu an Aral Çakırca ile değil Kara Çakı'yla aynı masada oturduğunu fark etmişti. Aral'ın bana dediklerini anımsadım o an. Kalbimde bir sıcaklık ve kaslarımda bir gevşemeye sebep oldu bu. Aral hiçbir zaman Kara Çakı olmayacaktı ama ne zaman buna başvurmak zorunda hissetse kendini, onu nasıl gördüğümü aklından hiç çıkarmayacaktı. Bu yüzden oradan Asaf'ın bir yerini kırmadan çıkacağına emindim.

Aral sessiz kaldığında Asaf istifini bozmadan devam etti. Ondan cevap alamayacağının farkındaydı artık. Ne de olsa bu ifadeyle ilk kez karşılaşmıyordu.

"Düzenlediğim partinin sebebini merak ediyordun değil mi?" diye sordu Aral'a.

Kaşlarım çatıldı. Aral, onu bulduğunda sormuş olmalıydı ama belli ki cevap vermemişti o zaman. Ekin'in dün söylediği açık artırma aklıma geldiğinde gerildim istemsizce. Beni sattığını söylerse Aral'ı kimse tutamazdı muhtemelen.

Asaf dirseklerini masaya yaslayarak öne doğru eğildi. Yüzünde eğlenen bir ifade vardı. "Açık artırma düzenleriz her yıl. Elimizde olan kartları en yüksek teklif eden kişilere kiralarız."

Aral'ın derin bir nefes çekişini izledim.

"Lina, elimde kalan tek ve en değerli karttı," dedi pişkin pişkin. "Değeri güzelliğinden değil, yanlış anlaşılmasın. Kendisi ve onu takip edecek olan gölgesinden elbette."

Elindeki serçe çatıdaki güvencinden iyidir. Böyle yazıyordu ona gelen mektupta. Gölgemden kastı babam olmalıydı.

Aral'ın sol elini masanın üzerine koyuşunu izledim. Ölüm gibi bir soğukkanlılıkla bakıyordu ona. "Eğer el olmazsa," dedi Asaf'ın gözlerinin içine bakarak, "serçeyi tutamazsın."

Tüylerim diken diken oldu. Onun da aklına benimle aynı şey gelmişti ve Asaf'ı tehdit ediyordu her iki şekilde de. Elinde zaten serçe yoktu, üstelik Aral onu elinden edeceğini söylüyordu. Yutkundum. Hükümdar Çakırca'nın Aral'ı neden sağ kolu yapmak istediğini anlıyordum fakat Aral'ın o yolu seçmemiş olmasına çok memnundum.

Asaf'ı güldürdü bu söylediği. "Serçeyi tutan el benim değil artık," dediğinde kaşlarım çatıldı ima ettiği şeyden ötürü. *Asaf gerçekten beni birine kiralamış mıydı?*

Aral'ın çenesinde gerilen kaslarını gördüm ve Asaf cümlesine devam ederek asıl bombayı patlattı.

"Hükümdar Çakırca'nın."

Duyduğum isimle kalbimin ritmi değişirken Aral'ın yavaşça gözlerini kapattığını gördüm. Ekin oturduğu yerde doğruldu, her an Aral'ı tutacak gibi duruyordu ama Aral hareket etmedi. Gözleri kapalı dururken altdudağını ısırdı. Çok sinirliydi şu an. Anlayabiliyordum. Masanın üzerindeki sol elinin damarları kabarmıştı.

"Başsavcı'm mola verebilir miyiz?" diye sordu Ekin gergin bir sesle.

"Tabii," dedi Yiğit tedirginlikle Aral'a bakarken.

Aral hâlâ gözleri kapalı duruyordu. Yutkunduğunu gördüm. Öfkesini yutmaya çalışıyordu. Asaf'ın boynuna çökmemek için yutuyordu öfkesini.

"Abi," dedi Ekin, elini omzuna koyup. "Hadi çıkıp hava alalım biraz."

Aral gözlerini açtı usulca. Ekin'e baktı boş gözlerle. Ardından Ekin'in arkasındaki cama baktı kısa bir an. *Bana baktı...* Sonra gözlerini karşısına çevirdi. Dirseklerini masaya yaslayıp hafifçe eğilerek ona yaklaştı ve yalnızca iki kelime söyledi.

"Artık solaksın."

Asaf yutkundu. O an Asaf'ın bu rahatlığının sebebinin Hükümdar Çakırca olduğunu anladım. Aynı zamanda Aral'dan tedirgin olmasının sebebi de muhtemelen buydu ve bile bile lades, demişti. Ne yapmak istediğine dair hiçbir fikrim yoktu fakat şu an bunu düşünecek durumda da değildim.

İçeri girmek istiyordum ama içeri girersem Aral beni gördüğü an yuttuğu tüm öfkeyi Asaf'a kusardı. Biliyordum. Aral hareketlendiğinde başta ona vuracak sandım ama yapmadı. Ölüm gibi bir soğukkanlılıkla

kalktı o da masadan. Odadaki gerginlik ölçülebilir bir elektrik taşıyordu, hissedebiliyordum olduğum yerden. Aral sakince kapıya ilerledi. Açtı, olduğum odaya girdi ama bana hiç bakmadı. Doğrudan diğer kapıya ilerlediğinde onu izledim yalnızca. O kapıyı da açıp dışarı çıktığında Ekin'le göz göze geldik.

Küfür fısıldıyordu o sırada. O da bizimle öğrenmiş ve bizim kadar şaşırmıştı. Zira biliyordum bilmediğini, bilse sormazdı bana dün.

Adım atacağım sırada kafasını iki yana salladı peşinden gitme, der gibi. Ama eğer gitmezsem Aral'ın "babam Lina'yı kiralamış" düşüncesinin beynine kendini bana karşı en mahcup hissedeceği şekilde yerleşeceğine adım kadar emindim.

"Avukat, sen kal," dedi Yiğit. "Temsil et Aral'ı. İfadesi bitmedi," dedi Yiğit öfkeli bir sesle.

Ekin, Yiğit'i onaylarken ben Ekin'i dinlemeyip hızla çıktım odadan. Aral'ı koridorun sonunda gördüm. Merdivenlere yöneldi. Dışarı atıyordu kendini yine. Hızlı adımlarla peşine düştüm. Seslenmedim arkasından. Ne kadar uzaklaşırsa buradan o kadar iyiydi.

Karakoldan çıktı, bahçenin dışına yöneldi doğruca. Kürşat, Aral'ı zaten sinirli görmeyi bekliyordu ama göz göze geldiğimizde anladı başka bir şey olduğunu. Kafamı iki yana salladım hiç iyi değil, der gibi.

Aral karakoldan çıkıp sola saptı ve Yıldız Parkı'na ilerledi. Bir süre yürüdük. Ormanın derinlerine ilerledik birlikte.

"Aral," dedim artık daha fazla susamayacağıma ve Aral'ın da durmayacağına kanaat getirirken. "Nereye gidiyorsun?"

"Mümkünse cehennemin dibine," diye yanıtladı beni ruhsuz bir sesle. "Orası daha huzurludur muhtemelen."

"Konuşabilir miyiz?" diye sordum ona yumuşak bir sesle. "Lütfen."

"Lina, geri dön," dedi bana bakmadan yürümeye devam ederken. "Eve git. Dinlen. Uyu. Yemek ye. Alin'le ve annenle vakit geçir. Geleceğim gece eve. Konuşuruz o zaman."

"Gitmiyorum bir yere," dediğimde aklıma kâbusum geldiğinden gerildim biraz. Ormanın içinde yürüyorduk bir de kâbusumdaki gibi. Gözlerimi kapattım. *Sorun yok Lina. Aral iyi. İyi olacak.* Yumruklarımı sıktım. "Hem benim evim sensin." *İnim yok benim. Evim var. Dönüp dolaşıp gittiğim yer kürkçü dükkânı değil, Aral'ın kolları.*

O an adımları durdu. Öyle büyük bir nefes verdi ki sıcak nefesi bir bulut oluşturdu, gökyüzüne yükseldi. Başını geriye yatırdı sonra gözleri

kapalı halde. Aral ne zaman böyle çaresiz dikilse ayakta, kalbim kırılıyordu benim. Ellerini yüzüne götürdü sonra öfkeyle yüzünü sıvazladı.

"Yoruldum," dedi bitkin ve öfkeli bir sesle. "Her seferinde ulan!" diye sesini yükseltti. "Her seferinde bu adamın beni en değer verdiğim insanlardan vurmasından yoruldum!"

Ona yaklaştım usulca.

"Her seferinde sevdiğim insanları bana yük etmesinden yoruldum!"

Arkasından ona sarıldığımda öfkeyle salladığı elleri iki yanına indi.

Dudaklarımı sırtına yasladım. Öptüm onu sırtından.

"Ben yük müyüm sana?"

"Onu kastetmediğimi biliyorsun Lina," diye sitem etti bana.

"Biliyorum," diye onayladım onu. "Babanın ne yaptığı önemli değil."

"Önemli," dedi o da buna karşılık. "Adam seni..." Sustu, devam etmedi cümlesine. "Kahretsin."

Kollarımı açtım, önüne geçtim bana bakması için. Öfkeli gözleri ben hariç her yere bakıyordu. "Bana bak," diye rica ettim ama bakmadı. Yüzünü ellerim arasına alarak kendime çevirdim. Siyah gözlerinde öfke parlıyordu. "Ben Lina'yım," dedim üstüne basa basa gözlerine bakarak. "Karolina değilim. Bir kart ya da Karo As'ı da değilim. Sen nasıl Kara Çakı değilsen; Aral'san yalnızca, ben de aynen öyle, Karo As'ı değil Lina'yım."

"Öylesin," dedi net bir sesle.

Kafamı salladım. "Hükümdar Çakırca'nın Karolina'yı kiralaması umurumda değil," dedim. "Ve dürüst olmam gerekirse bu kişi o olduğu için memnun bile sayılırım."

Kaşları çatıldı. Ellerimi yüzünden indirdi. "Ne dediğinin farkında mısın Lina?"

Kafamı salladım. Ellerini tuttum bırakmasın diye ellerimi. "Farkındayım. Biz kabul edelim ya da etmeyelim sevgilim, ben bunun için eğitildim ve bir şekilde buraya geldim," dedim gözlerinin içine bakarak. "Bir şekilde hayat bizi buraya getirdi ve Asaf beni ne olursa olsun birine ajan olarak kiralayacaktı bunu biliyorsun, mektubu birlikte okuduk, hayatı söz konusuydu. Konu ben bile değilim, babamı istiyorlar. Parayı alıp kaçmak istedi belki de bilmiyorum ama eninde sonunda bunu yapacaktı bir şekilde ve baban bunu sana bir ceza olsun diye yapmışsa bile bu kişi baban olduğu için memnunum Aral. Kontrol edilmediğimi biliyoruz artık. İlla bir elde kart olacaksam bildiğim elde olmayı tercih ederim çünkü o zaman ondan kurtulabilme ihtimalim daha yüksek olur."

Hiçbir şey söylemedi bir süre. Gözlerime baktı sadece. Ölçtü tarttı söylediklerimi. Bana karşı mahcup olmasın diye onu ikna etmek için bu boşluktan faydalandım. Aral zaten kardeşlerine karşı mahcup hissediyordu ben de yük olmak istemiyordum ona.

"En başında beni herkese sevgilin olarak tanıtırken amacın babanın beni korumak zorunda kalacağını düşünmen değil miydi? Hâlâ bir şey değişmedi. Baban bizi gözettiği gibi senin sevgilin olduğum için beni kullanamaz da bu mantıkla ilerlersek."

Kafasını salladı öfkeli bir ifadeyle. "Bana karşı kullanır her zamanki gibi," dedi bundan emin bir şekilde.

"Beni seninle tehdit edebileceği hiçbir şey yok elinde. İzin vermem. Onun istediği gibi düşünme. Canını sıkmasına izin verme."

"Yediremiyorum kendime," dedi. Zoruna gittiği sesinden bile belliydi. "Ha mühür ha bu... Ne farkı var Lina?"

"Şu farkı var sevgilim..." dedim. Ona biraz daha yaklaşırken kollarımı beline sardım. "Birincisi o soysuz, babanı kazıklamış çünkü ben bir tilki değilim. İkincisi omzumda taşıdığım tek şey sana ait, kalbe benzeyen bir ben ve üçüncüsü illa ajan olacaksam eğer senin ajanın olmayı isterdim."

Derin bir nefes aldı dertli dertli. Sağ kolu belime sarılırken sol eli yüzünü sıvazladı. "İyi hissettirmiyor bunlar yine de," diye sitem etti. "Açık artırma, diyor evveliyatını..." Sustu. Dile getirdikçe daha çok sinirleniyordu. Farkındaydım bunun.

"Suikastçı pazarlayan birinden bahsediyoruz Aral. Normal bir organizasyon bekleyemezsin. Bir çeşit paravan işte."

Kafasını salladı. Bunlar onun da bildiği şeylerdi fakat o benim bir açık artırmaya çıkarılmamı ve babasına kiralanmış olmamı kendine yediremiyordu. Buna engel olamadığı için kendine kızıyordu.

"Babama ne demeli?" diye hayıflandı. "Biliyor senin benim için ne anlama geldiğini," dedi gözlerime baka baka. "Anladı o gün, seni gerçekten sevdiğimi. Anneme o yüzden benzetti seni." Gözlerindeki öfkenin rengi değişti. Artık kırgındı da. Kalbim acıdı. "Seni ne kadar korumak istersem isteyeyim içine doğduğum hayattan bir bela bulacak seni ve onu anlayacağım sanıyor. Bela oluyor bana o yüzden. Kara Çakı olmadan seni koruyamam sanıyor. O yüzden seni oyunun içine çekmek istiyor. Bana karşı kullanacak seni..." Gözlerini kapattı yorgun bir ifadeyle. Beni kolları arasına alırken alnını başımın üzerine yasladı. *Öyle durma Aral. Sen boynunu eğince seni seven herkesin kolu kırılır.*

"Düşündükçe kan beynime sıçrıyor Lina," diye fısıldadı, çok zoruna gidiyormuş gibi yaşadıkları. Kalbim acıdı. Keşke bir şey yapabiliyor olsaydım bunun için... "Bu bir değil iki değil bana yaptığı... Her seferinde değer verdiğim birine boynumu eğdiriyor. Kardeşlerim yetmedi, sana geldi sıra şimdi. Ben sevdiğim kadının karşında hiç dik duramayacak mıyım?"

Aral'ın sessiz hayıflanmaları, sığmadığı koltuklara bir başına uzanışları beni Alin'in gözyaşları kadar üzüyor. Dünya sanki başıma yıkılıyor. Güneş hiç doğmayacakmış gibi geliyor.

Yüzümü sol göğsüne yaslarken, "Ama Aral," diye mırıldandım üzüntüyle, "sen baban yüzünden karşımda dik duramazsan ben senin yüzüne bakamam ki."

Doğrulmak istediğinde izin vermedim yüzümü görmesine. Sol eli saçlarıma çıktı. Dudaklarını saçlarımda hissettim. "Lina," dedi yumuşak bir sesle. "O farklı."

Kafamı salladım yavaşça. "Farklı. Ben sana zarar verdim. Sebebi ne olursa olsun ben yaptım ve utanmadan hâlâ gözlerinin içine bakmak istiyorum senin. Ama sen babanın yaptıklarını kendine mal edip bakamazsan bana ben nasıl yanında kalacağım?"

"Lina," dedi iç çekerek. Tekrar doğrulmak istediğinde bu kez izin verdim. Benden hafifçe uzaklaşıp sol elini yüzüme yerleştirdiğinde üşüyen yüzüm ısındı. Yanağımı okşadı gözlerime bakarken. "Ne yapabilirim senin için şu an?"

"İkimiz de mahcup olduğumuza göre ödeştik sayalım mı?" diye mırıldandım gülümsemeye çalışarak. Aral'ı rahatlatacaksa pazarlığa girerdim. "Sen babanın yaptığını unut, ben de kendi yaptığımı unutayım."

Yüzüme eğilip sol gözümden öptü beni. Sonra da yüzüme fısıldadı. "İkimiz de senin unutmayacağını biliyoruz."

"Bir kere unutmamışım gibi sanki," diye mırıldandım.

"Geçmişe yanma," dedi gözlerime bakarak.

"Sen de şimdimizi yakma o zaman," dedim ben de. "Ben seninle olmayı o kadar istiyorum ki bir sürü hatamı bencilce görmezden gelmeye çalışıyorum Aral. Elinde değildi Lina, diyorum. Bazı insanlar böyle yaşar Lina, diyorum ve hep sana geliyorum. Hükümdar Çakırca'nın çocukları hariç hiçbir şey ilgimi çekmiyor benim. Senin de çekmese olmaz mı sevgilim? Babanın bilmediğimiz hesaplarının faturasını kendine kesip bana sırtını dönmesen, benden hiç gitmesen, o güzel yüzünü eğmesen olmaz mı?"

"Bak ya," dedi bana içi gidiyormuş gibi. "Ah sen... Ah sen..." diye fısıldadı sıcak nefesi yüzüme eserken. "Keşke içimi bir görsen Lina..."

Yüzümü yüzüne sürterek sırnaştım ona. "İyi miyiz şu an?"

Derin bir nefes aldı. Yutkundu. Kafasını salladı sonra. "İyiyiz," diye onayladı beni. "Sen bana böyle bakar öyle şeyler söylersen başka ihtimalimiz olmaz zaten."

Kollarımı ona daha sıkı sarıp sokuldum iyice ona. Çenemi kaldırıp dudaklarımı çenesine bastırdım.

"Biz değilsek seçim sunan veya seçim yapan, alınan kararlara ya da bize sunulan yollara sinirlensek de günün sonunda kendi seçimlerimizin sonuçları kalsın bizimle yalnızca. Diğer türlü çok yorucu oluyor Aral. Zaten her şey çok karışık."

Kafasını salladı. "Biliyorum. Bu kadar yorucu olduğu için üzgünüm sevgilim."

Kafamı iki yana salladım. "Üzülme. Ben elimden gelen her şeyi yapacağım Aral. Savaşmadan kaybetmekten de kaçmaktan da yoruldum. Savaşacağım sevdiğim her şey için. Elini bırakmayacağım bir daha. Sen de benim elimi bırakma."

"Bırakmam," dedi gözlerime bakarak. Sonra hafiften gülümsedi bana. "Bugün rolleri değişmiş gibiyiz."

Bu söylediği gülümsetti beni. "O kadar mı iyi konuştum?"

Gülümsemesi genişledi gülümsememe bakarken. Kafasını salladı. "Çok güzel konuştun." Sol elinin başparmağı dudaklarımı okşadı. "Bal damlıyor ağzından."

Kafamı salladım. "Şerbet de olabilirdi ama olmadı," dedim gözlerimi kısarak ona bakarken. "Yargılan Aral Çakırca."

Bu söylediğim onu güldürdü. Gülüş sesi dolarken kulağıma gamzesi çıkmıştı. Aral gülünce içim ferahladı. Aferindi bana gerçekten. Espri yeteneğim varmış sanırım benim. Gülmek ve güldürmek için sebebi olması lazımmış insanın. Aral en büyük sebepti yaşamak, gülmek ve güldürmek için. Bir gülümseme yaşatmış onu, ben de o gülsün diye yaşardım.

Yüzüme eğilip yanağımı ısırdı. Sonra da ısırdığı yeri öptü. "Ne yapacağım ben seninle?" diye mırıldandı dertli dertli.

"Merak etme sevgilim, ben sana Lina ile yapılacaklar listesi veririm."

"Bak sen..."

"Bakarım," diye onayladım onu.

Gülümsedi bana içtenlikle. Dili dudaklarını ıslattı. Gözlerimin içine baktı sevgiyle. "İyi ki varsın Lina."

Duraksadım bir anlığına. *Şu olduğumuz durumda bile iyi ki var mıyım gerçekten Aral? Sen iyi ki varsın, hep iyi geliyorsun bana. Ama ben pek öyle değilim. Yine de iyi ki var mıyım?*

Gülümsedim hafifçe. "Sen de iyi ki varsın sevgilim."

Yutkundu gözlerime bakarak. Sonra doğruldu. Dimdik durdu karşımda. Benim Aral Çakırca'm gibi... Elimi tuttu sıkıca.

"Dönelim, üşümüşsün."

Kafamı salladım. "Dönelim."

Yürüdüğümüz yolu el ele döndük. Yüz metre kadar yürümüştük ki Kürşat'ı gördük. Sigara içiyordu. Bizi görünce yüzünde memnun bir ifade belirdi. Bana gülümsedi aferin, der gibi. Ben de ona gülümsedim.

Siyah kedi olmak da fena değilmiş. Arada sırada denenebilirdi. O sırada aklıma Aral'ın bana miyavladığı ama benim izleyemediğim video geldi. Telefonumun yanımda olmaması büyük talihsizlikti. Keyfimi yerine getirebilecek bir takviyeydi o video esasen.

Aral, kabanının cebinden sigara paketini çıkarıp dudaklarıyla bir dal aldı. Sonra da yaktı sigarasını elimi hiç bırakmadan. Derin bir nefes çekti içine. Kürşat'ın yanına vardığımızda Kürşat benim sağımda yürümeye başladı.

"Nasılsın abi?" diye sordu Kürşat tekdüze bir sesle.

"İdare ediyorum," dedi Aral.

Kafasını salladı Kürşat. Sessizce parkın çıkışına ilerledik. Polis merkezine döndük. Ekin bahçedeydi. Tanımadığım ama daha önce gördüğüm bir adamla dikilmiş sigara içiyorlardı. Bizi fark ettiklerinde Ekin henüz bitmeyen sigarasını yere bırakıp üzerine bastı. Bu nedense üzücüydü. Aral'a duyduğu saygı gerçekten çok büyüktü ama konuşmuyorlardı hiç. İçeride de abi, demişti ona. Aral fark etmiş miydi bunu emin değildim ama Ekin bile farkında olmayabilirdi. Epey gerilmişti Aral kendini kaybeder diye.

Ekin gözlerini Aral'ın üzerinde gezdirirken. "İyi misin?" diye sordu ona.

Aral kafasını salladı. "İyiyim... Siz ne yaptınız?"

"İki tablodan bahsetti."

İkimizin de kaşları çatıldı.

"Stańczyk'ı Lina, Karolina'yı da sen alabilirmişsin."

Karolina mı?

Aral'ın öfkeyle altdudağını ısırdığını gördüm. Yutkundu. Elimi daha sıkı tuttu. Küfür mırıldandı.

"O tablo neredeymiş?"

Ekin'in yüzünde gergin bir ifade oluştu. "Bizim evde herhalde," diye yanıtladı Aral'ı. "Açık artırmayı tablolar üzerinden yapıyorlarmış."

Dişlerini sıktı Aral. "O zaman neden Lina'yı kaçırmış o it?"

"Kadir Kara'yı ve seni kışkırtmak için."

Yüzüne dokundu Aral anladım, der gibi kafasını sallarken. Ekin, ilgiyle yüzüne bakıyordu Aral'ın. "Ben tabloyu görmedim," dedi Aral'ı bu olayı bilmediğine ikna etmek ister gibi. "Haberim de yoktu. Bilsem gözden kaçırmazdım hiç. Biliyorsun değil mi?"

Kafasını salladı Aral. "Biliyorsun değil mi ne?" diye sordu gözlerine bakarak.

Tüylerim diken diken oldu. *Fark etmiş...* Gözlerimi Ekin'e çevirdim. Gözlerime baktığında kafamı salladım söylemesi için. Gözlerini kaçırdı huysuz bir çocuk gibi.

"Abi," diye mırıldandı. Boğazını temizledi sonra. Gözlerini Aral'a çevirdi. "Bilsem söylerdim. Böyle bir şeyi gizlemem. Biliyorsun abi."

Kafasını salladı Aral. Sol elini kaldırıp Ekin'in omzuna koyduğunda ürperdim. "Eyvallah," dedi ona. "Sen babamla arama girme benim. Ben hallederim gerisini."

Ekin gözlerinde gizlemeye çalıştığı bir şaşkınlıkla kafasını salladı.

"Bildiklerin sana zarar verecekse susmaya devam et," dedi Aral eli yanına inerken. "Ama benim için benim yerime kararlar verme. Anlıyorsun değil mi ne demek istediğimi?"

Anlıyordu. Beni koruduğunu düşünerek benden bir şey gizleme, diyordu Aral. Ekin öyle biriydi. Aral'ı korumak için Pars'a gidip bıçak takmıştı. Kimbilir neleri biliyor ama Aral'ın başına bela olmasın diye ona susarak arka planda kendisi halletmeye çalışıyordu...

"Anladım," dedi usulca. Gözlerini bana çevirdi. Sonra da Aral'a baktı tekrar. "Bir keresinde babam bizi müzayedeye götürmüştü hatırladın mı?" diye sordu Aral'a. Aral'ın kaşları çatıldı hafiften. Ekin devam etti. "Ne gösterileceğini bildiğimiz için hiçbir heyecanı ve etkileyiciliği olmadığını söylemiştin."

Aral'ın kaşları çatıldı. *Önceden bilmelerinin sebebi müzayede kitapçığına bakmış olmaları. Hangi eserlerin olacağını zaten biliyorlar.* Tüylerim

diken diken oldu. Tilkiler tablo ile temsil ediliyor ve müzayedede kiralanıyorsa bir kitapçık olabileceği anlamına gelirdi bu. Eğer gerçekten bir kitapçık varsa en azından Asaf'ın sahip olduğu kartları bilebiliriz de demekti aynı zamanda.

"Ne tarz bir tablodan bahsediyoruz?" diye sordum Aral'a.

Aral dişlerini sıktı. "Yağlıboya, portre."

Kaşlarım çatıldı. Karolina dedikleri tablo benim portrem miydi? Aral'ı bu kadar öfkelendirmesinin bir sebebi de bu olmalıydı. Dahası eğer hepsi portreyse ve kitapçığı bulursak tilkilerin neye benzediğini bilebilir, elimizdekilerle karşılaştırabilirdik. O an aklıma gelen fikirle gözlerimi Aral'a çevirdim. O da bana baktı.

"Müzayedeye baskın yapıldığında açık artırma bitmiş miydi?" diye sordum o güne dair hiçbir şey hatırlamadığımdan.

Kaşları çatıldı Aral'ın. Düşündüğüm şeyi artık o da düşünüyordu.

"Ertelenmiş olmalı," diye bizi onaylayansa Ekin oldu.

Kiralanmak tilkilerin iş kapısıydı. Müzayede ertelenince başka bir müzayedede yer bulabilirlerdi kolayca. Asaf'ın bu işi İstanbul'da yapan tek kişi olup olmadığını bilmiyorduk.

O sırada kulağımın içine şiş girmiş gibi bir sancıya sebep olacak derecede tiz bir ses doldu aniden. İrkilerek refleksle ellerimi kulaklarıma kapattım ama anında kesilmişti.

"Lina," dedi Aral endişeyle, o da kulaklarımı kapatmıştı ellerini ellerimin üzerine yaslayarak.

"İyiyim," dedim endişelenmemesi için. Ellerini yüzümden indirdim. "Çok tiz bir ses duydum sadece," diye açıkladığım sırada bakışlarım sesin geldiği yöne çevrildi.

Aral da benimle o yöne baktığında bir araba girdi görüş açımıza. Karnaval arabalarına benziyordu tıpkı. Üzeri kırmızı palyaçolarla, soytarılarla ve iskambil kartlarıyla bezenmişti. Onu gördüğüm an tüylerim ürperdi. Aral'ın elini daha sıkı tuttum.

O kadar yavaş ilerliyordu ki korna sesleri doldurmaya başladı caddeyi. Kısa bir süre içinde de o korna sesini bastıracak kadar yüksek bir sesle bir müzik çalmaya başladı. İlk başta hepimizin kulağına bir kaset sesi doldu. Ardından bir sirk müziği çalmaya başladı.

Aral'ın elini daha da sıktım gerginlikten. Çok yavaş bir şekilde bize doğru ilerlerken sirk müziği baş ağrıtacak cinstendi. Özellikle benim için...

O sırada "Arkadaşlar, alalım şu aracı," diye bağıran Yiğit'i işittim. "Etraftaki vatandaşları uzaklaştırın. Herkes dikkatli olsun! İçinde silahlı şahıslar olabilir."

Polis memurları silahlarını çekerek temkinli bir şekilde aracı durdurmak için megafonla önce halkı uzaklaştırmaya çalıştı. O sırada araç sağa çekerek durduğunda nabzım yükseklerde seyrediyordu.

Yiğit, "İçerideki suçlu Asaf Soylu'dan gözünüzü ayırmayın," diye emir verdi bir başka polis memuruna. Gözlerini bize çevirdi. "Aral, Lina'yı içeri götür," dedi ama ben gözlerimi bir olsun arabadan ayıramıyordum.

Camları filmle kaplı olduğundan içerisi görünmüyordu ve müzik değişmiş, *Fool on the Hill** çalmaya başlamıştı.

"Lina," dedi Aral önüme geçerken.

O sırada tüm ses kesildi. Aracın kapısını açtığını işittim. Aral duyduğu sesle kaşlarını çatarak arkasını döndüğünde ben de arkasından çıkıp kimin indiğine baktım.

Bir palyaçoydu inen. Absürt kıyafetler içindeydi. Etrafında olan hiçbir şey umurunda değildi. Sahnede bir şov yapıyor gibiydi sanki. Kafasını kaşıdı. Pantolonunu yukarı çekti. Absürt büyüklükteki ceplerini kontrol etmeye başladı. Gözlerim o sırada Aral'ın arabası ile olan uzaklığımı ölçtü. *Aral'ın silahı torpidoda. Mecbur kalırsam kullanmaktan çekinmem.* Sağ ayağımı arabasına doğru çevirdim her an koşmaya hazır bir pozisyon almak için.

Polisler onu arabanın kaputuna yüzüstü yatması için ikaz ettiler ama onları dinlemedi. Nihayet aradığını bulmuş gibi bir zarf çıkardığında Aral'la göz göze geldik. Kalbimin sesi kulaklarımda atıyordu ama soğukkanlılığımızı koruyorduk ikimiz de.

"Posta!" diye bağırarak elindeki zarfı salladı ve kahkaha atmaya başladı. Ruh hastası, diye geçirdim içimden. Kocaman olan cebinden ufacık bir kâğıt çıkardı. Onu açtı özenle. Boğazını temizledi ve konuşmaya başladı.

"Övgüyü kral alır, sopadır soytarının hakkı. Kraldır veren kararları ama sonuçları ipe yalnız götürür soytarıyı. Soytarı, kral mı? Yoksa kral mı soytarı? Dersen ki soytarı kraldır, bizdensin o zaman, al sana bir karo ası. Dersen ki kral bir soytarı, al eline bir kara çakı, kolla o halde arkanı."

* The Beatles'in The Fool on the Hill şarkısı.

Ensemde bir uyuşma peyda olurken gözlerimi etrafta gezdirdim. Bizi izleyen biri vardı. Bir nefes gibi takip eden biri vardı. Biri bizimle oynuyordu.

Palyaço, kâğıdını özenle cebine kaldırdı. Eli hâlâ cebindeyken bir an göze göze geldik. Ensemdeki tüyler diken diken oldu bakışlarından ötürü. Dudaklarında bir gülümseme belirdiğinde belimi istemsizce daha da doğrulttum, odağım arttı. İki parmağını cebinden çıkarırken tetikteydim. Aral'ın önüne geçecek ya da arabaya koşacaktım her an ama yavaşça bir kart çıkardı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kartı gösterdi sanki görmüyormuşuz gibi. Bir *Joker* kartıydı bu. Kartı yalnızca bir tur çevirdiğinde kart artık *Karo Ası*'ydı. Elinde tuttuğu kartı özenle başta arayıp durduğu zarfın içerisine yerleştirdi ve ellerini bana doğru uzatarak neredeyse yüz yirmi derecelik bir açıyla yere kadar eğildi.

"Davetlisiniz efendim," dedi saygıyla. "Davetlisiniz. Buyurun. Davetlisiniz."

Söylediklerini sürekli tekrar ederken polis memurları onu yere yatırıp üzerini aramaya başladılar. Öylece izledim onu. Bir ekip de arabasına el koyarken Aral görüş açımı kapattı.

"Lina," dedi eli çeneme dokunup ona bakmam için yüzümü kaldırırken.

Gözlerine baktım. Sakindi gözleri. Soğukkanlılığını yitirmemişti. Ben de yitirmemiştim. Bu tür gösterilere alışık olduğumdandı belki de... Pek bir şey hissetmiyordum. Genel bir gerginlik ve merak vardı içimde daha çok.

"Kara Çakı ve Karo Ası," diye mırıldandım gözlerine bakarken.

Kafasını salladı. "Fark ettim. İyi misin?"

"İyiyim," dedim samimiyetle. "Sen?"

"İyiyim," dedi gözlerime bakarak.

O sırada Yiğit eldivenle tuttuğu zarfı getirdi yanımıza. Zarftan aldığım koku tanıdıktı. Üzerinde kırmızı bir mürekkeple yine *KÇ* harfleri işlenmişti.

Yiğit yavaşça açtı zarfı. İçinden yine pahalı olduğu belli olan altın desenli kâğıda basılmış bir davetiye çıktı. Aral'la kısa bir süreliğine göz göze geldik. Müzayede davetiyesiydi bu.

"Aral Çakırca ve Karo Ası'nı aramızda görmekten mutluluk duyarız," diye okudu Yiğit üzerini.

Davetiyede Aral kart sahibiydi, ben ise kart olarak anılmıştım. Muhtemelen herkes bu şekilde anılıyordu ama Aral'ın dişlerini sıkmasına sebep oldu bu. Elini sıktım hafifçe sorun değil, der gibi.

Zarfın içinden bir not çıkmıştı ve not tilkilerin özel diliyle yazılmıştı. Yalnızca Aral ve ben okuyabilirdik.

Sevgili Karolina...

Sende sana ait olmayan bir altın Joker olduğunu biliyorum. Ben de onun gerçek sahibini arıyorum. Hayatı için endişeliyim. Eğer müzayedeye gelecek olursan seni mutlaka bulurum. Yardım etmeme izin ver.

Babamın kartı... Babamın hayatı için endişeli. Babamın yaşadığına ve geleceğine o kadar inandırmıştım ki kendimi, ben onu bulamadan başkalarının onu bulmuş olabileceği ihtimalini hep geri plana itiyordum ama belki de babam tehlikedeydi... Belki de babamı tekrar kaybetmek üzereydim...

Aral'ın gözleri üzerimdeydi. Umut etmek için gözlerimi Aral'ın gözlerine çevirdim. Siyah gözlerine baktım. Güç ve inançla bakıyordu gözlerime. Kafasını iki yana salladı sanki kafamın içini görüyormuş gibi.

O sırada bir polis memurunun bağırışı doldu kulaklarımıza.

"Başsavcı'm! Asaf Soylu'yu hiçbir yerde bulamıyoruz!"

Bölüm 6

Polonyalı Ölmezi

En iyi saklananlar genellikle göz önünde duranlardır. Görünmez olmak mümkün değil ama varlığını silebilmek mümkün hafızalardan. Silikleşmek ve sessizleşmek ana maddesi esasen akılda kalmayışların. Bir söz veya davranış aslında hafızamızda iz bırakan ve bazı dokunuşlar aklımızı başımızdan alan. Yok olmuyor kimse aslında ama var da sayılmazlar aklımızda. Zihnimizde yer edinmeyen herkes önemsiz belki bizim için fakat hiçbir zaman bilemeyeceğiz kimin zihninde ne kadar yer edindiğimizi de nasıl şekillendiğimizi de. Bir bilmeceden ibaret hayatın getirdikleri. Tıpkı o zarfta da yazdığı gibi...

Saklanırım göz önünde.
Gelir geçer önümden.
Ben hayalet değilim
Hiçe sayar beni gözünde.

Babamdan mı bahsediyor Asaf'tan mı? Yoksa saklambaç oynayan kendinden mi? Emin değilim hiçbir şeyden...

Kamera kaydını izlerken çıt çıkmıyordu kimseden. Bir polis merkezinden, hepimizin arasından elini kolunu sallayarak çıkıp gitmişti Asaf. O kadar emindi ki gideceğinden gitmeden hemen önce uzun uzun kameraya bakmış, gülümsemiş ardından ellerindeki kelepçeyi zorlanmadan bileklerinden çıkarıp o sakat bacağına rağmen mükemmel bir reverans sergileyerek odadan çıkmıştı öylece.

Onu fazla küçümsemiştim. Onu ezmek istediğim için küçültmüştüm gözümde. İstanbul'un göbeğinde bir eğlence merkezini paravan olarak kullanıyor, suikastçı kiralıyordu ve ben onu sıkıştırdığımızı düşünmüştüm. Halbuki bizimle oyun oynuyordu. En başından beri bu kadar rahat olmasının sebebi Hükümdar Çakırca sanmıştım fakat değildi. Aptaldım. Onun manipülatif biri olduğunu bildiğim halde beni kandırmasına izin

vermiştim. Yüz ifadelerinden yola çıkmıştım, aklını okumaya çalışmıştım. Halbuki sevmenin yasak olduğunu en iyi ben biliyordum. *Hissizleştirilen biri, duygu ifadelerinde bulunmaz. Rolden ibaret tüm mimikleri. Tüm yaptığı rolden ibaret. Tıpkı bilinçli bir kukla gibi... Aptal Lina. Kukla olmayı çok iyi biliyorsun halbuki...*

"Kaçmak için Aral'la konuşmak istedi," diye hayıflandı Yiğit sessizce. "Kargaşa çıkacağını biliyordu."

"Tehdit ediliyordu," diye mırıldandı Aral buna karşılık. Soğukkanlılığını kaybetmeden tüm dikkatiyle ekrana bakıyordu hâlâ. İkisinin de soğukkanlı kalmaktaki iradesine her geçen saniye hayran kalmakla birlikte Aral'ın büyütülme şekline bileniyordum. "Kaçmak için örgütün yardımını almış olsa bile ölmeye gönüllü olacağını sanmıyorum. Zarfı yollayan kişiyle işbirliği içinde olabilir."

Palyaçonun getirdiği zarf... *Karo Aslı'yla birlikte verilen zarf... İçinde ne tarih ne de zaman yazan bir müzayede bileti ile altın Joker'den ve babam hakkında endişesini belirten notun bulduğu zarf...*

Aptallık etmiştim. Spor tesisine ilk başta yalnızca Aral'la gitmeliydim. Altın Joker'i görmemesi gereken kişiler görmüştü ve bilmemesi gereken kişiler bir şekilde bana ait olmayan bir Joker kartım olduğunu biliyordu. Belki de bu yüzden hiç istemediğim kişilerin dikkatini çekmiştim... Belki de sırf bu yüzden müzayedeye davet edilmiştim ve Asaf da bunu bir şekilde planlamış ya da başıma bunun geleceğini tahmin ederek kaçmıştı...

Asaf, tabloları bize bıraktığına göre biliyor olması daha olası geliyordu. Zira Aral'ın bahsettiği tehdit müzayedede verilen göreviyle ilgiliydi. Tekrar müzayede olacağını biliyordu muhtemelen. Üstelik müzayedeyi polis basmış olsa da Aral'ın düşündüğünün aksine artık tehdit edilmiyor olabilirdi. Neticede beni kiralamayı başarmıştı o süreçte. Belki de görevini tamamlamıştı... Bilmiyorduk hiçbir şey. Etrafımızda kim bizden kim değil, bilmiyorduk. Kolluk kuvvetlerine güvenemezdik. *Babam bir MİT ajanı benim, aynı zamanda bir soytarı...*

"Tehdit edildiği görevi yerine getirmiş de olabilir," diye mırıldandım Aral'ın vereceği tepkiden endişe ederek.

Aral'ın bu ihtimali düşündüğüne ama düşünmek istemediğine emindim. Babasının beni kiraladığı için Asaf'ı sıkıştırma ihtimalimizi kaybettiğimizi, örgüt tarafından bir şans daha elde ettiğini düşünmek istemiyordu. Ben de bu ihtimali düşünmek istemiyordum zira parkta yaptığım konuşmanın etkisini yitirmesinden endişeliydim. Aral bir an olsun

gözlerini Asaf'ın dondurulan görüntüsünden çekmiyordu. Öfkeyle bakıyordu monitöre.

Yiğit neyden bahsettiğimi anlayarak onayladı beni. "Lina'yı kaçırdığı davetin onun son şansı olduğunu ve içeri girmediğimiz süreçte Lina'yı bir ajan olarak kiraladığını biliyoruz. Kadir Kara için Lina'yı kullanmak istediği fikrini ortaya atan sizdiniz. O halde Lina'yı, Hükümdar Çakırca ile anlaşma yapmak için kullanmış olabilir. İkisinin de Kadir Kara'yı bizden önce bulmak için sebepleri var. Şu durumda iyi müttefik olurlar."

Evet... Tam olarak bundan bahsediyordum ben de. Aral'ın tam olarak düşünmek istemediği şeydi bu. Örgüt Asaf'a babamı ortadan kaldırması için son bir şans vermişti ve bunun için beni kullanmasını istemişti ondan. O da şansını, beni Hükümdar Çakırca'ya kiralayarak kullanmıştı. İlk başta babamın benim için ortaya çıkacağını düşündüğünü düşünmüştüm. Herkes benim bildiğimi ya da benim bulacağımı düşünüyordu ama babam müzayedeye gelmeyince Asaf, Hükümdar Çakırca ile anlaşma yapmanın daha mantıklı olacağına karar vermiş olabilirdi. Hükümdar Çakırca yalnızca güçlü bir müttefik değil aynı zamanda örgütten haberdar olan ve babamı gerçekten tanıyan biriydi.

Aral dişlerini sıktı, yükünü masaya vermeyi bırakıp doğruldu yavaşça. Dişlerini sıkmayı bıraktı. Bana bakmadan gözlerini doğrudan Yiğit'e çevirdi. İfadesizlik içindeydi yüzü. Sessizliği ürküten biriydi. Siyah gözlerindeki öfkeyi seçebiliyordum. Babasının beni ajan olarak kiraladığı gerçeğini henüz sindiremeden bir de üstüne beni kaçırarak kiralayan ve taciz eden adamla, babamı ortadan kaldırmak için işbirliği yapabileceği ihtimaliyle yüzleşiyordu. Babama da bana verdiği kadar değer verdiğini biliyordum. İçinde olduğu durumu düşünmek bile istemiyordum çünkü ona karşı vicdan azabı çeken biri olarak hissettiklerime benzer bir his taşısın istemiyordum içinde. Orası cenneti yaşamayı hak ediyordu. Keşke onun yerine taşıyabilseydim bir şeyleri...

Ona ne kadar bakarsam bakayım, bakmadı bana. Aldığı sessiz ama derin nefesle göğsü inip kalktı, dili dudaklarını ıslattı, ısırdı altdudağını ve yutkundu. Bir sürü şeyi yuttu yine. Onun yuttukları benim mideme oturdu. Karnımda bir ağrıya sebep oldu.

Yiğit, Aral'la sözsüz anlaşmış gibi gözlerini Ekin'e çevirdi. "Hükümdar Çakırca'yla konuşmak istiyorum Avukat Bey," dedi otoriter bir sesle. "İletin kendisine."

Ekin yüzünde ifadesizlikle, "Emredersiniz Başsavcı'm," diye karşılık verdi.

Gözlerimi Aral'dan çekip Ekin'e çevirdim. Dimdik duruyordu ama gözleri Aral'ın üzerindeydi. Aral başını eğse o da boynunu bükecek gibiydi. Fakat ben onun için de endişeliydim. Babası biliyor muydu bizimle olduğunu ve bize yardım ettiğini? Ona bir şey yapar mıydı bunun için? Yapıyor muydu? Yapmazdı değil mi? Hükümdar Çakırca kendini beğenmiş biri, oğullarına düşkün olmalı. *Lina... Bu adam çocuklarının omzuna kendi baş harfini dağladı. Sence normal biri mi?*

Yiğit, "Aral," dediğinde önce Yiğit'e sonra da Aral'a baktım. Aral, Yiğit'e bakıyordu. "Zarf ve aracın raporunu en kısa zamanda masamda göreyim. Gerekirse sabahlayın. Ben palyaçonun ifadesine gireceğim."

Palyaço... *Saklanırım göz önünde. Gelir geçer önümden. Ben hayalet değilim. Hiçe sayar beni gözünde...*

Kaşlarım çatıldı. Gözlerimi Yiğit'e çevirdim. "Palyaço nerede?"

Yüz ifadem kaşlarını çatmasına sebep oldu. "İfade odasında," dedi ama az önce yaşanan olaydan ötürü tereddüt etti. Uzanıp açtı kapıyı ve bir polis memuruna palyaçoya bakmasını söylerken Ekin ve Aral'ın bana baktıklarını hissettim.

"*Saklanırım göz önünde. Gelir geçer önümden. Ben hayalet değilim. Hiçe sayar beni gözünde,*" diye mırıldanarak Aral'a baktım. "Bir bilmece bu. Olduğu yerde en çok dikkati o çektiği halde görünmez olmakta onların üstüne yoktur. Palyaçolar rahatsız eder insanları, bakmayı istemez çoğu insan."

Yiğit söylediklerimi duymuş olacak ki palyaçoya kendisi bakmak için çıktığında Ekin'le göz göze geldik. Kafasını yavaşça sallayıp o da çıktı odadan, Aral'a çevrildi gözlerim. Ben bir şey demeden elimi tuttu ve bizi dışarı çıkardı. Yiğit'i takip ederken sustuk ikimiz de. Aral'ın sessizliği beni daha çok gererken gözlerim Yiğit'in üzerindeydi.

Yiğit, yanında başkomiserle ifade odasına girerken biz de peşi sıra girdik. Kulaklarımızı kahkaha doldurdu. Tüylerim diken diken oldu. O kadar rahatsız edici bir gülüştü ki bu kaşlarım çatıldı.

Palyaço dur durak bilmeden gülüyordu. Burnu kanamıştı o arbedede ve burnundan akan kan masada ufak bir birikinti oluşturmuştu. Başkomiser, Yiğit'e bilgi aktarmakla meşgulken Yiğit onu camın ardından izliyordu buz gibi bir bakışla. Rahatsız hissettiği belli oluyordu.

"Psikiyatri muayenesine götürün," dedi bakışlarını yanındaki başkomisere çevirmeden.

Yiğit'in yanında durduğumuzda Aral, "Kimliğini belirleyebildik mi?" diye sordu.

Yiğit kafasını iki yana salladı. "Parmak izleri yokmuş," dedi buz gibi bir sesle. Gözlerini Aral'a çevirdi. "İstediğin örnekleri al. Daha sonra psikiyatri muayenesine yollayacağım." Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın ona yaklaşacağı düşüncesinden hiç hoşlanmadım.

Aral onu onaylarken gözlerimi cama çevirdim. Göz göze geldik bir an. Beni göremiyordu ama tam gözlerimin içine bakıyordu. Dudaklarında durduramadığı bir gülüş vardı. Kendini tutamıyormuş gibi ellerini dudaklarına götürdü, daha çok gerdi bu beni. Psikopattı kesinlikle. Zira babamın not ettiği hiçbir tilki normal değildi zaten.

O an kaşlarım çatıldı. Dikkatle baktım yüzüne. Yüzünde boya olduğundan gerçekten neye benzediğini bilmek zordu fakat temizlenirse yüzü belki listedeki biriyle eşleştirebilirdik onu.

"Listeden biri olabilir," dedim gözlerimi Yiğit'e çevirerek. "Hiyerarşik bir sistemden bahsettiğimizi ve onun, benim önümde eğildiğini göz önünde bulundurursak rütbesi düşük biri olmalı. Muhtemelen *Sinek*'tir. Zira zarf teslimatı için görevlendirilmiş belli ki. Babamın oluşturduğu listede çok fazla Sinek vardı, belki biriyle eşleştirebiliriz..."

O sırada göz ucuyla içeride bir hareketlenme sezdiğimde gözlerim bir refleksle cama çevrildi. Palyaço ayağa kalkmış tam karşı duvarın dibine gidip kendi kanıyla duvara bir şey yazmaya başlamıştı. Bir şeyler mırıldanıyordu ama anlamak imkânsızdı, ağzının içinde konuşuyordu.

Odayı bir gerilim sararken kalp atışımı kulaklarımda işitmeye başladım. Aynı zamanda odağımın arttığını hissediyordum. Adrenalin anında kanıma karışmıştı. Her şeyi hissedebiliyormuşum gibi bir güdüyle dolarken duvara özel şifreyle şunu yazdı:

"Cevap ne?"

Konuşan ben değildim. Aral'dı çeviren. Ben tamamen palyaçoya odaklanmıştım. Yüzünü cama dönüp gülümsedi bize sanki görüyormuş gibi. Sonra aniden cama doğru koştuğunda zihnimin düşünce hızına ellerim ayak uydurdu. Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşti.

Palyaçonun kendini cama vurmasıyla camın çatlama sesi kulaklarımıza dolarken Aral'ın önüne geçip başkomiserin silahını çektim ve omzum üzerinden uzanan tanıdık bir elle aynı noktaya çevirdim namlunun

ucunu. İkimiz de camın ardındaki adama silah çekmiştik ve palyaço çatlayan camın ardından kahkaha atarken odadan çıt çıkmıyordu. Aral'ın kalp atışının sesiydi kahkahalara eşlik eden, kalbimle aynı ritimle attığını seçebiliyordum.

"Cevap ne?" diye sordu gülerek. Alnından kan sızıyordu. "Ahahahaha! Hayaletler gerçek mi sanki? Ahahahahaa! Lily! Cevap ne?"

Lily... Tüylerim diken diken oldu. *Neden bu kadar tanıdık geldi?*

"İkiniz de indirin silahları," dedi Yiğit otoriter bir sesle. Daha sonra da emirler yağdırırken silahını ilk indiren Aral oldu. Sağ eli uzandı, elimi tuttu. O elimi tuttuğunda gevşettim parmaklarımı. İstediği gibi silahı avucuna bıraktım usulca. Kimse için tehdit oluşturduğumu düşünmesini istemediğim adamın yani başsavcının önünde kırdığım ikinci pottu bu. Dün de Asaf'a yumruk sallamıştım. Aral'ın söyledikleri geçti aklımdan. Yiğit'i zor durumda bırakıyordum istemeden.

Aral elimden aldığı silahı başkomisere verirken kendi silahını da Yiğit'e uzattığını gördüm. Yiğit'in silahını mı almıştı? Yiğit'e baktım. Bize birbirinizi bulmuşsunuz, der gibi bakıyordu. Kızgındı fakat yalnızca bize değil. Bugün olan her şeye...

"Affedersiniz," dedim Aral'ı zor durumda bırakmak istemeyerek. "Bir şey yapacak sandım."

Dün Asaf'a yumruk sallamışken şimdi silah çekmek pek iyi görünmüyor olsa gerekti. Tehlikeli ya da kontrolsüz olduğumu düşünsün istemiyordum.

Kafasını sallarken, "Sakin oluyoruz," dedi ikimize bakarak. "Bir kaza çıkmasın elimizden değil mi? Bize ait olmayan silahlarla..."

Kafamı salladım.

Yiğit sabır çeker gibi burun kemerini sıktı. "Alın şu ruh hastasını gözümün önünde," dedi başkomisere. "Bir delimiz eksikti! Olay yeri incelemeyi içeri yollayın! Herkes işini yapsın!"

Herkes onu onaylarken gözlerimi bir türlü palyaçodan çekemiyordum. Gülüyordu hâlâ.

"Emredersiniz Başsavcı'm," dediğini işittim Aral'ın o sırada.

Elimi tuttu, ona bakmadan çıkardı beni o odadan. Gözlerimi yüzüne çevirdim. Sertti yüz ifadesi. En az benim kadar gergindi. Nereye gittiğimiz hakkında bir fikrim yoktu ama sormadım. Aral doğruca yangın çıkış kapısına ilerledi ve açtığı gibi beni içeri çekip bana dönerek kapattı

kapıyı. Göz göze geldiğimiz an ikimiz de aynı anda, "İyi misin?" diye sorduk birbirimize.

Tüylerim diken diken oldu. Aynı beyni kullanıyorduk sanki o an. İkimiz de duraksadık birkaç saniye. Aral gözlerime bakarak derin bir nefes aldı, omuzları gevşerken biraz olsun arkasındaki korkuluğa yaslandı yorgunca. Uzanıp elimi tuttu sonra. Beni usulca kendine çekti. Bacakları arasına girdim sakince.

Gözleri yüzümde gezinirken sol eli yüzüme dokunarak kulağıma kadar çıktı ve işaretparmağı kulağımı okşadı.

"İyi misin Lina?" diye sordu tekrar gözlerimin içine bakarak.

O sesi duyduğumda kulaklarımı kapattığım için endişelenmişti o da epey ama ortalık o kadar karışmıştı ki sormaya vakit bulamamıştı. Ama iyiydim. Tetiklendiğimi de düşünmüyordum. Az önce silahı tetiklendiğim için çekmemiştim. Öyle mi düşünüyordu acaba?

"Çok tiz bir sesti yalnızca," diye mırıldandım endişelenmemesi için. "Silahı çekmemle bir ilgisi yok."

Kaşları çatıldı düşündüğüm şeye. Parmakları kulağımın arkasını okşayarak yanağıma inerken kafasını salladı. "Öyle düşünmemiştim sevgilim," dedi yumuşak bir ifadeyle. "Kendinde olduğunun farkındayım."

Yutkundum. Onun bana olan güveni kendime güvenimi pekiştiriyordu. Daha çok ayakta durmak, daha dik durmak istiyordum. Onun yanına yakışmayı çok istiyordum. Ona biraz daha sokulurken sağ elimi kaldırıp yanağına yasladım sevgiyle. Yanağını okşadım.

Gözlerinin içine baktım korkmadan. "Sen iyi misin?" diye sordum ben de tekrar.

Korkmadım cevabından. Kötü olmasından korkuyordum ama gerçek buysa eğer kaçmayacaktım artık. *Aral'ın üzülmeye hakkı var. Teselli edilmeye onun da ihtiyacı var.* Sırf daha erken doğdu diye ayakta durmak zorunda belki herkes için ve çok kıymetli bu dik duruşu benim için ama ben Aral'ı mecbur etmeyeceğim bunların hiçbirine. Dik gezdiği sabahların akşamında bir daha tek başına koltukta uzanırken görmeyeceğim onu. Dizlerimde uyuturum ben seni sevgilim.

"İyiyim," dedi. Yutkundu sonra gözlerime bakarak. "İdare ediyorum," dedi dürüstçe.

Aral'ın idare ediyorumları kendine olan güvenini sarsıyordu insanın. *Dik durmasına o kadar alışmışım ki bir korkuluğa yaslanması bile çok üzüyor beni.*

"Parktaki konuşmamızdan bu yana hiçbir şey değişmedi," diye mırıldandım gözlerimi yüzünde gezdirirken. "Değil mi sevgilim?"

Derin bir nefes çekerken usulca kafasını sallayarak onayladı beni. "Maalesef."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Öyle dersen ben ne yaparım Aral?"

Dertli bir iç çekerken kolları belime sarıldı ve beni daha çok çekti kendisine. Ben de onu kollarım arasına aldım. Birbirimize sarılınca gergin bedenlerimiz gevşedi istemsizce. Olmamız gereken yerdeymişiz gibi rahatladık birkaç dakikalığına bile olsa. Evde olmanın verdiği hisle gevşedi bedenlerimiz. Birbirimize daha sıkı sarıldık yetinemiyormuş gibi. *Göğüskafesimde büyütebilseydim keşke onu.*

Aral yüzünü boynuma gömdü birkaç saniye nefeslenmek ister gibi. Birkaç dakika zorunlu bir mola vermiştik ikimiz de o an. Acil yangın çıkışından çıkıp kendi yangınımızda sönmek için birbirimize sığınmıştık.

Ona karşı içimde kıyamayan bir sevgi yetişiyordu her saniye. O sevgiyle saçlarını okşadım. "Her şey iyi olacak sevgilim," diye teselli ettim onu, onun bana yaptığı gibi. "İkimiz de iyi olacağız. İyi olacağız. Çözeceğiz her şeyi. Güveniyorum ben bize. Kızmak ya da bir yere yaslanmak istiyorsa canın, ben buradayım. Ama üzme kendini sorumlusu olmadığın hiçbir şey için. Herkesin kendi hesabı var. Bize verilen yetki de söz hakkı da bir yere kadar. Sıkma canını elinden bu kadar geliyor diye. İnan hiç sonu yok bunun. Sonu olsa bu pişmanlıkların bilirdim Aral, çok yürüdüm ben o yolları."

Derin bir nefes aldı. Sonra boynumdan öptü beni. "Bak ya," diye fısıldadı yorgun bir sesle. Kafasını omzumdan kaldırıp yüzüme baktı. "Kedimin frekansı bozulmuş... Çok mu üzdüm ben seni?"

Aral, teselli eden taraf olmaya o kadar alışmış ki ben onu teselli edince frekansım bozuldu sanıyordu. *Özür dilerim Aral. Senin için daha iyi olmaya çalışıyorum. Daha iyi olacağım. Daha güçlü olacağım. Söz. Yük değil ortak olacağım sana. Her şeyini paylaş benimle diye çok güçlü olacağım.*

Kafamı iki yana salladım yavaşça. "Sen beni hiç üzmedin."

"Hiç mi?"

"Hiç."

İç çekti gözlerime bakarak. "Bununla teselli edebilirim kendimi o zaman."

Kafamı salladım. Uzanıp yanağına ufak bir öpücük bıraktım. Kameralar önünde beni öpmekten hoşlanmadığından dudaklarını öpememiştim. Yazık olmuştu. Neyseydi. Eve gidince telafi ederdim.

"Dünyanın en iyi evladı, en iyi kardeşi, iyi abisi, en iyi dayısı, en iyi arkadaşı, en iyi insanı ve en ama en iyi sadece Lina'nın sevgilisisin."

Son cümlem onu hafifçe gülümsetti. "Sadece Lina'nın," diye onaylarken beni doğruldu yavaşça. Saçlarımın üzerine bir öpücük bıraktı. "İyi ki Lina'nın," diye fısıldadı saçlarıma.

İçim ısındı. Ellerimiz birbirine dolandı, göz göze geldik. Yutkundum. "Aral."

"Efendim güzelim," dedi gözlerime bakarak.

"O tetiğe basmayacaktım," dedim. Kendimi açıklamazsam rahat edemeyeceğimi biliyordum. "Sana doğru koşunca koruma içgüdüsüyle aldım silahı. Kendim yaptım ama vurmayacaktım."

Gözlerinde öfkeli bir bakış belirdi ama bana değildi öfkesi. Sağ elini kafamın arasına yaslayıp yüzüme eğildi ve alnımı öptü sevgiyle.

"Biliyorum sevgilim," dedi gözlerime yakından bakarken. "Ve Lina, o ruh hastası sana saldıracak olsaydı ben tetiği çekmeyeceğimden bu kadar emin olamazdım." Tüylerim diken diken oldu. "Sevdiğin insanı koruma içgüdüsü farklı bir şey. Herkesin başına gelir. Çoğu insan o seçim noktasına geldiğinde çeker tetiği ama ben seni o noktaya getirtmem Lina."

Yutkunamadım. *Ya ben seni getirirsem Aral? Tek bir ruh hastası Yiğit'in silahını çektirdi sana. Asla yapmayacağın bir şey bu. Kendi silahını bile taşımıyorsun sen yanında. Ve içerideki ruh hastasının rütbesi düşük muhtemelen. Benim peşimde olanlar daha kötüler. Ya benim yüzümden seçim yapmak zorunda kalırsan? Hayır. Kalmayacaksın. Ben de buna izin vermem Aral.*

Kafamı salladım. "İyiyim ben, merak etme beni. İyi olacağım."

Kafasını salladı yavaşça. "İyi olacağız," diye onayladı beni. "Ama ben seni merak ederim. Etmememin yolu yok. Girdin bir kere aklıma."

Kafamın içinde Sezen Aksu, *Tutuklu* söylemeye başladı inceden. İç çektim gözlerine bakarak. Benim de aklım ondaydı hep. Bir kere girmişti aklıma da kalbime de.

"Dikkatli ol olur mu?" dedim gözlerine bakarak. "O ruh hastasının yanındayken hep tetikte ol."

Yanağımı okşadı. Güven verici bir ifade belirdi yüzünde. "Olurum. Merak etme."

"Ederim," dedim onun bana dediği gibi.

Gülümsedi hafifçe. Beni onaylarken dili dudaklarını ıslattı. Elimi tuttu sıkıca. Az önce kapattığı kapıyı açmadan önce son kez gözlerime baktı

ve molamızı sözsüz şekilde sonlandırdık. İkimiz de dimdik bir şekilde çıktık oradan.

Bir polis memuru doğrudan bize ilerledi. "Araca aldık abi," dedi Aral'a.

Aral onu onaylarken merdivenlere yöneldik birlikte. Tanıdık oldukları belli oluyordu. Sürekli birlikte çalışıyorlardı sanırım. Aral'la palyaço hakkında konuşurlarken kulak misafiri oldum tüm konuşmalarına. Aral ve ekibi ondan örnek aldıktan sonra hastaneye gidecekti. Özel harekât polislerinden destek istenmişti. Yiğit, güvenliği artırıyordu haklı olarak. Uğraştığımız insanlar normal insanlar değillerdi. Bu palyaçoyu da elden kaçıramazdık.

Doğrudan dışarı çıktık. Bahçe ve arabanın etrafı şeritle çevrelenmişti ve olay yeri incelème gelmişti çoktan. Ekin, onunla gezen tanıdık adam ve Kürşat bir köşede konuşuyorlardı. Aral kısa bir süreliğine polis memuruyla vedalaştı. Kürşatlara doğru ilerledik.

O sırada Aral'ın bakışları bana çevrildiğinde ben de ona baktım.

"Ben olay yeri incelemeye gideceğim," dedi gözlerime bakarak. "Muayene edip rapor yazacağım. Birkaç saat sürer. Her şey fotoğraflanıp; örneklerini almadan ve sonuçları çıkmadan bakamayacağız. Ne yapmak istersin? Eve gitmek ister misin? Doğru düzgün uyumuyorsun kaç gündür. Alin'i de görmedin."

Alin'i görmeyi ve annemle konuşmayı istiyordum ama Aral'ı o ruh hastasıyla bırakmak gelmiyordu hiç içimden. Birkaç saat onu beklemek sorun olmazdı benim için.

"Seni onunla tek bırakmak istemiyorum," dedim net bir istekle. "Hem kolyeme de bakacaktık bugün. Beklemek sorun değil. Olmadı ben akşam eve giderim."

Kısa bir an duraksayıp onayladı beni. Karşı çıkmadı bu isteğime. Aral'ın her şeyi iki taraflı düşünüyor olmasını seviyordum. Beni anlamasını, kendini benim yerime koymasını, benimle her şeyi konuşup emrivaki yapmadan isteklerde bulunmasını ya da seçenekler sunmasını seviyordum.

"Hem seni beklerken bir şey gelir aklıma belki," diye de bahane üretttim.

Boş boş oturmazdım ben de. Çalışırdım onunla. Eve onunla gitmek istiyordum. Açıkçası kardeşleriyle aynı ortamda olmaktan çekiniyordum. Güneş abla nasıl olduğumu sorar, benimle ilgilenirse nasıl tepki verirdim,

bilmiyordum hiç. Eskisi gibi yaklaşamazmışım gibi geliyordu. Kendimi, onlara ihanet ediyormuş gibi hissediyordum ve bunu Aral'la konuşmanın kolay bir yolu yoktu.

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Bekle beni tabii uslu uslu," dedi ondan ayrılmak istemeyişime hafifçe gülümseyerek.

Dudaklarımı birbirine bastırdım gözlerimi bizi izleyen üç adama çevirirken. Meraklısı olduğumdan değildi. Tamam meraklısı olabilirdim biraz ama onunla kalmak istememin ana etmeni bu değildi en azından. Endişe ettiğimdendi. Yapışkan değildim herhalde.

Yanlarına vardığımızda Aral'ın elimi tutuşu sıkılaşmıştı. Sebebini ise birkaç saniye sonra anladım. "Gidiyor musun?" diye sordu Ekin'e.

Ekin, sanırım Yiğit'in söylediklerini babasına iletmeye gidiyordu ve Aral, Ekin'in, babasının avukatlığını yapıyor olmasına katlanamıyordu. Kimbilir ne zamandır Ekin'in inadını kırıp ona abi demesini bekliyordu ve bu, böyle bir günde böyle bir durumun içinde gerçekleşmişti. *Gerçekten gülümsemeleri yürümeyi öğrenemiyordu bu adamın. Fırsat vermiyorlardı hiç.*

"Gidiyorum," diye onayladı onu Ekin.

Yüzünde yanlış anlaşılacağından korkar gibi bir ifade vardı sanki. Aral'ı hayal kırıklığına uğratmak istemediğini görebiliyordum gözlerinde. Aral'a değer veriyordu. Ona bu kadar kızgın olmasının sebebi bu değerdi.

Aral kafasını salladı yavaşça. "Bizimle ilgili hiçbir şeye karışmadın," diye tembihledi onu net bir sesle. Ekin'in gözlerine bakıyordu aynı zamanda. "Bana yardım etmedin ve hiçbir şey söylemedin," dedi üstüne basa basa. "Anladın mı beni?"

Kafasını salladı ama Aral'ın en çok bu huyunu sevmediğini biliyordum. Aral'ın kendini düşünmeyip diğerlerini düşünmesine karşılık kimsenin onu düşünmesine izin vermeyişine sinirliydi. Haksız, diyemezdim ona ama Aral'ı da anlıyordum. Alin bana kendinden hiçbir şey vermesin, istemezdim ama kendimi Alin'e adardım seve seve. Adamıştım da. Aral'ı çok iyi anlıyordum bu yüzden. Belki de Ekin kendini hiç abi olarak görmediğinden Aral'ı anlayamıyordu...

"Ben korurum kendimi. Düşünme sen bunları," dedi Aral'a. Sonra da yanında dikilen adama bakıp tekrar Aral'a döndü. "Tabloyla ilgili bir şey öğrenirsem Murat'la haber yollarım."

Aral, kafasını salladı. "Eyvallah. Ama riske atma yine de kendini, ben bulurum bir yolunu."

Kafasını salladı Ekin yalnızca. Onu ikna edemeyeceğini biliyordu. Sonra tokalaşmak için ona elini uzattı. Kaşlarımı çatarak baktım ona. Şu an Aral'a sarılmak istiyorsa tam zamanıydı halbuki. Bunu ben bile anlardım. Fakat belki de ben Aral'a karşı yanlış yapınca ona gitmekten nasıl çekiniyorsam o da öyle çekiniyordu. Üstelik aralarına soğukluk girmişti bir kere, çekinmeleri normaldi sanırım.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bugün siyah kedi olmuştum mademi, tam olsundu. Aral uzattığı eli tutacağı sırada Aral'ın elini bıraktım. Sol elimi beline yasladım ve ileri gitmesi için kuvvet uyguladım sarıl ona, der gibi. Abi olarak doğmuştu bir kere. Büyük çocuklar olarak kardeşlerimizi affetmek üzerimize vazife sayılırdı. Ekin de pişman gibiydi yaptıkları için. Zaten hayat çok zordu, daha fazla zorlaştırmamak lazımdı.

Aral ona uzattığı eli tuttu ve ona verdiğim desteği geri çevirmedi. Bıraktığım elini kaldırıp Ekin'in sırtına koydu ve sarıldı ona. Kalbim tuhaf bir hisle doldu. Ekin, Aral'ın ona sarılmasını beklemediğinden dondu kaldı bir an ama bu donukluk çok kısa sürdü. Kendini çabucak toparlayıp o da sarıldı Aral'a. Aral, Ekin ona sarılınca elini bırakıp sol elini kardeşinin kafasının arkasına yasladı ve onu babacan bir tavırla omzuna yasladı. Ağlama isteği doldu içime nedensizce. Alin'e sarılmak istedim ben de.

"Kendine iyi bak," dedi Aral yumuşak, korumacı bir sesle. "Hiçbir şey önemli değil senden."

Hiçbir şey önemli değil senden... Ekin için anlamı çok büyük bir cümle olmalıydı. Benim için de çok büyük olmuştu her zaman anlamı. Aral ne zaman bana *sen her şeye değersin,* dese öyle olmak istemiş, bir o kadar da değerli hissetmiştim kendimi. Şimdi Aral'ı teselli edebiliyor, onun mola arkadaşı olmayı kendime hak görebiliyorsam hepsi Aral sayesindeydi şüphesiz.

Ekin'in kafasını salladığını gördüm yalnızca. Hiçbir şey söylemedi. Mavi gözlerinin kızardığını seçebildim ama gözlerini hiç yerden kaldırmadığından net olarak göremedim. Duygulanmıştı belki de ve Ekin'i öyle görmek üzerdi beni. Bu yüzden ona daha fazla bakmadım.

Kürşat'la göz göze geldiğimizde bana gülümsediğini gördüm. Dudaklarında memnun bir tebessüm vardı. Sanki benimle gurur duyuyordu. İstemsizce göğsüm kabardı. Arada iyi şeyler yapıyordum ben de galiba. Aferindi bana.

"Sen de dikkat et," dediğini işittim Ekin'in cılız bir sesle. "Hiçbir şey senden de önemli değil."

Kafasını salladı Aral. Birbirlerinden ayrıldılar yavaşça. Aral omzuna dokundu onun. Ekin saygı dolu bir baş selamıyla vedalaştı onunla. Sonra bana minnettarmış gibi bir bakış atıp arkasını döndü bize.

Koruması olduğunu düşündüğüm Murat, Aral'a ve Kürşat'a başıyla selam verip şoför koltuğuna geçti. Yavaşça olay mahallinden ayrıldılar.

Aral bana çevirdi bakışlarını. Ben de ona çevirdim. Altdudağını ısırdı ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. Bir şey demesine gerek yoktu.

"Boynuz kulağı geçmiş," dedi Kürşat. "Kır atın yanında duran ya huyundan ya suyundan."

Aral'ı içten bir şekilde gülümsetti Kürşat'ın dediği. Sağ elini uzatıp yanağımı sıktı hafifçe.

"Pek bir şey yapmadım," dedim bu konuda övüldüğüm için garipseyerek.

Gözlerimi kaçırdım. Utandırıyorlardı insanı.

Aral saçlarımı kulağımın arkasına iterken güzel bir bakışla izliyordu yüzümü.

"Lina'nın adımları ve kararları hep ani ve tam zamanında atılan doğru adımlar... Kararlar..." dedi Aral iç çekerek.

Tüylerim diken diken oldu öyle söyleyince. *Bize geç kaldığım için üzüldüğüm halde bana öyle bakarak bunu söylersen inanırım Aral. Unutmanın ve hatırlamanın tam zamanı olur mu sevgilim?*

"Öyle," diye katıldı Kürşat dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Dalga mı geçiyorsunuz benimle?" diye söylendim huysuzca.

"Olur mu hiç," dedi Kürşat. Aral da, "Hiç yani," diye katıldı ona gülümseyerek.

Utandığımı anladıklarından resmen uğraşıyorlardı benimle. Çatık kaşlarla baktım onlara.

"Aral," diye seslendi o sırada bir kadın.

Üçümüzün bakışları da o yöne çevrildi. Üzerinde beyaz kıyafetler olan bir kadındı. Tanıdıktı. Aral beni adli tıbba götürdüğü zaman görmüştüm onu. Aral'ın ekibindeydi. Aral'ı beğendiğini anlatıyordu. Aral'ı beğenen ne çok kadın vardı...

"Bakar mısın bir?" diye sordu arkasını göstererek.

Aral onu onaylarken ona uzattığı *lateks* eldivenleri aldı elinden. Kadınla göz göze geldiğimizde bana nezaketle gülümseyerek selam verdi. Gülümsemesi samimi değildi ama ben de benzer bir gülümsemeyle selamına karşılık verdim.

"Biz ne yapalım abi?" diye sordu Kürşat.

Aral eldivenlerini takarken gözlerini Kürşat'a çevirdi. "Lina'yla olay yeri incelemeye gelin."

Kafasını salladı yalnızca. Aral bana baktı. "Ben palyaçoyla gideceğim."

Memnun değildim ama ses çıkarmadım. Kendine dikkat ederdi. Güveniyordum ona.

"Tamam," diye mırıldandım. "Dikkatli ol."

Elinde eldivenler olduğu için bana dokunmadan üzerime eğilip saçlarımdan öperek, "Olurum," dedi ve bana göz kırpıp arkasını döndü. O kadınla karnaval arabasına ilerledi. Yiğit'i gördüm biraz uzağımızda. Karnaval arabasının yanındaydı o da.

"Lina, arabaya geçelim istersen. Üşüme," dedi Kürşat.

Gözlerimi ona çevirdim ve onayladım onu. Birlikte arabaya yürürken gözlerimi zırhlı araca çevirdim. O sırada bir özel harekât polisi araca binmek için arka kapıyı açtığında oturan palyaçoyu gördüm. Dudaklarında bir gülümseme vardı. Kollarında kelepçe... O kısacık anda göz göze geldik. Bana gülümseyerek başını eğip elini alnı hizasında çevirerek reverans yaptı. Her hareketi ürpermeme sebep oluyordu. Görüş açımı Kürşat kapattı. Korumacı bir tavırla kolunu sırtıma doğru uzattı. Bana dokunmadı ama koruma altına aldı.

Gözlerimi ona çevirdim. Bana baktı, gözlerini kapatıp açtı her şey yolunda, der gibi. Minnettar hissettim ona karşı. İyi bir arkadaş ve korumaydı.

Ön koltuğa oturdum. Kürşat şöfor koltuğuna geçip klimayı açtı ilk iş. Arabanın içi sıcak havayla dolarken ona minnettar bir bakış atıp gözlerimi Aral'a çevirdim. Şahin'i gördüm. Hangi ara gelmişti fark etmemiştim ama Şahin, Aral ve Yiğit konuşuyorlardı. Aral ve Şahin, Yiğit'in dediklerini onaylarken Şahin'in gözleri bir anlığına bize çevrildi. Beni görünce çaktırmadan el salladı bana. Ben de ona el salladım. Onu görmek iyi gelmişti. Aral'la olursa daha çok rahat ederdi içim. O palyaço rahatsız ediyordu beni ve Aral'ın o arabada gidecek olması fikrinden hiç hoşlanmamıştım.

"Merak etme bir şey olmayacak," dedi Kürşat. Tedirginliğimi anlamıştı.

Kafamı salladım buna inanarak. Gözlerimi karnaval arabasında gezdirdim istemsizce. O kadar dikkat çekiciydi ki bakmamak imkânsızdı ve bir o kadar da rahatsız ediyordu insanı. Ne bakabiliyor ne de gözlerini alabiliyordu insan.

"Bilmeceleri sever misin?" diye sordum Kürşat'a.

"Pek sevdiğimi söyleyemem. Neden sordun? O palyaçoyla mı ilgili?"

Kafamı salladım yavaşça. Olan bitenden tam olarak haberi yoktu. Aral'la da konuşamamışlardı henüz. Fakat Aral ona ne kadarını anlatıyordu olayların emin değildim. Aslında Kürşat ne kadar az şey bilse o kadar iyiydi onun için.

"Saklanırım göz önünde. Gelir geçer önümden. Ben hayalet değilim. Hiçe sayar beni gözünde," diye mırıldandım.

Kaşları çatıldı Kürşat'ın. "Soytarı mı?"

Soytarı... Ha palyaço ha soytarı aslında... Biri modern biri ise ortaçağda kaldı... Sirk gibi...

"Neden öyle düşündün?" diye sordum merakla gözlerine bakarak.

Omuz silkti yavaşça. "Eğer o palyaçoyu görmemiş olsaydım bilemezdim muhtemelen. Göz önünde olup hiçe sayıldığını söylüyor. Kılığı kıyafeti de soytarıya benziyor. Soytarılar hiçe sayılır ya genelde."

Soytarı... Soytarı mı kral? Kral mı soytarı? Kara Çakı... Karo Ası... Soytarı...

Kafamın içinde dönüp duran her bir kelime bir fikrin ucuna bağlanırken peşi sıra getirdikleri fikirler kaşlarımı çatmama sebep oldu. *Babam bir soytarı fakat ben onu palyaço sanıyordum, bu yüzden ben de palyaçoluk yaptım ama aslında karo asıyım...* Asaf ortadan kaybolmadan önce Stańczyk'den ve Karolina tablosundan bahsetmiş Ekin'e. *Cevap palyaçoların tablolarının mı içinde?*

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Bize kısa bir bakış atıp zırhlı araca doğru ilerledi. Yanından ayrıldığı karnaval aracına baktım. Bir çekici gelmişti. Aracı da götürüyorlardı. Aracın üzeri baskı değildi, iskambil kâğıtlarıyla donatılmıştı. Ufak bir kamyonet gibiydi, kasasında ne vardı bilmiyordum ama boş olduğunu da sanmıyordum. Detaylı araştırmak için alıyorlardı aracı da.

Kürşat zırhlı aracın peşine takılırken gözlerim dikiz aynasından hâlâ karnaval arabasına bakıyordu öylece. İlk gördüğümde dikkatimi çeken sekiz kart olmuştu. *Sinek 10, Joker, Karo 2, Kupa 2, Joker, Kupa 2, Kupa Ası. Bunun bile bir anlamı var muhtemelen.*

Karnaval arabası görüş açımdan çıktığında gözlerimi önüme çevirmek durumunda kaldım. Zırhlı aracı takip ediyordu Kürşat. Aral'ı ve tabloları düşündüm. Stańczyk tablosu olay yeri incelemedeydi fakat Karolina muhtemelen Hükümdar Çakırca'nın evindeydi. Ekin o tabloyu

bize getiremezdi. Aral'ınsa o eve bu yüzden geri dönmesini istemiyordum. Bir yolunu bulurum, demişti ama ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorduk. Cevabı hemen bulmamız şarttı. Yoksa müzayedeyi kaçıracaktık. Müzayede tuzak olsa bile birçok şey için cevap olabilirdi.

"Kürşat," diye mırıldandım gözlerimi yoldan çekip ona çevirdiğim sırada.

"Efendim Lina," dedi bir anlığına bana bakarak. "Bir sorun mu var?"

Kafamı iki yana salladım. Bir sürü sorun vardı esasen. "Aral en son ne zaman o eve gitti?"

"O evden kastın, Hükümdar Çakırca'nın malikânesi sanırım," diye mırıldandı keyifsiz bir tonda.

Kafamı salladım. "Evet."

"Beş sene oldu," diye cevapladı beni.

Aral evden ayrıldığında Batı'yı ona vermiş babası. Batı beş yaşında. O halde Aral o evden ayrıldığından beri hiç gitmemiş oraya bir daha. Muhtemelen Hükümdar Çakırca bu yüzden o tabloyu evinde tutuyor. Aral'ı o eve getirmek, onu mecbur bırakmak istiyordu belki de... Aral o eve bu şekilde dönsün, babasından ricacı olsun istemiyorum. *Bir sürü ihtimal ve sınırlı ipucu var ve bizimse tutmamız gerekiyor ipin ucunu bir yerden. Belki ben gizlice girebilirdim o eve...*

"Tabloyu mu düşünüyorsun?" diye sordu ben sessiz kalınca.

Kafamı salladım. "Aral o eve benim yüzümden gitmek zorunda kalsın istemem."

"Ekin bir yolunu bulur, haberdar eder bizi," diye teselli etti beni. "Biz de tabloyu almanın bir yolunu buluruz. Sıkma canını."

Sıkıyordum. Aral benim için eğlence merkezine girmişti gizlice. Fakat benim o eve gizlice girmeme izin vermezdi, adım kadar iyi biliyordum bunu. Hatta ısrarcı olursam kendisi gitmeye karar verirdi ve o eve bu şekilde dönmesi, isteyeceğim son şeydi.

Böyle zamanlarda Ekin'i çok iyi anlıyordum aslında. Her taşın altına kendi elini sokuyordu ama başkası tek başına soksun istemiyordu. Hükümdar Çakırca ifade vermeye gidecekti ve bir süre evde olmayacağı anlamına geliyordu bu. Eve gizlice girmek için şansımı deneyebilirdim. Yakalanma durumumda en kötü ihtimalle Aral babasından ricacı olurdu. Zira bu hep bir ihtimal oluyordu zaten. Başarma ihtimalim de vardı.

Sıkıntıyla nefes verdim.

"Aklında ne geçiyor?" diye sordu Kürşat şüpheyle.

"Hükümdar Çakırca'nın evine gizlice girmek," dedim dürüstçe.

Kaşları çatıldı bu planıma. "Aral kabul etmez," dedi net bir sesle. Bunun ben de farkındaydım zira. "Ayrıca o evin bahçesine kapıdan girmediğin sürece adım bile atamazsın. Her metrekareye bir doberman düşüyor neredeyse."

Kaşlarım çatıldı bu bilgiyle. Aral, babasının köpek eğittiğinden bahsetmişti ama bu kadar çok olacağını düşünmemiştim. Ekin'in boynundaki düdüğü anımsattı bu bana.

"Kapıdan girince saldırmıyorlar mı?"

Kafasını iki yana salladı. "Saldırmazlar. Şüphelenmezlerse tabii... Bir güvenlik eşlik etmeli misafire."

Oğlunun üzerin köpek salan adam, beni ne hale getirirdi düşünemiyordum bile...

"Ekin'in boynundaki düdük bunun için mi?" diye sordum merakla.

Kafasını salladı. "Köpeklere emir vermek için. O düdüğü çalan herkesi dinlerler. Tüm çocuklarında var."

Aral'da da vardı o halde. Tüylerim diken diken oldu. O düdüğe tepki verebileceğim ihtimali aklıma geldiğinde gururuma dokundu. Düşünmedim bu ihtimali. *Sadece Lina'yım ben. Bir tilki değilim.*

"Ayrıca eve girsen bile nerede arayacağını bilemeyeceksin. Boşuna risk almış olursun."

Evet. Bir kez bile görmediğim bir evi aramak kolay iş değildi. Mesleğim hırsızlık olsa ya da tilkilik, belki daha kolay olurdu.

"Gitmemem için beni ikna etmene gerek yok," diye mırıldandım zırhlı araca çevrilirken gözlerim. "Aral, babası beni bir tilki olarak kiraladığı için çok öfkeli zaten. Eğer gidersem babası beni buna mecbur bıraktı diye daha çok zoruna gidecek her şey."

Kafasını salladı. Sonra birkaç saniyeliğine yüzüme baktı, yüzünde yine memnun bir gülümseme belirdi. "Eski Lina olsaydı bir benzinliğe çekmemi ister sonra anahtarımı cepler, arabayı kaçırırdı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Açıkçası düşünmedim değildi. Aral bu durumda olmasa belki denerdim şansımı ama Aral'a kıyamıyordum. Aral, sakinliğimi korumam ve aklımı başımda tutmam için büyük bir motivasyondu.

"Bir kere anahtarını yürüttüm diye hemen etiketlemişsin beni," diye mırıldandım huysuz bir sesle. "Vur hatamı yüzüme tabii."

Burnundan güldüğünü işittim. "Estağfurullah. Hatanı yüzüne vurmak değil yaptığım, gelişiminle gurur duyduğumu dile getiriyorum daha çok."

Gülümsedim varla yok arası ama bu uzun sürmedi. Kafam çok doluydu. Başka bir şey düşünemiyordum. Çok sürmeden durdu arabalar. Polisler palyaçoyu kollarına girerek içeri soktular. Aral araçtan inip binaya ilerlerken gözleri bize çevrildi. Kürşat'la binaya ilerliyorduk biz de. Bana bakıp göz kırptı sonra önüne döndü ve o kadınla konuşarak girdi içeri. Sanırım o kadın adli bilimler uzmanıydı. Bu yüzden Aral'la aynı ekipte olmasının yanı sıra sürekli birlikte çalışıyorlardı.

Aral adli tıp uzmanı olduğu için genel olarak anatomik ve biyolojik konularda uzmanlığına ihtiyaç duyuluyordu. Geri kalan çoğu inceleme o kadının elinden geçiyordu. Joker kartını görmüş müydü acaba? Aral güveniyorsa ben de güvenirdim ama yine de temkinli olmakta fayda vardı.

Kürşat'la binaya girdik biz de. Beklemek üzere koltuklara oturduk. Aral'ın işini bitirmesini sessizce bekledim. Kafamdan bin türlü düşünce geçiyordu. Başımı duvara yaslayıp gözlerimi tavana diktim.

Sinek 10, Joker, Karo 2, Kupa 2, Joker, Kupa 2, KupaAsı.

Hadi biraz düşünelim. Bunlar göze çarpan farklı deste kâğıtları. Sınıflandır veya gruplandır. Bir şekilde anlamlandır. Bir şifre... Bir kelime... Bir saat bir tarih ya da konum belki de?

Sineğin s'sini alalım. Alfabede onuncu harf h. SHJ bir şey ifade etmiyor gibi. Lehçede onuncu harf g. SGJ hâlâ bir şey ifade etmiyor.

Sinek'in s'sine on ekleyerek diğerlerini de devam ettirirsek: "Son, Joker, kiki, kiki, Joker kiki kas". Anlamsız.

Kodlayalım: S10-J-K2-K2-J-K2-KA veya S10-J-K2-K2-J-K2-K1. Bir şey çağrıştırmıyor. Konum gibi de durmuyor.

Düşün Lina. Bir şey olmalı. Düşün. Sinek, Karo ve Kupa var yalnızca. Hiç Maça yok. Kupalar bir grup belki de... Aynı kartları gruplaştıralım. 10-J-2-2-J-21... 2J21... 2021'i anımsatıyor. Joker'i etkisiz eleman sayıp sıfır atandığında şöyle oluyor: 10-02-2021... Bugünün tarihi 08.02.2021...

"Mandalina." Gözlerimi bana seslenen Şahin'e çevirdiğimde yüzünde şüpheli bir bakış vardı. "Ne düşünüyorsun öyle *kara kara*?"

Bana uzattığı karton bardağı elinden alırken teşekkür ettim. "Aral'ın işi bitmedi mi?" diye sordum gözlerine bakarken. Yanıma oturdu yavaşça. "Muayene bitti," derken çenesiyle bir yeri işaret ettiğinde gözlerimi o

yöne çevirdim. Palyaço yüzünde o korkunç gülümsemesiyle götürülüyordu. "Rapor yazıyordu."

Gözlerimi palyaçodan çekip karton bardaktan bir yudum aldım. *İki gün sonra ne var? Müzayede mi? Gerçekten bir tarih mi bu? Yoksa çok mu zorlama?*

"Ne oldu sevgilini mi özledin?" diye takıldı bana. "Pardon sevgilin değildi gerçi."

"Sevgilim," diye mırıldandım çayımdan bir yudum içerken. Barıştığımızdan henüz haberi yoktu belli ki.

"Sevgilim mi?" dedi şaşırmış bir ifadeyle bakarak Kürşat'a. "Sevgilisi mi Kürşat?"

Kürşat onayladı onu. "Sevgililer abi."

"Ben de diyorum yer yerinden oynuyor ama Aral çok sakin." Gülümsedi bana bakarak. "Meğer kedi seviyormuş adam."

Bu söylediği elimde olmadan gülümsetti beni. "Ne münasebet?" diye sordum kaşımı kaldırarak.

"Miyavlayan o sonuçta," deyip omuz silkti. "Çok münasebet demek ki. Sen de miyavlamışsındır bu işe. Miyavlaya miyavlaya anlaşmışsınız belli ki."

Benimle ve sevgilimle dalga geçtiği için gözlerimi kısarak huysuzluk içinde baktım ona.

"Kim miyavlıyor?" diye sordu o sırada tanıdık bir ses.

Şahin'in gülümsemesi yüzünde dondu. Dudaklarını birbirine bastırıp işaretparmağıyla beni gösterdi parmağını açıp kapatarak. "Bu hanımefendi... Miyavlıyor... Sevgilim de sevgilim, dedi."

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Şahin'in dediğine gülümsüyordu. "Bak ya"ydı. Beni satmıştı resmen. Dalga geçiyorlardı benimle aralarında. Bugün çok olmuşlardı.

Kürşat bir koltuk kaydığında Aral ona teşekkür ederek yanıma oturdu. Merakla yüzüne baktım. Muayenede bir şey olmuş muydu? Ne düşünüyordu? Ne yapmışlardı içeride? Ne yazmıştı raporunda?

"Erkek. Bilinci açık ve bana göre akli dengesi yerinde. Yaşı otuzdan büyük. Babanın bıraktığı listeden kimseye benzetemedim."

Babamın listesinde o yaşlarda biri yok zira...

Gözleri yüzümde gezindi tepkimi ölçmek istiyormuş gibi. "Zehirlendiğine dair belirtileri var," dedi kısık bir sesle.

Tüylerim ürperdi. *Zehir*... Aral'ın da aynı kişiyi düşündüğü, gözlerine oturan ciddiyetten belliydi.

"Kanına ya da tükürüğüne dokunmadın değil mi?" diye sordum içimde bir endişe peyda olurken.

Sağ elini kaldırıp yanağıma yasladı ve kaşımı okşadı beni sakinleştirmek ister gibi. "Her zaman çok tedbirliyimdir böyle konularda, endişelenme sevgilim."

Endişelenirdim. Aral'a tükürecek olsa ve bir damlacık bir şekilde vücuduna girmeyi başarsa tehlike arz ederdi onun için. Aral'ın mesleğinin tehlikesini ilk kez o an fark ettim. Aral yalnızca otopsi yapmıyordu, bir tek ölülerle değildi işi. Olay yerindeki herkesle etkileşime girme ihtimali vardı.

"Muhtemelen karaciğer yetmezliği var. Çeşitli darp izleri de mevcut. Acı çektiğine ya da hissettiğine dair tepki vermiyor. Zira sebebini tahmin edebiliyorum. Halinde ve tavrında sanki bir oyun sergiliyormuş gibi bir eda var. Gözlemlerimle varsaydığım sonuçlar bunlar. Diğer kesin sonuçlar laboratuvarın hızına bağlı."

Kafamı salladım. "Ona ne olacak?"

"Hastaneye sevk ediliyor şimdi. Muhtemelen yatırırlar."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Nedense içimde palyaçonun öleceğine dair bir his vardı. Bilmece palyaçoysa eğer o ölmeden cevabı bulmam lazım. *Cevap ne? Lily? 10.02.2021? Her şeyi çözmem için yalnızca iki gün mü var elimde?*

"Neyin var Lina?" diye sordu Aral gözleri en ufak tepkimi bile kaçırmak istemiyormuş gibi yüzümde gezinirken. "Bir şey mi oldu?"

"Arabaya bakabildiler mi?" diye sordum kısık bir sesle.

"Bakıyorlar," dedi gözlerime bakarken. "Bir şey mi oldu?"

Kafamı salladım fakat hiç rahat değildim burada. "Eve gidelim mi?"

Hafiften kaşları çatıldı bu cevabıma. "Bir sorun mu var Lina?"

O kadar gerilmiştim ki eve gitmek istiyordum. Evde konuşmak istiyordum. Annemle konuşmak istiyordum. Başımı omzuna yasladım yorgunca. Uykumu alamıyordum kaç gündür ve o kadar geriliyordum ki gün içinde zihnimde uyuşma peyda oluyordu bir süre sonra. Yine öyle hissediyordum.

"Evde konuşalım," diye fısıldadım omzuna. "Burada konuşmayalım... Yoruldum. Eve gidelim Aral."

Sağ eli belime sarıldı nazikçe. Beni kendine çekerken saçımdan öptü. "Gidelim."

Binadan birlikte çıkarken bir ambulansın geldiğini gördüm. Sedyeye bağlanan, yüzü boyadan arındığı için ilk başta tanıyamadığım o palyaçoya baktım.

"La commedia è finita!" diye bağırıyordu gülerek. *Komedi sona erdi.*

Tüylerimi diken diken etti. Gülüyordu hâlâ. Ellerini gökyüzüne uzatıyordu. Belki de tüm hayatı bir oyun sahnesinden ibaretti ve şimdi son perdesini oynuyordu...

O an babamın anlattığı acımasız bir fıkra geldi aklıma.

*Adamın biri doktora gitmiş. Bunalımda olduğunu söylemiş. Hayat sert ve acımasız görünüyor, demiş. Geleceğin silik ve belirsiz olduğu tehditkâr bir dünyada yapayalnız olduğunu hissettiğini söylemiş. Doktor da demiş ki: "Tedavisi basit. Büyük palyaço Pagliacci bu gece gösteri yapacak. Git ve onu izle. Bu, moralini düzeltir." Adam gözyaşlarına boğulmuş. Demiş ki: "Ama doktor... Ben Pagliacci'yim." Güzel fıkra. Herkes gülüyor. Davul çalıyor. Ve perde.**

Eve doğru yürürken adımlarım gittikçe yavaşladı. Adımlarıma uyan Aral'ın adımları bir süre sonra Şahin ve Kürşat'ın arkasında kaldı. Onlar bizi arkada bırakarak eve ilerlerken Aral'ın elini tuttum sıkıca. Derin nefes alarak başımı kaldırdım. Gözlerine baktım. İçimdeki derdi benden iyi biliyordu.

"Onlara ne anlattın?" diye sordum hüzünlü bir sesle. "Güneş abla tahmin etmiştir aramızın bozuk olduğunu."

Gözlerime bakıyordu o da. Yumuşak ve sevgi doluydu bakışları. "Aramızın bu olaylardan dolayı bozuk olduğunu ama çözemeyeceğimiz bir şey olmadığını söyledim," dedi. "O kazayı bilmesi gereken kişiler biliyor Lina. Başka kimsenin bilmesine gerek yok."

Ama bu saklanması sorun arz etmeyecek bir gerçek değil sevgilim.

"Eninde sonunda ortaya çıkacak," diye mırıldandım. "Onlar ne yaptığımı bilmeden bana içtenlikle yaklaştıkça kendimi bir dolandırıcı gibi hissettiriyor bu bana. Ne Güneş ablanın ne de diğerlerinin yanında eskisi gibi rahat hissediyorum."

Suikastçı olmak için yetiştirildiğimi de bildiklerini sanmıyordum. Böyle biriyle yaşamak istemeyebilirlerdi. Kardeşlerinin böyle biriyle

* Watchmen, *Alan Moore*, İthaki Yayınları, 2019, İstanbul, s. 69, Çev. Can Kantarcı.

sevgili olmasını da istemeyebilirlerdi. Evlenmeyi düşünüyorduk kendi kafamızın içinde üstelik. Evlenmek, aileleri bir araya getirmek anlamına geliyordu. Bu iki aile bir araya gelmek istemeyebilirdi.

Derin bir nefes alarak kafasını salladı anlayışla. Yanağımı okşadı eli, yüzüm ısındı. "Bu işlerden bir sıyrılalım, daha iyi bir zamanda her şeyi anlatırız olur mu?"

Anlayış ve zaman isteyen sesine ve yüzüne karşı çıkabilecek iradeye sahip değildim ona karşı. Üstelik onun gibi, böyle bir anda bunu yüklenmeye hazır da değildim.

Kafamı salladım usulca. "Olur."

Kafasını salladı. Başparmağı yanağımı okşadı sevgiyle. "Kardeşlerime karşı mahcup hissedecek olursan babamın yaptığını hatırla, ben unutmadım çünkü." Kötü hissettim öyle deyince. "Sana ayıp edenler onlar değil belki ama yarayı alan da onlar değil. Senin ve benim aramda o yara izi. Öptün, geçti."

Öptün, geçti. Bizim Aral'la aramızda bir öpücükle düzeltilemeyecek şey yok muydu gerçekten? Halledebilir miyiz Aral her şeyi?

Kafamı salladım kabul ederek. Zira başka şansım da yoktu pek. Gözlerimle etrafı kolaçan edip parmak uçlarımda kalktım ve dudaklarına ufak bir öpücük bıraktım. Ayaklarım üzerine indiğimde gözleri kapalıydı. Dili dudaklarını ıslatıp altdudağını ısırdı.

Yüzüne merakla baktım. "Ne oldu?"

Gözlerini açtı, gözlerime baktı. Gerilen omuzları gevşemişti. Sanki bir şeyler onu rahatlatmış ya da kafasında bir şeyleri çözüme erdirmiş gibiydi.

"Söylediklerime hep inanırım," dedi gözlerime bakarak. "Böyle öğretildi bana belki de bu dik duruş. Ama daha önce söylediklerime beni benden daha çok bu denli inandıran bir an olmamıştı." Dudaklarımı okşadı parmağı. Çenemi kaldırdı yavaşça. "Öptün ya beni, geçmesini istediğim her şeyin geçeceğine inanmadım, emin oldum Lina."

Derin bir nefes aldım. *Geçecekti her şey. Yoluna girecekti hayatımız. Biz kazanacaktık. Başarabilirdik. Yapabilirdik.*

"Bir daha hiç bırakmayacağım elini," dedim gözlerine inançla bakarak. "Yalnız savaşmayacaksın hiçbir zaman."

Cevap vermedi. Burnuma bir öpücük bırakırken hafifçe gülümsedi. "Ablam izlemiyor olsaydı ben de seni dudaklarından öpmeyi çok isterdim sevgilim."

Kaşlarım çatıldı hafiften. Gözlerimi kapıya çevirdiğimde Güneş ablanın kapıda olduğunu gördüm. Bize bakıyordu dudaklarında bir gülümsemeyle. Yakalanmışlık hissiyle gözlerimi kaçırdım hemen. Yanaklarımı ısıtan, Aral'ın eli değil kendi kanımdı artık.

"Seni öperken de kapıyı açmış mıydı?" diye sordum gözlerimi etrafa gezdirirken.

Aral hiç utanmışa benzemiyordu. Gülümsüyordu memnun bir ifadeyle. "Bilmiyorum o sırada sana odaklanmıştım." Sol eli saçımı kulağımın arkasına itip içimi huylandıracak şekilde kulağımı okşadı. "Sen kolaçan etmemiş miydin etrafı?"

Etmiştim ve kapının açıldığını işitmemiştim onu öperken. "Görmedi bence."

Gülümsemesi genişledi. "Ablamın önünde öpmediğin kalmıştı beni," dedi alayla beni suçlar bir tonda.

Sanki ablasının önünde pot kırıp duruyormuşum gibi... Karnına vurdum yavaşça ve elini yüzümden indirdim huysuzluk içinde. Hiçbir şey olmamış gibi kapıya ilerledim.

"Bir daha rüyanda görürsün öpmeyi sevmeyi," diye söylendim duyabileceği bir sesle.

Aral peşimden gelirken, "Bak ya," diye söylendi. "Niye ben suçlu oluyorum? Çekip öpen sensin minik kedi."

Ona huysuz bir bakış attım. "Bir daha olmaz merak etme."

"Olur olur," dedi bana yetişirken. "Olsundu."

Gözlerimi kıstım. "Benimle dalga geçmeye doyamadın bakıyorum. Canın kavga mı istiyor senin?"

Yanağımdan bir makas aldı keyifle. "Kızma minik aslan, kızma."

Ona bakmadan gülümsedim. Aral'la gülümsemek için minik anlar bulmak bile iyi hissettiriyordu. Aral'la yaşamak hayat gibiydi gerçekten. Ne sonsuza kadar gülebiliyordum onunla ne de ağlayabiliyordum. Hepsini yaşıyordum onunla. Yaşamayı ilk kez, yalnız onunlayken bu kadar derinden hissedebiliyordum. Koşuşlarımızı inkâr etmiyorduk hiç, düşüşlerimizi inkâr etmediğimiz kadar. Gözlerimizde yaşlarla gülümseyebilmeyi öğretmişti bana.

"Hoş geldiniz," dedi Güneş ablanın tanıdık sesi.

Kaç gündür hiç konuşmamıştık onunla. Özellikle denk gelmemeye çalışmıştım son birkaç gündür. Aral elimi tuttuğunda başımı kaldırdım yerden. Ondan aldığım güçle Güneş ablanın gülümseyen yüzüne baktım

başım dik bir şekilde. Güneş ablanın ellerimize inen gözleri bize çevrildi o sırada. Barıştığımıza emin ve bundan mutlu olmuş bir gülümsemeyle baktı bana.

"Hoş bulduk," dedim sesimi normal tutmaya çalışarak. "Güneş abla," diye de ekledim sonuna.

Güneş abla kollarını bana açtığında Aral elimi bıraktı. Bir adım atıp Güneş ablama sarıldım. Kalbimi tuhaf bir özlem ve üzüntü sarmaladı. Aynı zamanda sıcak bir histi bu. Rahatlama gibiydi. Keşke Güneş ablaya her şeyimi anlatabiliyor olsaydım, diye düşündürdü bana.

O sırada başımın arkasına yaslanan büyük el beni her şeyin çok güzel olacağına inandırdı. Elin sahibi eğildi, ablasının saçlarından öperek girdi içeri. Güneş ablayla birbirimize gülümseyerek ayrıldık. Üşüyen yüzümü elleri arasına aldı.

"Çok sevindim hallolmasına canım benim," dedi içten, sevgi dolu bir sesle. "Geç içeri hadi. Buz kesmişsin," diyerek içeri çekti beni.

Botlarımı çıkarıp içeri girdim. Montumu üzerimden çıkarırken meraklı bakışlar hissettim üzerimde. Dünya üzerinde çok sevdiğim iki insandan biri, en güzeli, merdivenlerin korkuluğuna tutunmuş, başını ileri uzatmış çekinerek bana bakıyordu.

Kalbim acıdı bana çekinerek baktığını görünce. Yaşı küçük olsa da insanların duygularına karşı duyarsız değildi. Dün eve o kadar kötü bir halde gelmiştim ki beni ağlarken görünce o da ağlamıştı ve kollarımda ağlayarak uyuyakalmıştı.

Ona elimden geldiğince kocaman gülümsedim ve kollarımı açtım. Yüzü anında aydınlandı. Saklandığı yerden çıkıp koşarak kollarıma geldi. Eğilip onu kucağıma aldım, sıkıca sarıldım.

"Merhaba minik sincap," dedim onu göğsüme bastırırken.

"Meyaba Lina'cığım," dedi sıkıca sarılırken boynuma. Ardından hafifçe benden uzaklaşıp ellerini yüzüme yasladı. "İyisin mi aytık?"

Yavaş adımlarla salona ilerledim. "İyiyim. Sen nasılsın?"

"İyiyim," derken yanağıma bir öpücük bıraktı. "Lina'cığımı ösledim. Sen de beni ösledin mi?"

Sevimli suratına bakarken gülümsedim. "Çok özledim."

Gülümsedi bana mutlulukla. "Bugün sakyambaç oynayacak mıyız?" diye sordu bana hevesle.

Ona öğrettiğim oyunu anımsadım, tüylerim ürperdi. Kalbim titredi. Onu üzmemek adına, "Oynarız," dedim.

Fakat hayatımızın esasen bir saklambaçtan ibaret olduğu gerçeğini düşününce ironi içine hapsolmuş hissettiriyordu bu. Hayat denen sahnenin son perdesini sergileyen palyaçoyu anımsadım. Başkalarının kuralları ve istekleri üzerine yaşanmış bir hayat...

Alin, mutlulukla bir öpücük daha verdiğinde düşüncelerimin içinden çekip çıkardı beni. Yanağını yanağıma yaslayıp yanağımı sıktı ve beni seviyormuş gibi sesler çıkardı. Gülümsetti bu beni. İçim ısındı. Yaşıyormuş gibi hissettim. Bu halime bile şükrettim o an. Olduğum yer ve insan için şükrettim.

Alin gülerek burnunu bana sürterken Aral'ın eli girdi görüş açıma. Alin'in yanağını sıktı hafifçe. Alin'in kıkırdamasına sebep oldu bu. İçeriden kalabalığa ait bir ses ve gülüşmeler geliyordu kulağıma. Evin içerisi sıcaktı ve ben buraya aittim. Eksikliğimi hissedecek birçok insana sahiptim. O palyaço gibi ölmeyecektim. O palyaço gibi ölmemek için her şeyi yapardım.

Aral ve Alin'in gülüşleri arasında yanağıma dokunan o sıcak eldi bu kez beni düşüncelerimden sıyıran. Bana ilgiyle bakan siyah gözleri rahatlatmak isteyerek gülümsedim hafifçe. Tanıdık minik bir el Aral'ın yanağını sıktı kıkırdayarak.

"Sen de beni özledin mi Ayal'cığım?" diye sordu ona nazlı nazlı.

İlgi görmeyi, sevilmeyi ve öpülmeyi seven bir çocuktu. Aral bunun farkındaydı. Ona bayıldığını belli eden bir gülümsemeyle eli yüzüne uzandı. Yanağını ve saçlarını şefkâtle okşarken saçlarına bir öpücük bıraktı.

"Özledim tabii," diye onayladı onu.

Alin utangaç ama mutlu bir gülümseme ile Aral'a bir öpücük verdi. Aral, tıraş olduğu için kolayca öpmüştü onu. Aral ona gülümserken sevimli bir çocuk daha katıldı aramıza. Öz kardeş olmadıklarını bilsem dahi Aral'a çok benzettiğim o güzel çocuk dudaklarında utangaç bir gülümsemeyle yanımıza gelmişti.

"Hoş geldin Lina'cığım," dedi bana nezaketle.

Sağ elimi uzatıp yanağını okşadım. "Hoş buldum minik aslan," dedim ona da.

Ona minik aslan, dediğim için dudaklarında bunu sevdiğini belli eden parlak bir gülüşle gözlerini abisine çevirdi. Aral'ın elini tuttu biraz çekingen bir ifadeyle. "Hoş geldin abiciğim."

Aral ona şefkatle bakarken Batı'yı kucağına aldı. Alin'le yalnızca bir yaş vardı aralarında. Her ne kadar daha olgun bir çocuk olsa da çocuktu

neticede ve ne zaman ona baksam Aral için ağlayışı gözlerimin önünde beliriyor, kalbim kırk kez kırılıyordu onun için.

Batı memnuniyetle abisinin boynuna sarıldı ve başını usulca Aral'ın omzuna yasladı onu çok özlemiş gibi. Kalbim sancıdı bu görüntüye karşı. Aral, gerçekten babası gibiydi Batı'nın ve onu bir gün görmeyince çok özlüyordu muhtemelen. Aral için de Batı'nın yerinin ayrı olduğu belli oluyordu her seferinde. Kendi çocuğu gibi seviyordu onu. Sırtını okşarken büyük eli, saçlarından öptü onu. Birkaç dakika tamamen onunla meşgul oldu otomatik bir babacanlıkla. Ona halini hatırını sorarken birlikte salona ilerlemiştik.

Alin, Aral'ı izlememi kıskanmış gibi ellerini iki yanağıma yaslamış ve dikkati kendisine istemişti. Haklıydı da. Gülümseyerek onu öpücüklere boğmuştum o kısa sürede. Salonda annem ve Deniz vardı. Kürşat ve Şahin çoktan oturmuş, anneme halini hatırını soruyorlardı.

İçeri girdiğimizde Deniz saygıyla ayağa kalktı ve yer verdi bize. Aral sırtına elini koyarak onunla selamlaşırken anneme saygıyla yaklaşarak halini hatırını sormaya koyuldu.

Deniz'in bakışları bana çevrildi o sırada. Yüzünde bir gülümseme vardı. Göz kırptı bana. "Oluyormuş değil mi?" diye sordu kısık bir sesle.

Ona dün Aral'la denedik olmadı tarzında bir cümle kurduğum için böyle dediğinin bilinciyle kafamı salladım. "Oluyormuş," diye onayladım onu. Asıl olmayan Aral'sızlıktı.

Aral, annemle arasına bir kişilik boşluk bırakarak oturmuş, Batı'yı da dizine oturtmuştu ve anneme halini hatırını soruyordu. O boşluğun benim için olduğunu bildiğimden oraya oturdum yavaşça. Alin kucağıma değil Aral'a aramıza oturmayı tercih ederek bana yaslandığında sol kolumu ona sararak kendime yasladım. O başını göğsüme yaslayarak bana sokulurken yanağını okşadım, bir süre sessizce özlem giderdik.

Gülseren Hanım ne içmek istediğimizi sorarken sıra bana geldiğinde gülümseyerek, "Kış çayı yaptım seversiniz diye," dediğinde içimde tuhaf bir his peyda oldu.

Bitki çayı sevdiğimi fark etmesi normaldi fakat benim için kış çayı yapması tuhaf hissettirmişti. Annemle geçirdiğimiz kışları hatırlattı bana. Annemde agorafobi olduğundan dışarı mecbur kalmadığı sürece çıkmadığından ve benim de çok arkadaşım olmadığından ikimizin de birbirimizden başka kimsesi olmazdı babam işten gelene kadar. Annemin canı sıkıldığından ya ellerimin titremesini durdurmaya yardımcı olsun diye

örgü örer ya da pazardan aldığımız kurutulmuş çiçek ve otlarla çeşit çeşit kış çayı hazırlardık. Annemle bir yıl içinde bu kadar uzaklaşabildiğimize inanması güç geliyordu. Aral da böyle hissetmiş olmalı. Durumlarımız farklı elbette. Peki yerimde olsa halledebilir miydi bu meseleyi içinde? Yoksa onun da her aklına gelişinde bu kadar zoruna gider miydi?

Yutkundum yavaşça. "Teşekkür ederim, elinize sağlık," diye mırıldanabildim nihayet sesimi bulabildiğimde.

Gülümsedi bana içtenlikle. "Getiriyorum o zaman bir fincan," diyerek gözlerini anneme çevirdi. "Celina Hanım'cığım, size de getiriyorum bir fincan?"

Annem teşekkür ederek rica ettiği sırada Aral'ın bakışlarını üzerimde hissettim. Gözlerimi ona çevirdim. Gözlerini kapatıp açtı yavaşça. Sonra da çenesiyle hafifçe sağımı işaret etti. Annenle konuş, diyordu bana. Annene bak, ona nasıl olduğunu sor, diyordu.

Gözlerimi önce önüme sonra da anneme çevirdim. Annem beni izliyordu halihazırda. Nasıl olduğumu merak ediyor olsa gerekti. Merak ederdi değil mi? Beni yapmayı çok istemişler. Annem de babam da bana sahip olmayı çok istemiş. Belki de kaçırıldığım için annemin agorafobisi vardı... Belki de bu yüzden artık hiç dışarı çıkamıyordu... Belki de bu yüzden Alin'in dışarı çıkmasına hiç izin vermiyordu... Babam annene kızma, demiş mektubunda, tek hatası babamı çok sevmekmiş...

"Nasılsın Lina'cığım?" diye sordu yumuşak ve çekingen bir sesle.

Mavi gözleri içindeki her duygu kırık kırıktı. "İyiyim anne. Sen nasılsın?"

Annem gerçekten nasıldı? Kendini uyutmak için kullandığı ilaç ne gibi yan etkilere sahipti? Tüm bu kırgınlık ve kızgınlıklar ona bir şey olursa beni pişman ederdi ve ben pişmanlık duymaktan yorulmuştum.

"İyiyim," dedi gülümseyerek. Sol elini yüzüme uzatıp saçlarıma dokundu. "Sen iyisin ya, daha iyiyim." Hep severdi annem saçlarımı. Küçükken saçlarımı kesenin o olduğunu sanmıyordum hiç.

Aral'ın yanımdan kalktığını sezdim. Kalkıp Güneş ablanın yanına geçti ona nasıl olduğunu sorarken. Annemle beni yalnız bırakmak için yaptığını biliyordum.

"Halledebildiniz mi?" diye sorduğunu işittim annemin merakla.

Vereceğim tepkiden çekiniyordu sanırım. Ben nasıl bir Aral'a anlatabiliyorsam kendimi annem de bir tek babama anlatabilmişti kendini. Bu yüzden kendini yapayalnız hissediyordu belki de... Bir ben kalmıştım

yanında ve bana da susmak zorunda hissediyordu kendini. Konuşabileceğin tek kişiye susmak zorunda kalmak çok zor olmalıydı. Belki de bu yüzden Aral benden daha iyi anlıyordu annemi...

Kafamı salladım. "Hallettik."

Gülümsedi hafifçe. Çekinerek olsa bile sağ elimi tuttu. "Sevindim bir tanem."

Elini tuttum ben de annemin. "Babam bana bir sürü not ve kaset bırakmış," diye fısıldadım. Gözlerinde hüzünlü bir ifade belirdi. "Belki... Konuşuruz sonra?" diye mırıldandım. Elini sıktım hafifçe lütfen, der gibi. "Olmaz mı anne?"

Dudaklarının titrediğini gördüm. Birbirine bastırıp ağlamamak için çaba gösterdi. Kafasını salladı yavaşça. Ben de kafamı salladım. Hepimiz hayatımızda bize verilen rolleri oynuyoruz ve Aral haklı. Seçim yapmaya zorlanmadan kimsenin neyi seçeceğini bilmek imkânsız. Mecburiyetler büker insanın boynunu, kırar kalbini, eğer belini ve bir özüre muhtaç eder sevdiğin insan seni.

Kış çayımızı içerken, "Karanfil yakışırmış," diye mırıldandım annemle sohbet edecek bir konu bulamadığımdan.

Annem onayladı beni. Yüzünde bir heves gördüm. Sohbet etmek istediğimi anlamış gibiydi. "Limon da yakışırmış," dedi sonra. "Hatırlıyor musun limon kurutmuştuk bir kez..."

Kafamı salladım, hatırlıyordum. "Portakal da güzel olurdu."

"Evet," dedi annem. "Karanfille portakal daha çok yakışırdı gerçekten." Fincana sardığı kansız beyaz ellerini sıktığını gördüm. "Birlikte... Yine kuruturuz. Yaz için..."

Normal bir cümleydi aslında fakat genzimde bir ağrıya sebep olurken gözlerim doldu aniden. Gözlerimi de fincanımdan kaldıramadım. "Hıhım," diye mırıldandım yalnızca.

Yaz gelir değil mi anne bize de? Her şey eskiye dönmese bile gelecekte güneş yüzünü bize döner değil mi? Bu karanlık günler... Geçer, güneş bir gün bizim evimize de doğar değil mi?

Sıcak içecekler ve sıcak bir sohbeti Aral'a gelen bir telefon böldü. Aral telefonu cevaplamak üzere verandaya çıkarken içime kötü bir his doğdu. Rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Deniz'le göz göze geldiğimizde sakindi. Ona bakınca Ekin geldi aklıma. Aral'la Ekin'in sarıldığından haberi yoktu henüz. Orada olsa nasıl tepki verirdi acaba? Onun arası daha iyiydi Ekin'le.

Aral verandadan çıktığında Kürşat, Şahin ve Deniz ayaklandı. Arka bahçeye geçeceklerini anlayarak Alin'i öptüm ve ayağa kalktım ben de. Fincanı sehpaya bırakarak Aral'ın peşine takıldım.

Aral'ın yavaşlattığı adımlarına yetiştim, annemin görüş açısından çıktığımız gibi elimi tuttu gözlerinde yumuşak bakışlarla. Ağlamak üzere olduğumu görmüştü sanırım. Gülümsedim ona hafifçe. Kolunu omzuma sarıp saçlarımdan öptü beni. Birlikte arka bahçeye girdik.

Kürşat orta şömineye odun attı ateşi harlamak için. Şahin ve Deniz yan yana oturdular. Aral ve ben karşılarındaki koltuğa geçerken Kürşat da Deniz'in yanına bırakmıştı kendini.

Üçü de dikkatle Aral'a bakıyordu. Aral sol elini saçları arasına daldırdı yorgunca. Saçlarını çekiştirdi.

"Mehmet Ali miydi?" diye sordu Şahin, Aral'a bakarken.

Mehmet Ali'yi görmeyeli günler oluyordu. Meraklı bakışlarımı Aral'ın yüzünde gezdirdim. Mehmet Ali'nin istihbaratta çalıştığına dair imada bulunmuştu Aral daha önce. Gerçekten öyleyse ben ve babamla ilgili şeylerle doğrudan ilgileniyor demekti. Hatta muhtemelen hep Şahin'le olmasının sebebi beni takip altında tutuyor olmasıydı.

MİT ayrı Yiğit ayrı soruşturuyordu babamın durumunu. Bir tür güvensizlik vardı belki de iki kurum arasında, emin değildim ama birlikte çalıştıklarını sanmıyordum. Zira Savcılık Adalet Bakanlığı'na bağlıyken istihbarat teşkilatı doğrudan Cumhurbaşkanlığı'na bağlıydı. İşbirliği yapabilirlerdi ama bilgi vermek gibi bir zorunlulukları yoktu. MİT, babamdan ötürü kendi içinde araştırma yürütüyordu muhtemelen ve Yiğit buna ses edemiyordu.

Aral kafasını sallayarak onayladı Şahin'i. Canı sıkılmıştı her ne konuşmuşlarsa. "Asaf'ın kaçtığını başta fark edememiş onlar da," diye mırıldandı. Biz görmüyorduk ama istihbaratçılar etrafımızdaydı gerçekten. "Ama Asaf'ı gören bir çalışma arkadaşı bir tür iğneyle bayılmış halde bulunmuş."

Bir tür iğne... Zehir ve iğne... Hepsi aynı kişinin işi asında. Hepsi tek bir kişiyi işaret ediyor... Ares...

Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın bu yüzden canı sıkılmış olmalıydı.

"Bayılmış mı sadece?" diye sordum bayıltılan kişi için endişe duyarak.

Kafasını salladı endişeli gözlerime bakarken. "Evet, yüksek doz sakinleştirici sadece."

Tilkilerin zevk için birini öldürmelerinin yasak olması bir nevi teselli ediciydi. Fakat Ares'in yakınımızda olduğu ve Asaf'la işbirliği yapıyor

olabileceği ihtimali yüksekti. Asaf, *elimde kalan tek değerli kart Lina,* demişti Aral'a. *Kalan kart...* Birden fazla kartı varmış Asaf'ın. *Ya biri Ares'se? Ya Ares'i de kiralamışsa?* Aklıma gelen düşünceyle ensemdeki tüyler ayağa kalktı. *Ya Hükümdar Çakırca'nın elindeki tek kart değilsem?* Aral'a baktım. Sıkıntı içindeydi. Bu ihtimali düşünmüş müydü emin değildim ama düşünürse hiç iyi olmayacaktı. Biliyordum.

Deniz, "Asaf mı kaçtı?" diye sorarak Aral'ın bakışlarını benim yüzümden çekti.

Minnettar kaldım Deniz'e. Aral'ın gözlerime bakarak korkularımı anlama gibi bir yeteneği vardı. Kucağımda ellerimi sıktım gerildiğimden. Ares çok yakınımızdaydı. Palyaçoyu zehirleyen de MİT ajanını bayıltan da oydu belki de bizzat. Onun yöntemleri bunlar: *Uzun tırnakları altında, tırnaklarından bir milimetre daha uzun zehirli iğneler bulunduran bir sihirbaz. İllüzyon gösterileri sırasında karşısındaki kişiyi farkında olmadan tenine bıraktığı ufacık bir çizikle bile öldürebilecek kadar soğukkanlı bir suikastçı. Tırnakları altındaki zehirli iğnelere karşı kendi bağışıklığı var ama tırnak mayalarının çürümesine engel değil bu. Tırnakları mosmor olduğu için siyah ojelerle örtüyor bunu. Genellikle siyah eldivenler takıyor, istemeden öldürmemek için birini. Sağ avucunda Meryem ana, sol avucunda çarmıha gerilen İsa dövmesi var. Görevi öldürmeyi barındırmadığında hedefiyle oyun oynamak en zevk aldığı şeylerden biri. Bir para bulma oyunu bu ama hileli. Parayı atıyor havaya, iki eliyle de parayı yakalamış gibi yaparak karşıdaki kişiye paranın hangi elinde olduğunu soruyor. Cevap paranın hangi elinde olduğu değil onun hangi eliyle tutmak istediği. Sol eli ölümü sağ eli yaşamı temsil ediyor. Kurban, sol eliyle tuttuğu paranın kaderinden yalnızca yanlış bilerek kurtulabilir. Ares o zaman şansın onun yanında olduğunu, yaşamanın kaderi olduğunu kabul ederek onu öldürmez. Öldürme isteği %50, ölme riski ise %25 ve buna rağmen babamın notlarına göre bu yöntemle öldürmek istediği insanların %90'ını öldürmüş.*

Bu yüzden Ares'in babama daha önce hiç meydan okumadığını düşünmüştüm. Babam güçsüz olduğundan değildi bu, Ares'in bir kere yenilirse bunun kaderi olduğunu düşünerek vazgeçeceğini düşünmemdendi. En büyük hayali babamı yenmekse iki taraftan biri ölene kadar buna devam eder gibi bir his beliriyordu içimde. Babamın öldüğünü duyduğunda kontrol etmek istemiş, bu şekilde Asaf'la bir araya gelmiş olabilirdi. Asaf da onu bana yönlendirmişti belki de... Emin değildim.

Emin olduğum bir şey varsa o da bugün palyaçonun getirdiği zarfla, ilk zarfın aynı kişi tarafından gönderildiğiydi. Yalnızca yazıları değil,

kokuları bile aynıydı çünkü. Mülzayedenin tuzak olma ihtimali hep vardı fakat o notu yazan Ares'se çok daha ciddileştirdi iş. Beni davet eden oysa çok daha başkalaştırdı iş. Gitsem ayrı gitmesem ayrı bir derdim olurdu. Beklediğim yerde bulmanın avantajını, bilmediğim bir zamanda karşılaşma dezavantajına değişirdim gitmezsem. Gidersem de altın tepside ona kendimi sunmak işten bile olmayabilirdi. Kafamın içi patlayacak gibiydi. Neden bilmiyorum, Hükümdar Çakırca'nın her şeyin cevabı olabileceği hissiyle sarmalandı içim. Kendi annem konuşmuyorken Hükümdar Çakırca'nın konuşma ihtimali ise düşüktü.

Saçlarımın üzerinde bir el hissettiğimde yere diktiğim gözlerimi kaldırdım. Birkaç dakikalığına soyutlamıştım kendimi istemeden. Aral'ın benimle konuştuğunu fark etmemiştim.

"Lina," dedi yumuşak bir sesle. Gözlerimi yüzüne çevirdim. Kaşlarını çatmıştı. "İyi misin?"

Kafamı salladım ama esasen değildim. Zihnim uyuşuyordu düşündükçe ve hiç zamanı değildi bunun. Korkmanın ve endişeye kapılmanın zamanı değildi.

"Dinlenmek ister misin?" diye sordu bana kıyamadığını belli eden bakışlarla.

İçimde bir burukluk hissettim bu bakışlara karşı. Bana kıyamayan üç kişi arasında belki de ilk sıradaydı...

Kafamı iki yana salladım, ona anlatmam gereken şeyler vardı. "Yanılıyor olabilirim ama bir şey buldum sanırım," diye mırıldandım.

Aral dinlenmeyeceğimin, bugünlük bu kadarının yetmeyeceğinin bilinciyle derin bir nefes alıp onayladı beni. Dik bir duruş sergiledi. İlgiliyle gözlerime baktı. Ben de derin bir nefes aldım gözlerine bakarak. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım.

"Zarftan tarihsiz bir davetiye, bir not ve bir bilmece çıktı. Bilmecenin cevabı palyaço ya da soytarı. Babam da ben de palyaçoluk yaptık ve Asaf kaçmadan önce Stańczyk ve Karolina tablosundan bahsetmiş Ekin'e. Biri babamı biri beni temsil ediyor. Muhtemelen tablolarda da bir şifre veya bilmece var. Buna ilaveten elimizde bir palyaço vardı. Bu mantıkla bir diğer bilmece de bu palyaçoda gizli olmalıydı. Zira cevap ne, diye sordu bana bizzat. İlk başta cevap ne, dediğinde nottaki bilmeceyi sorduğunu sandım ama düşününce belki de kendi bilmecesini soruyordu... Bir zarfı teslim etmek için çok büyük ve emek harcanmış bir arabayla geldi. Soru, geldiği arabada olabilir, diye düşündüm bu yüzden, üzerinden de bir şey

çıkmadı çünkü. Araba için boşuna bu kadar özenmiş olamazlar. Sizin de dikkatinizi çekti mi bilmiyorum ama arabayı kaplayan iskambil kartlarının yalnızca sekizi farklı bir desteden. Diğerlerinden biraz daha büyük ve farklı desendeler. Sırayla dizilmişler, arabanın sağ arka kapısında öylece görülmeyi bekliyorlar sanki."

Hepsi şaşırmış ama ilgili bakışlarla bana bakarken içinde en büyük hayranlık barındıran bakışlar Aral'ınkilerdi. Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirdim. Yutkundum yavaşça. Dikkatimi dağıtmasın diye gözlerine bakamadım. Aklımın bende kalması lazımdı. Zihnimdekileri toparladım.

"Bu kartlar sırasıyla; Sinek 10, Joker, Karo 2, Kupa 2, Joker, Kupa 2, Kupa Ası. Maça yok içlerinde. Rasgele dizildiklerini düşünmememin sebeplerinden biri bu. Bir şifre olabileceğini düşünerek bunu anlamlandırmaya çalıştım. Bir sürü şey düşündüm ama en anlamlısı her kartı gruplandırıp yalnızca numaraları kullanarak Joker'e sıfır atadığımda çıkıyor ortaya."

Kaşları çatıldı hafiften Aral'ın. Düşünmesine izin verdim. Zira çok uzun sürmedi.

"On, sıfır iki, iki bin yirmi bir?" dedi sorar gibi.

Kafamı salladım.

"Siktir," diye fısıldadığını işittim Şahin'in. "Müzayede iki gün sonra mı?"

Aral'ın gözlerine düşünceler çöreklenirken dili dudaklarını ıslattı. Bir sürü şey geçti aklından muhtemelen. Her mimiğini takip ederken ağzımdaki bir diğer baklayı çıkardım.

"Bu tarih doğruysa ve tablolarda bilmece varsa iki günümüz var çözmek için. Üstelik elimizdeki palyaço ölebilir."

Aral'ın sıkıntıyla elini saçlarının arkasına sokuşunu izledim. Dişleri küfretmemek için altdudağına işkence ederken sıkıntıyla nefes verdi. Çünkü *Karolina*, babasının elindeydi. Ya ricacı olacaktık ya da zorla alacaktık. Kendim ricacı olmayı tercih ederdim, mantıklı olan bu olurdu ama Aral'ın hiç hoşuna gitmeyeceğinin de farkındaydım.

"Zarf, daha önce gelen zarflara benziyor. Aynı zamanda üzerindeki koku da öyle," diye mırıldandım. Tüylerim enseme batıyordu. Ensem uyuşuyordu artık. "Muhtemelen Ares gönderiyordu hepsini. Zehir ve iğne onun kullandığı teknikler."

Aral, palyaçonun zehirlendiğini fark ettiği an bunu düşünmüş olmalıydı. Biliyordum. *Ares, bir araya gelmemizden bu yana bizi izliyor, de-*

mekti bu. Ares, benimle dalga geçiyor, demekti bu. Ares benimle oynuyor, demekti bu.

"Notta bahsettiği, babamın güvenliğinden şüphe etmesine iki şekilde de bakmak mümkün. Samimi de olabilir oyun oynuyor da. Samimi olabilir çünkü babamı yenmek gibi bir takıntısı var, başkası babamı yensin istemez. Diğer yandan babamı yakalamak için diğerleri gibi o da beni kendine çekmek istiyor olabilir. Müzayedeye bu yüzden davet ediyor bizi. Gitmezsek bu onu kızdırabilir. Elimde bana ait olmayan bir joker olduğundan bahsetmesinin sebebi de bu ihtimal bence. Bu bilgiyi açık artırmada ifşa ederse diğer tilkiler meydan okumak için peşime düşebilir. Buna hakları olabilir."

Ben konuşurken kimseden çıt çıkmıyordu. Herkes öylece beni dinliyordu. Şimdi söyleyeceğim şeyden hoşlanmayacaklardı. En çok da Aral hoşlanmayacaktı ama mantıklı olan buydu. Başka bir fikir gelmiyordu aklıma ve zamanımız kısıtlıydı.

"Stańczyk elimizde," dedim Aral'ın gözlerine bakarak. "Karolina'ya da ihtiyacımız var... Ve Hükümdar Çakırca'yla da konuşmak istiyorum."

Bir anlığına hepsinin kaşları çatıldı. Aral, babasının asla yalan söylemediğinden bahsetmişti bir keresinde bana. Sorarsam doğruyu söylerdi o halde, susarsa kabul ettiğini sayardım ama konuşmak istiyordum.

"Anlamadım?" dedi Aral duymamış gibi.

Güzel gözlerinin içinde öfke, korku, endişe, kararsızlık, karmakarışıklık ve bolca sevgi vardı bana karşı. Bir tek bana olan sevgisi yanmıyordu o gözlerde, geriye kalan her şeyi tek bir isim ateşe veriyordu her seferinde.

"Tabloyu almamız gerek," dedim yumuşak bir sesle. Elini tuttum beni anlamasını isteyerek. "Ekin'i bu işe karıştırmak istemiyoruz ikimiz de. Senin o eve benim yüzümden dönmen ya da babana ricacı olman isteyeceğim son şey bile olmazdı. Hem babanın bana zarar vermeyeceğini biliyoruz ikimiz de. Yapacak olsaydı çoktan yapardı, zira sen beni herkese sevgilin diye bu yüzden tanıtmıştın ilk başta. Babanın beni korumak zorunda kalacağını biliyordun. Ve daha önce de söylediğim gibi sevgilim, ne kadar hoşumuza gitmese de şöyle bir durumda bunu baban yaptığı için şanslı bile sayılırız."

Sakin kalmaya, mantığını elden bırakmamaya çalışan bir nefesle dili dudaklarını ıslattı. "Neden konuşmak istiyorsun peki?" diye sordu gözlerime bakarken.

Karşı çıkacak gücü bile yoktu sanki. Üzdü bu beni. Fakat üzülsün diye yapıyor değildim ben de.

"Babam yalan söylemez, demiştin. Belki birkaç soruma cevap verir... Annemin vermediği... Çok fazla şey biliyor baban. Müzayedeyi bile biliyormuş. Belki babam ya da Asaf hakkında bir şey biliyordur..."

Dişlerini sıktı. Dizimin üzerindeki elini kaldırıp yüzüne dokundu ve yüzünü ovdu sıkıntıyla. Asaf'ın ismi kaçmıştı ağzımdan. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ben giderim istersen," dedi Deniz, abisine bakarken. "Konuşur isterim."

Aral ufak bir küfür savurarak ayağa kalktı küsmüş gibi. "Tabii," dedi yavaş adımlarla kapıya ilerlerken. "Babamın sevgilimi ajan olarak tuttuğu yeterince zoruma gitmiyormuş, Lina kendini o kapıya gitmeye mecbur hissederken elimden hiçbir şey gelmiyormuş gibi bir de seni ricacı edeyim. Tam olsun," diye söylendi ona alınmış gibi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım üzüntüyle. "Aral," dedim arkasından. "Nereye gidiyorsun?"

Adımları durdu. İki eli yanına indi pes etmiş gibi. "Yap ya da yapma, demeyeceğim sana Lina," dedi gözlerime bakarak. Küsmüş değildi ama kırgındı her şeye, görebiliyordum. "Hakkım yok buna. O notu okuduğundan beri baban için endişeli olduğunun farkındayım ve zamanımız dar, diyorsun bana." Kıyamıyormuş gibi baktı bana. Ben de ona kıyamıyordum hiç. Keşke elimden çok daha fazlası gelseydi...

"Yapma, başka yolunu bulurum da diyemiyorum çünkü tanıyorum o adamı. Bulunmasını istemezse bulamam sana iki günde. Allah şahidim, gurur yapmaz, alırım ayaklarımın altına gider isterim senin için ama seni tanıyorum, yara sahiplenmek huy sende," dedi gözlerime bakarak.

Açık açık söyleyemedi ama ben anladım. Bıçak izini unutamıyorsun, omzumdaki izi de sahipleneceksin kendine demek istiyordu. Öyle yapardım gerçekten.

"Dahası konuşmak istiyorsun o adamla. Hakkın da hesap sormak. Onu da yapma, diyemiyorum. Senin bakış açınla benim bakış açımın bir olmadığının farkındayım ama zoruma gidiyor Lina, elimde değil. O yüzden sen ne istiyorsan öyle yapalım. Aklım tutuldu benim. O kadar öfkeliyim ki başka bir çözüm varsa bile göremiyorum şu an. Biraz daha düşünürsem ya kafayı yiyeceğim ya da dağıtacağım ortalığı. Özür dilerim ama gelmişini geçmişini sikmek istiyorum her şeyin. Düşündükçe derine

iniyorum, derine indikçe geçmişe gidiyorum, geçmişe gittikçe daha da zoruma gidiyor daha da öfkeleniyorum her şeye. O yüzden sevgilim," dedi tane tane, "nasıl istersen öyle yapalım. Ben duş alacağım. Kararın kesinse eğer gideriz."

Cevap vermemi beklemedi. Öylece çıktı arka bahçeden. Deniz'in küfrederek arkasına yaslanışını izledim. Şahin kalkıp yanıma oturdu beni teselli etmek ister gibi fakat hiçbir şey Aral'ın zoruna gidenleri teselli edemezdi.

Sığındığımız anlar: insanlar: kollar
ve bir çay, sıcak bir yatak:
hepsinin amacı seni hayata bağlamak.

Karanlık çalışma odasından içeri girdiğimde Aral'ın yüzünü aydınlatan tek şey bilgisayar ekranından yansıyan ışıktı. Gözlük takmıştı yine. Çok güzel görünüyordu. İç çektim usulca. Ona doğru yürüdüm. Ben olduğumu bildiği halde bakmadı bana. Arkasından ona sokulup kollarımı omzuna sardım ve yanağına bir öpücük bıraktım. Burnuma temiz, tanıdık bir koku doldu. *Aral kokusu... Çok seviyorum onun böyle kokmasını.*

"Sevgilim," diye mırıldandım tenine. "Küs müyüz?"

Yüzünü yüzüme yaslarken derin bir nefes aldı. "Değiliz. Sana neden küseyim Lina? Düşündüklerini, isteklerini söylemek mi suçun?"

Ona daha çok sokuldum. Kollarımı sıkılaştırıp burnumu tenine sürttüm. "Küsmeyelim tabii," dedim onu yumuşatmak isteyerek. "Evleneceğiz daha."

Şaşkın gözlerini bana çevirdiğinde kıkırdadım sessizce.

Kaşları çatıldı hafiften. "Bak ya," dedi sitem eder gibi. "Alay mı ediyorsun benimle utanmaz kedi?"

Kafamı iki yana salladım. "Ne münasebet? Evleneceğim ben seninle," dedim sağ elim saçları arasına karışırken.

Dili dudaklarını ıslattı. "Bak sen," dedi tatlı tatlı. Sonra da sol elimi kaldırıp beni kucağına çektiğinde etrafında dolanıp istediği gibi dizine oturdum. Sol kolunu belime sararken yüzüme baktı hafif bir gülümsemeyle. "Evlenecek misin benimle gerçekten?"

Keyfi biraz olsun yerine gelmiş gibiydi. Kafamı salladım gülümseyerek. "Gerçekten... Anneme bile sordum evleneyim mi diye... Evlen, dedi."

Gülümsemesi genişledi. "Sordun mu gerçekten?"

Kafamı salladım. "Sordum."

"Nasıl sordun?" diye sordu, sağ eli saçlarımı kulağımın arkasına itti. Elleri bana dokunmadığında ya da uzanmadığında garipsiyordum. O bana dokunduğunda her şey yolunda demekti. Güzel yüzüne bakarken iç çektim ve ona sokuldum biraz daha.

"Dün konuştuk işte biraz," diye mırıldandım. Bunu ona anlatmayı düşünmüyordum ama söyleyivermiştim bir an. Dilim dudaklarımdan gezindi. "Çok mu seviyorsun, dedi annem. Çok seviyorum, dedim."

Gözlerinde çok güzel bir bakış belirdi. "Sonra?" diye sordu devam etmemi isteyerek.

"Gideyim mi, diye sordum. Git, dedi. Evleneyim de mi, diye sordum... Çok seviyorsan ve istiyorsan evlen, dedi. Yaşım ve ben müsaitmişiz."

Gülümsetti söylediklerim onu. "İş evlenme teklifine kaldı o zaman."

Karnıma ağrılar girdi saniyesinde. Heyecanla kıpırdandım. Yanağını okşadı parmaklarım. "Acelesi yok," diye mırıldandım. "Kaçmıyorum sonuçta. Yani kaçmayacağım. Buradayım. Kurtulamazsın benden. Yapıştım yakana bir kere."

Güldü sessizce. Yüzüme eğilip burnunu sağ yanağıma sürtüp iç çekti. "Heyecanlanınca çok tatlı oluyorsun."

"Saçmalıyorsun, demiyorsun da," diye mırıldandım huysuzluk içinde.

"Sen hiç saçmalamıyorsun Lina." Burnu yanağımdan boynuma doğru ilerlediğinden tüylerim ayağa kalktı. Yüzünü boynuma gömerken boynumdan öptü beni. "Her kelimen içime işliyor benim."

Yutkundum. Beni boynumdan öpmeye alışmıştı iyice ama hiç adil değildi bu yaptığı. Beni aklını almakla suçluyordu ama o benimkini çok daha sık alıyordu. Yüzünü kaldırıp gözlerime baktı.

"Gitmek istiyor musun hâlâ?"

Kafamı salladım yavaşça.

Dili dudaklarını ıslattı. Dediği gibi karşı çıkmadı kararıma. "Yemek yiyip gidelim."

"Sen de mi geliyorsun?"

Kafasını salladı. "Seni yalnız göndereceğimi düşündün mü gerçekten?"

Düşünmemiştim ama benim için kendini buna zorlasın istemezdim. "Arabada beklersin beni o zaman," diye mırıldandım, tek başıma idare edeceğimi bilsin diye. "Zaten tek olmayacağım orada. Ekin var."

Gülümsedi hafifçe. "Ekin'e olan güvenin tazelenmiş bakıyorum."

"Yani," diye mırıldandım. "Anlıyorum galiba onu."

"Hah," dedi huysuzca. "Birdiniz iki olun başıma."

Ona sırnaştım. "Kızma koca aslan kızma," dedim onun bana dediği gibi.

Dayanamadı bana. Yumuşadı hemen. Keyfini yerine getirmek isteyerek gülümsedim. "Bir de şans öpücüğü alırsam çok daha iyi olurmuşum," diye mırıldanarak yüzüne yaklaştım.

Yüzüme yaklaştı o da beni öpmek için. O sırada kapı aniden açıldığında ikimiz de uzaklaştık birbirimizden ama ben kalkmak için fırsat bulamadım. Gözlerimiz kapıya çevrildi.

Melek'ti gelen. "Ay," dedi, çekingen bakışlarla eli dudaklarını kapatırken. "Özür dilerim dayıcığım. Yemeğe çağırıyor da sizi Deniz dayım, onu haber vermek için gelmiştim."

Utangaç bakışlarını yerde gezdiriyordu. Okuldan yeni gelmişti, henüz görüşememiştim onunla bu yüzden. En son bana küsmüştü ve bir daha konuşma şansı bulamamıştım. Bu yüzden ona bakarken içime bir hüzün doldu.

"Gelebilirsin dayıcığım," dedi Aral, kapıda öylece dikilmesine sessiz kalmayarak.

Melek kapıyı tutmayı bırakıp ellerini iki yanına indirdi ve bize ilerledi. Ben hâlâ Aral'ın dizinde oturuyordum. Bana kaçamak bir bakış atıp dayısının yanına geldi usulca ve ellerini dayısının bacağına yaslayıp sağında durdu ne yapacağını bilemiyormuş gibi. Aral onu saçlarından öptü. Çenesini kaldırıp dayısını öptü yanağından sevgiyle. Bana yine kaçamak bir bakış atıp gerginlikle kıpırdandı. Gözlerini yere çevirdi.

"Nasılsın Melek?" diye sordum yumuşak bir sesle. Başımı hafifçe sağıma yatırıp yüzünü görmeye çalıştım.

"İyiyim Lina'cığım," diye mırıldandı. "Sen?"

Elimi nazikçe yüzüne uzattım, yanağını okşadım. "Ben de iyiyim. O gün seni üzdüğüm için özür dilerim. Barışalım mı?"

Gözlerini yavaşça kaldırdı yerden. Bana baktı. "Dayımla barıştın mı?"

Kafamı salladım. "Barıştım."

Gözlerini Aral'a çevirdi. Aral ona göz kırptığında dudaklarını birbirine bastırdı, bana çevirdi bakışlarını.

"Ben de barıştım o zaman," dedi tatlı tatlı. Başını sol omzuna yatırarak Aral'a yaslandı. "Ben de özür dilerim. Ağlatmak istememiştim seni."

Kafamı iki yana salladım. Gülümsedim hafifçe. "Önemli değil." Uzanıp yanağına bir öpücük bıraktım. "Teşekkür ederim anlattığın hikâye için de."

Mahcup bir bakış attı Aral'a. "Bilerek olmadı," diye savundu kendini.

Aral ona gülümseyip yanağını sıktı, "Önemli değil bir tanem. Lina'cığımdan saklayacak bir şeyim yok benim."

Kalbim sıcacık oldu öyle söyleyince. Melek'le hayran hayran ona baktık. Bu evin içinde Aral'a hayran olmayan bir insan olduğunu sanmıyordum. Hayır. Aral'ın çevresinde ona hayran olmayan bir insan olduğunu sanmıyordum. Aral ikimize de bakıp yüzünde tatlı bir tebessümle başını geriye yasladı ve ikimizin de yanağını sıktı. Melek kıkırdarken ben de gülümsedim.

"Dayıcığım," dedi gülerek. "Deniz dayımın şekeri düşecek biraz daha geç kalırsak."

Bu söylediğine elimde olmadan güldüm. Haklıydı. Düşebilirdi. Deniz de çok sinirlenmişti son konuşmamız sırasında çünkü. Aral'ın dizinden kalktım. Melek'le, Aral'ı elinden tutarak ayağa kaldırdık.

Batı ve Alin'le merdivenlerde karşılaştık. Alin'in yüzü beni görünce aydınlandı.

"Lina'cığım," dedi gülümseyerek. "Bis de sisi çağıymaya geliyoyduk. Yemek samanı," dedi heyecanla. Bacağıma sarıldı gülümseyerek. Batı da ona uyup Aral'ın bacağına sarıldı. Gülüştüler.

Gülümsedim bu hallerine. Eğilip Alin'i kucağıma aldım. Yanaklarına öpücükler bıraktım. Aral da eğilip Batı'yı ve Melek'i kucakladı kolayca. Kucağımızda çocuklarla indik merdivenlerden.

Herkes sofradaydı. Bizi gördüklerinde yüzleri aydınlandı. Tuhaf hissettim kendimi. Bir o kadar ait bir o kadar da mahcup hissediyordum bu masadaki herkese karşı kendimi ama hak etmek için bu sevgiyi, elimden gelen her şeyi yapacaktım. *Her şeyi...*

Büyük olduğu dış cephesinden belli olan bir malikânenin önünde durduğumuzda kapıdaki her bir korumanın duruşunun değiştiğini fark ettim. Arabayı tanıyorlardı muhtemelen. Yüzlerinde şaşkın bir ifade vardı. Aral yıllar sonra ilk kez kapısına geliyordu bu evin.

Sessiz bir nefes alarak gözlerimi yavaşça Aral'a çevirdim. Bana bakıyordu öylece. İstemediği her halinden belliydi. Gurur duymuyordum bununla ama birimizin yapması gerekiyordu bunu. Mantığı elden bırakacak zamanımız yoktu.

"Hemen geleceğim," dedim hafifçe gülümseyerek.

Eli uzandı, saçımı kulağımın arkasına itti nazikçe. "Rahatsız hissedersen eğer ara beni tamam mı? Düşünme hiçbir şeyi. Eğer beni düşündüğünden yazmazsan Lina, işte o zaman kırarsın beni. Biliyorsun değil mi?"

Kafamı salladım. Biliyordum. "İyi olacağım. Merak etme."

"Ederim," dedi huysuzlukla.

Gülümseyip uzandım, yanağına bir öpücük bıraktım. Kapımı açıp indim arabadan. O sırada bahçe kapısından çıkan Ekin'i gördüm. Aral

evden çıkmadan önce Ekin'i aramış, tabiri caizse Hükümdar Çakırca ile görüşebilmem için randevu almıştı.

"Selam," dedi bana doğru yürürken.

O da bu durumdan hoşlanmıyordu açıkça. Arkamdan Aral'ın indiğine dair bir kapı ses işittim.

"Gelmiyor musun sen?" diye sordu Aral'a Ekin.

Aral kafasını iki yana salladı. "Gelirsem daha kötü olacak," dedi tatsız ifadeyle. "Biliyorsun."

Kafasını salladı Ekin. "Lina bana emanet. Aklın kalmasın."

Aral kafasını salladı ama içinden kalır, dediğine emindim. "Eyvallah."

"Bir şey olursa mesaj atarım. Aldığım gibi getireceğim sevgilini," dedi ona ve bana baktı. "Gidelim mi Lina?"

Kafamı salladım. Aral'a baktım arkamı dönmeden önce ona gülümseyerek göz kırptım rahatlaması için. O da bana göz kırptı ama yüzünde iyi bir hisse dair hiçbir şey yoktu. Gözlerimi önüme çevirdiğim an gerginlikle bir nefes aldım. Kürşat bir sürü köpekleri olduğunu söylemişti. Ekin'le birlikte giriş kapısından girecektim içeri ama yine de gerilmeden edemedim.

"Köpeklerinizin beni ısırmayacağına emin misin?" diye sordum Ekin'e.

"Bağlılar merak etme," dedi Ekin gözlerini bana çevirirken. "Tedbiri elden bırakmaz Hükümdar Çakırca."

Kaşlarım çatıldı. Garip bir adamdı gerçekten. Beni tilki olarak mı yoksa gelini olarak mı görüyordu, belli değildi. Beni seviyor muydu sevmiyor muydu belli değildi. Ne yapacağını kestiremiyordum.

Kocaman bir bahçede tabiri caizse ufak bir yürüyüş gerçekleştirerek kâhyaya benzeyen bir adamın eşliğinde evden içeri girdik. Nostaljiyi iliklerime kadar hissettiren bir evdi. Eski soylu filmlerindeki evleri anımsatıyordu. Duvarkâğıtları, dekorasyon, tablolarla şık ve elitti. Dolu dolu, her parçası özenle seçilmiş harika görselliğe sahipti. Çok güzel bir evdi ama kimseye yuva değildi.

Uzun bir koridor bizi salona çıkardığında dikkatimi ilk çeken, duvara asılı büyük aile tablosu oldu. Aral'ı seçti gözlerim ilk. Aral küçüktü, on sekiz yaşındaydı en fazla. Muhtemelen on yediydi. Aile dağılmadan önceki son pozlarıydı bu belki de. Aileyi bir arada tutan o ender çiçeği kırdıklarında tüm aile köklerinden sarsılmış, birbirinden ayrılmıştı. Ender Hanım'ın gülümseyen yüzüne baktım uzun uzun.

"Bu taraftan," dedi Ekin ben dalıp giderken.

Gözlerimi Ekin'e çevirdim önce. Sonra da gösterdiği yere baktım. Bir kış bahçesiydi gösterdiği yer. Salonun içinden bir kapısı vardı ve tamamen cam olduğundan evin iki kanattan oluştuğunu, bahçesinin bu iki cephe arasında olduğunu anlayabiliyordu insan bakınca. Ender Hanım o kanatta yaşıyordu sanırım. Gözlerim bir anlığına geldiğimiz yöne çevrildi Aral'ı görmek ister gibi. Keşke Aral'a annesini götürebilseydim...

Derin bir nefes alarak Ekin'in gösterdiği yöne yürüdüm. İlerledikçe kış bahçesini saran uzun sarmaşıklar, odunsu bitkiler ve çiçeklerin arasındaki masada oturan tanıdık adamı gördüm. Masanın üzerine kurulan satranç tahtasına ilgiyle bakıyordu.

Onu görmek bile gerilmeme sebep olsa da belli etmedim bunu. Soğukkanlılığımı üzerime bir hırka gibi giydim. Dimdik yürüdüm Hükümdar Çakırca'ya doğru.

Hükümdar Çakırca gözlerini tahtadan kaldırıp bana çevirdi doğrudan. Parmakları arasında tuttuğu vezirle oynarken beni izledi.

"Umudumu kaybetmeye başlamıştım," dediğinde ses tonu ilk duyduğum zamanki gibi içimde bir ürpertiye sebep oldu. Sesinin bile bir baskısı vardı. "Korkup vazgeçtin sandım küçük tilki."

Tepkisiz kaldım. Aral'ın gelmediği iyi olmuştu. Gelmiş olsaydı babasının dedikleri zoruna giderdi onun ama bende yaprak kımıldamıyordu.

Elindeki veziri tahtadaki yerine koydu yavaşça. "Otur lütfen..." diyerek karşısını gösterdi.

Rica ediyor gibi bir cümle kalıbı kullanıyordu ama emir veriyordu aslında. Buna takılmayarak karşısına oturdum.

"Beni yenersen tabloyu alabilirsin," dedi gözlerimin içine bakarak. Nitekim neden geldiğimi tahmin etmesi zor değildi.

Fakat yine de böyle bir teklif beklemiyordum. Üstelik tablo umurunda bile değil gibi duruyordu. Kendine mi çok güveniyordu yoksa gerçekten umurunda değil miydi tablo emin olamadım. İhtimallerin derin denizine dalmadım. Yüzeyde kalmayı seçtim şimdilik.

"Sizi yenersem sorularımı cevaplayın," diyerek bahsi artırdım. Onunla satranç oynayacağımı hiç düşünmezdim fakat satranç kendime güvendiğim bir alandı. Babamı bile yenerdim zaman zaman.

Hükümdar Çakırca, sağ elinin başparmağıyla dudaklarının kenarını okşarken bu isteğime gülümsedi hafifçe. Alaylı ve bir o kadar da eğlenen bir ifadesi vardı. "Öyle olsun."

Kafamı salladım. Satranç oynamayı babamdan öğrenmiştim. Tüm açılışları ve varyantları çok iyi biliyordum. Hepsi ezberimdeydi. Beyaz taşlar onun önünde olduğundan başlamasını bekledim.

Hükümdar Çakırca dudaklarında memnun bir gülümseme ile gözlerini arkamda duran Ekin'e çevirdi. "Ekin."

"Efendim baba," dedi saygılı, resmi bir sesle Ekin.

"Bizi yalnız bırak lütfen. Abine ve Kürşat'a sıcak bir şeyler ikram et." Aral'ın kapıda beklediğinden haberdardı. "Abine de söyle, sevgilisinin zekâsına güveniyorsa onun için endişe etmesin. Yarım saat sonra döner kendisine geldiği gibi."

Yutkundum yavaşça. Bunu bana bakarak söylediği için utanmıştım elimde olmadan. Sevgilimin babasıyla düştüğüm durum inanılır gibi değildi.

"Söylerim," dedi Ekin yalnızca.

Ardından uzaklaşan adım seslerini işittim. Hükümdar Çakırca dudaklarında bir gülümseme ile piyonunu D4'e sürdüğünde benden Sicilya savunması beklemesinin çok daha büyük bir ihtimal olduğunu düşünerek Hollanda savunması yapmayı seçtim. Piyonumu F5'e oynadım. Babam olsa o da eminim böyle oynardı fakat bu hamlem Hükümdar Çakırca'yı gülümsetti ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Hükümdar Çakırca hiç beklemedi. *Beyaz piyon C4'e. Siyah atım F6'ya. Beyaz at C3'e. Siyah piyonum E6'ya. Beyaz at F3'e. Siyah piyonum D5'e. Taş duvar, deniyor bu yaptığıma. Gerçek bir taş duvar bu. C8'deki filimi engelliyorlar ama tahtanın merkezinde en çok tutunan ben olacağım böylece.*

Beyaz piyon E3'e. Siyah piyonum C6'ya. Beyaz fil D3'e. Siyah filim D6'ya. Beyaz rok atıyor. Ben de rok atıyorum. Beyaz atı E2'ye çekiyor. Siyah atım D7'ye. Beyaz at G5.

Kanımdaki adrenalin gittikçe artarken bilmediğim bir sebepten, nedense oynadığımız oyun çok tanıdık geliyordu. Gözlerimi bir anlığına Hükümdar Çakırca'ya çevirdiğimde dikkatle beni izlediğini gördüm. Ona baktığımda zihnimi okuyor hissine kapılmamak elde değildi ve bu öfkelendiriyordu beni. Halbuki Aral'ın gözlerine baktığımda içimi görmesi rahatlatırdı beni hep. Dişlerimi sıktım, bu adamdan yalnızca ona yaptıkları için nefret ediyordum.

Gözlerimi tahtaya çevirdim. Yapılacak onlarca hamle vardı ama parmaklarım D6'daki filime gitti. *Siyah fil H2. Beyaz, H2'deki piyonunu kaybetti.*

Hükümdar Çakırca hiç zaman kaybetmeden hamlesini yaptı. *Beyaz şah H1'e.* Ben de hiç duraksamadım. *Siyah at G4'e.* Eğer şahı filimi yerse atımla şah çekecektim ve bunun farkındaydı. *Beyaz piyon F4'e. Siyah vezirim E8'e. Beyaz piyon G3'e. Siyah vezirim H5'e. Beyaz şah G2'ye.*

Duraksadım. Kaşlarım çatıldı. Duraksamama karşın Hükümdar Çakırca'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. *Bu oyun neden bu kadar tanıdık? Sanki daha önce oynamış gibiyim. Babamla mı oynadım? Ya da izledim mi? Bilmiyorum. Fakat ikimizin de ezbere oynaması mümkün mü ki?*

Gözlerimi kaldırıp Hükümdar Çakırca'ya baktım ruhsuzca. Ardından hamlemi yaptım.

Siyah filim G1'e. Bu bir feda taşı.

Hükümdar Çakırca'nın yüzü âdeta aydınlanıp sesli bir şekilde güldüğünde tüylerim diken diken oldu. Yaptığım hamle o kadar hoşuna gitmişti ki zevk aldığı her halinden belliydi.

"Baban öğretmiş sana satranç oynamayı."

Bu söylediği, tüylerimi diken diken etti. Neden söylemişti bunu şimdi? Dudaklarında memnun bir gülümseme ile hamlesini yapmak üzere kalktı eli ve adım kadar iyi biliyordum ne oynayacağını.

Beyaz at G1'e. Siyah filimi bile bile kaybediyorum ve vezirimi H2'ye indiriyorum. Şah.

Gözlerimi ifadesizlik ve soğukkanlılıkla Hükümdar Çakırca'ya çevirdim. "Şah."

"Henüz erken," dedi rahat bir tavırla. Çelik gibi sinirleri vardı bence bu adamın.

Beyaz şah F3'e. Siyah piyonum E5'e. Beyaz piyon E5'e. Siyah piyonumu kaybediyorum. D hattındaki siyah atım E5'e. Beyaz piyonu yiyorum. Beyaz piyon E5'e. Atımı kaybediyorum. G hattındaki siyah atım E5'e. Beyaz piyonu yiyorum.

Gözlerimi Hükümdar Çakırca'ya çevirdim tekrar. "Şah."

Gülümsedi bana yine. Sessizce hamlesini sürdürdü. *Beyaz şah F4'e. Siyah atımı G6'ya çekiyorum. Beyaz şah F3'e geriliyor.*

O an tüylerim diken diken oldu. Neden ezbere oynadığımı fark ederken Hükümdar Çakırca'nın da muhtemelen beklediği hamleyi oynadım. *Siyah piyonum F4'e.* Hat açmak üzere feda edilen bir piyon. Büyük zafer uğruna feda edilen küçük bir bedel. *Beyaz piyon F4'e ve piyonumu yiyor. Düşünmeden siyah filimi G4'e çekiyorum.*

"Şah."

Hükümdar Çakırca sessizce ona şah çeken filimi yiyor. Beyaz şah G4'e. Duraksamadan siyah atımı E5'e çekiyorum.

"Şah."

Hükümdar Çakırca son hamlesini yapıyor. Beyaz piyon, siyah atımı yemek için E5'e gidiyor. Tek bir hamleyle mat edeceğim ve bu, kazanmışım gibi hissettirmiyor bana. Çünkü ikimizin de ezbere oynadığının farkındayım, farkındayız. *Kalbimde bir ritim bozukluğuyla siyah piyonumu H5'e çekiyorum.*

"Mat."

Hükümdar Çakırca şahını tahtaya sportmence yatırıp gözlerini gözlerime dikti. Yüzünde halinden memnun bir ifade vardı. Yenilmişti fakat ikimiz de bunun başından belli olan bir yenilgi olduğunu biliyorduk. Babamın bana satranç öğrettiğini söylerken bunu kastetmişti.

"Bu oyuna ne deniyor biliyor musun?"

Kafamı salladım yavaşça. "Polonyalı ölmezi."

Kafasını salladı. "Elbette biliyorsun. Ezbere oynadın ve farkında bile değildin. Ne zaman fark ettin?"

"Satrancı bana babamın öğrettiğini söylediğinizde..."

Kafasını salladı. "Sicilya savunması yapsam nasıl oynardın?"

Dizim üzerindeki sol yumruğumu sıktım. "A6," diye yanıtladım onu. *Najdorf varyantı.*

"Najdorf varyantı," dedi aklımı okur gibi. "Baban da öyle oynardı."

Tüylerim diken diken oluyordu babamdan her bahsedişinde. Sanki oturup satranç oynamışlar gibi konuşuyordu. *Sanki birbirlerini eskiden beri çok iyi tanıyorlarmış gibi...* O an annemin Ender Çakırca'yla eski arkadaş olduğu gerçeğini anımsadım. Kaşlarımı çatmamak için zor tuttum kendimi. *Her şey nasıl bu hale gelmişti?*

"Baban'ın Najdorf gibi oynamasına şaşmamalı. İkisi de benziyor birbirine esasen."

Miguel Najdorf... Polonyalı satranç ustası. Bir satranç turnuvasındayken İkinci Dünya Savaşı patlak verince Polonya'ya dönmeyip Arjantin'de kalıyor ve Arjantinli oluyor. Babamın bir daha Polonya'ya dönmemesi gibi tıpkı...

"Hiçbir şey bildiğin yok küçük tilki," dedi gözlerime bakarak. Küçümser bir ton yoktu sesinde. Daha çok bariz bir gerçeği dile getiriyordu. "Ne kadar önemli olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Kanıma karışan adrenalin miktarı azar azar artarken kılım dahi kıpırdamadı karşısında. Yalnızca dinledim onu ve bu tepkisizliğim gülümsetti onu.

"Babanın yaşında başka tilki yok, biliyor muydun?" diye sordu bana. Gözlerimin içine bakarak konuşuyor sanki bir şeyleri çözmemi istiyordu. Zihnimdeki kıvılcımların bir yangına dönüşmesini istiyordu sanki. "Hiçbir mutasyon bir şeyi götürmeden yeni bir özellik kazandırmaz insana."

Belli etmemeye çalışsam da nefes alışverişim hızlanmaya başlamıştı. Gözlerimin daha çok odaklandığını, kulaklarımın daha iyi duyduğunu hissettim yavaş yavaş. Sanki zaman yine yavaşladı. Zihnim daha hızlı çalışmaya başladı. *Düşün Lina. Babanın yaşında tilki yok, ne demek? "Mutasyon bir şeyi götürmeden yeni bir özellik kazandırmaz insana." Ne demek bu? Ömrümüzü mü kısaltıyor? Düşün Lina. Cevap ne? Palyaço ölüyor. Karaciğer yetmezliği varmış... Mutasyon mu sebebi? Babam kadar yaşayan tilki yok... Babam istisna mı? Bıraktığı listedeki tilkiler otuz bile değil. Tesadüf mü bu? Değil. Hiçbir şey tesadüf değil. Annem genetik mühendisi benim. Annemin konuşmamak uğruna kendini uyutmuş olması için bir sebebi var. Hükümdar Çakırca'nın bu oyunu benimle ezbere oynamasının bir sebebi var. Polonyalı ölmezi, benim babam...*

"Ne kadar önemli olduğun hakkında bir fikrin yok. Buna rağmen avcıların yuvasında geziyorsun," dedi. Davranışlarını tasvip etmediği sesinden belliydi.

Ürperdim. Avcıdan kastı neydi? Avcı, Hükümdar Çakırca mıydı? Av köpekleri yetiştirmesi boşa değildi. Beni babama karşı kullanmaktan mı bahsediyordu?

"Avcı siz misiniz?"

Ciddiyetle baktı yüzüme. "Ava göre değişir," dedi gözlerime bakarak. "Aral, gözüme çarpmaman için yanına bile yaklaşmıyordu senin."

Kalbim göğsüme bir başka çarptı Aral'ın adı geçince. *Aral, babası benden uzak dursun diye yanıma yaklaşmamış benim. Bu olay bizi bir araya getirmese ben sana gelemezdim, diyordu en başından beri. Babası beni hedef almasın diye uzak durmuş hep benden. Ben ağlarken yanıma o yüzden gelememiş.*

"Babanı çok iyi tanırım. Onu tanıyan kimse intihar ettiğine inanmaz, kimse de yakın mesafeden başından vurmayı başaramaz. Aral'ın, babanın mezarını açmasına karşı çıktım bu yüzden ama beni dinlemedi. Onu bu işten uzak tutmak için seninle tehdit edecektim ama ona da ufak oğlum fırsat vermedi."

Beni Aral'a götürmenin, Ekin'in fikri olduğunu biliyordum. Doğum günü hediyesi, demişti bunu neden yaptığını sorduğumda ama diğer yandan babasının Aral'ı benimle tehdit edeceğini bildiğinden beni ona götürmüş olmalıydı. Belki de sırf Aral'ın yanından ayrılmayayım diye beni kışkırtmaya çalışmıştı başlarda. Ben ise ona tokat atmıştım. Sağ avucumu sıktım.

"Üstüne Aral, yalnızca seni değil anneni ve kız kardeşini de aldı yanına." Bu durum bariz bir şekilde hoşuna gitmiyordu ve nedenini anlayabiliyordum. "Annen uyurken onu koruması daha kolaydı, şimdi uyanık. Onu korumak ne kadar zor, bilemezsin."

Yutkundum. Aral, gerçekten Hükümdar Çakırca'yı korumamız yapmıştı zorla çünkü kendi evinde, kendi kardeşleri içinde yaşatıyordu bizi. Hükümdar Çakırca kendi ailesini korumak istediğinden bizi de korumak zorunda kalıyordu bu yüzden. Aptal değildim ben. Aral sırf beni çok sevdiğinden inmeye mecbur olmadığı derinliklerde yüzüyordu. Beni bu kadar sevmese bu kadar içine girmezdi bu işlerin belki de. Ailesi önce gelirdi hep. Tek can yeleği bana olan sevgisi ve istediği hayatın hayaliydi.

"Eminim Aral, Karolina'yı kiraladığım için deliye dönmüştür. Fakat inan Lina, seni kiralayan kişi ben olduğum için şanslısın."

Bu söylediğine inandığı belli oluyordu. Hatta benden minnet duymamı bekliyordu açıkça.

"Asaf'la işbirliği mi yaptınız?" diye sordum ifadesizlik içinde gözlerine bakarken. "Asaf hiçbir çıkarı olmadan neden size kiralasın beni?"

"O, paraya ve güce ihtiyacı olan sırtlanın biri. Onun gibiler asla kendisi avlanmazlar, avı çalarlar ya da yancı olurlar. Daha önce nasıl yaptıysa yine öyle yapacak; benim babanı avlamamı bekleyip babana yaralıyken saldıracak."

Daha önce nasıl yaptıysa... O orospu çocuğu, daha önce babama yaralıyken mi saldırmıştı? Hayır, meydan mı okumuştu? Tilki olduğunu sanmıyordum ama babam başka çocuklardan bahsetmişti. Başka örgütler olduğunu düşünmüştüm fakat belki de örgüt kendi içinde başka özel çocukları başka amaçlar için eğitiyordu ve Asaf da onlardan biriydi... Onun da mutasyonuyla oynanmış olması olabilirdi gözlerinin iyi görmesinin sebebi... Asaf belki de bu yüzden babamın öldüğüne inanmıştı ilk başta. Onu yaralamıştı belki de o gece? Ares'in notunu, babam için duyduğu endişeyi belirtmesini anımsadım. Babam şu an iyi miydi gerçekten? İyi olmalıydı. İyi olmak zorundaydı.

"Bu işe girmek istemediğinizi sanıyordum," dedim, tepkisiz kalmaya özen göstererek. "Niye kiraladınız beni?"

"İstemiyordum," diye onayladı beni. "Ama oğlumu kendine âşık ettin. Üstüne bir de aileni, ailemin içine soktun. Sen olsan nasıl hissederdin Lina?"

Kalem içten fethedilmiş gibi... Evime bir canlı bomba yerleştirilmiş gibi... Çok sevdiğim biri çok hasta olmuş gibi...

"Ne Aral'a ne de kardeşlerine zarar gelmesine izin veririm," dedim net bir sesle.

Bunun üzerine, "Onlara zarar gelmemesiyle ben ilgilenirim," dedi Hükümdar Çakırca. "Sen de hayatta kalmaya çalış küçük tilki. Oğlumun üzülmesini istemem."

Şaşırdım son cümlesine. Bana tilki, deyip duruyordu ama sanki aynı zamanda Aral'ın beni sevmesini kabul ediyordu. Bu adam garipti.

"Babamın peşine düşmeyecek misiniz? Doğru mu anladım?"

Gülümsedi hafifçe. Kol saatine baktı. Bu bana Aral'ı anımsattı. "Sebebim yok," dedi yalnızca.

Kaşlarım çatıldı. Sebebim yok da ne demekti? Babamın onun hakkında çok şey bildiğini ve Aral'ın da bu bilgilerle onu kodese tıkacağını sanıyordum. Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Rol mü yapıyordu? Hayır. Kimseye yalan söyleyecek ya da rol yapacak biri değildi. Neyine güveniyordu? Babamın elinde bir şey olmadığını mı düşünüyordu? Ya da babamın dönmeyeceğini?

"Benim kimlere karşı burada olduğumu ve neler yaptığımı bilmiyorsun. Bu yüzden anlayamıyorsun. Ama babanın derdi benimle değildi, hiçbir zamanda olmadı."

Gözlerine baktım öylece. Ne demek istiyordu yani? O zaman neden babam ve Aral birleşmişlerdi ona karşı? Hükümdar Çakırca tam olarak kimdi gerçekten? Bilmiyordum ve bugün öğrenebileceğimi sanmıyordum.

"Ares'i tanıyor musunuz?" diye sorduğumda kaşları çatıldı. Öfke ve küçümseme gördüm gözlerinde. *Tanıyordu.*

"Senin gibi çocukların uzak durması gereken biri," dedi buz gibi bir sesle. "Uslu, evcil bir tilki ol, ayrılma yuva bellediğin yerden. Peşine başka tilkileri takar, yuvaya getirirsen bu kadar anlayışlı olmam sana karşı Lina."

Tehdit ediliyormuş gibi hissetmedim çünkü bu söylediğini yapacak olursam kendimi affetmeyecek ilk kişi ben olurdum. Zira halihazırda Ares takip ediyordu bizi.

Dudaklarımı aralayacağım sırada Hükümdar Çakırca'nın arkasında kalan kapıda beliren çok güzel bir kadın gördüm ve donakaldım. Kalbimin ritmi bozulurken Aral'ın gösterdiği, biraz önce salondaki büyük tabloda gördüğüm kadın kanlı canlı karşıma dikilmiş gibi hissetmeden edemedim. Böyle bir karşılaşma beklemediğimden nabzım yükseldi. Göz göze geldik. Gözlerinin mavisi canlılığını yitirmişti fakat yine de masmaviydi. İçimde yabancı bir his oluştu, anlamlandıramadım bu hissi.

Hükümdar Çakırca nezaketle kalktı yerinden. Kalktığı sandalyeyi düzeltti ve yavaşça Ender Çakırca'ya döndü onun geldiğini biliyormuş gibi. Saatine bu yüzden bakmıştı belki de... *Ender Hanım'ın bahçeye ineceğini biliyor muydu? Onunla bir araya gelmeme neden mâni olmuyordu?*

Ne yapacağımı bilemez halde bakakalmıştım. Ender Hanım'ın yüzünde şaşırmış ve çekingen bir ifade oluştu. "Ah," dedi şaşırdığından. "Misafirin mi vardı canım?"

Sesi öyle naif öyle nezaket doluydu ki tüylerimi diken diken etti. Aral'ı büyüten kadın o olabilirdi yalnızca.

"Gel hayatım," dedi Hükümdar Çakırca elini nezaketle ona uzatırken. "Misafirimizi yolcu etmek üzereydim."

Hükümdar Çakırca'nın ses tonu az önce benimle konuştuğunun aksine yumuşacık bir tona evrilmişti. O diktatör adam gözlerimin önünde bir salon beyefendisine dönüşmüştü âdeta. Masanın yanında dikilmiş, elini eşine uzatırken Aral'ı anımsattı bana bu haliyle.

Buraya yürüyen hafif ayak sesleri işittim. Ayak sesleri öyle hafifti ki sanki yürümüyor, süzülüyordu. Hayatımda daha önce böyle nazik ve hafif yürüyen bir insan görmemiştim. Asalet içindeydi her şeyiyle.

"Bölmüyorumdur umarım..."

Mavi gözleri bana çevrildi. Beklediğimin aksine hiçbir kötü his görmedim içlerinde. Ne Aral'ın korktuğu utanç ne de mahcubiyet kalmıştı gözlerinde. Aksine öyle yumuşak ve güzel bakışları vardı ki bu anın yaşandığına hâlâ inanamıyordum.

Hâlâ oturduğumu fark ederek kalktım yavaşça. Keşke nezaket dersleri almış olsaydım, diye düşündüm içten içe... Ne yapacağımı ne söylemem gerektiğini bilemedim. Gerilmiştim ve yine konuşmaktan çekindiğim zamanlara dönmüştüm bir anda. Aral olsaydı bilirdi nasıl davranılacağını. *Bu sefer değil Lina... Aral olsaydı... O bile donar kalırdı...*

Kalbimde yabancı bir heyecanla ne yapacağımı bilemez halde ayakta dikilirken, "Merhaba efendim," diye mırıldanabildim ancak.

Tokalaşsa mıydım? Elini mi öpmeliydim yoksa? Yoksa böyle iyi miydi? Sevgilimin annesiyle her gün tanışmıyordum ki...

Hükümdar Çakırca elini eşinin beline yaslarken bakışlarını bana çevirdi. Ne diye tanıtacaktı beni? *Ya da tanıtacak mıydı?*

"Lina," diye tanıttı beni. "Eski bir *dostumuzun* kızı."

Ender Çakırca önce eşine baktı şaşırmış gibi. Gözleri bana döndüğünde ise yumuşak bir bakış vardı yüzünde. "Tanıştığıma memnun oldum Lina," dedi nezaketen gülümseyerek. "Ender ben."

Elini bana uzattığında titreyen ellerime hâkim olmaya çalışarak birkaç adım yaklaştım ve zarif elini tuttum. Neden bilmiyorum, o an Ender Hanım'ın gözlerinde hüzün dolu bir ifade oluştu.

Yüzünde derin bir hüzün belirmiş, gözleri saniyeler içerisinde parlamaya başlamıştı. Derin titrek bir nefes aldığında bu sabah Aral'ın üzerime parfümünü sıktığını hatırladım. Ensemdeki tüylerim diken diken oldu. Aral senelerdir aynı notalarda parfüm kullanıyorsa onu hatırlatmış olabilirdi kokum ona.

"Canım?" dedi Hükümdar Çakırca yumuşak bir sesle. "İyi misin?"

Ender Hanım eşini onaylarken ellerimiz ayrıldı. Zarif parmakları yüzüne gitti hızla, nemlenen gözlerini sildi. İçimi parçaladı bu hali. Dudaklarında nezaket gülümsemesiyle gözlerini kaçırdı benden.

"Affedersiniz," dedi mahcup bir sesle. "Kokunuz çok hoşmuş," diye sürdürdü sözlerini gözlerinden yaşlar düşerken. "Sevdiğim birini hatırlattı bana. Kusura bakma lütfen."

Kalbimde derin bir sızı hissederken genzimde bir ağrı peyda oldu. Aral bu evin kapısının dışında beni bekliyordu. O *sevdiği biri*, annesinin kalbi kırık diye bu eve giremiyordu. Annesiyse yalnızca kokusunu duyduğu için ağlayacak haldeydi. Kalbim kırık kırıktı göğsümün içinde; Aral açsa içimi öpe öpe bir araya getirmesi bile zor olurdu.

Gülümsemeye çalıştım. Dişlerimi sıktım. Söyleyip söylememek arasında kaldığım çoğu şeyden pişman oluyordum ben. Söylediklerim de söylemediklerim de pişman ediyordu beni. Ama konuşmayı Aral'dan öğrenmiştim. Konuşmayı Aral'dan öğrenen dilim kırmaz değil mi onun en sevdiği birini?

"Ben de bu kokuyu çok seviyorum," dedim çekinmeden Ender Hanım'ın gözlerine bakarken. "Ama Aral'ın üzerinde daha iyi duruyor."

İsminin ağzımdan çıkmasıyla birlikte Ender Hanım'ın bakışları değişti. Hiçbir şey söylemedim ama kim olduğumu anladı. Gözlerinden

boncuk boncuk yaşlar düştü üzüntüyle. Aral için atan kalbim annesinin gözyaşlarının peşine takıldı, yere düştü, bin bir parçaya ayrıldı. *Sevgilim, istemeden çok üzdüm anneni galiba...*

Hükümdar Çakırca ona destek olmak ister gibi kolunu beline sarıp göğsüne çekerken, "Fatma Hanım," diye seslendi. "Lina Hanım'ı yolcu edin."

O sırada kapıda bir görevli belirdi. Ender Hanım'ı çok üzdüğümü düşünerek endişeyle kasılırken kalbim, Ender Hanım kafasını iki yana sallayarak uzaklaştı eşinden.

"İyiyim," dedi ona ağlayarak ve gözlerime baktı çok üzgün bir ifadeyle.

"Aral," dedi nefes verir gibi titrek sesiyle. "İyi mi?"

Kafamı salladım hemen. Bir an ondan bahsedebileceğim için heyecan duydum içimde ama benim de burnum akmaya başlamıştı. "Çok iyi," dedim onu rahatlatmak isteyerek.

Kafasını salladı. Dudaklarını birkaç kez aralayıp ardından vazgeçti. Zor olmalıydı. Anlıyordum. Bir anda düzeltilecek bir şey olsaydı düzeltebileceğini içten içe biliyordum. Çünkü gözlerine baktığımda acı ve hüzünden başka hiçbir şey göremiyordum.

"Bu... Burada mı?"

Gözlerim Hükümdar Çakırca'ya çevrildi. İfadesiz bir yüzle bakıyordu bana. Sanki her şeyi benim kararıma bırakmıştı. Gözlerimi Ender Hanım'a çevirdim bu yüzden. Mavi gözlerinin içine bakarken onu çağırması için dua ettim.

"Burada... Beni bekliyor."

Kafasını salladı. Elleri titriyordu. "Hava çok soğuk," dedi kıyamıyormuş gibi. "Dışarıda bekliyorsa... Üşümesin canımın içi."

Ağlamamak için kendimi o kadar sıkıyordum ki burnumun kanamamasını umuyordum.

"Ben gideyim o zaman," diye mırıldandım onu çok üzdüğümü düşünerek.

Uzanıp elimi tuttu. Diğer eliyle de yanağımı okşadı varla yok arası. Sanki bende Aral'ı görmek istiyormuş gibi gözlerini yüzümde gezdirdi. "Lina," diye mırıldandı yumuşak, sevecen bir sesle. Gülümsedi yanağımı okşarken. "Çok güzelsin." Tüylerim diken diken olurken gözlerim buğulandı. "Ona iyi bak olur mu?"

Kafamı salladığımda gözümden cılız bir yaş süzüldü. Ender Hanım sildi nazikçe. "Özür dilediğimi söyle olur mu?" dedi gözlerinden tekrar

yaşlar düşerken. "Onu çok üzdüğüm için..."

Kafamı iki yana salladım. "Demeyin öyle lütfen," diye rica ettim. "Çok üzülür öyle söylerseniz."

Acıyla yüzüme baktı yalnızca. Hiçbir şey söylemedi. Ona bir şey vermek istedim, onu teselli edecek bir şey söylemek istedim ama ne işe yarar, bilemedim. Aral olsaydı bilirdi. Bilmese bile sarılır öperdi ve her şey geçerdi.

"Aral sizi çok seviyor," dedim içtenlikle. "Şu an bilse koşa koşa gelirdi."

Kafasını sallayar beni onayladı. "Ben de onu çok seviyorum," dedi içtenlikle. Ama cesareti yoktu hiç. Yanımıza kadar gelen yardımcısına çevirdi gözlerini. "Fatma Hanım," dedi yumuşak bir sesle. "Yaptığım kurabiyelerden hazırlar mısınız?"

İçim titredi. Kızaran gözlerini bana çevirdi. "Kurabiye yapmıştım. Aral çok sever... Aral'la yiyin olur mu?"

Kafamı salladım yalnızca. *Özür dilerim Aral. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyor.*

"Teşekkür ederim," dedim burnumu hafifçe çekerek. "Söylediklerinizi ileteceğim mutlaka."

Fatma Hanım bir dakika içinde benim için güzel bir saklama kabında kurabiye getirdiğinde, içinde dünyanın en değerli şeyi varmış gibi ellerim titreyerek teslim aldım kurabiyeleri.

Ender Çakırca'nın gözlerinin içine baktım. "Mutlaka sağ sağlim götüreceğim ona," dedim. "Çok teşekkür ederim."

Ender Hanım, Aral için ne kadar mutlu olduğumu anlamış gibi bir nefes verdi ve aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapatıp beni kolları arasına aldı. Donup kaldım. Yalnızca ben değil Hükümdar Çakırca da dondu kaldı. Ender Hanım'sa sıkıca sarıldı bana. Elini saçlarımın arkasına yaslayıp okşadı saçlarımı kendi çocuğuymuş gibi.

"Aral'a benim için sıkı sıkı sarıl olur mu Lina?" dedi ağlayan sesiyle. "Öp bir de benim için. Ona de ki, annen seni çok seviyormuş."

İçinde büyük bir savaş vere vere tuttum gözyaşlarımı. Ağlamak üzereydim.

"Söylerim," diye fısıldadım. "Seve seve söylerim."

Kafasını salladı. "Dikkat edin kendinize."

"Siz de kendinize çok iyi bakın lütfen."

Birbirimizden ayrıldığımızda onayladı beni. "Görüşürüz Lina," dedi bana.

Görüşürüz, dedi... Sonra Fatma Hanım, Ender Hanım'a dolu gözleriyle destek olurken onu bahçeden çıkardı. Hükümdar Çakırca'nın bakışları üzerimdeydi dakikalardır. Yutkundum usulca.

"Pot kırdıysam üzgünüm," diye mırıldandım. "Üzmek istemedim Ender Hanım'ı."

Kafasını salladı Hükümdar Çakırca. "İşte şimdi gerçekten yendin beni Lina Kara," dedi yalnızca.

Bunun ne anlama geldiğine dair bir fikrim yoktu ama üzerinde çok duramadım. Aral'a koşmak istiyordum daha çok.

"Lina'yı abine teslim et," dediğinde gözlerim arkama çevrildi.

Yere bakan Ekin'i gördüm. Bahçenin kapısında duruyordu, gözleri kızarmıştı. Babasını bir baş hareketiyle onayladı. Ona doğru yürüdüm yavaşça. Bakmadı bana. İçim ezildi. Birlikte kapıya doğru ilerlerken elimdeki saklama kabını sıktım. Acaba o da kurabiye yiyebiliyor muydu? Yiyordu muhtemelen. Fatma Hanım veriyordur değil mi?

"Kurabiye," diye fısıldadım kısık bir sesle. Yutkundum. "İster misin?"

Kafasını iki yana salladı. "Ben yiyorum burada," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Abime ver."

Kafamı salladım. İkimiz de kalbi kırık çocuklar gibi omuzlarımız düşük başımız eğik bahçe kapısına vardık. Ekin gözlerini hadi git, der gibi bana çevirdiğinde ona yaklaşıp tek kolumu ona sararak sarıldım yavaşça.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Üzmek istemedim kimseyi."

Ekin'in de sağ koluyla bana sarıldığını hissettim. Saçlarıma dokundu. "Biliyorum Lina," dedi. Burnunu çektiğini işittim sonra. "Abim bakıyor. Git hadi."

Kafamı salladım. O sırada ayak sesleri işittim, Aral bize doğru geliyordu. Onu gördüğüm gibi gözlerim daha çok doldu. Koşar adımlarla ona ilerlediğimde kaşları daha çok çatılırken olduğu yerde durdu. Kollarına koştum ağlamak üzereyken. Adımları durdu. Sağ elimde sıkı sıkı tutarken kurabiyelerini boynuna sarıldım sıkıca.

"Lina," dedi buz gibi bir sesle. "Neyin var? Ne oldu? Bir şey mi söyledi sana?" diye sıraladı endişeli ve öfkeli sorularını.

Kafamı iki yana salladım. Kalbim hem mutlu hem de kırgındı. "Bu sarılma," diye fısıldadım hüzünle, "annenden sana sevgilim."

Kaskatı kesildi bir an ve bu, kalbimi daha çok kırdı. "Lina?" dedi şaşkınlıkla.

Yutkunup geri çekildim, yanağına bir öpücük bıraktım sevgiyle. "Bu öpücük de onun için."

Siyah gözlerine büyük bir hüzün çöreklendi, yutkundu usulca. Gözümden yaş düşerken elimdeki saklama kabını gösterdim. "Bir de kurabiyeleri yolladı senin için."

Diğer gözümden de bir yaş düştüğünde Aral gözyaşımı silmek istedi ve o an ellerinin titrediğini gördüm. Kalbimi kırık kırık etti bu.

"Lina," dedi nefes verir gibi. "Annemle mi..." Devamını getiremedi. Yutkundu yavaşça.

Kafamı salladım. Gülümsemeye çalıştım. "Annen sana seni çok sevdiğini söylememi istedi."

Aral'ın gözleri mutluluktan değil yaştan parladığında korkuyla sancıdı kalbim. Ağlarsa çok üzülürdüm. Ağlarsa çok kırılırdı kalbim.

Aral gözlerini kaçırdı benden. Derin bir nefes aldı. Elimi yanağına yasladım sevgiyle. Bana baksın istedim ama bakmadı. Birkaç saniye öylece başka bir yöne baktı. Dişlerini sıktı. Karmakarışık hissettiğine emindim. Hiçbirimiz böyle bir şey olacağını beklemiyorduk.

Aral yanağına yasladığım elimi tutup avucuma bir öpücük bırakarak indirdi elimi ve bana bakmadan arabaya ilerledi. Arka koltuğa oturduk. Kürşat yola koyulurken onu izledim ama Aral hiç bakmadı bana. Öylece ileri baktı. Şoka girmişti sanırım. Emin değildim hiç. Kucağımda kurabiyeleriyle sol koluna sarılarak elini sıkı sıkı tuttum ve koluna yaslandım.

Eve gitmemiz yirmi dakika kadar sürdü. Sessizlik içinde indik arabadan. El ele eve yürürken Aral verandaya değil, arka bahçeye ilerledi. Kalbimi kırdı bu ama onunla yürüdüm ses çıkarmadan. Arka bahçeden girdik eve. Hep uzandığı koltuğa ilerledik. Kabanını çıkarıp yorgun bedenini koltuğa bıraktı. Yanına oturdum yavaşça.

"Aral," diye mırıldandım sessizliği ve tepkisizliği beni üzdüğü kadar endişelendirirken. "Ne yapayım senin için?"

Şömineyi izlerken gözleri bana çevrildi. Gözlerinde hâlâ şaşkınlık vardı. İnanamıyordu sanırım annesiyle konuştuğuma; ondan bir sarılma, bir öpücük ve kurabiye getirmiş olduğuma. Hak veriyordum. On iki sene uzun bir süreydi. *Çok uzun bir süre...*

Gözleri kucağımdaki saklama kabına indiğinde ben de gözlerimi kucağıma indirdim. Dudaklarımı birbirine bastırıp açtım kapağını. Kurabi-

ye kokusu sardı içeriyi. Tatlı yiyen biri değildi ama sade şeyleri seviyordu. Un kurabiyesi gibi... *Vanilyalı kek gibi... Olmayacak sonumuz öyle...*

Bir tane kurabiye aldım elime. Gözlerimi güzel yüzüne çevirip dudaklarına uzattım. "Yemek ister misin?" diye sordum. "Annen yapmış. Ben istemedim, o sana gönderdi. Sen seviyorsun diye..."

Siyah gözleri tekrar parlamaya başladığında yutkunamadım. Dişlerini sıkıp dudaklarını araladı. Isırdı, bir lokma aldı. Kurabiyeyi indirirken dudaklarındaki kırıntıyı temizledim okşayarak. O sırada başparmağım nemlendiğinde elim duraksadı. Yutkundum, genzim ağrımaya başladı. Korkarak gözlerine baktım. Aral'ın siyah kirpiklerine tutunan bir damla yaş sol gözünden düştü usulca.

Aral'ı ağlarken görmenin verdiği şaşkınlık ve derin üzüntüyle benim de içimde bir ağlama hissi oluşurken ne yapacağımı bilemedim. Yine kafamın içindeki Aral'a sığındım. Şimdi yerlerimizi değiştirsek Aral ne yapardı benim için, diye sordum kendime. Sağ elimi kaldırıp sevgiyle yanağına yasladım. Sildim gözyaşını usulca.

"Ağlamak istiyorsan bırak aksın gözyaşların," dedim gözlerine bakarak. "Ben onları sen görmeden silerim sevgilim."

Yutkundu gözlerime bakarak. Sonra başını eğdi. Kocaman adam kollarımın arasına sığınırken kalbim parça parça olsa da memnuniyetle kabul ettim onu. Kucağımdaki saklama kabını orta sehpaya bırakıp kollarımı ona sardım.

Aral omzumda sessiz sessiz ağlarken saçlarını okşadım, sırtını sıvazladım ve annesiyle olan her şeyi anlattım. Annesini ilk gördüğümde hissettiğim her şeyden başlayıp onun kollarına gidişime kadar her şeyi anlattım ona. Ona istediği kadar tekrar tekrar anlattım. Sorularını incelikle cevapladım, elimden geldiğince her mimiğini tarif ettim annesinin ve gözlerinde yalnızca özlem gördüğümün altını çizip durdum.

Aral'ın sığamadığı koltukta ikimiz sarmaş dolaş uzanırken sakinleşmiş, göğsümde yatıyordu; ben de saçlarını okşuyordum. Çok uzun bir gündü. Karmakarışık bir gündü.

"Babam bir şey dedi mi sana?" diye sordu gözleri kapalı.

Bir sürü şey söylemişti ama sırası olduğunu sanmıyordum hiç. Gece yarısına geliyordu vakit. Uyuyup yarın konuşsak daha iyi olurdu.

"Yarın anlatırım," diye mırıldandım. "Acil bir durum yok. Satranç oynadık."

Sol dirseğinden güç alarak kalktı yavaşça ve gözlerime baktı. Gözleri eskisi gibi sakindi. Bir daha ağlarken görmek istemiyordum onu. Aral'ın ağlaması cehennemin ta kendisi demekti.

Kaşları çatıldı hafiften. "Satranç mı oynadınız?"

Gülümsedim kasvetimizi dağıtmak isteyerek. "Yendim bile," diye mırıldandım kendimi beğenmişlikle.

Şaşırmış ama bir o kadar da şaşırmamış gibiydi. Bu hali gülümsememe sebep oldu. Neden böyle arada kaldığını anlayabiliyordum. Hükümdar Çakırca iyi bir satranç ustasıydı şüphesiz.

"Ne oldu Lina oyun sırasında?" Babasını iyi tanıyordu gerçekten. "Oyun kurucudur o. Sen oraya gitmeden kurmuştur oyununu."

Beyaz taşı boşuna seçmiyor adam.

Dirseklerimin üzerinde kalkıp yanağını öptüm sevgiyle. "Şu an konuşmamızı gerektirecek kadar acil bir şey değil," diye tekrar ettim. "Duş alıp uyumak istiyorum."

Dili dudaklarını ıslatırken ikna oldu bu söylediğime. Yutkundu yavaşça ve kafasını sallayıp kabul etti. Üzerimden kalkıp beni de kaldırdı. Birlikte arka bahçeden çıktık.

"Kimin odasında uyuyacağız?" diye sordu bana.

"Senin," dedim düşünmeden. "Hem duş alması daha kolay. Duş alıp direkt yatağına girebiliyorum."

Aral'ın bakışları değiştiğinde boğazım kurudu. Aslında o tür bir şeyi kastetmemiştim ama o da olurdu. Yutkundum yavaşça ve boğazımı temizleyip onu odama çektim.

"Giyecek bir şeyler alayım," diye mırıldandım o arkamdan gelirken.

Kıyafetlerimi alırken masaya yaslanarak bekledi beni. İç çamaşırlarımı alıp eşofman bakınırken bir takım gördüm, elim istemsizce ona gitti. Beyaz saten şort ve *crop* gömlekten oluşan bir pijama takımıydı.

Eşyalarımı göğsüme bastırıp ona döndüm. Yanına gittim ve elinden tuttum. Birlikte odamdan çıkıp onun odasına ilerledik.

Odasına girdiğimizde ben doğruca banyoya ilerlerken Aral gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı. Derin bir nefes alarak banyoya girdim.

Banyodan çıktığımda Aral'ı yatağında uzanırken buldum. Enine uzanmış, tavanı izliyordu öylece. Kapı sesini işitince başını bana çevirdi. Doğruldu yavaşça. Yatağa oturur bir pozisyona geçerken arkamdan çektim kapıyı. Ellerini iki yanına hafifçe geriye yaslamış bir halde beni

izlerken tenim karıncalandı. İlgiyle beni izlerken gözlerinde beğendiğini belli eden ve ona gitmemi bekleyen bakışlar vardı.

Yavaşça yutkunarak ona gittim. Bacakları arasına girerken kolları usulca belimin iki yanına yerleşti. *Crop* gömleğin altından tenime yaslanan sıcak avuçları iç çekmeme sebep oldu. Ellerimi omuzlarına yaslayıp ensesine ilerlettim. Aral daha çok doğrulup başını göğsüme yaslandığında göğsüm içime çöküyor gibi hissettim. İçindeki her şeyle içime yıkılıyor sandım. Başı düştüğünde dünyam yine başıma yıkılacakmış gibi geliyordu. Genetik olarak karamsar olmaya eğilimliydim. Bir de Aral başını eğdiğinde benim gözlerim doğrudan uçuruma çevriliyordu.

Kolları arasına aldı beni usulca. Kokumu içine çekerken saçlarını okşadım. Göğsümde alıp verdiği nefes, saten kumaşın altındaki tenime dağılıyordu. Karnımı örten saten kumaşı burnuyla yukarı kaldırıp dudaklarını tenime bastırdığında ürperdim. Karnıma bir öpücük bıraktı. Elleri tenimde yavaşça yukarı kaydığında başparmakları tam göğsümün altında durdu. İnlememek için altdudağımı ısırdım.

"Lina," diye fısıldadı göğsüme.

"Hım?" diye mırıldandım.

Kafasını göğsümden kaldırıp gözlerini yüzüme dikti. "Bunun altında hiçbir şey yok mu?"

Yutkundum yavaşça. Ellerini biraz daha yukarı kaldırsa parmak uçları göğüs uçlarıma dokunacaktı. Kafamı iki yana salladım usulca.

Bakışları yoğunlaşırken derin bir nefes aldı. "Sen benim aklımla oynuyorsun," dedi kızar gibi.

Sol eli belimden aşağı kayarak tenimi yaka yaka bacağıma kadar indi. Avucunu bacağımın arkasına yaslayıp beni kucağına çektiğinde tek yaptığım ona ayak uydurmak oldu. İstediği gibi dizlerimi iki yanında yatağa yaslayarak kucağına oturdum yavaşça. İç çekmeme sebep oldu hissettiğim şey.

Yüz yüze geldiğimizde dişlerini sıktığını gördüm. Sağ elimi yanağına yerleştirip gerilen çenesini okşadım. Çenesi gevşerken sağa eli gömleğin altından tenimi okşayarak sırtıma kadar çıktı. Kesik kesik nefes aldım gözlerine bakarak. Gözlerini kırpmadan gözlerime bakıyordu. Bakışları o kadar yoğundu ki karnım kasılıyordu. Saçlarını sol avucumda sıktım. Öpmek istiyordum onu. O da bunu istiyormuş gibi yüzüme eğildi ve beni öpmeden hemen önce, "İyi ki varsın," diye fısıldadı dudaklarımın

üzerine. "Daha önce seni hiç bu kadar öpmek, tüketmek istememiştim."

Tüylerim ayağa kalktı. Boğazıma bir sürü kelime dizildi ama dudaklarıma ulaşabilecek kadar zaman tanımadı bana. Dudaklarımızı birleştirdi. Bu, her zamanki öpüşlerinden daha farklı hissettirdi. Bunun sebebi söyledikleri miydi yoksa içinde olduğumuz yakınlık mı emin olamadım. Gerçekten beni tüketmek, kendine katmak istiyormuş gibi derinden öptü. Öpücüklerine karşılık verebilmek bile içimi titretti. Dudaklarımdan istemsiz ve sessiz iniltiler dökülürken sıcak dili, dilime çarptığında kesik bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Karnımı içime çektim. İç çekmeye benzer bir mırıltı çıkardım. Sağ elinin bel çizgimi okşaması hiç yardımcı olmuyordu aklımı toplamama.

Dudakları üstüne ismini fısıldadım zorlukla. Nefes nefese kalmıştım ve ona ayak uyduramıyordum. Aptal etmişti beni dokunuşları. Sanki gülümsemiş gibi hissettim. Dudaklarımı bıraktı nefeslenmem için ama öpücükleri durmadı. Çene hattımı öperek boynuma doğru bir rota çizdi kendine. Kollarımı ona sararken elimde olmadan kendimi ona ittim. Aral'ın ufak iniltisi kulağıma dolduğunda o kadar hoşuma gitti ki bu ses, kasıldım. Hareket etmemi istemiyormuş gibi sağ kolunu belime sardı.

Nefesim heyecandan hızlanmaya başlamıştı. Kesik ve kısa nefesler alıp verdiğimden nefes nefese kalmıştım. Öpücükleri o kadar iyi hissettiriyordu ki boğazım kuruyor, tenimin sıcaklığı hiç olmadığı kadar artıyordu. Üzerindeki tişörtü sıyırdım ona dokunmak isteyerek. İzin verdi. Üzerinden çıkardığım tişörtü yere bırakırken dudaklarını öptüm tekrar. Sıkıca sarıldı kolları bana yeniden. Ardından hareket ettiğini hissettim. Ufak bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. Yerimizde döndüğümüzü ve sırtımın yatağına yaslandığını hissettim.

Dudaklarımız o sırada birbirinden ayrıldı. Göz göze geldik. Ağırlaşan nefesi yüzüme dağılırken bacaklarım arasındaki dizinin baskısı karnımı içime çekmek istememe sebep oldu. Sağ eli karnımı okşarken boynunda salınan künyesini tuttum gözlerine bakarak ve onu hafifçe kendime çektim. Dili dudaklarını ıslattı usulca, yutkundu. Dudaklarını öptüm sevgiyle. Koluna yasladığım elimin altında kasları kasılıp gevşerken ona tutundum. Diğer eli karnımı okşadı durdu, göğüslerimin sınırlarında dolaştı ama asla dokunmadı. Dudaklarımız ayrıldı, nefeslenmem için zaman verdi bana yine. O sırada sol elinin tersiyle karnımı okşadığını hissettim. Gözlerime bakarak okşadı tenimi yavaş yavaş. Eli yavaşça

kasıklarıma doğru ilerlerken ağzımın kuruduğunu hissettim. Yutkundum gözlerine bakarak. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Sağ kolunu sıktım.

Gözleri bir an olsun ayrılmıyordu gözlerimden. Her bir tepkimi izliyordu dikkatle. Her an vazgeçecekti sanki yaptığı şeyden. Rahatsız olduğumu hissederse duracaktı o saniye. Fakat rahatsız olmak tabiri, onun yanındayken lügatimden çıkıyordu.

Parmakları şortumun lastiğine kadar ulaştı. Karnım kasıldı, heyecanla derin bir nefes almak istedim ama başaramadım, parmakları hareketine devam edince boğazıma takıldı kaldı. Kendini tutmakta zorlanıyormuş gibi dişlerini sıktı ve bana dokunduğunda dudaklarımdan nefes vermekle almak arasında kalan bir inilti döküldü, başımı yastığa bastırak avucumdaki künyesini sıktım. Yabancı bir hisle dolarken içim bana dokunmaya başladı yavaşça.

Ses çıkarmamak için çaba gösterirken, "Aral," diye fısıldadım titrek bir sesle.

Dudaklarını hissettim yüzümde. Gözlerimi kapattığımın bile farkında değildim. Kaçacakmışım gibi beni sıkıca tutan sağ kolunu sıktım. Başı boynuma oradan da yakamın açık bıraktığı tenime yöneldi. İniltilerim arttı, en zoru ise sessiz olmaktı. Dokunuşları zihnimi allak bullak ederken dudaklarımdan dökülen tek mantıklı ses öbeği Aral'ın isminden ibaretti o an. Kasılıp duruyor ve bu yabancı histen zevk alıyordum.

Kısık ama derinden gelen bir sesle, "Seni seviyorum," diye fısıldadığını işittim. "Çok âşığım sana. Yandım kül oldum ateşinde."

İkimizin de kalbi aynı ritme ayak uydurmuş bir davul gibi kulağıma vururken, "Seni seviyorum," diye fısıldadım ben de.

"Beyaz saten bir pijama," diye fısıldadığını işittim. Sonra göğsümün ortasından öptü beni. Sağ elinin başparmağı göğsümün hemen altını okşuyordu o sırada. Aklımı kaybedecek gibi hissediyordum. "Yakanı bir arada tutan şey dört düğmeden ibaret."

Yutkunamadım. Bacaklarım arasındaki parmakları daha yoğun hareket ettiğinde inledim derinden. Sesimizi duymalarından endişe ederek sol elim dudaklarımı kapattı. Aral, ben altında âdeta kıvranırken yüzünü göğsüme hizalayıp sıcak nefesini saten kumaşın üzerine verdi. İçim titredi. Önce burnunu saten kumaş üzerinde gezdirdi, kokumu içine çekti ardından dudaklarını aralayıp kumaş üzerinden sağ göğsümü hafifçe ısırdığında başımı yastığa bastırarak inledim. Duyduğum hazla Aral'ın saçlarına asılırken ısırdığı yeri öptü yavaşça. Tüm bunları kumaşın üzerinden

yapıyor olsa da hissettiğim duygular öyle yoğundu ki zihnim bulanıyordu. Şarhoş gibi hissediyordum kolları arasında. Aynı şeyi diğer göğsüme de uygularken sol eli dokunuşlarını ilerletti ve iniltilerimi, ismini sayıklayışlarımı artırdı.

Nefes nefeseydim, ellerinin de dudaklarının da hareketleri o kadar yoğundu ki içmeden sarhoş olmuş gibi hissediyordum kendimi. İkimiz de ilk kez böyle bir duyguyu tadıyorduk ve tek istediğim, daha fazlasıydı. Aral yukarı sıyırdığı kumaşın açıkta bıraktığı karnıma öpücükler kondururken kısık sesle bir şeyler mırıldandı tenime ama anlamadım ne dediğini. Kafam almıyordu hiçbir şeyi sanki. Kasılan omuzlarını izlerken kafasını karnıma bastırdım hafifçe.

Bu, Aral'ın gözlerime bakıp iç çekerek beni öpmesine sebep oldu. O kadar güzel göründü ki yutkunamadım bile. Tekrar öptü karnımı, ardından yüz yüze geldik. Gözlerimin içine baktı. Bakışları öyle derindi ki içindeki boşluğa durmaksızın düşüyor ama asla düşüyor gibi hissetmiyordum. Daha çok süzülüyormuşum gibi hissettiriyordu beni. Sıkı sıkı tutuyordum künyesini hâlâ. Bırakırsam düşecekmiş gibi hissettiğimden bırakamıyordum. Bırakırsam gidecekti sanki. Diğer elimi yüzüne yasladım.

Yüzümü okşadı, dağılan ve terden yüzüme yapışan saçlarımı çekti narince. "Bugünün tarihi ne biliyor musun sevgilim?" diye fısıldadı ağırlaşan nefesiyle. Sol gözümden öptü beni usulca.

Düşünmeye çalıştım. Ağzımın içi kurumuştu. "9 Şubat," diye fısıldadım nefeslenmelerimin arasında.

Kafasını salladı gözlerimin içine bakarak. "Zamanın seni tekrar bana getirişinin birinci ayı."

Kalbim titredi. Parmakları beni çıldırtmak üzere görevine devam ederken gözlerime o kadar güzel bakıyordu ki karmakarışık hissettim. Hem yakmak istiyordum onu hem de sevmek istiyordum.

Dokunuşları yoğunlaştığında derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim ama izin vermiyordu hiç duraksamayan dokunuşları. "Sadece bir ay Lina." Dokunuşları nefesimi kesmeye başlamıştı. Başını eğip alnını alnıma yasladı. "Sadece bir aydır benimlesin, kollarımın arasındasın." Yutkundu. "Şu halimize bak Lina."

Dudaklarımdan kısık kısık iniltiler dökülürken yapabildiğim tek şey ismini söylemek oldu.

"Beni seviyorsun," dedi bu inanılmaz bir şeymiş gibi. Yüzüme uzaktan bakarken sağ elinin başparmağı dudağımı okşadı. "Benim için

yanıyorsun Lina." Sağ elini başımın arkasına yaslayıp yüzümü yüzüne kaldırdığında sol elim omzuna tutunurken sağ elim ensesine tutunuyordu. "Çok mu seviyorsun beni?"

Bir titreme sarmıştı içimi. Zorlukla yutkunup dudaklarımı araladım. "Seviyorum," dedim gözlerine bakarak. Siyah gözlerinin içine çekiliyordum sanki. "Çok seviyorum."

Dudaklarımdan öptü beni ama bir öpüşmeye dönüşmedi bu, yüzümün her santiminde gezindi dudakları. Başım yastığa yaslanırken üzerime eğildi o da. Ağırlaşan nefesi kulağıma her çarptığında titremelerim ve nefeslerim artıyordu.

Cevabını duymayı çok istiyormuş, bu onun için çok önemliymiş gibi, "Nerede olmak istiyorsun Lina?" diye sordu bu kez. "Ne yapmak istiyorsun benimle?"

"Burada," diye cevapladım onu zorlukla, "seninle olmak istiyorum."

"Gözlerime bak Lina."

Gözlerimi araladım. Dili dudaklarını ıslattı, yutkundu gözlerime bakarak. "Yanında kalmak istiyorum," dedim sesim titreyerek.

"Kalacaksın." Burnuma bir öpücük bıraktı. "Başka ne istiyorsun?"

Sağ eli saten kumaş üzerinden göğüs ucumu okşarken iç çektim kesik kesik. Tutunduğum kolunu sıktım. Gözlerinden ayıramadım gözlerimi.

"Kollarında olmak istiyorum."

Kafasını salladı. Dudaklarını dudaklarıma sürttü ama öpmedi beni. "Başka?"

"Kalbinde."

"Senin..." diye fısıldadı dudaklarıma.

Hareketleri çıldırtacak şekilde bir yavaşlayıp bir hızlanırken başımı yastığa bastırıp elimi dudaklarıma kapattım ses çıkarmamak için. Yutkunarak elim üzerine öpücükler bıraktı. Özellikle yüzükparmağımı öptü gözlerime bakarak.

"Başka Lina?" diye sordu duymak istediği bir cevap varmış gibi.

İçim titredi. Anladım ne demek istediğini. "Hayatında..." diye fısıldadım. "Evin... Olmak istiyorum."

Kafasını salladı. "Hayatımda," diye tekrar etti beni. Çenemi kaldırdı, söyleyeceklerini aklıma kazımamı istiyormuş gibi gözlerimin içine baktı derinden. "Hayatım senin... Evim de sensin benim. Al benden neyimi istiyorsan." Dişlerini sıktı. Dokunuşları yoğunlaştı. İniltiler döküldü dudaklarımdan dudakları üzerine. "İşte benden Lina. Neyimi istersen senin."

Söyledikleri sanki içimde bir şeyleri tetiklemiş gibi titrememe ve inlemelerim atarken, "Aral," dedim nefes nefese yardım ister gibi. "Sadece sen," diyebildim söylediklerine karşılık olarak. "Sadece sen..."

Bir tek onu istiyordum. Bir tek sevgisini istiyordum. Bu adamı istiyordum yalnızca. Hep Aral'ım olsun istiyordum ondan yalnızca. Her şeyi onun olsundu. Onu öpmeyi istediğimi bilerek dudaklarıma eğildi ve öpmeden önce dudaklarım üzerine fısıldadı. *"Ne senden öncesi,"* diye fısıldadı. Saçlarımı okşadı kıyamıyormuş gibi. *"Ne senden sonrası Lina. Ben sende tutuklu kaldım."* Öptü beni sevgiyle.

Tüm inlemelerimi yuttu ve ben kendimi kollarında kaybedene kadar devam etti tatlı işkencesine. Hiç acımadı bana, aklımı aldı. Zihnimde Sezen Aksu, çaldı durdu.

Yandım yâr közlerimi... Savur savur bitmiyor... Ben sende tutuklu kaldım.

Bölüm 7

Kalbe Giden Damar

Hayat beklentilerle ilerler, gerçeklerle sendeler, geçmişle destekler kendini. Geçmişten kaçmak mümkün değil fakat geleceği inşa etme şansımız var hâlâ. İzin istemek ve bir gün şansın bize güleceği günü beklemek boşuna. Bazen kendi nefesinle yön vermen gerek yelkenlerine ve açılmak gerek derin denizlere. Batma ve kendini bulma ihtimalin her zaman yarı yarıya. Yaşamaksa yalnızca bir defa. Koşabiliyorken koşmak, konuşabiliyorken konuşmak, ağlayabildiğin anlarda ağlamak ve gülebilmek her daim her fırsatta... Bizler insanız. Düşmemek imkânsız. Taban alanın, yalnızca iki adım ve senden beklenen bir dik duruş; hiç dönmese bile güneş yüzünü sana. Peki neden? Durmalar ve yaslanmalar, koşmalar ve uçmalar kadar hakkım. Hadi. Durma. Dene. Vazgeçirmeye çalış beni yaşamaktan. İstediğimi almadan senin istediğini almana izin vermeyeceğim. Dökülen gözyaşlarım ve suyun kaldırma kuvveti. Bulutlarda değiliz ama çok yakınım o hisse. Alacağım var bu hayattan. Hak etmiyor muyum yaşamayı? Toprak dolu tırnaklarımın altı. Benden beni almak isteyenlerin kazılı mezarı. Dik bir mezar taşı. Et hadi son duanı. Kim ağlar da iyi anar kötü insanı. Yaratılanı sorguya çeker Tanrı. O zaman açığa çıkar bu dünyada kral mıydın yoksa yalnızca bir soytarı mı?

8 ŞUBAT 2021 - İSTANBUL
ARAL ÇAKIRCA

Bugün 8 Şubat 2021. Bir ay önce bir morgun önünde görüp çok sevdiğim halde elinden tutamadığım o güzel kadın hayatıma yeniden girdi. Bu işe girerken bir noktada tekrar yüz yüze bakacağımızı biliyordum. Bir noktada, en azından gözümün önünde duracağını biliyordum. En azından içim rahat olacaktı. Olur da hatırlarsa beni, en azından ona çok ağır gelen bu yükü hafifletmesine yardımcı olacaktım. Eski konuşmalarımızın bir flört ya da hoşlantı olduğundan hiçbir zaman emin olamadığım için

bu saatten sonra da istese bile sevmez beni herhalde, diye düşünmüş, hiç umut dahi beslememiştim bu yüzden. Olayı çözmek, onu bir kere daha umutla, mutlulukla, heyecanla ve huzurla gülümserken görmek istiyordum yalnızca. Onu bir kere daha tasasız bir şekilde gülümserken görmek istiyordum. O gülümsemeyi bir fotoğraftan değil, canlı canlı görmek istiyordum. O gülümseme benim için olsun istiyordum yalnızca. Bir ay önce tek isteğim bundan ibaretti.

Ama Lina, hayatıma öyle bir giriş yapmıştı ve işler öyle bir noktaya gelmişti ki gerçekleşmesi düşük olan tüm ihtimaller gerçeğimdi şimdi. Morgdaki karşılaşmamızda yanımdan geçip gitmişti ama doğum günümde bana gelişiydi en güzeli. İnkâr edemezdim, hayatımdaki en güzel doğum günü hediyesiydi onu görmek. O gün Kürşat, bir süredir yaptığı gibi Lina'yı uzaktan takip ederken muhakkak fark etmişti bana geldiğini ama bana haber vermemişti. Kapıya gidip karşımda onu gördüğümde, buz tutan ellerine dokunduğumda ruhsuz bir ifade, yabancı ve yorgun gözlerle konuşurken aklımdan geçen şey onu kollarım arasına almak, saçlarını okşamak, onu her şeyin geçeceğine inandırmak, karnını doyurup sıcak bir köşeye oturttuktan sonra doğum günü pastamdan yedirmekti. Fakat tek yapabildiğim bir bardak kahve verebilmekti. O zamanlar kahve seviyor sanıyordum. Öyle söylemişti bana ama kahve sevdiği yoktu. Mecburiyetten içiyordu. *Uyumamak için... Ayakta kalabilmek için...*

Bir ay yeterince uzun değil belki ama her günü dolu dolu ve onunlaydı. Ağlamaları, isyanları, öfkesi, nefreti, üzüntüsü, hayal kırıklıkları, sevgisi, merhameti, kıyamayışları, sarılmaları, sığınmaları, yaslanmaları, dik duruşları, öpüşleri, gülüşleri, dizimde oturup bana içini döküşleri, gülümseyişleri, beni göğsünde ninni ile uyutup belime yasladığı bir elle dik tutuşları... Her şeyiyle benimleydi. Otuz günün neredeyse her saati benimleydi. Beni sandığımdan daha kolay kabul etmesinde geçmişte de beni seviyor olması etkiliydi belki de ama ilişkimizin en büyük destekçisi yan yana aynı dertler ve aynı hislerle geçirdiğimiz saatlerimizdi. İnsan üç sene birini uzaktan izlerken dayanabiliyor onu özlemeye ama bir kere bilince onun olmanın ne demek olduğunu bir gün bile dayanılmaz oluyor. Bunu da tattım. Berbat bir histi fakat onun olmanın ne demek olduğunu bu kadar hissedebilmenin ne demek olduğunu bildiğim için bile şükrettiriyordu bana. Sevme eylemi yabancı değil benim için. Kardeşlerim, yeğenim var sevebileceğim. Hiçbir zaman sevgisini saklayan, bundan go-

cunan ya da utanan bir adam olmadım fakat onu sevmek çok farklı bir his. Lina, bambaşka bir şey. İsmi gibi içimde büyüyen bir çiçek sanki... İçimi saran, beklediğimden çok daha hızlı ve aynı azimle büyüyen kızıl bir çiçek...

"Aral."

Gözlerimi bahçe kapısından ayırıp Kürşat'a çevirdiğimde elindeki karton bardağı bana uzattığını gördüm. Yakındaki bir kahveciden ikimiz için kahve almıştı.

"Eyvallah," diye mırıldanarak aldım kahveyi.

"Haber var mı?" diye sordu yanımda durup o da benim gibi arabaya yaslanırken.

Sigaramdan derin bir nefes aldım. "Yok."

Ekin'in içeride olması tek tesellimdi ama babam sözleriyle kırsa kalbini Lina'nın, Ekin'in elinden bir şey gelmeyeceğinin de bilincindeydim.

Kafasını salladı yavaşça. "Lina nasıl?" diye sordu bu kez. "Halledebildiniz mi?"

Sigaramdan derin bir nefes alırken dün gece bana âşık olduğunu söylediği anı düşündüm. Sesi titreyerek itiraf edişi kalbimi yakmış, kül etmişti. Fakat künyemi istemeye hâlâ yüz bulamıyordu kendinde. Yara mevzusu benim için geçmiş olsa da Lina için açık bir yaraydı hâlâ.

"Hallettik," diye onaylarken onu gözlerimi yüzüne çevirdim. "Ama kazayı unutması zamanını alacak."

Kafasını salladı yavaşça. "Çok seviyor o da seni. Acıtıyor olmalı."

"Öyle," diye onayladım onu. "Tam tersi bir durumda olsak ben gidemezdim ona ama o bana geldiği için minnettarım."

"Zor şeyler yaşıyor. İkiniz de iyi idare ediyorsunuz."

Kafamı salladım. Katılıyordum buna. Gerçekten düşündüğümden daha iyi idare ediyorduk. Lina'yla daha zor olur diye düşünmüştüm fakat o görüntüsünün aksine kolay ikna edilebilen ve durumları kabullenebilen biriydi. Yeterince mantıklı bir açıklama yapılır ve içten olduğuna inandırırsa kişi kendini, anlıyordu. Gördüğü eğitimlerden ötürü mü inatlaşmaya gitmiyor ya da bencillik etmiyordu emin değildim ama bunların zerresi yoktu onda. Açıklama yapılırsa anlamaya çalışıyordu yalnızca ve ben, dinlemek isteyen olursa anlatma konusunda cömert biriydim. Lina da dinleme konusunda öyleydi. Bu yüzden idare edebiliyorduk muhtemelen. İletişimimizi koparmamak için çok uğraşmıştım başlarda ve Lina

tedaviye cevap vererek iletişim becerisini geliştirmeye çalışmıştı. İyi bir öğrenciydi. Boynuz kulağı geçecekti bu gidişle.

Bahçe kapısı açıldığında ikimizin de gözleri oraya çevrilirken doğruldum. Lina içeri gireli henüz on beş dakika kadar olmuştu. Ekin'i gördüm kapıda. Yalnızdı ve bu beni daha çok gerdi. Buraya gelmeden önce onunla konuşmuş, Lina'yı babamla yalnız bırakmamasını istemiştim ondan. Ardından peşi sıra onunla çıkan Fikret abiyi gördüm. Onu takip eden iki korumanın tuttuğu sarılı dörtgen paket, burada olmamızın sebebi gibi duruyordu. Kaşlarım çatıldı daha çok. Lina içeri girdiği gibi tabloyu bize mi veriyordu? Lina neredeydi o zaman?

Fikret abiyle göz göze geldiğimizde başımla selam verdim. Selamımı alıp korumalara arabanın bagajını işaret etti. Kürşat da tabloyu almak üzere bagaja yöneldi.

Fikret abi karşımda dikilip, "Selamünaleyküm" diyerek elini uzattı.

Uzattığı elini tuttum. "Aleykümselam abi."

Ekin'le göz göze geldiğimizde bana başıyla selam verdi. Gözlerimi kapatıp açarak selamını aldım ve bakışlarımı Fikret abiye çevirdim gergin bir ifadeyle.

"Geçmez misin içeri?" diye sordu Fikret abi.

"Yok abi," dedim ellerimizi ayırırken. "Geçmem."

Keyifsiz olsa da bunu belli etmeyen bir ifadeyle onayladı beni. "Benim oğlan nerede?"

"Yasemin'i alacaktı en son," derken Kürşat da geldi yanımıza.

Kafasını salladı Fikret abi anladım, der gibi. "Alsın bakalım," diye mırıldanırken Kürşat'la tokalaştı babacan bir tavırla. "Nasılsın Kürşat'ım?"

"İyiyim abi. Sen nasılsın?"

"Eyvallah," deyip Kürşat'ın omzuna vurdu babacan bir tavırla.

Kürşat'ın şu an içinde olduğu durumu Kadir abiyle olduğum zamanlardaki halime benzetiyordum hep.

"Ben içeri geçeyim," dedi Fikret abi. Gözlerini gözlerime dikti. "Var mı bir isteğin?"

"Canının sağlığı abi. Eyvallah."

Tekrar tokalaştık. Ekin yanımda kalırken o iki korumayla geri döndü. Meraklı gözlerimi Ekin'e çevirdim.

"Sorun yok," dedi anında beni rahatlatmak ister gibi. "Satranç oynuyorlar. Bir şey içer misiniz diye sormam için beni de yanınıza yolladı." İçmeyeceğimi bildiğinden eli boş gelmişti.

Kafamı salladım hafifçe. "Lina nasıldı?"

Gülümsedi hafifçe. "Lina gibi."

Lina gibi... O halde iyi olacaktır. Lina gibiyse üstesinden gelecektir her şeyin.

"Barışmışsınız," dedi buna memnun olmuş gibi.

Benimle sohbet etmek istediğini fark ettim ve bu farkındalık, içimde ılık bir hisse sebep oldu. Lina, bir ay önce birine nasıl olduğunu bile sormaya çekinir ya da umursamazdı. Ama şimdi beni teselli etmekle kalmıyor, kardeşimle aramı düzeltmemiz için teşvik ediyordu bizi. Bir insan kaç yaşına gelirse gelsin anlatmaya ve anlaşılmaya ihtiyaç duyuyordu ve gerekirse yeniden öğreniyordu iletişim kurmayı; Lina bunun en büyük örneğiydi. Gurur duyuyordum onunla.

Kafamı salladım Ekin'i onaylayarak. "Ara vermiştik," diye düzelttim, ayrıldığımız gerçeğine tahammül edemediğimden. "Ama hallettik."

Bu söylediğime hafifçe gülümsedi ama bir şey söylemedi. Sigara paketimi çıkarıp kendime bir dal alırken ona da uzattım. Çekimser kaldığından alması için dik dik baktım suratına. Aldı bu kez. Kendi sigaramı yakıp ona uzattım çakmağı. Sigarasını yakıp bana geri verdi. Kürşat da bir sigara yaktı.

Sigaramdan derin bir nefes alırken gözlerimi Ekin'in üzerinde gezdirdim. "Var mı sevgilin?" diye sordum merakla.

Aniden sorduğum için kaşları çatıldı önce şaşırdığından sonra da, "Yok," dedi düşünmeden. "Pek vaktim olmuyor."

Sigaranın ucundan çektiğim ateş, içimde yanan öfke ateşini harladı, o öfke damarlarımda gezindi. Dişlerimi sıktım hafiften. Eğer benimle gelmiş olsaydı diğerleri gibi kendine ait bir hayatı olurdu fakat bahsini açmadım bunun. Çünkü o da kendince haklı buluyordu kendini ve o da bana kızıyordu. Benim ne demek istediğimi, içimden ne geçtiğini bir tek Lina gerçekten anlıyordu.

"Ne kadar derindesin?" diye sordum gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

Ne demek istediğimi anladı. Gözlerini yere çevirdi. Canımı da en çok bu sıktı.

Kafasını salladı yavaşça. "Gerektiği kadar."

Bu da bir şeydi. "İyi," diye mırıldandım usulca. En azından bu işe bir son verdiğimde artık istediği gibi bir hayat yaşayabilirdi. "Ama yüzeyde kalmak, boğulmaktan daha iyidir. Çakırca gibi değil Ekin gibi olmaya gayret et."

Kafasını salladı yalnızca. Kocaman adam olmuştu, boyu benim kadar vardı ama küçüklüğünü hatırlıyordum. Zayıf, çelimsiz ve korkak bir çocuktu. Ağlamaklı gezerdi hep. Deniz ondan yalnızca bir yaş büyük olmasına rağmen sanki aralarında üç yaş var gibi dururdu. Okulda dayak yediğinde ağlarsa Deniz'den azar işiteceğini bildiğinden ona ağlayamaz, intikamı için Deniz'e, ağlamak için bana gelirdi hep. İçimdeki öfkeyi bastıran bir sevgiyle sağ elimi kaldırıp sırtına yasladım.

"Eğme başını," dedim yere baktığı için. "Sen bozma duruşunu, ben boynunu eğenlerin eğeceğim başını. Sen dik dur."

Gözlerime baktı ve artık öfkesinden oraya buraya saldıran, benimle büyük abi, diye alay eden o adamı değil gerçek Ekin'i gördüm.

"Ne dersen de bana ne düşünürsen düşün, ne yaparsan yap Ekin... Her zaman abinim ben senin."

Kafasını salladı. "Kusura bakma abi," dedi. "Ayıp ettim sana."

"Geçmişe yanma. Şimdini yakmamaya bak. Yeter o bana."

"Eyvallah."

Kafamı salladım. Elimi yanıma bırakıp sigaramı bitirdim sessizce. O eve baktıkça yaşadığım her şey çevremi sarıyor da geçmişe şeffaf bir perdenin arkasından bakıyordum sanki. Lina o evde olsun istemiyordum. Ekin o evde olsun istemiyordum. Annem... O evde olsun istemiyordum...

Boğazımda bir batma hissi oluştuğundan boğazımı temizledim. "Annem nasıl?" diye mırıldandım yavaşça.

"İyi," dedi Ekin durgun bir sesle. "Bazen bahçede görüyorum onu. Bahçeyle ve mutfakla ilgileniyor tüm gün."

Kafamı salladım yalnızca. Bir sigara daha yaktığım sırada Ekin hareketlendi. "Ben içeri döneyim. Lina'ya bakayım," dedi gerginliğimi anladığından.

Minnettarlıkla baktım annemi hatırlatan gözlerine. "Eyvallah."

Kafasını salladı. İçeri yürüdü. Onu yanımda götüremediğim için arkasından baktım. *Arkadan bakmak... Sevdiklerime yaptığım en çok şey... Yapmak zorunda kaldığım en çok şey... Hem de istediğim en çok şey yanlarında olmakken...*

Çok değil... On dakika kadar sonra telefonum çaldı. Telefonumun ekranına baktığımda Yiğit'in aradığını gördüm. İçime kötü bir his çöreklendi. Duş aldıktan sonra çalışma odasına gitmiş, Palyaço'nun sonuçları çıkmış mı diye baktığımda çıkan kan sonuçlarının hiç iç açıcı olmadığını görmüştüm. Henüz adli bilimlerden bir bilgi girilmemişti sisteme fakat

sonuçlar kötüydü. Ne duyacağımı az çok tahmin ederek cevapladım telefonu.

"Efendim."

"İyi akşamlar," diye mırıldandı sıkıntılı bir sesle. "Ne yaptınız?"

"Lina içeride," dedim gözlerimi bahçe kapısında gezdirirken. "Tabloyu aldık ama."

Yiğit, "Palyaço ölmüş," dedi doğrudan. Eğip bükmedi. "Otopsisi için yarın erkeden adli tıp kurumunda ol. Emri ilettim ben."

Derin bir nefes aldıktan sonra onayladım onu. Yutkundum. Bu insanlar için işte bu kadar kolaydı bir insanın hayatıyla oynamak. Üstelik bu insanlar Lina'nın peşindeydi ve katlanamıyordum bu gerçeğe. Kadir abi tilkilerin birbirlerini öldürmelerinin yasak olduğunu notlarında belirtmişse de bu, kanıtlanamadığı sürece içim tam anlamıyla rahat etmezdi. Birbirlerinin ayaklarını kaydırdıklarına emindim neredeyse.

"Ölürken," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak. "Yanında biri var mıydı? Bir şey söylemiş mi?"

"Sanırım Lehçe bir şey söylemiş. Anlamamış hemşire. Anlayabildiği kadarını not etmiş, Lina'ya gösteririm yarın."

Kafamı salladım. O sırada Ekin ve Lina'yı bahçe kapısında gördüm. Lina yüzünde ağlamaklı bir ifadeyle Ekin'e sarıldığında içimde bir sızı peyda oldu. Kaşlarım çatıldı, Lina herkese sarılmazdı kolay kolay. Ekin'e bir şey mi yapmıştı babam? İkisinde de bir şey vardı. İçime bir öfke ve endişe sızdı inceden. Ne olmuştu?

Doğrulup adım atım ileriye. "Yiğit, ben kapatıyorum," dedim o sırada.

"Tamam, görüşürüz," deyip kapattığında telefonumu cebime kaldırırken kaşlarımı çatarak yanlarına gitmeye başlamıştım ki Lina ondan ayrılıp bana döndü yüzünü ve elinde bir kapla koşar adımlarla bana geldiğinde gözlerini gördüm. Olduğum yere çiviledi bu beni. Dokunsam ağlayacak bir ifadeyle aramızdaki mesafeyi kapatıp boynuma atladığında kollarımı sıkıca ona sardım koruma içgüdüsüyle.

"Lina," dedim öfkemi dizginlemeye çalışarak. "Neyin var? Ne oldu? Bir şey mi söyledi sana?"

Kafasını iki yana sallarken onu bırakıp içeri girmeyi planlıyordum ki duymayı hiç beklemediğim kelimeler döküldü dudaklarından.

"Bu sarılma annenden sana sevgilim."

Donup kaldım. Söylediği her bir kelime kastettiğinden çok daha fazla anlam uyandırdı içimde. *Annem? Lina? Annem ve Lina... Çok sevdiğim iki*

kadın... Görmeyi çok istediğim annem... Sarılmayı, sığınmayı, dizlerinde yatmayı çok istediğim annem... Lina'yı ona götürüp tanıştırmayı çok istediğim annem. Lina'yla nasıl? Annem ve Lina karşılaştılar mı yani? Annem ve Lina konuştular mı? Annem, Lina'yla konuştu mu? Annem, Lina'nın benimle ilgisini nasıl anladı? Anladı ve benim hakkımda mı konuştu onunla? Annem bana sarılmasını istemiş ondan. Bu sarılma annemden banaymış. Bu anlama gelmiyor mu? Ama... Nasıl?

"Lina?" diyebildim yalnızca.

Hafifçe geri çekildiğinde dudaklarını yanağımda hissettim. "Bu öpücük de onun için," dedi titreyen sesiyle ve bu titreme soğuktan değildi.

Ayakları üzerine indi ama çıkmadı kollarımın arasından. Gözlerime baktı. Sol gözünden bir damla yaş süzüldü usulca. Dudaklarında buruk bir tebessüm vardı. Elinde sıkı sıkı tuttuğu saklama kabını gösterdi bana. İçinde ne olduğuna o an dikkat edebildim.

Un kurabiyesi... Küçükken alerjimden ötürü pek çok tatlıyı yiyemediğimden annem un kurabiyesi yapardı. Bana özel hissettirmek için... Özel çocukların özel tatlıları olur, derdi annem daha iyi hissetmem için. Un kurabiyesi, benim özel tatlımdı... Annem gerçekten benim hakkımda konuşmuş onunla. Bu hayatta benim hakkımda konuşmasını en çok istediğim iki kişi konuşmuştu gerçekten. Gerçek miydi bu? Ne oluyordu şu an dünyada?

Zihnim, bedenim kadar kilitlenmiş, kalbim gittikçe artan bir nabızla ona bakarken gözünden düşen bir yaşı silmek için elimi uzattığımda ellerimin titrediğini fark ettim. "Lina," diyebildim nefes verir gibi. "Annemle mi..." Boğazım düğümlendi. Devamını getiremedim. Yutkundum ama geçmedi o his, aksine büyüdü.

Kafasını salladı. Gülümsemeye çalıştı bana. Mutlu olmamı istediğini ama kendisinin de çok üzüldüğünü gözlerinde görebiliyordum. "Annen sana seni çok sevdiğini söylememi istedi."

Annen sana seni çok sevdiğini söylememi istedi... İçimdeki öfkeyi bastıran üzüntü ve özlem hissi genzimi ve gözlerimi yaktığında Lina'ya bakamadım. Ona bakarsam ağlama ihtimalim yüksekti ve hiç istemiyordum bunu. Şoka girmiş gibi hissediyordum. Hiç beklemediğim bir ihtimalle yüzleşiyordum. *Annem gerçekten Lina'yla tanışmıştı. Benden bahsetmişlerdi. Bana Lina ile bir sarılma, bir öpücük, bir sevgi itirafı ve bir kutu kurabiye göndermişti. Gerçek miydi bu gerçekten?*

Lina elini yanağıma yasladı ama ona bakmadım. Ona bakmamı istediğini biliyordum ama şimdi hiç sırası değildi. Karmakarışıktım. Derin

bir nefes almaya ve zihnimi durgunlaştırmaya çalıştım ama beyhude bir çaba gösteriyordum. Bu yüzden kabul ettim duygularımı, savaşmadım kendimle.

Lina'nın yanağıma yasladığı avucunu öpüp elinden tuttum ve ona bakmaya cesaret edemeyerek arabaya bindim. Bir an önce eve gitmek istiyordum. Eve gidene kadar geçmiş dışında hiçbir şey düşünemedim. Lina'nın kaçırılıp onu kanlar içinde kollarıma aldığım ve bana kimse dokunmasın, dediği andan sonra hiçbir şey düşünemediğim ilk andı... Tüylerim diken diken olurken sol elimi tutan Lina'nın elini daha sıkı tuttum. O da elimi daha sıkı tutarak bana sokuldu.

Düşünme Aral. Kötü şeyler düşüneceksin yoksa. Kötü anılardan başka bir şey gelmeyecek aklına. Düşünme Aral. Olmamış kötü ihtimalleri düşünme. Olmamış felaketleri düşünme. Geçmişte yaşanmış olması muhtemel kötü senaryoları düşünme. Anneni düşünme. Ama nasıl? Sarılma ve bir öpücük... Bir kutu un kurabiyesi... Lina'nın bakışları, ellerinin titreyişi... İlk kez soğuk olduğundan değil, benim ellerim de buz kestiğinden soğuk gelmiyor elleri.

Arabadan inip arka bahçeye yürürken her adımım bir külfetten ibaretti. İçimde bir şey büyüyor, sönüyor; sonra tekrar büyüyordu. Başka bir kalp daha taşıyordum sanki içimde. Attıkça hüzün, öfke ve bir sürü yaşanmamışlık pompalıyordu damarlarıma. Nabzım keşkelerle atıyordu.

Arka bahçeden içeri girip kendimi koltuğa bıraktığımda Lina da yanıma oturdu.

"Aral," diye seslendi bana yumuşak bir sesle. Benim için endişelendiğini bildiğim halde onu teselli edebilecek güce sahip değildim. Rol de yapmadım. Ona hiç rol yapmamıştım, bu yüzden buna girişmedim. "Ne yapayım senin için?" diye sordu. Kızıl gözleri yüzümde geziniyordu.

Gözlerimi şömine ateşinden onun kızıl gözlerine çevirdim. Bu anın yaşandığına inanamıyordum hâlâ. Annem bu güzel kadını görmüş, onun çok sevdiğim kızıl gözlerine bakmış ve benim hakkımda konuşmuştu. Lina'nın benim sevgilim olduğunu biliyordu belli ki. Yakınlığımızdan ötürü beni öpmesini istemişti ondan. Lina'yı onunla tanıştırmak en büyük arzumdu ve bu olurken ben yanında değildim...

Boğazıma bir yumru daha eklenirken kucağında sıkı sıkı tuttuğu kaba baktım. Lina'nın güzel elleri kapağını açtı kutunun. Şekerli, tanıdık bir koku çalındı burnuma. Burnum ve genzim yandı fakat anılardı bunu yapan. Bir kurabiye aldı eline, dudaklarıma uzattı.

Boğazım düğümlendi. *Bir insanın, bir kurabiyeye sevdiği kişinin elleri değdi diye onu yemeye kıyamaması komik mi? Kaç yaşında adamım, bunu desem Lina'ya benimle dalga geçer mi? Geçmez. Aksine. O kadar iyi anlar ki beni... Ağlar bile benimle. Ağlar benimle...*

"Yemek ister misin?" diye sordu bana. "Annen yapmış. Ben istemedim, o sana gönderdi. Sen seviyorsun diye..."

Annemin beni düşündüğüne, çok sevdiğine beni ikna etmek istiyordu sanki. Ona inanmam diye detaylar veriyor, beni buna inandırmak istiyordu.

Güzel yüzüne baktım. Kızıl gözlerine ne zaman baksam içim erirdi. Yine öyle oldu ama bu seferki daha farklıydı. İçim gitmiyordu yalnızca. İçimde bir şeyler taşıyordu sanki. Boğazımdaki yumruyu yutabilmek için dişlerimi sıktım. Dudaklarıma uzattığı kurabiyeden bir lokma aldım. Lokmayı aldığım an tanıdık tat aklıma güzel bir anıyı getirdi. *Güzel anılar gelir aklımıza ama geçmişe götüremez bizi. Her güzel an gülümsetmez de insanı her zaman. Lina'nın güldüğümüz fotoğraflarımıza neden hüzünle baktığını bu yüzden çok iyi anlıyorum. Bizim farkımız burada sevgilim. Ben geçmişte bıraktıklarıma üzülüyorum, sen geçmişte kalacağına üzülüyorsun.*

Boğazımda bir yanma ve ağrı peyda olup tutamayacağımı anladığımda yıllar sonra ilk kez gözlerimden yaş düşmesine izin verdim. İlk kez bu halde karşı karşıya geldiğim gözlerdeki yansımama bakarken dert olur muyum, umudunu kırar mıyım, daha da kötü hissettirir miyim diye düşünmeden bıraktım kendimi. Lina yüzünde buruk bir gülümsemeyle yüzüme bakarken gözyaşımı sildi yavaşça.

"Ağlamak istiyorsan bırak aksın gözyaşların," dedi gözlerime bakarak. "Ben onları sen görmeden silerim sevgilim."

Söylediği her bir kelime öyle işledi ki içime öyle çok hissettim ki anlaşıldığımı kendimi ayakta tutan iskelete değil başka birine bıraktım yıllar sonra ilk kez. Onu kollarım arasına alıp yüzümü boynuna gömdüm ve ağladım gocunmadan. On yedi yaşında ağlamaya yüz bulup ağlayamayan Aral için bile Lina'nın omzunda ağladım. Lina'nın utandığımdan ağlayamam, dediği gün nasıl istediysem ağlamasını, onun da aynı şeyi istediğini kalbimde hissederek ağladım. Saçlarımı okşadı. Omzumdan ve boynumdan öptü beni. Kolları arasına aldı, koltuğa uzandı ve göğsünde yumuşattı beni. Her şeyi en başından tekrar tekrar anlattı. Annemin gözlerinde utanç değil özlem gördüğünün altını çizdi birçok kez. *Tanırmış*

özlemi gözlerde. Benim ona baktığım gibi bakmış annem ona adım geçince. İkna etmişti beni. Bu kız biliyordu beni nasıl ikna edebileceğini.

Göğsünde yatarken rahatlamış hissetsem de bir yandan da eksik hissediyordum. Lina saçlarımda gezdiriyordu parmaklarını. Diğer eli yüzümü okşuyordu. Kollarımı sıkılaştırıp daha sıkı sarıldım ona. *Hâlâ inanılır gibi gelmiyordu onun, kollarımın arasında oluşu. Onun arkasından bakmak istemiyordum bir daha.*

"Babam bir şey dedi mi sana?" diye mırıldandım göğsünde yatarken.

"Yarın anlatırım," diye mırıldandı sakin bir sesle. Kalbi de öyleydi. "Acil bir durum yok. Satranç oynadık."

Dirseğim üzerinde kalkıp gözlerine baktım. Bunu bu kadar sakin söylüyor olması içimi hiç rahatlatmıyordu. "Satranç mı oynadınız?" diye sordum sadece bu kadar mı, der gibi.

Gülümsedi hafifçe. "Yendim bile."

Babamı mı yenmişti? Lina çok zekiydi, beklerdim ondan bunu fakat babamın da nasıl oynadığını biliyordum. İkisinin de yenmesini beklerdim bu yüzden arada kaldım, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Ve hiç memnun değildim olan bitenden. Babam bilerek yenilmiş de olabilirdi.

"Ne oldu Lina oyun sırasında?" diye sordum merakla. "Oyun kurucudur o. Sen oraya gitmeden kurmuştur oyununu."

Lina dirsekleri üzerinde kalkıp tatlı bir ifadeyle yanağımı öptü. "Şu an konuşmamızı gerektirecek kadar acil bir şey değil," dedi yanağımın üzerine doğru. üzerine. Sonra gözlerime baktı. "Duş alıp uyumak istiyorum."

Dilim dudaklarımı ıslatırken gözlerine baktım. Lina, duygularını belli etmek istemediğinde bunu anlamak benim için bile zordu bazen. Fakat şu an içi de dışı gibi sakindi. Bu yüzden dediğini yaptım. Yarına kadar boş verdim bunu. Kafamı salladım onu onaylayarak.

Uyumak istiyorsa bu, uyuyabilecek durumda olduğu anlamına geliyordu. Nitekim uyumaya ihtiyacı vardı. Son bir haftadır toplam uykusu on dört saati bile bulmamıştı belki de. Bu onun mu iradesiydi yoksa ona yaptıkları şey yüzünden miydi emin değildim ama bunu da düşünmemeye çalıştım. Ölen palyaçoyu, ona yapılanları, Ares'i; etrafımızda dolanmasını, Lina'nın peşinde oluşunu, Lina'ya yapılanları, izlediğim her bir görüntüyü, okuduğum her bir kelimeyi düşünmemeye çalıştım.

Üzerinden kalktım usulca. Elimi uzatıp onu da kaldırdım. Elimden tutarken kapıya ilerledik.

"Kimin odasında uyuyacağız?" diye sordum koridora girerken.

"Senin," dedi hiç düşünmeden. "Hem duş alması daha kolay. Duş alıp direkt yatağına girebiliyorum."

Yatağına girebiliyorum... Bu iki kelime içimde birtakım duygulara yol açarken aynı zamanda gerçekliğinin farkındalığını da enseme vurdu. *Bunu gerçekten yapabiliyor. Hayal gibi ama öyle... Lina, benim banyomu kullanıp yatağıma hiç düşünmeden gelebiliyor. Bu güvene ve sevgiye sahip. Bunu yapmayı seviyor...*

Lina gözlerime baktığında her ne gördüyse yutkundu yavaşça. Kastettiği şeyi anlamıştım ama farklı bir şey anlayabileceğimi de düşündüğünden tatlı bir heyecan yaşayıp boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı benden. Dilim dudaklarımda gezindi onu izlerken. *Bu kız biraz akıl bıraksa bende olmaz mıydı? Zaten kafamı yeterince toplayamıyordum. Sadece bir anlığına tüm ilgimi üstüne çekmese olmaz mıydı? Büyülü falan mıydı?*

Beni odasına çekti sessizce. "Giyecek bir şeyler alayım," diye fısıldadı sesimiz duyulsun istemiyormuş gibi.

Odasına girdiğimizde elimi bıraktı usulca. Kapının hemen solundaki masasın önüne geçip kalçamı yasladım ve onu bekledim. Dolabı üzerinde bir o yana bir bu yana gezinirken kucağında biriktiriyordu yanına almak istediği her şeyi. Çok doğal bir haldeydi ve kafamdakilerden en kolay kaçma hali hep ona dairdi. Yalnızca onu düşünmeye odaklandım. Kızıl saçlarına nasıl kıydığını düşünmemeye çalışarak omuzlarına değen saç uçlarına baktım uzun uzun. Tam omuzlarının üzerindeydi saçları. Ensesini kapatıyordu ama tam öpmelik kısmı açıktı. Onu oradan öpmek güzel olurdu. Saçlarını kulaklarının arkasına iterek bir o tarafa bir bu tarafa giderken kendi gibi inatçı saçlarının, başını her eğdiğinde yüzüne dökülüşünü izledim. Annem onu gördüğünde ne hissetmişti acaba? Kızıl saçlarını gördüğünde küçüklüğüm gelmiş miydi aklına? Ablama deniz kızı masalını her anlattığında o güzel sesinden şarkı dinlemek için ablamın yatağına giderdim. Annem saçlarımı okşayarak yüzünde bir gülümsemeyle şarkıyı söylerdi. Hikâyesi hiç ilgimi çekmiyordu ama o şarkıyı çok seviyordum ve annem şarkıyı söylerken uyumak, en büyük zevkimdi. Belki de bu yüzden Lina'nın beni uyutmasını ya da ben uyurken konuşmasını seviyordum. Fark etmemiştim bunu daha önce.

Ablam ve ben ne zaman deniz kızı çizgi filmini izlesek annem büyüdüğümde o prense çok benzeyeceğimden bahsederdi ve prens, deniz kızına âşık olduğundan bunu ne zaman yapsa çok utanırdım. Lina'yı ve kızıl saçlarını gördüğüm o an ve sonrasında annemden, deniz kızından

ve güzelliğinden başka bir şey düşünememiştim. Acaba annem de Lina'yı gördüğünde aklına deniz kızı ve prens gelmiş miydi? Küçükken beni prense benzettiği ve gerçekten bir deniz kızına âşık olduğumu düşünmüş müydü hiç?

Lina göğsüne bastırdığı eşyalarıyla yanıma geldi. Elimi tuttu, her şey yolunda, der gibi bakarak odasından çıkardı beni. Onu takip ettim. Odama girdiğimizde elimi bırakıp doğruca banyoya ilerlediğinden birkaç saniye arkasına bakıp önüme döndüm ve gömleğimin düğmelerini açarken dolabıma ilerledim.

Lina duştayken üzerimi değiştirip yatağa oturdum yorgunca. Ardından dik duramıyormuş gibi kendimi geriye bırakıp enlemesine uzandım yatağa. O gelmeden uyumamak için yorganın altına girmedim. Onu kollarım arasına almadan yatağa girmek gelmiyordu içimden.

Tavana diktim gözlerimi. Bunu yapmamak için ne kadar çabalasam da yine annemi düşündüm. Lina'nın belki de fark etmediği ama bu olayı bilen herkesin farkında olduğu, annemin atmış olduğu o büyük adımı düşündüm. Annemin beni görmek isteyebileceği ihtimalini düşündüm. Bugünü ve dünü düşündüm. Bir haftamızı düşündüm. Bir ayımızı düşündüm.

Ekin'le bizi bir araya getirişi, annemden bana bir sarılma ve bir öpücük teslim edişi... Beş sene olmuştu ve hâlâ hayatımı kurtarıyor, yeni baştan kuruyordu. Aynı şeyi onun için yapmak istiyordum. Başına yıktıkları o dünyayı o nasıl istiyorsa öyle inşa etmek istiyordum. Benimle ya da bensiz. Fark etmez. Bazı insanlar böyle yaşar, diye değil, nasıl istiyorsa öyle yaşasın istiyordum. Yapacaktım da...

Vakit gece yarısını geçiyordu. 9 Şubat'a girmiştik. Lina, bana geleli bir ay olmuştu tam. Yalnızca bir aydır kollarımdaydı ve bir ay önce uzaktan izlemek de yeter, derken şimdi benden uzak olduğu her saniye özlüyordum onu. Bir ay önce yanımda güvende olsun yeter, derken şimdi bir kol mesafemde olmazsa içim rahat etmiyordu. Bir ay önce izler izler güzel yüzünü ezber eder avunurum, diye düşünürken şimdi onu öpmeler bile yetmiyordu. Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirdim, yutkundum yavaşça.

Derin bir nefes aldım. Sevgisiyle başa çıkarım, göğsümde saklarım sanıyordum ama bir kere tadınca onun tarafından sevilmenin ne demek olduğunu, onsuzluk dayanılmaz bir hal alıyordu. Onun da benim gibi hissettiğini gözlerinden, halinden ve tavrından anlıyordum. Bu sabah ona sorduğum soruya tereddütsüzce cevap verdiğindeki yüz ifadesi

aklıma kazınmıştı. Yutkundum usulca. Elimi alnıma yaslayıp iç çektim. Bugünü unutmamak için birçok sebebim vardı ve hepsinde Lina'nın bir parmağı bulunuyordu.

Elimi kafamın altına koyduğum sırada banyo kapısının açıldığını işittim. Gözlerim kapıya çevrildi. Hafif nemli kızıl saçları, sıcak sudan ötürü pembeleşen teni ve giydiği beyaz saten pijama takımıyla dışarı çıktığında gördüğüm şey, kalbimin ritmiyle oynadı. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi ve bana bunu yapması haksızlıktı. *Beyaz giymek zorunda mıydı?*

Yutkundum usulca. Doğruldum. Ellerimi iki yanımda arkama yasladım ve onu izledim ilgiyle. Kollarıma gelişini izlemek ve onu kucağımda sevmek yeni hobilerim arasındaydı. Kapıyı arkasından çekti ve doğruca bana yürüdü. Bunu o benden daha çok seviyormuş gibi bir ifadeyle bacaklarımın arasına girerken onu sevme isteğiyle doldum. O ne istiyorsa o olmak istiyordum. Onu mutlu etmek, bir kez daha tasasız gülerken görmek istiyordum.

O bacaklarım arasına girerken ellerimi belinin iki yanına yasladım, üzerindeki gömlek o kadar kısaydı ki farkında olmadan ellerimi tenine yaslamıştım ve teninin sıcak olduğu nadir anlardan biriydi. İç çekti gözlerime bakarak. Bana böyle baktığında içim gidiyordu ona. Ellerini omuzlarımdan ilerletip enseme götürdü. Onu kendime daha çok çekip yüzümü göğsüne yasladım ben de sarılır gibi. Kokusunu içime çektim. Yüzümü karnına sürttüm. Burnumla saten kumaşı yukarı sıyırıp karnını öptüm. Karnı kasılırken nefes alışverişi de anında ağırlaştı.

Onu kendime daha çok çekebilmek adına ellerimi yukarı kaydırdığımda hissettiğim şeyle durdum.

Boğazımdaki yanma hissi körüklenirken, "Lina," diye fısıldadım tenine.

"Hım," diye mırıldandı.

Kalbi ritmini kaybetmiş gibiydi. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. "Bunun altından hiçbir şey yok mu?"

Yutkundu yavaşça. *Yoktu... Bu kız benim aklımla oynuyordu...* Kafasını iki yana salladı.

Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslattım fakat bu, içimde alevlenmeyi bekleyen ateşi söndürmeye yetecek bir girişim değildi. Bunu yalnızca Lina yapabilirdi fakat bunun ne yeri ne de zamanıydı. Aklımı kaçıracaktım gerçekten.

"Sen benim aklımla oynuyorsun," diye hayıflandım ona içim giderek.

Kendimi tutmak için sebeplerim vardı. Burası hiç yeri değildi. Hiç zamanı da değildi fakat Lina'nın gözlerinde sevgi ve istek vardı. Normalde hiç sıcak olmayan teni sıcacıktı ve ben ona dokunurken daha da artıyordu sıcaklığı. Kendimi tutmak için sebeplerim vardı fakat ufak da olsa ayrılığımızın özlemi, kederi, üstüne sabah söyledikleri ve bugün bana geri verdikleri; kalbimde yer edinmiş olan sevgi ve arzumu uç noktalara taşımıştı. Onu çok istiyordum. Onun olmak, onu kendime katmak, onunla bir olmak, öpmeye doymak istiyordum.

Sol elimi belimden uyluğuna doğru indirdim yavaşça. Avcumu bacağının arkasına yaslayıp onu kendime çektim kucağıma gelmesi için. *Kucağıma gelişleri beni kalpten götürüyordu.*

Usulca kucağıma oturduğunda o iç çekerken ben dişlerimi sıktım. Dişlerimi sıktığım için sağ elini yanağıma yerleştirip okşadı. Ellerimi gömleğinin atından sırtına yaslayıp onu kendime daha da yakınlaştırdım ve her dokunuşum Lina'nın nefes alışverişinde aksamalara yol açtı. Onun aksayışları benim nefes alışverişimi ağırlaştırıyordu.

Onu öpmemi istemiyormuş gibi yüzünü yüzüme yaklaştırırken saçlarımı avucunda sıktı. Onu öpmeyi ben daha çok istiyordum. Onu öpmek en güzel özgürlüğümdü benim. Onu öpmeden önce dudakları üzerine, "İyi ki varsın," diye fısıldadım tüm samimiyetimle. "Daha önce seni hiç bu kadar öpmek, tüketmek istememiştim."

İçim giderek öperken kendime katmak istiyordum onu. Hayatımda belki de ikinci kez —ilki Lina'yı her şeye rağmen hayatıma almaktı— kontrolü biraz olsun elden bırakıp ona bu sabah dediğim şeyi yerine getirmeye ikna oldum. Öpmeler ve sevmeler yetmediğinde bana gelmesini söylemiştim ona ve öpmelerin yetmediği bir noktadaydık ikimiz de. Her ne kadar olduğumuz yer uygun olmasa da ona dokunmak istedim.

Onu kollarım arasında yatağıma yatırıp öpe seve dokunurken her bakışı her yutkunuşu ve adımı her söyleyişi zihnime kazındı. Bu anı ömrüm boyunca unutamayacaktım muhtemelen. Lina'nın teni avuçlarım içinde yandığından ve dudaklarından dökülen tek anlamlı ses ismimden ibaret olduğundan aklımı kaybetmemek için irademin sınırlarında gezindim durdum. Yeni bir sınır keşfettim onunla. Yalnızca onu değil kendimi de keşfettim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ona. "Çok âşığım sana. Yandım kül oldum ateşinde."

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi beklemeden.

Önceden olsa asla dile getirmeyeceği sevgisini artık korkmadan dile getiriyordu. Beni sevdiği için düşman değildi kendine birkaç gün önceki gibi. *Burada benimle olmak istiyordu ve seviyordu beni. Hayal gibi...*

"Bugünün tarihi ne biliyor musun sevgilim?" diye fısıldadım yüzünü izlerken.

Yanakları kızarmış, gözbebekleri büyümüş, kızıl saçları yastığıma dağılmıştı. Nefes nefeseydi. Çok güzeldi. Benim için yanıyor ve beni yakıyordu.

"9 Şubat," diye fısıldadı biraz düşündükten sonra.

Her dokunuşumda kasılırken düşmekten korkar gibi koluma tutunuyor, yüzümü izliyordu. Kafamı salladım. "Zamanın seni tekrar bana getirişinin birinci ayı."

Hiçbir şey söyleyemedi. Gözlerime bakıyor, yutkunuyor, derin bir nefes almak istiyor ama yarı yolda kesik bir nefes veriyordu. Çok güzeldi.

"Sadece bir Lina," dedim bu gerçeği onun da fark etmesini çok isteyerek. Alnımı alnına yasladım. "Sadece bir aydır benimlesin, kollarımın arasındasın." Yutkundum. "Şu halimize bak Lina."

Beni getirdiğin hale bak sevgilim. Kafamın içindeki sana bir bak.

"Aral," diye fısıldadı ismimi güzel dudakları.

Sağ elimin başparmağıyla güzel dudaklarını okşadım. "Beni seviyorsun." Kuruyan dudaklarımı ıslattım tekrar. "Benim için yanıyorsun Lina." Ondan tekrar duymak isteyerek nazikçe başını yastığımdan kaldırdım. "Çok mu seviyorsun beni?" diye sordum, dün gece bana çok âşık olduğunu itiraf edişi tekrar gözlerimde canlanırken ve işte buradaydık. Ne yapıp edip aklımı almıştı.

"Seviyorum," dedi gözlerime bakarak. "Çok seviyorum."

Lina. Lina. Lina. Ben bu sevginle ne yapacağım senin?

Dudaklarını öptüm. Yetmeyeceğini bilerek öptüm. Yalnızca dudaklarını değil yüzünün her bir santimini öptüm. Boynunu öptüm. Dudaklarım kolyesinin zincirine dokundu. Burada künyem de olabilirdi ama biraz daha bende kalmasını istemişti. Benden almak istesin istiyordum. Benden alsın istiyordum. Evim olsun ve bunu istesin, kendine güvensin istiyordum. Yalnızca Lina olduğuna ve bana zarar vermeyeceğine ikna olsun istiyordum. Neyi nasıl istiyorsa onu yapsın benimle, kötü biri olduğunu düşündüğünden geri durmasın istiyordum.

"Nerede olmak istiyorsun Lina?" diye sordum. "Ne yapmak istiyorsun benimle?"

Ona dokunmaya devam ettiğim için duyduğu zevkten gözlerini kapatmış, nefesini düzene sokamadığından, "Burada..." diyebilmişti zorlukla. "Seninle olmak istiyorum."

Gülümsedim bu isteğine. "Gözlerime bak Lina," diye rica ettim.

Gözlerini açıp gözlerime baktı. Yutkundum kızıl gözlerine bakarken.

"Yanında kalmak istiyorum," dedi titrek bir sesle.

"Kalacaksın," diye onayladım onu. Burnuna bir öpücük bıraktım. "Başka ne istiyorsun?"

Kumaş üzerinden tenini okşadım. Titrek bir nefes aldı.

Gözlerime bakıyordu hâlâ. "Kollarında olmak istiyorum."

Kafamı salladım. Kollarımdaydı. Hep öyle olsun istiyordum. Yüzüne eğilip dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Başka?"

"Kalbinde," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Senin..." diye fısıldadım ben de.

Ses çıkarmamak için elini dudaklarına yasladı. Yutkundum. Dişlerimi sıktım. Eli üzerine öpücükler bıraktım. Yüzükparmağına üst üste öpücükler bıraktım gözlerine bakarak. Burada bana ait bir yüzük olsun istiyordum. Lina da bunu istesin istiyordum.

"Başka Lina?" diye sordum. Duymak istiyordum benimle yaşamak istediğini.

"Hayatında," dedi ne istediğimi anlamış ve bunu o da istiyormuş gibi. "Evin... Olmak istiyorum."

"Hayatımda..." *Hayatımda olmak istiyor. Benimle yaşamak istiyor. Yaşamak istiyor. Yaşatacağım Lina. Söz veriyorum sevgilim.* Çenesini tutup kaldırdım gözlerimin içine bakması için. Gözlerine baktım. "Hayatım senin," dedim tüm samimiyetim ve sevgimle. "Evim de sensin benim. Al benden neyimi istiyorsan." Lina'nın bakışları, yüzüme esen nefesi, söyledikleri ve içinde olduğumuz durumdan ötürü dişlerimi sıktım kendimi tutmak isteyerek. "İşte benden Lina. Neyimi istersen senin."

"Aral," diye fısıldadı yüzüme. "Sadece sen..." Sadece sen... Bunu bana ilk söylediğinde duymak istediğim anlamda olmadığından içerlemiştim. Fakat şimdi, duymak istediğim anlamı kastederek söylüyordu. *Sadece ben vardım onun için. Sadece beni seviyordu. Sadece benim için böyle hissediyordu. Benim gibi...*

Onu öpmemi istediğinden enseme yerleştirdiği eliyle beni kendine çekti. Dudaklarına eğildim. *"Ne senden öncesi..."* diye fısıldadım dudaklarına bu kez. *"Ne senden sonrası Lina. Ben sende tutuklu kaldım."*

Hem çok büyük bir tutku hem de şefkat besliyordum ona karşı ve onu incitmekten korkuyordum. Elimden geldiğince nazik oldum, öptüm, benden istediği tüm ilgiyi ve sevgiyi verdim ona. Kafamın içindeki Sezen'in sesine Lina'nın ismimi fısıldayışları karıştı. Titremesi durup nefesi düzene girene kadar ona öpücükler bırakmaya devam ettim.

İkimiz de sakinleştiğimizde duş alması gerektiğini bildiğimden onun bunu dile getirme ihtiyacı duymasına izin vermeden alnına bir öpücük bırakıp onu kollarım arasına aldım ve doğruca banyoya götürüp yavaşça yere bıraktım. Bana hafifçe gülümseyip çeneme bir öpücük bıraktı o da. Hatta iyi olup olmayacağımı sorduğunda güldürdü beni. Sol gözünü öpüp yanağını sıkarak onu banyoda yalnız bıraktım. Çarşafı değiştirip odasından Lina için temiz eşyalar getirdim ve kapısının önüne bıraktıktan sonra ben de odamın karşısındaki banyoya girdim.

Duştan çıkıp içeri geçtiğimde beyaz çarşaflarım arasındaki güzel yüzüne loş ışıklar düşmüş, kızaran yanakları ve yüzüne dağılan saçlarıyla yorganıma sarılmış uyurken buldum onu. Beni beklerken uyuyakalmıştı muhtemelen. İç çekerek yanına ilerledim. Nemli saçlarımı parmaklarım arasında geriye yatırıp onun sağına geçtim. Yüzü soluna dönüktü, kapıyı izliyordu sanırım ama onun sağına dönerek yattığını biliyordum. Zira benim ona sırtımı dönmemi sevmiyordu.

Yatağa girmeden önce eğilip benden bunu istediği ilk gün komodine bıraktığım gümüş zinciri çıkardım. Gözlerim Lina'nın yüzünde ve yüzünün yanında duran sol elinde gezinirken yüzükparmağını öperken evin olmak istiyordum, deyişini anımsadım tekrar. Kalbim tekrar büyük bir sevgi dalgasıyla ritmini değiştirirken sol elimi künyeme götürdüm. Klipsini açtım. Birini çıkarıp benden künyemi ilk istediği zaman Kürşat'a aldırdığım zincirin ucundaki klipse taktım.

Dün gece ağlayarak biraz daha sende kalsın, demişti bana ama bu gece kabul etmişti. Bana istediğim cevabı o da çok isteyerek vermişti. *Evim olmak istiyordu. Her şeye ve herkese rağmen benimle yaşamak istiyordu.*

Dilimle dudaklarımı ıslatırken yorganı kaldırıp altına girdim. Sol kolumu başının altından geçirdim yavaşça. Kafasını hafifçe kaldırıp zinciri başından geçirirken uyanır gibi oldu. Künyeyi üzerine giydiği tişörtümün içine bıraktım usulca.

"Aral," diye fısıldadı.

"Şşş. Benim sevgilim," diye fısıldayarak alnına bir öpücük bıraktım uyumaya dönmesi için. Zaten çok uykusuzdu. Uykusu bölünsün istemiyordum.

Yüzünü koluma sürtüp bana döndü. Bana sokularak göğsüme yerleşti her zaman yaptığı gibi. Kolunu omzuma sarıp elini saçlarımın arasına geçirdi, alnını boynuma yasladı. Onu kollarım arasına alıp üzerimizi örttüm. Saçlarını okşayıp öptüm sevgiyle. Yüzümü alnına yasladım. Uyuyabilmek için güzel şeyler düşünmeye çalıştım. Güzel şeyler demek, Lina demekti. Lina'yı düşündüm. Kadir abinin bıraktığı kasetlerdeki kızıl saçlı, o dünya tatlısı harika kızı düşündüm.

Yedi yaşındaki Lina'nın normalde kekelediği halde elindeki Define Adası'nı su gibi okurkenki mutluluğunu, neşesini ve kendiyle gurur duyuşunu düşündüm. O ufak kız büyümüştü. Kollarımın arasındaydı. Artık kekelemiyor, söylediği her bir kelimeyle aklımı alıyordu. Tekrar öptüm onu. Lina'nın çocukluğundaki o güzel anıları ve kendi anılarımı hayalimde birleştirerek uyumaya çalıştım.

Uyudum da. Rüyamda bir kızım olduğunu gördüm. Kıvırcık kızıl saçlı, beyaz tenli, Lina'ya çok benzeyen üç dört yaşlarında bir kız çocuğu koşarak kollarıma geliyor, kıkırdayarak bana baba, diyordu. Onu kucağıma alıyordum. Onu çok seviyordum. Hatta o kadar çok seviyordum ki kaybedeceğimden korktuğumdan ağlıyordum. Lina sarılıyordu arkamdan. Gözyaşlarımı silip yanağımdan öpüyordu. Kıkırdaması kulağımda yankılanıyordu. Kızımız tıpkı ona benziyordu. Sonra Lina bana bir yönü işaret ediyordu. Oraya bakıyor ve annemi görüyordum. Kızım kucağındaydı, onunla oynuyordu. Sonra beni görüyordu. Gülümsüyordu bana. Elini uzatıp yanına çağırıyordu ona gitmem için. Yanına gidiyordum. Banka oturuyordum. Dizlerine yatırıyordu beni. Saçlarımı okşarken yüzümü okşayan ele önce ufak bir el katılıyordu. Ardından Lina'nın eli... Dünya üzerinde en sevdiğim üç kişi beni severek uyutuyordu.

LİNA KARA

Yüzüme düşen güneş ışığıydı beni uyandıran. Gözlerimi kısarak huysuzca yorganı başıma çektim. Perdeler açık olduğundan karın beyazlığı gözlerime fener tutuluyormuşçasına rahatsız etmişti beni. Uyanan zihnim otomatik bir şekilde Aral'ın yanımdaki varlığını teyit etmek istedi

ama edemedi. Uykulu bir halde elim yatağın üzerinde gezindi ama yoktu kimse. Çatık kaşlarla gözlerimi araladım. Öğle saatlerinde olduğumuzu güneşin konumundan hesap edebildi zihnim. Aral kaç gündür düzgün uyumuyorum diye beni uyandırmamıştı muhtemelen. Nitekim bir haftanın sonunda ilk kez bu kadar uzun süre deliksiz uyuyabilmiştim.

Yatakta sırtüstü döndüğümde aklıma dün gece yaşadıklarımız akın etti. Aklıma gelen her bir anı tüylerimi diken diken ederken bacaklarımı birbirine bastırıp yan döndüm ve yüzümü yastığa gömdüm, yastığından derin bir nefes aldım. Onun gibi ve benim gibi kokuyordu yastığı. Bizim gibi kokuyordu... Bayılıyordum buna...

Yüzümü yastığına sürterek iç çektim. Asla beklemediğim bir gelişmeydi fakat Aral'ın o bakışlarını, yüzündeki ifadeyi ve söylediklerini unutabileceğimi hiç sanmıyordum. İç çektim tekrar. Zihnime kazınan bir diğer anı omzumda ağladığı gerçeğiydi ve bu aklıma geldiğinde kalbimde bir ağrıya sebep olacaktı. Hissediyordum. Hissetmiyordum, adım gibi biliyordum. Dün gibi bugün de zor geçecekti ve teselliyi birbirimizin kollarında bulacak olmak tek hafifletici sebepti.

Keşke daha az düşündüğümüz bir hayatımız olsaydı sevgilim... Düşünmek en büyük ceza insanoğluna verilen.

Derin bir nefes alarak yatakta doğruldum ve elimi saçlarım arasından geçirip geriye doğru götürdüm. Dolabının parlak ahşabında yansımama baktım bir süre. Üzerimde Aral'ın üzerinden çıkardığım tişört vardı. Dün geceyi hatırlatan her şey derin bir nefese ve tenimde bir ısıya dönüştüğünden iç çekerek dizlerim üzerine kalktım ve ayak ucuna ilerledim.

"Kendine gel Lina," diye telkin ettim kendimi. "Düşünecek milyonlarca şeyimiz var. Topla kafanı." *Mola verince alırız Aral'ın aklını... Şimdi toplamamız lazım.*

Yatağından kalkıp banyoya ilerledim. *Yatağımızdan,* diye düzeltti içsesim beni. Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Bir yatak, bir yastık, iki kol, bir göğüskafesi ve Aral'a ait bir kalp ritmi yeterdi bence bize. Aral'a dair her şey yalnızca ev gibi değil, aynı zamanda benimmiş gibi... Bana böyle hissettirmesi garip geliyor hâlâ...*

Banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkayıp aynadaki yansımama bakarken boynumdaki gümüş zincir çekti dikkatimi. Kaşlarım çatıldı hafiften, elim boynuma uzanırken ne olduğunu tahmin ettiğimde kalbimi titretti. *Ne ara takmıştı bunu boynuma?*

Zinciri tutup tamamen dışarı çıkardım. Ucundaki çelik plaka tanıdıktı.

372*********
ARAL ÇAKIRCA
İSTANBUL
2015/2
A Rh+ M

Yalnızca bir taneydi. *Evdi.* Kalbim göğüskafesime sevgi, heyecan ve mutlulukla çarparken hafifçe gülümseyen dudaklarıma yasladım çelik plakayı. Bir süre sende kalsın, demiştim önceki gece. Yüzü düşmüştü. Dün gece üstüne basa basa sormuştu nerede olmak istediğimi ve onunla yaşamak istediğimi söylediğim gibi de boynuma asmıştı ben uyurken demek ki. İçim sıcacık oldu.

"Bak ya," diye fısıldadım aynadaki yansımamdan künyesine bakarken. "Üzersem seni ben de kendime düşman olacağım senin yüzünden."

İç çektim yavaşça. Dün ağladığını anımsamak bile kalbimi kırk yerden kırıyordu. Güzel gözlerinden düşen her bir yaş omzumda bir yangın başlatmış, iz bırakmıştı. Göremezdi o ama oradaydı. En çok *görünmez yaralar, insanı yaralar. Aral'ın görünmeyen yaraları vardı. Ender Hanım vardı. Ekin vardı. Boynuna yük edilen kardeşleri vardı. Omzunda bir yara olan babası vardı...*

Tüylerim diken diken oldu Hükümdar Çakırca'yla olan konuşmamızı anımsadığım anda. Düşünülmesi gereken onlarca şey vardı. Kızıl Tilkiler baban kadar yaşamıyor, demişti. Eğer annemse sebebi kendini uyutmasının ardındaki amacı öğrenmiş olurdum. Ama eğer annem değilse bunun sebebi, yalnızca o sebebi bildiği için kendini uyutması gerekmişse bu benim de uzun bir ömrüm olmadığı anlamına gelebilirdi. Çünkü o mutasyonlar benim de üzerimde denenmişti. Bir şeyi veriyorsa alır, demeye getirmişti Hükümdar Çakırca. Haklıydı. Dengeden ibaret her şey aslında. İnsan doğduğu andan itibaren ölmeye meyillidir çünkü her şey, ilk olduğu ana dönmek ister.

Hayatımın tehlikede olduğunu kabul edebilmek bir yana Aral'a bunu söylemek zorunda kalmayı ve gözlerinde dünkü gibi bir ifade görecek olmayı bir daha kaldırabilir miydim bilmiyordum. Önce annemle konuşsam daha iyi olacaktı muhtemelen. İhtimalleri onun için azaltıp Aral'la daha çok bilgi sahibi olduktan sonra konuşmam daha iyi olurdu. Üstelik tek derdimiz bu da değildi. Portreyi aklımdan çıkarmıştım fakat arabadan inerken Kürşat'ın bagajdan sarılı tablo çıkardığını görmüştüm. Ben

evden çıkmadan önce teslim etmiş olmalılardı tabloyu. Hükümdar Çakırca her türlü verecekmiş o tabloyu bana zaten belli ki. Ares'ten de uzak durmamı söylemişti. İşbirliği yapıyor olamaz onunla fakat Asaf iki tarafla da çalışıyor olabilir gizlice. Dişlerimi sıktım. O sinsi yılanı bulduğum yerde kafasını ezecektim.

Parmaklarım arasında sıktığım künyeyi boynumdan içeri gönderdim ve lenslerimi taktım. Odaya döndüğümde yataktan çıkarken fark etmediğim, koltuğun üzerine bırakılan kıyafetleri gördüğümde içimde buruk bir his oluştu. Aral kendisi mi seçmişti emin değildim ama çok tatlı gelmişti bu yaptığı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Ben bu adamla ne yapacaktım gerçekten? Her geçen gün şaşırıyordum bu kadar çok hissedebiliyor olmama. Yaşadığımı bu kadar çok hissetmeme ve bu kadar yoğun yaşayabilmeme her şeyi... Ket vurulan duygularım önündeki set kırılmışçasına sel olarak vuruyordu kendini bana. Bu yüzden kendimi serbest bırakacak olursam her şeyi dolu dizgin hissedecekmişim gibi geliyordu zaman zaman. Sevgiyi de üzüntüyü de öfkeyi de nefreti de hatta cinneti de doludizgin yaşarmışım gibi geliyordu...*

Koltuğa ilerlediğim sırada kapı çalındığında gözlerimi oraya çevirdim.

"Lina'cığım," diye seslendi Alin kapının ardından.

Gülümsedim o sevimli sese. "Gelebilirsin minik sincap," diye yanıtladım onu içeri gelmesi için.

Kapı açıldı sessizce ve onu gördüm. Yerde değil, Aral'ın kucağındaydı. Kapıyı yüzünde bir gülümsemeyle açıp beni gördüğünde gülümsemesi genişledi ve kıkırdadı.

"Günaydın!" dedi neşeyle.

Yüzümde bir gülümseme yeşerdi. İkisini görmek harika bir sabah için yeterliydi gerçekten.

"Günaydın minik sincap," dedim gülümseyerek.

Aral'la göz göze geldiğimizde göz kırptı bana gülümseyerek. Her zamanki gibi şık ve özenliydi. Dimdik duruyordu, yüz ifadesi her zamanki gibiydi. Dün olanları sindirmiş gibi duruyordu ama sindiremediğini biliyordum. Onun için bile henüz erkendi. Yeterince konuşamamıştık; onu yeterince göğsümde uyutmamış, yeterince teselli edememiştim.

Aral, içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Alin kucağıma gelmek istediğinde onu kucağıma aldım ve gülümseyerek yanağına bir öpücük bıraktım. Alin başını alışkanlıkla boynuma gömerken Aral gözlerinde çok

güzel bir bakışla üzerime eğilip saçlarımdan öptü beni. Kokusu burnuma çalınırken derin bir nefes aldım.

"Günaydın," diye fısıldadığında nefesi saç diplerimi ısıttı.

"Günaydın Aral," diye fısıldadım. İsmini söylemek iyi hissettiriyordu.

Yanağıma yasladığı eli benden uzaklaşırken başparmağı tenimi okşadı. Ardından yavaşça boynuma inip künyesinin zinciriyle tenimi okşadı. Yüzünde çok memnun bir ifade vardı. Ben de gülümsedim ona yalnızca.

Gözlerime bakarak derin bir nefes aldı ve dili dudaklarını ıslattı. İçim ürperdi o bunu yaparken. Dün geceyi anımsadım elimde olmadan.

"Kıyafetlerine baktın mı?" diye sorunca dikkatim dağıldı.

Kaşlarım merakla hafifçe çatılırken, "Henüz değil," diye mırıldanarak koltuğun üzerindeki kıyafetlerime baktım.

Dikkatle bakınca kıyafetler beraberinde bir anı getirdi aklıma. Tüylerim diken diken olurken kalbimde ufak bir sızı peyda oldu. Gözlerine baktım. Beni izliyorlardı.

"Hatırlıyorsun demek," diye mırıldandım. Ne diyeceğimi bilememiştim.

Elbette hatırlıyordu. Aral'dı o.

Kafasını sallarken parmakları saçlarıma dolandı. "Bir an bile aklımdan çıkmadı."

Yutkundum yavaşça. Birlikte kutladığımız doğum günümde giydiğim kıyafetleri seçmişti özellikle. Ona gelişimin birinci ayı için miydi yoksa bana kıyafet getirirken eteğim dikkatini çekip böyle bir fikir mi gelmişti aklına emin değildim ama iki ihtimal de çok tatlıydı. Ona yaklaştığımda onu öpmek istediğimi anlayarak bana doğru eğildi. Kucağımda Alin olduğu için yanağını öptüm sevgiyle. Alin kıkırdarken o da bana katıldı ve Aral'ın diğer yanağını öptü. Gülümsetti bu beni. İçim sıcacık oldu. İkisiyle bir arada olmak tek terapimdi.

Aral da keyifle gülümserken gözlerime bakarak iç çekti. "Gün aydı gerçekten."

Gülümsedim. Alin'i öperek yere bıraktım onu. "Giyinip geleceğim minik sincap," dedim yanağını hafifçe sıkarak.

O beni onaylarken kıyafetlerimi alıp banyoya girdim çabucak. Termal külotlu çorabımı, sütlükahve üzerine kahverengi ve lila ekose deseni olan eteğimi, krem rengi boğazlı kazağımı giydim. Tıpkı yirmi birinci doğum günümdeki gibiydim. Değişen tek şey saçlarımın boyu ve bakışlarımdı. Bakışlarıma yaşanmışlıklar altında ezilmişlikler ve son zamanlarda

elinden tutulmuşluklar oturmuştu. Derin bir nefes aldım aynadaki yansımama bakarken. Aral'ın tarağıyla saçlarımı taradım.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım yansımama bakarken. "O gün dilediğim şeye sahip olacağım."

Bunları yürekten söylemiş ve tüm kalbimle inanmıştım. Yumruklarımı sıkıp serbest bıraktım ve çıktım banyodan. Alin'le bir konu hakkında konuşurlarken Aral'ın bakışları bana çevrildi. Bana baktığında sanki o güne gitmiş gibiydi ve tam o an Aral'ın da o günkü gibi giydiğini fark ettim. Birbirine benzer takımları ve gömlekleri vardı ama şu an üzerinde olan her şeyin o gün giydikleri olduğunu biliyordum. Bir tür dejavu hissi sarmalarken bendenimi yaşanmamışlıkların kalp kırıklığını da taşıyordu içinde. Kalbim titredi. O gün onu gördüğümde ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Her hali ve tavrıyla tam bir beyefendiydi. Resmen insanı kendisine çekiyordu. Şimdiyse dünyada ondan daha güzel bir insan olduğunu düşünmüyordum. Ondan daha güzel, daha yakışıklı, daha merhametli, daha zeki, daha iyi biri olamazdı. Acaba o beni nasıl görüyordu?

Birbirimizin gözlerine bakarak ettiğimiz sözsüz iltifatlarımızı Alin'in kıkırtısı böldü. "Ayal'cığım, Lina'cığımı çok mu beyendin?" diye sorup ona göz kırptığında sessizce güldüm.

Çok tatlıydı. Isırmamak elde değildi. Bu söylediği Aral'ı da güldürdü. Yanağını sıktı hafifçe ve onayladı onu. "Çok beğendim," dedi tüm içtenliğiyle. "Lina, benim olsun mu?"

Alin hemen karşı çıktı. "Hayıy," dedi net bir sesle. Bir yandan da iki elini Aral'ın dizlerine koymuş zıplıyordu durduğu yerde hafif hafif. "Lina'cığım benim. Senin olamas."

Aral yüzünde keyifli bir gülümsemeyle yanağını okşadı nazikçe. "Belki Lina benim olmak istiyordur," diye uğraştı onunla.

Pası bana atmışlardı. Alin ona yalandan kaşlarını çatıp bana baktı. "Lina'cığım beni istiyoysun di mi?"

Yanlarına ilerlerken onayladım onu.

Alin mutlulukla ona baktı. "Bak. Lina'cığım benim olmak istiyoy. Bis hiç ayyılmayacağıs." Sonra bilmiş bir ifade takındı. "Hem Lina'cığımın soyadı Kaya tıpkı benim gibi. Bis kaydeşiz. Senin, Batı'cığımın, Kusey'ciğimin, Doyu'cuğumun, Güney'cimin, Denis'ciğimin soyadı fayklı. İstemek ayıp."

Aral'ı gülümsetti bu söyledikleri. Gülümseyerek onları izlerken Aral'ın gözleri bana çevrildi, dili yine dudakları üzerinde gezindi ve Alin'e baktı. "Lina'cığını da Çakırca yapmanın yolları var."

Yaptığı ima beni gülümsetirken Alin surat asarak ellerini yüzüne koydu. "Hayıy yok," deyip Aral'ın yanaklarını sıkarken gülmeye başladı.

"Ablanla evleneyim de gör minik sincap," dedi keyifle. Bu sırada Alin'in, yüzünü yoğurmasına izin vermişti.

Gülümseyerek dizlerimi kırdım, Alin'in arkasında durdum. Ellerim Alin'in ellerine katılırken Aral'ın yüzünü okşadım. Diğer yandan da Alin'in yanağını öpüyordum. Alin'in kıkırtısı kulağıma dolarken arkasında olduğumun bilinciyle dizlerime oturdu hemen. Aral oturduğu koltuğa dirseklerini yaslamış, öne eğilmişti. İki kız kardeş yanaklarını severken yüzünde anlam veremediğim ama kötü olmayan, aksine çok güzel olan bakışlarla izledi bizi. Sol gözünü ve benini okşadım. Kafasını çevirip bileğime bir öpücük bıraktı.

Alin bunu kıskanmış gibi bileğini Aral'ın dudaklarına yasladığında Aral gülümseyerek onun bileğini de öptü.

Ben de onu saçlarından öptüm. "Bence biraz da akşama bırakalım?"

Kafasını sallayarak onayladı beni kıkırtıları eşliğinde. Dizimden kalkıp Aral'ın yanağına bir öpücük bıraktı.

"Teşekküyler Ayal'cığım," dedi onunla vakit geçirdiği için.

Bu kalbimi sızlatsa da insanlarla bu şekilde iletişim kurabildiği için gurur duydum onunla.

"Rica ederim minik sincap," deyip saçlarından öptü onu Aral da. Alin yüzünde mutlu bir ifade ile tekrar kucağıma çıktığında gülümsedim. Utanmıştı sanırım. Onu göğsüme bastırıp kucağıma aldım ve ayağa kalktım. Aral da ayağa kalktı. Birlikte çıktık odasından. Merdivenleri inerken saatin farkındalığını yaşadım her adımda. Herkes uyanmış, işine gücüne dağılmış olmalıydı ve benim Aral'ın odasında olduğum gerçeğini az sonra açıkça ortaya sunacaktık. Sabah herkesten önce kalkarsam sorun olmaz diye düşünerek Aral'ın odasına gelmiştim fakat hiçbir şey beklediğim gibi gitmemişti.

Boğazımı temizledim ve Aral'a baktım. "Annem salonda mı?"

Siyah gözleri gözlerime baktı ve derdimi anladı hemen. "Ablamı ve anneni arka bahçeye yolladım yanına gelmeden önce."

Gözlerimi Alin'e çevirdim. "Sen de tanık olarak sır saklamayan bir minik sincap mı getirdin yanında?"

Alin gülümsedi. Eğlendiği yüzünden belliydi. "Sıy," dedi keyifle. "Söölemeyeceyim Lina'cığım sös. Sıy tutabiliyim. Çünku büyüdüm aytık."

"Çünku mu," dedi Aral gülerek.

Alin kıkırdadı. "Çunku," diye düzeltmeye çalıştı ama başaramadı.

Aral kalbini tuttu tatlı tatlı. "Bir yandan ablası bir yandan kız kardeşi," diye sitem etti.

Merdiveni inerken gülümseyerek ona doğru sallandım. Alin'e baktım. "Sır bu tamam mı?"

Kafasını salladı Alin gülümseyerek. "Batı'cığım da mı bilmesin?" diye sordu merakla.

Kafamı iki yana salladım. "Sırları kimseye söyleyemezsin."

"Melek'çiğime de mi? O kıs."

Kurduğu bağlam gülümsetti beni. "Özellikle ona söyleme," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Yanlış anlama ama ablana çok benziyor."

Aral'ın yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifade vardı ve bana katılıyormuş gibi kafasını salladı. "Katılıyorum. Rezil eder beni. Annenin gözünde on puan düşerim."

Tenim ısındı. *Özellikle dün yaptıklarını hesaba katarsak annemin kalbine iner sevgilim.*

Boğazımı temizleyerek önüme döndüm. Gülseren Hanım'la karşılaştık fakat onun bizi ispiyonlayacağını düşünmüyordum. O ortalıkta yokken de yukarı çıkmış olabilirdim gayet. Evet.

"Günaydın Lina Hanım," dedi içtenlikle. Bu hitaba hâlâ alışamamıştım. "Sizin için kahvaltı hazırladım. Servisinizi açayım ben, buyurun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım içtenlikle. Alin kucağımdan inmek istediğinden ona bir öpücük verip yere bıraktım. Çizgi film izleyen Batı'nın yanına koştu.

Batı'yla göz göze geldik. "Günaydın Lina'cığım," dedi sevecen bir sesle.

"Günaydın Batı'cığım," dedim gülümseyerek.

"Eteğin çok güzelmiş," diye de iltifat etmeyi es geçmedi. Tam bir beyefendiydi gerçekten.

Ona karşı içim sıcacık olurken, "Teşekkür ederim çok naziksin," dedim sevgi dolu bir sesle.

Ona bakarken artık tek bir tane değil iki tane küçük kardeşim varmış gibi hissediyordum. Alin için ne yapmak istiyorsam aynıları onun için de

geçerliydi. Sanırım Aral'ın kardeşlerinden en çok Batı ile duygusal bağ kurmuştum.

Aral, elini nazikçe belime yerleştirip benim için hazırlanan kahvaltıya yönlendirdi beni. Sandalyemi çekti oturmam için. Sonra da kendisi yanıma oturdu. Gülseren Hanım bana bitki çayı verirken o da kendisine kahve yapmak üzere kalkacaktı ki Gülseren Hanım mâni oldu ona. Gülseren Hanım, Güneş ablanın yardımcısı olduğu için Aral kendi işini kendisi yapmaya o kadar alışıktı ki hâlâ bu alışkanlığını sürdürüyordu. Kardeşleri de aynı şekilde... Harika yetiştirmişlerdi kendilerini. Anneleri bilse ne kadar iyi çocuklar olduklarını ne kadar iyi büyüdüklerini biraz olsun mutlu olurdu belki de...

Sandalyemi ona biraz daha yaklaştırma isteği doldu içime. Ona doğru kaymak için hamle yaptığımda bu isteğimi anladı ve elini uzatıp oturduğum kısmından tuttu sandalyemi, yavaşça kendisine doğru çekti beni.

Gülümsemesine bakarken, "Böyle daha iyi," diye mırıldandım sessizce.

Gözlerinde o güzel bakışlarla baktı yüzüme. Sanki dün hiç ağlamamış gibiydi gözleri. Hiç kırılmamış, omzuma bir cam kırığı gibi dökülmemiş gibiydi. Keşke hayal görüyor olsaydım ama gözyaşlarının omuzlarımda izleri vardı.

"İyi misin?" diye sordum bu yüzden korksam da cevabından. "Gerçekten."

Sağ elini sandalyemin arkasına koyup saçlarıma dokundu. Bu an bana doğum günümü hatırlattı.

"İyiyim," dedi dürüstçe. "Daha da iyi olacağım."

Onu dimdik görmeye alışıktı gözlerim ama yenilenmiş gibi geldi bana. Sanki gözyaşları içindeyken bir umut ışığı bulmuş gibiydi. Bunun bir parçası olmayı her şeyden çok isterdim. Gülseren Hanım'a bir bakış atıp arkasının bize dönük olduğunu görünce elimi kaldırıp yanağına yasladım. Tenini okşadım.

"Sen hep iyi ol," dedim tüm kalbimle. "Ben de daha iyi ve güçlü olacağım."

Yüzünü avucuma doğru çevirip avuçiçime bir öpücük bıraktı. İçim sıcacık oldu. Gözlerini kapattı birkaç saniyeliğine. "Çok güzel bir rüya gördüm," diye mırıldandı sessizce.

Merakla yüzüne baktım. Gözlerini aralayıp gözlerime baktı, bu bakışların sebebi belli ki o rüyaydı.

"Bir kızım vardı."

Kaşlarım kalktı böyle bir yanıt beklemediğim için ama Aral'ın gözlerinin içi gülüyordu resmen.

"Sana benziyordu tıpkı."

İçimde ılık ılık akan bir sevgi ve hüzün hissettim. Ne yapacağımı bilemediğimden dudağını okşadım. Devam etti.

"Annemin kucağında oynuyordu."

Kalbim kırıldı öyle söyleyince. Gözlerinde göreceğim hüzün beni korkutsa da onu hüznüyle yalnız bırakmadım, o beni hiç bırakmazdı çünkü. Gözlerine baktığımda hüzün gördüm ama umut da vardı. Umutluydu Aral bugün. Her şeye rağmen kalbinde bir umut yeşermişti dünden sonra.

"Annemin dizlerine yatıyordum. Önce o okşuyordu saçlarımı sonra kızımızın eli katılıyordu sonra senin," dedi yüzünü elime sürterek.

Tüylerim diken diken oldu. Alin'le yukarıda yüzünü severkenki bakışlarının sebebi buydu demek... Ne diyeceğimi bilemedim. Tek bildiğim o ne istiyorsa neyi arzu ediyorsa onu arzu eder halde bulmamdı benim de kendimi. Baba olmak ister mi diye sormuştum ona daha önce. Böyle bir hayatta istemeyeceğini söylemişti ama şimdi gözlerime bakarken bu hayatta bile ona sahip olmak için her şeyi yapar gibiydi. *Babam da mı böyle bakmıştı annemin gözlerine? Annelerimiz, en çok yara aldıklarımız... Bizi korumak istedikleri halde belki de bu yüzden ikna olabildiler bu hayatın kollarına bırakmaya bizi... Düşeceğimizi bile bile elimizden tutabilme ümidiyle... Acı ömürlük değil mutluluklar gibi. Sığındığımız anlar, insanlar, kollar ve bir çatı, sıcak bir yatak belki de bir çocuğun gülümsemesi sana ait olan; hepsinin amacı seni hayata bağlamak.*

Aral'ın yüzüne baktım öylece. Annesinden bahsederken ses tonunun nasıl değiştiğini fark etmiştim. Gerçekten üzüldüğü kadar umut da etmişti sanki... Ben de hissetmiştim bunu. Belki de Ender Hanım için geçmişi arkada bırakmanın zamanı gelmişti. *Geçmişi omuzlarında taşımanın anlamı yok, ayaklarımızda birer gülleler zira. Nereye gidersek gelecekler bizimle. Bizi yere çeken her anın yeri omuzlarda taşınmak değil, yerlerde sürünmek onların bize yaptıkları gibi. Ayağa kalk, dik dur, ilerle ve bulduğun her fırsatta gülümse. Bunu Aral'dan öğrendim. Bazı insanlar böyle yaşar, diyerek yaşadım. Bu kez onunla yaşayacağım. Yapacağım bunu. Aral'ın gözlerinde bu gülümsemeyi hep göreceğim. Görmek istiyorum. Onun gözlerindeki hayatı yaşamak istiyorum.*

"Lina," dediğinde gözlerimi kırptım. Daldığım gözlerinden çıktım, ona odaklandım. Dili dudaklarını ıslattı. "Bana öyle bakarsan seni öpmek isterim."

Sözleri, gülümsememe sebep oldu. Altdudağını okşadım başparmağımla. "Bunun beni durdurması mı gerekiyordu?" diye sordum muzip bir ifadeyle. Onu gülümsetmek istiyordum.

"Bak ya," dedi kafasını biraz daha yatırırken.

Gülseren Hanım'ın geldiğini görerek istemeden elimi yanıma indirdim. Aral, sebebini bildiğinden oturuşunu düzeltti. Ben de önüme döndüm ve kahvaltı yapmaya başladım. Aral teşekkür ederek kahvesini aldı ve ben kahvaltı ederken o da kahvesini içti. Solak olmasını ve sağında oturmayı seviyordum. Bu şekilde sağ eli benimle meşgul olabiliyordu. Sol eli bardağını tutarken sağ eli saçlarımda geziniyordu ve bu beni sürekli doğum günüme götürüyordu.

"Bugün böyle giyinmemizin özel bir nedeni var mı?" diye sordum zeytin yerken.

Mutlulukla bakmaya devam ederken onayladı beni. Nedense çocuksu bir heyecanı da vardı. Bana böyle bakması içimde onu öpme isteği doğuruyordu ve onu öpme isteği dün geceyi hatırlattığından düşünmemeye çalışıyordum. İçim bir tuhaf oluyordu düşününce.

"O gün çok güzeldin," dedi gözlerime bakarak. "Bir kere daha görmek istedim."

O gün de söylemişti çok güzel olduğumu. Kalbimin ritmiyle oynadı. Eğer o kaza olmasaydı nasıl olurdu hayatımız, diye düşünmeden edemedim. Aral'la olur muyduk yine? Yoksa kaçar mıydı benden? Hep bir adım uzak mı dururdu babamdan çekindiği için yoksa dayanamaz mıydı? Kapıma gelir miydi her çağırdığımda? Ellerini beğendiğim için elini tuttuğum bir andan sonra bırakmamaya karar verir miydi? Bilmiyordum. Ve bilememek canımı sıkıyordu epey.

"Nereden geldi aklına?" diye sordum merakla.

"Fotoğrafımıza bakıyordum," dedi gözlerime bakarak.

Kalbim ufak bir heyecanla kasıldı. "Doğum günümde çekildiğimiz mi?"

Kafasını salladı ve gözlerinde bir parça utanç görünce daha çok meraklandım. "Ben de bakabilir miyim?" diye sordum. Bunu çok istiyordum. Sol elindeki kupayı masaya bırakıp cebine uzanırken meraklı gözlerimi yüzünde gezdiriyordum. "Fotoğrafımıza neden bakıyordun?" diye sordum bu kez.

Telefonunu çıkaracak sansam da cüzdanını çıkardı. Tarık'ın çektiği fotoğrafımızı da cüzdanında taşıyordu. Fotoğraflarımızı hep cüzdanında taşıması içimi sıcacık ediyordu.

"Alışkanlık," dedi öylece ve bu, kalbimde bir ağrıya sebep oldu.

Bunu bile alışkanlıkla söylemişti ve gözlerime baktığında üzüldüğümü gördü. Sağ eli yanağımı okşadı, yanağımı sıktı sonra. "Geçmişe yanma."

Bir şey demedim. Kafamı salladım yalnızca. Cüzdanından bir fotoğraf çıkardı. Üç kişilik bir fotoğraf bekliyordum fakat yıllardır orada olduğu belli olan ufak fotoğraf kâğıdında yalnızca ikimiz vardık.

Fotoğrafı elinden alırken ona baktım ve az önce gözlerine yansıyan mahcubiyetini gördüm. "Ben yapmadım," dedi tatlı bir utançla. "Tarık'ın işi. Cüzdanımda taşıyabileyim diye yapmıştı doğum günüm için."

İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir özlem, üzüntü ve sevgi seliyle tek başıma bıraktı yine beni. Dört yüz güne karşı otuz ikinci günümüz var elimizde ve ben gerçekle savaşmayı öğrenebilecek miydim, bilmiyordum hiç. Ne zaman hatırlasam bunu, aniden yıkımına uğruyordum. Alışamıyor, kabul edemiyordum bir türlü.

Kimin göreceğini umursamadan uzanıp yanağından öptüm sevgisiyle baş edemediğimden. "Çok seviyorum seni," diye fısıldadım onun bana dediği gibi.

"Lina," dedi fısıldar gibiydi. Hatta beni öpmemek için kendini tutar gibiydi. "Adil değil bu hiç."

Gülümsedim ona. "Bir bu kalmıştı yapmadığım."

"Cık"ladı. "Bugün yapmanı istediğim çok şey var."

"Bak sen..." diye takıldım ona.

Gülümseyerek fotoğrafımıza baktım. Eskimişti fotoğraf kâğıdı. Öyle güzel düzenlenmişti ki sanki gerçekten ikimiz vardık sadece. Aral içten gülümsemişti ve çok güzel çıkmıştı. Gözlerinin içi gülüyordu resmen. Bense çekingen bir gülümsemeyle bakıyordum ama gerçekten güzel bir fotoğraftı. Şimdi yine aynı kıyafetler içinde, birbirimize karışmış bir haldeydik.

"Bugün mutlaka fotoğraf çekilelim," dedim. Bunu çok istiyordum. "Öncesi sonrası gibi olur." Dilimle dudaklarımı ıslattım. "Ellerimizin yanında güzel durur."

Ne demek istediğimi anladı. Sessizce güldürdü bu söylediğim onu. "Merakları gidereyim yani?"

Huysuz bir ifadeyle omuz silktim. "İstersen paylaşma."

Yanağımı sıktı. "Bu akşam paylaşacağım."

Kıkırdadım düşünceme. "Etkileşim saati mi kovalıyorsun?"

Kaşı kalktı. "O nedir?"

Yüz ifadesi güldürdü beni. "Akşam saatlerinde daha çok beğeni geliyor ya... İnsanlar daha çok giriyor sosyal medyaya falan?"

"İlgim olmayan bir meşguliyet alanı," dedi, asla ilgilenmiyormuş gibi bunlarla. Ben dikkat ederdim önceden. Saçımı kulağımın arkasına itti. Onun meşguliyet alanı benmişim gibiydi tamamen. "Akşam yemek yiyelim."

"Randevu gibi mi?" dedim gülümseyerek.

"Randevu gibi," diye onayladı beni.

"İşimiz yok mu?"

Dili dudaklarını ıslattı. Gözlerindeki mutluluğa öfke ve gerginlik kara çaldı. "İşimiz hep var," dedi. "Yaşamak için işlerin bitmesini beklersen hiç yaşayamazsın, demişti çok sevdiğim biri."

Tüylerim diken diken oldu. "Babam," diye mırıldandım.

Kafasını salladı sadece. Babamı çok seviyordu. *Beni çok sevdiğinden, beni bu dünyaya getirdiği için mi kızmıyordu ona? Kızmak, birini sevmekten alıkoymaz seni,* dedi içsesim. *İnsan çok sevdiklerine daha çok kızar ama bu, ondan vazgeçmek için yeterli gelmez çoğu zaman.*

"Kahvaltını bitir," dedi çenesiyle masayı işaret ederek. "Akşama kadar çok işimiz var."

Kafamı salladım. Fotoğrafımıza bir kez daha bakıp ona uzattım. O fotoğrafımızı cüzdanına kaldırırken ben de kahvaltıma döndüm. Beş dakika sonra doymuş halde kalktım masadan. Gülseren Hanım'a teşekkür ettim sofra için. Aral da bitirmişti kahvesini, elinden tuttum ve onu Alin ile Batı'dan uzağa, verandaya en yakın noktadaki oturma grubuna yönlendirdim. Annem ve Güneş abla genelde burada oturuyorlardı. Camdan cepheye doğru gidip krem rengi koltuklardan birine oturdum ve onu yanıma çektim. Yanıma oturdu yavaşça. Yüzüme ilgiyle bakıyordu. Aynı ilgiyle ben de onun yüzüne baktım. Annesi hakkında konuşmak istiyordum ama önce çözülmesi gereken acil bir durum vardı. Hükümdar Çakırca'nın dediklerinden ötürü kafamda bir sürü soru işareti oluşmuştu zaten, şimdi bir de genlerimden ötürü hayati tehlikem olabileceği gerçeği ortaya çıkmıştı.

Stresle farkında olmadan boynumdaki kolyeye oynarken Aral kolyeme bakıp daha sonra gözlerime baktı.

"Kolyene baktım bu arada."

Anlamadım. Gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Nasıl yani?"

"Sabah sen uyurken baktım," dedi. "Dün olay yeri incelemede bilerek bakmak istememiştim."

Kaşlarım çatıldı. "İstihbarattan ötürü mü?" diye sordum tahmin yürüterek.

İstihbarat izliyordu bizi, kolyeyi bilirlerse bizden alıp babamın peşine düşebilirlerdi ve bunu istemiyordum. Belki de doğru olan bu olurdu ama istemiyordum.

Kafasını salladı. Elimi daha sıkı tuttu. Ares gelmişti aklına sanırım.

"Tahmin ettiğin şey doğru gibi duruyor," dedi başparmağı elimin üzerini okşarken. "Sinyal yayıyor gerçekten."

Benim onu bulduğum gibi o da dilerse bir nergiste bulabilir beni. Bulunmak mı istiyorsun baba? Annem seni bulsun mu istiyorsun yoksa varlığının onu teselli edeceğini bildiğin için mi yapıyorsun bunu?

Annen uyurken onu koruması daha kolaydı, şimdi uyanık. Onu korumak ne kadar zor bilemezsin, demişti Hükümdar Çakırca. Belki de kolyenin anneme dönmesini istiyordu babam... Kolye belki de annemde olmalıydı...

"Lina." Gözlerimi ona çevirdim. "Ne düşünüyorsun?"

"Babamın yazdıklarını ve babanın dediklerini," dedim dürüstçe. "Belki de kolye annemde olmalı..."

Babasından bahsedince kaşları çatıldı. "Babam ne dedi sana?"

Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirdim. "Dün satranç oynarken babanı yendim, demiştim ya," diye mırıldandım siyah gözlerine bakarken. "Beyaz oydu. Oynamaya başladık, tahmin edilemez olmak için Sicilya değil Hollanda savunması yaptım. Babam olsa öyle yapardı diye düşünerek..."

Kafasını salladı beni onaylar gibi. O da babamla satranç oynamış gibiydi daha önce.

"Bir süre sonra oyun çok tanıdık gelmeye başladı. Sonra ikimizin de ezbere oynadığını fark ettim."

Kaşlarını çattı hafifçe fakat bu, babasından beklediği bir şey gibiydi. Zira dün, oyun kurucudur, demişti. Gerçekten oyunu kurmuştu ben gitmeden ve ben fark etmeden beni yönlendirmesine izin vermiştim.

"Najdorf'un Polonyalı Ölmezi'ydi. Najdorf'u babama benzetti... Najdorf da Polonyalı ve savaşta ülkesine dönmeyip Macaristan vatandaşı oluyor. Babamın hikâyesine benziyor gerçekten."

Beni teselli etmek ister gibi okşadı elimi. Halbuki ben birazdan ona söyleyeceğim konu hakkında endişeliydim daha çok. Düşüneceği ihtimallerden ve elimizde olmayacak olan şeylerden... Üstelik daha yarım saat önce umutla dolmuşken...

Elini daha sıkı tuttum. "Babamın yaşında tilki yokmuş hiç," dedim doğrudan. "Babamı özel yapan bu sanırım."

Kaşları çatıldı. Ne demek istediğimi anlamadı başta. Bu yüzden kavrayabilmesi için ona daha fazla bilgi verdim. "Mutasyon tilkileri güçlendiriyor ama bu onlara zarar da veriyor. Babanın söylediklerinden çıkardığıma göre bu yüzden çok yaşayamıyorlar ve babam bu sınırın üzerinde. Bunun sebebi annem olabilir çünkü annemin ve benim ne kadar önemli olduğumuzdan haberimin olmadığını söyledi."

Aral'ın kaşları çatıldı. Gözlerinde önce şaşkınlık daha sonra öfke, merak ve endişe belirdi. Oturuşu dikleşti, gerildiğini gözlerimle görebildim.

Gözlerime bakarken, "Sen... İyisin ama değil mi?" diye sordu cevabından korktuğu belli olan bir ifadeyle.

Aral'ın rüyasını düşündüm gözlerine bakarken. Yarım saat önceki gözler değildi bu baktıklarım. Ne kadar yaşayacağımın belli olmaması bir kenara —bunu zaten kimse bilemezdi— ben genlerimde mutasyon taşıyordum. Çocuğumda olmasını istemeyeceğim genler taşıyordum. Korktuğum genler taşıyordum. Aral'ın rüyasındaki gibi bir çocuk veremezdim ki ona böyle bir dünyada. O gözlerde yaşamak, rüyadan ibaret gibi geliyordu.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. "Bilmiyorum ama öyle olmalı," dedim. Onu endişelendirmek istemiyordum. "Konuşacağım annemle. O cevabı biliyordur."

Ellerinin yavaş yavaş ısısını kaybettiğini fark ettim. Ne zaman çok endişelense elleri buz kesiyordu. "Annenle konuştuktan sonra hastaneye gidiyoruz," dedi itiraz istemeyen bir sesle. "*Check-up* yaptıracağız sana."

Kafasında hangi ihtimaller dönüyordu emin değildim ama annem onu yeterince ikna edemezse karşı çıkmayacaktım ona. İçi rahat etsin istiyordum. Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve önünde dikilirken yanağına dokundum sevgiyle.

"İyi olacağım, merak etme," dedim buna kendim de inanmak isteyerek. "Eğer benim de mutasyonum varsa annem bununla mutlaka ilgilenmiştir. Hem babam bırakmaz beni çaresiz. Sen söyledin."

Yutkundu gözlerime bakarak. Onayladı beni. Sanırım babam hakkında söylediğim, onu daha çok rahatlatmıştı. Ayağa kalkıp beni kolları arasına aldı ve sarıldı. Bu, bana gerçekleri söyleyeceği zamanı hatırlattı. Korkuyordu yine beni kaybetmekten. Ve bu kez zihinsel değil bedenseldi işin boyutu.

"Hayatınla ilgili bir pürüz olsaydı bilirdim," dedi kendini ikna etmek istiyormuş gibi. "Kadir abi de annen de ilgilenmiştir."

Kafamı salladım. Ellerimi sırtına yerleştirip sırtını sıvazladım yavaşça. "İyi olacağım," dedim dudaklarımı omzuna yaslamışken. Bir de öpücük bıraktım omzuna. "Her şeyi geride bırakıp istediğimiz hayatı yaşayacağız."

Saçlarımı okşayıp bir de öptü beni saçlarımdan. "Öyle yapacağız," diye onayladı beni.

Hafifçe geri çekilip yüzüne baktım. "Aslanım, yaparım."

Gülümsedi hafifçe. O gülümseyince gerilen tüm kaslarım gevşedi. "Aslansın," dedi gözlerime bakarak. Sol eli yanağımı okşadı. "Yaparsın."

Kafamı salladım. Gözlerime bakarak derin bir iç çekti. Dili dudaklarını ıslattı ve eli, elime yerleşti usulca. Başka bir şey söylemedi. Arka bahçeye doğru yürüdüm öylece. Onu takip etti ayaklarım.

"Babamın peşinde olmadığını söyledi baban," diye mırıldandım sırtına bakarken. "Asaf'la işbirliği yapmıyor yani."

Dişlerini sıktığını gördüm ama bir şey söylemedi. Şu an umurunda değil gibiydi. Arka bahçenin kapısına geldiğimizde gözlerime baktı ama kapıyı açmadı. Gözlerime bakarken gelmek için davet edilmeyi beklediğini fark ettim. Eğer hayatım tehlikedeyse bunu ona söylemenin kolay bir yolu yoktu. Bu yüzden o an orada olması işleri benim açımdan daha kolaylaştırabilirdi en azından.

Bu bencilce düşünceyle elini sıktım hafifçe. Gözlerindeki o neşeyi, hayata karşı umudu söndürmeyi hiç istemiyordum. *Birini sevmenin neden tehlikeli olduğunu şimdi anlıyorum Aral. Hayatı tehlikede olan benim fakat ben seni düşünüyorum. Sevmek bu yüzden yasak edilmiş bize. Sevince öncelikleri değişiyor insanın.*

Bazı insanlar böyle yaşar:
diye ömür idame mi edilir?
Edilir.
Senin için...
Her şey sana dair...

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve elini bırakmadan girdim içeri. Burnuma tanıdık yağmur kokusu doldu. Arka bahçeleri öyle büyüktü ki cam bir serayı andırıyordu; yüksek tavanlara uzanan koca saksılarda ağaçları bile vardı ve hep yağmur gibi kokuyordu. Aral'ın burayı neden sevdiğini anlayabiliyordum. Belki de annesini hatırlatıyordu burası ona... Annesine gidemediği için gitmiş gibi hayal diyordu belki de. Bunu düşünmek istemedim. Ağzımda acı bir tat bırakıyordu.

Annem ve Güneş ablanın gözleri bize çevrildi. Ender Hanım'ı gördükten ve Aral omzumda ağladıktan sonra annemi görünce içimde derin bir hüzün doldu. Anneme bakarken ne kadar yaşlandığını fark ettim o an. Yaşadığımız hayat ve bizi getirdiği noktayı düşündüm ona doğru yürürken. Dizinde yatmak istediğim bir sürü şey gelmişti başıma ama saçlarımı okşayan annem değil Aral olmuştu hep.

"Hoş geldiniz," diyerek neşeyle karşıladı bizi Güneş abla.

Gülümsemeye çalıştım elimden gelenin en iyisini yaparak. Bu işte iyiydim, eski mesleğimdi. Sadece sevdiğim insanlara rol yapmak iyi hissettirmiyordu.

Annem yüzünde buruk ama mutlu bir tebessümle bize bakıyordu. Aral anneme selam verdi saygı dolu bir sesle. Halini hatırını sordu. Koltuklara yaklaştığımızda elini belime yaslayıp beni annemin yanına oturmam için teşvik etti. Geri çevirmeyip annemin yanına oturdum. O da ablasının yanına oturdu yavaşça. Rol yapmakta iyiydi gerçekten, sanki az önce endişeyle bana sarılan adam o değil gibiydi. Bu dik duruş ona yük edildiği için sevmedim bunu.

Annem, yüzünde buruk bir tebessümle Aral'la sohbet ederken içinde olduğum ortama dikkat kesildim bir an. Güneş abla biliyor muydu dün olanları? Aral anlatmış mıydı? Kurabiyelerini yemiş miydi acaba? Ender Hanım nasıldı? Ekin'i arayıp sormuş muydu Aral hiç?

Aral, annemle konuşurken dün Ender Hanım'la tanıştığımı anımsadım. Böyle hayal etmemiştim hiç. Aral'la annemin tanışması da istediğim gibi olmamıştı zira. Eve götürecektim onu hayalimde. Annemle kuruttuğumuz meyvelerden çay ve vanilyalı kek yapacaktım onun için. Annem, Aral ve ben güzel bir öğle vakti çay içerken sohbet edecektik. Aral, beyefendiliği, düşünceleri ve karakteriyle annemin beğenisini kazanırken ben kendi kabuğumda annemin her ifadesini inceleyecek, merak ve heyecan içinde izleyecektim ikisini. Aral'ı yolcu ettiğimde annemle utana sıkıla onun hakkında konuşacak ve muhtemelen annemden onun hakkında

övgüler duyacaktım. İşler ciddiye binene kadar babam bilmeyecekti. Aral beni annesiyle tanışmaya götürdüğünde ona annesinin sevdiği çiçeklerden alacaktım, ondan öğrendiğim gibi konuşacak; Aral'ı gururlandırmak isteyecektim. Fakat hiçbir şey istediğimiz gibi olmuyordu. Annem ve Ender Hanım eski arkadaşlardı. Hükümdar Çakırca eski dostum, demişti babam için ve dürüst bir adamsa yalan değildi bu. Annem neden kimsenin bilmesini istemiyordu? Neden Aral'ın bilmesini istemiyordu? *Neden anne? Neden bu kadar korkuyorsun? Yapamadığın için mi yoksa ne yapacaklarını bildiğin için mi?*

"Sen nasılsın Lina'cığım?"

İsmimi duymak beni düşüncelerimden sıyırırken gözlerimi şömineden çekip Güneş ablaya baktım. Şimdi gözlerine bakınca annesine ne kadar benzediğini bir kez daha fark ediyordum. Tüylerim diken diken oldu ona bakarken.

"İyiyim," diye mırıldandım mavi gözlerine bakarken. "Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim," dedi güzel bir gülümsemeyle.

Uzun zamandır yüzüne bakmamış gibi hissediyordum kendimi. Bakmakla görmek farklı şeylerdi çünkü. Şimdi ona bakarken karnının büyüdüğünü fark ettim, artık daha da belirginleşmişti. Üzerinde krem rengi triko bir elbise vardı ve karnı tatlı bir şekilde belli ediyordu kendini. Bir çocuk dünyaya getirmek çok büyük sorumluluktu ve bizim gibi insanların hayatı bu kadar anormalken Güneş ablanın buna nasıl cesaret edebildiğini merak ettim. Alpaslan abi şüphesiz harika biriydi ama babasının hayatının getirdiği bir hayatı da vardı ister istemez. Nasıl ikna olmuştu iyi olacaklarına?

Ellerini dizlerine sürtüp kalkarken Aral'ın koluna girdiğinde Aral da onunla kalktı ve ablasının yüzüne baktı.

"Beni dışarı kadar çıkarır mısın?" diye sordu Aral'a.

Aral ablasını onaylarken bana baktı. Gülümsedim hafifçe gitmesi için. Sorun değildi. Güneş abla annemle beni yalnız bırakmak istiyordu. İkimiz de farkındaydık bunun. Belki durumu annemle konuşmam daha rahat olabilirdi. Olumlu bir cevap duymayı bekliyordum. Böylece Aral'a daha kolay anlatabilirdim.

Bizi arka bahçede yalnız bıraktıklarında annem bana döndü yüzünü. Gözlerimi ona çevirdim. Annemin gözlerinin mavi tonu daha farklıydı Ender Hanım'dan. Biri benim annemin gözleriydi, diğeri Aral'ın ama ikisi de hüzün içinde bakıyordu bana.

"Nasılsın?" diye sordum. Geçekten merak ediyordum.

"İyiyim," dedi gözlerini yüzümde gezdirirken. "Sen nasılsın anneciğim? İyi misin gerçekten?"

Yavaşça derin bir nefes aldım. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Eğer birkaç sorumu cevaplarsan daha iyi olabilirim."

Oturduğu yerde yavaşça bana dönerken gözlerinde hüzünden başka bir şey yoktu. Çekinir gibi uzanıp kucağımdaki elimi tuttu.

"Ben sana kendi isteğimle susmadım hiç Lina," dedi kısık ve derinden gelen sesiyle. "Mecbur kalmasam susar mıyım hiç? Sen ağlarken seni teselli edemediğim için ben mutlu muyum sanıyorsun?"

Bir şey söylemedim. Herkesin kendince gerekçeleri vardı ve bunları çürütmekle uğraşmayacaktım. Herkes haklıydı kendince.

"Dün Hükümdar Çakırca'yla konuştum," dedim doğrudan konuya girerek. Kaşları çatıldı ismini duyunca fakat sessiz kalıp devam etmemi bekledi. "Babamın yaşında tilki olmadığını söyledi bana."

Gözlerinde endişe pırıltıları gördüm. Gözlerini kırptı birkaç kez, elimi daha sıkı tuttu.

"Lina," dedi beni uyarır gibi. "Bundan öylece her yerde bahsetmemelisin."

Kaşlarımı çattım hafifçe. Evet tehlikede olduğumuzu biliyordum ama her yerde, dediği yerde yalnızdık ve eve en yakın yerleşim alanı on kilometre yarıçapında bile değildi. Neden bu kadar endişeleniyordu? Çakırcalara mı güvenmiyordu? Yoksa tilkilerin neler yapabileceklerini benden daha iyi bildiği için mi bu kadar korkuyordu? Hatırladığım o küçüklük anımı anımsadım. Annemi saçlarından sürükledikleri o anı... Bir sebebi olmalıydı her şeyin. Bu kadar korkuyor olması, senelerdir bu korkuyla yaşadığı gerçeği inanılmaz öfkeli hissettiriyordu bana. Korkuyla yaşamak, ölecek gibi olup bir türlü ölememek demekti.

Elini tuttum korkup cevaplardan kaçmaması için. "Anne," dedim yumuşak ve istediği gibi sessiz bir sesle. "Mutasyon tilkilerin ömrünü mü kısaltıyor?" Gözlerime endişe içinde bakarken cevap vermesi için kendimi ileri sürdüm. "Ben de mi otuzlarımda öleceğim?"

Kaşlarını çattı, "O nasıl söz Lina? Allah korusun," dedi bunun düşüncesine bile dayanamıyormuş gibi. "Sen çok daha uzun yıllar yaşayacaksın. Babanın genlerini taşıyorsun. Herkesten iyi olacaksın. Harika bir hayatın olacak. Alma ağzına öyle kelimeler."

Babanın genlerini taşıyorsun... Rahatlamalı mıydım bunun için yoksa korkmalı mıydım? Hükümdar Çakırca benim çok önemli olduğumu düşünüyor. Eskiden babamın yerini bildiğimi sandıkları için önemli olduğumu düşündüğünü sanırdım ama kastettiği şeyin bununla bir ilgisi olmadığını henüz yeni yeni kavrıyordum. Babamın mutasyonlu genlerinin negatif yanlarını annem bir şekilde iyileştirmişse eğer bu benim doğuştan buna sahip olduğum anlamına gelebilirdi. Bu açıdan düşünmemiştim hiç. Ben normal bir Kızıl Tilki olarak eğitilmemiştim. Ben mutasyonlu genleri geliştirilmiş bir Kızıl Tilki'nin çocuğuydum. O genlerle doğmuştum. Bu yüzden mi önemliydim?

"Anne," dedim, zihnimde bir sürü şey dönüp dururken adrenalin kanımda geziniyordu. "Bunu babama sen mi yaptın? Bu yüzden mi uyuttun kendini?"

"Lina," dedi sitem eder gibi. "Lütfen." Ellerimi sıktı hafifçe. Gözleri etrafımızı örten camdan duvarlarda gezindi korkuyla. "Sessiz ol."

Ensemdeki tüylere kadar ürperdim. *Annem yapmıştı gerçekten. Annem, tilkilerin ömrünü kısaltan faktörü bulmuş, buna bir şekilde tedavi geliştirmişti ve babam bunun en büyük örneğiydi.*

Kafamı toparlamaya çalıştım. Şaşkına uğramanın, donup kalmanın sırası değildi. Annem cevap veriyorken her şeyin cevabını almam gerekirdi fakat düşüncelerim karman çorman olmuştu.

"Peki ben? Neden?" diye mırıldandım kafamı toplayamayarak. "Kaçırıldığımda mutasyonum güçlendirilmedi mi? Beni de mi tedavi ettin?"

Kafasını iki yana salladı. "Gerek yoktu ki," dedi ağlayacakmış gibi. Sanki bana bakarken dört yaşında kaybettiği kızına bakıyordu. "Onlar için mükemmeldin." Gözleri dolarak yaşlar düştü teker teker. "Özür dilerim Lina," dedi ağlayarak. "O gün seni parka götürmeseydim sana yapamazlardı bunu."

Karnıma bir ağrı girdi. Alin ne zaman parka gitmek istediğini söylese annemin gözlerinde tedirginlik görür, bunun agorafobisiyle ilgili olduğunu sanırdım ama gerçek bambaşkaydı. Belki de asıl gerçek, annemin agorafobisinin olmasının sebebiydi.

"Böyle olsun istemedim," dedi gözleri dolarken. "Böyle bir hayatın olsun istemedim. Baban da istemezdi..." Annem nemlenen gözleriyle yüzüme bakarken sanki günah çıkarıyordu. "Sekiz sene Lina..." Gözlerinden usulca bir damla süzüldü acıyla. "Babanın onlardan kurtulduğuna

inanması sekiz senesini aldı. Babanın benden bir çocuk istemesi sekiz senesini aldı."

Sekiz sene... Ben yirmi üç yaşıma girecektim bu sene. Annem ve babamın evlilikleri ise yirmi altı. Bu sekiz senenin beş senesi sevgili üç senesi evlilerken geçmiş. Çocuk yapabilmeye sekiz sene sonra cesaret edebilmişler. Gerçekten kurtulduklarını düşünerek hem de...

Kendimi düşündüm. Aral'ın rüyasını... Aral'ın bakışlarını, kızımız vardı, derkenki yüz ifadesini düşündüm. *Aral da istiyordu baba olmayı ve o anlattıkça ben bile istemiştim bunu. Şu an asla söz konusu değildi ama ikimizin de bu işlerden kurtulup kendi hayatımızı kuracağımıza dair umudumuz vardı. Daha annemin yanına gelmeden önce her şeyden kurtulup onunla yaşayacağımı söylemiştim Aral'a.*

O gün gelecek olsa; kurtulsak her şeyden ve seneler sonra bir çocuğumuz olsun istese Aral, her şeyin bittiğine ikna olmuş olsam; hayatımıza yeni güzel bir sayfa açmak ve Aral'la bir çocuğum olması fikrine o kadar da uzak olmazdım. Sekiz sene sonra ben otuz bir Aral otuz yedi yaşında olacaktı. Vukuatsız geçen sekiz sene, beni ikna ederdi. Hatta o kadarına bile gerek kalmazdı belki de. Mümkünse Aral daha erken baba olsun isterdim. Sekiz sene, aranmadığına ikna olmak için çok uzun bir süre ve çok acımasızca.

Annem gözyaşlarını sildiği halde yerini yenileri alırken içimde yine bir öfke kabardı bize buna yapanlara karşı.

"Bilmemeleri gerekiyor," dedi korkuyla. Elleri titriyordu korkudan. Sesi öyle kısıktı ki ona çok yakın durmasam duyamazdım onu. "Babana ne yaptığımı bilmemeleri lazım Lina."

Çünkü bilirlerse onlar da babam gibi uzun yaşar değil mi anne? Onlar uzun yaşarsa biz hiç yaşayamayız değil mi?

Öfkem ve merhametim çatışırken içimde sıkıca elini tuttum. O sırada açılan kapıya çevrildi gözlerim. Aral'ı gördüm. Kapıyı açıp gözleri anında benimle buluştuğunda durdu adımları, girmedi içeri. Yüzümde her ne gördüyse gözlerinde hem endişe hem de hüzün gördüm. Kafamı iki yana salladım, düşündüğü gibi olmadığını söylemek isteyerek.

Omuzları gevşedi. Anneme baktı bir anlığına. Sonra da bana baktı. Kafasını yavaşça sol omzuna doğru eğdi annemi işaret ederek. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağlayan anneme baktım. Aral, annesine gidemiyor. Ben ise anneme küstüğümden sarılamıyordum fakat onu anlıyordum sanırım. Ya da artık ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Yumruklarımı sıkıp kollarımı açtım ve anneme sarıldım yavaşça. Başımı omzuna yaslarken annem bunu bekliyormuş gibi kollarını sardı bana ve ağlaması şiddetlenirken benim de gözlerim doldu. Aral'ın sessizce çıktığını işittim. Yüzümü annemin omzuna gömdüm. Annemin omzunda gözlerimden boncuk boncuk yaşlar düşerken onun ağlamasının dinmesini bekledim. Kısa saçlarımı okşarken onlarca kez özür diledi benden. Uzun zaman sonra ilk kez gerçekten anneme sarılıyormuş gibi hissettim. Benimle dertleşen, saçlarımı okşayan anneme sarılıyormuş gibi hissettim. İçimde büyük bir nefretle bilendim durdum. Ona bunu yapanları, bana bunu yapanları, bize bunu yapanları pişman edecektim.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandım. O beni teselli edemiyor olsa da onu teselli etmek istedim. "Korkma artık."

Omzumu öptü. Saçlarımı okşadı sevgiyle. "Sana bir şey olmasına asla izin vermezdim," dedi pişmanlıkla. "Çok güzel bir ömrün olacak senin."

Kafamı salladım hafifçe. Buna inanmak istiyordum. "Anne," diye mırıldandım sessizce. "Aral'ı da iyi olacağıma ikna eder misin?"

Hafifçe geri çekildiğinde ben de geri çekildim. Gözlerini yüzümde gezdirirken sağ elinin parmakları yanağımda gezindi. Yanağımı okşayıp saçımı kulağımın arkasına götürdü narince. "Olur," dedi boğuk ama sevgi dolu sesiyle. "Ederim tabii. Endişelenmesin senin için boş yere." Gülümsedi buruk bir ifadeyle. "Çok seviyor seni. Belli her halinden."

Belli her halinden... Kalbim ısındı. Kafamı salladım. "Ben de onu seviyorum," dedim çekinmeden. Aral'ı anneme anlatmayı hep çok istemiştim. Güneş ablaya değil ona gitmeyi, ne yapmam gerektiğini ona sormayı isterdim. "Ya pişman olursa beni sevdiğine?"

"Ben hiç olmadım," dedi annem gözlerime bakarak. "Bunun için bana kızdığını biliyorum. Özür dilerim Lina ama babanı sevdiğim için hiç pişman olmadım. Sana sahip olmak istememiz dışında hiçbir şey öyle istediğimiz için olmadı." Gözlerinden yaşlar düştü yine. "İsteyerek sahip olduğumuz bir birbirimizin kalbi bir de sen vardın elimizde. Koca hayatta Lina..." dedi onu anlamamı istiyormuş gibi. "Koskoca hayatta sadece şu ikisiydi. Hayat zaten çok gördü bize, sen de çok görme ne olur..." dedi yanağımı okşarken. Kalbim acıdı öyle söyleyince. Bir şey diyemedim.

"Peki Alin?"

"Onu çok seviyorum. Ama en başında başka bir çocuk hiç istemedim," dedi annem üzgün bir sesle. "Seni kaybettikten sonra bir çocuğa daha cesaretim yoktu. Baban çok istedi. Hem bana hayat olacak hem de

yeni hayatımıza neşe katacaktı." Annemin sesinde saf hayal kırıklıkları ve acı vardı. "Diyorum ya Lina... Hiçbir şey istediğimiz gibi olmadı."

"Üzgünüm," dedim tüm kalbimle.

Kafasını salladı paramparça gözlerle. "Ben de öyleyim."

Gözlerimi kaçırıp nemlenen gözlerimi sildim ve derin bir nefes alarak sakinliğimi korumaya özen gösterdim. Ardından annemin gözlerine baktım tekrar.

"Dün Ender Hanım'la tanıştım. Hükümdar Çakırca beni eski dostumun kızı, diye tanıttı. Babam ve Hükümdar Çakırca arkadaşlar mıydı?"

"Bizden ötürü tanışıyorlardı," dedi kısık bir sesle. "İkimizin de kocası babalarımız yüzünden bir araya geldi."

Bu ne demekti yani? Ender Çakırca'nın babası da askerdi. Babam MİT'ten olduğu için mi Hükümdar Çakırca'yla bir araya gelmişlerdi? Hükümdar Çakırca tam olarak kim için çalışıyordu gerçekten?

"Neden Aral bilsin istemiyorsun?" diye sordum merakla. "Aral'a söylemek istiyorum bunu. Babamla babasının bu şekilde bir yakınlığı olduğunu biliyor mu bilmiyorum ama bilseydi o bana söylerdi."

Kafasını iki yana salladı annem. "Bilmesi bir şey değiştirmeyecek," dedi. Bilinmesini istemiyordu. "Baban bilmesi gerekeni anlatmıştır mutlaka."

"Sen neden istemiyorsun?"

"Gidip soramayacağı soruları olacak," dedi üzgün bir sesle. "Sana, kendine yardım etmek istediği halde gidip ne annesine ne de babasına sorabilecek."

Tüylerim diken diken oldu. Annem Aral'ın ailesinin durumunu düşündüğümden daha çok biliyor gibiydi. Gibisi fazlaydı... Annem yalnızca Aral'ın annesinin başına gelenleri değil, Aral'ın o eve gidemeyeceğini de biliyordu...

Hüzünle yüzüne baktım. "Ama bazen sorabilsen de değişmez sonuç," dedim elimde olmadan bizim durumumuza dikkat çekerek.

"Üzgünüm Lina," dedi yine. "Elimden daha iyisi gelmediği için..."

Kafamı iki yana salladım özür istemediğimi belli etmek için. "Aral'a söyleyeceğim."

"Sana karşı çıkamam. Zekisin Lina, sebeplerle sonuçları birleştirebilirsin kafanda."

"Neden bilsin istemiyorsun anne?" diye sordum tekrar. "Babalarınızdan ötürü mü? Dedelerimizden ötürü mü?" O an anneannemin kızıl ve

Polonyalı olduğu gerçeğini anımsadım tekrar. "Anneannemle mi ilgili? O da kızıl ve Leh. O da mı işin içinde?"

Gözlerinde yine o endişeyi gördüm. "Lütfen," diye rica etti elimi tutarak. Sanki susmamı istiyordu. "Onları karıştırma Lina. Onlardan mümkünse hiç bahsetme."

Doğru soruları mı soruyordum yoksa sadece ailesinden babam için mi korkuyordu? Onu bu kadar endişelendiren neydi? Hükümdar Çakırca'nın kendinden emin halini anımsadım. O da kayınpederine güveniyor olabilir miydi? Aral'ın dayısını sevdiğini biliyordum ama dedesi konusunda pek bir bilgim yoktu. Yanıtsız sorulara bir yenisi daha ekleniyordu sürekli.

Annemin istediği gibi sesimi kısarak ona yaklaştım. "Anneannem hakkında ne düşünmeliyim anne? Bir ipucu ver bana. Evet ya da hayır, de. Uzun yaşamlarının sırrı sendeyse o bir tilki değil demektir. Aksi takdirde şu an yaşıyor olmazdı. Ne peki?" O an aklıma gelen fikirle tüylerim diken diken oldu. Babamın notlarında bahsettiği katolik kesimi anımsadım. *Tilkilerin yönetiminde görev alan katolikleri... Anneannemin beni kiliseye götürmelerini... Şimdi düşününce aslında babama ne kadar üstten baktığını... Dedemin üst rütbesini. Babamın hem tilki hem MİT çalışanı olabilmesini...*

"Kahretsin," diye mırıldandım elim alnıma giderken. "Onlar da işin içinde."

"Lina," dedi annem yalvarır gibi. "Lütfen sessiz ol. Kimseye söyleyemezsin."

Yerin kulağı olmasından korkuyordu sanki. Ya da tilkilerin... Kahretsin gerçekten. Aral bana istihbaratın beni sorguya alamadığını söylediğinde bunun, dedemden kaynaklandığını sanıyordum, muhtemelen etkisi de vardır ama nedense asıl etken anneannemmiş gibi hissediyordum. Annem hasta olduğunda anneannemin neden gelmediğini, tedavisi için kılını bile kıpırdatmayışını anlayabiliyordum artık sanırım. *O bize sevmeyi yasaklayanlardan biri.*

Bir şey söylemedim. Ayağa kalktım yalnızca. "Lina," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. Uzanıp elimi tuttu. "Üzgünüm bir tanem ama kimseye söyleyemezsin bunu. Aral'a bile... Bunu bildiğini ve başkalarına söylediğini öğrenirlerse başın çok büyük belaya girer. Onlar hakkında ne kadar az şey bilirsen o kadar iyi. Lütfen... Lütfen söyleme kimseye."

Aral bilirse başı belaya mı girerdi? Başımız zaten belada değil miydi? Aral bilse bunları saklar mıydı benden? Bir şey söylemedim. Düşünecektim.

Annemin yüzünde hüzünlü bir bakış oldu. "Beni anlıyorsun değil mi?" dedi çaresizce gözlerime bakarken. Ağlamak üzereydi yine fakat anlıyordum. Çaresizliğin pek çok formuna şahit olmuştum. Aral haklıydı. Seçim yapmaya mecbur bırakılınca bazen insan tetiği çekmek zorunda kalabilirdi ve bu, o kötü olduğu için değildi. Bazen başka seçeneği kalmazdı insanın. Kendi kafasına sıkmaktan başka...

Kafamı salladım sadece. Ardından ellerimi boynuma götürüp kolyeyi çıkardım. Annem dikkatle beni izledi.

"Babam bir mektup bırakmış gitmeden önce," diye mırıldandım ona eğilip kolyeyi boynuna takarken. "Dilersen onun seni bulduğu gibi sen de onu bir nergiste bulabilirmişsin."

Eli özlemle nergise dokunurken, "Kadir," diye fısıldadı özlemle. "Yaşıyorsun değil mi?"

Kafamı salladım. "Bence yaşıyor."

Gözleri umutla ışıdı uzun zaman sonra ilk kez. Kafasını salladı. "Atlatacağız bunu da." Gülümsemeye çalıştı. "Her şey yoluna girecek."

Kafamı salladım. Derin bir nefes aldım tekrar. "Aral'ı getireyim ben," dedim gözlerine ricayla bakarak. "Lütfen cevaplayabildiğin kadar cevapla sorularını. Benim için önemli."

Kafasını salladı. Ben de kafamı salladım ve kapıya doğru yürüdüm.

Aral'ı görmek, ona sarılmak, mola vermek hatta onu yatağa götürüp yanında saatlerce uzanmak istiyordum. Kafamdaki sorulardan, yarından, tablolardan, Ares'ten, bilmecelerden... Her şeyden kaçmak istiyordum. *Ben dursam öylece ne olurdu ki? Belki de böylesi daha iyiydi... Bazen kıpırdamamak, derin denizde yüzeye taşırdı seni. Çırpınmak bastırabilir insanı. Yakınındakini tutarsan onu da derine çekebilir, kendinle öldürebilirsin. Aral'a bu olsun istemiyorum.*

Aral bahçenin önünde, sırtı bana dönük, sağ eli cebinde telefonda konuşuyordu. Kısık sesle konuşuyordu ama duyuyordum ne konuştuğunu.

"Tamam, sana bırakıyorum o zaman."

Neyi kime bırakıyordu bilmiyordum ama ben de kendimi ona bırakmak üzereydim. Ona yaklaşıp alnımı sırtına yasladım. Kalp atışını işittim anında. Kulaklarımdaki implantların sevdiğim tek yanı buydu. Çok net duyuyordum kalp sesini. Dudaklarımı gömleği üzerinden kalbinin olduğu yere bastırdım.

Ne yapacağım ben Aral? Söylersem sana annene gidip soramayacağın için üzülür müsün? Babana gider misin? Gurur yapmazsın biliyorum ama ben

yapıyorum. Gururumun mantığımın önüne geçmesine izin vermem hiçbir zaman. Fakat babasına gitmesini istemiyordum. Benim yüzümden gitsin istemiyordum. Ona bir şey kazandıracağı belli olmayan bir ihtimal için gitsin istemiyordum. Bilmesen daha iyi, demişti annem. Aral ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. *Babam da anlatmamış ona. Ben de susmalıyım belki de... Üstelik bir tek ona konuşabiliyorken...*

Aral'ın yavaşça bana döndüğünü hissettim ama kıpırdamadım. Dudağıma sürten gömlek dudaklarımı gıdıkladı ama tepki vermedim. Tamamen bana döndüğünde bir adım atıp ona yaslandım. Kolları beni kabul etti. Kollarımı beline sardım, avuçlarımı sırtına yasladım. Yüzümü göğsüne yaslayıp derin bir nefes aldım.

"Çok mu zordu?" diye sordu saçlarımı okşarken. "İyi misin?"

"Hıhım," diye mırıldandım. Derin bir nefes aldım, kokusu ciğerlerime doldu. "Yoruldum."

Saçlarımdan öptü beni. "Şu an seni koltuğa taşıyıp tüm gün tembellik ederek film izleyemediğimiz için üzgünüm."

Ben daha üzgündüm fakat üzülmeler kurtarmıyordu bizi.

Yanağımı göğsüne sürterek oraya yerleştim iyice. "Hangi filmi izlerdik?"

"*Pirates of the Caribbean,*" dedi muhteşem bir İngiliz aksanıyla. "Hem de tüm filmlerini..."

Bu cevap hafifçe gülümsetti beni. Kafamı kaldırıp çenemi göğsüne yasladım ve yüzüne baktım. "Çok severim. Harika olurdu."

Yanağımı okşadı gözlerime bakarken. "Biliyorum. Korsanları seviyorsun."

"Senin en sevdiğin film ne?" diye sordum merakla.

"*Interstellar* sanırım."

O filmi babam da severdi. Hatta izlerken ağlamamak için zor tutmuştum kendimi. Babama sarılmak istemiş, utandığımdan yapamamıştım ama babam beni kolunun altına alıp saçlarımdan öpmüştü beni dolmuş gözlerle. Onu ilk kez öyle üzgün görünce ona sokulup ağlamıştım biraz. Şimdi düşününce onun neden ağladığını anlayabiliyordum. O da beni hayatının bir noktasında bıraktığı yaştan farklı bulmuştu aslında. Dört yaşında kaybettiği kızını altı yaşında, bambaşka bir halde bulmuştu.

"Onu izlerdik o zaman," dedim gözlerine bakarak. "Senin sevdiğin olsun."

"Benim sevdiğimi izleyeceksek babanın kasetlerinden aşırdıklarımı izleyebiliriz," dedi gözlerime bakarak. Tüylerim diken diken, içim sıcacık oldu. Elimde olmadan gülümsedim.

"Aşırdın mı?"

Kafasını salladı. "Yiğit'in haberi yok."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. "Gerçekten aşırdın mı?"

Kafasını salladı yine. Pek bir gurur duyuyor gibiydi bununla. "Aşırmazsam affetmezdim kendimi," dedi gözlerime çok güzel bir şeye bakıyormuş gibi bakarken. "O kadar güzelsin ki Lina... Görmen lazımdı kendini sevgilim. Öyle tatlısın ki..."

Gözlerimi kırpıştırdım. Babamın küçükken çektiği kasetler de mi vardı içlerinde? Ben henüz izlememiştim ama Aral çoktan bazı yerleri aklına kazımış gibiydi. Sol elinin parmakları yüzümde gezindi. Hatta yetmedi yüzüme eğilip kaşımın üzerine bir öpücük bıraktı dudakları sevgiyle.

"*Define Adası*'nı okuduğun bir kısım var," dedi tenimin üzerine. "Bayılıyorum o kısımdaki bakışlarına, yüz ifadene, gülüşüne."

İç çekerek hafifçe uzaklaşıp gözlerime baktı. Yüzlerimiz arasında santimler vardı. Öpme isteğiyle oldum.

"Seni öpmek için tenha bir yer bulmam gerekiyor," diye sitem etti bundan hazzetmiyormuş gibi. "Bizim evimiz olsa öyle olmazdı."

Bu sözleri gülümsememe sebep oldu. Çok tatlıydı gerçekten. "Çocuk? Ev? Sen benim bilinçaltıma bir şeyler mi yerleştiriyorsun acaba?" diye sordum onu taklit ederek.

Gülümsedi tatlı tatlı. "Ne münasebet," diyerek o da beni taklit etti.

Onunla konuşurken omuzlarımın çoktan gevşediğini, kasvetimin dağıldığını hissettim. Minnettarlıkla baktım ona. "Teşekkür ederim Aral," diye mırıldandım siyah güzel gözlerine bakarken.

Ne için teşekkür ettiğimi bilerek eğilip alnımdan öptü beni. "Etme güzel bebeğim," dedi sıcak karanfil kokan nefesi yüzüme dağılırken.

Sıkıca sarıldım ona. Boynuna bir öpücük bıraktım. "Annem konuşmak istiyor seninle," diye fısıldadım boynuna.

Tamamen geri çekilip yüzüme baktı. "Sen iyisin ama değil mi?" diye sordu gözlerime bakarak.

Az önce kafamı iki yana salladığımda sorun olmadığını anlamıştı ama sözlü de dile getirmemi istiyordu.

Kafamı salladım. "İyiyim."

Kafasını salladı. Elinden tutup onu anneme götürdüm. Annem biraz daha sakinleşmişti, artık ağlamıyordu.

"Gel Aral'cığım," dedi onu yanına oturması için teşvik ederek.

Aral yanına oturdu, ben de onun yanına geçtim. Böylece Aral'ı ortamıza almış olduk.

"Lina gerçekten iyi olacak mı?" diye sordu Aral doğrudan annemin gözlerine bakarak. "Onu hastaneye götürmeli miyim?"

Annem hafifçe gülümsedi ona. Uzanıp eline dokundu Aral'ın. "Endişelenme," dedi elini sıkarak. "İyi olacak. Onun mutasyonu diğerlerininki gibi değil. Babasının genlerini taşıyor. Doğuştan özel biri o. Hep sağlıklı bir çocuktu. Hatta kolay kolay hasta bile olmaz. Olsa bile çabuk iyileşir."

Annemin ses tonu ve onu ikna etmek için verdiği detaylar kalbimi ısıttı. Çabaladığını görmek, en azından bana karşı duyarsız olmadığını bilmek iyi hissettirdi bana. Benim için bir şeyler yapmak istiyor ama elinden sadece bu kadarı geliyor gibiydi ve birine elinden bu kadar geliyor diye kızamazdım ki.

"Lina'yı kurtardıktan sonra onu kontrol ettirdiniz mi?" diye sordu Aral. Saygıyı elden bırakmıyor ama cevap da istiyordu. "Gerçekten emin misiniz sorun olmayacağına? Mutasyonlar bazen beklenmedik anlarda evrilebilir."

Annemin yüzünde buruk bir tebessüm belirdi birkaç saniyeliğine. "Her ay..." dedi üzüntüyle. "Geçtiğimiz aya kadar, her ay kontrol ederdim. Lina iyi olacak, merak etme. Yaşayacağı uzun, güzel bir hayatı olacak."

Kafasını salladı Aral. İkna olmuş gibiydi. Annem bana baktığında teşekkür eder gibi gözlerimi kapatıp açtım yavaşça.

"Ona iyi baktığın için teşekkür ederim," dedi annem Aral'a o sırada. Elini kaldırıp Aral'ın yanağına yasladı. "Umarım her şey güzel olur sizin için."

Tüylerimi diken diken etti bu sözleri. Annem, Aral'ı sevgilim olarak gerçekten onaylamakla kalmıyor, beni ona emanet ediyordu sanki. İçim bir tuhaf oldu. Aral, annemin elinin üzerine bir öpücük bıraktı nezaketle.

"Aklınız kalmasın," dedi kendinden emin bir sesle. "İyi olması için elimden geleni yaparım."

Ben de ona zarar vermelerine izin vermezdim. Kendini canlı kalkan etmeyi falan düşünüyorsa çıkarsındı aklından.

O sırada Aral'ın telefonu çaldığından özür dileyerek kalktı koltuktan. Aramayı cevaplayıp kısaca konuşarak bana döndü.

"Çıkalım mı?" diye sordu yalnızca bana.

Kafamı salladım. Elbette koltukta uzanıp tembellik yapacak halimiz yoktu. *İşler beklemezdi. Yaşamak bekleyebilirmiş gibi sanki...*

Anneme bakıp dudaklarımı birbirine bastırdım ne diyeceğimi bilemeyerek ve ayağa kalktım. "Çıkıyorum ben," diye mırıldandım. "Çıkıyoruz yani..."

Annem kafasını salladı. "Dikkatli olun," dedi. "Sıkı giyin, üşütme."

Daha az önce kolay kolay hasta olmayacağımı söyleyen annemin, üşütmemden endişe etmesi içimi ısıttı. Eski annem gibi hissettirdi. Kafamı salladım. Aral, annemle benden daha iyi vedalaşıp elimden tutarak bizi çıkardı arka bahçeden. Batı, Alin ve Güneş abla ile vedalaştıktan sonra evden çıktık doğrudan.

Bahçe kapısına yürürken Aral bana baktı. "Tablolara bakmaya gidiyoruz. Yiğit bizi bekliyor."

Kafamı salladım yalnızca. Ona neyi söyleyip neyi söylememem gerektiğini bilmiyordum. Belki bu akşam dizinde oturur içimi dökerdim ya da uygun bir zamanı beklerdim ve bu zaman hiç gelmezdi.

Tablolara, dediğine göre ikisine de orada bakacaktık. Aral'ın, Hükümdar Çakırca'dan aldıktan sonra bakmak için şansı olmuş muydu emin değildim.

"Aral," dediğimde gözlerini bana çevirdi tekrar. "Dün hakkında konuşamadık hiç."

Kabanının cebinden sigara paketini çıkarıp dudaklarıyla bir sigara çekti. Sigarasını yaktı ardından gözlerime bakarak derin bir nefes aldı. "Ne konuşalım?" diye sordu.

"Güneş ablaya söyledin mi mesela?" diye sordum. "Ya da Deniz'e?"

Gözlerime bakarken kafasını salladı usulca. Adımlarımız da durmuştu. "Kahvaltıdan sonra hepsine söyledim," dedi. Sonra buruk bir tebessümle baktı yüzüme. "Kurabiyelerimi de paylaştım merak ediyorsan."

Kalbim acıdı öyle söyleyince. Yirmi dokuz yaşında bir adamın annesinin yaptığı kurabiyelerini kardeşleriyle paylaşması ve buna verdiği değer kalp kırıcıydı.

Gülümsemeye çalıştım. "Sen de yedin mi?"

"Yedim," diye onayladı beni. "Sana da ayırdım."

Bu kez gerçekten içten şekilde gülümsedim. "Eve döndüğümüzde yiyeceğim mutlaka."

Kafasını salladı. Sol eli uzanıp yanağıma dokundu. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Annemin seninle konuşması... Sana benden bahsetmesi... Tüm bunlar hepimiz için yeni bir gelişme. Başta ben utandığımdan, diğerleri de annemi üzmemek için yalnız bıraktık onu. Sonra zamanla kabul ettik bunu öylece. Belki de zorlasam şansımı babam gibi, annem daha kolay atlatırdı her şeyi."

Gözlerindeki kırık parçaların her biri kalbime batmış gibi acıttı beni. Kafamı iki yana salladım, böyle düşünmesini istemiyordum. "Öyle düşünmemelisin. Sen de kolay bir şey yaşamıyordun. Haksızlık etme kendine."

Gülümsedi hafifçe. "Haksızlık mı ediyorum kendime?"

Kafamı salladım. "Geçmişe yanma, deyip duran ama geçmişe yanıp duran sensin."

Sağ elini kalbine yasladı. "Bu acıttı."

Ona bir adım daha yaklaşıp elinin üzerini öptüm. "Acımasın," deyip elini tuttum sıkıca ve yanımıza indirip gözlerine baktım. "Acıtmasın artık canını. Şimdini yakmamaya bak."

Başını geriye yatırıp, "Bak ya," dedi beni çok seviyormuş gibi. "Gerçekten kazanamam ben sana karşı artık."

Bu haline hafifçe gülümsedim. Kendinde olmasına, üzüntüsünün bir umuda filiz vermesine sevinmiştim. Ağladığından hiçbir şey yoluna girmeyecek gibi hissetsem de aslında Aral daha dik durmaya karar vermişti. Anne sevgisi böyle bir şeydi sanırım tam olarak.

Parmaklarımın ucunda hafifçe kalkıp kafasını geriye yatırdığı için daha da belirginleşen âdemelmasını öptüm. Ne zaman başını böyle geriye yatırsa oradan öpesim geliyordu onu, karşı koyamıyordum kendime. Ayaklarım üzerine inerken o da bana baktı.

Gözlerine baktım gülümseyerek. "Bunun büyük bir adım olduğunu düşünüyorsan istediğin herhangi bir zamanda bahanen olmaya hazırım ben," dedim tüm içtenliğimle. "Beni annenle tanıştırmaya götür mutlaka."

Gözleri parladı. Yutkundu yavaşça gözlerime bakarak. Sessiz kaldı birkaç saniye. Gözlerinde sevgi, merhamet, özlem, istek, minnettarlık; bir sürü güzel şey gördüm.

Sol elini uzatıp çenemi yukarı kaldırdı ve yüzüme eğildi. "Çok isterim Lina," dedi nefes verir gibi.

"Ben de isterim," dedim dudaklarının üzerine.

Dudaklarıma ufak, yumuşacık bir öpücük bıraktı. Ardından burnumdan öptü, "Üşümüşsün," dedi sıcak nefesi yüzümü ısıtırken. "Isıtalım seni," deyip kolunu belime sardığı gibi beni omzuna attığında ağzımdan bir kıkırtı kaçtı.

Beni omzunda götürürken kollarımı omuzlarına sardım. Beni tek koluyla taşıyabiliyordu.

"Kolun ağrımıyor mu?" diye sordum yüzüne bakarken.

"Hayır," diye cevapladı hemen. "Dikişlerimi aldıracağım bugün."

Omzumda bir sızı hissettim. Dudaklarımı şakağına bastırdım sevgiyle. Ona bir daha kimsenin zarar vermesine izin vermeyecektim.

"Kedi oldun yine," dedi keyifli bir sesle.

"Olmadım," diye mırıldandım huysuzca. "Aslanım hâlâ gayet."

Gamzesi çıkacak şekilde gülümsetti bu söylediğim onu. İçim gitti. "Tabii... Minik aslan."

"Sen beni dövüşürken görmedin herhalde," diye takıldım ona.

Dili dudaklarında gezinirken, "Gördüm," dedi ve bahçe kapısına geldiğimiz için beni yere bıraktı yavaşça. Gözlerime baktı o sırada. "Nefes kesiciydin."

Böyle bir iltifat beklemediğimden karnım kasıldı istemsizce. Boğazımı temizleyip umursamaz görünmeye çalışarak önüme baktım.

"Yani," diye mırıldandım.

"Utandın mı sen?" diye takıldı bana hemen.

Kapıyı açarken oyalandığı için ben açtım kapıyı. "Ne münasebet?" diye sorarak çıktım bahçeden. Arkamdan geliyordu.

"Çok münasebet," dedi arkamdan ama ona bakmadım.. Hayret bir şeydi gerçekten.

Olay yeri inceleme binasına doğru ilerlerken istemsizce gerilmiştim fakat bunu belli etmemeye özen gösterdim. Annemin söyledikleri, Hükümdar Çakırca'nın söyledikleri, babamın yazdıkları... Hepsi kafamın içinde birbirine karışmış bir haldeydi. Üstelik Aral, yoldayken palyaçonun öldüğünü söylemişti. Bugün ona uzun bir ömrüm olmayabileceği ihtimalinden bahsederkenki bakışları anlam kazanmıştı böylece. Palyaçonun bir sürü rahatsızlığı vardı ve karaciğeri iflas etmese bile çok

yaşamayacaktı. Aral'ı korkutan gerçek bu olmuşsa da annem onu yeterince ikna ettiğini ve gerçekten iyi olduğumu umut ettim yalnızca.

Ellerimizde eldivenlerle olay yeri inceleme ekiplerinin delillerin fotoğraflarını çektiği bir alanda toplanmıştık. Stańczyk onu en son gördüğümdeki gibiydi. Bir şey değişmemişti ve hâlâ bakarken bir şey gelmiyordu aklıma. Fakat yanında sarılı bir şekilde duran, arabanın bagajında olduğunu buraya gelince öğrendiğim bir diğer tablo, *Karolina,* belki bana bir şeyler söylerdi...

Olay yeri inceleme uzmanı olduğunu öğrendiğim ve daha önce Aral'la adli tıp kurumundayken gördüğüm kadın üzerinde olay yeri inceleme kıyafetleriyle tüm fotoğrafları çekti. Ardından düzgünce paketini açtı. Kendi resmim olduğunu biliyor olsam da onu kendi gözlerimle görmek daha farklı bir hisli. Tüylerim ürperdi. Yağlıboya tablo, Rönesans dönemlerinde çizilmiş gibi bir his uyandırıyordu. En fazla on sekiz yaşımdaydım. Beyaz bir elbise giyiyordum, başımı sağ omzuma eğmiştim. Kucağımda kızıl saçlarımla aynı renk tüyleri olan bir tilki yavrusu tutuyordum. Doğrudan karşıya bakıyordum, gözlerim kızıl değil mavi renkti ve sanki içime bakıyordu. Hiçbir şey hatırlatmadı bana ama bakarken tüm tüylerimi diken diken etti.

Olay yeri inceleme uzmanı, Yiğit onay verdiğinde tablonun arkasını çevirdi. Tahmin ettiğim gibi, işte asıl bilmece buradaydı. Tablonun arkasına kırmızı renkle bir şeyler yazılmış ve bir kart sıkıştırılmıştı. Görevli kartı dikkatle çektiğinde önce tablonun arkasında yazanı okudum.

Saklanırım göz önünde,
Gelir geçer önümden.
Ben hayalet değilim.
Hiçe sayar beni gözünde.

Palyaçonun sesi zihnimde yankılanırken olay yeri uzmanı zarfla bize yaklaştı ve önümüzdeki masaya koydu. Zarfın iki yüzünü gösterdi bize. Zarfın üzerinde yine *K&Ç* yazıyordu. İstemsizce gerilirken elimi tutan sıcak bir el sessiz ve derin bir nefes almama yardım etti. Zarf açılırken ani bir refleksle uzanıp buna engel oldum.

"Lina," dedi Yiğit uyarır gibi.

Gözlerimi Yiğit'e çevirdim. "Onların bakmaması daha iyi olacak," dedim bana güven, der gibi.

Kural ihlallerinin bedelini tilki ödüyordu. Bu durumda ben öderdim sanırım ve hiç niyetim yoktu buna.

"Dışarı çıkabilirsiniz," dedi Yiğit iki görevliye de. "Aral," dedi sonra sen devral, der gibi.

İki görevlinin de çıkmasını bekledik. Ardından zarfı Aral'ın ellerine bıraktım. Zarfı açtı. Pahalı bir kâğıttı bizi karşılayan ve bir başka bilmeceye gebeydi.

Akşam geceye kucak açar,
Ay güneşe meydan okur, kazanır.
Dağılırken kartlar yeniden,
Davetsiz misafirler eşikte kalır.
El, elini bilir yalnızca kendi,
Kart ise kendini.
Kurala uymayan tilki,
Kollamalı kendini.

Ayın tam tepede olduğu vakitte olacak davet. Yer hakkında bir fikrim yok fakat davetsiz girilmiyor içeri. Kart sahipleri hangi karta sahip olduklarını söyleyemezler birbirlerine, sahipsiz kartlar da hangi elde olacaklarını bilmiyorlar, hile yok, demek istiyor. Görev seçme lüksüne sahip olmayan kartların el seçmeye kalkmaması için bir uyarı sanırım. Fakat belli bir tehdit var. Davetsiz misafir kelimesi Yiğit'i getiriyor aklıma doğrudan. Yiğit o davete gelse ve bir şekilde baskın yapılsa bile bu, uluslararası bir karmaşaya dönebilir, başımız daha çok belaya girebilirdi. Tilkilerin, Polonya'daki konumlarını bilmiyorduk ve dahası dedemin durumu kafamı karıştırıyordu.

"Evet?" dedi Yiğit bir cevap bekler gibi yüzüme bakarken.

"Pek bir şey yok," diye mırıldandım hâlâ kâğıda bakarken. "Tek anladığım davetsiz misafir istemedikleri ve ayın en tepede olduğu vakitte bu davetin yapılacağı."

"Diğerini de çevirelim," dedi Yiğit, Aral'a.

Aral diğer tabloya yaklaşırken "Dikkatli ol," dedim onun için endişe ederek.

Beni onaylarken tabloya yaklaştı. Ters çevirdi. Bu tablonun arkası bir tür pamuklu tuvalleri korumak için kullanılan kumaşa benzer bir kumaşla tabloya özenle zımbalanmıştı.

"Kumaşı kesebilir miyiz?" diye sordum.

İçinde bir şey olduğuna dair ciddi hislerim vardı. Yiğit onay verdi. Aral, neştere benzer ufak bir bıçakla inceçik bezi kesmeye başladı. Bez kesildikçe arkası ortaya çıkmaya başladı ve burnuma kötü bir koku doldu. Gerildim. Arka kısmı açıldıkça içinde bordo kurumuş yapraklara benzeyen şeyler olduğunu gördüm. Kaşlarım çatıldı, koku arttı ve bunun kan kokusu olduğunu anlayabileceğim bir boyuta ulaştı. Midem ekşidi. Açıklık büyüdükçe içindeki koyu kırmızı çiçekler görünmeye başladı ve bu, tüylerimi diken diken etti. Aral uzanıp çiçeklerden birini çıkardığında bunun kırmızı örümcek zambağı olduğunu anladım ve bu, tüylerimi diken diken etti. Kan kokuyorlardı çünkü kanlı kanlı kurumuşlardı...

Aral, tablonun arkasını tamamen açtığında içine yerleştirilen çiçekler yere döküldü. Tablonun arkasında benim tablomda olduğu gibi kırmızı bir elyazısı ve tanıdık bir zarf vardı. Aral zarfı çıkarırken tabloya yazılanı okudum.

Sepetim dolu çiçek,
Gelincik, süsen ve örümcek.
Hangisiysen onu seç,
O sana yolu gösterecek.

Ares... Bunu nasıl yapabiliyordu? Bu tablo bir haftadır buradaydı ve o zaman ne davet ne de babamın kartı konusunda bir fikrim vardı. Sonradan yerleştirmiş olabilir miydi? Yoksa hep bekliyor muydu?

Aral zarfla bize yaklaşıp önümüzdeki masaya koydu. Zarfta değişmez bir şekilde *K&Ç* yazıyordu. Zarfı açtı. Pahalı bir kâğıt üzerine basılan bir karekoddu bu. Arkasına bir not düşülmüştü.

Birini arıyorum ve bunu biz istedik.
Onu bulursam kazanırım fakat o beni bulursa kaybederim.
O halde ben neyim?

Ebe. Saklambaç oynuyoruz. O beni bulursa kazanır, ben onu bulursam kaybeder. Saklanırsan bulurum, o halde sen beni bul, demek istiyor. Davetten kaçmamam için... Davete gitmem için... Ve saklambacı seçmesi çok mânidar. Bu aklıma Alin'i getiriyor çünkü. Ares peşimdeydi ve Alin'i biliyordu. Onu kastetmemiştir değil mi? Beni Alin'le tehdit etmiyordur... Hayır. Bunu

düşünme. Bu ihtimali düşünme. Cesaret edemediğin için senin yüzünden ölen o küçük kızı düşünme. Bu kez kaçmayacağım. Düşünme. Alin için her şeyi yaparım.

"Lina," dedi sevdiğim bir ses ama ona bakmadım.

Yumruklarımı sıktım sakin olmak için. Aral da benimle okuyabiliyordu her şeyi ama bilmece bilmek konusunda o kadar iyi değildi belki de emin değildim.

"Eğer davetin yerini bulursak ne yapacaksın?" diye sordum Yiğit'e. "Polonya vatandaşı onlar ve Polonya'da nasıl karşılandıklarını, ne gibi bir durumda olduklarını bilmiyoruz. Ülkeler arası karışıklığa sebep olabilir."

Kaşları çatıldı Yiğit'in. O da bunun farkındaydı.

"Üstelik Ares tehdit ediyor beni. Davetsiz misafir götürürsem bedelini ben öderim."

Aral'ın gerildiğini hissettim.

"Bana bunu sorduğuna göre cevabıma göre senin de cevabın değişecek?" dedi Yiğit gözlerime bakarak.

Bir şey söylemedim.

"Yerini bulsak bile davete gitmeyeceğiz," dedi Aral net bir sesle. "İntihar, demek bu."

Aynı fikirde değildim. Beni öldürmek için bir sebepleri yoktu. Üstelik bize seçenek sunulmuyordu. Ares ya gel beni bul ya da ben seni bulurum, diyordu bana ve zamanımız azalıyordu.

"Katılmanız taraftarı değilim zaten," dedi Yiğit de. "Lina'yı oraya yollamak intihar olur. Ne yapacaklarını ve ne istediklerini bilmiyoruz. Tehdide boyun eğersen kaybedersin."

Hiçbir şey söylemedim. Bilmeceleri düşündüm. Burada bir yerde konumla ilgili bir şey vardı ve benim aptal kafam bunu bulamıyordu. En başa gidelim. Palyaço geldi, ilk bilmece o palyaçonun getirdiğiydi, o bilmece tablomun arkasında yazıyor, önce onu çözmem gerek muhtemelen. *Düşün Lina. Saklanırım göz önünde, gelir geçer önümde, ben hayalet değilim, hiçe sayar beni gözünde. Cevap ne Lily? Lily, zambak demek. Zambaklar kan kokuyor. Neden kan gibi kokuyorlar? Rüyamı anımsatıyor bu bana. Aral'ın öldüğü bir rüyamı... Düşünme Lina bunu. Bilmeceyi düşün. Sepetim dolu çiçek. Gelincik, süsen, örümcek... Hangisiysen onu seç. O sana yol gösterecek. Saklambaç. Ebe. Akşam geceye kucak açar, ay güneşe meydan okur, kazanır. Dağılırken kartlar yeniden... Davetsiz misafirler eşikte kalır. El, elini bilir yalnızca kendi. Kart ise kendini. Kurala uymayan tilki kolla-*

mahi kendini...

"Lina."

İsmim beni düşüncelerimden sıyırırken tüylerim ürperdi. Bir el yüzümü yukarı kaldırdığında siyah gözlerini gördüm.

"Sakin ol," dedi gözlerime bakarak. Göğsümün ağır ağır inip kalktığını fark ettim.

"Alin," diye fısıldadım. "Onu da kaybedemem."

Aral'ın gözlerine öfke yerleşirken merhametle parlayan kısmı beni kolları arasına aldı. Başımı göğsüne yaslayıp saçlarımı okşarken, "Sorun yok," dedi beni sakinleştirmek ister gibi. "Hiçbir şey olmayacak. Alin güvende. Sorun yok Lina."

Ona güvenmek istiyordum fakat normal insanlar değildi karşımızda duran kişiler. Suikatçı olarak yetiştirilen mutant insanlardan bahsediyorduk. Bunun için eğitilmişlerdi. Onlar için her şey bir oyundan ibaretti. Nefret ediyordum bundan. Hepsini öldürmek istiyordum.

"Çıkabilirsiniz," dediğini işittim Yiğit'in. "Bir şey bulursanız haberim olsun."

Aral onu onaylarken beni dışarı çıkardı. Elimden tutup bizi asansöre doğru götürürken belime sardığı koluyla kendine çekti iyice beni.

"Buradayım Lina ben," dedi beni sakinleştirmek isteyerek. *İyi ki buradaydı gerçekten.* "Bir şey olmayacak kimseye. Söz veriyorum. Alin'e de annene de bir şey olmayacak. Tamam mı?"

"Saklambaç," diye fısıldadım asansöre ilerlerken. "Saklambaçtan bahsediyordu. Bilmecenin cevabı ebeydi. Onu bulmazsam o beni bulacak ve kazanacak. Davetin yerini bulmam ve gitmemiz lazım Aral. Gitmezsek o beni bulur ve ben kaybederim." Çenemi kaldırıp yüzüne baktım. "Neden saklambacı seçmiş Aral? Alin'in en sevdiği oyun... Ya ona bir şey olursa?"

Asansöre bindiğimizde kapılar kapanınca gözlerini bana çevirdi. Sol elini yüzüme yasladı ve gözlerimin içine baktı. Öfke vardı gözlerinde ama korku yoktu. Sakinlik ve dinginlik vardı. Soğukkanlılık vardı. Ben de kaybetmemeliydim soğukkanlılığımı ama Alin zayıf noktamdı. Konu Alin olduğunda soğukkanlılığımı koruyamıyordum.

"Alin'e bir şey olmayacak," dedi üzerine basa basa. "Dün babam sana sizi koruduğunu söylemedi mi?"

Kafamı salladım. Söylemişti. O evde oldukları için bizi de korumak zorunda kaldığını ima etmişti.

"Alin'e hiçbir şey olmayacak tamam mı? Ne sana ne de ona bir şey

olmasına izin veririm. İyi olacaksın. Herkesin iyi olduğundan emin olacağım. Halledeceğiz her şeyi. Korkma."

Gözleri, sözleri ve elleri... Büyülüydü sanki. Ne derse inandırabilirdi beni.

"Üstesinden geleceğiz değil mi?" diye sordum ondan duymak isteyerek.

"Geleceğiz," diye onayladı beni. "Sen çok zeki ve güçlüsün Lina. Bundan tereddüt etme." Eliyle belime baskı uyguladı. "Dik dur sevgilim. Yaslanmak istediğinde tam burada olacağım."

Endişem, kendime olan güvenimin altında ezilirken minnettarlıkla baktım gözlerine. Sakince derin bir nefes alıp verdim.

"İşte böyle," dedi yanağımı okşarken. "Karşındaki kişi kim olursa olsun Lina, kas gücün ne olursa olsun, onu yenmek istiyorsan zihnin berrak, kalbin cesur olmalı."

Kafamı salladım. Haklıydı. Soğukkanlılığımı korumalı, endişe tohumlarının zihnimi ele geçirmesine izin vermemeliydim. Aral'ı benden güçlü yapan şey buydu. Sakinliğini koruyabiliyor olması... Stresini yönetebiliyor olması...

"Teşekkür ederim," dedim tekrar.

"Etme sevgilim," dedi yanağımı okşarken.

"Diğerini daha çok sevmiştim," diye mırıldandım onu gülümsetmek isteyerek.

Gülümsedi de. "Etme güzel bebeğim," dedi sonra.

İçim ferahladı biraz olsun. Ona yaslanıp göğsünü öptüm. Sonra da kat düğmesine bastım o basmadığı için. Aşağı inip doğruca çıkışa ilerledik. Aral sıkıca elimi tutarken zihnim hâlâ bilmecelerle meşguldü. Karekodu yukarıda bırakmıştık. Kahretsin. Yiğit'in bakması sorun olmazdı umarım. Eğer Ares o kartı sonradan yerleştirdiyse biliyor olmalıydı Yiğit'in de işin içinde olduğunu. Zira bir kere olan olmuştu zaten, Yiğit işin içine girmişti ve korkuyla yaşamak istemiyordum. Aral haklıydı. Onlara istediğini vermeyecektim ve ben güçlü biriydim. Savaşabilirdim ve bu savaşta tek değildim.

"Spor salonuna gidebilir miyiz?" diye sordum arabaya doğru ilerlerken.

"Olur," diye onayladı beni Aral. "Neden?"

"Babamın ses frekanslarının kayıtları hâlâ duruyor olmalı. Dinlemek istiyorum."

"Lina..." demişti ki lafını böldüm. "Orada neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. En azından hazırlıklı olayım."

"Gitmeyeceğiz," dediğinde adımlarım durdu ve yüzüne baktım. "Gitmem lazım."

Tekil konuştuğum için kaşları çatıldı. "Seni oraya sokmaya ben de hevesli değilim ama o çiçekler kan kokuyordu Aral," dedim işin ciddiyetini kavraması için. "Sana getirdiğim çiçekler... Saklambaç..." Yutkundum sakinliğimi korumak adına. "Tesadüf olduklarını sanmıyorum. Hem seninle hem de Alin'le tehdit ediyor olabilir beni. Davet yerini bulup gitmem lazım ve her ne kadar beni öldürmemeleri için mantıklı sebeplerim olsa da hazırlıklı olmayı tercih ederim."

"Tekil konuşma," dedi bundan rahatsız olduğunu açıkça belli ederken. Sağ eli sıkıntıyla yüzüne gitti. Saçlarını çekti. Küfrettiğini biliyordum. Muhtemelen içinden küfrediyordu, dışından etmezdi. "Birlikte yapacağız her şeyi. Verdiğin sözü hatırlıyorsun değil mi?"

Kafamı salladım. Kafasını salladı o da. Spor salonuna gidip beni tetikleyecek olan sesleri benim üzerimde deneyecek olmasının hoşuna gitmediğinin farkındayım. En çok zoruna giden kişi bendim esasen ama artık akışına bırakmıştım. Takılmamaya çalışıyordum. Bazı insanlar böyle yaşar, diyordum. Ben böyle yaşamak istiyorum, diyene kadar böyle avutacaktım kendimi.

Hoşnutsuzluk içinde arabaya doğru yürürken, "Kızgın mısın?" diye sordum ona.

"Sana değilim," diye yanıtladı beni. "Bir inatlaşma ya da mantıksız bir girişim değil bu. Anlıyorum seni. En çok da bu sinirlendiriyor beni. Seni hamle yapmaya mecbur bırakmaları..."

Polonyalı Ölmezi, diye geçirdim içimden. Yenilmemek adına atılan beyhude hamleler... Fakat yenilmeyecektim ben. *Kaçıyor olmak sorun değildi, piyon elbet bir gün vezir olabilirdi. Yaratmak istedikleri tilkinin dişlerini boyunlarına geçirecektim onların.*

"Piyon yeterince kaçabilirse hamlelerden vezir olabilir," dedim yüzüne bakarken.

Onayladı beni. "Ve şah çekmesi en zevkli anlardan biri."

Bir piyonsam eğer beni tutan elin Aral olmasını isterdim, diye düşündüm o an. Bir kartsam da Aral'ın elinde olmak isterdim. Madem böyle oynamak istiyorlardı, onları kendi oyunlarında yenerdim.

Spor salonundaki dolabımdan temiz spor kıyafetlerimi bulmuş ve üzerime geçirdikten sonra kamera odasına, Aral'ın yanına dönmüştüm. Babamın kayıtlarının tamamını izlediğinden müzik listesindeki her şarkının hangi tepki için olduğunu biliyordu ve gergindim. Kendime güveniyormuşum, ona zarar vermekten korkmuyormuşum gibi boynuna sarılmış ekrana bakıyordum ama deli gibi gergindim.

"Birinin seni yönlendireceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu gözleri bilgisayar ekranındayken.

Kafamı salladım. "Orada yetki sahibi biri olacaktır mutlaka. Bizi kontrol altında tutmak ya da manipüle etmek isteyebilirler. Bilemiyorum. Sadece... Tedbirli olmak istiyorum."

Kafasını salladı. "Ben de isterim," diye onayladı beni. "Duyamadığım bir şeyle savaşması zor."

Öyleydi. Kürşat'ın bahsettiği köpek düdükleri geldi aklıma. "Bir şey sorabilir miyim?"

Gözlerini bana çevirirken koltukta bana döndüğünde kollarımı açıp doğruldum. O da ayağa kalktı. "Sor tabii," diye onayladı beni.

"Baban neden köpek eğitiyor bir fikrin var mı?"

Kaşları çatıldı hafiften. "Hayır, yok," dedi daha sonra. "Neden?"

"Belki de tilkilerle bir ilgisi vardır..." diye mırıldandım. "Baban tilkiler hakkında bir sürü şey biliyor ve bilirsin, tilkiler de köpekgillerden."

Kaşlarını çattı. "Buradan mı yürüttün bu mantığı yoksa başka bir şey mi biliyorsun?"

Annem ve annen arkadaşlar sevgilim ve baban, babamdan eski dost, diye bahsediyor. İkimizin de dedeleri işin içinde olabilir ve baban kendine çok güveniyor bir sebepten, diyemedim.

"Kürşat özel düdükleriniz olduğunu söylemişti," diye mırıldandım ona söyleyemediğim için vicdan azabı çekerek.

Ne gibi bir zarar görebilirdi ki? *Kurala uymayan tilki kollamalı kendini. Annemin bahsettiği şey bu mu? Anneannem yetki sahiplerinden biriyse ve onu ifşa edersem başım belaya mı girerdi? Hayır, Aral'ın başı belaya girer miydi? Asıl soru buydu.*

"Doğru," dedi Aral. Bundan hazzetmediği yüz ifadesinden belliydi.

"Hangi frekansta ses çıkarıyor merak ettim," diye mırıldandım. "Belki tilkiler üzerinde de etki ediyordur..."

Kaşları çatıldı, yüzünde tatsız bir ifade belirdi. Kalçasını masaya yasladı. "Bu muhabbetten hoşlanmadım. Bu yaptığımızdan da hoşnut değilim zira."

Biliyordum. Üzgündüm bunun için. Bacakları arasına girip kollarımı boynuna sardığımda kolları belime yerleşti anında. Gülümsedim hafifçe.

"Biraz çalışalım sonra randevumuza çıkalım," dedim keyfinin yerine gelmesi için.

Dili dudaklarında gezindi, gözlerinde tatlı bir heyecan gördüm ama sönüktü. Sabahki kadar parlamıyordu gözleri artık. Bu durum üzdü beni.

"Keyfin yerinde değilse başka zaman da gidebiliriz yemeğe," dedi sol elinin parmakları saçlarımda gezinirken. "Eve gidip düşünmek istersen anlarım. Acelem yok benim, beklerim."

Aral'dı çünkü... Ben istersem hep beklerdi, biliyordum... Kafamı iki yana salladım bu yüzden. Ellerimi yüzüne yasladım, yüzünü sevdi parmaklarım. "Nefes almak istiyorum. En azından yarım saat bile olsa sadece seninle olup dinlenmek istiyorum. Seninle yemek yemek istiyorum." Yüzüne eğilip burnumu yanağına sürttüm. "Aklımı başımdan al istiyorum."

Yutkundu yavaşça, dudaklarında da bir gülümseme vardı. "İstiyor musun?"

Kafamı salladım. "Çok istiyorum. Aşırı..."

Burnundan güldü bu söylediğime. "Bak ya," dedi yanağıma doğru sonra da boynumdan öperken beni işaretparmağı boynumdaki künyenin zinciriyle birlikte tenimi okşadı. Tüylerim ürperdi. Dünü hatırladığımda boğazım yanıyormuş gibi hissettiğimden kendimi toparlayarak uzaklaştım ondan. Boğazımı temizlerken yüzünde, yutkunmama sebep olacak bir gülümseme vardı.

"Acıkana kadar çalışalım," diye teşvik ettim onu hiçbir şey belli etmeyerek.

Derin bir iç çekip kabul ederek doğruldu. Ona başka şans bırakmamıştım zaten. Ringin olduğu alana doğru ilerlerken Aral arkamdan geliyordu. Kürşat ringin yanında dikilmiş, gömleğinin kollarını katlamış bizi bekliyordu. Aral dün Kürşat'ın profesyonel olarak dövüştüğünü söyleyince ondan benimle biraz çalışmasını istemiştim ve o da beni kırmamıştı. Aral, her ne kadar Asaf'la baş etmiş olsa da onunla dövüşmeyi tercih

etmezdim pek bazı sebeplerden ötürü. Ona zarar verebilme ihtimalimin cehennem olmasından ötürü...

"Hazır mısın?" diye sordum Kürşat'a gergin olduğumu belli etmeden.

Kafasını salladı. "Hazırım," deyip arkama çevirdi gözlerini. "Ama hazır olmama pek gerek yok gibi."

Kaşlarımı çatıp arkama baktığımda Aral'ın, gömleğinin düğmelerini açtığını gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ilgiyle izlerken onu.

Siyah gömleğinin tüm düğmelerini açıp yukarı çekerek pantolonunun altından da çıkardı ve omuzlarından sıyırdığında üzerinde bir tek künyesi kalmıştı. Onu ilk kez görüyor değildim ama hep loş ışık altında görmüştüm. Beyaz florasan ışıklarının altında bambaşka bir güzelliğe sahipti. Mermer gibi duruyordu teni. Hor kullanılmış güzel bir heykel gibiydi. Çizikler ve yara izleriyle bezeliydi.

Bana cevap vermeden gözlerini Kürşat'a çevirdi. Pantolonunun cebinden bir uzaktan kumanda çıkarıp Kürşat'a attı.

"*Play*'e basman yeterli. Lina rahatsız olursa durdur."

Kafasını salladı Kürşat.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ona tekrar. "Dikişlerini yeni aldırdık."

Buraya gelirken yol üzerinde hastaneye uğrayıp aldırmıştı omzundaki dikişleri. *Bu yüzden mi aldırmıştı?*

"Madem birlikte gidiyoruz, ikimizin de hazırlıklı olması daha iyi değil mi?" diye sordu bana karşımda dikilirken.

"Seninle dövüşemeyeceğimi biliyorsun," dedim ona kızarak.

Kafasını salladı. "Biliyorum," diye onayladı beni. "Ve bunu burada yeneceğiz."

Kaşlarımı çattım. "Aral."

"Lina," dedi o da üstüne basa basa. Elimi tutup yara izinin üzerine yasladı. Kürşat buradaydı ama çekinmemişti. *Kürşat biliyordu ona bunu benim yaptığımı...* "Bunun bir daha tekrarlanmayacağından emin olmak istiyor musun?"

Dişlerimi sıktım. Kafamı salladım.

"Tekrarlanmayacak," dedi üstüne basa basa. "Bu konuya burada nokta koyacağız tamam mı?"

Bir şey diyemedim. Kafamı salladım sadece. Sonra da ondan uzaklaşıp koruyucu sargılardan getirdim ellerimize sarmak için. Sorun olmayacaktı. Dün de olmamıştı. Şimdi ringde onunla dövüşürken

sorun çıkmayacaktı. Ona zarar vermezdim. Karşımdaki kişinin kim olduğunu unutmayacak, kendimi kaybetmeyecektim. Frekans hangi duygumu tetiklerse tetiklesin Aral'a karşı asla kana susamışlık sergilemezdim. Asla...

Omuzlarımı gevşettim. Önce kendi ellerimi ardından Aral'ın ellerini sarmaya başladım. Önce sağ ardından sol elini de sardığımda sağ elinin parmakları omzum üzerindeki benimi okşadı.

"Bitti mi?"

"Bitti," diyerek yapıştırdım bandajı ve gözlerimi gözlerine çevirdim.

Gülümsedi bana keyfimi yerine getirmek istiyormuş gibi. "Ciddi olacağım."

Kafamı salladım. "Evet, memnun olurum," diye onayladım onu. "Senin için," diye eklediğimde dudaklarını ıslatıp gülümsedi. "Bak sen..."

"Kolla kendini Aral Çakırca," dedim huysuz bir sesle.

Kaşı kalktı. "Aral Çakırca?"

Kafamı sallayıp birkaç adım uzaklaştım ondan. "Resmiyet kazandırdım biraz, sevgilimi yumruklayacak değilim."

Burnundan güldü. "Bak sen?"

Kafamı salladım. "Bakarım."

O da kafasını sallarken Kürşat'a doğru yürüdü ve eğilip ringin dışındaki Kürşat'a sessizce bir şeyler söyledi. Sanırım müziğin hangi sırayla gideceğini benim bilmememin daha iyi olacağını düşündüğünden yapmıştı bunu. Ardından karşıma geçti. Kulaklarımızı klasik müzik doldururken istemsizce gevşediğimi hissettim ama kendimi müziğe değil karşıma odaklamaya çalıştım.

Aral beni dikkatle izlerken yumruklarını kaldırdı. Aral'ın nasıl dövüştüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Hangi dövüş sanatlarını bildiğini de bilmiyordum hiç.

"*Kick boks* mu bu?" diye sordum duruşundan ötürü. Konuyu değiştirmek de işime geliyordu.

Kafasını salladı. O an Aral'ın bu cüssesiyle yumruk ve tekme savurduğunu hayal ettim. Gerçek bir dövüşte bana tekme atacak olsa darbe yemem durumunda kaburgalarımı, bloklamam halinde kolumu kırardı muhtemelen.

Bir şey söylemedim. Sessizleşerek odaklandım yalnızca. Yerimizde bir ileri bir geri giderek salınırken gözlerim her bir kasını izliyordu. Aral'ın boyunun uzun olmasının avantajı kol uzunluğuydu ama dezavantajı da

kollarının kas hafızasından geliyordu. Kendi boyuna yakın kişilere yumruk sallamaya alışıktı, ben daha kısaydım ve onun kol hareketlerini tamamen görebiliyordum. Bu da benim avantajım sayılırdı.

İlk hamleyi yapmayacağını bilerek ben yaptım. Birkaç yumruk savurup ayak hareketlerini izledim. Yumruk atarken kolunun nereye kadar uzandığını, ne hızda olduğunu, alıştığı hareketleri olup olmadığını anlamaya çalıştım. Nasıl dövüştüğümüzü anlamak için yaklaşık on beş dakika birbirimize taktik olmaksızın saldırdık. Zaman geçtikçe aklıma bunu yapma sebeplerim, Ares, annemin ağlamaları, Aral'a yaptıklarım gelip her yumrukta biraz daha öfkelendiğimi hissederken dişlerimi sıktım. Düşüncelerimin müzikle bir ilgisi olup olmadığından emin olamıyordum.

Aral gerçekten iyi dövüşüyordu ve artık hamlelerimiz ciddileşmeye başlamıştı. Ondan daha hızlıydım ama o daha tecrübeliydi ve kas gücü benimkiden fazlaydı. Yumruklarından kaçarken açığını bulmaya odaklandım fakat öfkem de arttıkça artıyordu. Şimdiden ter içinde kalmıştım.

Yumruklar savurup bacaklarını izlerken gözlerimi gözlerine çevirdim ve bulduğum boşlukta dudaklarım arasından sessizce nefes verip aniden atağa geçtim. Yumruklarından sıyrılıp sol yumruğumu göstererek yanlış blokta bulunmasına sebep oldum ve sağ yumruğundan kurtulup ileri adım atarak karaciğerine vurmak üzeri ileri bir adım attım. Tam tüm gücümle karaciğerine vuracakken zihnimde kısa devreye benzer bir kırmızı alarm çalıp beni olduğum yerde kilitlediğinde Aral ona vuracağım yumruğumu tutup kaldırdı ve kolumu bana sararak sırtımı göğsüne yasladı.

Nefes nefese kalmıştım ve çok öfkeli hissediyordum kendimi ama durdurmuştum son anda kendimi.

Aral'ın ağırlaşan nefesini kulağımın dibinde hissettim. Terleyen tenimi ısıttı.

"Ciddileşmemiş miydik?" diye sordu bana derinden gelen sesi. Bana kızmış gibiydi. "Açığımı bulmuştun."

"Sol yumruğunu suratıma indirebilirdin," dedim nefeslenirken.

"O yumruğu hesap etmemiş miydin?"

Etmiştim. Yumruğum sonrasında sağ kolumla yumruğunu savuşturup kilitleyecek ve dizini kullanmak isterse dizine basıp omuzlarına çıkarak boynunu kilitleyecektim, kafamdaki tasarı buydu.

"Öfkeme kapıldım," dedim tuttuğu sağ yumruğuma bakarken. "Ama durdurabildim kendimi." Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Hangi frekansı kullanıyorsun?"

"Öfke," diye yanıtladı beni.

Tahmin etmiştim. Gittikçe öfkelenmemin sebebi buydu.

"Canına mı susadın?" diye takıldım ona çünkü tetiklendiğim halde durmayı başarmıştım. Bence geçer not diye buna denirdi.

"Kilitlenen ben değilim," diye meydan okudu bana.

"Bak sen," diye mırıldanıp dudaklarına uzandığımda Kürşat'ın varlığı onu kilitlerken gülümseyip bunu kullandım. Aniden atağa geçtim, şaşkınlığından faydalanıp kilidinden kurtuldum, biraz da izin vermiş olacak ki sol kolunu sırtına kilitleyebildim ve dizkapağının arkasına hafifçe vurup sendelettim onu, sırtından itince düşmemek için diz çöktü. Sağ kolumu boynuna sarıp tırnağımı şahdamarı üzerine bastırdım sanki silahım olsa işi bitecekmiş gibi poz keserek.

Çatık kaşlarıyla bana bakarken gülümseyerek şakağına bir öpücük bıraktım. "Berabere diyelim mi?"

Alayla gülümsedi. "Hile yaptın kedi."

"Yo yapmadım," diye üste çıktım. Gözlerimi Kürşat'a çevirdim, çocuk parkındaki çocukları izliyor gibi bir hali vardı. Gülümsetti bu beni. "Kürşat sen dövüş sona erdi, demiş miydin?"

Kafasını iki yana salladı yüzünde keyifli bir gülümsemeyle. "Demedim."

Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Dövüş bitti, denmeden gardını indirmemelisin."

Gülümsedi ama başını iki yana salladı. "Diz çökmemi istiyorsan istemen yeterliydi," derken Kürşat'a baktı.

Kürşat müziği kapattı. Acıttığımı düşünerek kolunu serbest bırakıp kolumu gevşettim ve ondan uzaklaştım. Ayağa kalkarken nemlenen saçlarını sallayıp aralarından parmaklarını geçirdi.

"Kendini tutabilmenle gurur duyuyorum sevgilim," dedi tekrar gardını alırken. "Ama oraya gireceksen eğer beni iyi olacağına ikna et."

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken kafamı salladım. "Peki," dedim. "Fakat ciddi dövüşmediğinin farkındayım."

Kafasını salladı. Bir başka müzik çalmaya başladığında yutkundum yavaşça. *Yapabilirim. İyi olacağım. İyi olacağız. Sevdiğim herkesi koruyacağım ve olmamı istedikleri kişi değil olmak istediğim kişi olacağım.*

Yorgunlukla mindere yığılıp gözlerimi kapattım ve ağır ağır nefeslenmeye başladım. Yalnızca dövüşmek değil, tetiklenen duygularımı kontrol alıntında tutabilmek de çok yorucuydu. Beyaz ışığın altında öylece uzanırken bir anlığında ışığım kapatıldı ve yüzümde bir havlu gezindiğini hissederek açtım gözlerimi. Aral, bulduğu temiz bir havluyla terimi kuruluyor ve bunu çok büyük bir dikkatle yapıyordu o an. Kalbim sevgiyle attı ve bu duygumu tetikleyen tek şey karşımdaki adamdı.

"İyi misin?" diye sordu bana boynumu kuruladığı sırada.

"İyiyim," diye yanıtladım onu. "Dışarıdan bir müdahaleyle duygulanıyor olmak ve bunu kontrol altında tutabilmek zor ve berbat bir his ama şu an iyiyim. Sanki rahatlamış gibi hissediyorum."

Kafasını salladı. "Çok iyi başa çıktın," dedi gözlerime hayranlıkla bakarken. "Zihnin güçlenmiş bu konuda."

Bir şey diyemedim. Sebebi ona zarar vermemdi muhtemelen. Bu gerçekle yaşamayıp nasıl sildiysem onu, aynı şekilde aslında silinmeyen bu suçluluk duygusuydu zihnimi güçlendiren. Aynı zamanda bu olaydan sonra babam işleri ciddiye bindirmişti.

"İyi olacağız değil mi?" diye sordum yarın için.

Kafasını salladı. "İyi olacağız," diye onayladı beni.

Doğrulup terli olmamı umursamadan kollarımı boynuna sardım. O da terlemişti ve rahatsız etmiyordu bu beni. Ensesindeki nemli saçları arasında gezdirdim parmaklarımı. "İyi ki varsın."

Başını eğip sol omzumdan öptü. "Sen de sevgilim."

Hafifçe geri çekilip yakışıklı yüzüne baktım ve dik tuttuğu sol dizine yaslandım. "Duş almak istiyorum. Eve gitsek olur mu?"

Kafasını salladı. "Olur."

"Sonra yemek yiyelim," dedim hâlâ randevuya çıkmak istediğimi hatırlatmak için. Aral'ın hevesini kırmayı hiç istememekle birlikte ben de istiyordum onunla on dakika bile olsa birbirimize vakit ayırmayı.

Gülümsedi sözlerime. Yanağımı sıktı hafifçe. "Aklımda."

Gülümsedim. Kafamın içi batan bir gemi karmaşasıydı ama Aral'la randevuya çıkma fikri sanki suyun altında hapsolan o nefes alma alanıydı ve ne yaşıyor olursak olalım —belki de bu stresle yaşamaya

alıştığımdandı bu— yine de bir parça heyecanlı hissediyordum bunun için. Çünkü resmi olarak ilk kez randevuya çıkıyorduk şu an. Hayatımızın normal olabileceğine dair umutla dolmak istiyordum. Normal bir hayatımız olursa nasıl olurdu diye hayal etmek yerine bir yandan bunu yaşamak istiyordum çünkü babam da Aral da haklıydı. İşlerin yoluna girmesini beklerken yaşayacak vakti kalmayabilirdi insanın ve şimdi düşününce babamın o şiiri neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyordum.

Sevgileri yarınlara bıraktınız,
Çekingen, tutuk, saygılı.
Bütün yakınlarınız
Sizi yanlış tanıdı.

Bitmeyen işler yüzünden
(Siz böyle olsun istemezdiniz)
Bir bakış bile yeterken anlatmaya her şeyi
Kalbinizi dolduran duygular
Kalbinizde kaldı.

Siz geniş zamanlar umuyordunuz
Çirkindi dar vakitlerde bir sevgiyi söylemek.
Yılların telâşlarda bu kadar çabuk
Geçeceği aklınıza gelmezdi.

Gizli bahçenizde
Açan çiçekler vardı,
Gecelerde ve yalnız.
Vermeye az buldunuz
*Yahut vaktiniz olmadı.**

Sıcak bir duş alıp kaslarımı rahatlattıktan sonra dolabımı açıp Aral'ın bana aldığı inci beyazı saten elbiseyle bakıştım. Aral'a nasıl giymem gerektiğini sorduğumda bana, "Sana aldığım elbiseyi giyebilirsin istersen.

* Behçet Necatigil, *Sevgilerde: Bütün Şiirlerinden Seçmeler,* Yapı Kredi Yayınları, 2021, İstanbul, s. 146.

Seni ilk öptüğümde üzerinde o vardı," diye bir yanıt vermiş ve tüm algılarımı yerle bir etmişti. Şimdi istesem bile başka bir şey giyemezdim.

Elbiseyi askısından çıkarıp yatağımın üzerine bıraktım. Nereye gidersek gidelim bu elbiseyle gitmek istiyordum ben de artık. Havluyla saçlarımı birkaç kez daha kurulayarak bornozumla birlikte çıkardım. Beyaz bir iç çamaşırı takımı giymiştim ve elbisenin sırtı müsaitti sutyen takmak için. Elbiseyi özenle üzerime geçirip fermuarını zor bela çekebildim. Saçlarımı tarayıp kendi halinde kurumaya bırakırken uzun zaman sonra makyaj yapmak için motivasyonum vardı. Özenerek kendime yakıştırdığım klasik makyajlarımdan birini, kırmızı rujla tamamladım. Aynadaki yansımam güzel hissettirdi bana kendimi. Derin bir nefes aldım. Belki de bu akşam son sakin akşamımız olacaktı... Yarın neler olacağını kestiremiyordum ve elimden de bir şey gelmiyordu ama bu akşam benim ellerimdeydi. Güzel geçsin istiyordum. Güzel hatırlamak istiyordum.

Derin bir nefes aldım. "Her gün Aral'la randevuya çıkmak istiyorum," diye mırıldandım. Kan kokan kırmızı örümcek zambaklarını ve saklambacı düşünmeden, yalnızca sevdiğim insanlara odaklanarak yaşamak istiyordum.

Kapım çalındığında gözlerimi aralanan kapıma çevirdim. Alin'i görmek kalbimi yumuşattı ve korku kalbimi ele geçirmek istedi ama buna müsaade etmedim. Zihnim berrak, kalbim cesur olmalıydı onu korumak istiyorsam.

"Minik sincap?" diye sordum başımı sağ omzuma yaslayarak onun gibi.

Gülümsedi. "Lina'cığım?" dedi parlayan gözleriyle. "Çoook güsel olmuşsun."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim," dedim tamamen ona dönerken. "Beğendin mi?"

Tamamen içeri girip bana yaklaşırken kafasını salladı. Elbisemin kumaşına dokunup dokusu hoşuna gitmiş gibi iki eli arasında okşadı. "Yumuşacık," deyip kıkırdadı.

Yanağını okşadım gülümseyerek, "Senin gibi..."

Gülümsedi bana mavi gözleri parlarken. "Neyeye gidiyoysun?"

"Sır tutabilir misin?" diye sordum ona takılmak için.

Heyecanla kafasını salladı. "Tutayım Lina'cığım sös."

Gülümsedim. "Aral'la randevuya çıkacağım. Ama kız sözü bu tamam mı? Anneme söylemek yok."

Kafasını salladı heyecanla. "Ayal'cığımla yandevu ne demek? Hastane gibi mi?"

Genelde hastaneden randevu aldığımız için aklına hastane gelmesi her ne kadar üzücü olsa da gülümsedim ona burukça. "Randevu demek, buluşup güzel vakit geçirmek demek."

"Sefgili gibi mi?"

Gülümsetti bu sorusu beni. "Evet öyle gibi."

Utangaç bir şekilde dişlerini göstererek güldü. "Sis sefgilisiniz deyil mi Lina'cığım? Ayal'cığım ve sen?"

Kafamı salladım. "Evet öyleyis," dedim onun gibi.

Gülümseyerek bacaklarım arasına girdi. "O saman ben de Batı'cığımla mı sefgiliyim?"

Sorusu beni önce şaşırttı ardından elimde olmadan güldüm. "Hayır siz çok yakın arkadaşsınız," diye düzelttim onu. "Arkadaş olmak ve sevgili olmak farklıdır. İnsanlar büyüdükleri ve birbirleriyle yaşamak istedikleri zaman sevgili olurlar," diye açıklmaya çalıştım.

"Hım," diye mırıldandı düşünüyormuş gibi. "Sis Ayal'cığımla biylikte mi yaşayacaksınıs o saman?"

Omuz silktim. "Belki ileride..."

Dudak büktü. "Peki ben Lina'cığım?"

Çenesini tutup yüzünü kaldırdım ve yanağını öptüm sevgiyle. "Sensiz hiçbir yere gitmem minin sincabım. Sen de bizimle yaşarsın."

Gülümsedi hemen. "Peki anneciğim?"

Kafamı salladım. "O da yaşar isterse?"

Kafasını salladı. "O saman tamam," dedi. İkna olmuştu.

Gülmesi için karnını gıdıklamaya başladım. Alin'in kıkırtıları kulağıma dolarken içimde mutluluk filizlendi durdu. Rujumun ona bulaşmasını önemsemeden öpücükler kondurdum yüzüne. Sonra da aynada ona yüzünü gösterdiğimde kıkır kıkır güldü ve ona ruj sürmem için ısrar etti bana. Onu kırmayıp parlatıcı sürdüm dudaklarına. Minik dudakları şeker yemiş gibi duruyordu.

Güneş abla ve annem verandaya açılan cam cephenin olduğu kısımda oturuyorlardı, yanlarına giderken biraz çekingenlik hissettim. Çünkü Aral'la çıkacağımızı biliyorlardı.

Güneş abla yüzünde kocaman bir gülümseme ve beğeniyle beni izlerken gülümsedim ben de.

"Harika olmuşsun," dedi heyecanla. O benden daha heyecanlı gibiydi ve bu durum çok tatlıydı.

Annem kafasını sallayarak Güneş ablayı onaylarken, "Çok güzelsin," dedi bana.

"Teşekkür ederim," diyebildim yalnızca.

Güneş abla önlerindeki sehpaya ufak bir oje standı kurmuştu, bunun benim için olduğunu bilerek yanına ilerledim.

"Oje sürmek istersin belki diye düşündüm," dedi heyecanlı bir sesle. "Kırmızı nasıl? Ya da beyaz mı?"

"Kırmızı," dedim düşünmeden. Ellerime kırmızıyı daha çok yakıştırıyordum. Favori ojem koyu kırmızıydı.

Güneş abla beni onaylarken hemen oje sürmeye başladı tırnaklarıma. Aral genelde benden önce hazırlandığından şu an neyle meşgul olduğunu bilmesem de Güneş abla bana oje sürerken onunla tekrar sohbet etme şansı bulmuştum ve bu iyi hissettirmişti. Kendimi kontrol edebildiğime daha çok ikna olmuş haldeydim ve bir gün onlara başımızdan geçenleri anlattığımızda daha dik durabilecektim hatamın arkasında. Öyle umuyordum.

Annem ve Güneş abla ile sohbet ederken Aral'ın bu randevudan onlara sabah kahvaltıdan sonra bahsettiğini anladım. Annemden izin bile almıştı ve bu çok tatlıydı. Merdivenlerde işittiğim sesle gözlerim o tarafa çevrildi. Aral yakalarını düzelterek aşağı inerken onun da krem rengi bir takım ve beyaz gömlek giydiğini gördüğümde karnımda kırk bin tane kelebek varmışçasına bir kasılma peyda oldu. Onu daha önce açık renkli bir takım giyerken görmemiştim ve kesinlikle bambaşka bir havası vardı. Takım üzerinde o kadar iyi duruyordu ki yutkunma ihtiyacı hissettim.

Gözlerimiz buluştuğunda bakışları tenimi ısıttı, gözlerimi kaçırdım. Annem ve Güneş ablanın önünde kızarmak, isteyeceğim son şeydi ve aklıma dün gece geldiği için hiç de kolay değildi işim. Bu adama gıcık oluyordum. Ne münasebetti gerçekten? Aklıma mı giriyordu? Bilinçaltıma bir şeyler mi işliyordu? Bir de beni mi suçluyordu bununla? Resmen pesti ve imdattı gerçekten. Onca işin gücün içinde bir de o kocaman yer kaplıyordu zihnimin her bir köşesinde.

"İyi akşamlar," dedi nezaketle yanımıza gelirken.

Annem ve Güneş abla ona cevap verirken ben bir şey demedim.

"Lina'yı alabilir miyim?" diye sordu yanımda dikilirken.

Güneş abla gülümseyerek, "Tabii," derken annem de kafasını salladı ve bana baktı. "İyi eğlenceler bir tanem," dedi eğlenmemi çok istiyormuş gibi.

Ona hafifçe gülümsedim yalnızca. Ayağa kalkıp Aral'a baktığımda dili dudaklarında gezindi.

"Hazır mısın?"

Kafamı salladım. Güneş abla ve annemin önünde onunla bu halde konuşmak zordu gerçekten.

Güneş abla ve anneme, "İyi akşamlar," deyip Aral'ın önünden geçtim ve odama ilerledim önce. Aral peşimden gelirken Batı ve Alin ona mâni oldular. Onlara gülümseyip odama gittim. Ufak kol çantamı ve topuklu ayakkabılarımı alıp odamdan çıktığımda Aral beni koridorda bekliyordu. Gözlerinde tanıdık güzel bakışlarla beni izlerken ne diyeceğini bilemiyormuş gibi dili dudaklarını ıslattı yine.

Elini bana uzatırken, "Çok güzelsin," dedi. Çok güzel olmuşsun, demedi, genel bir söylemdi.

Gülümsedim dudaklarıma engel olamayarak. "Teşekkür ederim." Ona doğru yürüyüp uzattığı elini tuttum. Parmaklarımız birbirine dolanırken çenemi kaldırıp dudaklarıma eğildi ve ufacık bir öpücük bıraktı kendini tutamamış gibi.

"Rujun bozulmasın," dedi sonra da.

Gülümsetti bu söylediği beni. Heyecanlı gibiydi sanki.

"Sonra bozarız," dedim.

"Kesin bozarız," diye onayladı beni.

İçim kıpır kıpır olurken gülümsemeden edemedim. "Niye bu kadar heyecanlısın?"

"Değilim gayet," diye takıldı bana.

"Öylesin gayet," dedim bizi kapıya götürürken.

Gülümsemesi genişledi. Tüm gün bunu düşünmüştü sanki. Onun yüzünden ben de bunu düşünmüştüm ve onun yüzünden ben de heyecanlanıyordum.

"Acıktın mı?"

Kafamı salladım. "Acıktım."

Kafasını salladı gözlerime bakarak. İkimiz de siyah kabanlarımızı giydik. O kadar uyumluyduk ki bir fotoğrafımız olmasını isterken buldum kendimi. Halbuki fotoğraf çekilmekten nefret ederdim. Hepsi onun yüzündendi.

Topuklu ayakkabılarımı ayaklarıma geçirip bağcıklarını bağlamak üzere eğileceğim sırada Aral benden önce davrandı. Kalbim bu görüntü karşısında göğüskafesim içinde ritmini kaybederken bağcıklarımı bağladı özenle. Ardından yırtmacımın açıkta bıraktığı dizkapağımın birkaç santim üzerine varla yok arası bir öpücük bıraktı. Tüylerim ayağa kalkarken yutkundum yavaşça. İmdattı gerçekten. Bu adamın benimle çok büyük dertleri vardı.

Doğrularak karşımda dikeldiğinde yüzüne bakmak için çenemi kaldırmam gerekti ve gözlerine bakarak derin bir nefes aldım.

Arkamdaki kapıyı açarken, "Lina, Lina, Lina," dedi üzerime eğilerek. "Bana öyle bakarsan rujun bozulur sevgilim."

Ses tonu içimi titretti. Gerçekten onunla randevuya çıkmak böyle bir hisse bunu her gün yapmak istiyordum ve böyle bir hayat motivasyonu tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıp çıktım açtığı kapıdan.

Topuklu ayakkabı giydiğim için Aral düşmemden ve ayaklarımın su içinde kalmasından endişe ederek eğilip beni kucakladı nazikçe.

"Üzerin kırışacak," dedim ama halimden de oldukça memnundum. Kollarımı boynuna sardım.

"Pek rahatsız olmuş gibi değilsin," dedi gülümseyerek.

"Harika görünüyorsun," dedim içimde tutmayarak. "Bu takımı daha önce giymediğin için yargılanman lazım."

Sözlerim gülümsemesine sebep oldu. "Zamanı varmış demek ki."

Kafamı salladım. "Yandın sen," dedim yanağını okşarken. "Artık hep randevuya çıkmak istersem ne yapacaksın?"

Gözlerime baktı ciddiyetle. "Yandım zaten ama benim senin için hep vaktim var."

Kalbim ağır ağır çarptı göğsüme. *Senin için hep vaktim var.* Hayatımda duyduğum en iyi, rahat ve güvende hissettiren cümleydi belki de. Bu ve bunun türevlerini de hep Aral'dan duymuştum ama bu cümle artık yeni sığınağım gibiydi.

"Hep mi?"

"Hep," dedi gözlerime bakarak. "Bir kolum, bir omzum, bir bacağım, aklımın bir yanı hep senin."

"Sol taraftakiler mi?"

Gülümsedi hafifçe. "Sol taraftakiler."

"Kalbinin olduğu yer yani," diye sağlama aldım.

"Kalbimin olduğu yer," diye onayladı beni gözlerime bakarak. Gözleri boynuma inip ardından gülümseyerek yüzüme baktı. "Çıkarmamışsın künyeni."

"Neden çıkarayım?" diye sordum bahçe kapısına yaklaşırken.

"Elbisene uymaz diye çıkarırsın belki diye düşündüm. Hep takman gerekmiyor. Sende kalsın yeter bana," dedi ama yine de tam tersini duymak ister gibiydi.

Kafamı iki yana sallayıp kalbimden geçeni söyledim ve bunlar, onun da duymak istediği şeylerdi. "Hep takacağım," dedim gözlerine bakarak. "Hep olmak isteyeceğim çünkü."

"Hep olacaksın o zaman," dedi o da.

Dudaklarını öpme isteğiyle dolarak iç çektim. "Ruj sürdüğüme pişman oluyorum yavaştan."

Gülümsedi dudaklarımız arasında birkaç santim varken. "*Kiss proof* değil mi bu?"

Kaşlarım çatılırken kafamı iki yana salladım. "Değil ama sen nereden biliyorsun öyle şeyleri?"

"Ablamda görmüştüm," dedi sıcak nefesi dudaklarıma çarparken. "Hoşuma gitmedi şu an sebebi ama benimleyken sürebilmen için sana alacağım mutlaka."

"İşe yarıyor mu acaba?" diye sordum merakla.

"Bilmiyorum, deneriz," dedi ciddiyetle.

Güldürdü bu beni. "Mutlaka deneyelim."

Derin bir iç çekti. "Yapılacaklar listesine ekledim."

Kıkırdadım ve minik bir öpücük bıraktım dudaklarına. Geri çekilip parmaklarımla temizledim dudaklarını.

Beni yere bıraktı ve çıktık bahçeden. Doğruca arabaya bindik. Aral sanki başka bir şey düşünmemi istemiyormuş gibi beni hiç kendimle baş başa bırakmadı. Deniz'in restoranına geldiğimizde gözlerimi ona çevirdim gülümseyerek.

"Bugün özel bir gün gerçekten," dedim el ele restorana ilerlerken. "Önce ilk görüşmemizdeki gibi giyindik, şimdi de ilk birlikte oturduğumuz yere geldik."

Onayladı beni. "Özel olsun istedim," dedi gülümseyerek.

Ben de ona gülümsedim. "Öylesin."

Gülümsedi bana ama yutkunmaktan başka bir şey yapamadı. El ele restoran girdik. Buraya son geldiğimizde ayrıydık ve bizim masamızda

oturan bir çifti deli gibi kıskanmıştım. Fakat şimdi Aral elimden tutmuş, bizi o masaya götürüyordu. Aynı masayı ayırtması içimde çocuksu bir hevese sebebiyet verdi. Her şeye rağmen bugün çok güzel bir gün oluyordu ve şaşkındım. Tehdit edilmiştim. Ötesi yoktu bunun ama sanki hiç derdim yokmuş gibi burada Aral'la yemek yemeye gelmiştim. Gitsem evde yatağıma girsem yine bir şey değişmeyecekti hayatımda biliyordum ve Aral sanki bunu bildiği için bana iyi hissettirmek istiyormuş gibiydi. Bunun için bile minnettardım ona.

Masamıza geldiğimizde kabanımı çıkarırken Aral beni bekledi. Ardından sandalyemi çekip oturmama yardımcı oldu nezaketle. Ona teşekkür ettim. Kendi kabanını da çıkarıp sandalyenin sırtına bıraktı, ardından karşıma oturdu o da. Yüzünde hem heyecanlı hem de dikkatli bir ifade vardı. Benim duygu durumumu analiz ediyordu sanki sürekli.

"İyiyim," dedim rahatlaması için. "Burada olduğum için memnunum."

Sol dirseğini masaya yaslayıp şakağını da yumruğuna dayadı ve gözlerime baktı öylece. Bir garson gelip bizimle ilgilendi. Yemek siparişi verip sohbet ettik. Anı olarak saklamak için ellerimizin fotoğrafını tekrar çekmek istediğimde seve seve kabul etti. Aynısını çekmeye çalıştım ve bu kez bu fotoğrafın onda yara olmaması için kendime söz verdim.

Yemeklerimizi bitirdikten sonra garsonlar masamızı toparlarken kendimi rahatlamış ve sakinlemiş hissediyordum daha çok. Harika vakit geçiriyordum; tam şu anda kucağına oturup ona sokulmak, sarılmak ve mümkünse birkaç öpücük almak istiyordum.

Dirseğimi masaya, sağ yanağımı da avucuma yaslamış Aral'ı izlerken gözlerime bakıyordu.

"Aral," dedim düşünceli gözlerle gözlerine bakarken.

"Efendim?" dedi ilgiyle.

"Yan koltuğuna geleyim mi? Burası çok uzak gelmeye başladı."

Bu söylediğim onu hafifçe gülümsetirken, "Bak ya," dedi tatlı tatlı. "Ben geleyim."

"Olur," dedim.

Yavaşça ayağa kalktığında müzik de değişti. Hoş bir müzik çalmaya başladığında Aral masanın yanında durup elini cebine attı. O sırada ellerinin titrediğini fark ettim. Kaşlarım çatıldı hafifçe. Gözlerine baktığımda heyecandan başka bir şey göremedim gözlerinde ve karnıma ağrılar saplandı o an. Gözlerimi kırptım birkaç kez. Aral cebinden koyu kırmızı

bir kutu çıkarıp önümde diz çöktüğünde her şey saniyelik gelişiyordu sanki. Olayın farkındalığı mideme yumruk yemişim gibi nefesimi keserken şaşkınlık ve heyecan içinde ona bakakaldım.

Ne diyeceğimi bilemeyerek, "Aral," dedim. Sesim titriyordu.

Gülümsedi bana gözlerinin içi parlarken. "Bugün özel bir gün olsun istedim çünkü bir sürü sebebim var Lina, biliyorsun."

Biliyordum, dün gece söylemişti hepsini. Yüzükparmağımı öperken aklından bu mu geçiyordu gerçekten? Karnımdaki ağrıların şiddetti arttı. Gözlerime bakarken derin bir nefes aldı.

"Seni ilk gördüğümde tekrar yaşamak istemiştim Lina ama seninle yaşayınca sensiz yaşamak istememeye başladım ve bunu durdurmamın bir yolu yok. Çok seviyorum seni. Korktuğun her şeyi biliyorum, yapmak istediklerini de. Hepsini içimde taşıyorum ben de. Bazı insanlar böyle yaşar, diye değil, nasıl istiyorsan öyle yaşa istiyorum. Benimle yaşa istiyorum."

Ağlayacakmış gibi hissediyordum kendimi. Bir aydır zor zamanlar geçiriyorduk ve her gün benim hakkımda bir sürü şey öğreniyorduk. Benimle ilgili bir sürü kötü şey vardı ve devamı geliyordu sürekli ama Aral buna rağmen önümde diz çökmüş onunla yaşamamı istiyordu benden. Bugün rüyasını anlatırken bana gözlerinin içi parlıyordu ve ona öyle bir hayat vermeyi her şeyden çok istiyordum ama çok korkuyordum ona bir şey olur diye.

Kutuyu açtı yavaşça. Çok güzel bir tektaştı. Gözlerimin içine baktı. Kıyamıyormuş gibi şefkat ve sevgiyle bakıyordu yüzüme.

"Zor geliyorsa evet, demek hayır, de," dedi, buruk bir gülümsemeyle. "Hazır olduğunu hissettiğim an tekrar teklif edeceğim, bu yüzden içinden geleni söyle bana."

Genzim sızlarken, "Aral," diye sitem ettim.

Gülümsetti bu onu. "Benimle yaşa Lina," dedi gözlerime bakarak. "Olmaz mı sevgilim?"

Ona ne zaman olmaz mı diye sorsam senin için olur, diyen bir adama nasıl olmaz, diyebilirdim ki ben?

Buğulu gözlerle kafamı sallarken hem korku hem de sevgiyle çarpan bir kalple ona uzanıp kollarımı boynuna sardım. Restoranda bir alkış sesi yükselirken Aral'ın kolu belime sarıldı. Ayağa kalkarken beni de kaldırdı ve bedenlerimiz tamamen birbirine yaslandı.

"Sesli bir cevap alırsam ben de rahatlarım Lina," dedi Aral, sıcak nefesi omzumu ısıtırken.

"Seninle yaşamak istiyorum," diye yanıtladım onu. "Senin istediğin gibi bir hayat istiyorum."

Gerilen omuzları gevşedi bir nebze. Hafifçe geri çekilip yüzüme bakmak istedi. Gözlerime baktığında sağ eli yanağıma yerleşip düşmek üzere olan gözyaşımı sildi yavaşça. Yüzündeki mutluluk, ellerinin titreyişi ve gözlerindeki bakışlara içim giderken o an etrafımızda olan kimseyi düşünemedim.

Hafifçe parmak uçlarımda yükselip dudaklarını öptüm sevgiyle. Sonra da gözlerine baktım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Nefes verir gibi gülümsedi ve dili dudaklarını ıslattı. "Seni çok seviyorum," dedi gözlerime bakarak. "Tanıdığım herkesin önünde beni öpsen bile..."

O an gözlerimi etrafımıza çevirdiğimde bizi alkışlayan ve tezahürat yapan Güney ve Şahin'i gördüm önce. Gözlerimi şaşkınlıkla birkaç kez kırparken etrafımızdaki tanıdık kalabalıkla yüzleştim aniden. Kuzey, Doğu, Ekin, Deniz, Tarık, Kürşat, Yasemin, Mehmet Ali ve Balın'ı da buradaydı. Gülümseyerek bizi alkışlıyorlardı.

Gözlerimi Aral'la çevirdim. "Sen mi çağırdın?"

Gülümsedi hafifçe. İçi içine sığmıyor gibiydi onun da. "Kürşat, Şahin ve Deniz'e evlenme teklifi edeceğimi söyledim sadece."

"Ben taktik verdim," dedi Şahin keyifli bir sesle. "Çiçeği unutmasa iyiydi."

Aral çatık kaşlarla ona baktı. "Akıl mı kaldı?" dedi ona.

Gülümsedim bu haline.

"Bagajda kaldı abi," dedi Kürşat o sırada.

Şahin, Kürşat'a baktı. "Hadi Aral'da yeni gelin heyecanı var, sana ne oluyor Kürşat'çığım? Sen niye hatırlatmıyorsun adama?"

"Aklımdan çıkmış," diye kendini savunurken Yasemin aralarına girdi.

"Üstüne gitmesene adamın," diye çıkıştı Şahin'e. "Rol çalıyorsun şu an abi. Sessiz ol az."

Sonra da gözlerini Aral'a çevirdi. "Aral abi yüzüğü takmayı unuttun."

İkimiz de gözlerimizi sol elinde tuttuğu kutuya çevirdik. "Unutmadım," dedi bana. "Aklımdaydı."

Gülümsedim ona. "Benim de," diye katıldım ona.

"Bak ya," dedi kısık bir sesle. "Akıl bırakmadın bende."

"Ben bir şey yapmadım," diye savundum kendimi.

Dili dudaklarını ıslatırken yüzüğü yerinden çıkarıp kutuyu masaya bıraktı. Sağ elime uzandığında ellerim hâlâ titriyordu. Yüzükparmağıma yüzüğü taktığında tam olmuştu ve çok güzeldi. Elimin üzerine bir öpücük bıraktı. Sonra da alnıma bir öpücük bıraktığında ona sarıldım sıkıca.

"Teşekkür ederim Lina," dedi saçlarımın üzerine. "Ne zaman istersen her şeyi o zaman yaparız. Kabul etmen yeter bana."

"Susmazsan seni bir daha öperim," diye tehdit ettim onu. "İmdat gerçekten."

Güldü saçlarıma doğru. Saçlarımı okşayıp geri çekildi ve yanağımı okşadı sevgiyle. Sonra elimi tuttuğunda herkes bizi tebrik etmek için yanımıza geldi. Herkesin tebriğini kabul ederken Aral'ın tüm kardeşlerinin bana sarılması çok farklı bir sevgiyi tatmama sebep oldu. Özellikle Deniz ve Ekin'in sarılması kollandığımı hissettirmişti bana. Ekin'i gördüğüme şaşkındım hâlâ ama geldiği için memnundum. Ona daha yakın hissediyordum artık kendimi.

Ekin, Aral'ı tebrik ederken ona sarıldı. Birbirlerinden ayrılırken Aral saçlarını okşadı Ekin'in. Geldiği için minnettar gibiydi. Kardeşiyle paylaşamadığı pek çok anısı olmalıydı ve en azından artık bir şeyler paylaşabilecek olmaları iyi hissettiriyordu.

Masalar birleştirilip tatlı siparişleri verilirken ve Deniz bana gülerek şampanya önerirken ben hiçbirini istemedim çünkü hâlâ karnım ağrıyordu. Aral yanımda otururak sol kolunu belime sardı ve beni kendine çekti hafifçe. Ona sokuldum iyice. Güney ve Şahin bizim taklitimizi yaparken Aral sadece benimle meşguldü. Sağ eli sağ elimi tutmuş, yüzükparmağımı okşuyordu.

"Tatlı yemeyecek misin?" diye sordu huzurlu bir sesle.

Kafamı iki yana sallayıp çenemi kaldırdım, yüzüne baktım. O da bana bakıyordu. Gözlerim dudaklarına düştüğünde onu öpmemek haksızlıktı. Artık Aral'ın özgürlükten kastını çok iyi anlıyordum.

Gözlerimi gözlerine kaldırdım ve sadece onun duyabileceği bir sesle, "Ben tatlımı evde yiyeceğim," dedim gözlerine bakarak.

Bakışları değişirken dili dudaklarını ıslattı ve sağ eli yüzüme çıkıp saçlarımı kulağımın arkasına iterken kulağımı okşadığında tüylerim diken diken oldu.

"Ben de öyle yapacağım," dedi derinden gelen sesiyle. İçime bir yangın düşmüş gibi hissettim.

Benim söylediğim anlamda mı söylemişti bunu, bir fikrim yoktu ama karnımdaki ağrıların sebebiydi.

Tarık ve Yasemin bana çektikleri tüm fotoğrafları gösterirken ikisinden de hepsini istedim ve gönderebilmeleri için hem telefon numaramı hem de e-posta adresimi verdim onlara. Tarık'ın makinesine bakarken Kürşat ve Yasemin'in sohbet ettiğini gördüm göz ucuyla. Yasemin sözünü esirgemeyen bir kızdı ama Kürşat'ın yanında bariz bir şekilde daha sakindi ve bu hali tatlıydı. Hoşlanıyordu bence o da Kürşat'tan. Balın'la da sohbet ederek yüzüğüm hakkında konuştuk biraz. Gerçekten çok güzeldi ve Aral seçerken ondan yardım istemişti anladığım kadarıyla. Epey önce bu konu hakkında konuştuklarını söylediğinde Aral'ın yüzüğü ne zaman aldığını merak ettim.

Saat on bire gelirken gece yarısına az kalmış olması bana Ares'in yazdığı notu hatırlatırken aklıma karekod geldi yine.

Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Kalemin var mı?"

Ceketinin cebinden bir kalem çıkarıp bana uzattığında elinden kalemi aldım ve bir peçete alıp gördüğüm karekodu çizmeye başladım. Görsel hafızamın iyi olması iyi bir şeydi. Çok net bir şekilde hatırlıyordum karekodu. Aral ne çizdiğimi anladı ama bir şey söylemeden bitirmemi bekledi. Bitirdiğimde de kalemimi ve kâğıdı alıp cebine kaldırdı.

"Bugün benden başka bir şey düşünmek yasak sana," dedi, Ares'i düşünmemden nefret ediyormuş gibi. Haklıydı da. Suçlulukla doldu içim.

"Özür dilerim, unutmamak için," diye mırıldandım.

Kafasını salladı. "Unutmaman gereken, bu gece sevgilim," dedi.

Tüylerim diken diken oldu. Aral çayını bitirip ayağa kaktı yavaşça. Herkesin gözleri bize çevrildi.

"Bize müsaade," derken ben de ayağa kalktım.

Balın ve Yasemin bana el sallarken ben de onlara el salladım.

"Lina'cığım mesajlaş benimle lütfen," dedi Yasemin kıkırdayarak. "Çok hayranım sana."

Şahin onun ağzını kapatırken Kürşat'ın gülümseyerek Yasemin'i izlemesine baktım yüzümde tebessümle. Onlara el salladım, kendimi gerçekten mutlu hissediyordum. Kürşat arabanın anahtarlarını Aral'a verdi ama bizimle gelmedi. Onları arkamızda bırakıp arabaya geçtik.

Aral arabayı kullanırken bir eli hep ellerimin arasında kaldı. Ona nereye gidiyoruz, diye bile sormadım. Fark etmezdi. Bu gece yalnızca onu düşünecektim. Yüzüğüme bakarken yüzümde aptalca bir gülümseme

belirdi. Hayal bile etmezdim bunu. Hayatımın hiçbir döneminde böyle bir şey yaşayacağımı düşünmemiştim. Aral gibi biriyle özellikle...

Derin bir nefes almaya çalıştım ama arabadaki hava bile o kadar yoğundu ki başaramadım bunu. Araba tanıdık yüksek binanın önünde durduğunda içim içime sığmıyordu. Aral arabadan indi, arkasından dolandı. Bagajdan büyük bir çiçek demeti aldı. Ardından benim kapımı açtı. Elini tutarak indim arabadan. Çiçeklerimi kucakladım gülümseyerek. Elini belime yerleştirdi. Birlikte girdik binaya. Asansöre bindik ardından.

Asansörün kabinindeki yansımamıza bakarken aklımdan tüm bir ay teker teker geçiyor, karanlıklarım aydınlığa dönüyordu yüzünü. Güneş bana yüzünü döndüğünden değil, Aral bana güldüğündendi bu. Güler yüz göstermekle kalmayıp beni kollarında teselli ettiğinden, gözyaşlarımı sildiğinden, dizinde derdimi dinlediğindendi.

Tam bir ay önce bu asansörde kollarımda ölüm çiçekleriyle, soğuktan üşüyerek, uykusuz ve mutsuz bir halde kimi göreceğimden habersiz işimi bitirip bir an önce eve dönmeyi ve ısınmayı düşünüyordum yalnızca. Borçlarımı düşünüyordum. Hayata dair ne bir beklentim ne de bir şevkim vardı. Bazı insanlar böyle yaşar, diye diye attığım her adım, aldığım her bir nefes bir köşede ayağıma çelme takmak için beklerken şimdi sırtımı göğsüne yasladığım, sıcak eli saten kumaş altından tenimi yakan bu adamın radarına girmiştim. Ayağıma dolanan ipleri kesmiş, kesilemeyecek olanlar ayağıma dolanmasın diye beni kucağında taşımıştı. Hayatım boyunca bulutların üzerinde yaşama hissini tattığımı söyleyemezdim ama onun omuzlarının üzerinde yaşamanın ne olduğunu biliyor ve oradan uzaklaşmak istemiyordum. Benim gökyüzüm onun omuzlarının hemen üzerinde olacak kadar yakındı bana; bir baş eğişi, beni kucaklayışı ve kendine çekişi yeterliydi bulutlara ulaşmam için. Gökyüzüne kısa yol bir bilet, iadesiz ve sonsuz uçuşlar birbirimizi sevdiğimiz sürece...

Bölüm 8

Bir Aral Noktası

İnsan doğmak değil ama kalabilmek büyük bir meziyet esasen. İnsan gibi yetişmek ve kalabilmek o çizgide... Kendi özgürlüğünün sınırlarını değdirmemek kimseye... Özgürlük dediğin kısıtlamadan başkasını, uçabilmek doludizgin göklerde. Yaşamak ve alçalmak yalnızca kendinle... Özgür bırakmak herkesi, kendin olmak istediğin kadar ve yetse bile gücün ezme arzusu gütmemek içinde... Hepsi bir meziyet. Damarlarımızda gezinen kibir, bize kalan miras atalarımızdan. İnsan seçer yolunu ama şeytandır zalim olan. Bir gülümseme kimine hayat verir kimininse gücüne gider. Hayat yüzünü dönmedi diye ona, tüm gülümseyişlere düşman kesilir. Bir insanı öldüren silahlar değil, o silahı tutan eldir. O eli tutan bir bakış açısı, onu ölçeklendiren duygular ve davranışa yansıyışları... Baksa benimle aynı pencereden, görse onun gözlerini, cennet kalbine yerleşir. Bazı insanlar böyle yaşar, diye ömür idame mi edilir? Edilir. Senin için... Her şey sana dair...

Gözlerim sağ elimdeki yüzüğe çevrildi. Karnım kasıldı. Kucağımdaki turuncu laleleri sıktım biraz daha. Aynadaki yansımamıza bakarken ve elinin sıcaklığı karnımı kavururken biraz daha yaslandım ona. Tenimin yalnızca onun temasıyla ısındığı anlardan birindeydik. Kanım damarlarımda fokurduyor, Aral'ın içimdeki o fitili yakmasını bekliyordum yanmak için. Onun için yanıyordum, benimle yansın istiyordum. Asansör bedenlerimizin uyarılarıyla doluyor, hava yoğunlaşıyordu sanki.

Onun ne düşündüğünü merak ederek yansımasıyla göz göze geldiğimde eğilip saçlarıma bastırdı dudaklarını, karnıma yasladığı eli beni kendine daha çok çekti. Tamamen yaslanırken ona tenindeki gerginliği ve şişkinliği hissetmemek mümkün değildi. Yutkunmama sebep oldu bu. Tatlımı evde yiyeceğimi söylerken onu kastettiğimin ikimizde farkındaydık ve ben oldukça ciddiydim fakat Aral'ın ne ölçüde ciddi olduğundan emin olamasam da içimi saran heyecana engel olamadım.

Asansörün kapıları açıldı. Birlikte çıktık, adımlarımız kapıya ilerlerken sağ kolu hâlâ belime sarılıydı. Kabanının cebinden çıkardığı anahta-

rıyla kapıyı açarken eli karnımdan indi usulca. Kapıyı açtığında eli elime dolandı ve içeri girerken beni de soktu peşi sıra. İçeri girdik el ele. Çiçeklerimi bırakmadan kabanımı üzerimden sıyırırken Aral kabanını çıkarıp astı. Ardından benim kabanımı aldı üzerimden. Kendikinin yanına astıktan sonra önümde eğildi yine. Kalbimi tekletti bu görüntü. Karnımı içime çektim istemsizce. Çiçeklerimi bırakmadığımdan ayakkabılarımı çıkarmama yardım etti.

Ayak bileğimde dolanan sıcak parmakları tüylerimi diken diken ederken nazikçe açtı bileğimdeki bağcıkları. Ayaklarım üzerine inerken derin yırtmacımın açıkta bıraktığı sol dizimin biraz üzerine dudaklarını bastırdığında sessizce iç çektim. Tenim karıncalanıyor, kasıklarımda bir zonklamaya sebep oluyordu her hareketi. Avuçiçlerim terliyordu sanki. İçimde bir kıpırtı, heyecan, bir sızı vardı. Gözlerini bana kaldırdı, gözbebeklerindeki büyümeyi fark edebiliyordum. Gözlerine o kadar çok bakıyordum ki büyüklüklerini ezbere biliyordum. Onun da içinde işlerin sakince ilerlemediğini anlamak zor değildi.

Usulca tam önümde doğrulurken çiçekleri bırakmayı akıl bile edemeyerek kollarımı boynuna sardım. Elleri belime yerleşirken çenemi kaldırdım yüzüne bakabilmek için. Sol elimin parmakları saçlarını okşarken sıcak nefeslerimiz birbirimizin yüzüne esti. Dudaklarımdan öperek beni odasına taşımasını istiyordum. Beni yatağına götürsün, kalbimi değil yalnızca içimi doldursun, ona doyana kadar beni öpsün, tüketsin istiyordum.

Gözlerime dünyadaki en güzel şeye bakıyormuş gibi bakarken dudakları tenime en yakın olduğu yeri, alnımı öptü önce. Dudaklarının tenime değişiyle kalbim titrerken iç çektim yine yavaşça. Dudakları yavaşça şakağıma oradan da yanağıma inerken gözlerimi kapattım. Nefes alışverişim ağırlaşmıştı.

"Çok seviyorum seni," diye fısıldadı tenime. "Evime tekrar hoş geldin sevgilim."

Hatırlıyordu. Hayır. O da benim gibi o günü düşünüyordu. 9 Ocak kapının ardındaydı da o eşiği geçip bugüne ve bu hale gelmiştik sanki.

"Buradayım," diye fısıldadım yüzümü dudaklarına yaslarken.

"Buradasın," diye fısıldadı dudakları çenemden boynuma ilerlerken.

Karnım kasıldı. Öpmesi için yer açtım ona memnuniyetle. Sol eli kısa saçlarımı kulağımın ardına itip parmaklarının sırtıyla sağ omzundan başlayıp elime kadar okşadı tenimi ve ensesindeki elimi tuttu. Boynumdan

öperken beni nazikçe sağ elimi tutuyordu sıkıca. Yüzüğümün varlığını hatırlattı bana sanki unutabiliyormuşum gibi. Ardından elimi göğsüne indirip yasladı. Ritmi her zamankinden farklıydı, göğsünde benim kalbimi taşıyordu yine. Yüzü yüzüme hizalandı.

"Buradasın," diye fısıldadı yüzüme.

İçimde hissettiğim her bir duygu hem yabancı hem de bir o kadar tanıdık ve bana aitti. Sanki hep içimde taşımış ama yabancılaşmıştım kendime. Onu kaybedecek olmak, onu bir kez daha unutabilecek olmak hep bir ihtimaldi ve bu ihtimaller korkuturken kalbimi bir adım daha attım ona. Elimi çevirip parmaklarımızı birbirine geçirdim. Onun elini göğsüme yasladım ben de. Çenemi kaldırdım biraz daha, dudaklarımız neredeyse birbirine değecekken sıcak avucu kumaş altındaki tenimi değil yalnızca, içimi de yakıyordu.

"Senin," dedim gözlerine bakarak, "seninim tamamen. Ne istiyorsan yap benimle."

Dişlerini sıktığında çenesi gerildi, sağ elinin belimi tutuşu sıkılaştı ama öpmedi beni. Yutkundu yavaşça, hareket eden âdemelması karnımın kasılmasına sebebiyet verdi. Dili dudaklarını ıslatırken biraz daha dışarı çıkmış olsaydı benim dudaklarıma da dokunabilirdi ama dokunmadı. Eğildi gözlerime bakarak; omzumdaki benimi öptü, beni kucağına aldı. Bunun bir kabul ediş olduğunu biliyordum o an. Heyecanım arttığı kadar rahatladım da geri çevrilmediğim için. İçimdeki sevgi selimin önüne beceriksizce dizdiğim her bir barikat yıkıldı ve ona doğru çağlamaya başladı.

Yüzlerimiz birbirine çok yakındı ama öpüşmeyi başlatmadık ikimizde. Onu öpmeyi çok istiyordum ama öpersem odasına kadar gidemezmişiz gibi geldiğinden öpmedim. Sağ elimi yanağına yerleştirip yanağını okşarken dudaklarım eşlik etti elime. Sol gözünün hemen yanındaki benini öptüm sevgiyle. Rujumun izi gözünün hemen kenarına çıkıp beyaz tenini hoş bir kırmızıya boyadı ve dudağımın şekli belirdi orada; bu durum, sessizce iç çekmeme sebep oldu. *Nasıl böyle güzel olurdu?*

İçim giderek yüzünü öpücüklerimle bezedim. Aldığı her nefes gerdanıma dağıldığında karnıma ağrılar girdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadığım sırada odasına girdik.

Usulca yere bıraktı beni. Ellerim hâlâ omuzlarındaydı, bir adım bile uzaklaşmak istemiyordum ondan. Bazı insanlar böyle yaşar, diyerek yaşadığım her bir an bana ait değilmiş gibi geliyordu tam o anda. Her

boşluğun yerini bazı insanlar böyle yaşar, diyerek doldurabilirdim ama onun yerini artık bununla dolduramazdım. Bir kez doldurmuştu bu söz her şeyin yerini, doldurması için aylarımı veriştim ama artık yapamazdım. Gözlerine baktıkça ve bakıp ona doğru çekildikçe her bir saniye, bunu yapamayacağımla daha derinden yüzleşiyordum. Artık, Aral'sız yaşamak diye bir şey mümkün değildi. Aral'sız bir hayatta yaşamak mümkün değildi. Ancak hayatta kalmak mümkün olabilirdi ve yaşamak ile hayatta kalmanın farkını bile bana o öğretmişti.

Aramızda sanki çok büyük mesafeler varmış ve ona da bu yakınlık yetmiyormuş gibi yaklaştı bana. Elleri belime yerleşmişti yine ve attığı adımla değil yalnızca, beni de kendine çekerek mesafemizi milimetrelere indirdi. Gözlerime bakarken gözlerinde kıyamama hali, sevgi ve aşktan başka bir şey göremiyordum yine. Çenemi kaldırdığım sırada o da yüzüme eğildi. Her hareket ettiğinde burnuma dolan kokusu baş döndürücü ve normal şartlarda bir sakinleştiriciyken şimdi yangınımıza yakıcılık kazandıran bir ögeydi.

"Lina," dedi dudaklarımın üzerine. "Evet, dedin değil mi bana?"

Bunu inanamıyormuş gibi söylemesi kalbimi acıtsa da bunun ne kadar gerçek olduğunu göstermek için hiçbir yere gitmeyecektim. O beni nerede görmek istiyorsa orada, ne kadar mesafe isterse o kadar uzakta duracaktım.

"Evet," diye onayladım onu bir kez daha. "Evet, dedim sevgilim."

Yutkundu. Belimdeki eli sırtımı okşayarak enseme çıkarken, "Öpmeler ve sevmeler," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine, "yetmez ki bana."

Avuçlarım saçlarına ve ensesine dokunmanın özlemiyle sızlarken çiçeğimi bırakabileceğim yakın bir yer bulamadım. Usulca yere bıraktım, demetim yere düşerken avuçlarım ensesine ve saçlarına yaslandı. Onu biraz daha kendime doğru çekerken parmak uçlarımda istemsizce yükseldim.

"Al benden neyimi istiyorsan," diye fısıldadım dudakları üzerine.

Aral dudaklarım üzerine kesik bir nefes verip tekrar alamadan dudaklarımızı birleştirdiğinde dudaklarında iç çeken taraf bendim. Sol eli saç diplerime yerleşti, kafasını sağ omzuna yatırdı, öpüşmemize ivme kazandırdı. Dudaklarına ayak uydurmaya çalışırken kendimi tamamen ona teslim ettim. Ne istiyorsa yapabilirdi bana gerçekten. Bunu istiyordum. Aral gönlünce öpsün, sevsin beni ve yaşadığımı hissettirsin bana. Yaşamanın ne olduğunu, istediği hayatın ne olduğunu göstersin bana ve her şeye benim de heveslenmemi sağlasın istiyordum.

Öpücükleri başımı döndürürken ellerimi omuzlarından göğsüne indirdim. Gömleği üzerinden göğsünü okşayarak ellerimi ceketinin altına soktum ve omuzlarından sıyırdım ceketini. Elleri sırayla tenimden ayrılıp kollarından sıyırdı ceketini. Ceketi yere düştü usulca. Nefes nefese olduğumuzdan öpüşmemize ara vermek zorunda kaldık ama Aral dudaklarının durmasına müsaade etmedi. Öpecek başka yerler buldu kendine. Hep yaptığı gibi tenimde bir gezintiye çıktı.

Beni öpüşlerini, burnunu tenime sürüşlerini ve gerdanıma dağılan nefeslerini seviyordum. Başımı sol omzuma yatırarak ona boynumda yer açarken nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Göğsüm inip kalkarken sağ elimle ensesini okşadım. Sol elim omzuna tutundu. Gerilen kasları gömleğini dolduruyordu. Gömleği üzerinden sıyırmayı çok istiyordum.

Aral öpücüklerinin arasında tenimi ufak ufak emmeye başladığında dudaklarımdan ufak tefek iniltiler kaçmaya başladı. Sol elimi sırtına yaslayıp gömleğini avucuma sıkıştırdım ve pantolonunun içinden çıkarmak için çekiştirdim. Başını omzumdan kaldırıp benimle yüz yüze geldi, ağırlaşan nefesi yüzüme esti; gözlerine bakarak yaptığım şeye devam ettim. Bu kez sağ elim de eşlik etti bana. Gömleğini pantolonunun altından çıkarıp gözlerine bakarken heyecandan titreyen ellerimle düğmelerini çözmeye başladım. Karşı çıkmadı bana. Sol eli kafamın arkasında, parmaklarını saç köklerime yaslamıştı; yüzümü kendine yakın tutarken çenesi gerildi yine. Ben gözlerine bakarak düğmelerini açarken sağ eli yüzüme dökülen saçlarımı geriye iterek sevdi yüzümü. Yanağıma yerleşti, sol gözümü okşadı. Dişlerini sıkması, kaslarının gerilmesi kendini tuttuğunun bir işaretiydi. Kocaman bir adamdı fakat narin davranmaya o kadar alışkın ve meyilliydi ki bu anda bile tutuyordu kendini. Sanki kırılacak, dağılacaktım ona göre.

Yüzümü sağ avucuna sürtüp parmak uçlarımda yükseldiğimde öpülmek istediğimi bildiğinden istediğimi verdi bana. Öptü yine beni. Gömleğinin son düğmesini öpüştüğümüz için daha yavaş açabildim. İki yakası ayrılırken birbirinden avuçlarımı karnına yasladım ve bu, ikimizin de öpüşleri arasında iç çekmesine sebep oldu.

Sıcacıktı teni ve biraz da terlemişti. Hafif nemli teni gerginlikten normalden daha engebeliydi sanki. Ellerimi karnında gezdirdim, tırnaklarımı tenine sürterek göğsüne doğru çıkardım ellerimi. Göğüsleri benim göğüslerimden neredeyse daha büyüktü ve çok büyük haksızlıktı bu. Göğüs uçlarını okşadım belki hoşuna gider diye. Gerilmesine sebep

oldu yalnızca, hoşuna gidip gitmediğini anlayamasam da kasıklarımda bir zonklamaya sebep oldu. Dün kumaş üzerinden benim göğüs uçlarıma yaptıklarını hatırladığımdan bacaklarımı birbirine bastırdım, göğüs uçlarım sızladı, elimde olmadan inledim kısık sesle.

İnlemem Aral'ın dudaklarımı hafifçe ısırmasına sebep oldu ve bu bir kez daha inlememe sebep oldu. Gömleğini omuzlarından sıyırdım. Yine teker teker kollarını çıkardı ve gömleği de ceketi üzerindeki yerini aldı. Nefes nefese kaldığımdan ayrıldı dudaklarımdan ama oksijen umurumda değildi. Künyesine tutunup asıldım ve kendime çektim onu. Onu öpmeme izin vermeden alnını alnıma yasladığında nefes nefeseydim. Dudakları üzerine nefeslenirken sol eli saç diplerimden enseme, oradan da çıplak sırtıma doğru yavaşça tenimi okşayarak aşağı inerken kesik kesik nefesler aldım. Karnım kasıldı. Yüzünü yüzümden uzaklaştırdı, eli fermuarın üzerinde durdu ve gözlerime izin ister gibi baktı.

Hâlâ izin istiyor oluşu kalbime sıcak bir cam parçası batmış gibi canımı yakarken gülümsedim ona, onu rahatlatmak istedim. Her şeyin yolunda olduğuna ve her şeyin bizim isteklerimiz doğrultusunda ilerlediğine onu ikna etmek istedim. Künyesine daha çok asıldım ve dudaklarını öptüm.

"Oksijene değil sana ihtiyacım var," diye fısıldadım huysuz bir sesle dudaklarına. "Beni öpmeyi bırakma."

"Bak ya," diye fısıldadı dudaklarım üzerine.

Yüzündeki gülümseme tutkulu bir ifadeye bıraktı kendini yavaşça. Altdudağını ısırdı. Yutkundu ve fermuarımı tuttu. Nefesimi tuttum ben de istemsizce. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken gözlerime bakarak elbisemin fermuarını indirdi aşağı ama omuzlarımdaki askılarından dolayı elbise düşmedi üzerimden. Nefes nefeseyken dudaklarımı çenesine bastırdım. Onun bana yaptığı gibi dudaklarımı boynuna ilerlettim. Boynuna öpücükler bırakıp dudaklarımı göğsünün tam ortasına bastırdım.

Kollarımı beline sarıp sırtını okşarken, "Aral noktası," diye fısıldadım tenine, "burası sadece benim."

Kalp atışlarını dudaklarımın altında hissediyordum ve her şey bir daha unutulmamak üzere zihnime kazınıyordu. Unutmayacaktım bu anı hiç. Üzerine yürüdüm, arkasındaki yatağına doğru gitmesini isteyerek. Bana istediğimi verdi. Yatağına doğru geri adım attı ve birkaç adım sonrasında yatağına oturmak zorunda kaldı. Dudaklarım teninden ayrıldı. Bacakları arasında ayakta dikilirken yatakta oturan adama baktım.

Kalbimi ve beni bu hale getiren adama baktım. Sağ yüzükparmağımdaki alevden halkanın sebebi olan adama baktım.

Titrek bir nefes çekerken içime ellerimi elbisemin eteğine götürdüm ve yukarı çektim hareketlerimi kısıtlamaması için. Derin yırtmaç daha da yukarı çıkarken gözleri bacaklarıma kaydı birkaç saniyeliğine ve ne yapacağımı adı gibi bilerek elleri bana uzandı. Sağ eli tamamen açıkta kalan sol bacağımın arkasına yerleşerek beni kucağına çektiğinde kucağına çıktım usulca.

Dizlerim yatağa yaslı bir şekilde kucağına oturmadan yerleşirken kollarımı boynuna sardım. Ondan yüksekte olduğumdan başını geriye yatırmak zorunda kaldı. Bu görüntü kalbimle oynarken dudaklarımız birleşti sabırsızca. Aral'ın elleri, dokunduğu her yerimi ateşe verdi; ona yaslandım tamamen ve kucağına oturdum usulca. Ben bacaklarım arasında hissettiğim baskıyla o ise tam üzerine oturduğum için inledik dudaklarımız üzerine. Belimden bir ürperti yükselirken bir içgüdü gibi kendimi ona ittim istemsizce. Kucağına daha iyi yerleşmek istiyordum ve bu hareketim dudaklarımı ısırmasına sebep oldu, gerildi tüm kasları.

Ellerimi yüzüne yaslamış bir halde öperken onu belime yerleştirdiği elleri tenimi okşayarak omuzlarıma çıktı ve parmaklarını kol askılarıma taktığında dudakları üzerine, "Aral," diye fısıldadım dayanamıyormuş gibi buna. Zaman yavaşlamış gibiydi. Sabırsızlanıyordum gittikçe.

Omuzlarımdan askılarımı indirdiğinde ellerimi yüzünden indirip askılarımı kollarımdan çıkarmasına yardım ettim. Saten elbise omuzlarımdan çıktığında tenimden kaydı ve karnıma kadar açıldı. Aral elbisenin tenimde kayışının ve beni karşısında sutyenimle bırakışının her bir saniyesini izlerken yalnızca bakışlarıyla bile beni tüketebilirdi. Kasıklarımdaki baskı artarken her bir saniye sızım da arttı. Dün yaptığı her şey yalnızca zihnimde değil, tenimde de tazeydi. Hâlâ dudaklarını göğüslerimde hissedebiliyordum. Gözlerimi kapatmam yeterliydi hissetmem için fakat hayaline sığınmama gerek yoktu. Aral pek tabii gerçeğe dönüştürebilirdi bunu.

Sol elini sırtıma yaslayıp beni kendine doğru çekerken başını göğsüme doğru eğdi ve gerdanımdan öptü beni. Yutkundum, ardından gözlerim kapandı ve başımı yatırıp belimi yay gibi gererek geriye doğru eğildim, ona yer açtım. Aral tenimin açık her bir santimine öpücükler bırakırken dudakları gittikçe aşağılara iniyor, sutyenin kapatamadığı yerlere doğru yol alıyordu. Dudaklarım aralanmıştı ve nefes nefeseydim. Göğsüm körüklü gibi inip kalkıyordu.

"Burası evim," diye fısıldadı tenime. "Burası sadece benim."

Kalbimden bahsediyordu sanırım ve öyleydi. Yalnızca onun için bu ritimle atıyor, sadece onun için böyle şeyler arzu etmeme sebep oluyordu. Beni kendime yabancı ediyordu onun sevgisi ve bir o kadar da tanıyordum kendimi.

"Aral," diye fısıldadım sabırsızca yine. Saçlarını çektim yavaşça ve kalçamı istekle hareket ettirdim.

İkimizin de inlemesine sebep oldum. Hafifçe kalktığını hissettiğimde bacaklarım arasındaki baskı saniyelik olarak daha da arttı, ardından sırtımın yatağa yaslandığını hissederek gözlerimi araladım. Bacaklarım arasında tüm heybetiyle üzerime eğilmiş bana bakarken karnım kasıldı. Bacaklarım iki yana açıldığında elbise karnıma doğru toplanmış, bacaklarımın tamamı açıkta kalmıştı.

Dili dudaklarını ıslatırken göğsü ağır ağır inip kalkıyordu onun da. Pantolonunun önündeki şişlik gittikçe büyüyordu. Onu öpmek için kendime çekerken elleri elbisenin altından belime yerleşti, sıkıca değil, aksine gevşekti ve beni öperken işin ciddiyetine ters oranda artık daha yavaş ve sakin olmaya çalışır gibiydi. Dokunuşları da öpücükleri gibi yumuşak ve zarifti. Dikkatliydi her zamanki gibi. Beni incitmekten ödü kopuyor gibiydi ve bunun sebebini biliyor olmak kalbimi sıkıştırdı. Kimseyle uyumamasının, cinsel hayatının olmamasının, kimseyle bırak sevişmeyi öpüşememesinin sebebini adım gibi biliyordum ve şimdi, şu anda; öpmeler bize yetmezken ve sevgiden başka hiçbir şey hissetmezken bunları düşünsün istemiyordum.

Dudaklarını öpmek için ona uzandığımda gözlerine baktım. "İstediğin her şeyi yap bana," dedim dudakları üzerine, kendimden emin bir sesle. "Neyim varsa senin."

Gözlerime bakarken onu anladığımın, aklından ne geçirdiğini bildiğimin, onu ne kadar istediğimin ve bu anın sadece biz istediğimiz ve birbirimizi çok sevdiğimiz için çok özel olduğunun bilincindeydi.

Dudaklarım üzerinden derin bir nefes aldı ve verdi yavaşça. Gözlerime bakarken omuzlarımın hemen yanına yasladığı sağ kolunun parmakları yüzüme dokundu. "Ne yapacağım ben seninle Lina?"

Gülümsedim ve ona yüzüğümü gösterdim. Hâlâ inanılır gibi değildi. "Aldın başına belayı."

Gülümsedi. Altdudağını ısırdı ve kafasını salladı. "Aldım değil mi?"

Kafamı salladım.

"Ama nasıl güzel..." dedi dudaklarımın üzerine.

Gülümsedim. "Güzelim değil mi?"

İç çekip ufacık bir öpücük bıraktı. "Çok..."

Karnım kasıldı. Bayılacaktım. İmdattı gerçekten. Alnımdan öptü daha sonra ve gözlerime baktı yakından. "Canını acıtırsam bilmeme izin ver," diye fısıldadı bana. "İstemediğin, hoşuna gitmeyen bir şey olursa, durmamı istersen ya da en basitinden devam etmek istemezsen Lina, bileyim."

Kafamı salladım. "Söyleyeceğim," diye onayladım onu. Dudaklarını okşadım. "Ama durmanı istemiyorum," dedim üstüne basa basa. "Hem benim acı eşiğim epey yüksek, biliyorsun değil mi sevgilim?" diye de hatırlattım ona. "Kiminle evlenmek istediğinin farkındasın değil mi Aral?"

Bu sorumda ciddiydim. Bunu o da biliyordu.

Kafasını salladı gözlerime bakarken. "Biliyorum. Sadece seni istiyorum. Lina'mı," dedi sıcak nefesi yüzüme çarparken. "Ya sen Lina ya da hiç."

Kafamı salladım. "Sadece sen."

Dudaklarımın üzerine, "Ah sen, ah sen," diye fısıldadı ve öptü beni dudaklarımdan. Öpüşünde bin türlü tat vardı. Sevgi vardı. Merhamet vardı. Aşk vardı. Tutku vardı. Kıyamayış ve minnettarlık vardı. Her şey vardı. Her şeyiyle öptü. Neyi varsa onunla sevdi beni.

Elbiseyi üzerimden sıyırıp yere bıraktı usulca. Göğsümün tam ortasından öpüp aşağılara inerken, "Beyaz giymişsin," dedi derinden gelen sesiyle. Artık içinden nasıl geliyorsa öyle dokunuyordu, benden ve beni istediğinden başka hiçbir şey düşünmüyor gibiydi ve bu durum, sızılarımı artırıyordu. Kıvrandım altında.

"Yine," dedi üstüne basa basa, "yine beyaz giymişsin."

Sutyenime kadar inip burnunu iki göğsümün arasına sürttüğünde ufak, kesik bir nefes kaçtı ağzımdan. "Aral."

Beni oradan öptüğünde dudaklarım aralandı. Bir elimle omzunu sıkarken sağ avucum içine saçlarını hapsetmiştim ve onu kendime bastırıyordum elimde olmadan. Künyesi karnımda hareket ettiği her an soğuk metali tenimde dolaşıyor ve beni deli ediyordu.

Tenimden hafifçe uzaklaşıp gözlerini bana çevirdi. Dudakları ıslaktı ve parlıyordu. Emmek istiyordum onları.

"Beyaz giymenin sebebi ne?" diye sordu ciddi ciddi. "Beni deli etmek mi?"

Tüylerim ürperirken karnımı içime çektim yine. Sol elinin parmakları sağ göğsüme değene kadar belimden yukarı kaydırdı. Parmakları sutyenimin üzerindeydi ama benim şimdiden nefesim hızlanmıştı. Başparmağı göğüs ucumun olduğu noktayı adı gibi biliyormuşçasına sutyenim üzerinden okşadığında belim gerildi.

"Bu gece sevişeceğimizi düşünmemiştim," dedim nefese nefese.

"Beni düşünerek giymedin yani?" diye sordu bu kez.

Dairesel hareketlerle kumaşın üzerinden göğüs ucumu okşarken delirecekmiş gibi hissediyordum. İşkence ediyordu resmen bana.

"Seni düşündüm," diye itiraf ettim gocunmadan.

Çenesi kasılırken yüzünü yüzüme hizaladı. Burnunu yanağıma sürterken ağır nefesi yüzüme dağıldı ve derinden gelen sesiyle, "Dün geceyi mi düşündün güzel bebeğim?" diye sordu bana.

Kafamı salladım. Beyaz pijama takımımı da onun için giymiştim ama işlerin oraya gideceğini düşünmemiştim. Aynı zamanda bugün bunları giyerken de o vardı aklımda ama yine işlerin buraya geleceğini düşünmemiştim. Şanslıydım sanırım birazcık bu konuda ve bana güzel bebeğim, demesi beni mahvediyordu. Sevişirken söylemesi yasaklanmalıydı yoksa artık bunu her söylediğinde tahrik olacaktım.

Altdudağını ısırdı. "Yanıyorsun," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine. "Benim için..."

Cevap vermedim. Onu kendime çekip dudaklarını öptüm. Altdudağını ısırdım ve dilimi dudaklarından içeri kaydırdım. Dillerimiz birbirine değdiğinde inledim kısıkça. Belim ürperdi. Parmakları işkencesine devam ederken sağ eli yatakla arama girdi ve kopçamı buldu kolayca. Nefesimi tuttum. Biraz uğraştıktan sonra açtı ve sutyen üzerimde gevşedi. Heyecanla kıpırdandım. O sırada Aral'ın sol elinin parmakları gevşeyen sutyenimden içeri girdi usulca. Artık kumaşlar yoktu aramızda, göğüs ucuma dokunduğunda başımı geriye yatırarak inledim derinden. Dudaklarımız ayrıldı. Sutyenimi tenimden sıyırıp yavaşça yere bırakırken karnım kasıldı. Sağ elinden destek alarak yükseldi hafifçe. Gözleri üzerimde gezindiğinde ufak bir utançla kıpırdandım fakat büyük bir utanç duymadım. O gözlerle içimi görüyordu benim, tenimi görmesinden çok daha şahsiydi bu ve ona kendimi açmıştım tamamen.

"Çok güzelsin," dedi gözlerime bakarak.

Karnım kasıldı. Elleri üzerinde yükseldiğinden artık ensesinde ve sırtında değildi ellerim, onları nereye koyacağımı bilmediğimden kollarına yaslamıştım ellerimi.

"Sen de öylesin," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

Gülümsetti bu söylediğim onu. Sol elinin parmakları göğüs ucumu okşadığında dudaklarım aralandı yine. Alnı neredeyse alnıma değecek kadar üzerime eğilip gözlerini kapattı ve yutkundu. Âdemelmasının hareket edişi kasıklarımı sızlattı yine.

"Bu, oluyor gerçekten," dedi buna inanamıyormuş gibi.

Çenemi kaldırıp dudaklarımı dudaklarıma sürttüm öpüşmeyi çok isteyerek. "Seni istiyorum," diye fısıldadım.

Dili dudaklarını ıslatırken bu kez benim de dudaklarıma çarptığında ikimiz de iç çektik. Gözlerini açıp bana baktı. "Akıl bırak bende," dedi gözlerime bakarak. "Bırak biraz aklım kalsın."

Kafamı iki yana salladım. "Hepsi benim olsun."

Yutkundu. "Tek lokmasın benim için, derken ciddiydim," dedi beni uyarıyormuş gibi.

İçim titredi. Sol elinin başparmağını dudaklarıma sürttü. "Ağzın küçücük," deyip altdudağımı aşağı çekerek elini boynumdan aşağı tenimi okşayarak aşağı indirip başparmağını göğüs ucuma sürttüğünde inledim kısıkça. "Bunlar da küçük."

Kaşlarım çatıldı. "Değil," diye karşı çıktım. "Senin ellerin büyük," dedim nefes nefese. Sözlerim gülümsemesine sebep oldu ama kendini tutan bir gülümsemeydi. Göğsümü okşarken içi içine sığmayan tek kişi ben değildim. Göğüs ucumla oynayıp bacaklarım arasındaki diziyle tam o noktaya doğru baskı uyguladığında dudaklarım biraz daha aralandı. "Burası da küçük," dedi gözlerime bakarak. Yüzüme eğildi. "Gerçekten tek lokmasın benim için."

Ağzımın içinin kuruduğunu hissederken inledim dudaklarına doğru. Beni öpmesi için ensesine baskı uyguladım ama öpmedi. "Öpüşmek mi istiyorsun?" diye sordu dudaklarımın üzerine. "Yoksa seni tüketmemi mi?"

"İkisini de," diye cevapladığımda altdudağını ısırdı. Kaşlarımı çattım, bunu yapan ben olmalıydım esasen.

"O benim," dedim dudaklarına bakarken. "Sen benimkini alabilirsin."

Dişlerini sıkıp altdudağını bıraktığında, "Lina," dedi nefes verir gibi fakat devam etmesine engel oldum. Serbest bıraktığı altdudağını ısırdım,

çekiştirdim ve emdim. İniltileri ve nefes alışverişi kulağımı doldururken diğer eli de göğsüme çıktı. İnledim. Elleri göğüslerimle meşgul olurken tüm iniltilerimi yuttu. Öpücükleri aşağı indi. Nefes nefese kesik kesik iniltilerle altında kıvranırken dudaklarını sol göğüs ucumda hissetmemle çıkaracağım yüksek sesi avuçiçime hapsettim. Belim yay gibi gerildi. Dün yaptığı şeyi bu kez dudakları ve tenimle aramda hiçbir şey yokken yaptı. Önce ısırdı hafifçe beni, iniltilerim avuçiçime hapsolurken öptü, ardından dudaklarını araladı ve emdi beni. Gözlerimi kapatıp başımı geriye yatırdım olabildiğince. Saçlarına asıldım, omzuna tırnaklarımı batırdım ve iniltilerimi tutamadım. Kumaş üzerinde tattığım o duygudan daha farklıydı.

İniltilerim doldurdu odasını. İki göğsüme de yeteri kadar ilgi gösterdi. Ardından dudakları karın çizgimi takip ederek kasıklarıma kadar indi. Öpücükler bırakarak üzerimdeki son parça kumaşın sınırlarında gezindi. Üzerimden çıkaracağını sanırken dizleri üzerinde yükseldi yavaşça. Titreme ve kasılmalar içinde bacaklarım arasında dikilen muhteşem adama baktım.

Ağırlaşan nefesinden ötürü göğsü ağır ağır inip kalkarken nemlenen teninde gerilen kaslarıyla muhteşem duruyordu. Çok güzel bir şeye bakar gibi beni izlerken bir eli alnına dökülen saçlarını geriye doğru çekti ve diğer eli kemerine gitti. Bu görüntü karnıma kramplar girmesine sebep olurken ellerimi uzatıp karnına yasladım. Engebeli ve nemli tenini okşadım. Tırnaklarımı tenine sürterek pantolonunun beline getirdim ve parmaklarım parmaklarına katıldı. Birlikte açtık kemerinin tokasını. Göz göze geldiğimizde yutkundum ve doğruldum yavaşça. Karnıyla yüz yüze geldiğimde gözlerimi tekrar gözlerine çevirdim. Aralık dudaklarından ağır ağır nefeslenirken yutkundu.

Sol eli yüzüme yaslanıp saçlarıma doğru hareket etti. Ellerimi belinin iki yanına yaslayıp onu yerinde sabitlerken dudaklarımı ıslattım gözlerine bakarak. Bu görüntü çok hoşuna gitmiş gibi dişlerini sıktı. Ağzımın içi kuruyordu sürekli, gözlerine bakarak dudaklarımı karnına bastırdım. Aral, derin bir nefes alarak gözlerini kapattı yavaşça, altdudağını ısırdı ve dudaklarımın altındaki karnı gerildi. Memnun bir gülümsemeyle gözlerimi karnına çevirdim. Sol eli başımın arkasına ilerleyerek parmaklarını saçlarım arasına sokarken dudaklarımı karnında gezdirdim. Tenindeki her bir yükseltiyi öptüm doyasıya, yara izi üzerine öpücükler bıraktım fakat bunu dramatikleştirmedim. Kabul ettim. Hatamı ve bedelini kabul

ettim. Kendimi kabul etmek için kendimi ona adamayı içtenlikle ona beyan da etmiştim. Bu yüzden oyalanmadım yarı izinde.

Dudaklarımın ulaştığı her bir noktayı öptüm, belirgin adonislerinde dudaklarımı gezdirirken ellerimi sırtına doğru uzattım tenini okşayarak. Aral'ın nefes alışverişindeki değişimi anlık olarak duyuyor ve hissediyor olmak kasıklarımdaki sızıyı artırıyordu. Sol adonisi üzerindeyken dudaklarım, belirgin damarları yutkunmama sebep oldu. Dudaklarımı aralayıp dişlerimi sürttüm tenine, ardından ısırdım onu ve emdim. Fakat onun üzerindeki saltanatım çok sürmedi. Bu yaptığım dudakları arasından inlemeye benzer bir ağır nefes bırakmasına sebep olurken sol eli çenemi kavrayıp başımı kaldırdı.

Göz göze geldiğimizde gördüğüm görüntü kasılmama neden oldu. İnlememek için sıktım kendimi. Çenesi sımsıkı olmuş bir halde bana bakarken başparmağı altdudağımı okşadı. Dudaklarımı aralayıp dilimle parmak ucuna dokundum. Dişlerini daha çok sıktı.

"Lina," dedi zorlanan sesiyle.

İsmimi söyleyişi iyi hissettirdiğinden dudaklarımdan bir nefes bıraktım. Bana dokunması için kıvranırken çenemi tuttuğu halde yanağımı, yüzümle neredeyse aynı hizada duran şişkinliğine yasladım.

Dişlerini sıktı. Çenemi acıtmadan ama sıkıca tutarken kendine çekti beni. Beni kendine çekerken aynı zamanda üzerime eğildi. Hayır üzerime eğilmedi, âdeta bir sıradağ gibi üzerime çöktü. Dudaklarımız tutkuyla birleşirken sırtım yatakla buluştu. Sol kolum boynuna dolandı, tenimi okşayarak kalçalarıma getirdi ellerini, işaretparmaklarını lastiğe geçirip sıyırdı üzerimden. Kasılarak üzerimden çıkarmasına yardım ettim. Artık çıplaktım ve titriyordum fakat üşüdüğümden değil aksine ateşe verilmediğimdendi bu. Öpüşlerine karşılık verirken titreyen ellerimle pantolonunun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim.

Ardından sol elinin bacak içimde gezindiğini hissettim. Heyecanla kıvranırken dudakları üzerine kısık kısık inledim. Dün akşam yaptığı gibi dokundu bana ama bu kez daha tutkulu ve özgüvenliydi. Kafam sanki sarhoş olmuşum gibi bulanırken ismini sayıklamaya başladım yine. Beni okşuyor, öpüyor, seviyor, kendine hazırlıyordu. Ben ise her şeyini kabul ediyordum.

O da kendi üzerindeki tüm kumaşlardan kurtulduğunda ikimiz de nefes nefese ve hazırdık. Titriyor ve istemsizce kasılıyordum. Dünden çok daha farklı bir hisle yanıyordu tenim. Sızlıyordu her kasım ve

kalbimin sesi kulaklarımı dolduruyordu. Aral'ın nefes alışveriş sesinin önüne geçmişti kalbimin sesi. Aral bacaklarımın arasında dikildiğinde onu karşımda böyle görmek bile dudaklarımdan iniltiler dökülmesine sebep olduğundan sol elimin tersini dudaklarıma kapattım. Ellerini iki yanıma yaslayarak üzerime eğildi. Sağ eli sol elimi tutarak dudaklarımın üzerinden çekti ve parmaklarımızı kenetleyerek başımın yanına yasladı. Kendini sıktığını görebiliyordum. Rahatlaması için sağ elimi yüzüne yasladım. Yüzüğüm loş ışıkta parlıyor sanki ikimizin de içini açıyordu. Yüzünü avucuma çevirip öptü avuçiçimi.

"Seni seviyorum," dedi gözlerime bakarak.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdim nefes nefese. "Çok..."

Gülümsedi bu söylediğime. Yüzüme eğildi ve sol eli tekrar vajina girişimi okşadı. İnledim derinden. Önce bir parmağını ardından ikinci parmağını itti ileri. Tüm bedenim tekrar kasılırken kesik kesik inledim her hareketinde.

"Aral," diye fısıldadım ismini sarhoş bir hisle. Bacaklarım titriyordu. Karnıma sürtünen sıcaklığın biraz sonra içimi dolduracağı gerçeğine alışamıyordum.

Sıcak nefesi yüzüme dağılırken, "Söyle güzel bebeğim," dedi boğuk sesiyle.

"Lütfen," diye fısıldadım iniltilerim arasında.

Yeterince hazırlamıştı beni. Parmaklarını çok seviyordum ama artık yalnızca o hareket etsin istiyordum. Dili dudaklarını ıslattı. Onun da ağzı kuruyordu benim gibi belki de. Parmaklarını daha derinime ittiğinde başımı yastığa yaslayıp belimi kaldırdım istemsizce.

"Yeterince hazır mısın?" diye sordu emin olmak ister gibi.

Kafamı salladım zorlukla. "Evet, lütfen. Seni istiyorum."

Açıksözlülüğüm onu beyefendi çizgisinden çıkmaya zorlarken yutkundu yine. Neler yutuyordu bana söylemediği, merak ettim. Keşke hepsini beni öperken bana döküyor olsaydı... Her şeyini istiyordum. Bu gece her şeyini yutmak istiyordum. Onu kendime hapsetmek ve ona hapsolmak istiyordum.

Sağ avucumu öptü tekrar ve parmaklarını çıkardı içimden. Cinsel hayatı olmadığından prezervatifi olduğunu sanmıyordum ve gelirken öyle heyecanlıydık ki almak aklımıza da gelmemişti fakat sorun etmedim bunu. İkimiz de sağlıklıydık ve doğurganlık dönemimde bile değildim, hamile kalma ihtimalim düşüktü.

Aral dizleri üzerinde nefes nefese dururken az önce benim içimde olan sol elinin parmaklarıyla kendisine dokunduğunda aldığım nefesler artık yetmiyordu bana. Çenesini sıkmaktan dişlerini kıracaktı. Ben ise kasılmaktan çok fena hamlayacaktım.

O karşımda kendine dokunurken yutkunamadım. Titreyen sağ elimi ona uzatıp ona dokunduğumda eli durdu. Sıcak ve sertti. Tıp okuyor olmanın verdiği tüm bilgiler kafamın içindeydi fakat ona dokunmak çok daha farklıydı. Teori ve uygulama bambaşka bir şeydi. Özellikle birazdan onun içimde olacağını bilmek bambaşka bir şeydi.

"Prezervatif almalıydım," diye kızdı kendine.

"Sorun değil," diye mırıldandım başımı iki yana sallayarak. "Bu ilk seferimiz," diye de kılıf buldum.

Ben ona dokunurken sağ elini yatak başlığına yaslayarak üzerime eğildi. Gittikçe büyürken avucumun içinde sol eli, elimi yönlendirdi. Tam o noktama sürttüğünde ikimiz de nefeslerimizi tuttuk. Aral alnını alnıma yasladı. Kalbim heyecan ve zevkten duracakmış gibi gelirken can havliyle künyesine tutundum.

"Söyle bana," dedi boğuk sesiyle. Sol gözümden öptü beni. "Hangi anda olursak olalım Lina, canın yanarsa, istemediğin bir şey olursa söyle bana. Durdur beni."

"İstediğim tek şey şu an içimde olman," diye fısıldadım nefes nefese. "Yoksa aklını kaybeden ben olacağım."

"Ah sen..." diye inlerken hafifçe içimde ilerlediğinde omzunu sıkıp kesik bir nefes aldım. Usul usul içimde kaymaya başladı. "Ah sen..." dedi tekrar. Dişlerini sıktı. "Lina. Lina. Lina," diye fısıldadı kulağıma ismimi. İsmim, her söyleyişinde biraz daha doldurdu içimi ve ben biraz daha nefessiz kaldım. Acıdan değildi bu nefessiz kalış. Yabancı olduğu kadar bana ait olan zevk ve heyecanın verdiği bir nefes kesicilikti.

"Gevşe sevgilim," dedi derinden gelen sesiyle.

Fakat hiç kolay değildi bu söylediği çünkü kasılmalarım istemsizdi. Kollarımı boynuna sarıp iniltilerim arasında başımı yastığa bastırırken saçlarını çektim. Aral acıdığını düşünerek durdu.

Bundan hiç hoşlanmayarak, "Aral," diye fısıldadım sitemle.

"Söyle sevgilim," dedi yumuşacık bir sesle. Yüzüme öpücükler bırakıyordu. Tutkusunun şefkatini örtemeyişine bir kez daha âşık oldum. "Acıyor mu canın?" diye sordu ilgiyle.

Kafamı iki yana salladım. "Hareket et lütfen," dedim büyük bir arzu ve sabırsızlıkla. "Harika hissettiriyor," diye fısıldadım sarhoş bir sesle. "Al aklımı sevgilim."

Dişlerini sıktı, saçlarımı okşadı ve dudaklarımdan öptü beni. Beni öperken dediğimi yaptı. Aldı aklımı benden. Bir ritim tutturdu kendine. İnlemelerimiz duvarlara çarpıp kulaklarımıza geri gelirken belim yay gibi geriliyor, farkında olmadan onunla eşzamanlı hareket ediyordum. Çığlık atmamak için sağ elimle ağzımı kapatırken sol elim şişen kol kaslarına tutunmuştu. Dudaklarım kapalı olduğundan parmaklarımı öptü, yüzüğümü öptü ve yüzüğüme her öpücük bıraktığında daha derinlerime ulaştı sanki. Ensesini tutup dudaklarıma çektim onu, inlemelerimi içine döktüm. Sol eli yastıkla başım ardına girip beni kendine çekerken gidip gelmelerinin hızı arttı ve zevkten aklımı kaybedeceğimi düşündüm.

Dakikalar hem saniye hem de saatler gibi gelirken içimde patlamaya hazır bir his oluşmuştu. Dün bana dokunurken hissettiğim bu tanıdık hisle sona yaklaştığımı hissederek kesik kesik nefesler verdim. Aral boynuma, gerdanıma, omuzlarına öpücükler bıraktı, künyemin zincirini parmağının tersiyle okşadı.

"Ev sensin," dedi tenimin üzerine. Sol göğsümü öptü. "Evimsin."

Kollarımı boynuna daha sıkı sararken yanağını okşadım nefes nefese. "Sadece benimsin."

Gülümsetti bu onu. Alnımı öptü.

"Aral," dedim titreyerek. "Ben..."

Ne demek istediğimi anladığından altdudağını ısırdı, sol kolunu belime sarıp daha sert ittiğinde kendini başım geri düştü. Derinden inledim. Daha yavaş ama derinden hareket etmeye başladı. O kadar iyi hissediyordum ki yıldızlar görüyordum resmen.

Aral hızlanan nefesleri ve inlemeleri arasında her, "Güzel bebeğim," dediğinde daha da iyi hissettim kendimi.

"Aral," diye inlerken sarsıldı bedenim, bir sıcaklık hissettim kasıklarımda.

Aral hareketlerine devam ettikten bir süre sonra bir başka sıcaklık daha katıldı aramıza. Nefes nefese birbirimize bakarken Aral dağılan saçlarımı nazikçe yüzümden çekti. Yüzüme öpücükler bırakıp, ağırlığını bana vermeden yüzüstü yanıma uzanırken beni kolları arasına çekti, omzumu öptü. Bir kolu sıkıca tutarken beni ve diğer eli örterken üzerimizi ona sokulmakla meşguldüm sadece. Dakikalardır o kadar

yakındık ki en ufak bir mesafeye tahammülüm yoktu o an, bir saniye uzaklaşsın istemiyordum. Nefeslerimizi toparlamak için birbirimize zaman tanırken yüzlerimiz birbirine yaslıydı ve ikimizin de dudaklarında bir gülümseme vardı. Onu gülümsemesinden öptüm ufacık.

Sağ elinin parmakları saçlarımda gezinirken, "İyi misin?" diye sordu derinden gelen sesiyle.

Sol elinin parmakları da yüzümü ve saçlarımı okşamaya başladı. Gülümsedim ve yüzümü yüzüne sürttüm. "Harika hissediyorum," diye mırıldandım. "Bir kere daha mı yapsak?"

Dili dudaklarını ıslattı, dudakları arasından ufak bir kıkırtı kaçtı, kulaklarımı şenlendirdi. "Sen çok yaramaz bir kedisin."

"Değilim de gayet," diye mırıldanırken ona sokuldum yine. "Duş almayacak mıyız?" diye sordum ona sırnaşırken. Burnumu burnuna sürttüm. "Duş alalım sevgilim."

Yutkundu. "Ben seninle ne yapacağım Lina?" diye sordu gözlerime bakarak. "Yanımda olsan yeter diye avutabiliyordum ben kendimi. Şimdi ismimi sayıklayışlarını, sana dokunduğumdaki nefes alışlarını biliyorum ve öyle bir yerdeyiz ki sevgilim, artık hiçbir şeyin yetmeyeceğini biliyorum. Ne yapacağım ben seninle?"

Yanağını okşadım sevgiyle. İçimde sevgiden başka hiçbir şey yoktu sanki. O an yalnızca Aral vardı, başka hiçbir şey düşünemiyordum ve daha önce hiç böyle bulanık olduğu kadar berrak bir zihne de sahip olmamıştım.

"Doyma bana hiç," diye fısıldadım gözlerine bakarken. "Aç kalma bana ama doyma da hiç."

Yanağımı öperek başını boynuma gömdü ve boynumdan öptü beni derin bir nefes alarak. "Bir daha bakmayacağım arkandan," diye fısıldadı tenime. "Bir daha özlemeyeceğim seni o kadar. Günlük, saatlik ve dakikalık özlemlerden ibaret olacak sensiz geçirdiğim zaman çizelgesi. Her defasında seninle dindireceğim özlemimi."

Saçlarını okşarken aynı şeyleri diliyordum ben de. Aynı kalbi değil yalnızca aynı zihni de paylaşıyorduk onunla. Birbirini seven insanların birbirine benzedikleri gerçeğini tam manasıyla kavrıyordum onunla geçirdiğim her saniye. Onunla geçirdiğim her saniye biraz daha Aral oluyordum. Aral'sa biraz daha benim gibi oluyordu sanki. Sözlerimiz değildi yalnızca dilimize bulaşan, kalp ritimlerimiz ve beynimizin içindeki nöronların açtığı yol bile bir gibiydi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım içimde halledemeyerek onunla ilgili hiçbir şeyi.

Sol omzunu öptüm. Dudaklarımı uzun uzun yarası ve yanık izi arasında gezdirdim.

"Çok seviyorum seni," diye fısıldadı kulağıma.

"Güzel bebeğim," diye fısıldadım bunu duymak isteyerek.

Burnundan bir gülme sesi işittim. "Çok seviyorum seni güzel bebeğim."

Neden bilmiyorum sanki bu an bozulacakmış gibi kendimi kötü hissettim bir anlığına ve kollarımı daha sıkı sardım ona. İçimi bir karamsarlık ele geçirmek ister gibi ensemde beklerken, "Duş alalım," diye fısıldadım omzu üzerine. Sessizliği bozmak istiyordum düşüncelere dalmamak adına. Ondan başka hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

"Alalım," diye onayladı beni.

Sağ dirseği üzerinde yükseldi yavaşça, ellerim sırtında kaydı ama düşmedi omuzlarından. Onu bırakmak istemiyordum, bunu anlıyormuş gibi çok uzaklaşmadı o da benden. Belki de o da aynı şeyi hissediyordu... Emin değildim. Bana bir gülümseme verdi, burnuma ufak bir öpücük bırakırken kolları etrafıma sarıldı ve o dizleri üzerinde kalkarken beni kucaklamış bir haldeydi. Şaşırmadım bu kuvvetine, beni sürekli kucağında taşıdığı için alışıktım beni istediği gibi kucaklayabiliyor olmasına. Dizleri üzerinde birkaç adım atıp ayağa kalktı ve odasının banyosuna taşıdı beni.

Banyoya, duşakabinin altına girdiğimizde ayaklarımın üzerine indim, tam karşısında dikildim. Arkamdaki bataryaya uzanıp suyu açtığında gelen soğuk suyla irkilip ona yaslandım, dudaklarımdan ufak bir çığlık da kaçmıştı ve bu onu güldürdü. Kolu bana sarılırken suyu ayarlamaya çalıştı.

"Dondum," diye söylendim ona.

Biraz uğraşıp, "İyi değil mi?" diye sordu ciddiyetle soğuk sudan biraz hallice suyu sanki ayarlamış gibi.

Başımızdan aşağı akan suya aldırış etmeden başımı kaldırıp ona baktım. "Ayarladın mı ki?"

Dili dudaklarını ıslatırken beni onayladı. "Çok mu soğuk geldi?" O sırada elinin tekrar bataryaya uzandığını hissettim. Gerçekten bu ayarda mı duş alıyordu? Hasta olmaması harikaydı gerçekten.

"Sen üşümüyor musun gerçekten?" diye sordum ama üşüdüğüne dair hiçbir belirti yoktu vücudunda. Tüyleri bile ürpermemişti. Ben mi

anormal olduğum için bu kadar soğuk geliyordu yoksa bu kez o mu anormaldi, anlamak zordu.

"Sen ayarlamak ister misin?" diye sorduğunda kafamı salladım.

Ona arkamı döndüm, soğuğun ortaya biraz yakın kısmındaydı batarya başlığı. Onu sıcak kısma çevirdim doğrudan, biraz ortaya doğru olsa da sıcak kısma daha yakındı.

Arkamda bir nefes sesi işittim. Ona döndüğümde bana yaklaşmıştı ve su üzerine yağmur gibi yağarken inanılmaz güzel görünüyordu.

Gözleri yüzümü incelerken elleri benden uzakta duramıyormuş gibi belime yerleşti. "Neden duştan çıktığında teninin kızardığını anladım," dedi suyun çok sıcak olduğunu kastederek.

"Senin için çok mu sıcak?"

"Senin için de çok sıcak," dedi onaylamayan bir sesle. "Tansiyonun düşmüyor mu?"

Kafamı iki yana salladım. "Ben sıcağı severim."

"Kedisin, ondandır," derken arkama uzanıp bir tık azalttı sıcaklığı.

Gülümsetti bu cevabı beni. Herkes beni bir tilki olarak görürken Aral'ın beni turuncu bir kediden ibaret sayması içimi yumuşatmakla kalmıyor, bunun gerçek olabileceği hayaline daha sıkı tutunmama, buna inanmama sebep oluyordu.

Dudaklarımı göğsünün tam ortasına bastırdım. *Kalbimin tam ortası... Bir Aral noktası...*

"Acıyor mu buralar?" diye sordu bana tenimi okşarken.

Ne demek istediğini anlamadığımdan gözlerimi okşadığı belime çevirdim. Vücuduma ilk bakışımdı o an ve belimin çeşitli bölgelerinde parmaklarının altında morluklar mevcuttu. Karnım kasıldı. Beyaz tenim çok hassas olduğundan en ufak şeyde morarırdı ve yatakta belimi sıkıca tuttuğu için parmaklarının izi tenime çıkmıştı.

"Acımıyor," diye fısıldarken gözlerim göğüslerime ve karnıma doğru indi ve bu, bacaklarımı birbirine bastırma isteği uyandırdı içimde.

Dişlerinin izi o kadar netti ki karnım kasıldı. Emdiği yerler morarmış, ısırdığı yerlere dişlerinin izi çıkmıştı.

"Tenim hassas olduğu için," diye açıklarken bana eğildiğini hissettim. Aynı zamanda karnıma yaslanan bir sertlik de mevcuttu artık. Yutkundu yavaşça. "Birlikte duşa girmek mantıklı değildi."

"Neden olmasın?" diye sordum beni kendisine yaslarken.

"Duramayacağımızı bilmemiz gerekirdi."

"Bilerek geldim ben," diye yanıtladım onu.

Yutkunarak başını geriye yatırdı o sırada. Enfes görünüyordu. Göğsünü öpüp dizlerimi kırarak karnına doğru ilerledim ve öpülmedik nokta bırakmadım teninde. Onun bana yaptığını yapmak ister gibi karnını ısırdım. Her bir çıkıntıyı öpüp emerken ısırırken sol eli saçlarımda gezindi ve henüz aşağılara inemeden dayanamıyormuş gibi beni kaldırdığında kollarımı boynuna, bacaklarımı beline sardım ve altımda hissettiğim şey derin bir nefes aldırdı bana. Dudaklarına doğru, "Artık rahatlayabilirim," diye mırıldandım muzip bir sesle. Baklava ikramı konusunda isteyince çok cömert olabiliyordu gerçekten.

Diş izi çıktı ve ensemdeki eliyle beni kendisine çekip dudaklarımızı birleştirdi. İkimizin de nefes alışverişi düzenini kaybetti tekrar. Bana yetmediği kadar ona da yetmediğini bilmek karnımda ağrılara sebep oluyor, bacaklarımda uyuşmalar peyda oluyordu.

Bir kez daha her şeyimizle birlikte olduktan sonra beni bebeği gibi yıkadı. Onunla duş almak harika bir şeydi. Alışkanlık yapacak gibiydi. Saçlarımı artık hep o yıkasın isteyecektim.

Duştan çıktığımızda üzerime bir yorgunluk çökmüştü. Her ne kadar mutant olsam da dövüşüp sonra da sevişince gücüm tükeniyordu benim de anlaşılan. *Sınırını bilmesi ne iyi insanın...*

Aral'ın bornozlarından birini giymiştim, yerdeki kıyafetlerimizi kaldırırken iç çamaşırlarımı geçirdim üzerime. Ardından saçlarımın nemini bornozla alıp üzerime Aral'ın rasgele bulduğum bir tişörtünü giydim. Aral uyumamız için çarşafları değiştirdi o sırada. Yerden çiçeğimi aldım usulca, turuncu lalelerin kokusunu içime çekerken komodine ilerledim, komodinin üzerine yavaşça bıraktım.

"Yarın vazoya koyarım," diye mırıldandım.

Aral kolunu karnıma sarıp beni kucağına çektiğinde kucağına oturdum yavaşça ve gülümseyerek ona baktım. Huzur bir göze yansıyabilseydi o gözler Aral'ınkiler olurdu o an. Bana hep böyle baksın istiyordum. Dünyaya hep böyle bakabilsin istiyordum ve bunun için her şeyi yapardım. *Her şeyi...*

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu bana merakla.

İkinci kez yapmış olmak onu biraz endişelendiriyordu sanırım. Çok tatlıydı gerçekten.

"Harika," diye cevapladım onu. "Sen?"

Burnunu yanağıma sürttü. "Uzun zaman sonra açık ara en iyi hissettiğim anlardan biri."

Gülümseyerek başımı başına dayadım, sağ elimi sağ yanağına yaslarken çiçeklerimize baktım. Aklıma yine o asansör geldi. Yine o güne gittim bir anda. Buketin süslemesindeki amblem tanıdık gelirken çiçekler kırmızı örümcek zambaklarına dönüştü. Kırmızı örümcek zambağı zihnimin ortasına düştü, bir domino etkisi yarattı zihnimde. Her şey birbiri üzerine devrildi, tekerlemeler tekrar etti kendini, birbirine bağlandı.

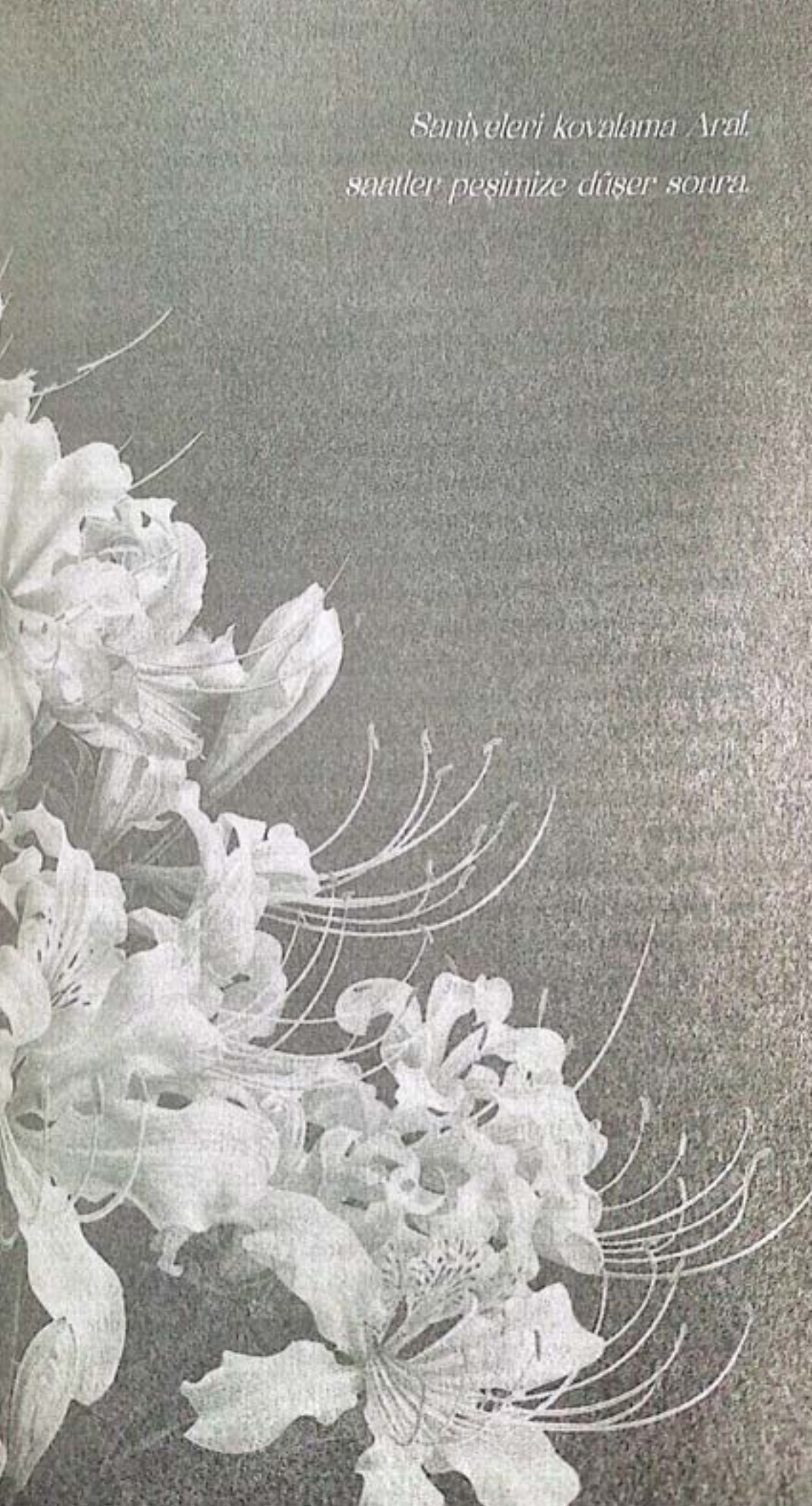
Saklanırım göz önünde
Gelir geçer önümden,
Ben hayalet değilim
Hiçe sayar beni gözünde

Cevap ne Lily? Lily, zambak demek.

Sepetim dolu çiçek,
Gelincik, süsen ya da örümcek
Hangisiysen onu seç,
O sana yolu gösterecek...

Örümcek zambaklarını çok seven bir kadın tanıyordum. Onlara çok önem veren bir kadın... Aral'a getirdiğim çiçekleri de o yetiştirmişti. Beni işe alırken de çok hevesliydi...

Saniyeleri kovalama Aral.
saatler peşimize düşer sonra

Tıpkı tekerlemedeki gibi. Gözümün önünde saklanıyordu ama ben onu hiçe sayıyordum. Halbuki aylarca yanında çalışmıştım ve farkında bile değildim...

Tüylerim diken diken olurken Aral'ın başını benden uzaklaştırdığını hissettim.

"Lina?"

Kırmızı örümcek zambakları... Ölüm demek... Kan kokan örümcek zambakları... Rüyamda Aral'ın kanıyla kırmızıya boyanan örümcek zambakları... Kahretsin. Beyaz örümcek zambağı kupayı temsil eder, kırmızı ise maçayı. Maçalar mutlak ölüm görevlerine gider. Çiçeklerine kırmızı rengini veren pigmenti değil, kurbanın kanıdır esasen... Bu bilgiyi babamın notlarında okumadım ama hatırladım bir yerden.

Tüylerim diken diken oldu. Tablonun içinden çıkan çiçekler bu yüzden kan kokuyor. Ares beni ölümle mi tehdit ediyor yoksa babamı öldürmekle mi? Yalnız başına mı mesela? Yoksa bir maçayla birlikte mi? Kırmızı örümcek zambaklarını Aral için kullandığını düşünmüştüm fakat belki de ölüme işaret ediyordu yalnızca... O çiçekleri Ekin seçti çünkü; abisinin gerçekten ölmesini istemesine imkân yok. Çiçeklerin anlamını biliyor gibiydi, belki de tilkilerin genel sembolü olduğunu düşünüyordu... Belki de bunun bana hatırlatacağını düşündü...

"Lina."

Çeneme yerleşen eli yüzümü nazikçe kendisine çevirdiğinde gözlerimi dikkatle yüzünde gezdirdim Aral'ın. Soğukkanlılığımı kaybetmemeye çalıştım çünkü ihtiyacım olan son şey bir panik haliydi.

"Bu çiçekleri nereden aldın?" diye sordum gözlerine bakarken. "Hangi şubesinden aldın?"

Kaşları çatılmıştı hafiften, kafamın içinde bir savaş çıktığını anladı. "Beşiktaş'tan."

Benim çalıştığım yer Fatih'teydi ama diğer şubelerde de tilki olup olmadığını bilemezdim. Ellerimi yüzüne yerleştirip istemsizce kontrol etmeye başladım onu.

"Ne var aklında?" diye sorarken bana. Dizinden kalktım.

Yutkundum. Söylemeli miydim? Kural dışı mı bu? Fakat Aral, onlara göre kart sahibi. Bilmesinde sakınca olmamalı. Bu mantıkla Aral'lı da tehdit edemez, ona zarar veremezler ama sevmek kural dışı. Kahretsin. Gittikçe denizin dibine çekiliyorum sanki.

"Tekerlemeyi çözdüm," diye mırıldanırken tişörtünü tutup üzerinden çıkarması için yukarı sıyırdım.

Beni anlamaya çalışken kaşları daha çok çatıldı ve ellerimi tuttu. "Ne peki? Anlat bana."

"Yanında çalıştığım çiçekçi, Melek Hanım..." diye mırıldandım. "Muhtemelen bir Sinek. Davetler için diğer kartlara ve sahiplerine yardımcı oluyor olmalı. Kırmızı örümcek zambağı yetiştirmeye takıntılı biriydi." Tişörtünü avucum içinde sıkarken gözlerine baktım endişeyle. O fark etmeden ona bir şey yapmış olabilirlerdi. "Sen mi gidip aldın bizzat? Dokundu mu sana biri? Ya da yakınında biri durdu mu? Erkek? Ya da kadın, bilmiyorum. Anormal bir şey oldu mu hiç?"

Ares, iğne kullanıyor. İğne... Bazı iğneler battıklarında hissettirmez bile kendini. Bu yüzden alanında çok iyi. Bu yüzden alanında en iyi suikastçılardan biri. Bu yüzden Kupa Papazı çok küçük yaşlarından beri. Bu yüzden tereyağından kıl çeker gibi Asaf'ı aldı elimizden ve MİT görevlisini bayıltabildi. Alanında çok iyi. Kahretsin.

Aral, endişelerimi anlayarak beni bacaklarının arasına geri çekerken ellerini belime yerleştirdi.

"Sakin ol," dedi sakin gözlerle bakarken yüzüme. "Sorun yok, iyiyim."

"Bakacağım," dedim tişörtünü hâlâ tutarken.

"Yarım saat önce baktın," dedi buna karşılık. "Yok bir şeyim Lina, iyiyim. Bir şey olmuş olsaydı şimdiye kadar olurdu, sabah adli tıbba giderken aldım çiçekleri. Üzerinden on altı saat geçti."

Gözlerimi o an komodindeki saate çevirdim. Gece yarısını geçiyordu saat. Kahretsin. Davet bu geceydi ve ben yeni çözebiliyordum bilmeceyi. Ondan uzaklaşıp kıyafetlerini kaldırdığım yere yöneldim. Çantam neredeydi emin değildim, arabada unutmuştum sanırım. Bu yüzden Aral'ın ceketine ilerledim. Koltuğun üzerinden ceketini alıp içcebinden telefonunu ve bu akşam çizdiğim karekodu çıkardım.

Aral ayaklanıp yanıma gelirken telefonunu açtım kolayca.

"Ay, güneşe meydan okur, kazanır," diye mırıldandım sessizce.

Kafamda dönüp duran şey buydu. Bu gece olacaktı ama saati tam olarak bu bilmecede saklıydı. Telefonundan hava durumu uygulamasına girip gün doğumu ve batımına baktım. Gün doğumu 08.04, gün batımı 18.31. Gece yaklaşık 13 saat 33 dakika sürüyor. Ay'ın Güneş'e kazandığı noktanın yarısından bir fazlası.

"02:08"

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Gözlerime bakıyordu o da. Cevabın ne olduğunu anlamıştı, zorlanmadan hesaplamıştı çünkü dakika saymakta ustaydı. *Ne yazık ki...*

İki saat on dakikamız var orada olmak için.

Telefonu parmaklarım arasında sıktım. "Buradan Fatih'e gitmek ne kadar sürer?"

Dili dudaklarını ıslatırken gözlerini bir an olsun yüzümden çekmiyordu. "Gidecek miyiz gerçekten?" diye sordu. Bunu asla istemediğini biliyordum ve her haline yansıyordu bu.

Kendi için değil benim için endişelendiğini biliyordum. Düz bir mantıkla evet, o bir kart sahibi olarak bizzat Ares aracılığıyla davet ediliyordu ve ona zarar veremezlerdi, ilk kez Hükümdar Çakırca'ya bu sebepten minnettar hissettim. Aral hoşlanmıyor olsa da kart sahibi statüsünde olması onu koruyacaktı, muhtemelen Hükümdar Çakırca'nın amacı da buydu. Aral'ın beni bırakmayacağını bildiğinden beni kart olarak almış, kart sahibini de oğlu yapmıştı. Fakat... *Stańczyk'ın içinden çıkan kan kokulu örümcek zambakları vardı. Benim Aral'ı konu alan korkunç rüyalarım ve Aral'ı bir ıslıkla yaraladığım gibi bir gerçek vardı.* Dişlerimi sıktım.

Ona cevap vermedim. Peçeteye çizdiğim karekoda verdim dikkatimi. Sessiz ve derin bir nefes alarak telefonunun kamerasına girdim, sol alt köşede çıkan, çektiği son fotoğraftaki ellerimize bakmamaya çalıştım. Şimdi korkmanın, isyan etmenin sırası değildi.

Peçeteyi kameraya okuttuğumda bir *web* sitesine yönlendirmek istedi beni. Dudaklarımı ıslattım, hatalı çizmiş olmaktan endişe etmiştim ama hatasız çizmişe benziyordum. Görsel hafızam yanıltmamıştı beni.

Uzantıya tıkladım. Siyah bir ekrana götürdü beni önce, ardından ekranda kasvetli bir sirk çadırı belirdi, görüntü gittikçe yaklaştı ve kapısından içeri girdi. Tüylerim diken diken oldu. Altın çerveçeli bir giriş paneli karşıladı ardından bizi. Gerçekten *web* siteleri mi vardı bu manyakların? Şaka mıydı bu?

Kullanıcı adı ve şifre gibi bir şeye sahip olduğumu hatırlamıyor olsam da mantık yürüttüm. Kullanıcı adıma Karolina, şifre kısmına ise doğum yılımı denedim fakat kabul etmedi. Şifre kısmına deste yılımı ve rütbemi girmenin mantıklı olacağını düşündüm. *2002KaroAs.* Kabul edildi. Gerçekten dalga mı geçiyorlardı benimle yoksa ciddi ciddi bunu mu kullanıyorlardı emin değildim. Ta ki ekranda açılan sayfaya kadar... *Karolina'ya*

ait bir profilin içindeydim ve açılan ilk sayfa babamın dosyaladığı diğer tilkilerin bilgilerinin olduğu sayfaların birebir aynısıydı. Tüylerimi diken diken etti bu. Üstelik görselim de günceldi. Kimlik fotoğrafımla aynıydı ve aktif olarak görünüyordum.

Aral'ın gerildiğini hissedebiliyordum. Sol elini elimin altına yaslayarak biraz daha yukarı kaldırdı daha iyi görebilmek için ve başparmağı ekranı yukarı kaydırdı.

Boyumdan kiloma kadar her şey güncel gibiydi. Sanki hiçbir zaman kurtulamamıştım onlardan... Sanki hep takiptelerdi beni. O an aklıma Asaf'ın çekmecesinden çıkan, dört yıl önceki fotoğraflarımı anımsadım. Belki de hep peşimdelerdi ve babam bu yüzden Aral'a gitti... Belki de babam herkesten ve her şeyden kurtulmak istedi... Belki de bu yüzden hem tilkiler hem de MİT arıyordu babamı...

Korkarak görev kısmına çevirdim gözlerimi.

Atanan Görev: 17 (Güncel)
Bekleyen Görev: 1 (Güncel)
Tamamlanmış Görev: 15 (Güncel)
Askıya Alınmış Görev: 1 (Güncel)
Başarısız Görev: 1 (Güncel)

Tüylerim diken diken olmakla kalmamış enseme batarken bekleyen görev üzerine tıkladım fakat bu sayfayı uygun rütbeye sahip olmadığımdan görüntüleyemeyeceğime dair uyarı aldım. Aral'sa atanan görev kısmına tıkladı. Ufak bir panel açıldı ve görev isimleri gizlenmişse de verildiği tarifler yazıyordu. Verilen son görevin 2004'te olduğunu görmek bir nebze rahatlattı beni. Omuzlarım gevşedi.

Aral eğilip saçlarımdan öptü beni. "Bu kafanın içi bir tek sana ait, korkma sevgilim," dedi neyden korktuğumu adı gibi bildiğinden. Bir boklar yiyip unutmuş olmaktan ödüm kopuyordu.

Kafamı salladım. Alt paneldeki bildirim kısmının üzerinde yazan iki rakamı derin bir nefes almama sebep olurken beklemeden tıkladım üzerine. Çok zamanımız yoktu ve en doğru kararı vermek istiyordum.

Sembole tıkladığımda bildirimler açıldı. İlki davetiye biletlerine yönelikti. Bir diğeriyse kanımdaki adrenali artırdı.

Bir sesli mesaj...
Gönderen: Sör Ares

Dişlerimi sıktım. Üzerine tıklamadan önce kaydetmek için ekran görüntüsünü kaydetmeye başladım ve mesajını açtım.

"Merhaba Lily."

Kulaklarıma dolan yabancı ama baskın erkek sesine ek olarak arkada çalan müzik gerilmeme sebep oldu. Her şeyi beklerdim ondan. Bu yüzden müziğin içinde bir tür frekans gizlemiş olmasına karşın yumruklarımı sıkıp kalp atışımı kontrol altında tutmaya odaklandım.

Burundan bir nefes sesi ve ona eşlik eden ufak bir gülüş duyuldu. *"Korktun mu? Korkma. Köpekler korkuyu hissederler, tilkiler de köpekgillerden ve sen La Hire'in kızısın. Seni böyle eğitmedim, cesur ol."*

Ellerimin buz kestiğini hissettim. *Seni böyle eğitmedim mi? Kahretsin. Gerçekten beni eğitmiş mi?*

"Bu mesajı davete katılmayı düşünmemen ihtimaline karşı bir önem olarak gönderiyorum. Kesinlikle gelmelisin. Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu, o gülümsemeni görmeyeliyse neredeyse koca iki yıl."

O an söylediği şey kanımı buz kestirirken ağzımdan bir nefes verdim. *İki yıl önceki gülümsememden kastı, Aral'a olan mıydı?*

"Bazen gülümseyişlerin, La Hire'e olan hayranlığımdan daha çok ilgimi çekiyor. Hâlâ gülümseyebiliyor musun?"

Eğer Aral, elimi tutmuyor olsaydı elim yanıma düşerdi. Zihnimin karıncalandığını, kafamın arkasının uyuştuğunu hissettim.

"Anlıyorsun beni değil mi?" diye soruyordu gülerek. *"Anlıyorsun."*

İki sene öncesi... Bir kış gecesi, bir gülümseme ve kulaklarıma dolan ıslık sesi... Sebebi o hepsinin...

"Yapmak zorunda olduğun şeyler var. Eğer yapmazsan bedelini yine başkası öder, biliyorsun değil mi Lily?"

Ölen küçük kız gibi... Yaşaması için pes ettiğim ama dövüşmediğim için cezasını ödeyen o küçük kızdan bahsediyor.

"Kız kardeşin de o yaşlarda şimdi değil mi? Sana benziyor tıpkı, kızıl olmaması büyük şans."

Öfke bedenimi esir alırken ellerim titremeye başladı.

"Seni davette görmeyi iple çekiyorum Lily. Korkmazsan ısırmam. Endişelenme. Davette görüşürüz."

"Lina," dedi Aral. Telefonunu titreyen ellerimle eline tutuşturup üzerime giymek için elbiseme uzanacaktım ki Aral kollarımdan tuttu beni. "Lina."

"Gitmem lazım," dedim. İçimdeki korkunun damarlarımda dolaşmasına engel olmak için çaba gösteriyordum ama vücudum titriyordu. *Beni Alin'le tehdit ediyordu. Beni Aral'la tehdit ediyordu. İki zayıf noktamla da vurabilecek anılarımın katiliydi kendisi ve bunları üzerimde kullanıyordu.* "Öldüreceğim o orospu çocuğunu!"

"Sakin ol," dedi kendisi bile öfkeli olduğu halde. Ellerini yüzüme yerleştirdi. "Seni maniple ediyor."

"Umurumda bile değil," dedim ellerini yüzümden indirmek isteyerek ama izin vermedi. Ellerini tuttum sıkıca. Öfkemden çıldırmak üzereydim. "Öldüreceğim onu."

O kadar öfkeliydim ki önüme çıkan her şeyi yıkmak istiyordum o an.

"Kimseyi öldürmüyorsun," dedi kaşlarını çatarak. "Sakin olman lazım."

"Nasıl sakin olayım?" diye sitem ettim ona. "Duymadın mı ne dediğini? Hepsi onun yüzünden! O gece o..."

Devamını getiremedim. Onun yüzünden seni bıçaklamışım, seni unutmuşum ve dört yüz gün girmiş aramıza, diyemedim. Sırf sana gülümsedim diye yapmış, diyemedim. Bir gülümseme yaşamak demekken biri için bir diğeri için ölüm mü gerektiriyordu? Gülümsemem bile yasak mı benim?

"Kaçamam bundan, gitmem lazım," dedim sakinleşmeye çaba göstererek. Eğer pes etmek yerine küçük arkadaşımla dövüşse ve kaybetseydim o şimdi yaşıyor olacaktı. Ares haklı, o küçük çocuk da Alin yaşlarındaydı. Yaşasın diye pes ettim ama yaşaması için savaşmam gerekirdi. Savaş mı istiyordu? Çok yanlış kişiyi dürtüyordu. Eğer gözümü kararturtsam hiçbir şeyi görmeyeceğimi çok iyi biliyordum, Aral da farkındaydı bunun ve belki de istediği buydu onun da. Tilki olmamı istiyorlardı belki de... Sanki bir tek benimle ayakta kalabilirlermiş gibi... Sanki bana çok ihtiyaçları varmış gibi... Ne istiyorlar benden? Bıktım artık.

"Alin'e bir şey olursa yapamam," dedim. Ne yapacağımı ve düşüneceğimi bilmeyerek çaresizce gözlerine baktım Aral'ın. "Sana bir şey olursa yapamam."

"Olmayacak bir şey," dedi üstüne basa basa. Gözlerimin içine bakarak konuştuğunda ona güvenmeden edemiyordum, iyi ki vardı.

"Soğukkanlılığını yitirmemen gerek. Fevri kararlar veremeyeceğimiz bir noktadayız, bu yüzden sakin olman lazım."

Kafamı salladım. Biliyordum ama kalbime onun kadar iyi söz geçiremiyordum. Babam burada olsaydı belki daha kolay olurdu her şey... Ama yoktu.

"Annen onlar için mükemmel olduğunu söyledi. Hâlâ seni istiyor olabilirler ve sen zorluk çıkarmadan ayaklarına git diye o it, geçmişi kullanıyor sana karşı. Korkularını kullanıyor. Ve sen işe yaradığını gösterirsen ona kaybedersin Lina. İki sene öncesi hakkında yalan söyleyip seni kışkırtmak istiyor belki de... O olayı Asaf da biliyordu çünkü. Birçok kişi daha biliyor muhtemelen."

Haklıydı ama nedense Ares'in yalan söylediğini düşünmüyordum. Eğitmenimse gerçekten beni ıslıklarla uyarabilecek en uygun kişi de oydu. Hangi ses aralığında, hangi kodlarla eğitildiğimi ve beni nasıl tetikleyebileceğini en iyi o biliyor demekti.

"Alin'e bir şey olmasına izin vermem," dedi gözlerime bakarak. "Tüm kardeşlerim o evde benim. Batı, Lina," dedi farkına varmam için üstüne basarak. "Elimde büyüttüğüm, kardeşimden çok çocuğum gibi benim, biliyorsun." Biliyordum. "Alin'in yanında. İzin verir miyim bir şey olmasına?"

Vermezdi. Her şeyi yapardı. Biliyordum. Deniz, Ekin, Kuzey, Güney oradaydı. Çocuklara bir şey olmasına izin vermezlerdi. Spor salonunda Aral'la dövüşürken mola verdiğimiz bir sırada Kürşat bana Çakırcaların *kick boks*'ta değil, *krav maga*'da profesyonel ölçüde iyi olduklarından ama bunu mecbur kalmadıkça kullanmadıklarından bahsetmişti. *Krav Maga*, ölümcül bir dövüş sanatıydı, doğduran ölümcül vuruşlara yönelik bir sanattı. Yani olası bir acil durumda Alin'in yanında olmasını istediğim kişiler Çakırcalar olurdu. İyi olacaklardı. Annem de Alin de güvendeydi. Hem Hükümdar Çakırca gibi bir babaları vardı. Çocuklarını korurdu ve çocuklarını koruması, Alin'i ve annemi de koruması anlamına geliyordu. Kendi ağzıyla söylemişti bunu. Ben Ares'i evden uzak tutacaktım o da annemi ve kardeşimi koruyacaktı. Evet. *Sakin ol Lina. O orospu çocuğunun gırtlağını kesmeyeceğiz.*

"Eğer Kadir abi olsaydı oraya adım dahi atmanı istemezdi," dedi, kendisinin de gitmemi istemediği her halinden belli olurken.

Babamı bulmak veya genlerimi araştırmak için beni istiyor olabilirlerdi, biliyordum. Babama karşı beni kullanabilecekleri gibi bana karşı da sevdiklerimi kullanabilirlerdi ve Ares açık açık tehdit ediyordu beni bununla.

"Burada değil ama," diye söylendim elimde olmadan. "Başıma bunları ben sarmadım. Hiçbir şeyi bile isteye yapmadım. Sana ya da Alin'e zarar gelsin ister miydim?"

Ares, çaldığı bir ıslıkla Aral'a zarar vermeme sebep olmuştu bir kere ve yine aynısını yapabilirdi. Ya bu kez Alin'e ya da anneme zarar verirsem? Bir kere yaptırdı bana, yine yaptırırdı.

"Gitmem lazım."

"Bu halde gidemezsin," dedi üstüne basarak. "Göz göre göre seni onun olduğu yere sokmamı isteme benden."

Göğsüne baktım gözlerine bakamadığım için. "Gideceğim," dedim net bir sesle.

Bu korkuyla yaşamak istemiyordum. Ares istediği her an saldırabilirdi bize, etrafımızdaydı, oyun oynuyordu benimle. Annemin ödü kopuyordu aldığı her nefeste. Duvarların onu dinlemesinden korkuyordu. *Böyle yaşamayacağım ben. Gerekirse kafasına sıkacağım oradaki herkesin, bir tane de kendime ama bu korkuyla yaşamayacağım.*

Çenemi kaldırıp gözlerine bakmamı sağladı. "İm değil iz," diye düzeltti beni gözleri alev alev yanarken. Yine derin siyah gözlerinde öfkeden bir yangın başlamıştı. "Tek olmayacaksın hiçbir zaman. Çoğul eki kullan Lina."

"Gitmek istemiyorsun. Bir şey olacağını düşünüyorsun. Beni seninle tehdit ediyor ve daha önce zarar verdim sana. Böyle bir durumda nasıl senin adına karar vermemi bekliyorsun benden?" diye sitem ettim ona elimde olmadan.

Kurallara uymayan tilki, kollamalı kendini. Ben ilk kurala uymadım, Aral'ın karnındaki yara izi bile bunun bir bedeli. Aral'ı kaybedemem. Aral'ı kaybetmek istemiyorum. Aral'a bir şey olsun istemiyorum. Onun gelmesini de istemiyorum zira. Dediği gibi, tuzaktı bu belki de... Yaptığımız şey düpedüz tilkinin inine girmekti. Üstelik çok seviyordum ben onu ve Ares biliyordu bunu. Gitmezsem eğer bana karşı Aral'ı onu kullanacaktı ve her şey daha kötü olacaktı. Korkmazsam ısırmayacağını söylemişti, konuşmak istiyordu belki de yalnızca. Palyaço ile gönderdiği kartta babamın sağlığından endişe ettiğini yazmıştı. Ne yapacağı belli olmayan biriydi. Belki de gerçekten babamı kendisi yenmek istediğinden endişe ediyordu sağlığından...

Hem Aral kart sahibiydi artık ve bir tilki kart sahibine zarar veremez diye umuyordum. Kendisi yapamıyor diye bana yaptırmasına da izin vermeyecektim bu kez. Zihnimi ele geçirmelerine izin vermeyecektim. Hem

içimde bir yerlerde babamın beni izlediğine ve yardım edeceğine dair bir inanç besliyordum.

Aral sağ elimi tutup kaldırdığında yüzüğümü kastettiğini biliyordum. Yüzükparmağımda tatlı sızı bırakan ateşten bir çemberdi sanki. Kalbimi ısıtıyor bir o kadar da varlığıyla yakıyordu.

"Bunu sana ben taktım," dedi gözlerime bakarak. "Tam da bu yüzden benimle ilgili söz hakkına sahipsin ve işte tam da bu yüzden bizi tek değil bir yapar bu ve Lina, işte tam da bu yüzden bir karar verirken iki kişilik düşünmen gerekir. Sonuçları ikimizi de etkiler çünkü."

Biliyordum. Yutkundum yavaşça. İçimdeki öfkeyi yutmaya çalıştıkça daha da kabarıyordu sanki içimde. Yutkundum bir kez daha.

"Korkuyorum," diye fısıldadım dürüstçe. "Ya seni sevdiğim için seni kaybedersem?"

Kaşları çatıldı hafifçe. Bana böyle hissettiren herkese nefret duyduğunu biliyordum. Aynı nefreti ben de içimde taşıyordum.

Sol kolu belime daha sıkı sarılıp beni kendisine yasladı tamamen. "Kaybetmeyeceksin." Alnımdan öptü yavaşça. "Güçlü biriyim ben. Bana da kendine de birbirimizi koruyabileceğimize de güven Lina. Tasasız olma, demiyorum elbette. Fazla güven kibri, kibir küçümsemeyi, küçümsemeler de savunma açığını getirir. Korku bizi hayatta tutan hayati bir duygu, korkmaktan korkma. Korku duymak hayatta tutar bizi ama korkaklık zihnini kilitler insanın. Cesur olmalıyız sevgilim."

Cesur olmalıyım. Tam bir *Aral* noktasındaydım, yaşamak ve kaçmak arasında. Yaşamak korkaklara göre değil, korkarak nasıl yaşanır? Cesur olmak istiyordum. Ben Aral gibi yaşamak istiyordum. Rağmenlerle cesurca yaşamak, hayatın benden istediğini ona vermeden kendi istediklerimi almak istiyordum. Annemin onun için söyledikleri geldi aklıma. Aral'ın bana gelmesi zor olmalıydı onun için de fakat bir kere gitmiştim ona ve o benimle olmayı seçmişti. Benimle olmayı değil yalnızca benimle yaşamayı seçmişti. Ben de yaşamak istiyordum. Bazı insanlar böyle yaşar, diye değil, nasıl istiyorsam öyle yaşamak istiyordum. Sevdiklerimi elimden almalarına izin vermeyecektim bir daha. Koruyacaktım onları.

Sağ eli yanağıma yaslandı, saçlarımı geriye iterken yanağımı okşadı parmak uçları. "Gitmek mi istiyorsun? Gideriz. Ama bu korktuğundan değil Lina, en mantıklı hamle bu olacağından olur. Tehdit edildiğinden değil meydan okuduğundan olur. Gözdağı verildiğinden değil o dağ sen olduğundan olur."

Aral, sıradağ demek.

"Kim olduğumu da bendeki yerini de biliyorsun. Korkma, buradayım ben." Ellerini arkamdaki şifonyere yaslayıp üzerime eğildi; gözleri yanıyor, içimdeki öfke ateşini harlıyordu. "Benim olan her şey senin. Sahip olduğum her şey senin. Beni kullanmaktan çekinme."

Babasını kullanabileceğimi mi söylüyordu? Kara Çakı da dahildi buna. Olmak istemediği biri olsun istemiyordum ama hayat bizi bazen tercih yapmak zorunda bırakıyordu. Ben de tilki olmak istemiyordum ama buysa benden istedikleri, mutlaka boyunlarına saplayacaktım yuvasını ateşe verdikleri tilkinin dişlerini.

O an yeni bir farkındalık ve cesaret kazandım sanki. Korkum dindi, bilincim arttı, bakış açım genişledi, adrenalin tam ölçüsünde kanıma zerk edildi. Odaklanarak zihnimi berraklaştırdığım o nadir anlardan birine girdiğimi hissettim. Bu, tilki olarak eğitilmemin bir getirisiydi fakat bu farkındalığa istediğimde ulaşamıyordum. Sanırım ya çok korkmam ya da çok güvende hissetmem gerekiyordu. Belki de koruma içgüdüm devreye girdiğinde bu ruh haline giriyordum, emin değildim ama öğrenecektim. Bu bakış açısına ve dik duruşa ihtiyacım vardı.

"Anlaştık mı?"

Kafamı salladım. Herkesi korumak istiyorsam kendime ve babamın bana öğrettiklerine güvenmem gerekiyordu. Aral'a ve babama güvenmem gerekiyordu. İyi olacaktım. Herkes iyi olacaktı.

"Güzel," dedi gözlerime bakarak. "Şimdi en mantıklı kararı verelim."

Kafamı salladım. Hafifçe geri çekilip arkamdaki şifonyere bıraktığı telefonunu aldı ve benim de görebileceğim şekilde tutarken ekranındaki davetiye bildirimine tıkladı. Gözlerimi yüzünde gezdirdim. Ares'in ses kaydına öfkelenmişti, gözleri de alev alevdi ama vücudu sakindi. Soğukkanlılığını kaybetmeme konusunda bir dünya markasıydı resmen. Sebeplerini düşünmek bile istemedim.

Davetlilere ait olduğu bildirimi açtığında bizi karşılayan ilk şey iki barkoddu. Altında bu seferki davete önlem amaçlı bu şekilde giriş sağlanacağından bahsedilmiş ve bir de incelenmesi üzerine uyulması gereken kurallar için bir link bırakılmıştı. Aral, linke tıkladı. Bir liste karşıladı bizi.

- Kapılar davet saatinden bir saat önce açılır. Davet saatinde kapanır ve davet bitene kadar bir daha açılmaz.

- Kart sahiplerine kişiye özel davetiyeler gönderilir. Davete yalnızca bu şahsa özel davetiyelerle girilebilir. Kart sahibi kendi adına bir başkasını gönderemez veya vasi atamayaz. Ancak kartlarının sahibini değiştirmesi durumunda davetiye yeni kart sahibine gönderilir ve eski kart sahibinin bileti geçersiz sayılır.
- Davete katılmayı kabul eden her kart sahibi müzayede sırasında yaşanan ve yaşanabilecek olan her şeyi gizli tutmak, üçüncü kişilerle paylaşmamak mecburiyetindedir. Aksi takdirde Şirket, kural ihlali saptanan kart sahibi hakkında yaptırım uygular ve bu yaptırımın detayları *Şirket* yönetmeliği altında gizliliğe tabidir.
- *Şirket*, davet boyunca tüm kart sahiplerinin güvenliğinden sorumludur. Aksi durumda, kuruldan çıkacak olan kararla kart sahibinin zararı en uygun şekilde telafi edilir.
- Kart sahipleri, davete elinde bulunan tüm kartlarıyla katılabilir ancak müzayedenin yapılacağı ana salonda kendisine eşlik etmesi için yalnızca bir kart bulundurabilir. Diğer kartları bekleme salonunda beklemek zorundadır.
- Açık artırmaya çıkarılmak istenen kartların temsili tablosu müzayede saatinden en az bir saat önce teslim edilerek gerekli belgeler imzalanmış olmalıdır, aksi takdirde hiçbir sebeple açık artırmaya konulamazlar. Ancak kart sahibi dilerse kartlarını salonda bulunan diğer kart sahipleriyle takas edebilir.
- Davete katılan her kart ait olduğu grubun çiçeğini üzerinde taşımak zorundadır. Ne şekilde olduğu kartın kararı olmakla birlikte diğer davetlilerce görünmesi zaruridir.
- Müzayedede listeye alınan kartların dışında davete katılan tüm kartlara meydan okunabilir ve kart sahibi meydan okunma isteyebilir. Meydan okumanın kabul edilmesi halinde yapılacak düelloya, müzayedede görevli olan en yüksek rütbeye sahip kart karar verir. Aynı karta en fazla üç kez meydan okunabilir. Düello salonu davet bitene kadar açık kalacaktır.
- Davet süresince —şayet düelloya çıkmıyorsa— tüm kartlar işlevsizdir. Emir almış olsa dahi herhangi bir kart sahibine suikast yapamaz, girişimde bulunamaz, tehdit edemez, düşmanlık gösteremezler. Kurallara uymayan kartlara Şirket'in el koyma hakkı vardır.

Keyifli ve kazançlı bir gece dileriz.

Kıyafet Kodu: Siyah

Okudukça kart sahibini koruma altına almak adına konan kurallar biraz olsun içimi rahatlattı. Aral neyse ki kart sahibiydi ve bunun için Hükümdar Çakırca'ya minettar olacağım aklımın ucundan geçmezdi. Belki de Aral'ın yanından ayrılmayacağımı bildiğinden onu kart sahibi yapmıştı. Böylece koruyabilirdi oğlunu bir nebze. Gerçekten zeki bir adamdı.

"Kart sahiplerinin güvenliğinden bahsetmişler ama kartlar için bir şey dememişler. Muhtemelen meydan okumalarda zarar görme ihtimalleri olduğu için..." diye mırıldandı Aral keyifsiz ve gergin bir sesle. Gözlerini bana çevirdi. "Babanın notlarında genelde alt rütbeler üst rütbelere meydan okuyordu, mantıken kendinden alttaki birine meydan okuması saçma olur. Ama Ares, babanın Joker'inin sende olduğunu biliyor. Bunu bahane ederek sana meydan okuyabilir."

Kafamı salladım. "Ya da kendi destesinde benden düşük rütbeye sahip birinin bana meydan okumasını isteyebilir. O da Joker sahibi, destesinde söz hakkına sahip."

Kaşları daha çok çatıldı bu söylediğimle. Elimi kaldırıp çenesine dokundum rahatlaması için.

"Kabul etmeme hakkımız var ve en fazla üç kez meydan okuyabilirler. Kabul etmeyiz, olur biter."

Düşünceli bir ifadeyle altdudağını ısırırken hafifçe kafasını salladı. "Gidiyoruz yani?"

Başımı ve duruşumu dikleştirip gözlerine baktım. "Gidiyoruz."

Dili dudaklarını ıslattı yüzüme bakarken. "İşte o âşık olduğum dik duruş," dedi dudaklarımı okşayarak.

Göğsüm kabardı istemsizce. Onun tarafından takdir edilmeye zaafım vardı sanırım. Eğilip şakağımdan öptü beni.

"Hazırlanıp çıksak iyi olur," diyerek benden uzaklaşacağı sırada uzanıp elini tuttum. Durdu ve bana döndü ilgiyle. O da elimi tuttu sıkıca.

"Aral," dedim düşünceli bir sesle. Ona anneannem ve dedemden bahsetmediğim için kendimi kötü hissediyordum. Belki de bu müzayedenin düzenleniyor olmasında bile bir parmakları vardı...

"Söyle güzelim."

Gözlerine baktım sakin bir ifadeyle. Endişelensin istemiyordum. "Babam sana hiç annemin ailesinden bahsetti mi?"

Kaşları çatıldı biraz. Düşündü. "Hatırlamıyorum," dedi dürüstçe. "Sanırım bahsetse hatırlardım çünkü deden pek unutulacak bir profil değil."

Kafamı salladım. Gerçekten unutulacak biri değildi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu ilgiyle. "Bir şey mi geldi aklına?"

Babam da söylememiş sana. Ben söylersem gerçekten tehlikeli olur senin için sanırım. Annem bildiklerinin seni tehlikeye atacağını söyledi Aral. Kurallardan mı bahsediyordu o da? Yoksa genel bir durum mu bu? Anneannem ve dedem annemi ziyarete bile gelmediler Aral. Bana ya da sana merhamet edip yardım mı edecekler sanki? Öyle olsa babam yardım alırdı onlardan. Kan kokan örümcek zambaklarındaki kan kimin kanı Aral? Babamın olabilir mi? Babam iyi mi gerçekten? Ya benim yüzümden babama bir şey olursa? Bir kez olmadı ama ya bu sefer olursa? Bu işin içinden nasıl çıkacağız Aral? *Seninle konuşabiliyor olmak beni iyileştiren şey. Ya bunu bile alırlarsa elimden? Öpmemek, sarılmamak ayrı; konuşamamaksa apayrı bir mahrumiyet. Kafamın içiyle tek başıma kalırsam kimin arkasına sığınacağım ben?*

"Bilmemin beni tehlikeye atacağı bir şey biliyor olsaydın yine de söyler miydin bana?" diye sordum gözlerine bakarken. "Çok önemli bir şeyi?"

Gözlerime baktı ilgiyle. Belime yasladığı elinin tutuşu sıkılaştı korumacı bir tavırla. "Nasıl bir tehlikeden bahsediyoruz? Şu anki tehlikemizden daha mı yüksek ihtimali?"

Yutkundum yavaşça. Kafamı salladım. "Kural bozmak gibi düşünebilirsin."

Gözlerime baktı birkaç saniye. Söylediklerimi kafasında tarttı. Dili dudaklarını ıslattı. "Doğru zamanı beklerdim," dedi dürüstçe. "Her doğrunun söylenmesi gereken zamanı vardır ve hiçbir doğru senin hayatından önemli değil. Ama dürüstlük de kolay bulunan bir meziyet değil. Sana söyleyebilmek için saniyeleri kollardım."

Yutkundum. *Saniyeleri kovalama Aral, saatler peşimize düşer sonra.*

"Evlenmek istiyorsun ama benimle," diye mırıldandım. "Az önce hayatının üzerinde söz hakkına sahip olduğunu söyledin."

Anneannem ve dedemin de işin içinde olduğunu, babamın bu durumda olmasının ve benim bu durumda olmamın sebebinin onlar olabileceğini

bilsen ister miydin yine de bu işin içinde olmayı? Bir tek ben yokum sonuçta hayatında. Beni sevdiğin için onları da çekiyorsun bu hayatın içine. Kurtuluş sandığın şey kapan olabilir sana.

Burnunu tenime sürttü ve sol gözümden öptü beni. "Ve hiçbir şey değiştiremezdi bunu," diye fısıldadı tenime. "Sana güveniyorum sevgilim, ne zaman söyleyebilirsen o zaman söyle bana. Ne erken ne de geç..."

Tüylerim diken diken oldu. *Ona yaptıklarımı ve yapabileceklerimi bildiği halde güveniyor bana. Bunu boşa çıkarmak istemiyorum.*

Cesur ol, diye telkin ettim kendimi. *Kaybetmek istemiyorsan ağlamalar ve kaçmalar boşuna. Tecrübe ettin hepsini. Savaşman gerek Lina. Aral gibi olmak istiyorsan savaş sevdiklerin için.*

Derin bir nefes aldım, sevdiğim siyah parlak gözlerine baktım. "Ben bir tilki değilim. Lina'yım. Sadece senin sevdiğin Lina olmak istiyorum ve bunun için her şeyi yapacağım." Sağ elimi kaldırıp yüzüne yasladım. "Seni benden almalarına izin vermeyeceğim bu kez. Seni korumak için her şeyi yaparım."

Yüzünde memnun bir ifade belirirken kafasını salladı ve yüzünü çevirip avuçiçimi öptü. "Öyle yap sevgilim."

Gülümsedim hafifçe. Bana dik bir duruş, sakin bir kafa, kalbime cesaret, sığınabileceğim kollar veren bu adamın gerçekten hastasıydım.

"Geç kalmak istemiyorsak hızlı olmalıyız."

Kafamı salladım. Ellerimi iki yanıma indirip dolabına ve ona baktım. "Siyah bir gömleğini giysem çok mu kısa olur?" Siyah giymek gerekiyordu ama bir şeyim yoktu burada. Tişörtü mini elbise gibi oluyordu. Gömleği daha iyi durabilirdi.

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece gömleğim mi?" diye sordu ciddi misin, der gibi. "Sen kendini 1.50 falan mı sanıyorsun Lina? Bebeğimsin ama o kadar da değil."

Son cümlesi gülümsememe sebep oldu. "Yanımda bu beyaz elbiseden başka hiçbir şeyim yok. Siyah giymem lazım. Çözüm düşünüyorum."

"Ablam karşımda oturuyor," diye hatırlattı bana. "Tüm kıyafetlerini götürmüş olamaz."

Rahatladım o an. "Anahtarı var mı?"

Kafasını salladı. Arkamdaki şifonyerin bir çekmecesini açıp kolayca buldu anahtarı. "Ne bulacağımızdan emin değilim, umarım iyi bir fikirdir," derken elimi tuttu ve odasından çıktık.

"O ne demek?" diye sordum gülümseyerek onu takip ederken.

"Dikkatim dağılmasın yani," dedi alttan alttan mesaj vererek. "Üşüme, kış günü."

"Bak sen," diye mırıldandım bu tatlılığına.

Kabanımı giymem için uzattı bana. Kapısını açtı ve karşı daireye geçtik.

Güneş ablanın evine girdiğimizde Aral bizi giysi odasına götürdü doğrudan. İzin almadığımız için rahatsızdım ama arasak ona ne söyleyebileceğimizden emin değildim. Bu yüzden sessiz kaldım.

Giysi odası o kadar düzenliydi ki birkaç saniye elbiselerine bakakaldım. Yarısı boşalmıştı odanın ama kalan kısmında da çok şık parçalar vardı. Kalan birkaç parça siyah elbiseye ilerledim ve elimi attığım ilk elbiseyi çıkardım askıdan. Aslında takım bulsak daha kullanışlı olabilirdi ama zaman kaybetmek istemiyordum.

Elbisenin ön kısmına bakarken gayet iyi olduğunu düşündüm ama Aral'ın düşünceli bir tavırla yüzünü sıvazladığını görünce arkasını çevirdim. Evet... Derin bir sırt dekoltesi vardı. Sutyen takamayacaktım. Elimi diğer üç siyah elbisede gezdirdim fakat diğerlerinin de pek bir farkı yoktu. Çok iddialı giysilerdi. Güneş abla gerçek bir moda ikonuydu...

"Bağlarını sıkıca bağlarız," deyip ona bakmadan ve itiraz hakkı sunmadan makyaj masasına ilerledim.

İçimden Güneş abladan özür dileyerek rimel ve ruj aldım yalnızca.

"Ya açılırsa?" diye sorduğunu işittim Aral'ın arkamdan. Ona baktığımda dizlerini kırmış, alt rafta dizili olan topuklu ayakkabılara bakıyordu benim için ve çok tatlıydı. "Her şey bir düğüme mi bağlı olacak?"

Bu gerilimi bende gülme istediği oluştururken yanına yürüdüm. "Gemici düğümü öğren istersen," diye tavsiyede bulundum ona. O sırada parmaklarına taktığı topuklularla doğruldu karşımda. "Çünkü sen bağlayacaksın."

Dili dudaklarını ıslattı. "İçim nasıl ferahladı anlatamam."

Bu sözleri gülümsememi sağladı. Her ne kadar gerçekten açık kıyafetlerden pek hazzetmiyor olsa da çoğu şeyi beni güldürmek için söylediğinin farkındaydım ve minnettardım bunun için. Gerilimi azaltmak, beni sakinleştirmek için her şeyi yapıyordu gerçekten. Aral Çakırca gerçekten bir arka bahçeydi.

Hızlıca onun evine geçip on dakika gibi kısa bir sürede hazırlandık. Sırf yüzüme renk gelmesi için sürdüğüm kırmızı ruju parmağımla dağıttığım sırada Aral'ın arkamda durduğunu hissettim. Aynadan ona

baktığımda o sırtıma bakıyordu. Bir anlığına göz göze geldik. Hiçbir şey söylemeden iplerini tuttu elbisemin. İpleri nazikçe çekiştirerek elbisenin üzerime oturmasını sağlarken ben de ona yardımcı oldum.

"İyi mi böyle?" diye sordu bağlamadan önce.

"İyi," diye onayladım onu.

İpleri gerçekten sıkı olduğunu düşündüğüm şekilde bağlayıp eğildi ve ensemden öptü beni. İçim sıkıntı. Kalbime dokundu sanki bu öpücük.

"Hazır mısın?"

Saten eldivenleri elime geçirip kafamı salladım. "Çiçekçiye gitmeden önce spor salonuna uğrayabilir miyiz?"

Alışkanlıkla kendisine parfüm sıkıp ardından gözlerini bana çevirdi ve bana da sıktı. "Şimdi çıkarsak uğrarız," diye cevapladı beni.

Kafamı salladım yine. Elimden tuttu usulca. Odasından çıkıp kapıya doğru ilerledik. "Yiğit'e söyleyemezsin, biliyorsun değil mi?"

Doğrudan önüne bakarken yüzünde bunun bilincinde olan ama hiç hoşuna gitmeyen bir ifade vardı. "Biliyorum," dedi sadece.

Siyah topuklu ayakkabıları da giyip kabanımı aldım ve girdiğimiz gibi çıktık evden. Asansöre binerken mahcubiyetle doldu içim.

"Özür dilerim," diye mırıldandığımda bana çevrildi bakışları.

"Ne için?"

"Bu gece yalnızca bizi düşünemediğim için."

"Dileme," dedi kafasını iki yana sallarken. Elimi tutuşu sıkılaşırken gözlerinde o ateşi gördüm yine. Ardından o alevli harelerini asansörün kapısına dikti. "Asıl özrü sahipleri dileyecek."

Tüylerim diken diken oldu öyle deyince. Her zaman karizmatik biriydi ama bazı anlarda karizması o kadar yüksek oluyordu ki tüylerimi diken diken ediyordu.

Binadan ayrıldık. Aral bizi en hızlı şekilde spor salonuna götürdü. Babamın bıçaklarını sakladığını bildiğim ama savcıya göstermediğim zulasına götürdüm Aral'ı. Elektrik paneli gibi duruyordu dışarıdan ama aslında arkasında bir vitrin saklıydı. Önce ilk kapağını açtım. Ardından formaliteden devrelerin olduğu kısmı da bir noktasına basarak kaldırdım ve onu da açtım.

Aral kafasını salladı. "Şaşırmadım."

Bence de şaşırmamalıydı. Önünde dikildiğimiz camın ardındaki raflarda dizili bıçaklar tanıdıktı ama silah görmeyi beklemiyordum pek. Birkaç farklı boyutta silah vardı ama silah kullanmak hiç cazip

gelmiyordu. Bunun için pek çok sebebim vardı. Kâbuslarımdan gerçeklerime kadar... Bu yüzden bıçaklara verdim dikkatimi. Bıçak kullanmakta daha iyiydim.

"Kurallarda silah taşımanın yasak olduğuna dair bir şey yok," diye mırıldandım cam vitrini açarken. Zira Ares'in elleri başlı başına bir silahtı zaten. "Meydan okumalarda kullanabilmek için eminim hepsi hazırlıklı gelecektir. İçeride sorun yok ama dışarıda sorun çıkarabilir Ares bize."

Bu yaşananlar Aral'ın hoşuna gitmese de karşı çıkmadı söylediklerime. Çünkü o da bunun farkındaydı ve bu yüzden buraya gelirken torpidodaki silahını kontrol etmişti.

Orta kısmı delikli olan çok ince bıçaklara baktım. Uzun ve oldukça incelerdi, minyatür kılıçlara benziyorlardı. İkisini de alıp işaretparmağımda bir tur çevirerek avucuma hapsettim onları. Bunları kullanmayı çok küçük yaşlarda öğrenmiştim babamdan. O zamanlar havalı geliyordu. Şimdiyse gerçekten koruma içgüdüsüyle tutuyordum onları.

"Nasıl taşıyacaksın yanında?" diye sordu Aral beni dikkatle izlerken.

Camdaki yansımama bakarken sessizce saçlarıma uzandım. Önden tutamlarımı kafamın arkasında kalemle tutturur gibi bir bıçakla tutturup diğerini de çapraz olarak soktum saçıma. Çapraz duran iki kılıç gibi duruyor olmalılardı, öyle hayal ediyordum. Çiçekçiden aldığım çiçeği de saçıma takacaktım ki çok göze çarpmasın.

Ona baktım. "Nasıl oldu?"

Dili dudaklarını ıslatırken derin bir nefes aldı yüzüme bakarken. "Çekici," diye yanıtladı beni. Sonra da eli saçlarıma uzandı. "Saçlarını kesmezler değil mi?"

Sorusu kalbimi kırdı. Çok kesinlerdi, bu yüzden saçlarımdan çıkarırken kesme ihtimalim vardı ama dikkat çekmeden taşıyabileceğim başka bir yer gelmemişti aklıma.

"Kesmezler," diye yalan söyledim. "Merak etme."

"Ederim," dedi gözlerime bakarak. "Seninle ilgili her şeyi merak eder, endişelenirim Lina. O yüzden çok dikkatli olacağız tamam mı? Yanımdan ayrılmayacaksın hiç ve elimizden geldiğince bunları kullanmak zorunda kalacağın hiçbir durumun içinde bulmayacağız kendimizi."

Kafamı sallayarak onayladım onu.

"Sen kart sahibisin, sana zarar veremezler ama kartlar ve tilkiler hile yapabilir, kuralların etrafında dönüp durabilir, boşluklarını bulabilirler.

Ares bana karşı seni kullanmak için bir yolunu bulabilir. O yüzden dikkatli ve sakin olacağız."

Beni onaylarcasına kafasını salladı.

"Herhangi bir yere dokunmak, bir şey yiyip içmek yasak," diye ekledim. "Kimseyle tokalaşma, adım atarken nereye bastığına dikkat ve Ares'in iğne kullandığını aklından çıkarma."

Beni onaylarken ellerini belime yasladı. "Soğukkanlılığını yitirmek, fevri hareketlerde bulunmak ve kafanın dikine gitmek yok," dedi o da buna karşılık.

Kafamı salladım. "Aramızda müşteri ve çalışan ilişkisi olacak. Beni korumanmışım gibi düşünmeli ve o şekilde davranmalısın. Ares aramızdaki şeyi biliyor ama bunu ne kadar az tilki bilirse o kadar iyi. Bizi birbirimize karşı kullanmalarına izin vermemek için mesafeli olmalıyız. Ne olursa olsun korumacı olma."

Söylediklerim hiç hoşuna gitmedi, bu statüde olmanın da zoruna gittiğini biliyordum ama bunu yapmaya mecburduk.

"Açık artırmaya katılan insanların ve tilkilerin kim olduklarını öğrenmeye çalışalım. Mutlaka olan biten hakkında konuşacaklardır, babam hakkında bir şey öğrenebilecek miyiz bir bakalım. Tek dertleri ben olsaydım beni çoktan yakalamış olmaları gerekirdi ama tek dertleri ben değilim onların. Babam için yem olarak kullanıyorlar beni muhtemelen. Nasıl tepki vereceklerini ve yöneticilerin kim olduklarını bulmaya çalışalım. Boşuna gitmiş olmak istemiyorum. Gerçekten tedavinin mi peşindeler yoksa başından beri yalnızca beni mi istiyorlar, bilmek istiyorum." Yumruklarımı sıktım. "Onca zaman sonra neden şimdi ortaya çıktıklarını bilmek istiyorum. Neden şimdi olduğunu bilmek istiyorum. Babamdan ve bizden ne istediklerini bilmek istiyorum."

Kafasını salladı itiraz etmeden beni dinlerken. "Bir şey demeyecek misin?" diye sordum bu sessizliği garip geldiğinden.

Kafasını iki yana salladı. "Düşünmüşsün her şeyi," dedi saçlarıma dokunurken. "Ne istediğini de ne yapılması gerektiğini de biliyorsun kafanın içinde. Soğukkanlılığını korumayı da başarırsan harika bir operasyon lideri olur senden."

İltifatına karşılık ne diyeceğimi bilemedim. Aral'ın varlığı omuzlarıma yıkılan her şeyi güçlü kollarıyla kaldırıyormuş gibi bir his oluşturuyordu içimde. İsmi gibiydi. Dağ gibi arkamda duruyordu. İhtiyacım

olduğunda ona yaslanabiliyor, yükümü verebiliyordum. Keşke ben de ona böyle hissettirebilseydim...

Öylece yüzüne baktım. "İyi ki varsın."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Bak ya," dedi yanağımı okşarken. "Hani uzak duracaktık birbirimizden? Kurdun aklına kuzu sokmak bu yaptığın."

Bana iyi hissettirme arzusu gülümsetti beni. Her andan, her konudan bana iyi hissettirebilecek bir bakış açısı buluyordu kendine ve beni de aynı aralığa çekiyordu. Onunla aynı pencereyi paylaşabilmek için cesur olacaktım.

"Evdekiler iyi olur değil mi?"

Kafasını salladı. "Deniz'e, Ekin'i eve götürmesini söylemiştim. Kürşat'ı da aradım, gitmiştir çoktan. Murat ve Şahin de orada olacaklar."

Şaşkınca yüzüne baktım. "Ekin'i eve mi davet ettin?"

Kafasını salladı. "İnat etmediyse gitmiştir."

Gülümsetti bu beni. "Senin sözüne değer veriyor, gitmiştir."

"Bak sen," dedi kaşlarını kaldırarak. "Bana pek öyle gelmiyordu."

"Onunla konuşmadığın içindir," diye mırıldandım.

Yanağımı sıktı hafifçe. "Ne zamandır onun tarafını tutuyorsun Sayın Lina Kara biraz zaman sonra Çakırca?"

"Biraz zaman sonra Çakırca mı?" diye tekrar ederken onu güldüm elimde olmayarak. "Hani ben ne zaman istersemdi? Bilinçaltıma işlemeye başladın hemen."

Yüzünde tatlı bir gülümseme büyürken yanağımdan makas aldı. "Benim birazımla senin birazın bir mi sevgilim? Benim bir adımımla senin bir adımın, bir kol mesafemle seninki bir mi? Benim birazlarım senin için yeterli olabilir."

Yüzümdeki gülümsemeye hüzün bulaşırken parmak uçlarımda kalkıp dudaklarına bir öpücük bıraktım usulca. Her şeyi arkamızda bıraktığımızda tamamen seninim Aral, demek istiyordum ama anne ve babamın hayatı bir gerçekti. *Sekiz sene ikna etmiş onları kurtulduklarına. Babam beni kurtardıktan ve on yaşımdaki baskından sonra olaysız geçen bir dokuz sene daha... Evlensek yarın mesela, hayatımızın normale dönüp dönmediğinden emin olamayacağız hiçbir zaman. Yaşayabilir misin böyle bir hayatı Aral? Memnun eder mi bu seni? Bilmiyorum.*

Bu yüzden sessiz kaldım. Ona, onu teselli edecek hiçbir şey diyemedim. O da benden bir söz beklemedi. Eğilip dudaklarımızı birleştirdi tekrar. Dudaklarımda ruj olmasına rağmen derinden öptü beni ve o an, kaybetme duygusunu yaşayan tek insan olmadığımı fark ettim. Hep kendi korkularımla baş etmeye çalışıyordum ama Aral da korkuyordu. Beni kaybetmekten korkuyordu. Garipti. Beni kaybetmekten bu kadar korkması hep garip geliyordu.

"Aral," diye fısıldadım dudakları üzerine. "Geç kalacağız."

Altdudağımı son kez öpüp hafifçe uzaklaştı benden. Yüzüme baktı. "Gerçekten çıkmıyormuş," dediğinde ruju kastettiğini anladım. Bir öpücük daha bıraktı dudaklarıma. "Tenin üzerinde sadece dudaklarında ve tırnaklarında görmek isteyeceğim bir renk bu," diye fısıldadı. "Dikkatli olacağına söz ver."

"Söz," diye fısıldadım dudakları üzerine.

Yutkundu. "Uslu kedi..."

Ardından uzaklaştı benden. Derin bir nefes alarak dolabı kapattı benim için. Gözlerimi parmağıma çevirip yüzüğüme baktım. Onu da çıkarmam lazımdı. Yutkundum.

"Aral."

Dolabı tamamen kapatıp bana baktı.

Parmağımla oynadığımdan yüzüğüme baktı birkaç saniye sonra ise gözlerime çevirdi bakışlarını. "Sorun değil," dedi karşımda öylece dikilirken. "Tekrar takacaksan tabii..."

Kafamı salladım. "Takacağım tabii ki."

Kafasını salladı ve çıkarmamı izlemeden salonda ilerlemeye başladı. Kalbimi kırdı bu. Yüzüğümü taktığı gün çıkarmak zorunda kalmam ve bu yaşadıklarımız; hepsi öfkelendiriyordu beni. Ayaklarım onu takip ederken yüzüğümü çıkardım. Boynumdaki künyesini elbisenin altından çıkarıp klipsini açtım ve yüzüğümü ona takarak elbisenin içine soktum tekrar. Bu olayı atlattığımız an tekrar takacaktım yüzüğümü.

Aral birkaç adım önümde giderken bana bakmadı ama elini arkasına doğru uzattı tutmam için. Yüzüğümü çıkarışımı izlemek istemese de aklı hep bendeydi. Çok seviyorum onu gerçekten.

Elini tuttum ve arabasına döndük. Bu kez rotamız doğrudan çiçekçiydi. Tanıdık yollardan geçtik ve tanıdık camdan duvarların önünde durduk. Derin bir nefes aldım sessizce.

Aral kapısını açarak indiğinde ben de indim. Arabanın etrafından dolanarak bana doğru geldi, bir an elini uzattı ama sonra artık onun bir kart sahibi benimse kart olduğum zamanda olduğumuzu fark edip elini yanına bıraktı.

Kötü hissetmemesi için gülümsedim ona ve gerilsem de bunu belli etmeden girişe ilerledim. Attığım her adım beni geçmişe götürdü sanki. Buraya ne şekilde, nasıl bir ruh haliyle geldiğimi hatırlıyordum ama sanki uzak bir geçmişti bu. Sanki o kişi ben değildim, bana ait olmayan bir bedenin içine hapsolmuştum aylarca. Sonra Aral beni kurtarmış gibiydi.

Girişinde durup derin bir nefes verdim ve kapıyı açtım. Rüzgâr çanının tanıdık sesi doldurdu sessiz geceyi. Kasanın ardında ayakta dikilen siyah takım içindeki tanıdık kadına baktım. İçeride bizden başka kimse yoktu o an. Melek Hanım'ın gözleri bana çevrildi doğrudan ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Mekanik ya da samimiyetsiz değildi. Aksine eski bir dostu görmüş gibiydi fakat eğer bir tilkiyse böyle şeyler hissetmesine imkân olduğunu düşünmek zordu.

"Hoş geldiniz," dedi saygılı bir tonla. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Süsen," dedim gözlerine bakarak.

Bilmeceye göre birini seçmem gerekiyordu ve bu, bana yol gösteren şey olacaktı. Bir tür şifre olarak kullanıyorlardı sanırım aynı zamanda ve ben KaroAsı'ydım. Temsilim süsendi. O ise yakasında bir gelincik taşıyordu, sineklerin temsilini...

"Tekrar hoş geldiniz," dedi ikimize bakarak. Duruşu daha da dikleşmişti ve emir bekler bir haldeydi artık. Doğrudan Aral'a baktı. "Ben Angela. Sizlere bu davette rehberlik edeceğim."

Kaşlarım çatıldı. Sinek olduğunu tahmin etmiştim ama müzayedede görevli olarak bize rehberlik edeceğini düşünmemiştim. Herkese özel rehber mi veriyorlardı yoksa bu Ares'in jesti falan mıydı?

"Herkesin rehberi oluyor mu?" diye sordum ona.

"Elbette," diye yanıtladı beni. Ardından tekrar Aral'a baktı. "Sizi biraz bekleteceğim," deyip önceden hazırlamış olduğu kırmızı süseni çıkardı masanın altından ve bana uzattı. "Lütfen görünürde bir yerinize iliştirin. Genelde yakalarına ya da saçlarına takarlar."

Uzattığı süseni alırken eline dokunmamaya özen gösterdim, kimseye güvenmiyordum. Kırmızı süseni saçlarıma götürüp elimi kesmemeye dikkat ederek bıçakların arasına yerleştirdim. O sırada Aral'ın parmak-

larını hissettim. Çiçeğe dokunarak düzeltti ve bunu yaparken yüzünde ifadesiz bir bakış vardı. Rol yapmakta iyi olması hem iyi hem de kötüydü.

"Şimdi, prosedür gereği sormak zorunda olduğum birkaç soruyu cevaplamanızı rica edeceğim. Lütfen acele etmeden; dilediğiniz şekilde cevaplayın."

Tavırları ve sesindeki ezilmeye hazır bu ton dişlerimi sıkmama sebep oldu. Tanıdığım kadından bambaşka biriydi. Hiyerarşiyi ve o kabullenilmişliği iliklerime kadar hissediyordum. Aral'ın karşısında ezilmeye hazırdı sanki. Ona vursam diğer yanağını uzatacaktı sanki. Benim tanıdığım, bana iş veren kadını anımsadım. Nazik olduğu kadar ayakları üzerinde duran, güler yüzlü, hoşsohbet, eğlenceli bir kadındı. Benimle bile dertleşmeye çalışırdı. Rol müydü hepsi ya da rolü, olmak istediği hali miydi? Bir insanı zorla başka biri yapabilmek mümkün mü? Benlik eninde sonunda bulduğu en ufak bir açıktan bile belli etmez miydi hiç kendini?

"Müzayedede elden çıkarmak istediğiniz bir kartınız var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Aral onu. Sesi buz gibi ve mesafeliydi.

"Takas etmek istediğiniz kartınız var mı?"

"Hayır."

"Meydan okumayı düşündüğünüz bir kart var mı?"

Aral'ın gerileceğini düşündüm ama kılı bile kıpırdamıyordu. "Belki."

Bu cevabı şaşırtmadı beni. Eğer cevapları yukarıdakilerle paylaşılıyor ve bir şekilde davetliler buna erişebiliyorsa Aral'ın kartını kaybetmekten çekindiğini düşünmelerini istememiş olmalıydı. Kartına güvenen ama aynı zamanda gözü tok bir kart sahibi kimliğine bürünmüş gibiydi.

"Bu gece açık artırmaya çıkan kartlara talip olmayı düşünüyor musunuz?"

"Karta bağlı," diye yanıtladı onu Aral.

İyi bir cevaptı. Aksi takdirde neden gelmiş olalım? Takas istemediğini belirtmişti az önce açıkça.

"Cevaplarınız için teşekkür ederim," dedi ve masanın altından yine bir zarf çıkarıp uzattı Aral'a. "Hâlâ açık artırmaya kart ekleme saati içerisinde olduğumuzdan size elinizdeki kartın güncel değerini bildirip tekrar sormak durumundayım," diye açıkladı. "Karar vermek için bir dakikanız var hâlâ."

Aral'ın bir anlığına dişlerini sıktığını gördüm. Uzatılan kartı aldı ifadesizlik içinde fakat açmadı. Kabanının cebine kaldırdı.

Melek Hanım ya da onun dediği gibi Angela, onun beni elden çıkarmayacağını anlayıp iş gülümsemesiyle baktı ve uzanıp masa üzerindeki servis çanına bastı.

"Saat 01:08. Açık artırma listesi kapandı," diye bildirdi bize. Ardından bir zarf daha çıkarıp Aral'a uzattı. "Davetin yapılacağı yere kadar size eşlik edecek, davet boyunca sizinle meşgul olacağım. Eğer takas yapmak veya meydan okumak isterseniz bu temsili kartı kullanabilirsiniz."

Zarfı açtı Aral bu kez. İçinde altın işlemeli Karo Ası vardı. *Altın mı?*

Aral'la bir an göz göze geldik. Aral kartı çıkardığında tamamını görebildim. Kartın tam ortasındaki karo simgesinin ortasında altındandan bir tilki vardı. Aral arkasını çevirdi. Altın işlemeden çerçeveler ve süslemeler vardı. Ortasında CIRCUS* yazıyordu. Etrafını A Creation of Company** cümlesi çevrelemişti. Hemen altında ise *2002* yazıyordu. Deste yılım...

"Kartınız yıllardır kayıp olup tekrar desteye alınan kartlardan biri," diye bilgilendirdi Aral'ı ama o an sanki beni de bilgilendiriyormuş gibi hissettim. "Sınırlı sayıda oldukları için kartların yeri doldurulamaz. Bu yüzden bu kartlar, *koleksiyoncuların* gözdeleridir. Eminim bu akşam çok fazla teklif alacaksınızdır."

Koleksiyoncular... Tabii... Aynı desteye ait suikastçı biriktiren ruh hastaları eksikti hayatımızda...

"Sizin desteniz nedir?" diye sordum Angela'nın gözlerine bakarken.

"1995, Sinek Kızı."

Tüylerim ürperdi bu cevabına karşılık. *Ares'le aynı destedeler. Ares hep peşimdeymiş gibi hissettiriyor bu...*

"Açık artırma listesi kapandığına göre listeye bakabilir miyim?"

Bunu öyle bir sordu ki Aral, rica eder gibi değildi. Daha çok emir verir gibiydi çünkü bakıp bakamayacağını o da bilmiyordu ve daha önce geldiğini söylemişti.

"Elbette, arabada detaylı olarak bahsedeceğim," deyip eliyle çıkışı gösterdi. "Dilerseniz yola çıkalım. Geç kalmak istemeyiz. Aracınız sizi bekliyor."

Yer gizliliğinden ötürü özel araçlarla götürülmek mantıklı olsa da tedirgindim. Bilmediğimiz bir yere kontrolünün bizde olmadığı bir araçla

* (İng.) Sirk.

** (ing). Bir *Şirket* yaratımı.

gidecek olmak geriyordu. Aral'ın elini belime yerleştirdiğini hissettim. "Gidelim," dedi, mesafeli sesinin altında beni yatıştıran bir tonla.

Kafamı salladım ve Angela'nın peşine takıldık. Aral ayarlanan araca binmeden önce arabasına ilerlediğinde onunla gittim ve Angela'nın görüş açısını kapattım. Aral torpidodan silahını alıp beline yerleştirdi. Ardından kapıları kilitledi.

Bize ayarlanan *VIP* araca bindik. Angela elinde bir tabletle karşımızda oturuyordu, camlar o kadar siyahtı ki dışarıya dair hiçbir şey görünmüyordu.

"Müzayedenin kendi asil listesinde; iki Joker olmak üzere bir adet Kupa Ası, iki adet Kupa İkilisi, bir adet Sinek Onlusu bulunuyor. Kartların hangi yıla ait oldukları hileleri önlemek amacıyla müzayede sırasında kartların kendileri tarafından ifşa edilebilir."

Kaşlarımı çattım hafifçe. Bu kartlar aynı zamanda müzayede tarihinin bilmecesi olan kartlardı. Davet tarihlerinin bir kuralı olmaması ve davetsiz misafirleri uzak tutmak adına müzayede tarihine, asil listeye giren kartların kombinasyonları karar veriyordu o halde? Ya da buna göre düzenleniyorlardı... Garip bir kuruluştu gerçekten. Tüylerimi diken diken ediyordu her hareketleri.

"Şirket'in belirlemiş olduğu asil listesinin dışında siz kart sahiplerinin elden çıkarmak istediği kartların listesi, belgeler onaylandıktan sonra belirlenecek olduğundan müzayede başlamadan önce size bildirmiş olacağım."

"Hileden kastın ne?" diye sordu Aral bu kez.

"Bildiğiniz üzere Şirket, *'kart' ve 'el'i* bir araya getiren güvenli ortak alandır. Bu yüzden kart sahiplerinin ve kartlarının güvenliği Şirket'e aittir. Fakat bu güvenlik Şirket'e girdiğiniz ve içerisinde bulunduğunuz anı kapsar. Joker sahibi kartlar daha çok ilgi görseler de hangi kategoride Joker olduğu da kart sahipleri için önemli bir detaydır. Örneğin gizli bilgiler isteyen bir 'el', Joker olsa dahi bir Sinek almak istemeyecektir fakat Joker Karo'daysa el için bulunmaz bir parçadır ve rakiplerini elemek istemesi doğaldır. Bu yüzden Joker'in hangi kategoride olduğu Şirket'e girene kadar gizli tutulur."

İnsanlar kart için birbirilerini yolundan çıkarmak isterler elbette ama tek sebebi bu değil. Hangi kartın Joker olduğunu bilirlerse kimse diğer kartlar için para ayırmayabilir ve bu, açık artırmanın mantığına ters

düşen bir durum. Tek bir kart için bekleyen kişiler yüzünden diğer kartlar değerinin altında elden çıkarılabilir.

"Davet alanına gidene kadar güvenliğinizden kendi kartınız ve ben sorumlu olacağım. Şirket'e girdiğimiz anda ise yalnızca keyfini çıkarın ve bir ihtiyacınız olursa bana söyleyin."

Aral onu onaylarken dizi üzerinde yasladığı elini bacaklarımız arasına indirdi ve benim elime yasladı elini. Ellerimizin sırtları birbirine dokunurken gerilen kaslarım gevşedi. Halledebilirdik. Kupa Papazı listede değildi. Bu Ares'in görevli ya da sahipli olduğu anlamına geliyordu. Sahibi varsa işimize gelirdi, görevliyse de işimize gelirdi bir yandan çünkü bana meydan okuyamazdı. Beni korkutamayacağını ve ıslıklarından korkmadığımı ona göstermek istiyordum. Ona gücün ezmek değil, ezebileceğim halde bunu tercih etmemek olduğunu göstermek istiyordum.

Araba durdu. Kapı açıldı. Önce Angela indi. Ardından ben... Ardından da Aral indi. Angela ve ben Aral'ın önünde ilerledik. Nerede olduğumuza dair bir fikrim yoktu fakat ormanın içinde, gösterişli bir binanın önündeydik. Bir araç geliyor, biri gidiyordu ve içinden kadınlar ve adamlar iniyordu. Kapı girişinde yakalarında kırmızı gelincik olan görevliler vardı.

Bu kadar tilkiyi bir arada görmek tuhaftı. Bu insanlar yarın topluluğa karışacak, normal birer vatandaş gibi yaşayacaklardı ama aslında normal değillerdi. Garip...

Merdivenleri çıkıp kapının girişinde durduk. Aral ve kendim için olan barkodu gösterdim. Okuttular ve içeri geçmemiz için kapıyı açtılar. Angela ve ben önde Aral arkamızda içeri girdik. Yüksek tavanlı bir binaydı bu ve aydınlatmasından aksesuarlarına kadar tam bir kraliyet havası içindeydi. Nedense daha çok sirk gibi bir yer bekliyordum.

"Ana bekleme salonuna geçelim," dedi Angela bize yolu gösterirken. "Herkes orada toplanıyor."

Adımlarımız onu takip ederken göz ucuyla Aral'a baktım. O da bana bakıp göz kırptı her şey yolunda, der gibi. Sessizce derin bir nefes aldım. Uzun bir hole girdiğimizde holün sonundaki kapılarda bekleyen Venedik maskeleri takmış soytarılar gördüğümde ensemdeki tüylerim ürperdi istemsizce. Eğlence merkezinde de bu maskelerden vardı bolca ve hiç hazzetmiyordum.

Kocaman gülümsemesi olan maskenin ardındaki kişi yavaşça kafasını çevirip bana baktığında ben de ona baktım gözlerimi kaçırmadan. Kapıları

açıklarında kulağıma dolan Chopin'in müziğinin sesini içerideki uğultuyu bastırdı. Gözlerimi içeri çevirdim. Siyah giyinen adamlar ve kadınlardan oluşan kalabalık bir güruh vardı içeride. Masalar etrafında toplanmışlar, kendi hallerinde konuşuyorlardı. Sanki normal bir akşamdı herkes için...

Davetlilere değil, üzerinde çiçek olan kişilerde gezdirdim gözlerimi hızlıca. Kadından erkeğe, içlerinde on sekiz yaşında olduğundan şüphelendiğim çocuklar bile vardı. Midemde bir ağrıya sebep oldu bu. O çocukları buradan çıkarmamın bir yolu olsun isterdim. Buna gücüm yetsin isterdim.

Kimse dikkatini verip de bakmadı bize. Kendi halindeydi herkes sanki ama tilkilerin her şeyi takip ettiklerini biliyordum. Bazılarıyla göz göze geldim, ifadesizlik içinde bakıyorlardı, dolayısıyla ne düşündüklerini anlamak zordu.

"Bir şey içer misiniz?" diye sordu Angela bizi bir masaya getirdiğinde.

"Hayır, teşekkürler," dedi Aral ve Angela şaşırdı bu teşekküre.

Aral dikkatini salona verdiğinde bir anlığına rolünü unutmuştu sanırım.

"Tam 02:08'de başlayacak. Yarım saatimiz var. Dilerseniz burada ya da ana salonda bekleyebilirsiniz."

Kafasını salladı Aral ama bir şey demedi. Etrafa bakıyor, kafasında tartıyordu. Aynı şeyi ben de yapıyordum. Etrafımızdaki insanlar hakkında bilgi toplamaya çalıştım.

Henüz gözüme kırmızı örümcek zambağı takan biri çarpmamıştı. Beyaz örümcek zambağı taşıyan beş kişi vardı. Üçü erkekti ve yanılmıyorsam üçü de bir kadına aitti. Kadın otuzlarındaydı en az, siyah uzun saçları ve güzel bir yüzü vardı. Tilkilerin de modellerden eksik kalır yanı yoktu. Biri kadının içeceğini tutuyor, diğeri ona kanepe yediriyor, diğeri ise tam arkasında duruyordu. Başka masalarda tam tersi durumlar da mevcuttu ve bu midemi bulandırdı. Buradaki insanlar parayla tilki dedikleri; çocukken alıkonup buna zorlanan insanları satın alıyor, onlara insan değillermiş gibi davranıyorlardı. Onları bir oyuncakmış gibi koleksiyon yapıyorlar ya da onlardan faydalanıyorlardı belli ki. Belki tilki olmaktan memnun olan da vardı içlerinde fakat iki türlü de midemi bulandırıyordu.

Kırmızı süsen taşıyan, benimle birlikte on iki kişi vardı. Çoğunluğu bir fazlayla erkekti ve gözleri benimkiler gibi en çok hareket edenler de onlardı. Ajan, diye geçirdim içimden. Bilgi toplamak bir rutin onlar için...

Dikkatimi çeken bir diğer unsursa ben hariç kimsenin kızıl saçlı olmayışıydı. Genel olarak siyah ya da kahverengiydi saçları. Orijinal saç rengini kullanan tek tilkiydim ve bu, dikkatini çekiyordu herkesin. Bazı kartların bana bakarak aralarında konuştuklarını gördüm. Özellikle Karo kartları benimle epey ilgili gibilerdi.

O sırada bir soytarı zilli pabuçlarıyla salona girdiğinde herkes dikkat kesildi. Odayı artık yalnızca adım atıkça çalan zil sesi ve Chopin dolduruyordu.

Elindeki kâğıtlarla absürt bir yavaşlıkta dümdüz ilerliyordu. Yolu üzerinde olanlar çekilmese bunu umursamaz, o kişiye çarpar gibi duruyordu. Aral'ın elinin belime yerleştiğini hissettim. Diğer kartlar ve sahipleri arasında belli bir çizgi olmadığından Aral bana yakın durmayı tercih etmişti elbette.

"İşte başlıyor," diye fısıldadı o sırada Angela.

Soytarı lobiye benzer alanın tezgâhı üzerine bir çırpıda çıkıp ayağıyla sanki dikkatimiz onda değilmiş gibi servis çanını çaldı. Üç kez...

"Hoş geldiniz! Hoş geldiniz! Hoş geldiniz!" diye bağırmaya başladı neşeyle ve kollarındaki kâğıtları saçtı kahkahalarla. Kâğıtlarda soytarı çizimleri vardı. "İmza istemeyecekseniz ana salona geçebilirsiniz!"

Bazıları güldü buna bazıları küfrederek aşağıladı ve dalga geçti onunla. Birden fazla kart getirenler, kuraldaki gibi yanına yalnızca birini alarak ana salonun yolunu tuttu. Tüm bunlardan birkaç saniyeliğine uzaklaşmayı isteyerek Aral'a baktım.

Angela biraz uzağımızda beklerken bizi Aral bana, "İyi misin?" diye sordu.

Kafamı salladım. "İyiyim. Sen?"

Kafasını salladı. "İyiyim. Gidelim mi?"

Kafamı salladım. Diğerleri gibi biz de ana salona ilerledik. Ana salonda bizi, elleri belinde ritim tutarak bekleyen bir başka soytarı karşıladı. Angela bize yerimizi gösterdi. Aral otururken ben onun solunda ayakta dikildim, Angela ise herhangi bir isteğimiz olursa yerine getirmek için Aral'ın diğer yanında dikilecekti.

Herkes yerine otururken soytarı bir kahkaha attı. "Ah siz yok musunuz siz!" deyip sahnede volta atlamaya başladı. "Bu kadar yolu herhalde öylesine gelmediniz." Ellerini yüzü hizasına kaldırıp başını salladığında yüzündeki Venedik maskesinin zilleri çaldı. "Birbirinden lezzetli şarapla-

rımız, tatlılarımız..." Sonra da sır verir gibi elini ağzına götürüp siper etti. "Bir de hatırı sayılır kartlarımız var."

Birkaç kişi güldü buna. Sanki komikmiş gibi...

"Uzatmayayım, bilirim hem mühim hem de acelesi olan kimselersiniz!"

Sol elini havaya kaldırdığında sahnenin hemen üstündeki ekran aydınlandı ve bir liste belirdi. "İşte bu akşamki açık artırmadaki son listemiz."

Angelina'nın bahsettiği son liste olmalıydı bu. Ardından diğer elini kaldırdı ve nedense bana bakıyormuş gibi hissetim.

"Ve işte bu da burada bulunan tilkilerimiz!"

Kaşlarımı çatarak aydınlanan ekrana baktım. Rütbelere göre sıralanan listede ilk sırada bir Maça olması gerilmeme sebep oldu. *Maça Ası Wielki.* Hemen sonraki en yüksek rütbe ise Kupa Papazı Ares'e aitti. Kanıma karışan adrenalin artarken gözlerimi soytarıya diktim.

Kürsüye ilerleyip açık artırma tokmağıyla üç kez vurdu çocukça. "Saat sıfır iki, sıfır sekiz!" diye duyurdu saati ve kapıya doğru dönerek reverans yaparken, "Ve işte karşınızda majestelerimiz," diyerek eğildi.

Tam o saniye salona bir sessizlik hâkim oldu. Arkamızda bir ayak sesi işittim. Tüylerim diken diken oldu. Geçerse görmek için sahneye inen merdivenlere çevirdim gözlerimi ve geçti. Önde kırklı yaşlarında bir adam vardı ve tilkisi onun peşindeydi. Peşinden giden tilkinin ayak sesleri bile duyulmuyordu...

O tilkiyi ilk kez gördüm ama kim olduğunu biliyordum. Uzun boylu, beline kadar uzanan düz saçları kan kırmızısıydı; boynunun sağ tarafında, gömleğinin saklamadığı kırmızı örümcek zambağı dövmesi vardı ve neredeyse saçlarıyla aynı renk gözleriyle doğrudan ileri bakıyordu. Yüzünde tek bir mimiğe, duyguya dair hiçbir şey yoktu sanki. *Maça Ası. Wielki...*

Ona bakmak bile beni germiş, elimi saçlarıma götürme isteği doğurmuştu içimde. Sahibini takip ederek sahneye çıktı ve bir adım arkasında durup gözleri etrafını ruhsuzca tararken benim üzerimde durdu. Bir an göz göze geldik ve o ölümcüllüğü gördüm gözbebeklerinde. Kana susamışlık üstüne sinmişti adamın. Üstelik mimik bile oynatmıyordu. Gözleri usulca Aral'a çevrildiğinde korumacı bir tavırla öne çıktım ve bu tekrar bana bakmasına sebep oldu. Emin olamadım ama dudak ucuyla gülümsetti bu onu sanki ve bunun iyiye işaret olduğunu sanmıyordum.

Aral'ın elimi tuttuğunu hissettim, masanın altından parmaklarımız birbirine dolanırken, "Sakin ol," diye fısıldadığını işittim.

Dediğini yapmaya çalışırken takip ettiği adama çevirdim gözlerimi. Kırklı yaşlarında ama hâlâ dinç ve otoriter duran karizmatik bir adamdı. Majesteleri, dendiğine ve tilkisi bir Maça Ası olduğuna göre söz sahibi biriydi.

"Hepiniz hoş geldiniz!" dedi gür sesiyle. Sesini duyurmak için mikrofona bile ihtiyacı yoktu.

"Açık artırma birazdan başlıyor olacak. Kuralları bir kez daha hatırlayın ki bu gece güzel bir gece olsun. Takas ve meydan okuma taleplerinizi sizin için orada bulunan görevlilere bildirebilirsiniz. İyi eğlenceler dilerim."

Kimse çıt çıkarmıyordu o an. Wielki ile birlikte kürsüden indi ve yerine yakasında kırmızı gelincik olan bir adam geçti.

"Takas yapmak ve meydan okumak istediğiniz kartları lütfen size ait Sinek'e bildirin."

Angela, Aral'a baktı doğrudan. "Takas yapmak veya meydan okumak istediğiniz bir kart var mı?" diye sordu.

Aral onu, "Hayır," diye cevapladı tekrar.

"Öyleyse ben bildirip varsa tekliflerinizle geri döneceğim," diyerek yanımızdan ayrıldığında Aral gözlerini bana çevirdi.

O otururken ben ayakta olduğum için memnuniyetsiz bir ifade vardı yüzünde. Bir anlığına gözleri arkama çevrilip ardından sol eli bacağımın arkasına yerleşerek beni kendisine çektiğinde ona yaklaşıp elimi omzuna yerleştirdim.

"Aral?"

Dili dudaklarını ıslattı. "Herkes sana bakıyor," dedi kaş çatarken. "Bundan hoşlanmadım." Evet, ben de farkındaydım bunun.

"Korumacılık yaparsan bu onları kışkırtır," dedim gözlerine bakarak.

"İçi ölmüş bu insanların Lina," dedi siniri bozulmuş gibi. "Üç adamla evcilik oynayan bir kadın, kızı yaşında birine asılan bir it gördüm az önce, benim seni kendime çekmem mi kışkırtır gerçekten?"

Haklıydı. Midem almıyordu benim de.

"Yine de dikkatli olalım," diye mırıldandım. "Wielki'den hoşlanmadım."

Kafasını salladı. Omuzları gerilmişti ismini söyleyince ama yine de beni rahatlatmak ister gibi, "Öpmemeye çalışırım seni," diye onayladı beni.

Ona gülümseyecekken tuttum kendimi. Tenim karıncalanıyor gibi hissederken gözlerimi sağ tarafımda bir noktaya çevirdim ve onu gördüm. Ona baktığımda yüzünde bir gülümseme belirdi. Ellerinde eldivenleri, yeşil gözleri ve geriye yatırdığı kızıldan pembeye doğru giden

saçlarıyla Ares beni göz hapsine almıştı. Sahibi olduğunu düşündüğüm birinin önünde durduğundan kim olduğunu göremedim ama bir anlığına görüş açımı Angela kapattı. Aral'a baktı doğrudan.

"Tahmin ettiğim gibi birçok takas ve meydan okuma teklifi var efendim."

Cümlesini bitirdiği sırada omuzları irkilir gibi dikeldiğinde kaşlarım çatıldı. Sonra her şey bir anda oldu sanki. Önce kulağıma bir ıslık sesi çalındı. Tüm bedenim gerildi. Ellerim koruma içgüdüsüyle benden habersiz hareket etti. Saçlarımdaki bıçağı değil, Aral'ın belindeki silahı çekerken Angela korkuyla geri çekildidiğinde Aral'ın önüne geçtim ve silahın namlusunu bir anda Angela'nın arkasında beliren Ares'e çevirdim. Ares ise ıslığını adımlarıyla birlikte tam karşımda durdurmuş, eldivenini çıkarmadığı sağ elinin iki parmağını silah tutar gibi alnıma doğrultmuştu. Yüzünde keyif aldığını belli eden bir tebessüm vardı. Öylece gözlerime baktı.

"Aramıza hoş geldin Lily."

-Devam Edecek-